

Kálmán Mária

HALLÓ, HALLÓ UNIVERZUM!
(regény)

1991-95

ELSŐ RÉSZ:
A BIO-MÖBIUS TÉR

**Az elektronikus változat az
OSZK Magyar Elektronikus Könyvtárában készült
2007-ben**

ISBN: 978-963-06-3778-7 (HTML)
ISBN: 978-963-06-3777-0 (PDF)

TARTALOM

A mellékhatás

A fekete hattyú

Inspirátor

Az igazak szövetsége

„Élet, nem vagy rá méltó, hogy megismerj!”

9 rózsza, 9 fény, 9 kopogás

Lemur rózsája hazatér

Ha eltűnik az éjszaka

Szakadék-nagyszálló

A kozmikus vér

A thulerune eszme

Exodus

Az atomromboló és a kígyó

A világ aranyos szeglete

A mellékhatás

Ágnes még mindig várt. A várakozás új érzékszerveket fejlesztett ki benne, és finomította a régieket. Jobban hallott, élesebben látott, gyorsabban reagált mint mások. Az eredményt megtartotta magának. Sosem bánta meg.

Befejezte a reggelit és lesétált az udvarra. Most érkezik az Ő járata, – gondolta rózsametszés közben. A rózsá. Ez a század nem tudja mi a rózsá. Maximum addig jut el: a virágok királynője! Ostobaság. Nem jelent semmit. Arra a rózsára gondolt, amely megmentette az életét.

– Ma hosszabban leszek bent! – karolta át a fia gyöngéden. Szeretettel megfricskázta anyja orrát, mintha ő volna a felnőtt, és biztatja a kisebbet, csak semmi félelem. Ezt a magatartást egész családja gyakorolta. Ágnesben volt valami örök ifjú, ami végtelen gyengévé tette. Soha nem beszélt arról, mit érez ezzel a bánásmóddal szemben. Csak figyelt. – Vendégek jönnek, s nekem kell fogadni őket.

– Honnan jönnek? – kérdezte szórakozottan. Abszolút nem érdekelte honnan jönnek vendégek. Fehér rózsát metszett a vörös mellé, és elindult a sárga bokor felé. Akkor hirtelen remegni kezdett, s belekapaszkodott fia kezébe.

– Fáj valamid? – nézett rá kutatva Frici, s követte anyja pillantását is.

– A rózsabokor! – suttogta Ágnes. – Kitépték a sárga rózsákat! Mindet.

– Nem téma, – nevetett a fiatalember, s gyöngéden nézett anyjára. – Azt hiszem, te vagy az egyetlen, akinek fáj néhány bokor rózsá. Tudod-e milyen büszke vagyok rád? Hazajövet hozok neked sárgarózsabokrokat. Szia.

Kattant az automata kapu, s Ágnes nézte, ahogy nyúlánk fia integet. Egyik ujjával visszanyomta orra hegyét, ami parancs a vidámságra. Viszonozni szokta, de most nem volt ereje felemelni a kezét. Frici befordult a sarkon, eltűnt szeme elől.

– Kész a kávé! Siess! – kiáltotta csengő hangon Zita.

– A kávé? – töprengett Ágnes, és nem mozdult.

Zita leszaladt a teraszról, kivette kezéből a csokrot, és belekarolva vezette a ház felé. Fűrészve nézte anyja profilját, melyet kámeaként is viselni szokott. Esküdött rá, hogy ha kámeája vele van: minden sikerül. Ágnes dúdolt valamit. Férje már végzett a teával, s beletemetkezett az új lapok egyikébe. Viktor azok közé tartozott, akiknek a feje olyan hatást keltett, hogy utána meg sem néznek belőle többet. Homloka magas, két makacs domborulattal, amit családi használatként félbemaradt szarvagnak becéztek. Szemöldöke sűrű, szempillája szintén, csaknem elrejtí keskenyvágású sárgászöld pillantását. Álla kemény, mégis érzelmeket fejez ki hosszúkás, arisztokratikus arcában, mely csak akkor fejez ki valamit, ha tulajdonosa akarja. „Érdekes férfi”, ez Viktor általános jellemzője. Az érdekes az, hogy mindezt akkor mondják róla, mikor még nem hallották mástól. Sötét haját még nem ezüstözte be a kor, egyenesen hullott vállára, mint a távol-keletieké. Hátnál, gerince fölött egy parányi tincset viselt, ami hajdanvolt lovagokra emlékeztetett. Az ilyen fejek százával hulltak a francia forradalom idején, mégis, Viktor magasraemelt fején ott volt az a többlet, hogy vele ilyesmi aligha fordult volna elő. Magabiztossága elsőpró volt. A gyerekek szerint szórakozott, nemisevilágbanélő anyjukhoz csakis ilyen férj való, – tökéletes pár.

– Valami baj van? – nézett kutatva feleségére.

Ágnes nem hozakodott elő a kitépett bokrokkal. Számtalanszor előfordult, hogy férje jelenlétében groteszknek tűnt panaszkodnia. Hirtelen semmiségnek tűnt, ami az előbb még nagyon fájt. Őszintén ingatta meg fürtös fejét.

– Semmiség, – mondta – Frici elintézi.

Viktor és lánya összenéztek. Zita mindkettőt megcsókolta, és menni készült.

– Ma nem tudom, mikor jövök! Vendégek jönnek Indiából vagy Japánból. Nem tudom pontosan, csak azt, hogy ott kell lennünk a díszdoktori ceremónián – közölte hadarva, s már ott se volt.

– Mikor? – kiáltott utána Ágnes.

– Mit mikor? – nevetett vissza Zita. – Idd meg a kávé! Lazíts, rendezd a rózsáidat! Csók!

Viktor kiöntötte a kávé feleségének és magának. Mindig megvárta, minden reggel együtt kávéztak, bármi volt programban. Ágnes arca földerült míg kávéját kortyolta, belső életét fel-függesztette, reflexei felgyorsultak, csaknem szinkronban volt a jelennel. Pontosán tudta, milyen kevés ez. De éppen azért egyetlen napot sem hagyott ki.

– Elolvastam, amit tegnap írtál, – emelte Ágnesre aranypöttyös pillantását. – Semmit sem értek belőle. Valami módon be kellene avatnod az olvasóidat, vagy...

– Nem! – suttogta Ágnes. – Ez folytatás! Ki-ki vegye a fáradságot, hogy elolvassa az előzményt.

– Kedvesem, ez nagyon fárasztó álláspont. Még én sem tudom, mit kellene elolvasnom.

– Körülbelül.

– Ilyen című regényed nincsen. Mi az, hogy „körülbelül”? Valamit összekeversz.

– Nem keverek össze semmit. Arról a regényről van szó, amelyikben nem biztos, hogy meghal... Ő. De lehet, hogy meghal. Most úgy döntöttem, visszatér.

– Értem, – nézett rá figyelmesen a férjben rejlő orvos. – Tehát úgy döntöttél, visszatér valaki. Helyes. De lehetetlen úgy megírni, ahogy képzeled. Az olvasó is ember.

– Nem, – mondta szórakozottan Ágnes.

– Hogyhogy nem? – faggatta eltökélten Viktor. – Tudom, óriási a primitívség, és az írók számára elkészerítő lehet az a szellemi szint, melyet a minden oldalon csöpögő vér jelent. Mélypont az ízlésben. De téged nem azok olvasnak, akik ilyesmit neveznek irodalomnak.

– Ezt a regényemet nem akarom kiadatni.

– Vagy úgy! – derült föl az orvos. – Ezt eddig nem mondtad. Igen, így érthető. Le kell írnod valamit, valami olyasmit, ami erősebb minden szempontnál. Kár, hogy sosem olvashatja más. Én is abbahagyom. A mű csak a tied. Magad írod magadnak, mert fáraszt egy másik szint. Fáraszt megmagyarázni, megszerkeszteni, figyelembe venni, összekötni, stb. Talán igazad van. Talán. De nem biztos. Az ilyen művek szoktak meglepetéseket okozni...

– Az író halála után – mosolyodott el Ágnes.

– Az író halála után – bólintott Viktor. – Persze, – folytatta hangsúlytalanul, – a kulcsregények súlya mérhetetlen. Különös, hogy most határoztad el. Különös.

– Miért, mi van most? Olyan nap, amilyen a másik.

– Lehet. De ma érkezik Lengyel Rudolf Budapestre.

Ha hatást várt, akkor ez elmaradt. Ágnes eltűnődött, és csak annyit mondott:

– Lengyel Rudolf is úgy halt meg, látod. Körülbelül.

A Levél utcai ház parkja fölött átsuhant a megnevezhetetlen. Viktor szavai elakadtak, fáradtan nézett szét. Nem gondolt olyasmit, hogy „egy élet munkája”, mert Ágnes többet ért számára mindennél és mindenkinél. Talán eredményeit is azért érte el, mert kedvvel dolgozott. Hamar megértette, Ágnes ki kell vinnie a mindennapokból. Ha azt akarja – éljen. És ezt semminek tekintette ahhoz képest, amit Ágnes lelkivilágának nevezett. Küzdött minden mosolyáért, minden leírt szóért, – és hiába! Mindig elérkezett egy pont, melyen túl felesége megközelíthetetlen maradt. Hirtelen felgyorsult eseményekben abbamaradt a lelkek kibontása, mintha azt mondaná: ugyan, minek? Azt adom, amit képesek vagytok elfogadni. És elmúlt a vihar – vihar nélkül. Felesége kritikusi elmondták, – „megint egy titokkal több”, „várjuk a folytatást”. Várhatták. Ágnes ott tett pontot, ahol jónak látta, és úgy látta jónak, hogy soha semmit be ne fejezzon. Egyszer csak nem írt hetekig. Szanaszét hagyta az utolsó lapokat, fájt a feje és sírt tőle. Bevette a gyógyszereit, sétált, virágokat szedett, szinte letarolta a kertet. Amikor hosszú sétára is kimerészkedett kedvencével, Othelloval, Viktor telefonált Fehér Zolinak, aki tüstént megjelent és elvitte a kéziratot. Zoli néhány nap alatt alkalmassá tette az utolsó lapokat arra, hogy befejezésértékű legyen, s vidám mosollyal közölte Ágnessel, hogy regénye a kiadónál van.

– Nem is tudtam, hogy befejeztem – így Ágnes.

– Én fejeztem be – nézett rá szemüvege fölött Zoltán.

– Gratulálok, – nevetett Ágnes, és soha el nem olvasta korrektora „befejezéseit”.

Hiszen ez csak nyomdakész-befejezés volt, megnyugtató az olvasó számára, de nem feloldás. Zoltán füstölgött.

– Ezt nem csinálhatod az emberekkel!

– Mit nem csinálhatok?

– Tudod te azt.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Amit elkezdted, be kell fejezni!

– Csakugyan? – csodálkozott Ágnes őszintén, s azonnal megígérte: legközelebb bizonyíten befejezi. A legközelebb nagyon lassan következett be, a befejezés soha. Viktor megpróbálta szóban elérni, de Ágnes elfelejtette, amit írt, s félálomban biztatta, hogy meséljen csak, nagyon érdekes.

– Feltörhetetlen lélek – állapította meg újra és újra.

Othello szökellve érkezett, s teljes hosszában végignyúlt asszonya lábainál. Ágnes szórakozottan cirógatta cipője orrával, majd hirtelen a kutyára szórta rózsáit. A dog felmordulva adta tudtul nemtetszését, felállva szembenézett a csínytevővel.

– A tuskék, mi? – kacagott Ágnes. – Na, gyere, jóváteszem.

Kezét zsebrevágva szórakozottan indult a kapuhoz. Viktor esküdni mert volna: nemhogy róla, de sem a kertről, sem a kutyáról nincs tudomása. A póráz funkcióvesztetten hevert a széken. A rózsák szanaszét a földön. A metszőolló a kávéscsésze mellett. Viktor saját magát is ottfelejtettnek érezte, hasonlóan a tárgyakhoz. Meglepte, hogy Ágnes visszafordul. Rámosolyog.

– Meghívtad Rudolfot? – kérdezte vidáman.

– Holnapra, – felelte kissé védekezően.

– Addigra egész biztos megérkezünk! – kacsintott kópésan. – Igyekezz, Othello! Még sok munka vár, tudod?!

Az orvos szétnézett a földön, s megtalálta Ágnes ledobott gyógyszerét. Egy hete nem szedett semmilyen gyógyszert.

A sétálók nem láttak, nem hallottak. A kutya szorosan Ágnes mellett bandukolt, s időnként felnézett rá. A szembejövőkre halkan morgott. Félte asszonyát, aki nem ott járt, ahol ő. A száraz fákon hallgatag keselyűk ültek, a házak sora keskeny sziklaszoros. A távolban egymás után rakétát lőttek föl, fehér csíkot hagyott az égen. Lába körül szennyes víz kavargott, emberek rohantak és sikoltoztak. Sikoltoztak. Pont. Vissza!

Agya engedelmesen ráállt a mára. Megsimogatta a kutyát.

– Semmi baj, szívem, – menj csak, szaladgálj!

Othello még egyszer ellenőrizte a rátűző pillantást, aztán vágta az oda-vissza.

A sarkon befordult egy öregember. Elegáns, szikár tartása ismerősnek tűnt, a hanyag sétapálca mintha a múltból került volna ide. Othello felső ínyét felhúzza vicsorgott, kissé lelapult, mintha ugrásra készülne. A sétapálca levegőbe lendült és hajsza pontosan lecsapott. A kutya agyveleje vérrel és csonttal keveredve kilocsant. Ágnes rohant és ordított, ahogy a torkán kifért. Elhatározta, hogy ugyanazzal a bottal öli meg a kutyaagylépet. Megbotlott és elesett. Othello félénk szeretettel nyaldosta.

– Kiskutyám! – szipogta boldogan. Átölelte a kutya fejét és zokogott.

– Segíthetek valamiben? – hallotta távolról.

Megrázta a fejét, s a kutyába kapaszkodva elindult. A másik kezét is fogta valaki, de hiába fordult arra, nem látott senkit. A szorítás erősödött. Tudta, hogy a kitépett rózsabokrok helyére fektetik, s rálapátolják a földet.

– Miért? – mormolta – Miért?

– Aludj, – hallotta Viktort, – semmi baj.

Ágnes felnézett. Ha nincs itt senki más, csupán Viktor, – De az öregúr ott volt. Komolyan állt pálcájára támaszkodva, kutatva figyelte őket.

– Megismeresz, Ágneska?

– Nem.

– Nézd, itt a vizecske. Tiszta, finom, hideg. Megiszod?

– Nem.

– Álmos vagy?

– Nem!

A vendég Viktorra nézett, s mindketten rá. Ágnes ingerült lett, kiugrott az ágyból, s az íróasztalához rohant. „Ez sem az, ez sem az” – dűnnyögte szétdobálva a lapokat. Tudta, hogy ezt az embert megírta valahol. Nevetséges! Ezt az embert nem szabad megírnia.

– Nem írtam meg Őt – közölte a férjével.

– Nem írtad meg, – egyezett bele Viktor. – Mégis itt van.

– Szóval nem tréfa?

– Figyelj ide, szívem. Egy hete nem veszed be a gyógyszereidet. Mindig ezt csinálod, ha írsz és nem boldogulsz. Nagyon kérlek, hagyd ezt abba. Vedd úgy, kaptál egy 11. parancsolatot: Ne írd! Neked az írás mást jelent mint másoknak. Majd beszélünk erről, ha akarod. Csak akkor, ha akarod.

Ágnes töprengett, akarja vagy nem akarja... Elaludt. Viktor és a vendég egy ideig szótlanul sétált egymás mellett. Különösen a sárgarózsabokrok hiányán töprengtek. Megint történt valami érthetetlen, ami Ágnesnek mond valamit, – másnak semmit. A gödör alján csillogott valami, s Viktor kiemelte. Parányi, gyönyörűen cizellált aranyrózsa volt. A leveleken szereplő írást csak nagytípóval tudták elolvasni. „Mallorca, 1911, Pál.”

Viktor letette a rózsát, és Ágnes ágyához lépve úgy nézte feleségét, mintha először látná. Az elsötétített szobában árnyékok kószáltak az alvó arcán, sűrűn, nyugtalanul változtatva a kifejezéseket. Idegen volt. Szerette volna megmondani Rudolfnak, de egy pillantást vetve rá tudta: fölösleges.

– Ne haragudj, hogy egy nappal előbb érkeztem, – súgta tompán Rudolf. – Nem tudhattam feleséged állapotáról.

– Te, ez számomra is ismeretlen helyzet. Ha ír, mi nem is hétköznapiakban élünk, hanem álmodunk. Hihetetlen, ahogy megvalósítja valaki...

– Vagy valakik.

– No, igen.

– Ez nagyon fontos, fontosabb mint gondolnád. Ismerem Ágit és ismerem a regényeit. Meggyőződésem, hogy nem egyszerűen játszik a veszéllyel, hanem veszélyben van. Erős lélek. De az erős lelkek sem bírnak ki bizonyos terheket. Ravasz ellenfelekkel küzd. Ahogy halad előre mondanivalójában, úgy elvesznek, vagy hozzátesznek a valóságban. Kénytelen játékot csinálni abból, ami nem játék, s valóságot abból, ami nem valóság.

– S ekkor lép be az, akit Ági Ő-nek nevez.

– Olvastam valahol.

– Nem olvashattad. Azt a regényét nem adták ki.

– Csak fénymásolták.

– Ez ki van zárva.

– Nem vagy te naív, Viktor?

– Nem tudom. Én megpróbálom őrizni Ágnes, de be kell vallanom neked, rég nem tudom, miről van szó. És nem tudok mit tenni a nyíltsága ellen, ahogy bárkivel bármiről szóba elegyedek. Rudolf, ebben a házban minden jelenség szimbólumként jelenik meg.

– Tudom.

– De hiszen így nem lehet élni! – tört ki Viktor. – Mindenkinek kell egy zug, ahol önmaga, és csakis önmaga lehet. Gondolj a gorillákkal körülvett világsztárookra! Ott sem a becses életét védik, hanem megfizethetetlen magányát. Erre megy ki a játék, öregem.

– Nyugalom. Menj utadra, s bízd rám Ágacskádat. Itt ülök mellette, és olvasom legújabb sorait.

– S ha megérted, tedd meg, hogy elmagyarázod.

– Nem ígérem.

– Miért nem?

Rudolf megsimogatta Othellót, és nem felelt. Nem tehetette. Ajkára tett mutatóujjával hallgatásra intette Viktort, aki csak legyintett, mintha értené. A garázsban jutott eszébe, nemcsak csendre intenek így, hanem hallgatásra is. Nem fordult vissza.

Alig halt el az autó zaja, Rudolf leült a kézírathoz. A lapokat nem számozták be, sort sosem vittek át elválasztással, sőt, nem is írták végig az oldalakat. Köztük könyvek heverték, kéziratok, levelek, melyek megtörtek és megsárgultak őrzés közben. Ágnes lapszélre írt ceruzával, majd a jegyzethez leírta a cáfolatot. Semmi jel sem mutatta, hogy mindennek köze lenne a készülő műhöz. A kézirat egészen másról szólt. Érthetetlennek látszott ez a munkastílus. Vagy a regény készült fedőműnek, mely mögött az író komoly tanulmányokat folytatott, vagy a tudományos munkával kívánt olyan súlypontot teremteni, amivel megkeveri az arányokat. Az írógéppel készült lapok alatt váratlanul egy halom kézzel írott lapra bukkant. Ismeretlen nyelvű levél fogta össze, s Ágnes jegyzéseit ugyanazon a nyelven tette meg. A levél minden betűjét számokkal kódolta, úgy nézett ki, mint egy háborús titkosírás. Rudolf sóhajtva nyúlt újabb kötegért.

A kikötőből pálmafákkal szegélyezett út vezetett a dombra, melynek tetején sűrű erdőbe burkolózott a Szarmata-vár. A szigeten csak átutazóban fordultak meg idegenek, kivéve a grófot. Büszke tartású, jókedélyű ember volt, aki korán kelt és későn feküdt. Hatalmas energiával bővítette lakhelyét, melynél csak fantáziája bizonyult erősebbnek. Az épülő helyiségeket maga tervezte, az építkezést maga vezette. Ha szobrot állíttatott fel, az viszont mindig eredeti volt, s a világ minden tájáról hozatta. Nem véletlenül lett a neve Cézár, uralkodóként élt. A Szarmata-vár a szecesszió minden jegyével ellátva lassan idegenforgalmi látványosságnak számított. Kewin gróf Geheimnisnek nevezte, de a szigetlakóknak ez nem mondott semmit. Annál többet a szívesen emlegetett ősi lengyel eredet, melyről a gróf annak beszélt, akinek csak tudott.

Idővel az öregúr egyre türelmetlenebbül szemlélte a kikötőt. Éjszakánként nem aludt, csak bámulta a Holdat, végigjárta a vár minden zegét-zugát, s elégedetten bólogatott.

Cézár bizalmasa, Donna Diána egy nap azzal lepte meg, hogy a horoszkópja döntő változást mutat.

– Vendéged érkezik még ma, – közölte finom, rekedtes hangján. – Vigyázz vele. Okos mint a kígyó, szelíd mint a galamb, ahogy az írás megköveteli. Feje hatalmasoknak, akiket semmiből támaszt az emberiség romlására.

– No de, Diána! – nevetett Cézár. – Megbeszéltük, hogy kifejezetten másokat szórakoztatsz asztrológiával. A vendég jön, ha jön, s ha nem jön, az se baj. Ennél sokkal jobban aggaszt a narancsligetek állapota. Tegnap azt láttam...

A Donna sosem tudta meg, mit látott a gróf a narancsligetben.

A kikötőben bérelhető lovak legszebbikén karcsú fiatalember száguldott feléjük. Hosszú haja a tizes évek divatjának megfelelően vállát verte, s enyhén vörösbe játszott. Szépmetszésű szeme egyenletesen tekintett előre, nem nézett sem jobbra, sem balra. A bejáratnál leugrott a lóról, s odadobta a kantárt az öreg inasnak, mitsem törődve azzal, hogy annak korántsem a ló gondozása a feladata.

Cézár és Diána csaknem azonos pillantással figyelték a közeledőt. Huszonkilenc-harminc év körül járhatott, öles léptekkel járt, mintha sajnálná az időt közlekedésre pazarolni. Fejét kicsit jobbra billentette, olyan mozdulat volt ez, mely ellen nem tehetett semmit. A gróf tudta, amit a közeledő nem tudott, és szívélyesen megrázta a messziről felé nyújtott törékeny ujjakat.

– Piusz Silber vagyok, uram. Azt hiszem Kewin grófhhoz van szerencsém, – nézett át Diánán, mint ablaküvegen.

– Hozzám van szerencséje, – nevetett Cézár, – és Donna Diánához, aki előbb tudott jöveteléről, mint én.

A fiatalember heves félfordulattal hajolt a hölgy keze fölé. Bármennyire uralkodott vonásain, nem tudta elrejtetni azt az érzést, mely meglepetés és bosszankodás keveréke volt. De őszinteséggel ellensúlyozva rákérdezett.

– Csakugyan engem látott álmaiban?

– A csillagokban, – helyesbítette a Donna. – Nyugtalanít ez az esztendő. Gyakran megnézem mi van fönt, hogy tudjam, mi várható lent. És most magukra hagyom Önöket, uraim. Holnapi fogadásomon azonban elvárom mindkettőjüket.

A két férfi megvárta, míg előállt a vendég kocsija, és a két arab mén vágtaiba kezdett.

Cézár lucullusi reggelit kínált, s a fiatalember derekasán nekilátott. Mozdulataiból eltűnt a keresettség, mosolyából a manír. Kewin rokonszenvvel figyelte, ahogy mellényzsebéhez kap, és átnyújtja a páholy ajánlólevelét.

– Elnézését kérem, ezzel kellett volna kezdenem!

– Vegyen ebből a rákkoktélből, amigó. Remélem, megnyeri az ízlését. A kagyló, a rák, a csiga gyakori étel Mallorcán.

Rudolf elővette jegyzetfüzetét, felírta a szereplők nevét. A lehető legnagyobb tempóban olvasott és jegyzetelt.

Piuszt fiává fogadja Cézár gróf, aki az első világháborúban meghal. Az ifjú Cézár Kewin feleségül veszi Donna Diána lányát, Afroditét. Ágnes kedvtelve foglalkozik Afroditével, alakja kiugrik a regényvázlatból. Nem szereti férjét, de két gyermeket szül neki, Fülöpöt és Alexandrát. Nem szereti a Szarmata-várat sem, úgy bolyong benne, mint Judit a Kékszakállú várában. Ha teheti, otthagyja a Formentor-fokot, Madridba, Párizsba, Nápolyba repül. Szeretőit homályos kapcsolat fűzi egymáshoz. Francesco Della Rosa szeretné megvenni a lengyel sasfészket, s mivel Cézár nem adja, a hallatlan vagyonú Francesco kezdi felvásárolni az egész szigetet. Tarotti márkít Afroditénél jobban érdeklí férjének vállsebe, mely újra felfakadt, s Cézár egyre betegebb. Trullo de Cecini inkább lelki, mint testi szeretője az asszonynak. Meglátogatja a beteg Cézárt és meggyógyítja, miközben hallatlan hatalmat nyer fölötte. Afrodité elhagyja a Szarmata-várat, gyermekeivel együtt Palma de Mallorca egy vonzó magánvillájába költözik. Rudolf úgy találta, hogy az Afrodité-lak veszedelmesen hasonlít a Levél utcai „Ágnes-lakhoz”, Alexandra és Fülöp összetéveszthető Zitával és Fricivel. Letette a lapokat, és más szemmel kezdett körülnézni.

– Hello, Rudi – suttogetta Ágnes.

– Hello, Ágacska.

Rudolf égő szemekbe nézett. Az asszony keze mint a piszkafa, vékonyan és kiszolgáltatottan hevert a takarón. Most látszott, olyan pici, mint egy gyermek. Tiszta szemekkel figyelt, de nagyon figyelt, akár katona a lövészárokból. „Szegény kicsim, – becézte magában a férfi, – hát senkinek sem vagy olyan drága, hogy levegye terheidet?” Odaült a heverő mellé, s megfogta a sovány kezét.

– Képtelen vagyok mellébeszélni. Míg aludtál, olvastam a regényvázlatodat. Ugye tudod, hogy Geheimnis visszavág?

– Voltál ott?

– Dehogyan voltam, édes angyalom. És te?

- Nagyon régen. Most kellene odamennem, de beteg vagyok.
- A Szarmata-várat teljesen átépítették, ez benne volt az újságokban. Nem találtak benne semmit. Egy embergyűlölő matuzsálemé, aki megközelíthetetlen.
- Egy és ugyanaz.
- Kicsoda?

Ágnes fáradtan ült fel. Rudolf párnákat polcolt a háta mögé, s odanyújtotta a meglangyosodott vizet. Meghökken, mikor a pohárra eső nap aranyfénnel verődött vissza. A beteg asszony mohó kortyokkal ivott, és gyógyszeréért nyúlt.

- Várj! – fogta meg a kezét Rudolf. – Mit veszel be?
- Honnan tudjam? – csodálkozott Ágnes. – A gyógyszeremet.
- Viktor írta fel?
- Ugyan már. Viktor nőgyógyász. Egyébként ez mellékes, nem?
- Nem, de még mennyire nem! Szóval ki az orvosod?
- Gyöngyösi Ákos. Egy korosztály vagytok. Azt mondta, ismer téged. Igaz ez?
- Igaz, Ágacska. Beveheted a gyógyszeredet.

Az apró labdacskok kékes porban pihentek. Ahogy felnyílt a doboz, Rudolf megismerte az illatot, s újra megállította Ágnes.

- Várj. Mire kapod ezt a gyógyszert?
- A többi gyógyszerem mellékhatásának egyensúlyozására.
- Értem. És használ?
- Szinte csak ez használ. Könnyű, nyugodt leszek tőle, mintha itt sem lennék. Semmi nem érdekel, és várom az illúziókat. Tudod, ilyenkor régi versek jutnak az eszembe, vagy egész történetek, amiket azonnal leírok. Érdekes, igaz?
- De még mennyire! Kedvem támadt kipróbálni. Adj egy szemet.

Ágnes nevetve nyújtotta oda a golyócskákat, s mindketten bekaptak egy-egy szemet. Rudolf kinyitotta a teraszajtót, és mélyeket lélegzett. Uralkodott magán, de szinte azonnal érezte, hogy a gyógyszer ereje határtalan. A valóság kezdett átalakulni, gondolatai széthullni. Odaült Ágnes lábaihoz, és figyelt.

- Könnyű leszállni az Alvilágba,
a sötét kapuk nyitva-tárva
de visszatérni már nehéz:
fekete folyó s erdő utad elállja.
Én is visszatértem egyszer, ólomtavakon át
és erdőn át, s mindinkább átalakultam
fává.
Minden kék. S a csend névtelen terepére értem,
mely ott fekszik élet s halál közt. – Tetszik?
- Tetszik. Bár túl északi.
- Ilyenkor látom a Fekete-erdőt, a Fekete-tengert.
- És a kék bolygót? A „minden kéket”?

– Azt is, – nevetett Ági. – És *biztos* vagyok benne, hogy amit látok, az igaz. Aki belép, nem árnyék. Nézd csak meg.

A szobába csakugyan belépett valaki. Habozva nézett rájuk, mintha felmérte volna állapotukat. Aztán az íróasztalhoz ment, összemarkolta a szétdobált lapokat, s már ott sem volt.

Tökéletes mellékhatás, gondolta Rudolf. A nyitott ajtóhoz lépve látta, ahogy a parkban fától fáig suhanva távozik a kézirat-tolvaj. Othello örült vinnyogással vetette magát utána, mire a férfi visszafordulva mélyen a kutya szemébe nézett. A hatalmas állat a földre lapult, s két mellső lába közé fogta pofáját, mintha se látni, se hallani nem akarna.

Rudolf segített felkelni Ágnesnek. Nyugszéket állítottak a teraszon, s déligyümölcs konzervet bontottak.

– Kérdezz, – mondta egyszerűen Ágnes.

– Szívügyed ez a regény?

– Persze. Minden írásom a szívügyem. Egy darabig. Amíg én irányítom. Egy ponton túl azonban veszedelmesen hasonlítani kezd a valóságra. Akkor abbahagyom.

– Most is így vagy?

– Mit mondjak? A Geheimnist ma is Silber birtokolja. Az európai páholy feje Della Rosa. Az olasz nagypáholy feje Tarotti. Az orosz-német tengely kiépítője az R-5 fedőszámot viseli. Akarod tudni, kicsoda R-5?!

Rudolf elsápadt. Vére a szívébe tódult, gondterhelten nézett maga elé. Ágnes túl messzire ment. Belebetegedett, és ezt kihasználják.

– Teljes szíved, teljes lelked, teljes elméd, teljes erőd, ez volt apád parancsa.

– Ma van a fiam születésnapja. Egy falka fiatalember lesz itt, és tökéletes felfordulás. Megismered a fiatalok javát. Frici belebolondult Dinába, aki hallani sem akar róla. Így most minden szoknya érdeklő, ahogy ez lenni szokott. Egy halom egyetemista lányt is hoznak. Jókor érkeztek.

– Nem írsz ma?

– Nem. Aki „TUD-MER-AKAR”, annak 4. parancsa: „HALLGASS.”

– Tudsz arról, hogy ellopták a kéziratodat?

– Ötödször. Újra és újra kezdem. Közben nemcsak eltűnnek lapjaim, hanem vadidegen írást találok az asztalomon. Egytől egyig Albertus Magnusról szól.

– Róla írsz? – kiáltotta Rudolf szinte egyszerre értve meg mindent. – Mi a regényed címe? Albertus? Sub rosa? A csillagember? Melyik Albertust akarod megírni? A pogányt? A szentet? Aquinoi Tamás tanítóját? Vagy a rózsakeresztesek nagymesterét?

– Nem tudok egyszerre minden válaszodra felelni. Engem ez az ember nem érdekel. Van viszont egy róla szóló családi vonatkozású kabbalám, apa hagyatéka. A fél életem elment anélkül, hogy tudtam volna, mi ez. Apának mindig is rejtélyes dolgai voltak, ezek közé tartozott, hogy megtanított a számírára. Matematikust akart nevelni belőlem, és soha olyan elkeseredett nem volt, mint akkor, amikor ezt megtagadtam. Hagyatéka papírokból állt, senkinek semmi nem kellett belőle. Anya nekiállt eltüzélni őket. Egyszer a kandallónál állva beszélgetés közben regisztrálom: „Albertus aranygyermekai”. Kikapom anya kezéből a lapokat, tiszta szám az egész, mégis könnyen olvasom az apa által tanított számbetű kombinációval.

– Elmondhatod? – húzza össze szemöldökét Rudolf.

– Ezt én is szeretném tudni, – tűnődik Ágnes. – Bonyolult levélformában értesítik Hansmann teológust, hogy Albertus Magnus nem mond le a mesterséges ember alkotásáról, hiába zúzta szét teremtményét tanítványa, az Aquinói. A levél biztosítja az egyházfőt, hogy Albertus betart minden teológiai igazságot, ha ténykedése ellene látszik is mondani. Időt kér a „doktor universalis” számára az „aranyrózsa” társaság nevében.

– Aranyrózsa Társaság! – mormolja Rudolf – Három évszázaddal a rózsakeresztesek előtt! Tudósok tömege keresi, mivel az utalások egyértelműen bizonyítják létezését. És apád képes a véletlenre bízni a bizonyítékot! Érthetetlen.

– Mint matematikus, apa úgy kezelte a véletlent, mint az ismeretlen időpontban bekövetkező bizonyosságot. Lapszéli utalásokat találtam, melyben megszólít és utasít. „Utazz Stuttgartba, keresd Frickert!” Vagy: „Vesd össze a Gólem-legendával!” és a végén: „Sator arepo tenet opera rotas.” Ehhez minden áttétel nélkül, kétszer aláhúzva a következőt írta: „Minden megoldása helytelen, vissza Pompejig.”

– Tehát apád elvetette az egyház, azaz Péter apostol és Sáron rózsája összefüggését.

– Én nem is tudtam akkor még, hogy ilyen megfejtés is létezik. Egyéb gondom volt, mint az Aranyrózsa Társaság. De ha a sors akar valamit, akkor véghezviszi. Drezdában egy magánkönyvtár anyagát néztem át Paracelsusról. Itt találtam egy rézkarcot, ahol a Halál el akarja ragadni a Titkok Rózsáját, de azt kivont karddal őrzi a Kékszárnú Agyal. Kettőjük között töprengve áll az Adeptus. Villámgyorsan számmá alakítottam a kép összes jelét, s azt betűkké tettem át. Máig emlékszem a megdöbbenésre, hogy azonnal értelmes eredményt kaptam: „A beavatás előbb és máshol kezdődött.” Ez volt az én olvasatom.

– Minden valószínűség szerint helyes, – bólintott Rudi. – Mit tettél ezután?

– Megfejtettem apa valamennyi kódját.

– Összefüggő eredményt kaptál?

– Éppen hogy nem összefüggőt. Ne felejtsd, hogy ha valaha összefüggött is, anya épp eleget elégetett.

– Minden világos, – bólintott Rudolf. – A hiányokhoz elővetted a fantáziádat, s megpróbáltad az egészet egyetlen művészi üzenetté alakítani. Ezért függ össze valamennyi írásod, és ezért nincs befejezve egy sem. Amit itt láttam, abból biztos vagyok – nem rajtad múlik a befejezés.

– Fáj a fejem, – görbült le Ágnes ajka.

Rudolf felállt, egyenesen ahhoz a kancsóhoz lépett, melyből a beteg vizet szokott önteni. A napfény felé emelte, és bólintott. Egy cseppet a tenyerébe öntve megkóstolta. „Aranyat itatnak vele, mint egykor az alkimisták.” Odavitte a vizet, s figyelte a mohóságot, mellyel Ágnes megitta azt. Fokozatosan simult ki az arca, s elnevette magát.

– Sok baj van velem.

– Szamárság. Te nagyon jól tudod mivel jár a genezis kutatása.

– Sajnos, nem tudom. Mikor először vitték el a megírt lapokat, helyettük itthagyták alapító üzenetét az Albertus Szövetségnek. Ebben a tagok az utókor számára akarják megőrizni azokat az utódokat, akik a Doktor Univerzális felügyelete alatt születtek. Albertus minden hónapban megnézte, melyik bolygó hatása alatt áll a magzat, s ahhoz mérten írta elő az anya viselkedését, étrendjét, ékszerviselését. „És megszülettek” – így végződik.

– És megszülettek – írtad te. Ha meggondolom, micsoda vihart kavart, s te nem tártad föl az eredetet, inkább hagytad, hogy occultnak tartsanak!

– Mert rég a nemesfémekkel foglalkoztam. Paracelsust olyan karddal ábrázolták, melynek markolatán. „Azóth” a szemiotikai jel. A projekcióval készített elixírek és nemesfémek általi szellemi kisugárzás nem hagyott nyugodni.

– Az Azóth-ért a középkorban elégettek volna.

– Akinek a nyomában járva írtam, – el is égették. Az „elixir vitae” leírását az inkvizíció milánói irattárából tették az asztalomra.

– Nem értem, miért terelnek saját utadról korántsem veszélytelen más utak felé?

– Mert azóta van Albertus Szövetség, Azóth-elixír, Cagliostro kutatás.

– Kezdem érteni. Csakhogy a politika mint titkos tudomány az életedbe kerülhet. Már a Cagliostro-ban is merész az az állítás, hogy az egyiptomi szabadkőművesség hókuszpókuszát csak azért táalta föl, hogy legyen mi mögé elbújtatnia Campanella titkos filozófiáját. Végülis Cagliostro ürügyén Campanelláról írsz.

– Ez a hermeneutika lényege. A „Rajnai szibilla” sem egyszerűen Hildegard von Bingen élete, hanem a keresztek szétválasztásának kora.

– Ebbe betegedett bele Szász Péter.

– A Rajnai szibilla éppúgy nem filmesíthető, mint a „Nousz” Alexandriai Hypatiáról. Nem akarom lebecsülni a filmipart, de ilyenkor válik nyilvánvalóvá, csak azt a misztikumot képesek előállítani, ami abszolút gyermeteg, és kötetlen. Csakhogy a múlt kötött, ebben rejlik megfilmesítésének nehézsége.

– A pythagoreusokat nehezebb elképzelni, mint a földönkívülieket. A genezist egyre nagyobb homály fedi.

– Nyertél, – sóhajtott Ágnes. – Hypatia teljes munkásságát azért semmisítik meg, mert leírja a keresztek kettéválásának útját. A keresztény hermeneutika a Megváltó kiontott vérére utalva „bíborkeresztet” választ jelképeknek, s titkos tudásának jele a „vörös oroszlán”. A pogány rózsakeresztesek aranyrózsája „zöld kereszt”, s jelképe a „zöld oroszlán”.

Rudolf rátette kezét Ágnes homlokára, s finom verejtéket törölt le.

– Pihenj, Ágacska.

– Adj egy kis aranyvizet.

– Tehát tudod?

– Nem élnék nélküle.

Rudolf megitta a Föld kétségkívül legdrágább vizével. Ágnes el-elszundított, majd hirtelen izgatottá vált, hadarva kérte, – nézze meg az asztalt, mit hagyott a látogató ott?! Rudolf semmit sem talált, csak azt az aranyrózsát, amit a gödörben fedeztek föl Viktorral. Odavitte Ágnesnek, kíváncsian arra, hogyan reagál. Az asszony kézbe sem vette. Fölállt, körbejárta íróasztalát, és az ablak alatti keskeny résből diadalmasan emelt ki egy összetekeredett papiruszt. A Pieve Terzagni-i mozaikból kiemelt szárnyas kost ábrázolta, mellső lábai közt a kapcsolós könyvvel. Azonnal megismerte, nem egyszer nézte a Sator arepo betűnégyzet miatt. Miért ez a kiemelés?

– Szia anya! Most nézz ki, ha rózsát akarsz látni! – hallotta Frici vidám hangját.

Mindketten kiléptek. Míg titkokkal múltatták az időt, a fiatalok birtokba vették a kertet. Lampionokat aggattak a fákra, pokrócokat teregettek a földre, s a szigorúan magukkal hozott tokajit emelték Frici felé.

– Éljen Ő, s a rózsatő!

Sárga rózsza, éljen ő:

A drága nő!

Ágnes meglátta Dinát a fia mellett, s tudta, hogy nem születésnapot, hanem eljegyzést ünnepelnek.

II.

Gyöngyösi Ákos doktor közel lakott Ágnesékhez, a Lidérc utcában. Apró, joviális pocakkal rendelkező, vidám férfi maradt öregkorára is. A családot betegek jelentették számára, s ő is ezt az érzést váltotta ki betegeiből. Nyugodt modora, mely a legkritikusabb helyzetben sem változott, azt az ellentmondást nem tűrő biztosságot sugallta, hogy semmi baj sincs, legfeljebb magának köszönheti a beteg, ha van. Így minden betegből azonnal kiváltotta az együttműködést a betegség ellen, ami több volt fél gyógyulásnál.

Szemüvegét homlokára tolva az orvos gyakran elbőbiskolt a külvilág számára. Valójában ilyenkor az agya lázasan dolgozott, sőt – feldolgozott. Sosem jegyzett föl semmit, de megjegyzett mindent, aztán a fölösleges emlékképet kidobta magából. Gyorsan felejtett, s még gyorsabban következtetett. Elért abba a korba, mikor szeretett volna nyugdíjba vonulni, csak hogy épp azon a napon, mikor így határozott, beállított külföldre szakadt néniének két lánya: Krysis és Konkordia. Az ikreknek annyi pénze maradt anyjuk halála után, hogy hazajöjjenek nagybátyjukhoz. Ezzel a magány egy csapásra véget ért. A két tini nem kért, s nem kérdezett, csak elfoglalták, birtokba vették, bekebelezték a házat.

Krysis kemény ítéletet mondott az elhanyagolt kert fölött, s kiköltözött a melegházak melletti elvadult nyárikonyhába. Tapasztott, meszelt, gereblyézett, ásott megszállottként. Konkordia épp ellentétként a parányi manzardba vette be magát, és nem csinált a világon semmit. Ákos akárhányszor rányithatta az ajtót, Konkordia ugyanúgy merengett, ahogy ő is szokta.

A lányok sosem voltak éhesek, sosem keresték mások társaságát, sosem érdeklődtek sem Magyarországra, sem Európa iránt. Életük nyitott könyv, melyből az orvos azt olvashatott, amit akart. Az ikrek zár nélküli ajtóin folyton ki-be csapódtak, mindig volt mit megbeszélniük egymással.

– Leányaim, szeretném, ha a jövőtökre is gondolnátok, – kezdett egyszer komoly beszélgetésbe a nagybácsi.

– Mit értesz jövőn? – érdeklődött Krysis. – Csak nem a holnapi napot?

– Férjhez menésre, tanulásra, miegymásra gondolsz? – kérdezte hűvösen Konkordia. – Azt hittem, ennél okosabb vagy!

– Jót akarok, – védekezett a doktor. – Én nem vagyok sem fiatal, sem vagyonos. Mi lesz veletek nélkülem?

– Ugyan! – ugrott a nyakába Krysis. – A kor nem számít. Túlélsz mindkettőnket, meglátod. Idenézz, Konkordia! Micsoda izom, micsoda pocak! És ezeket a sörtéket, amiket szemöldöknek nevezel, ha összevonod, egészen komolyan megijedek! Nagyon-nagyon erős vagy te, ne ámíts minket a jövővel. Te vagy a jövőnk!

Krysis nevéhez hűen állandóan válságba vitte a beszélgetéseket. Konkordia pedig rábólintott, s a téma be volt fejezve anélkül, hogy véget ért volna. Krysis kertész akart lenni, Konkordia pedig kirakatrendező. Egy-egy tanfolyammal megoldották a jövő kérdését, amit Ákos nem bolygatott tovább. Végül is a lányok abban voltak igazán a rokonai, ahogyan a világhoz viszonyultak. Teljes nyitottsággal abszolút önmagukba zárva. Krysist szinte állandóan melegítőben lehetett látni, s reggeltől estig a kert foglalkoztatta. Keze nyomán dús és fantasztikus lett minden talpalatnyi föld.

Konkordia néha elkísérte Ákost a betegeihez. Az orvos hálás volt ezért, unokahúga komoly segítséget jelentett. Született orvos volt, akinek vérében van a betegekkel szembeni

bánásmód. Sosem rendült meg, egyformán kedves volt öreghez, fiatalhoz, szegényhez, gazdaghoz. De azt, hogy a Levél utcába menjen, kereken megtagadta. Ilyenkor Krysishez menekült, súgtak-búgtak a virágok fölött vagy a parányi konyhában, ahol gyakran főztek csalánteát.

– Hogy van? – szaladt Ákos elé Konkordia, s tudni kellett, hogy Ágnes állapota érdekli.

– Változatlan, – legtöbbször ezt felelte, s figyelte, ahogy Konkordia arca elborul. Nem értette ezt a magatartást. Az ikrek mintha maguktól óvták volna az írónőt, megkülönböztett tiszteletben tartották magányát.

Konkordiát elkésérítette az ismétlődő válasz. Sűrű, fekete haját kétoldalt leengedte, szívalakú arcából így szinte semmit sem lehetett látni, legkevésbé a szemét. Szakkönyvek sorát böngészte át, de a könyveket becsapta, ha nagybátyja belépett.

– Szamárság, amit csinálsz, – mérgelődött az orvos. – Szeméremnek semmi helye ott, ahol betegségről van szó. Mondd meg, mi érdekel, s hozzásegítelek a szakirodalomhoz. Ez a könyvtár bármilyen komoly, de magánkönyvtár. Nem felel meg minden szempontnak.

– Milyen gyerekeink lennének, ha feleségül vennél? – kérdezte Konkordia. – Tényleg, miért nem veszel feleségül?

Ákos csak legyintett. Az ikrek szerették a provokációt, kifejtették, hogy Kanadában gyorsabban gondolkoznak mint itt, tehát minden megengedett, ami gyorsítja a gondolatokat. Naponta kapott fricskát, megszokhatta volna, ez mégis benne maradt. Sőt. Ez vált annak kiindulópontjává, hogy örökléstani szakkönyvek sorát tanulmányozta át.

Váratlanul és felkészületlenül érte a genézis bekapcsolódása az átörökléssel kapcsolatos tudományokba. A Bibliából az Ószövetség tele volt örökletes betegségek leírásával. Ezek közül Noé „bőre fehér volt mint a hó és piros mint a *rózs*a; fején a haj fehér volt és hosszú, mint a gypjű; és a szemei olyan vörösen izzottak, mint a nap. „A pigmenthiány olyan mutánsgén, melyet 25 %-os valószínűséggel örökítenek át. Gyöngyösiben talpra ugrott a kutató, az orvosi szakirodalmat kezdte összevetni az okkult és misztikus irodalommal, ezek pedig a mágiákhoz vezették.

Konkordia mintha csak erre várt volna, esténként kikövetelt magának egy eszmecserét nagybátyjával.

– Későn, nagyon későn vettük észre, hogy az örökletes betegségek és a mutációk gyökere egy. Az emberiség genetikai kódja annyira megváltozott az idők folyamán, hogy ennek oka ma már *felismerhetetlen*!

– Mindig ilyen gyorsan feladod? – méltatlankodott Konkordia. – Nem vonz a győzelem? Hátha rád vár?

– Mi vár rám, édes gyermekem? – mulatott az orvos. – Vedd figyelembe a koromat!

– Te mindent a korodra hárítasz!

– Ez nem „áthárítás”, Konkordia. A genetikai kód tanulmányozására nem egy tudós a teljes életét fordította, mégsem ment semmire. Amellett ehhez pénz kell, bogaram. Rengeteg pénz.

Konkordia elgondolkozott, s egy ideig békén hagyta. Kérdései hiányoztak, s az orvos bekopogott a manzárdba.

– Bújj be, bácsi!

A lány egy kép előtt ült, s gondosan tanulmányozta nagyítójával.

A festmény ónix asztallapon hét tárgyat ábrázol. Hátterben talpas pohárban lila halak úszkálnak. Mellette görög amphorában piros-fehér rózsacsokor. Emellett faállványon félig nyitott kotta, előtte aeolhárfa, összezárt napernyő, s nyitott kék doboz rózsakoszorúval, melynek szalagját madár tartja a csőrében.

Az összbenyomás olyan volt, mintha mindez itt állna Konkordia asztalán. Érezte a rózsá- illatot, látta fickándozva úszkálni a halakat, s a madár már-már kiráncigálta a koszorút a dobozból.

– Mi a szösz ez?

– Kylkhor. Élő festmény. Ha nyugodtan átengeded magadat a hatásának, akkor azt is látni fogod, ami egyébként láthatatlan.

Ákos elnyúlt a hintaszékben, s behunyta a szemét. Beszívta a rózsá- illatot, és ott volt a szobában, melynek ablakából hatalmas, hófödte hegyeket látott, de köztük és a szoba között tenger hullámozott. Érezte a tengervíz sós levegőjét, hallotta a sirályokat. Elindult a terasz felé, s görög oszlopok mellett két hatalmas, szűknyakú padlóvázát látott, melyek szinte felkínálkoztak arra, hogy összetörje őket. Megfogta az egyiket, s az oszlophoz vágta. A cserepek között borvörös zacskóból súlyos aranypénz ömlött.

– Szedd össze, – hallotta távolból halkan, s engedelmesen összeszedte az aranypénzt. Ahogy érintette az aranyat, úgy halványodott a rózsá- illat és tengermoraj. Abban a biztos tudatban nyitotta ki a szemét, hogy az egész az álmodta. Főként az aranyat.

Tévedett. Ott ült a manzárd kopott hintaszékében, ölében az aranyérmekkel.

Konkordia elrakta a kylkhórt.

– Úristen, – suttogta az orvos, – milyen könnyen megbolondul az ember! Tengert láttam, hegyeket, madarakat, halakat itt, ebben a hintaszékben. Olyan rózsát szagoltam, melynek illatához nincs fogható. És pénzt, rengeteg pénzt, amely... nos, amely...

– Ott van a kezében.

– Csakugyan. Csak a vörös zacskó helyett...

– Börtáska.

– Hihetetlen! – sóhajtott az orvos. – Inkább szeretnék oda visszamenni. Olvastam ilyesmit, de soha át nem éltem. Azt hittem, – mítosz.

– Azt hiszel, amit akarsz. Az eredmény a lényeg. Aranyat kaptál a kutatáshoz. Öregedésedet rég megállítottuk. Kezdd el az Apokatasztázis Programot!

– Boldog gyermek! – vidult fel Gyöngyösi doktor – Előbb legálissá kell tennem a vagyont. Ha elmesélném igazi eredetét, csakhamar ápoltnak lennék, és nem orvos. Nincs valamilyen ötlet a tarsolyodban?

Volt ötlet, mégpedig reális ötlet az ikrek nagykorúságakor átvehető örökségről. Ők maguk intéztek mindent. Gyanította, hogy éppúgy gyártják a papírokat, ahogy a pénzt. Az akadály azonban elhárult. Senki sem akadékoskodott, s az orvost a gazdagoknak járó megkülönböztetett bánásmód övezte. Mégsem érte utol semmi azt a néhány múlhatatlan percet, amit a kylkhór hatására élt át. Újra és újra látta a lila halakat, érezte az utolérhetetlen illatot, a szél játszott a hárfa, a tenger hullámai fölött énekelt az ismeretlen madár. Képelete tovább alkotta a kylkhórt, és ott pihent meg a lelke.

Miután nem volt szüksége pénzre, egyre több áramlott hozzá. A szaklapok kiadták rég elfektetett tanulmányait, kutatásaira világhírességek reagáltak. Akadémiák hívták tagjaik

közé, cégek gazdagodtak meg egyetlen olyan ötletéből, mint az aromaterápia. Sajtótájékoztatókon beszélt az antikok által még ismert, de a középkorban méltatlanul elfelejtett rózsaoil-fürdőkről. Három hónap sem telt el, s a piacon megjelentek az injekciós-ampullákba zárt növényi aromák. A fürdővíz levendula-, gardénia-, szegfűszeg-, narancs- és citromillatúvá vált. A koronázatlan királynő azonban a rózsá-roma lett. A századtól megviselt idegek szinte újrászülettek benne.

Gyöngyösi egyre kevesebbet praktizált kutatómunkája mellett. Ágnes nemcsak megtartotta, hanem tanulmányozta is. Ismerte a regényeit, s tudta, hogy valamilyen összefüggésben vannak unokahúgaival. Tényként kezelte a kéziratok körüli zűrzavart, s nem tudta volna megmondani miért, de lépésről lépésre beszámolt róla Konkordának. Mióta vagyunk, Krysiss megváltozott. A nyárikonyhát vastag faburkolattal vonatta be, s építtetett hozzá mellékhelyiségeket. Az egyik ablak nélküli helyiség nyitott tetején át rendszeresen figyelte a csillagokat, naplót vezetett minden változásról. Barátait nagyrészt asztrológusok közül választotta.

Pán Albert ritkán jött, annál többször ment hozzá Krysiss. A csendes pesterzsébeti ház dugig volt asztrológiai szakkönyvekkel. Az asztrológus először megkérdezte vendégei születési dátumát, ha ezt nem tartotta elégségesnek, akkor szülei és nagyszüleiét is. Okos, kopasz fejével szinte belebújt az ascendens és descendens mutatókba, rossz nyelvek szerint a barátait aszerint választotta – hány bolygót talált a horoszkópjukban. Krysist megtanította mindarra, amit a lány kért tőle.

Krysiss miért miért nem, valóságos nevetőgörcsöt kapott, amikor egy alkoholizmusáról közismert képviselő azt nyilatkozta: az az igazi politikus, aki nem a Holdról nyilatkozik. Szinte másnap a sajtótudósítók világszerte kénytelenek voltak a Holddal foglalkozni. Az Egyesült Államok tudósai komoly veszélyt fedeztek fel a Föld éghajlatváltozásában, s megoldásként a Hold felrobbantását javasolták.

„Igaz, a robbantásnak hátrányai is lehetnek, számolni kell a Hold roncsaival, azzal, hogy megszűnne az ár-ápany, a szerelmesek holdfényes andalgásairól nem is beszélve. Az amerikai tudósok szerint inkább a pólusokon kellene óriási hajtóműveket építeni, hogy korrigálják a Föld forgástengelyének dőlését...”

– Mit szól ehhez? – szegezte karcsú mutatóujját az asztrológus szívének Krysiss. – Az „örök tavasz” utáni vágy teljesen megbolondítja az embereket. Semmit sem tanultak Hörbigertől!

Pán Albert egykedvűen pipázott tovább, s vállát vonogatta.

– Az energiahordozók árának felső határa a csillagos ég, – idézte gúnyosan. Hangjából süttött politika iránti utálata. A szomszéd kuttyájának öblös ugatására figyelve szórakozottan nézett maga elé. – Mit is kérdezett?

– Mi a következménye egy Hold-robbantásnak?

– Olvassa el Alfred Nahont. Vagy Jonathan Scheldet. Számukra a Vízöntő korszak nem fikció. És megbocsásson, de elegendő van azokból, akik számára fikció.

– Nem egyezik Hamvas Béla 1962-re tett korszakkezdésével. Nahon 64-re vagy 69-re teszi.

– Én 1789-re és 1988-ra is kiszámoltam már. Épp ennek a számításnak a kapcsán jöttem rá a változó Kozmoszra. Nem a dátum a lényeg, hanem a tény, amit Teilhard de Chardin két nooszféra találkozásának és kölcsönös megtermékenyítésének tettelezett. Ez a Vízöntő korszak lényege.

– Két nooszféra?

– Úgy van.

– Részletezné azt, ami biztos?

– Clessinovic számításának igazolódása, mely szerint az 1980-as években a Föld „meginog” pályáján. Meginogott. Olyan alaposan, hogy a csillagászok feltételezik: „a Föld változtatni fog pályáján” Én azt mondom: „kénytelen változtatni pályáján”. A Szaturnusz aktivizálódása miatt.

– Olvastam valahol, hogy a Föld kisodródhat a naprendszerből.

– Hol olvasta?

– Lényegtelen.

– Ellenkezőleg! Nagyon is lényeges! Az erre vonatkozó hírzárlat komolyabb, mint gondolja!

– Ismeri az okát?

– Hallgassa meg ezt!

Az asztrológus belelapozott az Extraterrestrialsba. Nem kellett sokáig keresnie, a sorokat előre megjegyezte.

– „Az emberek magánéletébe a Szaturnusz-Jupiter-Plutó konjunkció hozza a legtöbb változást 1982 körül. Mind közül a hármas Szaturnusz-Uránusz-Neptunusz konjunkció a legkülönösebb 1988 és 1989 között a Capricornisban, melynek hatása túllépi majd a bolygó kereteit. Ennek a hatalmas bolygó együttállásnak a hatása kb. tíz évig fog tartani. 1984-től kb. 1994-ig. Mivel ez a konjunkció ellentétben áll a Jupiterrel, amely a *tradíciót*, e fennálló rendet képviseli, ebből *teljes változás* következik.” Bekövetkezett? Be bizony. És ez csak a kezdet. A folytatás a Nap eddig páratlan tevékenységétől függ!

– Gondolja, hogy ez a változás összefügg valamiféle földönkívüliekkel?

– Alfred Nahon gondolja így. Én csak a kozmológiai részeket emeltem ki, a már múltnak számító tényeket. A Szaturnusz megfejthetetlen mozgását. Azt, hogy 1789, 1914, 1939, 1968 eseményei napkitörésekhez kötődnek. Ami fenyegetőnek látszik abban az értelemben, hogy minden kozmikus erőterezónára vonatkozó információt *zároltak*.

– Csakugyan? – csillant föl Krysis. – Tehát ha erről ír valaki...

– Az nagy bajba sodorja magát.

– Nagy bajba sodorja magát. De a Földet megmenti, igaz?

Az asztrológus tünődve nézett az égboltra, pontosabban annak arra a jól ismert részére, amit ablakán át láthatott.

– Nem tudom, – mondta végül halkán. – Beszélje le, ha ismeri.

– Tart valamitől, Albert?

– Maga is tartani fog, ha belegondol az eddig történetekbe. A Vízöntő korszak az „Úr és a Nő kora”. Akár tudományos művet olvas, akár szépirodalmit, ez az összefüggés megkerülhetetlen. Gondolja, hogy a férfiak ebbe belenyugszanak? Nézze meg a legelső reakciót – felrobbantani a Holdat, Lunát, az örök női princípiumot megsemmisíteni. És ami a legfontosabb: ebbe a tervbe óriási összegeket fektettek bele.

– Ha létezik egy Hold-szanálási program, ezzel olyan nukleáris villámcsapást mérhetünk magunkra, melyhez mérten eltörpül mindenfajta földi háború. Nem kérdezem, – megelőzhető-e? Inkább az érdekel, van-e terv, mely számol mindezzel?

– Nahon javasolja a „VÍZÖNTŐ ÉS AZ IGAZSÁG RENDJÉNEK” megalapítását 12 műhely működésével. Ezt komolyan kellene venni.

– Ezeket bojkottálni, bagatellizálni, tiltani, zárolni fogják, – vélekedett Krysis. – A helyzet komolyabb, mint hittük. Azt mondja meg, mit nem akadályozhat meg a kormányok bornírtsága, a férfiak rövidlátása?

– A közvetlen kapcsolatfelvételt – foglalta össze az asztrológus annak az embernek a tömörségével, aki ezen már bőven gondolkozott.

– Milyen egyszerű! – kiáltotta örömmel Krysis. – Ezt végig kell gondolnom.

– És nem fogja egyszerűnek találni, – biztosította malíciával az asztrológus. – Mit gondol, ki lenne képes elviselni, hogy tudomása támad olyan tényekről, melyek titkos kutatásokhoz tartoznak? A legedzettebb elme is visszahököl, amikor halálos biztonsággal látja, hogy az emberiség veszélyben van, és a kormányok nem csinálnak semmit. Felteszi a kérdést magának: honnan tudja, amit tud, s rögtön utána azt, – mibe fog ez neki kerülni! Ennél nagyobb csapda aligha létezik.

– Mégis, ha történetesen magával történne ez, mit tenné?

– Bennem törököt fogott. Én hallgatnék.

Krysis aznap éjszaka hosszan bámulta a Holdat, azt az égitestet, melyről feltételezik, hogy „A Vízöntő korának világméretű változásait” közvetlenül fogja kiváltani. Ellenállt annak, hogy elővegye Nostradamust, akinél a 2000 előtti évtized bolygókatasztrófáját a Nap okozza. Beletemetkezett a képviselői nyilatkozatokba, melyeket napról napra gondosan átnézett a csak általa ismert szempontok szerint. Szeme megakadt a Holdról nyilatkozó képviselő hirtelen halálán, a nekrológokat Cheiroval számolva nézte át, de semmi olyat nem talált, ami érdekelte volna. Visszatért az asztrológus tanácsához, s Nahon könyvével kezében érte a hajnal.

A Nap végigkúszott a parányi szobán. Lassan vette birtokába a tárgyakat. Mintha ismerkedne mindazzal, amit itt talál. A kedves elidőzés különösen a rekamié terítőjén vált feltűnővé. Ahogy követte a sugarakat a mélyvörös alap hullámszíne kezdett, mintha vérral kevert vizet láttatna. A fekete szegély maga lett a legmélyebb Éj, a misztikus TAMASZ. A Zodiákus csillagjegyei kergetőztek benne, de tusakodás is lehetett, vagy kozmikus robbanás, melytől az Állatöv új arculatot nyert. A Kos fehérén villogott, vele *párhuzamosan* rohant a fekete Bak. Ott, ahol kezdődik a Vértenger, hirtelen fekete lesz a Kos és fehér a Bak. Közöttük hatalmas, gomolygó Csillagköd. Új Naprendszer születésén a Mérleg megnő, de a Rák ollói elmetszik a Mérleg serpenyőit a tengelyétől. A négy kardinális jegy szinte belefut az égi óceánba. Ragyogó sziget emelkedik ki belőle, amit kolosszális Bika tart a hátán. A Nyilas azonnal megfeszíti íját, s kilövi nyilát a Holdra, mely a szigetre zuhan. Hallatszik az óceán irdatlan tömegének morgása, ahogy kettéválva elnyeli a földet.

A napsugár most keskeny csíkra téved, ahol a terítőszegélyen T betűk sora áll. A kozmikus vetületben ez a kis és nagy TAU választóvonal. A kis Tau-t a Skorpió öleli körül, földjére pörögve zuhan a Halakból érkező rakéta. A véres tengerár ismét megemelkedik a rettenetes földrengéstől. Piramisokat, szfinxeket nyel el, Krysisnek nincs kétsége afelől, hogy Atlantisz pusztulását látja. A hajnal hirtelen vakító világossággal váltja föl a reggel, s a terítő halott nyugalommal őrzi mozdulatlan mintáit. Nem több a funkciójánál, kopott, öreg terítő, amit az ember dédnagyszüleihez képes visszavezetni, mint nemzedékről nemzedékre szálló nászajándékot.

A napfénynél vizsgált hatalmas, öreg sezlon-terítő még szolgált egy-két meglepetéssel. Egyik sarkában az Alfa, másikban Gimmel található. Velük átellenben egy-egy figyelő Szem. Közöttük hatalmas tér, s megfajtásra váró ábrák tömege.

Krysis nem átalált nagyítóval csúszni-mászni a takarón. Délre ömlött róla a víz, de biztosan tudta, hogy a szötteken semmi sem az, aminek hirtelen ránézésre látszik. A szarvasokról

kiderül, hogy széttárt tollú madarak, az archaizáltan szögletes amphorák a „maja űrrakéta” szöttek mása. A szanaszét szórt S betűk a rettenet mindent elnyelő hullámaivá félelmetesednek, a díszítő cikcakkok félreérthetetlenül magasba és mélybe egyaránt vezető lépcsők.

Az S betű. gyakoriságához hasonlóan számból a 2-es szerepel az 5-sel. A 2-es végéhez néhol egy arany háromszög kapcsolódik, néhol a 2-es mellett az 5-ös mint hatvány fogható fel.

A szegély főnixeknek stilizált farkában a két szám 52-esként is felfogható, de lehet két szembefordított S. A nap elhagyta delelőjét, s hosszabb árnyékokkal délutánba fordult, de Krysis még mindig a szövésmintát faggatta. Megtalálta a szárukkal egymásba kapaszkodó A betűket, s a hegyükkel egymást taszító V betűket.

Az O betű sosem szerepelt kevesebb alakzatban háromszor háromnál, elkülönülten, de egymáshoz mérten egységesen lebegnek a semmiben, akár egy raj felderítő robotrepülő. Ha a számok hatványként olvashatók, azok mindig a fekete szövésben rejtőznek, s egymástól pontosan ismétlődő arányban.

A lány lázas munkáját csakhamar kiegészítette egy csomó háromszögüre vagy téglalap alakúra vágott papírlap. Arányt arányra halmozva számok oszlopát írta egymás alá, s ezek az összefüggések túlvezették a Tejúton más csillagrendszerbe.

Estére sziklaszilárdá vált az a nézete, hogy egy kozmikus katasztrófa szöttebe szőtt történetét találta meg. A fekete zikkuratokra zuhanó űrrakéta messzebből érkezett, mint a Földről látható bármely csillagrendszer.

Éjszaka Krysis tovább álmodozott. Apró zseblámpát vett a kezébe, s fejét a Hold és a lámpa kettős fényében mozgatta a padlóra terített szöttek fölött. Most úgy látta magát, mint az egyiptomiak Nut istennőt, amint az Éj határtalanul beborítja az eget. A 2 000 000 évvel ezelőtt lejátszódott katasztrófa 52 millió fényév távolságából érkezőket sújtott. Ezek a lények tudatosan hagyták el bolygójukat félve egy bolygóméretű maghasadástól. Ismeretlen okokból azonban olyan pályára kerültek, amit nem tudtak ellenőrzésük alatt tartani. Leszállásuk tovább növeli a katasztrófák számát, de *túlélnek*.

Krysis már-már dühös volt a kozmikus információkra, miközben semmit sem tud azokról, akik szövik, küldik másoknak. Gondosan levágott egy parányi részt a terítő aljából, ahol a kopás egyébként is kikezdte. Minden színből kihúzott szálakat, s az anyagmintát szakszerűen becsomagolta a radioizotópos elemzés számára. Mikor újra felkelt a Nap, fényképeket csinált a terítőről. Ekkor úgy ítélte, hogy egész munkája felesleges volt, magát a szőnyeget kell szakszerű vizsgálat alá vetnie.

Azonnal tárcsázta Ferihegyet, ahol udvariasan közölték, hogy csak frankfurti átszállással tudnak repülőjegyet biztosítani New Yorkba. Krysis ujjongott. Konkordia kikísérte, s ott állt a tetőterazon, míg a gép felszállt. Majd egész nap várta Krysis hívását, aztán várt még egy napot. Ezután felhívta mindazokat, akikkel kapcsolatba akart lépni testvére, de senki sem tudott semmit. Krysis Frankfurt és New York közt eltűnt.

Ákos és Konkordia nem tudta, mit kellene tennie. Az orvos fölvetette az eltűnés hivatalos bejelentésének szükségességét, de Konkordia szerint ez Krysisből idegen lenne, tehát nem szabad megtenni. Ekkor Ákos azzal érvelt, hogy a halogatás Krysis életébe kerülhet, amire Konkordia furcsán mosolygott és nem válaszolt.

Odaszoktak Krysis kerti házába, ott találta őket Rudolf.

– Szokásod szerint a világ végéről, – nevetett az orvos.

– És a legjobbkor, – nézett rá komolyan Konkordia. – Az ikertestvérem eltűnt. Nem tudjuk, hogy saját akaratából, vagy annak ellenére.

Lengyel Rudolf érdeklődve nézte Konkordiát. A nyúlánk test fölött koromfekete haj uralkodott, abból a sűrű, erősszálú fajtából, mely a távol-keletieket jellemezte. Összenőtt szemöldöke alól kifejezéstelenül vizsgálta a világot két éjsötét szem, mely néha különös árnyalatba lobbant. Hosszú karja és lába inkább kelléknek tűnt, mint funkciókat végző végtagoknak. Volt bennük valami abszolút védtelenséget sugalló, amitől Rudolf szíve összeszorult. Konkordia viselte és nem használta a testét. Erre szokták mondani: elmegy mellette az élet.

– Szeretném látni Krysis szobáját, – mondta csendesen. – A bejelentést nekem tettétek meg, ennél több nem szükséges.

– Semmi sincs Krysis szobájában, ami utalna az eltűnésre, – tiltakozott Konkordia. – Azt szeretném, ha ugyanúgy találna mindent, ahogy akkor volt, amikor elment.

– Semmihez sem nyúlok hozzá, – ígérte Rudolf. – Mindent a szemnek, semmit a kéznek! Ha akarjátok, papucsot húzok, mint egy múzeumban.

Ákos vendéglátói büszkeséggel vezette körül Krysis fantasztikus birodalmán. Az ablaktalan szobában, ahonnan a csillagokat nézte, hatalmas hollószobor uralta a terepet. Az orvos semmilyen jelentőséget sem tulajdonított a madárnak. Az ikrek amerikaiak lévén magától értetődően rajongtak Poe-ért. Krysis asztalán csillogó aranybogár volt a nehezék néhány üres papírlapon.

– Megnéztétek ezeket a lapokat, hogyan viselkednek hő hatására? – kérdezte Rudolf.

– Semmi sincs rajtuk, – válaszolta Konkordia. – Infrával is megnéztem. Semmi!

– Akkor talán az *alakzat* – gondolkozott hangosan a vendég.

– Négy lap közül kettő nyilat formált, s a nyíl hegye a szoborra mutatott, – közölte Konkordia.

– Ez szerintem merő véletlen. Gyerekkorunktól ismerjük ezt a madarat, teljesen értelmetlen volna a visszajelzés éppen rá.

Rudolf szemügyre vette a Hollót. A szobor csaknem másfél méteres volt, erős és értékes galenit-talpaton ült. Így bőven az emberek feje fölé magasodott, de nem nézett le rájuk, hanem fejét egyik szárnya alá fúrva pihent. A Holló fémötvözetből készült, és festék nélkül hordozott fekete magnéziát. Ez nem Poe misztikus hollója volt, hanem az alkímisták rézből, ólomból, ónból és vasból készített „fekete holló” tetraszómiája, a „négyes” prima magnéziája, a fekete egység. Az alkímisták TENET-nek nevezték el, és Rudolfnak semmi kétsége sem volt: ez itt TENET, a fekete mágia kincse.

– Honnan került birtokukba TENET? – kérdezte a lánytól.

– Mióta az eszemet tudom, mindig a miénk volt.

– Mindig Krysisé volt, ezt akarta mondani?

– Igen.

– Ahogy az Aranybogár is?

– Ne faggasson!

Konkordia dacossá vált, fekete szemében lila düh lángolt. Hófehér arca kipirult, s az indulatok festette pír megmutatta jobb arcának keskeny, de mély forradását. Rudolf tudta, hogy jobb kezén, jobb lábán, hasfalának jobb oldalán minden bizonnyal felfedezhetők a kegyetlen beavatás forradásai.

Ákos sűrűn törölgette a szemüvegét, mégsem látott jól. A szobára homály borult, az órák megálltak. Mikor hullámok kezdtek ostromolni a kerti ház falát, az orvos nem bírta tovább, s

kisietett. Krysis japánkertje azonban változatlan maradt, virágai teljes pompájukban virultak. Az orvos nem tudta, hogy a kert kétharmadának mégcsak bimbóznia sem szabadna. Nem tudta, hogy a mediterrán meleg nincs a helyén itt és most. Gyönyörködött. Szerette volna elmondani Rudolfnak, hogy az ikerk nélkül Ágnes nem élne, de alapvetően optimista volt, s úgy gondolta, minden kiderül a maga idejében.

Motorbicikli fékezett kapujuk előtt, s a kihordó esze nélkül nyomta a csengőt.

– Távirat!

– Jövök, – kiáltotta Ákos, és zsebében aprópénzt keresett. Rudolf és Konkordia türelmetlenül figyelte, ahogy kibontja a táviratot.

„Küldeményét megkaptam, stop. Azonnal jöjjön Calcuttába, Zaddik Zila.”

A trió különböző érzelmekkel tanulmányozta a sürgöny szövegét, melyet Krysisnek címeztek.

– Itt a magyarázat, – mondta az orvos nyugodtan. – Krysisnek esze ágában sem volt nyugatra menni. Keletre ment, de nem akarta, hogy tudják.

– Elöttem nem volt titka! – csattant föl Konkordia. – Nekem megmondta volna!

– Ki ez a Zaddik Zila? – kérdezte Rudolf.

A kérdést némaság fogadta. Rudolf tovább meditált.

– Nem szabad haragudnia rám, Konkordia. Ha tud valamit Krysis tetteinek okáról, addig mondja el, míg nem késő. Ez az ország nem Amerika. Itt mélyebbek a hit gyökerei, s ez mindarra vonatkozik, ami transzcendens. Érti? Mindarra! Meggyőződése, hogy testvére bajban van. Segítsen rajta.

Konkordia tagadóan rázta meg büszke fejét, válaszra sem méltatta a férfit. Szobáját kulcsra zárta. A heverőre dobta magát, két karját összefonta tarkója alatt. Vajon elhitte volna Rudolf, hogy 5 milliárd éves nyomot követnek? Elhitte volna Krysis kacagását, ahogy szemétre veti a kapkodó és lopkodó irodalmat? „Zárlat!” „Zárlat!” És mégegyszer **ZÁRLAT!!!** Későn kapcsoltak ez egyszer! Előnyben vagyunk, Konkordia! És kacag, kacag, majd elalszik. S akkor, álmában kicsordul szeméből a könny. Krysis sír. Ezeket a könnyeket árulja el?

Tenyerére veszi Krysis papucsát, amibe azonnal belebújt, ha belépett a manzardba. A szürke, bolyhos jószág egy darab Krysisből. Azt sugallja, hogy gazdája visszatér.

– Rosszkedvűnek látszol, – nézett vendégére Ákos. – Remélem, nem mi vagyunk az oka? Kóstold meg a konyakomat, rögtön helyre rázódasz.

Tűnődve hajtották föl a mélybarna italt, és mégegyszer ittak, szótlanul. Rudolf nem nyugodott meg, inkább ingerült lett, s szerette volna, ha mindenki az.

– Feltételezem, öregem, tisztában vagy vele, hogy iker rokonaid aligha ikerk.

– Nem vagyok tisztában egyáltalán semmivel, ami őket érinti. De látom, hogy jók. Ágnes rég halott lenne, ha nem Konkordia alkimista keverékével kezelném. Krysis pedig olyan iratokat csempészett az asztalára, mely nélkül sosem tudta volna megírni a regényeit. Engem gazdaggá tettek, és visznek egyre messzebb a múltba.

– A múlt veszélyes is lehet, ne örvendj előre. Vedd alapul Krysiszt. Valami olyasmit talált, ami bajba sodorta. Ami aktivizálta a keletieket. Amiről testvérének sem beszélt, mert tudta: a nem-tudás az egyetlen védelem. Az ő eszközeikért sokan az életüket adnák, ők viszont rejtegetik.

– Természetesnek tartom, ha egy titkos tudást titokban tartanak! – szögezte le az orvos. – És te?

Rudolfot meglepte a visszakérdezés. Az orvos jóhiszeműségének nyilván ez a határa. Nem mondhatja el, hogy innen Calcuttába megy megkeresni Zaddik Zilát, és Krysis küldeményét. Elköszönni készült, mikor Konkordia belépett.

– Ne utazzon Indiába, – kérte szívfacsaró alázattal.

– Nehezen jutott eddig a tanácsig, – derült föl a vendég. – Köszönöm.

S kezet szorítva mindkettőjükkel, elment.

A két ember hosszan hallgatott. A telefon törte meg a csendet, Viktor hívta Ákost fegyelmezett, de feszült hangon.

– Félrebeszél, láza 39,5. Azt hiszem, kórházba kell vinni, – hacsak nem tudsz segíteni, – csüggedt el Viktor.

– Azonnal ott leszünk, – kiáltott a kagylóba Konkordia, – semmit se tegyen nélkölünk!

Ákos és Konkordia szinte futva tette meg az utat. A fiatalok jókedvű, kerti partijára ügyet sem vetve siettek Ágneshez. A beteg nem volt eszméletlen, de azt sem mondhatták, hogy eszén van. Suttogva hadarta tanácsait valakinek, akit ő látott, a többiek nem. Konkordia karcsú nyakú ólomüveget vett elő, és hosszan itatta vele Ágnest, akinek tekintete minden korty után tisztább lett. Végül felült, s nyugodtan megkérdezte:

– Ugye, nagyon beteg vagyok?

– Egyáltalán nem beteg, – vágott a két orvos elé Konkordia. – Kettős hatás alatt áll az értelme. Ennek elviseléséhez óriási erő kell.

– Úgy gondoltam, ha megírom, megszabadulok – szaladt tele a szeme könnyel.

– Beszéljen! – sürgette Konkordia. – Hiszen egy ideig igaza volt: írt és megszabadult! És most?

– Nem engednek írni. Pontosabban nem engednek arról írni, amiről szeretnék. Még így sem helyes, amit érzek. Talán –

– Bátran, asszonyom! – biztatta Ákos. – Ha valaki képes segíteni, akkor unokahúgom az. Kövesse a tanácsait, legyen őszinte, nagyon kérem, legyen őszinte!

Ágnes beszélni szeretett volna, de szemeit képtelen volt nyitva tartani. Utolsó erejével rámutatott vékony lábaira, melyeken ütéstől eredő kék foltok látszóttak, és elaludt.

– Csodálatos asszony! – kiáltotta Konkordia. – „Nem engednek írni”, ezt mondta oknak. És megmutatta, miről beszél! Nézzék meg a foltokat a testén: szabályos háromszögek! Bal füle mögött duzzanat: ismert szimptómák. Strieber pontosan leírta!

– A Communion és Transformation szerzőjére gondol? De hisz azok fantasztikus bestsellerek! Lehetetlen egy ilyen típusú összefüggés! – méltatlankodott Viktor.

– Bár igazad lenne, – sóhajtott Ákos. – Itt az idő, hogy tudd meg – feleséged esetével szemben tehetetlen az orvostudomány. Barátom, az ő teste maga az arcanum, a titok. Rég alkímiával gyógyítom.

– Úristen! – sóhajtott visszhangként Viktor. – Nincs olyan erős szervezete, hogy ezt kibírná!

– Ellenkezőleg, Viktor, ellenkezőleg! Ágnes valamilyen oknál fogva minden azonosulásnak ellenáll. Hiába kísérleneznek vele, feleséged úgy figyeli önmagát, mint kívülálló. Ezzel várakozásra kényszeríti azokat, akik személytelenek akarnak maradni.

Ágnes felnyitotta a szemét, csodálkozva nézett szét. Íriszéről úgy lebbent föl a tehetetlenség, akár a függöny. Úgy folytatta a beszélgetést, mintha eddig is részt vett volna benne.

– Az „Eggyéválás” és az „Átalakulás” mindössze bevezetés. A lényeg az „Együttműködés”, az Interactio.

A két orvos összenézett, de Konkordia felderült, hevesen átölelte Ágnest, majd diadalmasan felkiáltott.

– Győztem! Győztem! Győztem! Ha ma vereséget szenvedek, évszázadokat veszítünk!

– Veszítünk? – kérdezte vissza Ágnes. Felhúzott térdeit átkarolva figyelte Konkordiát, majd bólintott. – Értem. Te ismered az atlantiszi mágiát, s rájöttél, hogy agyamat adóvevővé alakították.

– És mások az átadók, akik szinte túltöltenek ismeretekkel, s mások az elvezetők, akik leszívják azt! Mikor erre rájöttél, megállítottad a folyamatot. Megállítottad az agyműködésedet, s hajszál híján belepusztultál! Ha tudnád, hányan és hányan izgulnak érted szerte a világon! Hány látszólag politikai lépés történt azért, hogy akiknek jelen kell lenniük, azok jelen lehessenek!

– Ne örülj korán, – gyűjtött rá Ágnes. Szemét összehúzza a távolba nézett, a füstöt nem szívta, hanem valósággal ette. – Megmondtam; nem engednek írni.

– Beszélj erről részletesebben.

Viktor felesége háta mögé ült, szelíden simogatta homlokát.

– Azt mondtad, ezt a regényedet nem akarod kiadatni. Most azt állítod, – nem engedik megírni. Kik?

– A csuklyások.

Az orvosok összerezzenek, s arcukra ült a kényszerképzetektől való félelem. Konkordia szeme azonban kitágult, egész testével figyelt. Ágnes kevés ideig pihent férje vállán, kilépett az ágyból, maga köré tekerte pongyoláját s keresgélni kezdett íróasztalán.

– Lehet, hogy le sem írtam.

– Vagy elvitték, – nézett a szemébe Konkordia. – Inkább mondd el!

– Igazad van. Aznap a tér-idő eltolódással foglalkoztam. Hatkor rettenetes álmoság tört rám, s lefeküdtem. Azt álmodtam, hogy Mallorcába utazom, de a repülőgép örvénybe kerül a sziget felett, lezuhan. A zuhanás lebegéssé alakul, s Geheimnis egyik köralakú szárnya előtt állok, mely megnyílik előttem. Valószínűtlenül fehér fény sugárzott felém, s elindultam, de túl erős volt a homály, lassan bontakozott ki a csuklyások félköre. Tizenketten voltak, arcuk vagy nem volt, vagy nem engedték látni. „Megakadtunk”, hallottam tisztán, és pontosan tudtam, hogy ez mire értendő. Segíteni akartam, de hang nem jött ki a torkomon. A csuklyások fehér fénye közben feketére változott. Már nem voltak sem test, sem anyag, hanem mérhetetlen úr támadt a helyükön, 12 szakadék nyílt a kozmoszra. Soha ennél félelmetesebbet nem láttam. A pánik ébresztett fel, úgy éreztem, vége az álomnak, de a csuklyások itt álltak, így, ahogy ti, és újra elismételték: „Megakadtunk”. Ismét szerettem volna beszélni, de néma maradtam. A csuklyások az órára néztek, s követtem a pillantásukat: hat óra volt!

– Tér-idő eltolódás Mallorca fölött? – mormolta Konkordia. – Ezért kezdtél írni Geheimnistről?

A szobában tűnődő csend honolt. A két férfi természetesen nem hitt egy szót sem, a két nő viszont nem törődött velük. Mielőtt Ágnes bármit válaszolhatott volna, Zita rontott be orkánként.

– Anya, vendéget hoztam! Arepo úr olvasta a könyveidet, s mikor megtudta, hogy a lányod vagyok, találkozást kért. Én egyenesen elhoztam. Ugye – igazam van?

Az ajtóban halványbarna bőrű, vékonycsontú, intelligens arcú férfi állt. Öltözete egyetlen csuklyás lepel. Miért, miért nem a társaság megnézte az időt. Hat óra volt.

A fekete hattyú

A Muhi puszta leépült. Régen apró falvak népesítették be, lovakon közlekedtek, vagy csónakon a szőke Hernád hangulatától függően. A Sajó és Hernád összeömlésénél pusztai bogáncsokat kerget a szél. A hatalmas puszta senkié. Nem érdekli sem Muhit, sem Girincset, a náluk kisebb településeket pedig bontják vagy félig már el is vitték másutt építkezni.

Az ártéren túl, a két folyó torkolatánál a növényzet valóságos dzsungel. A fákra sűrű borostyán kúszik, az aljnövényzet eltakarja az embert. Ha jár arra valaki. A fák törzsét tucat kinyújtott kar sem érné át. A sokszáz éves történelmi tragédia elment a táj fölött. A bólogató szomorúfüzeknek sejtelve sem volt róla, hogy Muhi vad vidékének szélességi és hosszúsági körét különös társaság tartja számon. Fokok, percek itt belehulltak az idő kútjába. Ha a vidékkel törődött is valaki, az nem törődött senkivel.

Rudolf ámulva haladt az elvadult földön. A nap rég elhagyta a zenitet, sugarai mégis égettek. A halak föl-földobták magukat, megnézték a jövevényt, aztán visszabuktak. A víz mormolt és csobogott. Kedve lett volna megfigyelni a kétfajta hullám egyesülését, de késésben volt. A vonat után semmilyen járművet nem vett igénybe, az apostolok lován jutott idáig. Fáradt volt és éhes. A halakat látva éhsége fokozódott. A duruzsoló víz, a bágyasztó nap, az embernemjárta hely megtette a magáét. A vándor ledobta ruháit, és nyakig merült a vízbe. Aztán játékos suhancként hol a Sajó, hol a Hernád ágát részesítette előnyben, kézzel fogott egy jókora halat, aztán elengedte. A táj hangulata tette, vagy a magány, de Rudolf sokáig nézett a hal után, mintha azt várta volna, hogy az visszafordul, s jöttéért cserébe teljesíti három kívánságát.

Végül nem evett semmit. Bekapott egy koffein tablettát, kifeküdt a napra és elaludt. Álma nem volt mély, hagyta, hadd küzdjön a nap álmosító hatása a koffein éber sarkantyúival. A verőfény és az alkony között itt nem volt átmenet. Hirtelen sötét lett a fény, izzása megszélidült. A földből pára szállt föl, az árnyék most csalogatott igazán.

Rudolf hátat fordított a torkolatnak, s elindult a kettő közti áthatolhatatlan erdőnek.

Ha azt várta, hogy itt könnyebben jut előre, – tévedett. Hőség helyett szúnyogok és rovarok kínozták. Föl kellett vennie mindent, amit levetett. Táskájából törülközőt vett elő, s a feje köré tekerte turbánnak. Igazság szerint nádvágó késre vágyott. Egy lépéssel sem látott előbbre az orránál. Kezével próbálta elhajlítani vagy letörni az ágakat. Félóra múlva mindkét keze hólyagos lett és vérzett.

Az éjszaka ide nem megérkezett, hanem lehullt, akár egy áthatolhatatlan függöny. A férfi álmélkodva figyelte a hirtelen megelevenedő madarakat. Nesztelenül röptek, s ahol Rudolf állt, mintha lassítottak volna. Mivel késése nőttön nőtt, nem sietett már. Leült a földre, hátát az egyik évszázados fának támasztva aludni készült. A madarak azonban ezzel nem értettek egyet. Most megjött a hangjuk, sőt a szárnycsattogásuk is más lett, ahogy a pihenő felé zuhanórepüléseket végeztek. Rudolf nem becsülte le a figyelmeztetést. Feltápáskodott, s megpróbált arra menni, amerre a madarak vezették.

Negyedóra múlva elérte a tisztást, s megkönnyebbülten nyúlt el a fűvön. A föld azonban morajlott, mintha ezer és ezer lovas indulna rohamra. Úgy ugrott fel, mintha kígyó csípte volna meg. Hallgatózott, aztán mosolygott azon, hogy hallgatózik.

Átsétált a tisztáson, s megállt a legmagasabb fánál. Lassan körbejárta, és gyönyörködött. Magában eldöntötte, hogy útja akkor sem veszett kárba, ha lekésett a találkozóról. Nézte a leveleken csillogó holdfényt, s ellenállhatatlan vágyat érzett közelebb kerülni Lunához,

Selenéhez, Diánához, ki minek nevezi a Föld egyetlennek tudott mellékbolygóját. A fa ágai lépcsőként vezettek a magasba, s Rudolf elindult fölfelé.

– Psszt! – sziszegett rá Robert. – Elkéstél.

– Ha tudom, hogy mit rejt az általad jelölt meridián – kezdte válaszát Rudolf, de Robert a szájára tapasztotta a kezét, míg a másikkal a fa törzsén lévő lyukra mutatott.

Amint benézett, áldotta az eszt, hogy Robertre bízta magát. Jelezte, hogy csendben marad, s mindketten végighasalva egy-egy padnak is beillő vastag ágon egész valójukkal azt figyelték, ami odabent történik. Az „odabent” adott esetben masszív faépítmény volt, amit a külső fa körbenőtt. Az egyik oldalon ajtó, s vele szemben hatalmas kéz, mely csak csuklóból lefelé van kifaragva. A csaknem emeletnyi kézfej kis- közép- és gyűrűsujja lazán egymáshoz simul, míg a mutatóujj V alakban távolabb, a hüvelykujj pedig a háttér felé nyitja a V alakot. Az ujjak nyugszanak valamin, vagy takarnak valamit, ami nem kivehető. Az együttes 3 ujj közül mintha liánok, szíjak, szakadt kábelek kígyóznának elő. A mutatóujj csigalépcsőn pihen. A hüvelykujj alatt szárnyak hevernek, melynek hatalmas tollai az égre törnek oly módon, hogy a toll végéből sugarak szöknek végtelenbe.

Mindketten tudták: a szabadkőművesek kétségbevonat ősi jelképét, a dupla W-t látják maguk előtt. A kéz előtt öt férfi állt, szánni valóan parányiak a jelhez képest, melynek körme hegyéig sem értek föl.

– A kézre koncentrálni ma már kicsit naívnak tűnik, – közölte szárazon, aki beszélt. – Létezése évezredről évezredre versenyez minden földi kozmikussal. Először is tisztázzuk: nem egyetlen lelet. Különösen Afrika sziklarajzain található hasonló. Ezek azonban nem élnek. Síkleletek. A másik támpontunk a 21 fokos hosszúsági kör. Évszázadok óta a történelem legmozgalmasabb országait szeli keresztül. Albánia, Görögország, Lengyelország, Líbia, Csád, Kongó, Angola, Dél-Afrikai Köztársaság felfűzve erre a veszedelmes meridiánra.

– Nem lépünk ki az időből? – vágott közbe egy agresszív hang. – Miután ezer évet vártunk erre a pillanatra?

– Megérintem pálcámmal a kisujj körmét! – hangzott újra az elsőtől. – Ha a számítás helyes, akkor most, és csak 25 percre meglátjuk: mit véd, takar és nyújt ez a kéz?

Rudolf és Robert egymásra nézett. Mindketten ismerték Beth doktort, a svéd elektronika nagy öregjét, aki most hosszú fémpálcát szorított a kéz egy általuk nem kivehető pontjára. Az érintéstől az összevissza tekergő kábelek lassan színt nyertek, előbb sötétlila, majd óceánkék vibráció jelent meg, majd bennük apró aranyfények gyúltak ki. Egy vakító fehér villanás indult el az ür tekergő kígyóján, szemvillanás alatt végigszánguldott az összes kanyaron, s belerobbant a semmibe.

– Iiiiigen, – krákgotta Johann Jager, és lekapva szemüvegét lázasan tisztogatni kezdte. – Ez az, amit máig nem érthetett senki. Katasztrófa ie. többmilliárd évvel. És túléltek. De kik? Ha az őseink lennének, nem ilyen üzenetet hagytak volna.

– Megérintem a mutatóujjat, – pattogott szenvtelenül doktor Beth. – Feltételezhető, hogy a csigalépcső az idő és a tér „föltekert”, összegöngyölt létezésére tett utalás, melyek itt a Földön kibontva mozognak.

A pálca érintése nyomán a csigalépcső kapta meg belső fényét, de ez a fény sötét volt, mint az éjszaka.

– Csodálatos! – sóhajtott Gohou-ta. – Látjuk, és nem értjük. Tudunk a „sötét fényről”, és a mágiához soroltuk! S íme, a boszorkányok hajnala, a fekete ragyogás. Minden biztonnyal

antitestből hozható létre! Ez a magyarázat, uraim. Ez az üzenet, ha egyáltalán üzenet, antitestből álló kultúráé, mely elpusztíthat bennünket pusztá létezésével.

– Kérném még egyszer az úrkábel! – kiáltotta Birinyi docens. – Gyorsan, mert fogy az idő!

– Annyira fogy, – krákolta Beth, – hogy ismétlésre nincs idő. Amellett ez nem celluloid, mely bármikor bármennyiszer visszajátszható. Ezer évig gyűjti a földi energiát, mely az ő technikájukhoz olyan gyenge, mintha egyetlen gyufaszállal akarnánk megvilágítani a New York-i Metropolitan-t.

– Márpedig ez megérné, hogy megpróbáljuk még egyszer! – kiáltotta makacsul Birinyi, s kirántotta Beth kezéből a pálcát. – Ezt a kozmoszrészt ismerjük! Jól figyeljenek, és képzeljenek köré fél Zodiákust!

Mielőtt tiltakozhattak volna, Birinyi újra megérintette a kisujj körmét. A várt reakció helyett megmozdult a talaj s halk földmoraj hallatszott. A KÉZ megmozdult, s észrevehetetlen lassúsággal kezdte összeroppantani az eddig általa védett szerkezetet. Green Peter, az egyetlen, aki némán szemlélte az eseményeket, komolyan nézett rájuk.

– Isten Önökkel, uraim. A szerkezet avatatlanul észlelt, és hozzákezd önmaga megsemmisítéséhez. Milyen gyermetegeket vagyunk hozzájuk képest!

A KÉZ bezárult. Abban a pillanatban a földmoraj földrengéssé változott. A hatalmas fa mellett úgy repedt ketté a talaj, mint a durván tépett selyem. A gyökerek nagyrésze a semmibe lógott. Rudolf és Robert képtelenek voltak levonni a következtetést az öt tudós végső perceiről, akik alól eltűnt a föld, s úgy hulltak a semmibe, akár a porszemek. A KÉZ még egyszer fellobbantotta fekete ragyogását. Ezzel egybeolvasztott mindent, s utánahullt az embereknek. Ekkor a nyílás bezárult, a földrengés megállt. A hajnali fény mellett tisztán látszott: egy odvas fán vacog két ember, s annyira tűnődnek valamin, hogy egyelőre képtelenek megosztani gondolataikat. Szótlanul vágtak át a tisztáson, aztán megcirógatta arcukat a nap. A torkolatnál leheveredtek a fűbe, s Rudolf elképedve figyelte, – Rochlitz Robert a Finn Lovagrend nagymestere piknikre terít.

– Mintha misem történt volna?

– Eltűnt öt ember. Gyakori eset manapság.

Robert jóízűen falatozott a főtt tojásból, s tele szájjal elmélkedett.

– A docens ráismert az égbolt valamelyik szeletkéjére. Lehet, hogy a többiek is, de eszük ágában sem volt bevallani. Birinyi valószínűleg ezért akarta az ismétlést, mely egyben bizonyítás is lehetett volna. Az ismétlés azonban csak a Földön a tudás anyja. A kozmikus makrotudat számára – negatívum.

– A makrotudat nem ismétél?

– De nem ám! A Kozmosz nem tudja vagy nem akarja felfogni a mikrotudat kapacitását. És az a szép az egészben, hogy ők öten ezt pontosan tudták!

Rudolfot kezdte átjárni az egyre magasabbra törő nap melege. Lusta jóérzés lett úrrá rajta, úgy hasalt a földre, mintha részévé kívánná válni. Érdeklődése kikapcsolt, nem izgatta semmi. Sziklaszilárdan hitte ebben a pillanatban, mindennek, amit átélt, nincs akkora jelentősége, ami megérné azt, hogy továbbmenjen innen. Nem közölte Roberttel, de Robert tudta, s meg is mondta.

– Boldog vagy, mi? Nem tudod, hogy miért, de ez nem fontos. Ha kipróbálnád az adóvevőt, tapasztalnád süketségét. A rádiókban egy püsszenés sem hallható. Azóta már bemondták:

szokatlanul erős földrengés volt, epicentruma valahol Albániában vagy Bulgáriában, s Magyarországon emberéletben nem esett kár.

Rudolf lehunyta szeme előtt ismét lepergett az öt tudós végórája. Peter Green komoly, keskeny arca, az összegzéssel, – milyen gyermetegek vagyunk hozzájuk képest... Felült, és más szemmel nézett körül.

– Foglaljuk össze, amit eddig tudunk.

– Foglaljuk! – lelkesedett Robert., s hangjában gyanúsan csengett a készség. Rudolf rájött, mennyire lehetetlen a javaslata.

– Nem értem, mi van velem, – morogta vontatottan. – Elvesztettem az érdeklődésemet minden iránt.

– Ez már beszéd, – biztatta Róbert. – Ne állj ellent, ne erőlködj semmilyen *tudati* lépésre, engedj szabadon az érzéseidet, s mondd ki mindazt, ami benned kavarg.

– A legerősebb érzés, hogy itt akarok maradni. Jó itt. Nagyon jó itt, – csukta le szemeit újra Rudolf.

– Tovább! – biztatta Robert. – Ne add föl, öregem!

– Állandó a földmoraj, – motyogta ingerülten. – Nem földrengés ez, hanem lovak patáinak dobogása! Ezer és ezer ló közeledik! Dzsingisz kán! Látom Dzsingisz kánt és a tatárokat! Hogy az ördögbe –

Rudolf fölugrott, s a vízhez rohant. Két marokkal szórta magára a vizet, különösen szemére és homlokára. Robert fényképezte. Olyan volt most, mint egy Janus-arcú ember, kinek egyik fele pontosan tudja a valóságot, másik fele viszont belekóstolt abba, hogy van más valóság is. Tartása csüggedtté vált, majd átmenet nélkül kigyúlt a várakozástól. Ruganyos léptekkel jött vissza, s mohón vetette magát az ételre, amit eddig figyelemre sem méltatott.

– Te akartad, – mondta csendesen Rochlitz. – Jól vagy?

– Persze. Olyan jól, hogy hamarosan látni fogom IV. Bélát meg a muhi csatát. Közben azon gondolkodom, hogy mindez útban van a Kozmoszba, oda, ahol megváltozik az űr színe, és feldereng az üzenők semmihez sem hasonlítható haragos lila sugárzása.

– Várj! Ismételd el még egyszer, amit az üzenőkről mondtál.

– Semmit sem mondtam, mert semmit sem tudok róluk.

– Haragos lila kozmosz-sugárzásról beszéltél. Honnan vetted ezt?

– Ilyesmit lobbantott fel Beth. Ez maradt bennem a legjobban. Ilyen szín nincs sem a Földön, sem az égen. Valahol nagyon messze ilyen az űr *közepe*.

– Ezt honnan veszed?

– Ezt honnan veszed, azt honnan veszed! Azért nem kaptam meg az injekciókat, hogy *érezhessem*, amit látok!

– Tehát nem érdekel, hogyan és honnan jutott a KÉZ-hez öt kozmoszkutató. Érzéketlenné váltál az emberek problémái iránt. Másként láttad a színeket, én semmi lilát nem láttam. Neked még azt is sugallja, hogy a téridő közepén található! Az erőter, amiben még mindig vagyunk, óriási genetikai dekódoló! Valamelyik ősed itt volt 750 évvel ezelőtt, hallotta a tatár lovakat, látta Dzsingisz! Te kénytelen vagy átélni ugyanezt, énrám hatástalan! Az én angolszász őseim ekkor hajóépítéssel voltak elfoglalva, vagy erdőt irtottak legelőnek. Most már csak azt kellene tudnunk: miért a 21. fok, miért 750-800 év a determináns?!

– Engem azért érdekelne az is, hogyan voltak képesek megőriztetni és közvetíteni üzeneteiket! Gondolj arra a hihetetlen mennyiségű tudományos munkára, melyek olyasmit kutatnak, amit néhány száz évvel ezelőtt mágiának neveztek! Érdekel az időzítés. Hogyan lehetséges fokozatosan az emberiség kezébe juttatni előbb rajzokat, aztán térképeket, majd energiafajtákat, és *szerkezeteket*? Miért pont az utóbbin veszünk rajta? Valóban gyermetegek vagyunk, ahogy Peter Green állította?

– Peter más összefüggésre is utalt. Emlékezz vissza, szó szerint azt mondta – „a szerkezet avatatlanlalt észlelt”, ezért semmisíti meg önmagát. Ismerem Petert. Elkötelezetten harcolt a több párhuzamosan létező földi intelligencia elvéért. És Északról érkezett.

– Mi az, hogy Északról érkezett?

– Nem láttad a megérkezésüket. Előbb Beth érkezett meg. Ő volt az, aki itt nyitott meg valamit, amitől úgy tűnt, elnyelte a föld. Én láttam belépni. Egyeztetette mindazt, amit látott, a nála lévő papírral.

– A pálca nála volt?

– Nem volt nála. Öt bot hevert a földön, úgy tűnt – hatalmas Z-t formáznak. Beth előbb a szerkezethez legközelebbit emelte föl, s beledöfte az ajtónak látszó keret sarkába, s közben hangosan, tagoltan parancsolta: „Nyugati kapu tárul”! Ekkor belépett Johann Jager. Ugyanezt megcsinálta még három pálcával, s keletről jött Gohou-ta, délről Birinyi, északról Peter.

– Na és? Miért emeled ki őt?

– Mert kezében Aranyrózsát tartott! Azért kértem pszichovédelmet, hogy tisztán tudathatással reflektáljak, s ezt majd összevevessük veled, aki nem kértél védőinjekciót. De te késtél, én meg csak azt tudtam: ide úgy kellett volna belépni mindnek, mint Peternek.

– Ez nem biztos. Gondold végig, az évezredek folyamán az Aranyrózsa Társaság szétágazott.

– De még mennyire szétágazott! Gohou-ta rózsája inkább hasonlított a lótuszhoz, és jádeköből csiszolták. Birinyié ezüsből volt, Johann Jageré borostyánból. Beth pedig felemelte az utolsó pálcát, amire mind a négyen meghajoltak előtte.

– Tudtad, kik lesznek itt?

– Jó kérdés! – sóhajtott a Rochlitz. – Most sem tudom, az itt lévő ezoterikusan ismert tudósok ezoterikusan kiket képviseltek! Az első küszöbbe belebotlottunk volna, arról nem beszélve, hogy sem a kapuk kinyitásáról, pálcák sorrendjéről, a szerkezet működéséről nem tudtunk semmit.

– Mégis tudtad, hogy valami nem stimmel.

– Birinyi az, aki nem stimmelt. Az ezüst nem stimmelt! Az ezüst negatív determináns, hideg fém, mely gyilkolni képes, ha nem a megfelelő Hold-házban használják.

– Ha egyikük sem tett ellenvetést, akkor a Hold-ház rendben lehetett.

– Igaz, de az ezüst megváltoztathatta a pálca-hatást. Beth doktornál például ezért nem lehetett sem nemesfém, sem drágakő, nehogy a kapcsolatot megzavarja. Birinyi ezt megakadályozhatatlanul felrúgta már a pálca pusztaságát átragadásával is! Az ezüst nem véletlenül kapcsolódik a Holdhoz, féltékeny fém. Hatása nem egyszer erősebb valamennyi bolygó-fémnél, aminek okát mindmáig nem ismerjük. Hasonlít ahhoz a jelenséghez, hogy mellék-bolygónk kozmikus hatása nemegyszer erősebb a Napnál.

Rudolfban összekavarodtak az összefüggések. Rochlitz, a legendás R-5-ös nagymester nem terhelhető regényrészletekkel. Mégis, Silber, akinek el kell felejtene nevét ahhoz, hogy

Cézár, azaz uralkodó legyen... Geheimnis, dél Albionja fehér rózsáiról nyerte az „Alba rosa-vár” becézést... Most és itt jött rá a hasonlóságok melletti különbségre – a Szarmata-vár urának a fehér rózsza a virága, Ágnesnek a sárga rózsza. Ennek ellenére nyelvészeti tanulmánya az *alba* szó eredetét kutatja. Bizonyítani képes, hogy a latinok előtt etruszkok, az etruszkok előtt a kelták, azok előtt a hinduk egy ismeretlen rasszához tartozó *álteridák* használták a kifejezést. Az író nő *álteridái* nyelvén az *alba* nőt jelent, míg ők *férfiak*. I.e. 9548-ban két különböző bolygóról érkező kultúra csapott össze, mivel az *álteridák* nem ismerték a nőt, míg az *albák* nem ismerték a férfit.

– Min töröd a fejed? – fürkészte Rochlitz.

– Egy új teremtményszon, illetve genezisen, melynek szálai többszörösen Indiába vezetnek Zaddik Zilához. Ismered?

– Igen. Ő a vízöntő Korszak Igazak Rendjének feje.

– Vannak ellenségei?

Rochlitz egy pillanatig úgy nézett rá, mintha ki akarná kérni, hogy bolondot csinálnak belőle. De Rudolf szemébe nézve látta: tréfáról szó sincs. Barátja nem tudja mit jelent: „a Zaddik”.

– Nagyon sok ellensége van. Szervezetek, amelyek azért létesültek, hogy bármi áron akadályozzák. De legalább ugyanennyien segítik. Ha el akarsz jutni hozzá, kísértet kell adnom melléd. Most indíts a helikopterhez.

A két férfi elhagyta a pusztát. A pilóta jókedvűen várta őket, kisportolt teste, barátságos mosolya visszazökkentette mindkettőjüket a jelenbe. A zaj első ereje ellenére Robert a pilótához fordult.

– Kit javasolna kísérőnek Indiába?

– A Fekete Hattyút, uram! – vágta rá habozás nélkül a pilóta.

– Értse, hogy a reptéren várjon!

– Értettem.

Míg a pilóta kódolt szöveget diktált, Rudolf megértette, hogy a sebesség kezd döntő tényezővé válni. Fáradság ide vagy oda: azonnal indulnia kell. A gép landolt. Rudolf megismerte a miskolci repülőteret. A kívülről elhanyagoltnak látszó terület karbantartása meglepően jó volt. Karcsú, könnyű-léptű, mogyoróbarna bőrű, friss-mosolyú nő sietett feléjük. Éjsötét hajzuhatagát arcából hátra simítva fogta kontyba, kiemelve magas homlokát, kardpenge hajlású szemöldökét.

– Bemutatom Dóra Schwant, – mormolta Rochlitz kifelé mászva a gépből. – Barátainak Laksmi, a Fekete Hattyú, hivatásos őrangyal. Siessen, kérem. A végső cél Calcutta. Közbeeső útvonalat legjobb belátására bízom.

– Észak, – mondta lakonikusan a lány Robert helyére ülve.

– Kéz- és lábtörést, – üvöltötte túl Rochlitz a motort. – Két hét múlva az alexandriai kongresszuson kereslek benneteket. Ha ez az idő kevés, másfél hónap múlva Brüsszelben. Ha ott sem találkozánk, három hónap múlva utánatok repülök Calcuttába!

A gép kellemes bűgása, a magasság, az éjszakából nappalba átfolyó események elaltatták Rudolfot. Laksmi hosszan nézte a fáradt, ősz fejet. Tetszett Rudolf nyugalma és bizalma, ahogy elfogadta az eseményeket. Szerette volna tudni, mi indította a transzcendens nyomába. Rendkívüli agyáramaival bekapcsolódott az alvó álmába. Japánkert részletei bódítottak, fehér és vörös rózsákat metsző asszony sétál az egyre fogyó telehold felé, mely leszáll az

égből egy fenyveserdő közepére, – és vár. Volt ebben a várakozó Holdban valami, ami sehogysem volt rendjén. Az asszony magához szorította rózsáit, szemeivel a távolt kutatta, az égen maradt második Holdat. Ez az égítést vörösen izzott, s olyan fenyegetés áradt belőle, melyhez foghatót Laksmi nem ismert. Erős nézésétől az alvó felriadt, zavaros szemmel nézett maga köré.

– Nincs semmi baj, – nyugtatta Dóra. – Egy asszonnyal álmodott, aki ismeri a kettős Hold korszakát. Kicsoda ő?

– Barát Ágnes írónő.

– Mit írt?

– Új teremtménysz foglalkoztatja. Az új genezistudat. Szerinte bolygónkon két kultúra csapott össze: az albáké, akik nőneműek voltak, és az álteridáké, akik hímneműek.

– Érdekes. Hihetetlenül messzire juthat ezzel a koncepcióval.

Barátságosan hallgattak egy darabig. Rudolf szívesen kérdezett volna kísérőjéről, de nem akarta, hogy ez zaklatásnak tűnjék. Meglepetésére a lány beszélni kezdett, mintha hallotta volna a kérdéseit.

– Berlinben születtem, de anyai ágon hindu vagyok, – mosolygott rá szívből fakadó kedvességgel Laksmi. – Születésem tizenkét-ezer évvel ezelőtt tervezték meg. Indiában a reinkarnációm messzebbre nyúlik, mint az isteneké.

– Gondolom, ezek a szavak a hétköznapiakban sosem hangzanak el?

– Soha! – biztosította Laksmi. – Dóra Schwan nyelvészprofesszor, aki a rúnákat hieroglifákkal összekötő föníciai és indiai szógyököket kutatja, megfelelő mozgásteret biztosít Laksminak is.

– És most hová megyünk?

– Varsóba.

– Varsóba? Minek? Kihez? Egy árva lelket sem ismerek ott.

– Tudom. De a calcuttai járatot el fogják téríteni. Minden indiai járat veszélyben van mindaddig, míg magát kézre nem kerítik. Olyan útvonalat kell találnunk, ami eszükbe sem jut. És akkor, amikor nem is álmodják.

Rudolf nem kérdezősködött tovább. Nagyanyja versikéjét dúdolta magában:

Keleten kényelem // Nyugaton nyugalom
Északon szerelem // Délen forradalom

Délen nemcsak forradalom volt, hanem háború. Háború Egyiptomban, háború Izraelben, háború Irakban, háború Jugoszláviában. A terrorizmus fészke ismeretlen, szóródása nemzetközi. Ha ezek a bármire kapható emberek meg akarják akadályozni indiai útját, akkor meg is akadályozzák. Tisztelte Laksmi bátorságát, de azt, hogy képes port hinteni a terroristák szemébe, természetesen nem hitte el.

Varsóból gépük azonnal visszafordult, s ők akadálytalanul léptek ki a repülőtérrel. Dóra elégedetten nyugtázta: sztrájk mindenütt. Magántaxit keresett, s címnek a Ryneket adta meg, de behajtási tilalom miatt megálltak a Barbakánnál.

A késői nyár, az apró kávézókból szállongó illat, a lassan ügető konflis, a fotózó turisták pergő nyelve – visszaadhatatlan hangulatot hoztak létre. Mókusokat és hattyúkat etettek a Lažienki parkban, s Dóra gyors skiccet készített a szigeti színpadról. Majd Chopin szobrától

az urnájához vándoroltak, ahol Dóra aprólékosan elemezte az oszlopra írt neveket. A visztulaparti szimbólum, a Varsói Sellő megnézése után betértek a Tomka híres kacsavendéglőjébe.

Rudolf nagyon elfáradt. Agya nem engedelmeskedett, most az járt eszében:

Kis kacsá fürdik // Fekete tóban
Anyjához készül // Lengyelországba

A tányérján adagolt kacsaszeleteken átsütött a kacsakirály szökőkút-szobra, s mikor a Sellő ismeretlen dalra fakadt, tudta, hogy itt az „állj”.

– Szállodát kell keresnünk, – mondta nehezen forgó nyelvvel.

– Jobbat tudok, – pattant föl Dóra, s átvezette az utca túlsó oldalára, ahol borostyánnal futtatott parányi ház kapujában magas, vöröshajú asszony várta őket.

– Végre! – nyújtott kezét Rudolfnak. – Ohálá Káld, újságíró. Nézzetek széjjel, megfelel-e itt eltűnnötök Varsóban?

– Aranyom, – nevetett rá Dóra, – ez több, mint reméltük! Ez csodaszép!

Ohálá kertje olyan volt, mint a Száműzött parkja festmény legvadabb részlete. Gondozatlan, buja eredetiségét nem metszette kertészolló. A parányi tó közepén Ámor-szobor próbálgatta íját megfeszíteni. A vastagtörzsű fák közt Hermész szobra lebegett, ókor óta a hírvivők istene. Láttára Rudolf szeméből kiröppent az álom. Ez a szobor ugyanabból az anyagból állt, mint a Holló Budapesten.

Hermész Triszmegisztosz, a háromszor nagy. Hermész, a lélekvezető. Rudolf úgy érezte, értékesebb úton halad annál, mintha repülön ülne Calcutta felé. Szó nélkül követte Ohálát. Az asszony több apró helyiségen át vezette őket egy szecessziós szalonba, ahol a késői nyár és a rendkívüli út testre gyakorolt fáradt-hidegét ellensúlyozni tűz égett a kandallóban. A kandalló felett az újságíró fegyvergyűjteménye vonta magára a szemet. Az egyik falon vetítövászon függött, eléje készítve a vetítőgépet.

– Gyors vagy és célratörő, – karolta át a vállát Dóra. – Tehát látni fogjuk, amit ember nem láthat rajtunk kívül. Egyelőre.

– Igen. Aztán meg kell semmisítenem.

Mindketten Rudolfra néztek, aki álmodozva ült a tűznél, lassan bólintott. Kész van. Ohálá bekattantotta a vetítőt, s a vásznat betöltötte egy komor női arc, Barát Ágnes arcának mása. Ágnes szelíd, mindenre rácsodálkozó pillantása helyett ez a tekintet mindentudó volt és ítélkező. Nemhogy naivságnak, de érzésnek sincs nyoma. Míg Ágnes szája szöglete fölfelé ívelt, ezen az arcon két kemény vonás húzta lefelé, könyörtelenné téve azt. A magas homlok közepén apró bemélyedés lüktet, mintha hiányzana ott a koponyacsont, s a bőr alatt kitörni készül a harmadik szem, az „usia”, azaz a lényeg.

– Zaddik Zila fontosnak tartotta eléd küldeni az arcát. Azt üzeni, – neked érteni kell ennek okát. Érted-e, amit kell? Nem fogod elfelejteni őt? Szeretném megsemmisíteni minél hamarabb.

– Tedd azt, – mormolta halkan Rudolf, s mindhárman felsóhajtottak, mikor a celluloid füstté vált.

Ohálá összetekerte a vetítövásznat, elrakta a vetítőgépet, és zöld teával kínálta vendégeit. Ezalatt Dóra rájött, hogy a Rudolf álmában szereplő rózsát szedő asszony és a Vízöntő Korszak Igazak Szövetségének feje úgy hasonlít egymáshoz, mint az ikrek.

Besötétedett, de egyikük sem gyújtott villanyt. Ohálá három csuklyás fürdőköpenyt hozott, ebben ültek, mint valamilyen ijesztő szekta tagjai. De a csuklya jólesően melengette fejüket, a tea párája az arcukat. Rudolf úgy beszélt a két nőhöz, akik vigyáztak rá, mintha magának beszélne.

– Az Apokrif-evangéliumok tartalmazzák azt az iker-elméletet, hogy a kozmosz-ember mindig ikerként születik. Káin és Ábel. Ézsau és Jákob. Jézus és Júdás. Látszatra a Jó és Rossz. Gyilkos és áldozat. Buta és Okos. Megváltó és Áruló. Az a feltevés, hogy Jézus árulója saját ikertestvére lett volna, hogy ugyanabban az anyaméhben fejlődött, de más a genetikai kódja, egyes társaságok számára maga lett a tudás, a gnósis. A Biblia száműzte az erről szóló írásokat, üldözte a születés titkát keresőket. Azaz tagadta, hogy Jézuson kívül más égi üzenet lett volna. Eközben az Aranyrózsá Társaság már ott tartott, hogy bizonyítani volt képes a kozmosz-ember két alakban történő megszületését. Szó sem volt ikerről, annál inkább anyagról és antianyagról, a tökéletes hasonmásról.

– Tehát, – ábrándozott Dóra, – Csontváry csakugyan találkozhatott önmagával, miközben kora hülyének nézte.

– Igen, – élénkült fel Ohálá, – minden erről szóló irodalom rémisztőnek írja le az önmagunkkal való találkozást. Mintha a tudat meghasadna. Ki akarna magának egy tudathasadást?!

– Csakhogy – vette vissza a szót Rudolf, – évszázadok alatt kiderült, az ikereknek, pláne a hármas, négyes, stb. ikereknek semmi köze sincs a kozmosz-ember két alakban történő megszületéséhez. A második világháború idején már felhasználták a hasonmásokat. Ekkor derült ki, hogy azok lehetnek más-más nemzetiségűek, más-más korúak is. Csak nemükben nem különbözhetnek, ez világos. A Titkos Társaságok itt megakadtak a két nem kozmosz-származásánál. A Szabadkőművesek 1945-ben deklarálták, hogy a Földön megszűnt az igazság, és feloszlatták páholyaikat. Csakhogy az igazság politikai vonulatának értelmezésével több évszázada egyet nem értők réges rég megalakították az „Igazak Szövetségét”.

– Melyiket? – kérdezte mohón Ohálá.

A három ember összemosolygott. Mint aktív intellektusok, nagyon sok „Igazak Szövetségével” találkoztak munkájuk során. Egy mosoly elég volt tisztázni azt, hogy egyetlen egyet sem hagyhatnak ki, se pro, se kontra.

– Nos, – legyintett Rudolf, – a baj akkor kezdődött, mikor az vált nyilvánvalóvá, hogy a Kozmosz csak az egyik példányt tartja kozmosz-embernek. A hasonmás őt védeni rendeltetett. Ehelyett az ember pusztítani kezdte mindazt, amiben megsejtette az istenit. A XX. században a kozmosz-emberek bujkálni kényszerülnek, holott rég azt a csodát kellene megfejtenünk, ami hasonmás génjeikkel összevethető.

– Azért a hasonmásoknak sem fenékig tejfel, – morfondírozott Dóra. – Egy lapban olvastam: két szülő azért szült egy második gyereket, hogy donornak használhassák az első gyerek csontvelőátültetéséhez. Ez a második gyerek az én fogalmaim szerint áldozat. És ha Barát Ágnes írónőnek Budapesten az a feladata, hogy segítse kozmosz-testvérét Indiában, ez gyakorlatilag csaknem lehetetlen.

– És ha fordítva van? Zaddik azt jelenti – az *IGAZ*. Mit tudunk mi arról, hogyan kell ezt értelmezni? – kérdezte Ohálá.

A kis szobára csend telepedett, csak a tűz pattogása hallatszott. A hármas ugyanarról töprengett, de nagyon másképpen. Rudolfot Zaddik Zila mindentudó szeme foglalkoztatta, az a nagyhatalmi gesztus, ahogy eléje sietett a hozzá igyekvőnek. Ohálá cikkeket fogalmazott Távol-Keletről. Dóra pedig megfogadta, hogy eljut oda.

IV.

Arepo doktor hamar megnyerte a társaságot szerénységével. Tájékozottsága a Barát-irodalomban több volt, mint imponáló. Elemzései meglepték Ágnest, aki elcsendesedett, s közel járt a bezárkózáshoz. A hindu egyetlen ügyes fordulattal megelőzte ezt.

– Nemcsak műveit olvastam, hanem azok kéziratát is. Megfigyeltem, hogy a kéziratok átírásai, betoldásai gyakran többet mondanak az íróról, mint maga a mű. Feltűnt, hogy milyen régi géppel ír. Mintha ez nagyon fontos volna Önnek.

Az író arcára kiült az a mosoly, amit csak szív vetíthet. A téma az ő legbensőbb magánügye volt. Sosem érintette senki.

– Eltalálta, fontos számomra az írógépem. Apámé volt, előtte nagyapámé. Családi örökség. Az egyetlen örökségem.

– Bizonyára úgy érzi, ha előtte ül, mintha élővé válnának halottai. Van egy páratlan kísérlete az amerikai Streufertnek, amivel mi, keleti pszichológusok nem értünk egyet, de értjük az indítékait.

– Az élő gépre gondol? – csapott le Konkordia.

– Ó, igen, kisasszony. Streufert szokatlan szempontból vizsgálja az intellektus és az intellektust szolgáló gépek kapcsolatát. Vizsgálatának eredménye szerint a több generációt megélt gépekkel jobb eredmények születnek, mint a civilizáció gyorsabb, modernebb, de lélektelenebb gépeivel.

– A családi írógép tehát része a sikernek, – mormolta Gyöngyösi. – Végülis elképzelhető. A tudat, hogy az apa keze érintette a billentyűket. Eltűnődni, milyen gépszalagot használt a nagyapa és mire... Végülis, ahogy ismerem családjukat, ezen a gépen kevés szerelmes levelet írtak.

Ágnes pupillái kitágultak. Messze nézett az égbolt egy szeletére. Felvillant egy hófödte falucska, ahol a hajnal aligfényeiben feketekendős asszonyok sietnek rorátéra. Anyja készül, apja a pianínóhoz ül, s énekel: „Ébredj ember, mély álmodból...” De amint becsukódott az ajtó anyja mögött, apja előveszi kis noteszát, amit sosem látott más, csak ő. Golden West, Notes, No. 528. Apja halála után Ágnes egyedül ezt a füzetet kereste. Előtte volt a sietség, mellyel apja verte a billentyűket, oldalak sorát írta tele egyetlen parányi noteszlapra pillantva olykor-olykor. A notesz ott lapult a fiókban, megfeythetetlenül. „Holdfogyatkozás Kr.e. 267”. Utána futharkba rejtve: jun. 23-a, Alexandria. A noteszlapot ezután egy szögállás pontos rajza tölti ki. „Ha szögméréssel foglalkoznál...” – kezdte nem egyszer Apa. „Földmérőnek szeretnék látni vagy geológusnak” – próbálta rábeszélni az érettségizőt.

– Agnus, – hallotta messziről a szeretett hangot, – jelentkezz a megyei matematika-versenyre. A kedvemért. Add ezt apádnak születésnapi ajándéknak.

– Mindent megtettem apám kedvéért, – emlékezett hangosan. – Néha érthetetlen volt, amit kért, de érdekes. Már gimnazistaként is írtam, és meg is jelentem folyóiratokban. A fogalmazásaimat mindig fel kellett olvasnom, osztálytársaim ezt megkövetelték. Nem egyszer bejött az igazgatónk is meghallgatni, ha tetszett, rögtön elvitte saját folyóiratához. Szóval ahány versenyt nyertem, az irodalom vagy történelem volt. Én és a matematika! Csak azt a matematikát szerettem, amire apám tanított a betűk és számok összefüggéséről.

– És közben tanította meg a gépírássra is, ugye?

- Honnan tudja? – kérdezte ámulatlan Ágnes.
- Logikusnak tartom, – mosolygott Arepo. – Fogékony korban kellett rászoktatnia a Nagy Összefüggésre.
- Nem tudom miről beszél, – húzódott vissza Ágnes.
- Megnyerted a versenyt? – izgult Konkordia.
- Nem nyertem meg!, – mondta szinte kiáltva a múlttól gyötört asszony, s szeme könnygyanússá változott. – Fáj a fejem. Elnézést. Be kell vennem a gyógyszeremet.
- Adok egy injekciót, ami megpihenteti és elaltatja, – vette elő táskáját Gyöngyösi.

Ahogy kiléptek a szobából, Arepo Zitához fordult.

- Bizonyára fájó pontot érintettünk ezzel a versennyel. Nagyon erős pszichoszomatikus reakció lépett föl édesanyjánál. Mélységesen bánt az udvariatlanságom.
- Honnan tudta volna? – sietett vendége segítségére Zita. – A verseny fordulópont lett anya és nagyapám között, s ezt sosem tudta megbocsátani magának.
- Hogy érted ezt a fordulópontot? – kérdezte mohón Konkordia.
- A tények addig követhetők, hogy két első helyezett lett, de anyát előbb a második helyre tették, majd nem nevezték az országos versenyre, ugyanis a végeredményei hasztalan voltak jók, a tanárok nem tudták követni a közbeeső részletszámításokat. Nagyapa szerint anya „új matematikát” hozott létre, ezen a nyomon akart belőle csillagászt, matematikust, kémikust, egyszóval természettudóst nevelni. Anya azonban végérvényesen a humán tudományok felé fordult, s ekkor érte nagyapát az első agyvérzés.
- És édesanyja azt gondolja...
- Igen.
- Tehát ez az élő gép története. Megnézhetem? Nagyon érdekelnek a civilizáció kettős természetű termékei.

Zita nem minden büszkeség nélkül vezette a vendégeket anyja dolgozószobájába. Magáról tudta a hatást. Az apja által megteremtett kényelemben Ágnes puritán íróasztala anakronisztikusan hatott. Közepén barna, ütött-kopott huzattal fedve régi típusú, középméretű ERIKA írógép húzódott meg. Ezen a borítón látszott, hogy férfikezek varrták szakadásait. A fület házilag pótolták, szorosan áttekérték a huzat anyagával, de a sok cipeléstől kifényesedett, és értelmet nyert Arepo „élő gép” párhuzama. Ez a fogantyú kezek nyomát őrizte, mintha most tette volna le a nagyapa, és figyelné őket.

Arepo finoman megérintette a gép hátát, amely hátracsúszott kissé, megmutatva azt a hatjegyű számot, mely mögött a márka származása állt: Neumann, Dresden.

- Ez tehát az írógép, – suttogta a hindu, hangjában végtelen tisztelettel.
- Derék darabnak látszik, és öregnek. Nehéz lehet javíttatni – vélte Konkordia.
- Nem tudom, lehet-e javíttatni, ha elromlik. Én még nem láttam rossznak.

Zita szavaival a nagy érdeklődést keltő munkaeszköz megtekintése lezárult. Az orvos rájuk nyitotta az ajtót, és azt javasolta, hogy ma már ne terheljék a beteget.

- Köszönöm a nyíltságát, – hajolt meg Arepo. – Nincs más mentségem, mint európai látogatásom rövidege.
- Hosszabbítsa meg, – javasolta váratlanul Konkordia. – Megéri.

– És még nem ismeri apámat, aki sosem bocsátaná meg, ha elengedném! Itt marad! – zárta le Zita. Kikísérte Gyöngyösiéket, és visszasietett vendégéhez.

A tudós a fényképalbumot tartotta kezében Ágnes elsőáldozási fényképénél. A hétéves kislány hosszú, fehér ruhában áll egy fehér csipkével borított kerekasztal mellett. Kezében fehér szalaggal övezett gyertya, elefántcsont fedelű imakönyv. Az asztalon keresztet cipelő Krisztus-szobor, az első elesés pillanatában, izzó-vörös bronzból. Mögötte egyetlen szál vörös rózsza.

– A rózsza, a kereszt és az elefántcsont, – foglalta össze Arepo. – Csodálatos.

Zita hallgatott. Volt olyan vendégük, aki a ruha csíkozásának egyensúlyát csodálta és az asztal négyszögű talpából emelkedő görög oszloplábakat. Volt, aki megszámlolta a fátolt tartó pártá viaszgyöngyszemeit, kiváltva ezzel anyja lehunytt pillái mögül szivárgó könnyeket. Zitának mindennél erősebb jelkép, ahogy látja nagyapja vonásait kirajzolódni anyja öregedő arcán. És a hangja! Korának előrehaladtával anyja hangja egyre szépült, szinte ellenállhatatlanná vált, mintha valóban létezne a szférák zenéje. Mélyről ocsúdott, mikor Arepo megkérdezte, mire emlékszik vissza Ágnes leggyakrabban.

– 1956-ra. Megölték, akit szeretett. Halottak tömegét nézte végig. Kereste, és közben mindent látott. Egy életre megbetegedett, s ezt úgy nevezi: „kizökkent az időből”.

– Megkérdezhetem, hogy milyen ékszereket visel édesanyja? Az időből nagyon sokféleképpen lehet kizökkenni. Irányítottan, tudatosan is. Van-e például kétféjű kígyógyűrűje, ami egészen értéktelennek látszik?

– És háromszor tekeredik! – kiáltotta Zita. – Nézze!

Felvidultan öntötte az asztalra a szebbnél szebb, nemesfém gyűrűket, amiket uralt a bronz adeptusi gyűrű.

Arepo témát váltott, s megdicsérte a gondosan válogatott könyvtárat. Zita megmutatta meddig tart apja szakkönyvtára, meddig az övé és öccséé.

– Innen anyáé. Nézze csak ezt a Tibettől Peruig tartó érthetetlen irodalmat! Henoch, Charon, Ji Csing, Zóhár, Nostradamus. Agrippa von Nettesheim, Paracelsus, buddhizmus, lámaizmus, sintoizmus, mágikus művészetek, apokrifek, titkos tanítások, titkos erők. Folytassam?

– Kétségkívül különös érdeklődésre vall. Látom a Köztes Lét Könyvét, melynek kiadása körül világbotrány keveredett.

– Miért?

– Csak beavatottak értik. Beavatatlanokra veszélyes.

– S egyébként mi a véleménye ezekről a könyvekről?

– Többszörösen szűrt irány. Teljességre törekvés nélkül.

– Meghiszem azt, hogy teljesség nélkül! Nézze meg ezeknek a könyveknek a 17. és 60. oldalát!

Arepo kezébe vett néhány könyvet, s kinyitotta a mondott oldalakon. Ezek a lapok szinte elnyűttnek látszottak a többihez képest. Viszont egyetlen margószöveget sem tartalmaztak, holott a könyvek más lapjain az író gyöngybetűi gyakran feltűnnek. Kérdően emelte szemét Zitára.

– Van ennek valami jelentősége?

– Ha én azt tudnám! Ahányszor beteg, s az orvosok nem tudnak segíteni, akkor körülveszi magát ezekkel a könyvekkel. Kinyitja a 17. oldalakat, s úgy olvassa egymás után, mintha összetartoznának. Aztán kezdi a 60. oldalakkal ugyanezt. Egyre jobban lesz, arca kisimul, a szeme csillog, s végre megjön az étvágya. Érthető ez, Arepo úr?

– Talán. Ha néhány ilyen válogatást megjegyzett volna.

– Lehetetlen, mert tíz-húsz könyvet is odacipel, de csak „7 mondatra van szükségem” – így tiltakozik, ha el akarjuk venni tőle, nehogy megterhelje magát.

A pszichológus szeme megcsillan, mint a nyomra lelt vadászkutyáé. Újra átlapozott néhány könyvet, de most már a 17. oldalon megkereste a 17. sort, a 60. oldalon a 6.-at. Zita megértette, s tollat-papírt csúsztatott a keze alá.

Lássad meg magadat bennem beszélőben
túlvilági lényeknek önmagát felajánlja
Nostradamusnak a híres római szibilla könyvekből volt valami a birtokában
Nem ajánlatos belőle három lapnál többet egyfolytában
És a Magasztos belépett a Fehér Lótuszrózsa kertjébe
az ismeretlen tényezők közül egyetlen egy sem jó
e kibocsátott sugarak hordozzák a lélekpárát, amely a vér hordozója

A két ember hökkenten meredt bizonytalan kísérlete eredményére. Az abszolút érthetetlenben csak egy dolog volt biztos: a Gutenberg galaxis bonyolultabban is hordozhat üzenetet, mint folyamatos tartalmának átadásával. Nem lehet véletlen, hogy a kapásból kiemelt sorok homályos utalásai a szibillák tudását, a tudás felajánlását, a vér és reinkarnáció összefüggését érinti.

– Megpróbáljuk újabb 7 könyvvel? – reménykedett Zita.

– Az csak találgatás volna. Oldalak és sorok kombinációja egy főként ezoterikus irodalomban nem alapulhat véletlenül. Nyilván számít a kiadás időpontja. Látom, ugyanabból nem egyszer dupla vagy tripla példány van. Édesanyja alighanem játszik, és közben pihen a lelke.

Az idő közben elszaladt, Viktor telefonált, hogy ügyeletbe kellett beugrania. Frici és Dina végképp nem a transzcendenst kereste ezen az éjszakán.

Arepo lábait maga alá húzva üldögélt, míg Zita vacsorát készített. Agya megállás nélkül analizált. Miért ütközik a 17-es számba annyiszor és annyiféleképpen? Gondolatai elkalandoztak a prímszámok felé. Bőségesen és némán evett mindenből, amit Zita eléje tált.

– Kérdezzen tovább, – biztatta a lány. – Látszik, hogy minden gondolata anyánál jár.

– Így igaz. Holnap csütörtök lesz, kedvező és nyugodt nap. Talán alkalmas... Addig megkérdezem, mi jut eszébe még, ami édesanyjával és a számokkal van összefüggésben?

– Nála csaknem minden összefügg a számokkal, csak hogy én ezt nem értem. Senkisem érti. Például nem megy olyan színházi előadásra, ami 8-kor kezdődik. Elvből. Neki a művészet a 9-es számmal függ össze, vagy annak részeivel. Imádja a délután háromkor kezdődő darabokat. Filmet legszívesebben 12-kor néz meg, vagy 6-kor. Híreket csak 7-kor hallgat, eközben mindvégig figyeli az óráját. Szereti az ún. „óra/negyven” időt. Bármely „óra-negyvenkor” bekapcsol bármit, ami szól, sugárzik vagy vetít, s óra-ötvenig csavargatja a gombokat, nyugtalanul keresgélve az éterben. Hihetetlen helyeken áll meg, néha azt hallgatja, ami nem is hang, csak zörej, merő értelmetlenség, s keservesen sírva fakad.

– Óra/negyven. Ezt ő mondja így?

– Azt hiszem.

– Keleten az időnek szinte semmi jelentősége sincs. Meglepő ennyi keleti irodalom mellett a megtartott idő.

– Nem tudom, hogy „megtartottságról” van-e szó. Értse meg: néha az írógépe mellől áll föl. Mondjuk 9 óra 40. Ellenőrzi az órákat, ingerültté válik, ha nem járnak egyformán, s egyezteti. Aztán mond egy teljesen érthetlent: „Késésben vagyok a kis Tauhoz képest.”

– Ebben semmi rendkívüli sincs, ha figyelembe veszi azt, hogy édesanyja ismeri az atlantiszi csillagászatot. Adam Kadmon, a kozmikus ember feje eszerint az Androméda ködben, teste a Tejút spiráljában, méhe az Orion-ködben, jobbkarja az Amerika-köd táján, balkarja a Crab-ködnél, lábai a Magellán-felhőben helyezkednek el.

Zita szeme kitágult, s magában azon tanakodott: bevallja-e vendégének, hogy ezeket a hiperkozmosz méreteket nem bírja követni.

Arepo megelőzte.

– Ne törődjön Adam Kadmon nagyságának elképzelésével. Ha arra gondol, mekkora tér a Zodiákus, tegye mellé azt, hogy ez az ég óriásának kb. a tüdeje, éppen eleget tud.

– Anya nem szereti a Zodiákust. Azt állítja: pontatlan. „Emberi konstelláció”-nak nevezi. Miért, milyen van még?! Ezen az alapon például számára nincs se Göncöl Szekér, se Fiastyúk.

A vendég bólintott. Nem lepte meg Zita közlése, hiszen látta az író baltáján a Göncöl, jobbkarján a Plejádok alakját követő szeplőket. A kis barna pöttyök a térhatásnak megfelelően nagyobbodnak-kisebbednek, szinte sugallják a több-dimenziót. Az sem kerülte el figyelmét, hogy jobbkezének ujjával időnként befedi baltája egy-egy pöttyét, vagy rászorítja a tenyerét. „Egyetlenegy más csillagból való atom tartalmazza annak a csillagnak egész múltját, jelenét és jövőjét, végével együtt.” Az atlanti meditációnak ez a sarkalatos tétele okozta, hogy a rejtett tudás Keletre költözött. Ami Európában máglyahalált jelentett, Keleten „kozmosz tudásnak” nevezték. Adam Kadmon a világegyetem kutatható és felfogható határa.

Zita villámcsapásként értette meg az „omne vivum ex ovo” elv távlatait. Mivel minden élő élőtlől származik, korántsem csupán az állatoktól való elhatárolódást, hanem a kozmosz felé tapogatózást is jelenti.

– Tehát a csillagászok ott vannak most, ahol a felfedezők voltak négyszáz évvel ezelőtt.

– Igen. Az áttekinthető 2400 trillió km: 240 millió fényév.

– Nincs az a kozmosz-conquistador, mely ezt legyőzné.

– A Földön nincs. De nem biztos, hogy nem is volt. Különösen, ha beigazolódik a hipotézis, a titokzatos „vegyes-genezisről”.

Zita nevetni kezdett, teljesen feloldódva, fiatalságának minden bájával. A vendég figyelmesen nézte, udvariasan elmozdítva bal szájszögletét, amit mosolynak nézhetett, aki akart. A lány akarta.

– Eszembe jutott egy gyerekkori este. Nagyon kicsi voltam, és valami okból nagyapára bíztak. Persze, ezt úgy oldotta meg, hogy a térdére ültetett, de dolgozott tovább. Bömbölni kezdtem. Erre elkezdett énekelni: „Mikóháza – Sirius, Olaszliszka – Altair, Erdőbénye – Vega, Szerencs – Regulus, Budapest – Spica, Varsó – Riegel, Bukarest – Deneb, Odessa – béta Centaura, Bajkál-tó – Gemma, Fiastyúk – Cape Taun, Új Zéland – Delfin.” Ezt máig sem értem, de a meleg, fülbemászó hang, meg a befejezés miatt belémivódott. „Ha szorzol kétszáz millióval, ez korántsem altatódal.” Így végződött az én nagyapa-estém. Ha elmondtam saját jószántamból az ún. Zita-verset, mindig kaptam valami finomat, karamellát, diannás cukrot,

szóval, amit nagyon szerettem. Nagyapa pedig kacsintott, felemelte figyelmeztetően mutatóujját, s azt mondta: „ÁMDE!” És együtt citáltuk: „Ha szorzol kétszáz millióval, ez korántsem altatódal.”

– Sosem kérdezte meg, hogy akkor mi ez, ha nem altatódal?

– Nagyapa korán meghalt. De ahányszor lengyel karamellát vagy diannás cukrot ettem, mindig elmormoltam a „Zita-dalt”. Míg egyszer anya azt mondta, hogy hagyjam abba, nem érvényes.

A lány hangjában még most is sértődöttség bujkált. Arepo megérezte a fájdalmat, amit azért érzett, mert legsajátabb titkát lebecsülték. Mint pszichológus, magában meghajolt az előtt az ember előtt, aki a gyermeki fogékonyságot képes volt maradandó kötődéssé tenni. Így őriznek mindannyian apró napsugarakat a lelkükben, mely akkor ragyogja be az ész komor világát, mikor nem is várják.

– Történt közben valami? – tette föl segítő kérdését.

– Semmi. Biztos, hogy semmi!

– Ó, ilyen nincs, – fedtte meg szelíden Arepo. – Közben meghalt nagyapa, a család szétszakadt, igaz?

– Persze. De a haláleset nem esemény! Az sem, hogy elköltöztünk Sátoraljaújhelyből.

– Ragyogó! Így teljes az egész! Látja Zita, nagyapja Sátoraljaújhelyhez képest választotta a földrajzi távolságokat, s ezzel párhuzamosan felvázolt egy kozmikus útvonalat. Amennyi a távolság Mikóháza és Olaszliszka között, akkora a kozmoszban a Sirius és Altair között. Csakis így érthető „ha szorzol kétszáz millióval”, ami km-ben kozmikus távolság.

A vendég tűzbe jött egyik pillanatban, másikban halottfehéren meredt maga elé.

– Miben segíthetek? – kérdezte gyengéden Zita. – Ugye, ez egy lehetséges útvonal?

– Így igaz. Lehetséges útvonal! De kinek?!

– Ezért a kérdésért van most itt, ugye?

– Hadd halasszam el az egyenes választ. Szeretném még egyszer megnézni azt a képet, ahol édesanyját a nagyapja hintáztatja.

– Boldogan! – nyitotta az albumot Zita.

Együtt nézték az ég és föld között lengő gyermeklányt, aki mögött kezét különösen óvó mozdulattal kitaró apa nevet, nevet.

– Nézze ezt a bal váll felé mutató kéztartást. Nagyapja tudta, hogy amit igazán el akar rejteni, azt nyilvánosság elé kell vinni. Ezt a fotót az látta, aki akarta. De egy adeptsnak kell látnia ahhoz, hogy megértse a nagymester üzenetét.

– A nagyapám nagymester volt? – csillogott föl a lány szeme. – Tudtam, hogy ön szellemi élmény lesz, hiszen többet tud rólunk, mint mi önmagunkról. Kérdezzen!

Arepo lehajtotta csuklyás fejét. Meditáló szerzetesnek tűnt, holott távol állt tőle a meditáció. A módszeren tűnődött. Ezek az emberek teljes nyíltsággal hordozták titkukat. Arepo azalatt az idő alatt, amit a családnál töltött már rájött arra, hogy legnagyobb ellenfele vendéglátói nagyvonalúsága minden rendkívülivel szemben. A rég halott mágus úgy szoktatta hozzá környezetét a rendkívülihez, mint a szomjazót a vízhez. El kellett érniük valamit, ehhez meg kellett csinálni valamit, de amit kaptak, az csak víz volt. Semmi különös, csak víz. De

menyire szomjazták ezek a lelkek a rendkívülit! Mégis rá kell vezetni őket, hol keressék. A tudós szeme végigszaladt a könyvespolcon, s Massimo Scaligero egyik könyvének állt meg.

– Hatvanadik oldal, hatodik sor – nyitotta ki a könyvet pajkosan Zita – „A jelenkor igazi baja az eredeti cselekvők hiánya.” Kérem, professzor, legyen eredeti cselekvő!

A hindu a könyvért nyúlt, s csak egyet lapozott, majd olvasni kezdte a szöveget.

– „Az igazi nyugalmat érzük el, amikor a lélek *aranyzónájává* lesz, hová a tapasztaló mint varázsos tájba vonulhat el, hogy a körülményektől, ha azok már nyomasztókká válnak, függetlenedjék: mint egy színész, ki elhagyja a színt, hol nehéz szerepet alakít, mellyel azonosul, majd magára talál” – s most nagyon figyeljen, Zita! – „a világ funkcionális *irrealitását* valósítván meg, melyet éppen elhagyott: az irrealitást, aminek a fájdalom és a halál az emberi mértékei. Az *élő nyugalom* valóban ezeknek metafizikai tartalmát – a mélységes békét – valósítja meg.”

– Igaz minden szava. Nem véletlenül a „szeretet mestere”.

– A lélek aranyzónáját kialakítani önmagunkban is nehéz, másokban szinte lehetetlen. A maga nagyapja mégis megtette. Sőt, az „aranyzónát” megsokszorozta, míg az *aranyövezetté* nőtt. Nem véletlenül a magukban hordozott varázsos tájak, nem véletlen vonzódásuk az irreálishoz! Nagymester keze nyomát őrzik. Ne csodálkozzon rajtam, hogy azt sem tudom, hol fogjak annak a fonalnak a legombolyításához, amit mesterfokon rejtettek gombolyagba.

Zita szeme csillogott az örömtől. Arepo professzor nem akárki, és meghajlik nagyapja árnyéka előtt! Hátha még ismerte volna! És hátha *ismerte*?! Vagy: *ismerték*!?

– Kepler kottára írta a kozmoszt. Anya pedig eltáncolta! – mondta hirtelen elhatározással. – Akkor elkezdődött valami. Én itt kezdeném!

– Megpróbálhatjuk, – egyezett bele Arepo. – Foglalja össze öt mondatban azt, amit rendkívülinek érez, ami miatt úgy fogalmazott: „akkor elkezdődött valami”.

– Ehhez nekem kevés öt mondat!

– Nem kevés. Nem a történet érdekel, hanem a tanulsága. Hiszen azt, ami történt, már elmondta. Édesanyja eltáncolta a szférák zenéjét. A „*Harmonices Mundi*”-t, azaz a „*VILÁG HARMÓNIAJÁT*”. Kepler kottájában a hangmagasságokat a bolygók ívmásodpercben mért szögsebességei adták, arányuk hol tercet, hol kvintet, hol mást eredményezett. Nem mindegy, milyen mozdulatokba öntik ezt a matematikai-zenei élményt.

– Nagyapa balettre taníttatta anyát. A vizsgaelőadás Csajkovszkijtől a Hattyúk tava volt, s anyáé a főszerep. A siker olyan biztos volt, hogy nagyapa otthon, saját zenei kíséretével, saját koreográfiájával megtanította anyának „A világ harmóniáját”, hogy újrázáskor ezt táncolja el. Eltáncolta.

– És?

– Az épületbe belecsapott a villám. Haláleset nem történt, de az épület porig égett. A vihar kár meghaladta minden addigiét.

– És?

– Anya azt állította, hogy ennek oka Kepler zenéjére lejtett tánca volt. Abbahagyta a balettet, került a táncot. De a zene és kozmosz összefüggése megmaradt benne.

– És?

– Látja, hogy nem elég öt mondat? – kacagott Zita. – Vajon hogyan mondjam el: anya most is táncol, de csak magának, ha behúzza a függönyöket! Van erre magyarázat?

– Nem is egy. De nekem az az egy kell, ami *igaz*. Ami miatt nagyapja engedte abbahagyni mindazt, amit édesanyja elért.

– Bravó! – kacagott Zita. – Amit mondok, azt úgysem hiszi el. A villámtűz szikráitól anya bal válla és melle körül apró, bíborvörös pettyekből kialakult egy ábra, nagyapa szerint a Hattyú csillagkép. Ez volt az ütközőpont, anya szégyellte, s le akarta operáltatni, mert ez olyan kemény szemcse, mint a kő. Nagyapa kategorikusan megtiltotta, orvosokkal magyaráztatta el anyának, mekkora veszélybe kerülne, ha megbolygatnák a bőrszövetet. Figyel?

Arepo figyelt. Egy élet fegyelmezett gyakorlataival fedte el meggyorsult pulzusát, heves szívverését. Három évszázad után a nagy arcanum nyomára bukkant. A jelek sűrűségétől bódultan próbált koncentrálni a legfontosabbra, a bizonyítékra. S ez nem a Hattyú csillagkép, hanem az általa nyerhető kozmikus kapcsolat. Minden arra mutatott, hogy a Barát család nincs tisztában saját jelentőségével. A mester művébe beleszólt valaki, valami. Kénytelen volt hideg, csaknem kegyetlen értelemmel környezete ellenére *mégis* általuk hagyni üzenetet. Általuk, nélkülük. Vajon megmagyarázhatott volna bármit is egy tízéves, akaratos bakfisnak, aki kétrészes fürdőruha, vállait szabadon hagyó táncruha utáni vágyában kozmikus üzenetet akart eltávolítani?

– Miként fogadta el édesanyja magáénak a jeleket?

– Elvitték Karlovy Varyba, és ott saját szemével figyelhette meg, ahogy a gyógyvízbe dobott rózsza megkövesedik. Most is megvan. Ha nagyon elkeseredik, akkor előveszi, nézi, nézi, egészen megnyugszik.

Annál nyugtalanabbá vált Arepo. A megkövesedett rózsza rettenetes üzenet volt. Fejbevágtá, leállította egész belsejét. Alig bírta visszatartani hangja remegését.

– Tudna adni egy nagyítót?

– Parancsoljon! Melyiket választja? – nyújtott három különböző nagyságút olyan egyszerűen, mintha mindennapos volna, ha a vendég nagyítót kíván.

Arepo parányi, négyszögletes fekete keretbe foglaltat választott. Gyors egymásutánban lapozott a fényképalbumban, ezúttal megfigyelve mindent, ami apára és lányára vonatkozott. A múlt ellenállt. Ha volt is még üzenet, Arepo nem tudta megtalálni. Zita készségesen hozott egy hatalmas dobozt, telis-tele fényképekkel.

– És képzelje el, hogy ez kb. a fele annak, ami volt. Rengeteget elégettünk.

– Elégettünk? – hangsúlyozta a többes számot Arepo. – Mikor?

– Anya ötvenedik születésnapján. Azt mondta, ezt kéri ajándéknak. Senki sem szólhat bele, mit éget el, mit tart meg. Egész kis autodafé volt. Erre a sorsra jutott egy csomó régi irat, amiket ereklyeként őrzött addig. Valósággal megszállta a pusztítási láz. Ruhákat és könyveket égetett el, észveszejtő volt. Közben azt mormogta: „Eleget vártam! Így is szeretlek, de elég volt!”

Zita hangja megbicsaklott, szemében azonban harag lobogott. Látszott rajta, hogy most bárkivel szembeszállna, csak hogy az ellenfél ismeretlen volt.

– Ön mit gondol, kinek szóltak ezek a szavak?

– Látja, ez az! Szinte mindenkit eltemetett, akit szeretett. Tudja milyen érzés olyan anya gyerekének lenni, akinek meggyőződése, hogy figyelni a kozmosz, és a halottai ott vannak körülötte, s nyugodtan beszélget velük?! Arról nem beszélve, hogy amit ír, abból nem talál ki semmit. Nincs is fantáziája.

A professzor álmélkodva nézett nagyot. Nála jobban senki sem tudta, hogy az a kényes anyag, amivel Barát Ágnes foglalkozik többet mond az okkult tudományoknak, mint az olvasóknak. Speciális stílusa azonban elrejtette ezt, annyira, hogy a páholyok késve figyeltek föl az írónőben gomolygó mondanivalóra. Azt, hogy Ágnes azzal küzd, hogyan tegye a körülötte tomboló hihetlent hihetővé: most gondolta végig először. Igen, a család tudja, hogy többet hallgat el, mint amit megír. Megtaláltam, regisztrálta magában az adeptus: a mester legnagyobb ellenfele maga a lánya volt! A lánya, akiben lerombolták, amit ő felépített. Szépnek láttatták, ami rettenetes volt. Akinek a lelke köré úgy kövesedett a valóság, mint az élő rózsára rakódó vízkő. Akit szerettei sem találnak meg ott, ahol van. Ki tudja, hol bolyong ez a lélek, meddig megy el szuverenitása követelésében? Arepo nagyon jól tudta, mit jelent ilyen körülmények között megtartani a szellem szabadságát. Először merült fel benne annak tudata, hogy az érintett titok halálos titok is lehet. És Ágnes tudja. Az ötvenedik születésnap eseményei azt bizonyítják, hogy *nem bánja*! Nem ez bántja, hanem mindannak *késése*, aminek már be kellett volna következnie. Csodára készítették elő, s a csoda elmaradt. Tapogatózva, szinte vakon ment elébe mindennek, ahol sebet kaphatott. „Amit ír, abból nem talál ki semmit.” Világos. Az irodalom világán kívül mely világban hinnék el, hogy ránézve az égboltra megmondja: „Késésben vagyok a kis Tauhoz képest”?

– Van az édesanyjának kristálya, vagy üveggolyó, vagy hasonló valami, amivel nézi az égboltot?

– Van, de azt nem tudom megmutatni. Valamilyen agyagban tartja, az agyagot bőrtárcában, a bőrtárcát elzárt asztalfiókban.

– Agyagban? – csodálkozott Arepo, mint aki nem jól hallotta.

– Nem akarok számárságot mondani, nem értek a különböző anyagokhoz. Inkább azt mondom, hogy valamilyen furcsa anyagban, aminek illata olyan mint a szantálfáé.

A beszélgetők észre sem vették, az éjszaka elmúlt. Frici köszönt rájuk egy „helló”-val, bosszúsnak látszott.

– Nem értem az embereket, testvérkém. Alig pótoltam anyám kertjében a sárga rózsabokrokat, nézd meg, mára újra kitépték. Nem nagy ügy, de néha azt hiszem, anyának igaza van, ha ki sem lép a házból. Valaki utazik arra, hogy fölingerelje. Én is kezdem elveszíteni a türelmemet! Egyébként fogunk valamit reggelizni, vagy beéritek szavakkal is?

A testvérek a fiatalok örömeivel kezdtek teríteni. Arepo engedélyt kért telefonálni. A vonal másik végén Rochlitz Robert megkönnyebbülten sóhajtott.

– Azonnal beszélnem kell magával, barátom. Aktivizálódott az Ezüst Rózsa Társaság! Öt halottunk van, legalább ennyien tűntek el. Ön is veszélyben lehet.

Arepo hallgatott, és arra gondolt, vajon akkor dönt helyesen, ha megy, vagy akkor, ha marad. Nézte a kávé szervírozó fiatalokat, a kávé illatára szobájából halálsápadtan előtántorgó asszonyt, aki szemmel láthatóan nem tudta, hogy ki ő, s hol van most.

– Itt maradok, Robert, ennél most nincs fontosabb! – mondta kissé keményebben, mint akarta.

– Beszélt a keresett alannyal, mit akar még? – mérgelődött Rochlitz.

– Azt, hogy nem alany, nem tárgy, hanem ember, érti!

– Ha-ha – gúnyolódott Rochlitz. – Szóval: ember?

Arepo szó nélkül letette a kagylót.

Inspirátor

A hatalmas előadó-teremben egy gombostűt sem lehetett volna leejteni. A jelenlévők több mint túlfűtöttek voltak. Olyan volt a hangulat, amit csak hatalmas várakozás idézhet elő. Minden generáció képviseltette magát, mindenki izgatottan tudakolta, – mikor jön már? Itt van? Nem lépett vissza az előadástól?

A rektori rezidencián még forróbb volt a légkör. Tanárok és tanársegédek izgultak, mint a kölykök. Az előadó már megérkezett ugyan, de azonnal izolálták a biztonságiak, s azóta is a rektor szobájában vannak.

A piknikus Dawkins professzor most sem mondott le mindennapi hamburgeréről, békésen falatozott. Steinbach elismerően fordult hozzá.

– Irigyellek, kolléga. Azt hiszem, te vagy az egyetlen, aki nem fordult még ki önmagából a nagy közelléttől!

Dawkins hamiskásan bólintott, s még jobban összpontosított feladatára. Steinbachot lekapcsolta Weydrung, s kétségbeesve közölte, hogy a tömeg eltépte a szalagot, beült az egyetem tanárainak fenntartott első sorokba.

– A biztonságiak pedig eltűntek. Azt beszélük, az öregfiú akarta így. Állítólag nem hajlandó megkezdeni az előadását, míg úgymond „vigyáznak” rá.

– Mindig így csinálja. És majd figyelj meg első szavait, azoktól sem tér el jótányit sem!

A beszélgetők a rektor kinyíló ajtajára meredtek. Terg és kísérete egy pillanatra sem állt meg. Úgy mentek az előadó felé, mintha örökké ezt az utat keresték volna. A rektor cinkosan kacsintott kollegáira, jelezve, hogy itt most nem ő irányít, s már el is tűnt a felcsapódó ajtószárnyak mögött.

– A laboratóriumba! – kiáltotta Weydrung, aki azóta fontolgatta ezt a lehetőséget, mióta nyilvánvalóan kiszorultak az előadóból.

Szerencsájukra az előadót szünni nem akaró taps fogadta, mely akkor is tartott, míg eljutottak a laboratóriumot és az előadót összekötő ajtóhoz. Axel Terg szélesvállú, de szikár alakja mocsanatlanul fogadta a tetszésnyilvánítást. Kutatva nézte ünneplőit, mindenki úgy érezte, hogy őt és csakis őt nézi mohó és izzó szemeivel. Rájöttek, hogy esze ágában sincs befolyásolni őket, a taps tőlük függ. S mintha egyszerre jutottak volna erre a gondolatra, hirtelen beállt a csönd.

– Tisztelt hallgatóim! Az a gondolatom tett a finalizmus megteremtőjévé, hogy mindennek, aminek kezdete van, annak van vége is. A finálét azonban többen akarják megrendezni, a finálé vetélkedések tárgya lett. Titkos és nagyon is nyílt társaságok harcába nem kíván beavatkozni a tudomány. Nem kívánunk versenyezni a látványos világvége irodalommal, sem Nostradamus jóslataival. Azért nem, mert mindez mögöttünk van. Mi előbbre tartunk, s mégis visszafogottabban lépdelünk. Tekintsék úgy, hogy óvatosak vagyunk. Óvatosak, mert győzni akarunk! A finalizmus első tétele: összefogás minden tudománnyal, minden szervezettel, minden emberrel – az emberiségért!

A teremben kitört a tapsvihar! „Az emberiségért!” Ez a fogalom a bolygó parányi államegységeiben minden kormányzatból kihalt. A politika, mint tudomány tökéletesen döglődött, a válságelméletek szaporodtak, mint a gomba. Kiút pedig nem mutatkozott se égen, se földön.

– És ez nem szónoki fogás, – szögezte le nyugodtan a tudós. – Meggyőződése, hogy az emberiség nagyra hivatott. Meggyőződése, hogy amióta ember él a Földön, azóta figyel bennünket a Kozmosz.

– Erről beszélj, Axel! Erről beszélj, Axel! – skandálta egy fiatalember-csoport. Vékonyak voltak, mint az egyetemista kosztos élők általában. Szemükben megszállottság. Terg futólag rájuk nézett, s gondolatai áramkörébe azonnal bekapcsolta őket.

– A finalisták rendkívül jól képzett szakemberek. Vannak antropológusaink, akik szükségesnek látták, hogy létrehozzák az emberi fejlődés stádiumelméletét. Vannak történészeink, akik a stádiumokat kutatva szükségesnek tartották létrehozni a krizeológiát. Miért, mi miatt vagy kik miatt kerül az emberiség folyamatosan zsákutcába? Ennek keresése közben olyan mélyre kellett nyúlnunk, mint a mitológia, olyan elfelejtett kultúrkört kellett feltárnunk, mint a mágia. Sorolhatnám, de egyetlen mondatban összefoglalható, amit a mához érve meg is kellett fogalmaznunk, s ez így hangzik: „Az értelmet az életnek természetes nemértése jellemzi.” Ez a finalizmus második tétele.

Az emberek visszafojtották lélegzetüket, s hagyták, hogy a tudós oda vezesse őket, ahová akarja. Hiszen igazat mond. Az élet valóban nem érthető. Valóban így jutott az emberiség az általános értelmetlenség miatti elkeseredéshez. Valóban készek önmaguk elpusztítására, s ehhez készek az eszközök.

– Minden a kezünkben van ahhoz, hogy mindent megváltoztassunk. De olyan gondolatokat kell végre a helyére tennünk, melyeket lábbal tiportak, igenis lábbal tiportak! – kiáltotta Axel Terg, amiből látszott, hogy ez a megtiprás az ő legszemélyesebb ügye lehet.

– Most figyelj, – súgta Steinbach Dawkins fülébe.

– Vegyük először az államot. Gondoljon ki-ki olyan államra, amilyenre akar, mégis oda fog kilyukadni, hogy abban az államban nem található egyetlen jogi lángelme sem. Nincsenek megfelelő törvények, a törvényhozás voltaképp a hatalmi előírások végrehajtása. Semmi több. Bizony, tisztelt hallgatóim, az utolsó törvényalkotó Mózes volt. A könyvtárakat megtöltő hatalmas törvény-kódexek egyetlen eredetre vezethetők vissza, – a Tízparancsolatra. Ezt variálni több ezer évig, vajon mit gondol rólunk a kinyilatkoztató? Semmi egyebet, mint azt, hogy az állam állati eredetű, amolyan méhes, egy fikarcnyival sincs fölötte. Addig tart a szervezethez, amíg biztosítják az utódokat, s kezdődik előről. A Kozmosz szemében tehát a történelem folyamán egymást követő államiságok csak az előzőnek *másolatai*. Az ember, akár a méh, nem képes többre, mint évezredek óta másolni önmagát, állama a részeket egésszé gyúró szintézis kisebb-nagyobb mutációja. Amíg nincsenek új törvényeink, egységes bolygórendszerünk, addig az ember nem több, mint egy *szelektor*! Aki kételkedik ebben, kérem tisztelettel, gondolja végig a múlt és jelen kiindulópontjait, – azokban minden adva van.

Magukba szálltak-e a jelenlévők vagy se, nem volt eldönthető. Hagyták forogni a magnószalagokat, ezekre rákerültek a szuttogások is. A szemeken azonban a tudós uralkodott.

– Az evolúciónak deklarált szerves fejlődés nem azonos a gondolkodás fejlődésével. Ha a gondolkodást nem vagyunk képesek mint kozmoszfolyamatot felismerni, ez esetben itt és most nincs evolúció.

Dawkins elhűlve meredt Steinbachra, aki diadalmasan vigyorgott.

– Hogyhogy nincs evolúció? – szuttogta Dawkins. – Hiszen ez *lehetetlen*!

– S ha már a Tízparancsolatig visszamentünk, lépünk még néhány lépést a genezisig. Ismét gondoljon ki-ki arra az eredetlegendára, mely szívének kedves. És akárhányra fognak is gondolni, mind világossá teszi, hogy hiába miénk az isteni tudás, mégsem váltunk tőle

istenekké! Holott ez volt a cél. Akár jókedvükből adták nekünk tudásukat a kozmoszlények, mint a keleti mitológiákban, akár bűnnek tekintették, amelyet meg kell váltani, a lényeg mindenképpen akörül forog, hogy az isteni tudás azért isteni mert *felemel*. Az a tudás, mely nem emel föl, hamisítvány. Ez a finalizmus harmadik tétele. Aki nem bírja megemészteni, az ne hallgassa tovább!

Axel Terg várt kicsit, de a teremben senki sem mozdult. A tudós biccentett, és folytatta.

– Nem könnyű szembenéznünk azzal, hogy azért nem ismertük meg az élet igazi értékét, mert nem voltunk képesek felfogni, hogy az élet nemcsak a szerves szervezet, hanem a szervetlen is. Az életet lehet lélekre és anyagra bontani, megtettük, és tévedtünk. Skizofrén módon kettéhasítottuk a Természetet, a kozmikus élethordozót. A természetben megtalálható az anogenetikus energia, az a páratlan moduláció, hogy a szervetlen anyagok asszimilálásával magasabb nivóra emeli az alsóbbrendű energiákat.

Terg könnyedén ujjai hegyére támaszkodott, s így nézett hallgatóira. Testével jelezte, hogy döntő szavakat kíván mondani, melyek nem fogják elnyerni mindenki tetszését.

– A biológusok harca két pont ütköztetéséből áll. Az egyik álláspont szerint az ember változik, pedig nem kellene változnia. A másik álláspont szerint az ember nem változik, pedig változnia kellene. Az első álláspont szerint a sejtek álltak össze egyénné, a második szerint az egyének esnek szét sejtekké. Ki kell jelentenem, hogy ez a torzsalkodás fölösleges. Mindkettő az ember kifejlett példányát veszi alapul, semmi figyelmet nem szentel arra, amit *átmenetnek* nevezünk. Az átmenet az utód létrehozása. Ebben a teremtés szüntelenül megújuló, s az lehetne az ember is. De! Az utódok létrehozása pontosan úgy történik, mint a kőkorszakban! Egyetlen reklám-bébi sem különbözik a középkori dologházak nyirkos földjén létrehozott emberfiókától. Le kell vonnunk a következtetést, hogy az emberiség biológiailag nem alkot, nem teremt, csak egyszerűen végrehajt. Maga az értelem is úgy képzei el a fejlődést, mint olyan állapotok egymásutániságát, melyek mindegyike önmagával egynemű. Tehát: az ember fejlődése csupán tagadása az előző társadalmi állapotának, de igenlése változatlan önmagának. Így botorkálunk azóta, amióta Idő az idő, s erről az időről még ejtünk néhány szót.

Kihasználva a lélegzetvételnyi szünetet, mély, gúnyos hang a professzornak szegezte a kérdést.

– Az ember önfenntartása tehát *hibás* folyamat?

Terg felcsillant, mintha drágakővel ajándékozták volna meg. Hangja megemelkedett és zengővé vált, varázsolt.

– Köszönöm a kérdést. Önök azért vannak itt, mert ismerik az én válaszomat: igen, az ember önfenntartásának *módja* mind biológiailag, mind társadalmilag hibás folyamat. Talán utolsó esélyünket éljük, s ha most nem értjük meg egymást, szerintem soha már!

Halk derű hullámozott át a hallgatókon, s újabb kérdés érkezett.

– Professzor úr, mit hallott ön arról a titkos kutatásról, mely szerint köztünk él a hatodik emberfaj ősidők óta, köztünk él a kozmosz-ember, de bizonyos körök nem engedik megismerni őket?

– Tudok ezekről a híresztelésekről, de halandzsának tartom. Az emberek kétféle módon dominánsak: vagy ösztönük, vagy értelmük a meghatározó. Az ösztön-ember, akiben az intuíció mindennél erősebb, mindazt képes lenne megtalálni, amit mások nem. Csakhogy az intuitív lény nem keres semmit. Rejtély, hogy miért, de egyszerűen nincs bizonyítási kényszere. Úgy viselkedik, mintha mindent tudna, és nem csinál semmit. Nem így az észember, a lábönjáró intellektus! Ez a nyughatatlan személyiség folyton keres, de nem találja

meg, amit keres. Nem mondhatom, hogy nem talál semmit, mert sokmindent megtalál. Bizonyíték rá a civilizáció. Bizonyíték a gondolkodás- és kultúratörténet. De! Az értelemnek köszönhetjük a csődöt is, a katasztrófamodelleket, azt, hogy értékeinket tekintve megváltozott összes nézőpontunk, s a XX. században két alapvető szót vall magáénak az emberiség: azt, hogy PSZEUDO, és azt, hogy ANTI. Pszeudo-eszmék vették át az igazi eszmék helyét, pszeudo-államok létesültek az igazi államok helyett, tehát az emberiség legalább annyit felismert, hogy bedőlt a történelemhamisításnak, és mint már utaltam rá: hamisítványokat emel maga fölé, azokat szolgálja. Ez a nevetséges haladás már több mint evolúció-hiány, ez már negatív evolúció. A pszeudo-szindróna megjelenése egyet jelent a lebomlás kezdetével. Avagy kinek van kedve Önök közül olyan munkához, amely nem munka, csak tevékenység? Kinek van kedve olyan patak mellett sétálni, mely nem patak, hanem szennyvíz? Ki meri még azt mondani, hogy kiviszi a gyermekét a levegőre, mikor a levegő olyan szennyezett, hogy előbb-utóbb halálunkat okozza? És nem merjük kimondani: mi tettük! Helyette megszületett egy legenda az új emberről, a hatodik fajról, mely mindezt nem tette volna. Itt van a kutya elásva, tisztelt hallgatóság! Azért van szükség a „hatodik faj” legendájára, hogy tovább várhassuk a sültgalambot, hogy mások oldják meg a felgyűlt problémákat! Még mindig nem értik, hogy a világ, melyben nincs meg az önmagával való azonosulási képesség, az „antivilág”. Nem antianyag antilényei az, amin gondolkoznunk kellene, hanem az emberiség igazságérzetének elfajulása.

A teremben váratlanul megváltozott a hangulat. Indulatos morgás keveredett magasfokú dühvel. Egymás után ordították kérdéseiket és véleményüket a változatlanul nyugodt professzor felé.

- Amit mond, az falazás a biofegyvernek!
- A finalizmus mitől nem pszeudo?
- Kitől kapják a pénzt a kutatásokra?
- A neutronbombáról beszéljen!
- A vég a „Nagy Bumm” és kész. Ezt akarja elhárítani?
- Maga szélhámos!
- Provokátor! Provokátor! Provokátor!

A tömeg rátalált az egyetlen szóra, amiben nyilvánvalóan egyetértett. A rektor falfehéren meredt maga elé, Dawkins kajánul suttogetta Steinbachnak.

– Nehéz dolog új tudományt alapítani. A fickó maradt volna az elefántcsonttornyában, vagy mit tudom én hol, de ha meglincselik, vége a finalizmusnak.

– Ostoba söpredék! – kiáltotta Weydrung. – Még hogy vigyük a tudományt az emberek közé! Miért nem mindjárt a birkák közé? Ez a szerencsétlen azt képzei, hogy vele szemben csupa kicsi Axel Terg ül, akik csak szabad akaratuk folytán foglalkoznak mással, s nem ugyanazzal mint ő! Nézni sem bírom!

– Nyugalom, – vigyorgott Steinbach. – Nem először hallom az öreget. Mindig van egy stádium, mikor csaknem botrányba fullad az egész. Nem tudom, hogy direkt csinálja-e, vagy szereti, ha veszélyben van. De azt állítom, nem fél.

Axel Terg karba fonta kezeit, s a háta mögött lévő táblának dőlt. Annyira elégedettnek tűnt, mintha most ütötte volna meg a főnyereményt. A tömeg kezdte magát úgy érezni, mintha a tudós belépőt váltott volna e meglehetősen nívótlan örvényes megtekintésére. Bizonytalanul néztek egymásra, leültek, és várták, hogy jó szót kapnak vagy verést.

– 1946-ban Hermann Hessének ítelték az irodalmi Nobel-díjat – folytatta Terg, mintha misem történt volna. – Művének címe Az üveggyöngyjáték, tartalma 2 200-ban játszódik, amikor az emberiség végképp kettévált semmit sem értő „kintiekre” és a kultúra és tudomány minden értékével rendelkező „bentiekre”. A kintieknek az élet súlyos teher, a bentieknek pedig csupa játék. Közöttük azonban már nincs járható út, csak szakadék. A bentiek rendelkeznek egy Játékarchívummal, melyben csakis olyan játékok szerepelhetnek, melyeknek értelme van. Van Játékmesterük, aki egyedül ismeri a következő játékot, hogy az is bekerüljön a Játékarchívumba, miután lejátszották. Hesse regénye óta a „Játékmester” fogalommá vált. Neki kell érvényesíteni az alapszabályt, hogy minél műveltebb az ember, annál nagyobb áldozatot kell hoznia. Hesse Játékmestere felismeri, hogy az áldozat egy és oszthatatlan: A SZELLEMNEK NEM LEHETNEK KIVÁLASZTOTTJAI.

A teremben újra csupa várakozó ember ült. A rektor kihúzta magát, a dékánok apró lapokra jegyzeteltek, persze az asztal alatt. Nem kell mindenkinek tudni, hogy mi jelent számukra újdonságot.

– Amit Önök keresnek, amit tölem várnak, az nem más, mint Hesse üveggyöngyjátéka. Csak-hogy, tisztelt hallgatóim, ez a játék utópia. Írója azért írta meg, hogy egyszer s mindenkorra az agyakba vesse: a legszelídebb, leggyönyörűbb tudás is összeférhetetlen a rosszindulattal, az antihumanizmussal, a pszeudó-államisággal. Így csak két út marad: vagy elvonulni a Játékváros játékszabályai mögé, s elpusztulni utánpótlás nélkül, vagy meg kell szüntetni a szakadékot, megszüntetni a bűvös kört, melyet valaha éppen azért húztak meg, hogy legyen kint és bent... Nos, tisztelt hallgatóim, kinek áll hatalmában a szakadékok eltüntetése, a kör eltörlése, a két lélettípus *értelmes* egyesítése?

Az előadóban az lebegett, amit dermedt csendnek szokás nevezni.

– És most, pajti, azt csinál velük az öreg, amit akar! – összegezte Steinbach, mint aki előre tudta.

– A kint és a bent között nincs olyan nagy különbség, mint a fent és a lent között. Kint is ismerték a hierarchiát, meg bent is. Kint is szenvedtek tőle, meg bent is. A különbség, az igazi különbség azonban fejlettségi fokukban rejlett. Bent csodálatos városok csodálatos házaiban éltek, ahol az a szó „piszok” – ismeretlen volt. Nem a tengerben fürödtek, hanem az úszómedencékben, ami mesterséges víz, nem veszélyes. Bent pontosan ezt jelentette: nincs veszély. Mindent előállítottak, sterilizáltak, rendeztek. S mivel a mesterséges környezetben a rend nőttön nőtt, elfelejtették, hogy a természet rendetlen és veszélyes. Most nincs kérdésük, uraim és hölgyeim? Pedig én idejöttem Önök közé, és nem zárkózom elefántcsonttoronyba semmilyen kérdés elől!

Dawkins rémülten rángatta Weydrung könyökét.

– Meghallotta! Szent Isten!

– Nyughass már! – förmedt rá a kolléga. – Figyelni akarok.

Axel Terg sápadt arca még sápadtabb lett. Vére nem a fejébe szállt, hanem szívére zúdult. A tudós nem hangosabb, hanem halkabb lett, egyre halkabb és egyre lassúbb.

– A tengerekben már nem lehet fürdeni a piszoktól. Bálnák, delfinek válnak öngyilkosokká, pingvinek, összeragadt tollú madarak pusztulnak el az óceánok vizébe ömlő olajtól. De vannak úszómedencék, s a többi mellékes. A városok már nem képesek befogadni a vidékről áramlókat, az Első Világ azon töri a fejét, hogyan semmisíthetné meg a Harmadik Világot, hogyan tehetne szert saját demográfiai csúcsának *letelepitésére* – tudnak mondani valamilyen megoldást a népesedésrobbanás időzített bombája ellen?

– Most miért nem kiabálnak, tisztelt hallgatóság? Vajon Önök, és azok a szakmák, melyek semmire sem jók már, legkevésbé arra, hogy megváltoztassák a jövőt, s benne saját életüket, – milyen létjogosultsággal bírnak? Aki nem ismeri föl, hogy az élet milyen felelősséget kíván az embertől, az antiember. És az antiember el fog pusztulni. Ez a finalizmus utolsó tétele.

A tudós leült, a teremben halálos csend volt. Vékony, kefebajszú fiatalember ugrott fel, s keskeny kezét vádlón emelte magasra.

– Ha jól értettem, akkor ön azt kívánja, hogy átalakuljunk? Azt kívánja, mi legyünk a „hatodik faj”?

– Ha nem akarja, nem muszáj – válaszolta nyájasan Terg.

– Dehát, de hát... – hápogott a fiatalember, s a teremben hirtelen viharszerűen tört ki a nevetés és a taps.

„Vivát Terg!” „Járatok sikerrel!” „Köszönjük! Köszönjük!” „Megszavazzuk a pénzt, kutass tovább!” „Nem lesz világvége!” „Eljött az új Nostradamus: hallgasd Terget, s ámulsz-bámulsz!” – hangzott a teremben össze-vissza. Az egyetem vezetősége kísérletet tett ünnepélyes végszavakat mondani, de erre senki sem volt kíváncsi. A hallgatóság előre nyomult az asztalig, s felnyújtott kezeikkel szorongatták a tudós széles mancsát. Terg mindkét kezével fogadta az üdvözlést. Arcán nyugodt derű ült, fáradtságnak nyoma sem látszott rajta.

– Szembebe mondani a tömegnek, hogy antiember, rámutatni, hogy mint ilyen elpusztul, s ezután learatni ezt a sikert; csináld utána, ha tudod! – vigyorgott barátjára Steinbach.

– Senki sem értette meg, – vonta össze szemöldökét Dawkins. – Szégyellem magam az emberiség nevében.

Dawkins korán szégyenkezett. A termen hirtelen jólszervezett csendre intés suhant végig. A második padosorban felállt az a férfi, akit a jelenlévők nagyrésze sokkal jobban ismert annál, semhogy tovább mert volna búcsúzkodni, vagy akár pisszenni is. Terg csodálkozva nézett rá, s ebben erős színészi vénája mutatkozott meg. Bár a nagyközönség felé azt mutatta: nem ismeri a kérdezőt, voltaképp előbb tudott jelenlétéről, mint bárki a teremben.

– Professzor úr! – kezdte Rochlitz Robert a beállt csendben. – Az Ön előadásából számomra az derült ki, gondolok itt a nyomatékosan és hatásosan előadott Hesse-könyvre, hogy az emberiséget *valakik* bele akarják vinni *valamilyen* játékba. Igen?

– Így is felfogható, – bólintott Terg. – De a lényeg...

– A lényeg az én értelmezésem szerint – hangsúlyozta az önmagára utalást Rochlitz, – hogy Ön óva int bennünket ettől a játéktól, mivel ez a játék: *NEM JÁTÉK?! Eltaláltam?*

– Pontosabban! – vakkantotta kurtán Terg. – Ne feledje, én is pontos voltam, amennyire ez lehetséges volt.

– Amennyire lehetséges volt, – ismételte szárazon Rochlitz. – Ámde, miközben elvezetett bennünket oda, hogy a szellemnek nem lehetnek kiválasztottjai, tudósainak egy csoportja egyebet sem keres, mint egy kiválasztott, mégpedig *nagyon* régen kiválasztott kisebbséget: Albertus Magnus aranygyermekét. Az újságíróknak hiányosan beszélt erről. Megtenné, kérem, hogy *most* válaszol a kérdéseimre, vagy úgy ítéli, hogy ennek semmi köze a finalizmushoz?

– Sosem bújtam el semmilyen kérdés elől! – süvöltötte Terg. – Éppen az Önök mindenható szervei akadályoztak meg abban, hogy teljes nyilvánosság mellett végezzünk génkutatást!

– Tehát beismeri, hogy génkutatást is folytatnak, mégpedig a három T, a Titkos Tudományok Társaságai segítségével? – szegezte a tudósnak villámgyorsan az R-5-ös.

Dawkins nem bírta tovább és kirohant az ajtón, egyenesen az előadó mellé.

– Ne válaszoljon! – kiabált Tergre. – Minden, amit mond Ön ellen szól majd!

Terg csillogó szemekkel figyelte Dawkinst, s hallgatott. Rochlitz azonban lerázta magáról a közjátékot, mint kutya a vizet, s folytatta.

– Itt elhangzott, hogy nincs evolúció. Elhangzott, hogy van negatív evolúció. Hallottam az antiemberről, amivé válni fogunk, vagy váltunk máris felelősségtudatunk hiányában. S mindezzel szembeszegezve egy rejtett példa bujkál, mintha tudna az ellenkezőjéről, mintha a mi hiányaink alapján készítené elő bennünket egy olyan emberkép befogadására, akikben ez a hiány nincs meg. Ha nem kívánja a kutatások mitografikus részét feltárni, arra válaszoljon: hány évre visszafelé menőleg folytatják Önök a génkutatást?

– 17 milliárd évre, – nézett vissza nyugodtan Terg.

A teremben valaki sóhajtani kezdett, de felfüggesztette. Dawkins ezúttal Rochlitzra támadt, vádlón kinyújtott karja remegett, ahogy maga az egész ember is, tetőtől talpig.

– Félreviszi! Tudatosan! Nem a kozmikus történelemről van szó!

– Nem bizony, csak egy órájáról! – vágott vissza Rochlitz nyájasan. – A *CSILLAGÓRÁRÓL* van szó, és azok szülötteiről. Professzor úr! Hogyan jutottak el ehhez a 17 milliárdos időegységhez?!

A hangulat és a feszültség tovább nem volt fokozható. Terg látta, hogy hallgatói korántsem a védői. Rochlitz felhasználta a nyilvánosság minden erejét, és még ahhoz is volt ereje, hogy olyan válasza nyújtott lehetőséget, amit csak ő ért meg. Terget semmi sem bosszantotta jobban, mintha úgy kívánnak tőle igazat, ami még egy hipotézis igazsága csupán, egy kutatássorozat részlete. Nem tudta megállítani a fejét bíborba öltöztető dühöt, s magából kikelve kiabálta.

– 17 milliárd éve ezen az égbolton *KÉT HOLD* volt, uram! És a kettős Hold-korszakból írásos dokumentot őriznek olyan társaságok, melyeket ön volt szíves *TITKOSNAK* nevezni! És ezek a társaságok azért titkosak, mert a titok több, drága uram, mint a tudomány, amely nem több eszköznél! A *TITOK* azonban cél, és mi minden tudományunkat összevetve sem tudtuk eddig megfejteni! Ha nem így lenne, akkor Ön nem kérdezett volna tőlem semmit! Kérdései nem a tudósoknak szólnak, hanem –

Dawkins elkeseredetten a professzorhoz ugrott, hatalmas lendülettel kiütötte, mintha ringben boxolna! A terem felzúdult, Rochlitz biztonsági embereit azonban agyonszorította a tömeg, lépni sem tudtak. Terg felállt, letörölte álláról a szájából induló keskeny vércsíkot, s szinte átalakulva kezét nyújtotta Dawkinsnak.

– Köszönöm, fiatalember.

És szemét ismét Rochlitzra szegezte, aki úgy állt, mintha mi sem történt volna.

Terg szeméből eltűnt minden fény, s vele együtt a jóindulat. Szemhéjai szinte teljesen elfödtek szemét, pillantása keskeny réssé szűkült, s ezen át mérlegelte ellenfelét. Elhatározta, hogy leteríti, s ezt mindenki megérezte.

– Nézze, Rochlitz, ha arra kíváncsi, hogy ismerünk-e a múltból nagyobb erőt a termonukleáris energiánál, azt mondom: ismerünk. De ha arra kíváncsi, hogy a finalizmus törődik-e a termonukleáris energiával, akkor azt mondom: nem törődik. Ha arra kíváncsi, ismerjük-e azt a dátumot, amit Ön „csillagórának” nevezett, akkor azt mondom: ismerjük. De ha arra kíváncsi, sietteti-e a finalizmus ennek érkezését, akkor azt mondom: nem. A Kozmosz történelme és a Föld történelme összefügg. Nem rajtam, nem Axel Tergen múlt, hogy ennek látható és

láthatatlan szála van, sokkal inkább a hatalom olyan képviselőin, mint Ön. A professzor megvetése olyan nyilvánvaló volt, Rochlitz megnevezése, hatalmi státusának semmibevevése annyira meglepettette főként a sajtó képviselőit, hogy töröltek minden szalag-címet, amit addig fogalmaztak magukban. Erna Schmidt, a hófehér hajú riporter, akit világszerte Héjaként emlegettek, eddig mindössze azt akarta címné: Az inspirátor. Most hozzátette, ami régen motoszkált benne, amire régen várt, mint olyan fordulatra, mely végre Rochlitz tevékenységére tereli a figyelmet. „Az inspirátor és a konspirátor küzdelme” – fogalmazta magában. „Törölve”, utasította önmagát azonnal, s eltűnődött azon, vajon milyen végre számíthatna, ha valóban megjelenne a cikke. Ha megjelenhetne. Bátor nő volt, megszokta a veszélyt, sokkal kevésbé tartott tőle, mint a butaságtól. Elmerült annak elemzésében, hogyan játszhatná ki a külső és belső cenzúrát, hogyan érhetné el, hogy *mégis* ezzel a címmel jelenjen meg.

Gondolataiból suttogás riasztotta föl. Háta mögött két diáklány azt tárgyalta, miért ragadtatta el magát Dawkins professzor, aki köztudomásúan a légynek sem árt? Lenyeli-e ezt a botrányt a rektor, vagy menesztí az okozóját?

A Héja kapcsolt. A megoldás mindig a harmadik. Szemügyre vette a köpcös emberkét, aki szerencsétlenül, de korántsem elkeseredetten állt a labor nyitott ajtajánál. Dawkins, Dawkins, megvan! Úgy pattant föl, hogy senki sem előzhette.

– Elnézést kérek, de szeretném, ha Dawkins professzor megmagyarázná számunkra, mitől érezte magát ringben?! Ez az az egyetem, ahol minden előfordulhat, sőt, annak ellenkezője is. De erre még nem volt példa!

A tömeg késleltetett reakciója végre életbe lépett, a termet helyeslő zúgás töltötte be. Rochlitz leült, Terg szintén. Steinbach látta, hogy kollégája nincs egészen magánál, s könyökénél fogva a közönség felé lökte. Dawkins kiváló koponya volt, sokan ismerték A hódító gén c. könyvét, mely kemény vitákat váltott ki szakmai körökben. Előadó-készsége azonban korántsem volt ragyogó, elkalandozott a tárgytól, melyet egyébként négy pontban mindig előre megadott. „Hol tartottam?” – szokta kérdezni hallgatóitól, s a két lány Erna háta mögött azt taglalta, a professzor már rég elfelejtette tettét, annak okáról már nem is beszélve. A farmeres generáció férfitagjai szintén szurkolhattak tanárukért, mert kórusban skandálták.

– Négy pontban! Négy pontban! Négy pontban!

Dawkinsnak mintha erőt adtak volna az ismerős arcok, rájuk mosolygott. Egyszerűen, nyugodtan foglalta össze.

– Utalnom kell Alfred Kastler Nobel-díjas fizikus kiváló könyvére, amit Az a különös anyag címen publikált. Van benne egy gondolat, amely így szól: ...nem tudom elhinni, hogy egyedül a véletlen és a szükségszerűség lenne felelős az evolúcióért. Kastler nem az egyetlen, aki ki akarja küszöbölni mind a véletlent, mind a szükségszerűséget. A mai előadáson Terg professzor ezt csak futólag érintette abban a félmondatban, hogy a „Kozmosz figyel minket”.

– Egy! – szurkoltak Erna mögött.

– Meggyőződése, ha ezt nem mondta volna, akkor nem kapott volna semmilyen kérdést Rochlitz Robert nagymestertől, aki a Finn Lovagrenden belül megalapította a „Rex”-csoportot. Ez a magát királyi módon konspiráló szervezet nem kevesebb célt tűzött maga elé, mint a Titkos Tudományok Társaságainak felgöngyölítését. Ezt ugyebár lehet teljesen nyíltan cselekedni, mégsem tud senki ennél többet sem céljaikról, sem róluk.

– Kettő! – hullámozott az újságíró fülébe.

– Terg professzor kutatásai, a finalizmus megalapítására tett erőfeszítései, mint maga is mondta, felölelik a jelen tudomány szinte minden vonalát. Aki a véget el akarja kerülni, annak ismerni kell a kezdetet. A kezdetet a múlt őrzi. A múlt őrzi.

Most már mindenki Dawkinsra figyelt. Az események új nézőpontot nyertek. A rektor ragyogva húzta ki magát, Steinbach félhangosan morogta maga elé, – gyerünk, öregem, gyerünk.

– Hol is tartottam? – kérdezte szórakozottan Dawkins, és a tömeg felzúgott, egyszerre adva a választ.

– A múltnál!

– Igen. Kérem, képzeljék el, hogy miközben egyre távolodnak az időben, és azt hiszik, egyre primitívebb élettel találkoznak, egyszer csak megpillantják a biológiai Möbius-tért.

– Három! – csuklott el a lányok hangja.

– Ismerik, ugye, a keskeny papírcsíkot, melynek végeit fordítva ragasztva össze ceruzánk hegyét fel nem emelve ugyanahhoz a kiindulási ponthoz érkezünk meg, miközben az a papír mindkét oldalán nyomot hagy? Kérem, az ember nyomát követni nem olyan egyszerű, mint a ceruza hegyét követni. A kozmikus történelem mintha radírt használna, évmilliárdokra törli a nyomot, amely pótlása nem várhat tovább. Meggyőződésem, hogy senkinek nincs joga megállítani azt, aki erre képes. Axel Terg képes erre, és nem szabad eszközeinek mindegyikéről nyilatkoznia. Bármilyen nagyra becsülöm Rochlitz nagymestert, elítélem azért, mert ezt megkísérelte!

És Dawkins, mint aki jól végezte dolgát, visszatért tovább támasztani a laborajtót.

– Négy! – üvöltötte az ifjúság. – Éljen Dawkins! Éljen Nobel! Éljen Berkeley!

A teremben sokan voltak, akik mindenre számítottak, csak arra nem, hogy Terg és Rochlitz viadalából Dawkins kerül ki győztesen. Erna tapasztalt szeme sem volt képes megállapítani, hogyan érinti mindez a két érintettet. Terg tapsolt és nevetett az ifjúsággal együtt, újra kezét fogott a köpcös emberkével, magasba emelve a kezét, mely szájon vágta. Rochlitz arca mozdulatlan maradt, mintha meg sem szólalt volna. A Héja jól tudta, hogy mindez színjáték, engedmény a közhangulatnak. De mi van mögötte? Ki képes az ember nyomát *megszakítás* nélkül meghúzni a biológiai Möbius-térben? Erna elsőnek akart kijutni a teremből, s most jött rá, hogy elszámította magát. A tömeg lassan fogyott, mintha nehezen szánná rá magát minden jelenlévő a távozásra.

Erna papírt vett elő, hogy legalább megfogalmazza mi is történt itt. Mögötte a lányok szintén papírral bíbelődtek, és celluxot használva pillanatok alatt előállították a Möbius-tér sémáját. Aztán kisollót vettek elő, s elkezdték úgy futtatni a papíron, mint a ceruza hegyét. Működésük nyomán két csík keletkezett, lazán egymásba kapcsolódva. Látszott, hogy ez a művelet a végtelenségig folytatható.

– Ez az! – könyvelte el a fekete hajú lány diadalmasan. – A világegyetem szerkezete olyan, mint egy gyermekláncfü-koszorú a la Möbius!

– Kérdés, melyiken indult el Terg? – tűnődött szőke társa.

– És Dawkins!

– És Rochlitz!

„És a Titkos Tudományok” – tette hozzá magában az újságíró. Megértette, hogy valami váratlan és döbbenetes van készülöben, s ezen a legkülönbözőbb szinteken dolgoznak. Lehet, hogy itt megpróbáltak összekapcsolni valamit, de a kísérlet nem sikerült. A Héjával először

fordult elő, hogy összezavarodott. Felmentette Rochlitzot, s gyanúba fogta Dawkinst. Terget már nem nevezte inspirátornak, a konspirátor fogalmat egyelőre minden vonalon törölte az agyából.

– Áru! el a főcímedet! – követelte jókedvű kollégája, átfogva Erna derekát. John sosem vesztette el a csüggedését, ahogy ezt magáról nagy lendülettel terjesztette. – Én egyenest a Mahábháratához menekülök: „NEM VOLT, HOGY NE LÉTEZTÜNK VOLNA”. Nos, milyen?

– Pontos. Én viszont azt szeretném, ami fontos.

– Hajaj! Akkor tegyél a végére kérdőjelet! Valahogy így: „Végtelen-e a végtelen tér? Örök-e az örök idő?”

– Nem vagyok rádhangolva, John.

– Ezen könnyen segíthetünk. Ebédeljünk együtt. Tudod, a régi szokások mindig beválnak. Fehér asztal, oldott hangulat. Nem kell koncentrálnod. Én majd beszélek, te meg hallgatod. Olyan messze vislek pillanatok alatt ettől a tudományos örülettől, amilyen messze csak lehet. Abszolút lényegtelennek fogod látni a főcímet. Elfelejtetted, hogy Héja vagy, áttérsz valami háziállatfélére. Mondjuk macskás leszel és dorombolsz.

Erna akarata ellenére elnevette magát. John nagyon jól tudta, hogy van egy koromfekete macskája, Gusztinka, akit ki kellett zárni, ha vendégeket fogadott. Ellentéte volt minden macskásnak, semmi hízelgés vagy dorombolás, utálta a tejet, és hipnotizáltan bámulta a Holdat.

– Értem a célzást. Ha megelégszel valami félkésszel, irány haza.

– Félkésszel? Fél tojással is. Te még nem ismered az én jógi-formámat.

– Nem is akarom. Ismersz, és tudod jól, hogy semmire sem jutsz velem, amíg meg nem találom, amit keresek.

– Itt fakadok sírva, ha ez a szalagcím!

– Meg kell ragadnom egy ellentmondást. Valami olyasmi történt itt, mint Kierkegaard „Félelem és reszketés” írásakor. Valóban az ember élettől való félelméről, istentől való reszketéséről szól a mű, mégis a csakis emberre jellemző lázadást örökíti meg. A legnagyobb lázadástörténeti kiindulópont.

– Ezt érzed a mai előadással kapcsolatban is?

– Igen. Valami kozmikus jeladásnak érzem.

– Tudod mi a címed, bébi? KEZDET BEN VOLT A JEL.

VI.

Alexandria nyüzsgött. A kikötőben mozdulni sem lehetett. A kongresszusra érkezőket pergő nyelvvel invitálták magánházakhoz, és Vathek meglepetésére sokan elfogadták. A fiatalember harmincadik születésnapját ünnepelte, de haja fehér volt, akár a hó. A semmivel sem festhető üstök szinte izzott a déli napon. Vathek ugyanilyen fürtöket keresett szemével.

Míg gondosan válogatta a virágokat, amivel Ernát akarta köszönteni, a kikötőbe magánjacht érkezett. Eltörpült a hatalmas GIZEH mellett, mégis vonzotta a tekintet. Hófehér oldalán EHNATON név vált olvashatóvá. Fedelén mélyarany egyenruhában készültek a kikötésre. Sosem látott ehhez fogható vonzó színt. Mintha pici aranyfigurák keltek volna életre, és ez az aranszín tartalmazta a szivárvány összes árnyalatát. A ruha felülete féhéren szikrázott, a mozgás által keletkezett gyűrődésekben ibolyakéken csillant, az övek enyhe vörössel mintha zöldbe akartak volna átsapni. Mikor változott a mozdulat, változott az árnyalatok helye is.

A mindenhez hozzászóott nemzetközi kikötőben kissé alábbhagyott a hangzavar, az Ehnaton kikötése mindenkit érdekelni látszott. A matrózok végeztek, a kis hajóról azonban senki sem lépett partra.

– Köszönöm, ha nekem szántad, – lépett hozzá észrevétlenül Erna, s kivette kezéből az apró csokrot, futólag megértve belőle, hogy csak közömbös témákról beszéljen. Vathek megkönnyebbült a lány láttán.

– Erna, Erna! – sóhajtott – Megint együtt.

– Hiányoztam?

– Az nem kifejezés. Hiányoztál, hiányzol, hiányozni fogsz. Azt hittem, legalább a kongresszus idejére velem maradsz, de Badr üzent értünk.

– Badr?! – kérdezte vissza Erna parányi zavarral.

– Visszautasíthatatlan. De ugye, te nem is akarod visszautasítani? Ahogy ismerlek, gyengéid az egyiptomi milliomosok, különösen, ha Oxfordban tanultak, és a drága jó papájuk tagja a kormánynak. És mint látom, Badr személyesen gondoskodik arról, meg ne gondolhasd magad.

Karcsú, sportos arab férfi sietett feléjük. Nyomában két háziszolga, akik könnyedén kapták fel Erna csomagjait. Az egyiptomi választékos intelligenciával, távolságtartóan állt meg előttük. Meghajlása egyszerre volt köszöntés és szerelem. Ívelt, fekete szemöldöke összeért orrtővénel, szeme a Dél gyermekeire jellemző tompa, olajos csillanással nézte a világot. Homloka magassága uralta az egész arcot, amihez lágyvonalú hullámos szája szinte bizarnak hatott. Míg a két fehérhajú ember szavakat keresett, Badr megelőzte őket.

– Örülök, hogy elfogadják meghívásomat. Nagyon sok megbeszéltnivalónk lesz, de szeretném ezt pihenésük utánra halasztani. Jó útja volt? – fordult Ernához.

– Utálom a hajót, – közölte tömören az újságíró.

– És miért nem jött repülővel?

– Mert két hete annyi a gépeltérítés, hogy feladtam.

– Nem hallottam róla, hogy egyiptomi járatot eltérítettek volna. Persze, igaza van, jobb, ha óvatos.

– Szeretek megérkezni oda, ahová indulok. Azonkívül a hajón előre gyűjtöttem némi anyagot. A várakozás óriási, és azt hiszem überelni fog mindent, amit valaha hallhattunk a jó öreg Földön.

– Ha megtartják, minden bizonnyal így lesz.

– Hé, Badr, ne ijesztgessen – mordult föl Vathek. – Talán valami hatósági akadály jött közbe?

– A hatóságokkal semmi baj. Ostoba vagyok, hogy előrevetítem aggodalmaimat. Gyönyörködjenek az én városomban. Nemsokára megérkezünk szerény hajlékomba.

Badr el Din Oweis szerény hajléka egyike volt Alexandria palotáinak. Az új negyed mögötti dombon állt, uralva a város fölötti kilátást. A pálmákkal szegélyezett bekötő út hosszabb volt, mint a kikötőtől idáig. A kert zöldjéből is magasan emelkedtek ki a pálmák, de Erna meglepetésére fenyőfákkal vegyesen. A magas kőkerítést kovácsoltvas kapu szimmetrikusan vágta ketté. A sarokvasak fölött két ágaskodó leopárd nézett az érkezőkre. Az autó még egyszer kanyarodva megkerülte a parkot, s megállt a bejárat előtt, ahol újra láthatták az impozáns leopárdokat.

A személyzet mély meghajlással, egyetlen szó nélkül tette dolgát.

– Hogyan beszéljek velük? – kérdezte Erna.

– Valamennyien beszélnek angolul, – nézett rá elfojtott mosollyal Badr. – Angéla, kérem, vezesse a szobájába Erna kisasszonyt!

Angéla nyomában Erna hosszú folyosón haladt át, ami márványlépcsőbe torkollott. Erna szobája nagyobb volt, mint egy lakosztály európai Grand Hotelekben. Az Oweisek palotája nagyon kevésben különbözött az angol lordokétól. Festmények, szőnyegek, szobrok vették körül, csak parányival több és süppedőbb szőnyeg, több turbános fő és kaftán.

– Milyen fürdővizet parancsol? – kérdezte Angéla kedves, csilingelő hangon.

– És ha azt mondanám: ibolyaillatút? – mosolygott Erna, maga sem tudva, miért akarja kipróbálni Badr emlékezetét.

– Az úr közölte, hogy ez a kedvenc illata. Máris készítem.

A fürdőszobának nemcsak az illata volt ibolya, hanem a színe is. Angéla elcsacsogta a gyors átalakítást, mely alatt pénzt nem kíméltek. Erna a sülyesztett medencében úszkálva hallgatta az európai igényeknek megfelelő személyzet kiválogatásának történetét, a csak arabul beszélők száműzését a kairói palotába. Angéla átadta Tímeának, aki pálmaolajjal masszírozta tetőtől talpig. Tímea átadta Barbarának, aki étvágyának megfelelő könnyű ételt hozott, és kérte, hogy ébredésekor hármat csengessen Miriamért, aki az éghajlatnak megfelelő könnyű ruhákat hoz számára. Félálomban Erna azon gondolkozott, milyen lehetett a halott Miriam, Badr felesége, akit nem tud elfelejteni. Aki miatt többet él külföldön, mint otthon, de ha otthon van, mindig kell lenni körülötte valakinek, akit Miriamnak szólíthat. Erna és Badr a halott miatt nem kerültek olyan közel egymáshoz, ahogy mindketten szerették volna. Sokat fantáziált a táncosnőről, aki életénél, férjénél jobban szerette a táncot, s önkezeivel vetett véget az életének. Ösztönösen érezte, hogy még nagyon sok köze lesz ehhez az emlékhöz, bár elképzelni sem tudta, mi módon. Kiröppent az álom a szeméből, és sorra nézte a festményeket. Az Oweisek kereskedelemmel foglalkoztak, mióta Egyiptom áll. Londonban Badr sokat mesélt a gyémántkereskedelemtől, olajsejkekről, terményszállítókról, mint őseiről. Az arcok mocsanatlanul néztek le rá, a holtak semmit sem árultak el az élőknek.

Kellemesen érintette Miriam több mint középkorú volta, szótlan, disztíngvált modora. A ruhák, amiket ajánlott, nemcsak méregdrágák, hanem nemzetköziek voltak. Erna pókhálós vékony indiai leplet tekert maga köré, és csatlakozott a rá várakozó két férfihez.

- Hogy érzi magát? – érdeklődött Badr hangsúlyozottan semleges udvariassággal.
- Túl szépen, – mosolygott Erna. – Valahogy mesészerű ez az egész, Badr. El fogom veszíteni realitásérzékemet.
- A realitás nem okvetlenül durva – vetette közbe Vathek.
- Mi, gazdagok, tartozunk magunknak ennyivel, – foglalta össze nem mindennapi álláspontját a házigazda. – Egyébként néhány aggasztó jel miatt nem hagyhattam a barátaimat a jóval kevésbé biztonságos városban. A vihart az Ön vezércikke indította el, amit alighanem a világ minden pontján számon tartanak. A kérdés, amit felvet arról – hogyan található 17 milliárd éves élet a 4,5 milliárd éves Földön, miért nem mond a tudományos világ igazat, – ez robbant!
- Ahogy szokott, – nevetett Vathek. – A tudósok helyében én előbb tájékozódtam volna, ott ül-e a közönség soraiban a Héja, s ha igen, akkor becsukom a kaput, lehúzom a rolót, vagy mit tudom én mit csinálók! Csak egyet nem: nem nyilatkozom sem a génkutatásról, sem a biológiai Möbius-térről.
- A probléma inkább a Titkos Társaságok aktivizációja, Rochlitz bekapcsolódása. A Rex-csoport nagyon régen foglalkoztatja a XX. századi hermetikusokat. Rochlitz kiismerhetetlen. Ez nálunk korántsem dicséret. Az egyiptomi mágia ezoterikus. Óriási kihívás számukra ez a kongresszus – szögezte le Badr. – Az elhárítás az utóbbi napokban szinte megbénult. Rég tudunk egy világméretű szövetségről, melynek vezetői ismeretlenek. A fej valahol itt található, Egyiptomban.
- Tudom, – mondta nyugodtan Erna. – Na és? Valahol lennie kell.
- Vathek felnevetett, s egy hajtásra felhőrpintette koktélját.
- Nem, Erna, hisz éppen ez az! Minek egy atlantiszi mágus a XX. században, nem érted? Van itt épp elég rejtély, többek között annak a rejtélye, hogy megérjük-e a XXI. századot. Pedig itt van, elég közel. Mindössze nyolc év, de vajon ki hisz ebben a nyolc évben?
- Apám tájékoztatott arról, hogy a kormány nagy erővel keresi az Ismeretlent, akihez a világ minden pontjáról elindultak. Kik? Csillagok. 22 ember, mindössze 22, de kevesebbet tudunk róluk, mint azokról a csillagokról, akiknek a nevét viselik.
- Gyönyörű, – sóhajtotta Erna, – hasonlít a Jézus mítoszhoz. Csak ott mindössze három király indult el, és a csillag az égen vezette őket. Remélem, ezúttal is révbe érnek, a Földön.
- A két férfi összenézett. Vathek nem először tapasztalta társa abszolút szenvtelenségét, amit gyakran néztek szemtelenségnek. Pedig Erna csupán élvezte, amit csinál, ezért jobban hajszolta saját magát annál, hogy mások üteméhez igazodhatott volna. Hiányzott belőle az alkalmazkodás, a terepszín volt az egyetlen szín, amit nem ismert. Badr komoly maradt, és újra kezdte.
- Nem kellett volna Alexandriába tenni a hermeneutikai kongresszust.
- A baj inkább az, – vágott közbe Vathek, – hogy itt átfedések vannak, ha jól értem.
- Pontosan. A Rex-csoport megfogott egy szálat, egyetlent, de ezen keresztül rájöttek, hogy a jelen Titkos Társaságai háromszorosan kódoltak. Az első kód valamilyen növény, a második valamilyen kőzet, a harmadik valamilyen csillag. Ha a három nem jön össze, lehetetlen a dekódolás.
- Gyönyörű, – mondta újra Erna. – Emberek kószálhatnak tömegével valamilyen virággal a kezükben, valamilyen gyűrűvel az ujjukon, és várják a kapcsolatot. Vajon mekkora a Rex-csoport hatalma?

– Korlátlan, – biztosította Badr. – Csakhogy a nagymesterek tudása egészen más, mint a kozmikusoké. Rochlitz keres, de nem talál. Itt akarja megteremteni a kapcsolatot, de azt senki sem tudja: mit akar az Ismeretlen. A kormány óvatos, és Ön, Erna, veszélyben van.

– Mint mindig, – regisztrálta Vathek. – Neki ez a rendes állapota. A „Kezdetben volt a jel” nyilván megmozgatott mindenkit, aki jeleket használ. S ilyenek, mit mondjunk, bőven találhatók. S mekkora az irodalmuk! Képek és jelképek. A jel tudománya. Jelképtár. Atlantiszi mágia. A kártya, mint jel. Csillagzatok, csodafüvek. A fa mitológiája. A név mint jel. A zene üzenete. Találd ki, meddig érvényes, avagy az időjel. Beszélő nevek a Bibliában. Tattwa, a 24 percek mikrokozmosza.

– Ne folytasd, – intette szokatlanul lágyan Erna. – Az összefüggés kellene, a dolgok miértje. Kezdem érteni Rochlitz taktikáját. A kombinációk variálhatósága ugyanis végtelen. Alkotott egyet, és bevált!

– Mi vált be? – csapott le egyszerre Badr és Vathek.

Az ajtón belépett Zul, egyetlen, aki bármikor megtehetette ezt.

Vénséges vén volt már, több generációját szolgálta az Oweiseknek.

– A vetítőterem jelez, – közölte halk, puha hangján. – Azt a parancsot kaptam, hogy ezt azonnal jelentsem, – tette hozzá annak az embernek empátiájával, aki biztosan tudja, fontos dolgot zavart meg, egy még fontosabb érdekében.

– Apámnak sikerült! – ugrott föl Badr – Hihetetlen szerencse! Siessenek! Gyorsan! Gyorsan!

A vendégeknek nem kellett kétszer mondani. Szinte száguldottak Badr nyomában. A lépcsőket hármasával, négyesével ugrottak át. Vathek meghökkent, mikor az ajtóban Zul várta őket. Nyilván van rövidebb út is, gondolta futólag. Az nem jutott eszébe, hogy akkor Badr feltehetően azt az utat választja.

A palota magánvetítőjét mindössze 12 személyre méretezték. 12 vörösből ibolyába hajló bársonyfotelt állítottak szembe a vetítővászonnal, mely az egész falat betöltötte. A nyilvánvalóan rejtett kamerák két férfit mutattak, akik hol keskeny barlangfolyosón, hol koporsókkal teli kriptákon át siettek céljuk felé.

– Mi az ördögöt jelent ez? – méltatlankodott Vathek.

– A keresztény katakombákat – válaszolt a házigazda. – A kormány rég gyanakszik erre a helyre, de tudtommal egyszer sem repült erre egy titokzatos légy sem.

– Ki ez a két férfi? – kérdezte Erna.

– Az majd kiderül, – vélekedett Badr.

– Vagy nem, – vetette ellen Vathek.

A két férfi látszólag zárt helyiségbe érkezett, ahonnan nincs út tovább. A falon hatalmas Z betű. Az idősebb megérintette az átlót, s a fal lassan kétfelé csúszott.

A fal mögötti látványra egyikük sem volt felkészülve. Mélyen a föld alatt, ősi sírok társaságában tökéletes fényárban a mitikus Kerekasztal. Kilencen ülték körül, ugyanolyan csuhát viseltek, mint az érkezők. A találkozás pillanatában valamennyien fejükre húzták eddig hátravetett csuklyájukat. A fal összezárult, a fény azonban maradt. Az érkezők leültek. Egyetlen hely maradt üresen.

A Kerekasztal vendégei mindkét kezüket tenyerükkel lefelé az asztallapra helyezték. A kisujjak összeértek egészen a hiányzó helyig, ahol a kezek lánc megszakadt.

A csend lassú zúgássá változott, mely egyre erősödött. Eddig egyetlen szó el nem hangzott. A találka résztvevői vagy vártak valamire, vagy nem is kívántak megszólalni.

– Hol van már a tizenkettedik, – suttogta maga elé Erna. – Gyere már, gyere, gyere!

– És ha nem jön? – suttogta Vathek.

– Képesek elmenni, éppolyan észrevehetetlenül, ahogy érkeztek, – szögezte le nyugodtan a rendkívülihez szokott arab. – Hozz ananászlét, sok jéggel, – utasította Zult, aki hosszú ujjával egyet pattintott a folyosóra, s átvette a nyilván készenlétben álló zsúrasztalt, s újra gondosan bezárta az ajtót.

Zul hosszú, karcsú poharakban szolgálta föl a hűsítőt. Egy pillantást sem vetett a vászonra.

– Megörülök! – sóhajtotta Erna.

– A titkos társaságok azért titkosak, mert titkaik örületbe kergethetik a normális halandót. Ne tedd meg nekik ezt a szívességet, – kuncogott Vathek, de míg hosszú kortyokban ivott, szeme a vászonra tapadt.

– OMNE VIVUM EX OVO – hallatszott csengő női hangon.

Az Oweis palota nézőiben megállt a szív, mivel a kerekasztalnál 11 férfi ült. Ki jelentette ki, hogy minden élő az élőtől származik? A 11-ek tudták. Kezeiket visszahúzták az asztalról, jobbjukkal a bal vállat, baljukkal a jobb vállat érintve meghajoltak ültükben.

– NON DURABIT! – mormolták egyszerre.

– Csak nem fognak latinul társalogni, mikor ez a nyelv rég halott? – vált hirtelen szinte hisztérikussá Erna. – Mi „nem tart soká”?

– Nyugalom, – intette Vathek. – Nem ismerek rád. Akárhogyan beszélnek, megértjük. Nyugalom.

Badr hallotta a fehérhajúaknak ezt a rendkívüli képességét. Szeme sem rebkent Vathek szavaira, csak átült mellé. Biztosra vette, hogy Vathek kérés nélkül lefordít számára mindent, amit hallani fog.

A 11-ek egyszerre emelték le kezüket a válluktól. Mellükön parányi csillagokból álló csillagkép pulzált: Sas, – Bika, – Kígyó, – Delfin, – Cet, – Hattyú, – Lant, – Oroszlán, – Tigris, – Elefánt, – Sárkány.

– Csodálatos! – sóhajtotta lemondóan Erna. – Azt hittem, legenda.

– Közelebbről, ha szabad kérnem, – kérte Badr.

– Csillagértelmek, – foglalta össze egyetlen szóban Erna. – A szó konkrét értelmében.

– VARUNA!

– „Nyugat őrzője”, óhindeknél sasként tisztelik, – sietett Badr segítségére Vathek, – a legősibb hadisten, tőle származik minden harci jelvény. Veszélyes szimbólum.

Varuna, illetve az, akit így szólítottak, beszélni kezdett. Erna és Vathek talpra ugrott, rémülten meredtek a beszélőre.

– Zaddik, alfa, bit, nego, pdor, kitemm hala.

– Milyen nyelven beszél? – érdeklődött Badr.

A két fehérhajút annyira megrázta a felismerés, nem hallották a hozzájuk intézett kérdést.

– Tarem tenet kodf, hiwe alk porjaha? – kérdezett a Hang.

- Bcom-ldan yig drug sgra chos.
- Mi történik? – emelte meg a hangját Badr.
- Rögzíteni kell az egészet! Azonnal vegye hangszalagra!
- Természetesen, ezt mondani sem kell. Apám –
- Sem apja, sem apparátusa semmit sem tud kezdeni ezzel az anyaggal! Érti, Badr? Semmit! – kiáltotta Erna.
- JAMA!

– „Dél őrzője”, a táncos bika. Kultusza Krétán és Egyiptomban nőtt isteni méretűvé – magyarázta Vathek, akinek magatartása jócskán megváltozott. Eltűnt belőle az a jópofaság, mellyel a világot és meglepetéseit szemlélte. Ugrásra kész ragadozóként figyelte a vásznat, mint méltót a figyelemre.

A Jamaként megszólított fáradtnak látszott, s noha nyilván nem itt szedte össze gondolatait, mégis így hatott.

- Zaddik, taw mene nisz um gerupa éa.
- Most már biztos! – suttogta maga elé Erna. Megragadta Badr kezét, s a férfi érezte apró tenyerének nyirkosságát. Hogy ez a nő fél, az kétségtelennek látszott.
- Mi a baj, Erna? – fordította maga felé a keskeny arcot. – Bízzon bennem, kérem!
- Badr, minket kozmikus feladatra készítettek elő. Egy szigeten nőttünk fel, és, és – Erna foga összekoccant.
- Hic teram jogri jutto pa rotas? – kérdezett a Hang.
- Val rollu lopp ker! Béth, nego, pdor, kitem hala.
- Kikapcsoljuk? – kérdezte tárgyilagosan a házigazda. – Nem gondoltam arra, hogy a hatása megfélemlíti Önöket. Elegem van az egészből, annál inkább, mert nem értem.
- Ez az, hogy mi sem értjük! – kiáltotta Vathek. – Tudja, édes öregem, mit jelent ez? Tudja, hogy mi minden nyelvet értünk, ha *földi*?!
- Ez volt neveltetésünk lényege, ez volt születésünk titka, ezt jelenti befesthetetlen fehér hajunk, – vacogta Erna. Az 1962-ben született fehérhajúak 1989-ben egyszer már nyomára jutottak a Földön rejtőző kozmikusnak. Óriási küzdelem volt, és a bolygó észre sem vette!

Badr nem válaszolt. Mindig is érezte a fehérhajúakból áradó rendkívülit. Az emberiségről lesújtó véleménye volt. Számára elképzelhetetlennek tűnt, hogy vendégei, ezek a kiváló agyú, nyájas, magas esztétikai érzékkel rendelkező lények valami olyan megfoghatatlan ostoba masszával törődnek, mint „emberiség”, meg a bolygója. Legszívesebben azt mondta volna, ott dögöljön meg az emberiség, ahol van. Mi közük hozzá!

–VAJSRAVANA!

- „Észak őrzője”, a négylényegű kígyó – figyelt föl Vathek. – A legősibb istenneveket használják. S mi még azt sem tudjuk, miért? Miért? Miért?
- Nem mindegy? – kérdezte Badr. – Mennyivel tudna többet, ha nevüket ismerné?
- Nekik ez a nevük, – közölte Erna. – Volt egy klehirünk. Az egyetlen kozmikus-fordító-automata. Itt, Egyiptomban nyelte el a homok, mikor társaink megtalálták Chepert, a Napvárost.

– Melg mat cenna olgé, – kezdte váratlan indulattal a megszólított. – Rurn koeta kald obe. Nego, nego. Mal terr! Nekro! Szidd-mé grmi as, brél rog gruda kdoro.

– Vis-va?

– Mordecháj.

Zul leejtette a kezében tartott kancsót. Bocsánatot mormogott, de senki sem figyelt rá.

– Ez az első földi szó! – örvendezett Erna. – Biblia, Eszter könyve. Mordecháj győz Hámán fölött Eszter segítségével.

– Időszámítás előtt hányban?

– Akárhányban, nem valószínű, hogy ugyanarról az emberről van szó, legfeljebb a név azonos.

– Hát én erről nem vagyok meggyőződve, – vélte Vathek. – Mert mit is tudnak a csillagértelmek? Ellenőrzötten reinkarnálódni! Mi akadályozza annak, hogy az itt jelenlévőkön kívül is létezzen?

– Vagy viszály támadjon közöttük, – töprengett Badr. – Hátha a 12. szék ezé a Mordechájé?

– Azon tűnődöm, mi történne, ha bekapcsolódnánk? Képes erre a mechanizmusuk? – döntött az aktív cselekvés mellett Erna.

Badr lenyomott néhány gombot, s közölte Erna kívánságát. Néhány másodperc után bólintott, s átnyújtotta a kezében tartott kagylót.

– Zaddik, itt barát beszél! – kezdte az újságíró.

A vásznon láthatóvá vált a jelenlévők megrökönyödése. Nem ijedtek meg, sőt mintha mulattak volna, s a fejüket csóválták, mintha azt mondanák – „már itt sincs nyugtunk?!”

A 11-ek fölött kialudt a fény, megszűnt a halk zümmögés. Még Badr is megértette az elutasítást, – a Zaddik megszakította a kapcsolatot. A csuklyások azonban nyugodtan a helyükön maradtak, belenéztek a kamerába, mely csak nézőik és figyelőik számára volt rejtett. A közönyük megsemmisítő volt.

– Barát? – kérdezett vissza Delfin, s hangjában parányi gúny csillant. – A barátok eszközeikben is barátok. De mi hiszünk a szónak. Ha megelégszik a mi válaszainkkal, a Zaddik engedelmeivel 25 percig rendelkezésükre állunk.

– Mi történik 25 perc múlva? – kapcsolódott Erna azonnal az információ utolsó láncszeméhez. A többit elég lesz később végiggondolni.

– Elhagyjuk a Földet, – válaszolta Cet. Vathek regisztrálta, hogy más nyelvet használt, mint társa. Ez arra utalt, hosszan éltek itt, egybeforrva különböző kultúrákkal és nyelvekkel. Átvette a szót Ernától, aki életében először képtelen volt megszólalni. Rámenőssége porba hullt, megérezte a vereséget. Ezek az emberek azonosak az igazsággal, mint rózsával a rózsa színe. Ha azt mondják: elmennek, akkor senki sem lesz képes őket visszatartani. „Késő”, gondolta elkeseredetten.

– Kerestük Önöket, – mondta színtelenül Vathek. – Nemcsak a mi hibánk ez az utolsó pillanat. Tudunk Albertus Magnus kísérleteinek igazáról, tudjuk, hogy az általa aranygyermeknek nevezettek voltaképpen kozmosz-emberek, akiknek reinkarnációját Földön kívüli erők irányították. Ma már tudósok kutatják a hatodik faj mibenlétét. Tudjuk, hogy Önöktől függ a létünk, mivel tudják, amit mi nem tudunk. Segítsenek!

– Túlbecsül minket, – kondult a Hattyú hangja. – A mi erőnk nem evilágból való. Voltak már, akik ezt nyíltan hirdették, de ezen a bolygón nyíltan nem léphet föl kozmosz-ember. Most – jól értsék meg, hogy ez a 'most' kozmikus csillagóra, – eljutott a Kozmosz a Föld tagadásáig. Nem fogja Önöket bántani senki, csak éppen itt soha többé nem születnek ember-istenek. A csillagértelmek nem vállalják az embert.

– Nem csodálom, – vélte szkeptikusan Badr. – Még én sem kívánnék itt újraszületni.

– Ha dekódolnák a génjeit, hozzánk érkezne, – mosolyodott el a Lant csillagkép viselője. – Komolyan kellene venniük a biológiai Möbius-tér koncepciót. De ezt is el fogják ejteni, Kanosszát járatnak Terggel, Dawkinsszal, Carl Sagannal, egyszóval mindenkivel, aki tudja, – létük a Kozmosztól függ.

Erna összeszedte magát. Fejében Mordecháj neve visszhangzott, ebbe kapaszkodott. Kell, hogy legyen megoldás. S ha az nincs, akkor legalább kiút. S ha az sincs, – marad a kérdés.

– Nem értjük a Kozmosz nyelvét, bár volt egy klehirünk, ami megsemmisült. De Mordecháj nevét értettük. Róla beszéljenek! – kérte az újságíró. – Kicsoda Mordecháj?

A 11-ek összenéztek, elgondolkoztak. Eddigi magatartásukból nyilvánvaló volt, hogy nem akarnak rosszat az embereknek. Búcsúznak, mint az előkelő idegenek. Nem mindegy, mi az oka a hallgatásuknak. Nem mindegy, feltárják-e az okot.

– Amint tudják, a 22 szent szám, – kezdte az Oroszlán csillagképet viselő, – és mi 11-en vagyunk itt, igaz? A számok értelmével itt némi baj van. Szerintünk. Mordecháj másik utat választott, mint mi. Szerinte a Föld végzete elhárítható. Ő az, aki még mindig harcol az emberekért.

A három ember egyszerre sóhajtott fel. Megszabadultak a magány rájuk törő érzésétől, attól, hogy egyedül maradnak. A többféle párhuzamos földi intelligencia létezése fényesen beigazolódott, maguk a Távozók tettek mellette tanúságot.

– Tehát 11-en mennek, 11-en maradnak? – sietett tisztázni Vathek. – Elmondható, hogy miben nem értenek egyet?

A Tigris valódi ragadozóként mordult fel. Az egyetlen volt, akiben forrtak az indulatok, s ezt nem kívánta eltitkolni.

– Íme, az ember! A tipikus földi, sőt földhözragadt gondolkodás! „Miben nem értünk egyet”! Az eszébe sem jut, hogy nagyonis egyetértünk valamiben! Főként abban, hogy Önök sosem fognak felnőni! Hülye csecsemőként hálnak meg aggastyánkorban! Mindmáig segítségre szorulnak! Mi azért megyünk el, hogy a Kozmoszban próbáljuk meg megtudni, – miként hárítható el a fejük fölül, talpuk alól a katasztrófa! Mordecháj viszont itt fog elpusztulni Önökkel együtt, csodálatos tanítványaival együtt! Mert azt hiszi, még mindig azt hiszi, hogy az ember is kozmoszlény, és ő, és ő...

Badr, Erna és Vathek látták a hihetetlen, látták legördülni a könnycseppet a Tigris szeméből. Hallották elfülni a hangját, elsötétülni a homlokot. Végül ennyit mondott:

– Mordecháj többet ér, mint maguk mind. Szégyen!

Hogy mi szégyen, azt mindnyájan megértették. Mert ki is tudja a Föld talán végső óráiban, hogy kicsoda Mordecháj, aki az embert vállalta?! Erről van szó. Mindhárman magukba néztek, s megriadtak tudatlanságuktól. Rápillantást nyertek önmagukra, ahogy a lényegtelen kedvéért évezredek át irtják, tapossák, megalázzák és megsemmisítik a lényeket. Amíg egyszercsak likvidátorokkal kell küzdeni a jövőért.

A két fehérhajú nagyon jól emlékezett az 1989-es év küzdelmére a likvidátorok uralma ellen. Társaik nagyrésze elpusztult, s a likvidátorok győztesek maradtak. Megsemmisítésükre irányuló minden kísérlet csődöt mondott. Azóta sem sikerült összefogni a szanaszét futó szájakat. Az Oroszlán döntő dologra hívta föl figyelmüket: a bolygón baj van a számokkal. A Kozmosz fajsúlya: 216. A színeképelemzések ennél nehezebb elemet más bolygón nem mutattak. De a Földön létezik nehezebb anyag, s éppen ezek a hasadóanyagok. Lehetséges, hogy a Kozmoszt érdekli az *atomenergia*?! Lehetséges, hogy a megfelelő célra megfelelő módon előkészített bolygó *kicsúszott* az ellenőrzés alól, és a paradicsomi holnap helyett a pokol felé tart?

– Az Önök lángeszű tudósai, – kezdte kérdés nélkül az Elefánt küldötte, – föl akarják robbantani a Holdat. Még titok, de ehhez minden készen áll. 15 milliárd évesnek datálják a Nagy Bumm-nak nevezett ősrobbanást, az eltolódás 2 milliárd év! Ez végzetes lehet. Különösen olyan energiák birtokában, mely kozmikus eredményt szülhet. A Földön csillagrobbanás következik be, ha megölik a Holdat. Mi újra megteszünk mindent, éppúgy mint a két-Hold korban. De: már nem bízunk a sikerben. Más a Kozmosz-állás!

– A Vízöntő korszak! – mondta egyszerre Erna és Vathek.

– A Szaturnusz, – mosolygott rájuk egyes egyedül a Sárkány. – Ha meg tudják állítani a Szaturnusz aktivizálódását, talán... Dehát, mit Önöknek Szaturnusz, igaz? Van épp elég más bajuk, ahogy többezer éve mindig volt más bajuk. Épp ez a bajuk. A mi időnk viszont lejárt!

A 11-ek jobb kezükkel könnyedén megérintették bal vállukat, – VALE! – Isten veletek. S a gépekről minden törlődött.

Badr nyerte vissza legelőbb el sem vesztett hidegvérét. Megpróbált kapcsolatot teremteni apjával, de a készülék süket maradt. Zul udvariasan engedélyt kért, hogy megcsinálhassa, és meg is csinálta.

– Parancsoljon, uram. Édesapja a vonalban van – nyújtotta a kagylót.

– Baj van, fiú! – hallotta a kormánytisztviselő ingerült hangját, amit felerősített barátai számára. Úgy érezte, egyedül nem visel el többet. – A Nátron-völgyben a termonukleáris energiát meghaladó ismeretlen eredetű rakétakilövés történt. A kormánypalota kész bolondokháza. Nyakunkon az összes atom-állam tiltakozása. Hiába tiltakozunk, mivel három évvel ezelőtt volt hasonló, szinte ugyanott. Az ENSZ megfigyelőket indít. Csak tudnám, mi történt? Okos barátaidnak nincs valami ötlete?!

– Köszönjük a bizalmat, – vette át a kagylót Vathek. – Nyugodtan engedjenek be bármilyen megfigyelőt. Nagyon hosszú folyamat zárult le, de lezárult. Intersztelláris rakéta távozott a Földről.

– Hm! – mordult a kagyló. – Nem szeretem a rossz vicceket! Egyiptom sosem készített intersztelláris rakétát! Ahogy 1989-ben ezt már egyszer bebizonyítottuk! Végeztem!

Erna mohó kortyokban nyelte a jeges üdítőt. Badr térképet hozatott, megmutatta az Alexandriától délkeletre húzódó Nátron-völgyet. A két férfi számolt. A katakombáktól a sivatagig kb. 90 kilométer. A beszállás, az indítás, a távozás mindössze 4 percet vett igénybe! Ami lehetetlen. Vagy maga a bizonyíték.

Zul meghallgatott egy halkan hadart jelentést, és Badrhoz fordult.

– Trullo de Cecini úr és leánya kíván beszélni Önnel, uram. Itthon van számukra, vagy küldjem el őket?

– Sosem hallottan ezt a nevet, –

– Várjon – akadályozta meg az elutasítást Erna. – Valahonnan ismerem ezt a nevet! Valahonnan, de nem ugrik be!

– Kedvesem, ha én mindenkit fogadnék, aki –

– Hagyja ezt az ostoba hangot! – torkollta le Erna. – Kibírhatatlan! Azt hiszi, hogy a milliói előtt mindenkinek hasra kell esnie?! A vendége vagyok, saját kívánságára. És mint ilyen, azt akarom: fogadja Trullo de Cecinit!

– A nyugati szárny könyvtárszobájába vezesse őket, – utasította Badr minden további vita helyett Zult. – Elégedett, Erna?

– Igen. És Ön is az lesz, érzem.

A nyugati könyvtárszobában kellemesen hűvös levegő fogadta őket, s egy kistermetű, ferdevállú emberke. Mellette magas, valószínűtlenül vékony fiatal lány állt, kinek fekete haja jóval csípőn alul ért, s villogó szemei akaratos természetéről vallottak. Éppen cigarettára gyújtott, s a füstön keresztül nézte a belépőket. Láttára Badr lába gyökeret vert.

– Miriam! – súgta maga elé.

Cecini felnevetett, s ezt ellensúlyozandóan mindkét kezét nyújtva sietett üdvözlésre, mintha ő lenne a házigazda.

– Nem, nem Miriam, hanem Krysis. Vannak ilyen véletlenek. Ha nem csalódom, a feleségére emlékezteti a leányom. Ismertem őt.

– Ismerte Miriamot? – dadogta kábán Badr.

– Én nagyon sok embert ismerek, – válaszolta Cecini.

– Hoppá! – kapcsolt Erna, s fűtyült az etiketre. – A mallorcai mágus. Ez az. Most már emlékszem.

– Úgy van, sokan neveznek mágusnak, – hagyta rá mosolyogva Cecini. – Van is némi alapja. Végeztem némi feltáró munkát ezen a téren. Ezért is vagyok itt. Még csak reggel érkeztünk az EHNATON-nal, és első utam a 11-ek távozása után ide vezetett. Bár, ha nagyon pontos akarok lenni, Krysis akarta.

– Látták a 11-eket? – csodálkozott Vathek. – Hogyan?

– Az EHNATON nem közönséges hajó. Nemcsak láttuk és hallottuk ugyanazt, amit Önök, hanem rögzítettük a Felvigyázók eszmecseréjét a Zaddikkal. És, – megbocsássanak, – hallottuk az Önök eszmecseréjét is. Nagyon röviden, nem élve vissza bizalmukkal és türelmükkel, – felajánlom a klehir kiásátását. Egy cél felé haladunk, össze kell fognunk. Tudnunk kell mindent.

– A gyűrű! – mutatott Badr Krysis karcsú ujjaira.

A lány jobb kezének gyűrűsujján finoman cizellált aranybagoly látszott, indigókék szemekkel. Ilyen kék szemekkel nézte Miriam a világot, egyetlen különbségként Krysistől. A lány lehúzta a feltűnő ékszer, és a férfi tenyerére téve összezárta fölötte az öklöt.

– Sose higgyen a látszatnak, Badr. Ez nem Miriam gyűrűje, nem az ő szeme, s én legkevésbé vagyok olyan mint ő.

Az arab szeme felszikrázott. Mindnyájan tudták, döntött.

– Akkor jöjjenek vissza a klehirért, amikor megértették: mi az ára!

Trullo de Cecini arcáról eltűnt a mosoly. Kurtán üdvözölte a jelenlévőket, s hosszúléptű lányával együtt elment.

– Hallatlan ostobaságot csinált, – támadt Vathek Badrra. Most véghezviszi nélkülünk, amit velünk akart!

– Nagyon jól tette, amit tett! – nevetett az újságíró. Vidám volt, rá sem lehetett ismerni. Mintha elveszítette volna minden érzékét a baljósan előre vetülő események iránt. – Ne féljen, Badr, ez a lány szereti Önt. Visszajön. De nem ez a fontos. Ha képes rá felkészülni jelen lelkiállapotában, sokkal sürgősebb teendői lesznek. Vendégek sorát kell fogadnia! Jönnek a klehirért, amely a cephiri katasztrófában megsemmisült. Jönnek, mert nem tudják, hogy a másik út rövidebb. Gyanítom, hogy a hermeneutikus nagymesterek, ezoterikus tudósok, akik a kongresszusra érkeztek, valamilyen formában megkísértik... Ők jönnek, mi megyünk!

– Hová? Hiszen innen nem vezet tovább semmi!

– Másokat. De én régi nyomolvasó vagyok, Badr. Innen két út is vezet. Vagy a Zaddikot kell megkeresni, vagy Mordechájt. Legjobb lenne mindkettőt.

Zul jelent meg az ajtóban, szertartásos puha lépteivel.

– Axel Terg kívánja tiszteletét tenni, uram.

Badr kérdően nézett barátaira. Mivel épp most jelentették be távozási szándékukat, nem tudta, mit tegyen.

– Ezt még megvárjuk! – döntött azonnal Erna.

Hosszú lábait nyakába szedve, akár egy gyorsfutó gyalogkakukk robbant be a tudós finalista.

– Mellőzzük a formáságokat! – süvöltötte éles, dinamikus hangján, miközben sorra rázta kezeit, s mint egy ló, gyalog-galoppban keringett körbe a szobában. – Ismernek, s én is ismerem Önöket. Végzetes hiba volna elindulniuk! Rohantam, hogy ideérjek. Nem vették észre a lényegét, kérem. Az asztalt.

– A .. az ..? – kapkodott a meghökkent társaság. Terg ugrifüles bolondnak tűnt. Mintha elveszítette volna önmagát.

– Előbb én is a Kerekasztalnak hittem. Mikor rátették a kezeit, rögtön láttam, hogy annál régebbi. Ekkor az alexandriai Bölcsességasztalt feltételeztem, s megnéztem ibolyántúli...

– Értem! – csillant föl Vathek. – Ön nagy ember, Terg!

– Marhaság, – türelmetlenkedett a finalista. – Szeretek élni, s szeretném, ha erre lehetőségem nyílna. De! Az élet már nem az, aminek lennie kellene. Az ember sem az, aminek lennie kellene. Antiemberek! Milliók és milliók! Likvidátorok! Milliók és milliók! De! Még, még,

– Nyugodjon meg. Tessék, üdítő.

Terg egyetlen hajtásra kiitta az italt, akkora lendülettel, hogy foga a poharat harapta. Erna fehérhajú társa szemébe nézett, s megpróbálta belenyomni a fotelbe a zaklatott embert. Terg le is ült, de felugrott újra.

– Ugyanaz a színek! A Szaturnusz. Az asztal anyaga a Szaturnuszból. És elsüllyedt! Nem egyszerűen elsüllyedt, hanem úgy süllyedt el, mint Atlantisz. De! Az energia ismeretlen. Az energia ismeretlen.

– Honnan tudja, hogy úgy süllyedt el, mint. Atlantisz? Vagy szimbólum –

– Kérem, kérem. Nem szimbólum. Megtaláltuk Atlantiszt. De! Nem engedik nyilvánosságra hozni. Itt van az orruk előtt. Théta! Málta! Kréta! Mallorca! Tudják meddig! Végig az Atlanti-óceánon! Majd! Cusco! Peru! Húsvét szigetek! És! A mélyben a második Hold: Szunrutasz. Értik? Értik?

- Egy szót sem, – csüggedtek el hallgatói.
- Visszafelé olvasva: Szunrutasz – Szaturnusz!
- Antianyag? – próbálkozott Erna.

Terg csak legyintett.

– Ha a Szaturnusz antianyag volna, akkor már nem lenne Naprendszer! A második Holdunkról van szó. Mesterségesen állították pályára. És! Erről írásos anyagunk van. Akkor is megbillent a Galaktika. Egyensúlyra volt szükség. Sok-sok Holdra! És! Ötmilliárd évvel ezelőtt bolygóközi kapcsolat volt a Naprendszerben. Hihetetlen! Mégis!

– Nagyon zaklatott. Pihenjen, – csitította Erna. – Nem tudjuk követni.

– Én sem tudom követni, ami történt! Mert! Az energia ismeretlen. És! Van, de nem mérhető. Működik, de nem ellenőrizhető. Fordított téridő. Aktivizál! Mindent aktivizál, ami olyan összetételű, mint a Szaturnusz. És ott pihen az óceánok mélyén! És! A Szaharában! Itt, itt, itt!

– Terg, maga beteg, – vélte Badr, akire mély benyomást tett a mai nap. Olyan ritkán történik az emberrel, hogy estére mássá váljék, mint reggel volt. Új énje levetközte a közönyt, felismerte a nagystílű cselekvések horderejét. Látta Erna bólintását, s utasította Zult, aki csengetett a házi orvosért.

Amikor Pambó hakim belépett, még a fehérhajúak is megsokallták az eseményeket. Az orvos tökéletes hasonmása volt Zulnak. Terg legyintett, mintha el akarná hessegetni az apró tűszúrást, amit kézfejebe kapott. Aztán szemei lecsukódtak, arcáról eltűnt a türelmetlenség, feszültség, zavar.

– 24 órát kell aludnia, – közölte az orvos, – ha nem dolgozza fel a szervezete az altatót, akkor az agyát károsodás érheti. Hagyják aludni, s ha valami mégis felébresztené, azonnal hívjanak.

– Köszönöm, Pambó hakim. A vendég aludni fog, – biztosította Badr.

– Egy pillanat! – tartotta vissza nagyon halk kéréssel a távozni akarót Erna. – Ön és Zul ikrek? Megkérdezhetem?

Pambó hakim és Zul összerosolygott, derűjükben volt valami nyugtató és felemelő.

– Nem vagyunk ikrek. Hasonmások vagyunk, minden vérségi kapcsolat nélkül. Óhajtanak még tudni valamit?

– Rengeteget, – biztosította Erna. – Milyen gyakori ez Egyiptomban? Mit jelent? Milyen gyakoriságú a Földön? Hogyan találták meg egymást? Kiket –

– Állj! – lépett közbe Badr. – Elég volt. Ha így folytatjuk, mindnyájunknak adatok egy injekciót. A hakim itt él, s akkor áll a rendelkezésükre, amikor akarják.

– Valóban, uram, zaklatottnak látszanak valamennyien. Nem tudom, átadhatom-e ilyen körülmények között Abdullah sejk üzenetét? Azt hiszem, nincsenek rá elkészülve, sem felkészülve.

A ház ura gyorsan beleszokott a nem hétköznapi, s hallani kívánta az üzenetet.

– A sejk holnapra várja Mordechájt, a Szellemek Urát, aki találkozni kíván Önökkel.

– Fenomenális! – csúszott ki Vathekből. – Az nem kifejezés, hogy mennyire szívesen látjuk! Igaz, Badr?

– A Szellemek Ura nem jár vizitbe, – mondta komolyságát megőrizve Pambó hakim. – Ha azt üzeni, hogy Abdullah sejknél kíván találkozni holnap, akkor vagy ott találják, vagy sehol.

– És hol lakik a sejk?

– Szaud-Arábiában, Rijadhtól egy napi út tevekaravánnal. Mindannyian tudták, – a feladatot nem képesek megoldani.

Az igazak szövetsége

Zülfikar tevehajcsár volt, és szeretett az lenni. A szabad ég, a sivatag megbabonázta. Több, mint húsz tevéje volt, makrancos és mégis méltóságos jószágok. A turisták kedvtelve fényképezték Zülfikar tevéit. Volt bennük valami mulatságos, mintha pontosan tudnák, mi történik a fényképezésnél, beálltak akár a sztárok. A fogaikat kivillantották, – mint a sztárok, – testüket kissé oldalra döntötték, – mint a sztárok, – jókedvet parancsoltak egész valójukra, – mint a sztárok. Zülfikar epitheton ornansa „a tevesztárok parancsolója” lett. Gyakran felkeresték olyanok is, akik nem akartak elutazni sehová, csak látni akarták a tevéit. Ilyenkor baksist kapott a fényképekért, s ez is jó üzlet volt.

„Nem betegszem soha bele,
Merre néz a teve feje” – dúdolta magának, azokra az utazókra gondolva, akik úgy vágnak a sivatagnak, hogy fogalmuk sincs a tevekaravánról.

Június 23-án tíz talpig felfegyverzett ismeretlen verte föl Zülfikart hajnalok hajnalán.

– Hány tevéd van? – kérdezte a vezér.

– Huszonegy, effendi, huszonkettő.

A férfiak körbefogták a lovaikkal, s ráirányították fegyverüket.

– Hány tevéd van? – kérdezte a vezér.

– Huszonöt. Igen. Huszonöt!

A lába elé lőttek, s a felcsapó homok megvakította.

– Huszonhat, – kiáltotta rémülten. – De egy beteg.

– Figyelj, koszos! Ebben a zacskóban harminc teve ára van duplán. Fogd. És most vezess a tevékhez!

A mészárlás kegyetlen és gyors volt. A gépfegyverrel lőtt tevék panaszos bögése felverte a fél várost. A fegyveresek olyan gyorsan tűntek el, ahogy érkeztek. Zülfikar térdre hullva ütemesen a földhöz verdeste a fejét.

– Én szépséges állataim! Kinek vétettetek! Tevét ölni, ez nem marad büntetlenül Allah előtt! Hogyan tehettétek?!

Míg a tevehajcsár a tevéit siratta, különgép érkezett Rijadhba. A gép azonban hasztalan kért engedélyt leszállásra, ugyanazt az egyhangú választ kapta.

– Rijadh nem fogad. Bombariadó a repülőtérén! Visszafordulni! A repülőtér nem fogad. Ismétlem, a repülőtér nem fogad.

Az egyiptomi felségjelű gép utasai értettek a szóból, és tovább repültek Dhahran felé. Az ellenséges magatartás nem változott, a leszállást nem engedélyezték. A gép most Hofut vette célba, ahol közölték, hogy terroristák miatt lezárták a repteret.

Az egyiptomiaknak azonban sokkal fontosabb volt a cél, semhogy eszközeikben válogattak volna. Atrepültek az ománi határon, és Masquatban kértek leszállást.

Masquat álmélkodva nézte a különgép ezüstös testét, és visszafordította. Elvből nem kívánt ujjat húzni Szaud-Arábiával. A repülőgép kálváriája nem ért véget. Kitartóan tovább repült Dubaiba.

Az angolok már tudtak a vakmerő repülésről, de az arabok hallgattak az okról, s ez óvatosságra intette őket. A különgép üzemanyagából nem sok maradhatott, valószínűleg a visszatéréshez sem elég. Henry Green parancsnoknak imponált a vakmerő terv, melynek felmérte kiszámítottságát.

A gépnek most már le kellett szállnia, ha nem akart lezuhanni. Dubainak vállalnia kellett a katasztrófát, ha nem ad engedélyt a leszállásra. Az engedélyt megadta. Maga sietett eléjük, de a gépből csak a pilóta szállt ki.

– Max! Öregfiú! Rád kellett volna ismernem! – veregette vállon Henry Green a holtfáradt embert. – Micsoda tréfa! És ha nem adom meg az engedélyt, – belegondolni is rossz!

– Szegényebb lennél egy baráttal, Henry, – felelte Holler. – Ami csak nekünk baj. De az utasaim útjának sikerülnie kell. Még a délelőtti folyamán el kell érünk Rijadhba. Onnan tevékkel tovább Abdullah sejkhez. Mielőtt a Nap leszáll.

– Kérlek! – nevetett Henry Green. – A bátyám, Peter szokta mondogatni: „A lehetetlent rögtön teljesítjük, a csodákra kissé várni kell!” Üzemanyagot kaptál, és mutatok neked egy platót Abdullah oázisa mellett. Te, de csakis te képes vagy letenni a madarat. Nyertek fél napot, s elkerültek a várost, amely amúgy is kimutatta, hogy nem kíváncsi rátok.

Míg elővette a térképet, a pilóta jeges teát ivott. A hőség meghaladta a 60 fok Celsius árnyékban.

– Tudtad követni? – kérdezte az angol. – Skicceld le, oda nem adhatom.

– Jobb ha a fejemben marad, bőrbe kötve. Hogyan jutunk a platótól az oázisig?

– A plató szélén, északnyugatra van egy falu. Mindössze ötven ember, de mindnek van tevéje. Nem probléma.

Néhány perc múlva Max Holler újra felszállt. A határon regisztrálták belépését Arábia légterébe, majd elvesztették szem elől. Ekkor életbe léptek a telefonok, telexek, lovasok vágattak a falu felé, hol ötven tevé volt.

Az európai légtérben másik különgép is útnak indult. Stefán Olawski és bátyja, Andrej jelentkezett Ohálánál vendégeiért. Stefán tagja volt az olasz nagypáholyoknak, mely Lengyel Rudolf segítségére sietett. Ő volt a pilóta, és bátyja az egyszemélyes „személyzet”. Laksmi nem hitte el, hogy két ennyire különböző ember testvér lehet. Andrej szikár, csontbőr fakír alkat, Stefán csupa dinamizmus, erő és izom, született atléta.

– Pap voltam, – közölte Andrej, – ez sokmindenre magyarázat.

– És mi történt? Kilépett?

– Így is lehet mondani. Tény, hogy nagyon kemény, világi vitám volt Jézus kardjáról, általában a fegyverekről, a harcról mondott szavairól és a bűnnel való összefüggésről. Kenyértörésre került sor.

– Jézus kardja? – figyelt föl Rudolf. – Mit jelenthet ez világi módon? Úgy emlékszem, ezzel foglalkozott valamelyik zsinat is, de szimbolikus értelmén nem találtak mást.

– Mindig van egy hivatalos állásfoglalás, és egy rejtett, melyről kevesen tudnak. Az Önök nagy honfitársa, Kőrösi Csoma véletlenül bukkant rá egy erről szóló tekercsre a zanglai lámakolostorban. A vörös sipkás lámarend feladata az ősi könyvek és kéziratok őrzése volt. A világtól elzárt élet azonban eltompította fogékonyságukat az új ismeret megszerzése iránt. Őrzők voltak, de csak őrzők, semmi más. Kőrösi viszont tudni vágyott. Tagadta a jelek abszolutizálását, s vallotta az *IGAZSÁG* létezését. A legnagyobb dekódolok egyikévé vált.

Kevesen tudják, hogy a lámakolostorok a buddhizmus mellett a misszionárius-irodalmat is őrizték.

– Kőrösi Csoma miközben szótárt készített pallankaülésben, tanulmányozta volna a misszionáriusok irodalmát?

– Mégpedig sikerrel. Megtalálta Buddha nemzetségének történetét. Az a gondolatom támadt, ha ez általánosítható, akkor megtalálta az *istenek* geneziséét. Kutatni kezdtem angol levéltárakban, mivel Kőrösi Csoma az ő segítségükkel dolgozott. Találtam egy kivonatot, amelyben utal a konta és a kard egy és ugyanazon forrására.

– Már megbocsásson, de mi az a konta?

– Kelet misztikus fegyvere, melyet hol dárdaként, hol kardként írnak le. A világ legrégebbi irataiban, időszámítás előtt 12 000 évvel a konta forrását, *konwaltot* úgy jellemzik, ahogy ma a termonukleáris energiát. Sőt, ellenállhatatlanabbnak. Egyetlen konta városokat tüntetett el a föld színéről, jellemzője, hogy csak egyszer használható, mivel csapás közben megsemmisül.

– Andrej, ne tegyen lóvá! Igaz, amit mond?

– Láttam az erről szóló kivonatot. Azt hittem, megbolondulok. A kontákért harc folyt, mint csodafegyverekért. Az esszéusok, – érzik a közeledést? – az esszéusoknál tanult Jézus, akiről húsz éven át nincs nyom. Gyerekkora, majd 33 évesen való fellépése között tanult, mégpedig ennél a fegyverforgató, küzdelemre nevelő, Távol-Keletről táplálkozó szektánál. Ez ma már bizonyított tény. Nos, az esszéusok ismerték a kontát, és Jézus kezébe adták. Jézus kardja. Konkrétan.

– Amit az egyház nem ismer el. Szegény Andrej! Nagy lehet a meggyőződése, ha a további kutatást választotta.

– Az igazságba vetett hitet bármilyen kötelékben lehet szolgálni. Kezdttem úgy érezni magam, eddigi kötésem akadály. Ne tekintsék szerénytelenségnek, Giordano Brunóra gondoltam, Galileire gondoltam, akik olyan igazságokat ismertek, melyek erősebbnek bizonyultak az élethez, szabadsághoz való ragaszkodásuknál. Mi hozzájuk képest az a választás, ami előtt álltam? Én csak Andrej Olawski vagyok, aki a teológiát régészeti kutatással kombinálta. Váratlanul a mélyben világpusztító fegyverekre bukkantam. A konwaltra.

– Eddig csak a kontáról volt szó. Jézus kezében.

– S ő azt mondta: Fegyverrel csak a bűnösöket tudom megsemmisíteni, de nem magát a bűnt. S letette a fegyvert. Ettől kezdve igaza van a vallási tételeknek, Jézus a bűn ellen lépett fel, és megbocsátott a bűnösöknek, mivel nem tudta a kettőt különválasztani. Tulajdonképpen ezért volt szükség megváltásra.

– És a kardja?

– Az esszéusok birtokában maradt. Életem mélypontján keresett föl Hakitó-Sztan japán kutató, a tokiói Taishyo egyetemről. Mint bizonyára tudják, ez az egyetem Boddhiszátvának nyilvánította Kőrösi Csoma Sándort. Hakitó-Sztan Kőrösi-kutató, s mint ilyen, rettenetes adatra bukkant, mely a múltat iszonyatos módon kötötte össze a jellel.

– Tehát Hirosima és Nagaszaki nem volt véletlen, – szögezte le Laksmi, aki mindeddig nem szólt a beszélgetésbe.

– Nemcsak véletlen nem volt, hanem maga volt a cél. A második világháború nagyhatalmainak értesülése szerint Japán birtokában van a konwalt, mellyel el lehet pusztítani az egész bolygót.

– Azt mondta, birtokában van?

– Nem tudom.

– Én meg nem értem.

A repülőgépen beállt a csönd. Rudolf először életében rémületfélét kezdett érezni. Hová juthat az ember egy lámakolostor iratainak tanulmányozásától? Azt hitte, kellemesen töltik az utat, s mesélnek egymásnak, hogy gyorsabban múljék az idő. Stefán Olawski azonban az olasz nagypáholy tagja. Kétség nem férhet hozzá, – Andrej kutatásait ismerik.

– Tudja bárki is, hol van a konwalt?

– Épp ezt akarom kideríteni.

– Indiában?

– Jerevánban. Megállunk ott, s én kiszállok.

– Dehát az előbb Japánról beszélt! Tibetről! Lámákról!

– És a misszionárius iratokról, melyekben számon tartották Ecsmiadzint, illetve Vagarsapatot, az örmények ősi fővárosát. A legenda szerint Jézus maga jelölte ki villámmal azt a helyet, ahová székesegyházat kíván magának. Ez a tette egyedülálló. A székesegyházat felépítették, és évszázadokon át keresték a miértjét. Az egyik variáció szerint Jézus semmiféle székesegyházat nem akart, megjelenésének oka *annak a dárdának a visszavétele, amellyel a kereszten megölték*. Értik, kérem? Jézus nem halt volna meg a kereszten, lévén halhatatlan. A konta ölte meg. Azok a dárdák, melyeket ilyen címen őriznek szerte a világon, veszélytelenek. Ha nem konták.

– Csak nem ellenőrzi végig valamennyit?

– Szükségünk van az igazságra.

– Vagy csodafegyverre!

A repülőtér azonnal megadta az engedélyt a leszállásra. Hófehér hajú, vidám, megnyerő férfi sietett eléjük, akit a két Olawski jól ismert.

– Kursymurty úr a tinuvrei feltárás vezetője. A város alatt megtalálták a tükörkép-építkezést! Ervunit: világszenzáció. A tükörvárosnak hatalmas irattára van, s iratai közt vörös kiemeléssel a konwalt és a konta.

– Örülök a találkozásnak, Lengyel úr, Schwan kisasszony. A hír, amit közölnöm kell, kicsit kellemetlen. Rochlitz úr üzeni, maradjanak itt.

– Ennyit? Sem azt, hogy miért, sem azt, hogy miként?

– Igen, ez probléma. Azért jöttem Önök elé. A mi csoportunk magáénak mondhatja a Jereván Fehér Rózsái lokált. Szívesen látjuk ott mindkettőjüket. De nevéssenek már egy kicsit, az istenért! Mitől ilyen komorak? Most, mikor a megoldás előtt állunk?!

– Köszönet a baráti többesért, de nekem fogalmam sincs, Önök milyen megoldás előtt állnak, – bosszankodott Rudolf.

– Nézze, Schwan kisasszony nem osztja aggodalmait!

Dóra valóban remekül érezte magát Stefánnal. A pilóta otthon volt az egzotikus környezetben. Ismerték, s vagy húszan rázták meg a kezét, míg autójukhoz értek.

– Tegezhetem, Dóra?

– Szia, Stefán. Mit fogunk csinálni ma este?

– Meghallgatjuk a kabarét. Táncolunk! Énekelünk! Megismertetlek a barátaimmal. Remek gárda. Egy pillanat alatt elfelejtetted Európát.

– Ha –

– Semmi ha! Majd akkor fejezd be, ha megismerted Jerevánt.

Andrej gyönyörködve nézte az Ararát keleti láncához tapadó lokált. Csak bólintott a kérésre, helyszűke miatt meg kell osztania szobáját vagy Rudolf-fal, vagy Stefánnal. Rudolfot érdekelte Andrej útja, s felajánlotta társaságát. A két férfi összemosolygott. Szavak nélkül is tudták: sem Dóra, sem Stefán egyszemélyes szobája nem marad egyszemélyes. Kursymurty félreértette ezt a mosolyt.

– Szokatlanul sok vendégünk van, akiket nem tudunk elutasítani. Trullo de Cecini és a lánya. Della Rosa –

– Micsoda? – kiáltotta Rudolf. – Della Rosa itt? Szent Isten! Még senkit sem gyilkoltak meg, mióta itt van? Ezzel az emberrel karöltve jár a halál. Még emlegetni sem szabad, hátha hallóközelben van! Mondja, nincs valami biztonságosabb szállodájuk?

Andrej azt hitte, Rudolf viccel, de rápillantva látta, frissen szerzett barátja csakugyan fél.

– Velem nem érheti baj, – nyugtatta. – Garantálom.

Lakosztályuk parányi volt, de kellemes. Voltaképpen az egy-egy ágyas szobát a fürdőszoba tette közössé, s ha az odavezető ajtókat nyitva hagyták, hangjuk megemlése nélkül beszélgethettek. Andrej azonnal látni akarta a világhírű kolostort, Rudolf kíváncsiságtól hajtva követte. Az autót, amit Kursymurty rendelkezésükre bocsátott, nő vezette.

– Jadviga Hell. Önöknek nem szükséges bemutatkozniuk, nemcsak nevüket, hanem céljukat is ismerem. Sokszor meglátogatom a kolostort. Kérésre rendelkezésükre bocsátja a lándzsát Florus atya.

– Lándzsát mondott?

– Itt lándzsát őriznek. Majd meglátja.

A kolostor napsugaras helynek bizonyult. Florus atya pedig derűs embernek, aki jóban van a világgal. A Szent Lándzsa azonban nem volt konta. Egyszerű, római korabeli légionárius lándzsa volt. Andrej nehezen viselte a csalódást.

– Amit Ön keres, kollégám, valóban létezik, csak nem itt. Bosch: Szent Antal megkísértése kompozícióján látható Jézus elfogatása oldalszárnyon. Ott látszik a lándzsa hegyén a rettenetes félhold, melyhez fogazott acélsarló tartozik. Ránézve is iszonyatos. Sok mindent sugall.

– Például azt, hogy a fegyver nem földi, – így Jadviga.

– Én ezt nem mondtam. De nézzék meg ezt a papiruszt. Egy bizonyos Rafaello páter megégetéséről szól, aki szerint a Jézus szívét átjáró fegyver fogja elpusztítani a világot. Az általa leírt –

– Helló, helló! – tört rájuk kedélyesen Trullo de Cecini. Milyen kicsi a világ! Úgy látszik, mi mindenütt találkozunk, ahol lándzsa van. Nem érdekes?

– Több mint érdekes, – vélte Andrej. – De hiábavaló.

– Ne csüggedjen! – biztatta az atya. – Még nem mondtam, hogy a kolostor alatt találtunk egy ismeretlen rendeltetésű folyosót.

– Ugyan!

- Ez érdekes lehet.
- Az is. A feltárással nagyon gyorsan haladunk. A kövek, melyekkel megtöltték valaha, részben elporladtak, maguktól válnak el a faltól.
- A folyosók mindig vezetnek valahová.
- Például a szabadba, – ironizált Cecini.
- Ez nem vezethet a szabadba. Ugyanis folyamatosan önmaga alá kanyarodó, kútszerűen lefelé haladó folyosóról van szó.

Rudolf felfigyelt. Florus atya látszólag semmilyen jelentőséget nem tulajdonított a folyosó alakjának. Trullo de Cecini viszont azt sem tudta, hogyan folytassa a beszélgetést. Andrej elgondolkozott, s döntött.

- Láthatnánk a feltárást?

Florus atya bólintott. Átvezette vendégeit egy pincének mutatkozó nyíláshoz. A hordók azt mutatták, az is volt valaha. A hátsó fal közvetlenül a sziklából állt, ebből bontottak ki annyit, amennyi könnyedén elvált az anyakőzettől. Egymás után léptek be a folyosóba, mely megdöbbenőnek bizonyult lecsiszolt boltozatával.

- És most figyeljenek! – figyelmeztette őket a pap. – Számoljanak velem együtt. Megfelelő nagyságú léptekkel minden vízszintes folyosóban 17-et léphetünk. Egy, kettő –

Mindannyian számoltak, s 17 lépés után enyhén tekert csigalépcső tűnt fel.

- A lépcsők száma tíz, – közölte Florus.

Jadviga a boltozatot figyelte, melyen szinte meghatározhatatlan finomságú karcolat észlelt. Ez végigkísérte a lépcsőt, melyen keresztül az alá a folyosó alá jutottak, amelyen végigjöttek. Most visszafelé mentek 17 lépést, ismét tíz lépcső, majd előre 17 lépés, ismét tíz lépcső...

- Ez már sok nekem, – adta föl elsőként Cecini. – Hány fordulón jutottak túl?

- Tizenegyen, – felelte Florus.

- Kb. 150-200 méterrel vannak a felszín alatt. És még mindig ismeretlen a végcél!

- Ha igaz a 12-es, mint szent szám, közel vagyunk a végső feltáráshoz. Most már nagyon óvatosan haladunk, mivel nem tudhatjuk: előttünk, vagy alattunk nyílik meg a föld. Kívánnak tovább menni, vagy forduljunk vissza?

- Észrevették a boltozat jeleit? – kérdezte Jadviga.

- Nem, semmit, – csodálkozott Florus, és önkéntelenül felnézett. – És most sem látok semmit!

- Én sem, – csatlakozott Cecini sietve.

- Figyeljék ezt a parányinak látszó bemélyedést, közvetlenül a boltozat alatt. Felemelt kézzel elérhető. A folyosókon egyenletesen halad, a lépcsőnél jelekbe torkollik.

- Hol lát itt jeleket? – érdeklődött mohón Andrej.

Jadviga rámutatott a szalagszerű mélyedést függőlegesen áthúzó vonalakra. Kettő párhuzamosan, négy hullámvonalban metszett. Egy csak a vonaltól fölfelé, egy pedig csak lefelé irányult.

- A csillagnyelv! – kapcsolt Florus atya. – Drága Jadviga, ha ez igaz, akkor ez az évszázad felfedezése.

Rudolfnak kezdett nagyon nem tetszeni Cecini viselkedése, aki puhányan nyafogva követelte a visszafordulást. Rá sem hederített Jadviga felfedezésére, tüntetően unatkozott.

– Forduljon vissza egyedül, – szólt rá szándékos udvariatlansággal. – Minket érdekel, amit látunk. Nem kötelező velünk tartani!

Az olasz arcán ezúttal leplezetlen düh lángolt végig. Néhány olyan szót mormolt anyanyelvén, amit mindnyájan megértettek hangsúlyából. Sarkon fordult, és megindult visszafelé. A kis triumvirátus tovább haladt Florus nyomában. Már hallatszott a csákányok kopogása, a kőfejtők beszélgetése.

– Üreg a fal mögött.

– És az utolsó lépcsősor nem tízből, hanem 13-ból áll!

– Ennyi törmelék nem zavar, ha inkább befelé döntjük, és nem kifelé hordjuk.

– Mit tegyünk, Mihail atya?

A kis csoport elérte a feltárást. Mindössze két munkással dolgozott Mihail atya, aki jobban hasonlított a Földet vállán hordozó Atlaszhoz, mint elvont dolgok iránt fogékony szerzeteshez. A két pap röviden üdvözölte egymást, és Florus bemutatta védenceit.

– Nem tudom, helyesen tették-e, hogy lejöttek a feltárást befejezése előtt. Magam is határozatlan vagyok. Nem tudhatjuk, mi vár ránk a fal mögött, mely masszívabb a többinél. Ez nem egyszerűen törmelék-töltelék, hanem légmentesen záró, ismeretlen anyagú fal.

– Viszont képtelenség feltételezni, hogy kívájnak egy ilyen fantasztikus keménységű sziklában olyan bonyolult folyosó- és lépcső-rendszert, mely nem vezet sehová. A falat meg kell nyitni! – javasolta Andrej, és levetve zakóját nekiállt megvizsgálni centiméterről centiméterre az akadályt. – Úgy érzem, ez valaminek a vége. El fog vezetni a megoldáshoz.

– Ne tápláljon túlzott reményeket, – figyelmeztette Jadviga. – Gondoljon az ide vezető „csillagnyelvre”, amit épp azért neveztek el így, mert jelen összes tudásunk sem elég a megfejtéséhez. Hátha óva inti a betolakodókat?! Kezdek hajlani a felfüggesztett feltárássra.

– Ki tud erről a leletről? – kérdezte praktikusán Rudolf.

– Tekintettel arra, hogy mi nem ismertük fel a véseteket, nem ismertük fel a folyosó jelentőségét sem, – mosolygott Florus atya. – Miért tettünk volna jelentést bárkinek egy üres folyosóról?

– Tehát a feltárást a kolostor titka.

– És Trullo de Cecinié! – figyelmeztetett Rudolf.

– Nem érdekel, – mormogta Andrej. – Látni akarom, mi van a fal mögött. Látnom kell! Ide tartottam, mióta élek... Sehol egy repedés. Mégis... Azt hiszem, addig kell bővíteni a fejtést, míg látható lesz a mesterséges fal kontúrja. Nincs más megoldás. Hacsak –

– Hacsak? – kérdezték szinte egyszerre.

– Meg kell fejteni a csillagnyelvet, – válaszolta Andrej. Közben mégis felemelte a csákányt, belevágott a falban látható sötétebb foltba. Az ütés nyomán a háttér üresen kongott. Az egész fal mintha összerázkódott volna a durvaságtól, aprószemű vakolatfátyol hullott eléjük. Mögötte halvány vonalrendszer vált láthatóvá.

– Odanézzenek! – kiáltotta Mihail. – Ecsetet, rongyot!

A munkások átnyújtották a hosszúszőrű kőtisztítót. Mihail gyengéd, de mégis erőteljes lendülettel, mindig fentről lefelé húzva az ecsetet, megtisztította a falrajzot. Rudolf izgatottan

koncentrált. Biztos volt benne, hogy ezt az ábrát nem először látja. Hatalmas KÉZ, melyből kiröppen egy kígyózó vörös vonal, jobbról balra, ahol csillagot érve pályát módosít, s most balról jobbra tart, ott is csillag, most fordul, és ismét jobbról balra tart. A vérvörös vonal hatszor fordul balról jobbra, és jobbról balra is. Akkor lefut a falról, bele Ecsmiadzin kőszikláiba.

– Meg kell állni a kutatással, – ragadta vállon a csákányt szorongató Andrejt. – Ezt az ábrát én mint szerkezetet láttam Magyarországon, a Muhi pusztán. Öt tudós életébe került, mert a szerkezet avatatlanlalt észlelt. Ha emögött a fal mögött ugyanaz a szerkezet van, mint ott, akkor minden csákányütés életvesztést jelent.

– Gondoltam, – rögzítette tárgyilagosan Mihail.

– Emögött a fal mögött a *konwalt* van, – mondta rögeszmével határos megszállottsággal Andrej. – Addig kell kibontani, míg más rá nem teszi a kezét!

– Egyetlen veszélytelen utat látok, a földbe futó vonal mentén ásni tovább, – tűnődött Jadviga. Andrej, Mihail szinte egyszerre kezdtek munkához. Florus ezalatt elengedte a két földmunkást, sokkal nagyobb összeget adva, mint azok számították.

– Tehát nincs több munka? – kérdezte az idősebb a sokat tapasztaltak tárgyilagosságával.

– A továbbiakhoz tapasztalt régészek kellenek.

– Ha mégis kellenénk, csak szóljanak, – reménykedett a fiatalabb. – Ha mégis kellenénk...

Hallatszottak még távolodó lépteik, mikor Andrej felkiáltott.

– Fa! Vigyázzon, Mihail!

– Vésőket, – parancsolta a pap, s a két megszállott lassú mozdulatokkal, kalapács és csákány nélkül kezdte fejteni a földet. Munkájuk nyomán sértetlen, érthetetlen módon ép, tenyérnyi nagyságú fagolyó került elő. Jadviga könnyedén megcsavarta, mintha befőttes üveget nyitna, és a golyó engedelmesen kettévált. Olyan egyszerű volt, talán túl egyszerű. Mintha segítene nekik a múlt. A fagolyóban egy Möbius-tér formára alakított papírcsík volt, fekete tusírással.

– Nem ismerem... – morogta Andrej.

– De én igen, – nyugtatta meg Jadviga. – Szanszkrit. A legősibb földi nyelv, de földi nyelv!

A négy férfi lélegzetét visszafojtva figyelte, ahogy Jadviga Hell keresi a kezdetét annak, ahol kezdet és vég egymásba csavarodik.

– IGAZAK HANGJÁRA NYÍLOK. Ennyi, uraim.

– Látják, milyen szerencse, hogy leálltunk a csákányozással, – vélte Florus. – Nem hiszem, hogy ez lenne az „Igazak Hangja”!

– És ki tudja, mi a fene az az „Igazak Hangja”? – bosszankodott Andrej.

Rudolf összenézett Mihaillal, s a pap szeméből merített bátorsággal próbálta körültagogatni mondanivalóját.

– Van egy elképzelésem, barátain. A Titkos Társaságok csaknem két évszázada azért működnek rejtetten, hogy nyomára bukkanjanak az IGAZAK SZÖVETSÉGÉNEK. Dokumentek, sok-sok töredék, ásatások, és ki tudja mi még azt a képet rajzolják elénk: az emberiség jövevény ezen a bolygón. Nézzék meg ezt a kezet, melyből kiröppen a vörös vonal. Nevezzük vérvonalnak. Állandóan jobbról balra tart. Ami balról jobbra tart, az zöld. Együtt futnak a föld alá, mutatva az utat a KÉZ-től idáig. Az emberiség emberiségtől származik. Az

Igazak valami okból nemcsak magukat rejtették el, hanem azt a tudásukat is, mely az eredetükről szól. És ennek nagyon tragikus oka lehet.

– Azt kívánja mondani, hogy az utasítás szó szerint értendő, és az Ön által Igazaknak nevezettek hangrezgésére jutunk a titokhoz? – töprengett Mihail.

– Hangrezgésére, vagy szavára, – ki tudja?

– Elment a kedvem mindentől, – fordult sarkon Andrej. – Túl sok ez nekem. Igazak! Te jó Isten! Ha van fogalom, amellyel visszaéltek, akkor ez az. Megtalálni a kozmikus igazat?! Mintha kávéskanállal akarnám kimerni a Csendes-óceánt!

– Ez lehet az ok, az „IGAZ” szóval való visszaélés, – segített Jadviga Rudolfnak. – Ezért maradnak rejtettek.

– Az Idő pedig eljárt a Föld felett, – mondta Florus. – A civilizációink összeomlottak, az emberiség rosszul vizsgázott emberségből. Ez az emberiség megbukott. Elnéztem segítőinket, ahogy csak a pénz érdekelte őket. Miért nem hozta izgalomba egyiküket sem a páratlan lelet?! Hogyan is képzeljük, hogy az új, – avagy éppen a legősibb emberek képesek lettek volna megmaradni olyan életstílus mellett, melyben teherként jelenik meg a *másik*?!

Andrejen hirtelen kitört a hisztéria.

– Nem bírom tovább! Menjenek, és keressék az Igazakat! Én itt maradok. Itt fogok ülni éjjel és nappal, szolongatni fogom a falat, akár egy új istent. Kiáltani fogok innen, a föld mélyéből, mint Jónás a cethalból! Valakinek ezt is vállalnia kell. Vállalom! Vállalom! Vállalom!

És Andrej szavaira a fal megmozdult, hátrafelé dőlt, hidat képezve a szakadékon át, mely mögött várta őket a *titok*.

Mikor Max Holler szerencsésen földet ért, a nap már lemenőben volt. Terg érezte meg legelőbb a közeledő hideget, Badr szokva volt az átmenet nélküli sivatagi éjszakákhoz. A két fehérhajú érzéketlennek mutatta magát, mégis feltűnő lassan kászálódtak ki a gépből.

– Borzasztó kicsinek érzem magam, – sóhajtotta Erna. – Micsoda tér! Micsoda ég!

– Micsoda közöny! – humorizált a pilóta. – Ennek a sivatagnak tökéletesen mindegy, mikor és hol fulladunk bele.

– Semmilyen célzást nem veszek magamra, – rögzítette Badr. – Avagy én akarom-e látni Mordechájt? Ennyit tudtam tenni.

– És ez kevés, – lépett közbe energikusan Axel Terg. – El kell jutnunk az Even Stija oázisig.

– Északnyugatra állítólag van egy falu, tévékkel – emlékezett Henry Green szavaira Max Holler.

– Indulás, vagy mire várunk még? – érdeklődött Vathek.

– Mozog a föld! És morajlik! Nem hallják? – kérdezte izgatottan Terg.

Az öt ember visszafojtotta lélegzetét. A tudósnak igaza volt. A föld mozgott és morajlott, de nem földrengéstől, hanem a feléjük vágató lovasoktól. Bármerre fordultak, körben közeledtek.

– Szálljanak vissza a repülőgépbe! – kiáltotta Max.

Az egyetlen megoldás lehetett volna, de elkéstek. Az arabok elállták a géphez vezető utat. Prüszkölő lovaikkal áthághatatlan kordont vontak körük. Arcuk kifürkészhetetlennek bizonyult. Csak álltak körülöttük, s nem szóltak egy szót sem.

Abdullah sejk és felesége, Alua majd kicsattantak a boldogságtól. Mordecháj érkezése mindig ünnep volt. Igaz, a nap már csaknem lenyugodott, és vendégük még mindig nem érkezett meg, de annál édesebb volt a készülődés.

Ilyenkor a függőágyakat görög heverőkre cserélték, mert vendégük ezt szerette legjobban. A mennyezet-világítás helyett padló-világítást kapcsoltak be, mert vendégük ezt szerette. Alua levetett magáról minden súlyos kelmét, és egyetlen fátyolba öltözött, csuklóira és bokáira apró csengőkből álló láncot kapcsolt, mert vendégük ezt szerette. Abdullah pedig – ő, Allah! – levágta bajuszát és szakállát, mert vendégük ezt szerette.

A készülődésbe belecsengett a telefon. Abdullah összevont szemöldöke nem sok jót ígért, de bizalmasa, Ali, jelentette:

– Henry Green keresi, uram.

– Hello, Henry!

– Helló, Abdullah. Figyelmeztetnélek, hogy egyiptomi vendégeidet össze-vissza utaztatják, azt hiszem, ha nem segítesz, sosem érnek el hozzád!

– Nem várok egyiptomi vendégeket, Henry. Mordechájt várom.

– És megérkezett?

– Azt mondtam: várom!

– Na látod. Én nem tudom, ki ő, de a gép nagyon titokzatosan viselkedett. Öt-hat főt biztosra vehetsz, lehet, hogy a vendégedet nem engedik hozzád, és Maxék viszik.

– Ki az a Max?

– Megnyugtatlak, van annyi, mint a Mordechájod. Öregem, ha nem együtt járjuk meg a távolkeleti dzsungleket, akkor ma aligha beszélgetünk. A Kimbra-platóra viszi a gépet. Menj értük.

– Sosem hagyom el az oázist, ha vendéget várok. És még egyet, Henry. Én szívesen látok bárkit, de annak a dolga eljutni hozzám!

– Itt van a kutya elásva. Valld be, mindent tudsz, de a kisujjadat sem mozdítod értük. Te mozgósítottad fél Arábiát, mi? Egyre figyelmeztetlek, – ha Taraka kezeibe kerülnek, nyíltan megvádolnak az egész világ előtt.

– Várj, Henry.

– Várok, Abdullah.

– Lehet, hogy tudok a dologról.

– Na, ne mondd! Hiszen te Mordechájt várod.

– Igen, de ő várja az idegeneket.

– Rögtön gondoltam.

– Felkeresett Simber Oka, és azt mondta, felejtsem el az egyiptomiakat.

– Felejtsd az egyiptomiakat, de nem tanácsolom, hogy elfelejtsd Max Hollert. Ő a barátom. Ismered ezt a szót, és a jelentését?

– Hogyne, hiszen a barátom vagy, Henry.

– Még igen, Abdullah.

– Tudod te, ki mer szembeszállni Simber Okával?

- Például te.
- Lement a nap, Henry.
- Akkor igyekeznetek kell, – vélte Henry Green, és letette a kagylót.

Abdullah nagyot rúgott a levegőbe. Kell neki ellenfélnek pont Anglia? Márpedig Green képes beváltani fenyegetését. És lehet, hogy ezt akarná Mordecháj is. Amde ők elmennek, Simber Oka pedig marad.

- Adel! – kiáltott fegyveresei vezetője után.
- Itt vagyok, uram.
- Hatvan lovast. Fáklyákat. Fegyvereket, takarókat. Tartalék lovat.
- Mennyit?
- Mondjuk tízet.
- Mikor indulunk?
- Azonnal.

Abdullah sejk és komor lovasai belefürödtek az éjszakába. Alua megkönnyebbülten sóhajtott. Ez a nő, akit mindennél jobban őrzött a sivatag, Stockholmban végzett közgazdász volt. Sóhajtva engedte el magát, összekuporodott a párnákon, s dzseszt hallgatott. A sivatagi éjszaka hirtelen vette birtokába az oázist. Vaksötét lett, mintha nem lenne sem Hold, sem csillagok. A levegő nemcsak lehűlt, hanem borzongatóan hideg lett. Alua fázott a fátyolban, de tudta, hogy Mordecháj jönni fog. Vagy már, itt is van?

Az asszony felült, és tágra nyitotta a szemét. Kedvenc szófáján elheverve ott látta Mordecháját. A vendég valóban rendkívüli volt. Nem látszott többnek negyvennél, mégis, a legelső érzés az volt, hogy nem lehet vele kapcsolatban időben gondolkozni. Hosszúak koponyáján apró dudorodás látszott, haja rövidre vágva tapadt bőréhez, akár a távol-keleti Buddha-szobrokon. Abdullah és Alua tudta, Mordechajt Buddha XX. századi reinkarnációjának tartják tanítványai. Úgy nézett ki, mint egy élő szobor, s úgy is viselkedett, végtelen távolságból figyelve azt is, ami közvetlenül körülvette.

Alua egy szuszra elhadarta Abdullah állhatatlanságát, félelmét Simber Okától, amit most megpróbál jóvátenni.

Mordecháj szőlőt szemelgetve figyelt, s mosolygott.

- És te, kedvesem, szeretnéd, ha férjed visszatérne?
- Tudom, hogy megsértette a vendégbarátságot... Tudom, hogy gyáva...
- Akarod, hogy visszatérjen?
- Otthagytam érte Európát.
- Nagy érv, Alua. Ne félj, férjed hazatér.
- És ha későn érkezik? Ha nem tudja megmenteni a hozzád igyekvőket?
- Ismertem egy asszonyt, aki nem volt olyan tehetséges, mint lenni szeretett volna. Nagyon elkeseredett, és főbe lőtte magát. Gondolom, ha kiderülne, hogy Abdullah nem képes megoldani azt a bajt, amit kavart, lesz benne annyi bátorság, mint ebben az asszonyban volt.
- Nem vagy te kegyetlen? – hőkölt az asszony. – Hazatér, és meghal! Ugye, tréfálsz?
- Tehát segíts nekik, s oldjam meg helyette a feladatát?

– Te képes vagy rá, Mordecháj, ő nem.

– Ismertem két testvért. Az egyik a madarakat szerette, a másik a kutyákat. És egy nap a kutya röptében megfogva kettéroppantotta az alacsonyan röpködő madarat. Ettől kezdve a két testvér sem a kutyákat sem a madarakat nem szerette. A rendet szerették.

– Nem értelek.

– A Földön nincs rend, kedvesem. Vajon miért kellene Abdullahnak rendesnek lenni? – nevetett Mordecháj.

– Úgy viselkedsz, mintha nem lenne semmi baj!

– És van?

Kintről a visszatérők örömköltésai szálltak hozzájuk. Ropogtak a levegőbe lőtt fegyverek, Adel és Abdullah vidáman öklözte egymást, mint két kamasz. Az öt vendég nem látszott fáradtnak, felszabadultan lépték át a rájuk váró ház küszöbét.

– Ő Mordecháj, a Szellemek Ura! – kiáltotta a sejk. – Elhoztam neked a tudóst.

Terg, Badr, Vathek és Max kezét fogott Mordechájjal, Erna nem. Terg és Mordecháj le nem vette egymásról a szemét. A tudós ösztönösen engedett kíváncsiságának, s Mordecháj fején kiemelkedő dudorra mutatva megkérdezte: megvizsgálhatja-e?

– Sűrített szürkeállomány, – közölte Mordecháj. – Valódi. Ami annyit jelent, biológiai, s nem mechanikus. Teljesen hibás elképzelés az űrruha, meg beépített adóvevő. Mikor ide érkeztünk, mind ilyenek voltunk. Megtalálható a távol-keleti szobrokon, az egyiptomi sírkamrák freskóin, az indián barlangrajzokon. Előbb az istenek, aztán az uralkodók feje volt ilyen, aztán eltakarták művészettel. Sisakkal, hatkarú égtájörzőkkel, ágaskodó Ureusz-kígyóval takarták Zrut. Mulatságos volt, csak hogy a Kozmosznak nincs humora, Axel.

– Elkülönültetek.

– Végzetesen.

– Hol élnek a csillagértelmek – kérdezte mohón Erna.

– A Holdon, – válaszolta egyszerűen Mordecháj. – Amit most kíván megsemmisíteni a NASA/92/RP-6-os program. Ja, én bárhol megtalálható vagyok itt, a Földön is. Szeretem az embereket.

– Ez aztán bővebb magyarázatra szorul, – vélte Badr. – Hol él Ön? Konkrétan?

– Berlinben.

– Ezzel a fejjel?

– A fejemet csak megtartani tudom, nem lecserélni.

– Mit csinál ott?

– Keresem az Igazak Szövetségét.

– Helyben vagyunk. Végre! Valami, ami miatt érdemes egy kozmikus embernek itt maradni.

– Mit csinál ezzel az izével, a Zru-val?

– Gondolkodom vele, – nevetett Mordecháj. – Egyébként semmi másra nem használható, de arra garantáltan jó.

– Örökölheto?

– Ha akarom, igen, ha akarom nem.

Axel Terg bólintott, mint aki végleg megértett valamit.

– Azt hiszem, ebben áll minden titkok lényege.

– Igen, ebben. A Zru csak *irányított* evolúció útján örökíthető. A 11-ek ezért viseltek csuklyát. A Kozmosz nem népesíthető be gravitációs értelemmel. A csillagértelmek legféltettebb kincse a Zru, mely ellene mond a gravitációnak. Anélkül, hogy bárkit megsértenék, azt kell mondanom, gondolkodásomat el sem tudjátok képzelni.

– Mert isteni? – gúnyolódott Erna. Nem értette, mi bújt belé. Mordecháj ránézett, szeme nevetett.

– És az istenek fiai keveredtek az emberek lányaival, mert látták, hogy szépek voltak, monda az Írás. Ma is érvényes, az emberek leányai nagyon szépek.

– A „jövevény-mag” elmélet! Mózes 1/15/13. Családfák! Sámson *irányított* születése! – jött lázba Terg.

Mordecháj szeretettel figyelte a tudóst. Biztosította, együtt mennek Berlinbe, és onnan együtt tovább. Meg kell találni az „Igazakat”, amíg nem késő. Segítőkész hangjában, szuggesztív erejében ennél a pontnál mindig megbicsaklott valami. Erna, miként a vért szimatoló vadászeb lecsapott arra a pontra, ahol leggyengébbnek látta Mordechájt.

– Ide figyeljen, tisztelt isteni reinkarnáció! Mi nagyon sokat átéltünk egyetlen nap alatt, szerény kis gravitációs értelmünkkel és lényünkkel azért, hogy találkozassunk. És amikor találkozunk, amikor feldolgozni sem tudom a lényét, máris kiderül, hogy ez csak olyan ja, igen, ez is megvolt együttlét, melynek lényege bekapcsolásunk, sőt! – bekerítésünk egy keresésbe az Igazak Szövetsége után. Akiket tudtommal a fél világ keres. Persze, biztosan a másik felén vannak! Nos, ha képes rá, magyarázza meg, hogyan lehetséges az: az Önök eszközeivel nem bírnak a nyomukra jutni? Kik ezek, mit akarnak tőlük, miért fontosak ők, Mordecháj?!

A szobában lévők tudták: Erna valamennyiük gondolatát megfogalmazta. Abdullah, aki látta vendégét materializálódni a semmiből, majd szétfoszlani semmivé, tudta, hogy a Szellemek Ura gyakran szomorú. Ilyenkor hátat fordít a Holdnak, és a vele ellentétes égbolt egy pontjára néz, amíg el nem fárad.

– Hosszú ez. De a kérdés jogos. És okos. Úgy fogok beszélni, ahogy én természetesnek tartom, mert nekem az. Érkezésünk idején a Földnek két holdja volt. Mi a Lunára szálltunk le, és semmi figyelmet sem fordítottunk Szunrutaszra, a másik Holdra. Azt hittük, Atlantisz a Föld terméke. Soha hozzá foghatóval a Kozmoszban nem találkoztunk.

Innen a szomorúság, gondolta Erna. Mordecháj is álmodik.

– Amikor le akartunk szállni a megfigyelt bolygóra, a Szunrutaszról megakadályozták. Mind a technika, mind az energia ismeretlen volt számunkra. Hiába volt minden igyekezetünk, a Földet nem tudtuk megközelíteni. Elmondhatatlan, hogyan hatott ránk Atlantisz. Kettős hatás alatt éltünk: ő vonzott, a Szunrutasz akadályozott, és mi felrobbantottuk a másik Holdat. Az iszonyat erejével hatott, hogy ekkor tárult fel előttünk az összefüggés: az atlantidák éppúgy a Kozmoszból érkeztek, mint mi. Miközben a felrobbantott mellékbolygó darabjai a Földre zuhantak, miközben szemünk láttára semmisült meg a csodált birodalom, azt az érthetetlen utolsó üzenetet vettük: JELÖLTEKET PUSZTÍTOTTÁTOK EL.

Az emberek összenéztek. Egy szobában ülni azzal, aki látta Atlantiszt! Aki megsemmisülésének okozója volt!

– Történt ötmilliárd évvel ezelőtt, – emlékeztette Terg. – Kutatóink úgy jegyzik, az első csillagháború ideje.

– A finalizmus gyors és alapos, – bólintott Mordecháj. – Az időegység stimmel. Bár föl nem foghatom, hogyan jutottak hozzá.

– Amit elmondott, szőnyegbe szótték. Ötmilliárd éves szőnyeg egy kozmikus katasztrófáról.

– Az volt. A Szunrutasz számunkra máig ismeretlen energia hordozója volt, szétrobbantásakor a Naprendszer egyensúlya megbillent, a bolygók hajsál híján a Napba zuhantak. A stabil egyensúly helyett laza gravitációs-lánc keletkezett, mely egyre több gondot okoz a Kozmosznak.

Erna felháborodott. Ostobának látszottak a csillagértelmek, legalábbis korántsem olyan mindentudóknak, mint várta.

– Hogy van ez? – kérdezte veszedelmes nyugalommal. – A Zru tehát nem menti meg a Kozmoszt a barbárságtól! A többit kitalálom. Az új evolúcióban megjelent a rejtőzködő intellektus. Az Igazak, a Megjelöltek, Zaddikok, Sugárzók, Láthatatlanok, Albertus Magnus aranygyermekai, egyszóval azok, AKIK ÖNÖK ELŐL REJTŐZTEK! Ezért maradt az emberiség félbe, ezért kitaszította a Kozmosznak! Kétféle kozmikus ráhatásnak tettek ki bennünket, nem törődve azzal, hogy mi az eredménye az emberre nézve! Rajtunk keresztül, általunk és bennünk harcolnak egymásért és egymás ellen!

– Erna! – állította meg Mordecháj. – A Földön újra megjelent az ismeretlen energia. Önök is tudják. És nem tudjuk hogyan? Nem tudjuk, miért? De erejével megsemmisítheti a Napot. És a Kozmoszban a Nap annyit jelent: JEL.

Az újságírónőt nem hatotta meg a kozmikus információ. Ha egyáltalán elemzi érzéseit, akkor rájön, hogy az nagyon hasonlít a féltékenységhez. Abszurd módon gyötörte Mordecháj küzdelme a másik csillagértelem újra-megtalálásáért. Amíg természetesnek találta a 11-ek érkezését, létezését, pontosan addig tartott toleranciája.

– A 11-ek ma közölték: feladták. És minket hibáztattak, mert nem ismerjük föl az istenembereket! Azt mondták, Mordecháj nem adja föl, Mordecháj hisz az emberben! És mit tudunk meg? Ön nem az emberekért maradt itt! Ön a Kozmosz aranygyermekait keresi! – csuklott meg Erna hangja.

– Nézzük tárgyilagosan, – sietett Vathek az átmenetileg megnémult isteni reinkarnáció segítségére. – Birtokunkban van egy felvétel a csillagnyelvről, egy figyelemreméltó társalgásról, ha szabad így mondanom, távozó kollégái és egy láthatatlan között. Nem ártana, ha ezt lefordítaná, annál inkább, mert Önről is szó esik.

Mordecháj lehajtotta a fejét. Tartása ezúttal megvert kutyaéhoz hasonlított.

– Ha átadom a csillagnyelv kulcsát, kiszolgáltatam az embereknek a csillagértelmeket, – suttogta.

– Nem gondolja, hogy ezzel tartozik nekünk? – avatkozott bele a diszkrétan háttérbe húzódó pilóta.

– Ez az! – csapott le Erna. – Most válik el, kit választ. Figyeljen! Hallgassa!

Badr bekapcsolta a magával hozott készüléket. „OMNE VIVUM EX OVO” – hallatszott csengő női hangon. „NON DURABIT!” – válaszolták a 11-ek. Utána hosszú csend, csak a szalag pörgésének nesze.

– Köszönöm, – mondta nagyon halkán Mordecháj.

Badr és Vathek nekiestek a zsebmagnónak, újra és újra lefuttatták a szalagot, de az eredmény ugyanaz maradt. Terg mosolyogva figyelte őket, aztán Mordechájnak szegezte a kérdést.

– Természetesen tudja, hogy a finalisták kezében van az egyetlen letörölhetetlen szalag. Ezért kívánt találkozni velem. Csakhogy én nem vagyok olyan türelmetlen, mint a sajtó. Tudós vagyok, barátom! Lassú és nehézkes, mint maga a tudomány. Köt a gravitáció. Szerencsére. A Föld szerencséjére. Miből is áll a Gnózis? Genezis + Generáció + Geometria + Gravitáció. Az 5 G, mely ránk, csakis ránk jellemző. Nézze ezt a gyűrűt, kérem.

Terg Axel megfordította jobbkezén a karikagyűrűnek látszó ékszert. A szikrázó aranycsillagból derengő kéken, akár az űrből figyelt kék ég, ismeretlen kőből formált 5 G világított. Erna Schmidt most értette meg a Berkeley-ben lejátszódó jelenetet Dawkinsszal, aki tudta, hogy a tudós egyben a Titkos Társaságok feje, s megvédte attól, hogy ezt elárulja.

– Rendelkezzék velem, – hajolt meg Mordecháj.

VIII.

Dóra a harmadik koktélnál tartott, Stefán az ötödiknél. Ezután sokkal érdekesebbnek tartották egymás szemét, megpróbáltak annak mélyére nézni, s nem a pohárnak. Csakhogy Dóra maga volt a Sors, Stefán pedig maga volt az Arc, ahogy ezt Lin Yu-tang közölte Európával. A Sors ezúttal becsípett ugyan, de észlelte, hogy Stefán egy másik nő felé fordul, és izgatott, kisfiúsan ajándékváró arcát elfedi egy másik Arc.

A Rózsa-lokálba megérkezett Krysis. Hosszú, karcsú ujjaival hanyagul csettintett, és kristálykehelyben azonnal felszolgáltak valami rubinvörös italt, amit mindketten tüstént megkívántak.

– Hűtlenségről nem volt szó, – cirógatta Dóra a fiú száját.

– Hamarabb lennék szerelmes a doveri sziklába, mint ebbe az asszonyba! – fanyalodott el Stefán.

– Savanyú a szőlő? – ingerkedett tovább Dóra. – Honnan tudod, hogy asszony?

– Tudom, és kész.

Dórába belebújt az a kisördög, mely sokszor változtatja meg a szükségszerűséget „Véletlenek” álcázva magát. Akarta ezt a fiút, szívből utálta Krysiszt, tehát belebújt védtelen agyába, és leolvasta.

– Ez egy kalandornő, kisszívem. Amerikában egy Weydrung nevű férfi felesége, Európában Dr. Gyöngyösi unokahúga, itt meg Trullo de Cecini lánya. És ez még csak a fedővonala.

– Fedővonala? Mit beszélsz te?

– Igazat, Stefán, csakis az igazat.

Az ajtón belépett Trullo de Cecini és Francesco Della Rosa. Olawski tudta, hogy az európai szabadkőműves páholyok vezéralakja nem bukkanhat föl véletlenül Jerevánban. A két férfi Krysishez lépett, s hamarosan mindhárman izgatott beszélgetésbe merültek.

– Szóval, te tudod, miről beszélnek, igaz? Nos, halljam!

– Olcsó trükk! – kacagott Dóra. – Elfelejté a kisfiú, hogy az itt ülő kislányt meg kell hódítani.

– Dóra, ez már húsbavágó. Nézz az ajtóra!

Elegáns, katonás tartású, középkorú férfi sietett be. Villogó szemével egyetlen másodperc alatt lefénnyképezte a jelenlévőket, s szeme megakadt Olawskin. Egy másodperc időt sem adott a gondolkodásra, ruganyos léptekkel sietett hozzájuk, valósággal rohant, megelőzhetetlenül. Messziről nyújtva kezét, hangosan, lefegyverző nyájassággal üdvözölte.

– Olawski! Maga egy szerencsés ördög! A világ legszebb hölgye mellett ül! Kérem, mutasson be, hogy leróhassam hódolatomat a világ valamennyi műzsája és gráciája előtt!

– Tarotti márki – Dóra Schwan.

A márki ajka megbizsergette Dóra bőrét. A férfi nem engedte el a kezét, inkább a másikat is a vékony csuklóra kulcsolta.

– Engedje meg egy öregembernek, hogy a maga régi, archaikus módján fejezze ki csodálatát.

– Azt hittem, a mai Európában már nem viselik az arisztokratikus címeket.

– A márki az olasz nagypáholy mestere, – villant Dórára figyelmeztetően Stefán szeme.

– Parancsol cigarettát? – kérdezte a márki. Drágakövekkel díszített nemesfém tárcáját mindkettőjük elé tartotta. Stefán elgondolkozva nyúlt előre, Dóra és a márki megelőzte. Tarotti összecsatlantotta tárcáját, s hosszúlángú öngyújtójával tüzet adott Dórának, majd magának. Úgy látszott, nem vette észre Stefán szándékát. Elégedetten dőlt hátra, halkan csettintett, s kért három Camparit. Hamarosan ott állt előttük az ital, amit Krysis előtt már megcsodáltak. Stefán átpillantott a triászra, de azok egymással voltak elfoglalva.

– Gondolataimban kíván olvasni? – nevetett a lányra Tarotti, aki valóban megpróbálta ezt, de áthatolhatatlan falba ütközött. – Egy asszony képét találná ott, barátomnak, Cézár Kewin feleségének képét. Léha vagyok, Dóra. A nők többet jelentenek számomra mindennél. A nők fognak tönkretenni, vagy megmenteni. Ki tudja? S milyen jó, hogy nem tudja senki!

– És ehhez az asszonyhoz mér mindenkit? – bosszankodott Dóra.

Tarotti gyönyörködve kissé jobbra billentette finomvonalú fejét. Egyik kezében a cigaretta, másikkban a pohár, amit lassan forgatott, s időnként a szájához emelt. Finom metszésű ajkán vonzó visszfényt hagyott a bor, éppen csak annyit, hogy a nő szemét vonzza. Stefán sóhajtott magában, és elátkozta a rafinált pasast összes kelléktárával. A márki azonban levegőnek nézte, mégpedig olyan ügyesen, mintha ezt Dóra ellenállhatatlan volta okozta volna.

– Mondhatnám, hogy Ön szebb, de nem mondom. Afrodité egy valódi istennő, méltó a nevéhez. Ahogy Ön is igazi Hattyú, ritka, éjsötét, veszedelmesen ígéző. Más, mint egy európai, más mint egy temperamentumos déli, igen, megvan! Keleti istennő. Egy hatalmáról mitsem tudó Laksmi! – kacsintott Tarotti, s fenéig itta poharát.

Laksmi elérte a jelt. Tarotti szövetséget keres Stefán ellen. De miért? Stefánnak viszont túrheterenül elege lett.

– Táncoljon velem, Dóra, – kérte a lányt, és időt nem engedve meghajlásával már magához emelte, vitte, minél távolabb a márkitól.

A parketten Dóra megnyugodott. Mintha idegen erő veszedelméből szabadult volna, most úgy tűnt Tarotti, mint ellenfél. A 12 000 éves reinkarnációjú lény nem szégyellt letörölni egy könnycseppet a szeméből. Nem arra született, amire szerette volna. Lelkébe nézett, s azt látta, amit az olasz önmagáról mondott, szerette a léhaságot, a zenét, a férfiakat, italokat. Szerette volna elfelejteni Laksmi kemény neveltetését, szeretett volna Dóra maradni. Egyszer legalább az életben. Ha most nem Stefán egyre szorosabban csukódó karjaira figyel, hanem ismét belenéz Krysis hideg, számító agyába, tudomására jut Lengyel Rudolf, Andrej Olawski, Jadviga Hell eltűnése a Szent Lándzsa kolostorban. De Dóra és Stefán távoztak a lokálból.

Tarotti elégedetten fordult barátaihoz.

– Így kell semlegesíteni a hivatásos őrangyalokat. Pillanatok választottak el attól, hogy megelőzzön minket. Szerencse, hogy nő!

– Vonja vissza! – tanácsolta halkan Krysis.

– Dehogyan vonom, – vidult föl Tarotti. – Bóknak szántam!

– A kolostor pincéjében megtalálták a VÁNDOR útjának térképét. Erre koncentráljon, – intette Trullo de Cecini.

– Nagyszerű! Barátom, Önt nem alap nélkül nevezik mágusnak. Erre vártunk. Remélem, értesítették valamennyi Rózsát, nemcsak Della Rosát! Ha-ha! – kacagott saját tréfáján a márki.

– A kolostort lezárták. Katonáság őrzí. Katonáság! – nyomta meg a szót egészen finoman Della Rosa.

Andrej, Rudolf és Jadviga mohó és türelmetlen léptekkel siettek előre. Mihail és Florus kimérten követték őket. Az iszonyatosan nagy tér valamennyiüket megrendítette. Szemük lassan szokott hozzá a koromsötéthez, melyen mégis derengett merev, fehér fény. Andrej mélyeket lélegzett.

– Dúsított oxigén! Itt! – morogta magának. Elsőként vette észre a hasadékot, mely alulról világított. Míg Mihail a barlang ércfalát vizsgálta, Andrej a hasadék mellé hasalt.

– Vigyázzon a szemére! – rántotta talpra Rudolf. – Megvakulhat.

– Védőszemüvegek! – nyújtotta át egyenként Jadviga.

– Köszönöm, leányom, – mosolygott rá Florus. – Látom, a csoport mindenre felkészítette!

– Ha mindenre nem is, de sokra. Engedélyét kérem kapcsolatfelvételre a tinuvrei csoporttal. Az Intranzigoncia Koordinátor legalább a veszélyt jelezheti előre.

– Nagyon kíváncsivá tesz, – közölte nyájas egykedvűséggel az atya, melyből tökéletesen hiányzott a kíváncsiság.

Rudolf nem tudta leállítani magában az analógiát a kinyilatkoztatást egyszer s mindenkorra birtokoló Florus, és az önmagát is felejtő, rendkívüli után rohanó Andrej között. Most derengett föl benne először, hogy amit bolygatnak, óriási érdekköröket érint. Mit találnak? Eljut-e rendeltetési helyére? S itt megtorpant. Kikből is áll majd az értékelő csoport? Jadviga bioáramkörének hívását már várták. Kursymurty hangja végtelen távolságból átvette az irányítást.

– Vascseppkő barlangban vagytok. A fényforrás ismeretlen.

– Összetétele?

– Az is! Nagyon vigyázzatok. Ismeretlen fénnel nemcsak a bolygón, de az általunk ismert Kozmoszban sem találkoztunk.

Andrej ismét lehasalt a hasadékhoz. A védőszemüveg birtokában hatalmas félgömböt látott, mely körül kristályok villóztak. Rudolfnak ismerősnek tűnt, s minden erejével igyekezett elszakadni a tényszerűen látottaktól, hogy képessé váljon a szintézisre. A Koordinátor leolvasta az agyát, s összefoglalta.

– A lemuri rózsa.

– Mi az, hogy „lemuri rózsa”? – sziszegte ingerülten Andrej. – Akármi legyen is: Vállalom! Vállalom!

– Azt hiszi, a „vállalom” a kulcsszó? S ha egyszer bevált –

– meg kell próbálni újra! – fejezte be Andrej, és belépett a hasadékba.

A négy ember egyszerre kiáltott rémületében. Andrej azonban nem szakadt darabokra, nem zúzta halálra magát, hanem könnyedén, súlytalanul lebegett. Fölnézett rájuk, kiabált valamit, de olyan messzire távolodott, hogy nem értették.

– A Koordinátor gravitáció-mentes ürteret egyeztetett, – közölte Kursymurty. – Próbáljátok meg!

Nem kellett kétszer mondania. A személyes bátorság mindig lenyűgöző, s éppen azzal hat, hogy a példa követése csakis lelkielő kérdése. Florus megbeszélte Mihaillal, hogy fönt marad. Okos, gondolta Rudolf lebegés közben, hiszen föltételezhető, hogy nem térünk vissza.

Jadviga szétnézett, és igyekezett pontosan átvinni impulzusait. A falak feketesége ezüst- és aransárga színben villogott. Kobaltnak és mangánnak nevezte volna, ha nem csapnak ki belőlük villámok, melyek elzárták az utat középre.

– Keressétek a nyolcadik lapot, – hallatszott Tamara utasítása. – A Koordinátor egyhuzamban pergeti a nyolcast.

Az út csak jobbra nyitott. Balra a talajig hajlott a kristálylap, s mögötte vízesés moraja hallatszott. Jobbra indultak tehát, négyen négyféle érzéssel. Rudolf a villámok természetéről meditált, melyek évezredek óta cikáznak érc és kristály között. Jadviga a kiindulópontok relativitásától tartott, ugyan mihez mérten nyolcas itt a nyolcas? Andrej mintha megérkezett volna, egyre fáradtabban csapdától tartott. Mihail számára viszont mindez csoda volt, s minél inkább eltűnt a felülről nyíló rózsának látszó szerkezet áttekinthetősége, ez az érzése annál jobban erősödött. A negyedik kristálylapnál tartottak, mikor az kibillent sarkából, s elzárta az utat.

– Csapda! – adta föl Andrej, s tikkadtan leült a talajra.

– Ellenkezőleg! Csoda! – mondta ki Mihail legbensőbb meggyőződését.

Szavaira halk zümmögéssel kettévált a kristálylap, s a hátsó falon képek jelentek meg három dimenzióban. Űrkikötő, siető atlantidákkal, akiknek három szeme, hegyes füle kiemelten látszott. Mintha a kamera, – ha lehet erről ebben a szituációban beszélni, – szándékosan erre irányítaná a figyelmet. Kiválik közülük egy magas, karcsú férfi, mindkét kezét tenyérrel kifelé fordítva meghajol feléjük, s beszél. Puha, szelíd, indulatmentes hangja megnyerő, de nem értik.

– Csillagnyelv! – sóhajt Jadviga. – Uramisten, add, hogy eszükbe jusson a párhuzamba való áttétel.

– Az Igazság nevében szólok, – hallatszott ebben a pillanatban. Jadviga felismerte a szanszkritot, s azonnal fordítani kezdett.

– Elküldött bennünket a Napok Atyja, előkészíteni az Ő érkezését. Pillantása átfogta a Kozmosz tíz fénykörét, és rámutatott a Tér három gyermekére...

Mialatt ezek a szavak hallatszottak, felvillant a Kozmosz haragos lila szeletkéje, amit Rudolf már látott a Muhi pusztán Rochlitz útmutatása nyomán. De itt három laza Möbius-lánc kapcsolódott egybe, mégpedig háromszöget formálva. A kapcsolódás egyik pontja a Föld, másik a Hattyú csillagkép, a harmadik azonban ismeretlen. Mindannyian tudták: ez a pont túlvezet a Földről ismert Galaktikákon.

– A Csomópont – Lemur! A Csomópont – Lemur! – közölte a Koordinátor.

Egyikük sem tudta, mit jelent ez. A kristályban tovább pergett az esemény. Most már nyilvánvaló volt, az elbeszélő atlantida szemléltetőfilmet mutat be számukra. A Tér három gyermeke közül az első koponyájának közepén megnyúlt a boltozat, miként a távol-keleti Buddha szobrokon.

– Zru! – mutatott a fejtetőre vezetőjük. – A Földtől a Hattyúig álterida, a Hattyútól a Földig alba.

– Micsoda?! – kiáltott föl Rudolf, aki közülük egyetlenként értette meg ezeket a szavakat, Barát Ágnes által. – A biológiai Möbius-tér, barátaim! A magyarázat!

– Érthetőbben! – irányította szenvtelenül a Koordinátor.

– Később! Figyeljenek!

A Tér három gyermeke közül a másodiknak három szeme volt, hasonlóan az elbeszélő atlantidához, aki rámutatott a szemöldökök között lüktető harmadik szemre.

– Usia! – rögzítette. – A Hattyútól a Lemurig álderida, a Lemurtól a Hattyúig alba.

– Most már biztos! – összegezte Rudolf. – Az álderida férfit jelent, az alba nőt. Elképesztő metamorphosis ez, barátaim! Más nem a Földtől a Hattyúig, és más nem onnan vissza. De ugyanaz az értelem, ugyanaz a test és vér.

– Értem, – bólintott Jadviga. – Ugyanez a Hattyútól a Lemurig és vissza. És ekkor zárulnia kell a háromszögnek! A Lemurtól a Földig –

– és vissza! – egészítette ki Andrej.

Az atlantida megvárta, vagy elvárta ezt az eszmecserét. Dimenzióban feltűnt most az emberek által istennek ábrázolt lény. Minden formájában emberi, de gravitáció nélküli, könnyű lebegésben, sugárzón. Az Igazság nevében szóló rámutatott a sugarakra.

– Agapé! – kiáltotta, s hangjába fájdalom vegyült. – A Lemurtól a Földig Pneuma, a Földtől a Lemurig Pléróma!

– A Szeretet, – suttogta maga elé Mihail atya. – Lélekként érkezik és Teljességgként távozik. Igen. Így kellett volna lennie. De te az Igazság nevében szólsz. Mi történt, mi történt, miért, miért, hogy másként nevezik az Embert, és nem Agapénak, nem Egyetemes Szeretetnek?

– A második csillagháború idején érkeztünk a Földre – közölte az atlantida. – Újra akartuk teremteni Atlantiszt. A bolygón rettenetes háború folyt álderidák és albák közt. Kétszeres rettenet dúlt. Egyrészt ölte egymást ugyanaz a test és vér, másrészt ölelte egymást ugyanaz a test és vér. Emberek születtek zruval, usiával, de jaj, nem sugároztak, mint a Lelkek. Az Igazság nevében el kellett rejtenünk a Plérómát. Örözüjül itthagytuk a konwaltot. A kristály közepén, a tűzgömbben ott vár a döntésre.

Kozmikus konferansziéjuk feltárta előttük a kupola belsejét. A hermetikusan zárt roppant golyó félig a magmába ágyazottan nyugodott, haragoslila lángok, éjkék villámok cikáztak benne, megvilágítva egy kardalakú zöld sugarat. A látvány annyira plasztikus volt, hogy képtelenek voltak elemzésére, annyira nagy volt rájuk gyakorolt hatása. Ezt azonban megtette az Intranzigencia Koordinátor.

– 17 millió tonna antiproton. A bolygórobbanás után a Föld egyesül a Nappal, a Nap meleg levegővé válik, vákuum, melybe behull az egész Galaxis. Össötétség. Semmi. Semmi.

A kristálydimenzióban is semmi, semmi. Az Igazság nevében szóló nyilván rég nem élt. Ha újra megzavarják sokezer éves álmát, újra billen a kristálylap, újra hallatszanak a szavak azoknak, akik értik. Rudolf Zaddik Zila homlokára gondolt, melyen ott lüktetett az „usia”, aztán Barát Ágnesre gondolt, a hasonmásra. Ha a látottaknak van egyáltalán valós értelme, akkor ez a két nő hordozza azt. Honnan tudott Ági Budapesten, a Levél utcában álderidákról és albákról?! Honnan tudott a rózsa kozmikus fegyverre növekedett roppant hatalmáról? Honnan tudja a második csillagháborúnak nevezett pontos időt, időszámítás előtt 9 548-at?!

Jadviga szavára eszmélt gondolataiból, aki Kursymurtyt szólította, és tanácsokat adott arra nézve, hogyan szedhetik ki őket katonai segítséggel, amibe Mihail is bekapcsolódott.

Andrej és Rudolf hallgatott. Andrej annak az embernek a kimerülésével, aki elérte, amit akart. A konwalt nem legenda. Az Igazak Szövetsége kozmikus rend, kezük messzire ér, dimenzióik száma meghaladja az emberi értelmet. Idődimenziók.

Andrejben újra éledt és új értelemmel éledt a teológia sok megőrzött fogalma. Mást jelentett a Genézis, az eredet, mást a Generációk végzetes keveredése, mást a jelen, múlt, főként a jövő, amit összekötött a Kezdet és a Vég fogalma.

Kitörölhetetlenül rögzült agyában a Kozmosz parányi szelete, melyre rámutatott a „napok apja”, hogy ide, és csakis ide érkezik. Valószínűleg úton van a maga módján. Az út is más egy hatszor tízmilliárd éves Möbius-rendszerben.

– Min töpreng? – kérdezte halkán Rudolf.

– Az Út – Igazság – Élet triáson, – válaszolta Andrej.

– Összezavarodott azt illetően, mi az Igazság?

– Összezavarodtam azt illetően, mi az Élet!

– Előbb ki kell jutnunk innen! – szólt rájuk Jadviga.

– Itt maradok, – makacsolta meg magát Andrej.

– Deja vu! – kacagott föl Rudolf. – Átélttem a Muhi pusztán. Semmi mást nem akartam, mint ott maradni. Dekódolt génjeink teszik. Az Ősöreghez való tartozás. Megvan!

– Heuréka? – figyelt föl Mihail.

– Ízig-vérig heuréka-élmény! Tudják Önök, miben különbözik egy lemuri lélek a földi lélektől?

Három szempár nézett rá fürkészve, mitsem törődve a konwalt rettenetes közelségével. Rudolf pedig Barát Ágnes betegségére gondolt, amit magának sem volt képes megfogalmazni, csak érezni, és tönkremenni teljesíthetetlenségében.

– *VISSZA AKARNAK MENNI!* Haza, a Lemurra!

– Jóságos Isten! – sóhajtottá Andrej és Mihail.

– Itt vannak értünk! Rajta! – terelte vissza őket a soron következő feladathoz Jadviga.

Egy Brüsszel környéki magánpalotára nagy várakozással hullt le a Nap. A Jel, a kozmikus csillag mintha érezné a bajt, vérvörösbe öltözött, s nem szégyellte lanyhuló erejét.

Gersou úr régi barátjaként Rochlitz Robertnek, természetesnek tartotta, hogy nála találkozik a Rex-csoport. Tudta, hogy meg kell várni, míg végleg eltűnik a napsugár, tudta, hogy a csoport rögeszmével határos módon tiszteli Éj Anyánkat, a Sötétséget. Tudta, hogy a nála találkozóknak kicsit a Világ Urai, s mivel soha nem érdekelte más világ, mint az Evilág, úgy érezte, a név jogos. Királyok találkozója ez, s alighanem itt dől el a XXI. század sorsa.

Miért szükséges ehhez megszüntetni minden energiát? Miért világítja a Keresztes Lovagok Termét sokszáz gyertya? Miért kellett eltávolítani a kutyákat, akik miért, miért nem egyhuzamban vonítottak, mióta Rochlitz megérkezett. Gersou Thomas érzéketlen volt a Sors iránt, ami elsősorban abban nyilvánult meg, hogy sosem tett föl kérdéseket. Ezáltal vált a nagyhatalmú nagymester barátjává, legerősebb emberévé.

Gersou Thomas ősei együtt harcoltak Oroszlánszívű Richárddal, északi családfájuk ott ült Cromwell independensei közt. A déliek, azaz a franciák közt nem kisebb rokonságot mondhatott magáénak, mint Rousseau-t, s így betéve tudta a Társadalmi Szerződést. Mikor először találkoztak, és Rochlitz arról érdeklődött: mi a véleménye a létező demokráciákról, Gersou tiszta szívvel idézte világhírű őst.

– A szó szigorú értelmében véve igazi demokrácia soha nem létezett, és nem is fog létezni soha. Ellentmond a dolgok természetes rendjének, hogy a sokaság kormányozzon és a kevesek kormányoztassanak...

– Így igaz, – karolt belé Rochlitz. – De a kormányzás nem minden. Esetleg a nép nem bánja, kik kormányoznak, de azt nagyon is meg akarja határozni, miként. Erre mit mond Rousseau utóda?

Thomas, méltón nevéhez, igazi apostata volt, s nem izgatta magát politikával. Elvégre ő nem Rousseau, hanem Gersou! Tovább idézte a halhatatlant.

– Ha volna nép, *amely csupa istenből állna*, az a nép demokratikus kormányzat alatt élne. Az *embereknek* azonban nem való ilyen tökéletes kormányzat.

Rochlitz a szó szoros értelmében rosszul lett az izgalomtól, s arról faggatta Gersout: hogyan jutott eszébe Rousseau-nak a „csupa istenből álló” nép fogalma?! Gersou így válaszolt: – mindenki megteremti a maga keresztjét, nemde?!

A Finn Lovagrend nagymestere csak félig fogadta el a választ. Lehet, hogy a gondolkodó ábrándozott, mikor istenekből képzelt népet magának, de lehet, hogy soha konkrétabb nem volt. Rochlitz jövődjét erősen determinálta Rousseau. Nyomában járva örömmel fedezte föl a Szabadkőműveseket, Rózsakereszteseket, és csodálattal töltötte el az a szellemi bátorság, mely átragyogott a poros századokon. A Rex-csoportot akkor hozta létre, amikor rájött, hogy eltűnt Rousseau gyűrűje, a Titkos Társaságok fejének egyetlen, felbecsülhetetlen értékű gyűrűje. Rochlitz felkereste az általa ismert adeptusokat, de valamennyi az adeptus minor, vagy adeptus maior birtokosa volt, éppen úgy, ahogyan ő. Természetesen, nem jutott el mindegyikhez, de akiket ismert sem teljes egészében nyert meg céljainak.

Az adeptus exemptus és az adeptus universalis, a világ két átfogó hermetikus és ezoterikus ereje két évszázada úgy tűnt el, ahogy tündérek a mesében, azaz nyomtalanul.

Rochlitz energikusan és szisztematikusan kezdte felépíteni azt a bolygóméretű szervezetet, melynek hálóján a keresetteknek szükségszerűen fenn kell akadnia. A Rexek számára készített gyűrű alapanyaga a Fekete Mágia alapanyagából, ón, ólom, réz keverékéből készült, háromszor tekeredő kígyó, mindkét végén élénk, szuggesztív fejjel. A misztikus erejű anyagot ezüst és aranyfüst borította, jelezve, hogy a feladat a materiális értéktelenből értékest alkotni, másrészt a szellemi értéket arany-ezüst füsttel takarni, mindaddig, míg a fekete kifehérül. Hogy mi az ördögöt jelent a fekete kifehérése, Rochlitz csak nemrég kezdte sejteni, amikor a kínai Arany Kagyló Társaság hivatalos helyreigazítását kérte a világtájak színeinek. Kérvényükhöz mellékeltek a Szu-csong Levelet. Rochlitz, aki Szu-csong nevét csak operában hallotta, olyan alaposan vizsgáltatta meg a levél eredetiségét, amely már-már sértésnek számított a derék lámák iránt. De Szu-csong levele kiállta a próbát.

Mivel minden Titkos tanítás a Dél színét kéknek, Nyugatot vörösnek, Északot sárgának, Keletet fehérnek tekintette, elemi erővel hatott, hogy időszámítás előtt 9 548 évvel Dél színét vörösnek, Nyugatot fehérnek, Északot feketének, Keletet kéknek határozzák meg a lámákhoz érkező VÁNDOROK. A C-14-es vizsgálatnak alávetett levél éveinek száma minden földönkívülivel foglalkozó tudós elmét meglepett, kivéve Axel Terget, akire semmilyen hatást sem gyakorolt.

Rochlitz Robert úgy vetette magát Axel Terg kutatásaira, mint a szimatot kapott vadászeb, de hozzáférközni nem tudott. Ott állt az éj által beburkolt kertben, figyelte az érkezők impozáns kocsijait. A Rexek korlátlan vagyon fölött rendelkeztek. Vajon, – tette föl a kérdést magának Rochlitz, – miért nem tudjuk megszerettetni magunkat *VELÜK*? Miért tudnak róluk oly sokat

Tergék, miért olyan keveset mi?! Lengyel Rudolf váltig állítja, hogy egyszerűen mást és mást tudnak, ezért minden összehasonlítás hamis.

Mielőtt belépne a Keresztes Lovagok Termébe, tudnia kell Ecsmiadzinról. Rochlitz elhagyta a kertet, a telefonhoz sietett, és Jerevánt hívta. A Fehér Rózsa lokál azonnal kapcsolta Dóra Schwan szobáját. A lány kibontakozott Stefán karjaiból, de jószerivel azt sem tudta, hol van.

– Dóra, itt Rochlitz beszél. Minden rendben van?

– Minden, – válaszolta Dóra.

– Mit csinál Rudolf?

– Alszik, – válaszolta Dóra.

– Mikor indulnak Calcuttába?

– Holnap, – folytatta lakonikus válaszait a lány.

– Jó utat! – sóhajtott a férfi, s letette a kagylót.

Némi habozás után Budapestet hívta, és Barátéknál Arepot kereste, aki nappal-éjjel bejáratos maradt a házban, melynek anyagát még mindig nem dolgozta fel. A kagylót Zita vette föl.

– Nincs itt Arepo doktor. Úgy tudom, Brüsszelbe ment.

– Brüsszelbe? Hozzám?

– Ha Ön Rochlitz, akkor igen.

És Zita is letette a kagylót.

A Rex-csoport állva fogadta Rochlitzot. Az asztalfőre ült, s szemével Arepot kereste. A doktor megérkezett.

– Testvéreim, – kezdte a hagyományos köszöntéssel, – mai ülésünk döntő lesz az emberiség további sorsát illetően. Annak kell lennie, különben nincs értelme munkánknak. Ezért arra kérek mindenkit, kételyeit se hallgassa el. Az idő rohan. Sok jel arra int: kifut a kezünkől.

– Ami megengedhetetlen, – vette át a szót Rattanavong. Az embriológus visszahúzódó, zárkózott alkat volt, megszállott keresője az Igazak Szövetségének. Megszólalása rögtön Rochlitz után szenzációnak számított. Várakozva figyelték.

– Azt hiszem, testvéreim, mister Dawkins hamarosan megeheti a kalapját! – nevetett mértéktartó diadallal a hindu. – Mivel volt szíves leírni A hódító gén-ben, ezt teszi, ha bebizonyosodik Lamarck fenyegetése, az, hogy a szervezet által szerzett tulajdonságok öröklődnek. Kutatásain során felvettem az Intézetbe magát Gaia Thiller-nek nevező laboránst. Gaia, a Föld legősibb neve, tudtommal *védett* név. Érdekelt, hogyan kapta? Gaia nem titkolózott. Elvezetett a keleti pythagoreusokhoz. Tudós társaság, evolúció-kutatók. Rendelkezésemre bocsátották kísérleteik anyagát, melynek lényege, hogy az emberek *avult* szervezetek, mivel *passzív* replikátorok. Csak szaporodnak és sokasodnak, de nem növekednek, ami által a bolygó evolúciós krízis előtt áll.

– Beavatkoztak a gén-szerkezetbe? – érdeklődött mohón Szergej Szulov, a bolygó legismertebb geológusa.

– Gaia Thiller rá a bizonyíték. Optimon lény. Irányított gén-manipuláció eredménye, szervezetében öröklődött minden, ami *jót* ősei szereztek.

– Értem, – kapcsolódott Szulov, – de még mennyire értem! Szaratovban a 17 EON tömörülés bebizonyította, hogy a Naprendszer kialakulása szupernovarobbanással kezdődött. Számításaik és méréseik minden kétséget kizárnak afelől, – nukleáris robbanás hulladékán

élünk. Nem törődve a mítoszokkal a bolygó elemeire vetették magukat, s az eredmény: a maghasadás vagy természetes folyamat, vagy a Föld maga is él!

– Úgy érti, igazolták a Lovelock-hipotézist? – kérdezte halkán Cézár Kewin. – „Csak egyféle szennyezés van: az ember.” Mert ha ez beigazolódott –

– Beigazolódott! – vágta el Rachel Söderalm. – Még most sem értik? A végveszély az unidirekcionális evolúció. Ilyen nincs a Világegyetemben. Az Egységes Világszellem bolygóknak él és gondolkodik. Tulajdonképpen csak az utóbbi újdonság, a bolygók mint élőlények, mint SZABAD SZELLEMEK, régen ismertek. A gondolkozó bolygó, ez az, ami IGAZ. Évezredek óta ezt próbálják velünk megértetni a kozmosz-értelmek, akik azért mások, mint az ember, mert életük egyetlen hatalmas szimbiózis bolygójukkal. Mi pedig a legjobb úton haladunk a kozmikus gyilkosság felé: ahhoz, hogy éljünk, a Földnek meg kell halnia. Ez az, amit a Kozmosz nem enged meg! Ezért az özönvizek, csillagháborúk, Szodoma és Gomorra nukleáris pusztulása, és így tovább. Új lényeket kíván a Föld, belőlünk elege volt, hiszen nem képes a fajtánk kozmikus kapcsolatra. Mely itt kezdődik – a Földdel.

– Valami nem stimmel, – vette vissza a szót Kewin. – Della Rosa tudomása szerint megtalálták a konwaltet, zártrendszerű antiproton galaxis-robbantásra szükséges mennyiségét.

– Micsoda?! – horkant föl Rochlitz. – Hol van a konwalt?!

– A Kaukázus alatt, – nézett rá Kewin. – Jereván mellett.

Rochlitz nem szólt többé, de magában aláírta Dóra Schwan halálos ítéletét. Lelke összeroppant, nagy erőfeszítésbe került ülve maradni, s úgy tenni, mintha mi sem történt volna. A vereség érzete tökéletesen hatalmába kerítette. A versenyfutás első menetét mások nyerték.

– Mindenki eljut Waterloo-ba, – mondta Paul Pittmann, akit társai „Időember”-nek neveztek, felbecsülhetetlen életkora miatt. Az Időember ismerte Rochlitz apját éppúgy, mint Kewinét, a Söderalmok archetípusa embereiről úgy beszélt Rachelnek, mintha együtt élt volna velük a középkori Svédországban. – Lehet, hogy az első csatát elveszítettük, de annál inkább megnyerhetjük a háborút. Verd ki a fejedből a megtorlást, fiam. Vannak csodálatos vereségek, melyek végkifejletükben győzelemmé változnak. A Sorsban hinni kell. A Sorsot nem tudod bekeríteni, elemezni, tudományba préselni, irányítani. Vedd olyannak, amilyen: kiszámíthatatlan. Vajon, ki hitte volna, hogy a legyőzött Németország lesz a világ éléstára akkor, amikor legyőzői lassan megsemmisítik önmagukat? Vajon a világon végigvonuló pusztítás-hullám azoknak a veresége-e igazán, akik *először* élik át?! Az ÚT, testvéreim, az ÚT nem egyenes. Az Út természete az Időben rejlik. Minden Út olyan, amennyi Időbe kerül. Ha nincs Időd az Útra, akkor ne indulj el!

– Nem bírom elviselni, ha a butaság keresztezi pont azt a bizonyos Utat, amit emlegetsz! Ha elveszi az Időt, amiből a mi életünkben úgy sincs sok! – robbant Rochlitz. – Ezért valaki fizetni fog. Kár minden szóért, Paul.

– Nem akartam, amit tennem kell, – válaszolta az Időember, és balkezét nyújtotta Rochlitz elé.

Paul Pittmann ujján aranygyűrű foglalatban ismeretlen vörös kőből formált 5 G sugárzott, Axel Terg gyűrűjének baljós sugárzású mása. Az adeptus exemptus önleleplezése döbbenetes hatást váltott ki. Valamennyien székükhöz szögezve ültek. Nézték az Ősereg magas homlokát, melyen az M betű formáját tisztán kivehették. A Mester, Mágus, Magnus, szelíden rátette kezét Robert idegesen rángó ujjaira.

– Nem veszem át a helyedet, fiam. De kénytelen voltam tudomásodra hozni, hogy a Fekete Hattyú védelmem alatt áll. Nem azért teremtettük sokezer év nehéz munkájával, hogy meggondolatlan lépésed áldozata legyen.

– Ő a meggondolatlan! Kétszínű! Mit kétszínű: tíz- és húszszínű! – lobogott Rochlitz. – Vedd át a helyemet, kérlek. Én elpusztítom őt!

Rochlitz felugrott, s elrohant. Az ajtónál nem jutott tovább. Gersou emberei, akik azt a parancsot kapták: lélek az ajtón se be, se ki, visszavezették. A nagymester a fejét csóválva nézett rá.

– Mi a véletlen, ha nem más, mint a szükségszerűen bekövetkező esemény *ismeretlen* időpontja? Nekünk, akik az idővel dolgozunk, a véletlent is meg kell terveznünk, Rochlitz. Értsd meg ezt, és folytassuk.

Arepo szíve hevesen vert, s elővette azt a parányi aranyrózsát, amit budapesti vendéglátója asztalán talált.

– Mester, ez a tiéd?

Az adeptus csak egy pillantást vetett rá, s bólintott.

– Ahogy vesszük. Összesen öt van belőle az enyémmel együtt. Aki ettől megválik, nos, igen, – az halott. A mi értelmünk szerint halott.

– Mi történt 1911-ben Mallorcán? Minek az emléke ez az aranyrózsa? – puhatolózott Arepo.

Paul Pittmann és Cézár Kewin hosszan egymásra nézett.

– Bekövetkezett János Evangéliumának 1/13 soraiban leírt csodája. Létrejött négy „...akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.”

Arepo megragadta az asztal szélét, szinte feldöntötte, miközben felállt. A gyertyák hirtelen hosszú lánggal kezdtek lobogni, a teremben kétszer olyan világos lett, mint eddig. A levegőben mégsem füstszag, hanem kellemes szantál illat lebegett. A Rex-csoport felvilágosult tagjai maguk mögé néztek, határozottan észleltek idegen jelenlétet, de nem láttak senkit sem.

– Ha jól értettelek, – suttogta Arepo, – és nem érthetem másként: *mesterségesen* hoztatok létre négy embert?!

– Jól értettél.

– Ez Geheimnis titka, – tette hozzá Cézár Kewin. – Nem a várban rejlik, hanem a vár lakójában.

A Rex-csoport eddig meg nem szólalt tagja, Edmund Myr, a géntudomány nagy fiatalja tempósan Paul Pittmannhoz ballagott, s aprólékosan megszemlélte gyűrűjét. Ugyanezt tette a parányi aranyrózsával, amit Arepo hozott. Majd kinyújtotta kezét Kewin felé, aki megértve őt, odaadta saját aranyrózsáját.

– Alkimista arany, – ismeretlen összetétel, – hümmögte. Van magyarázat arra, miért tartották ezt titokban? Bár nem hiszem, létezik olyan magyarázat, ami kielégítene!

Az adeptus elmosolyodott, mintha igazolták volna.

– Arra, hogy nincs magyarázat, az ok – maga az ember. 1921-ben az aranygyermeket elrabolták. A Szabadkőműves Páholyok egyre tudtak csak rátalálni, itt ül közöttünk, Cézár Kewin. Máig sem tudjuk, mi történt a többiekkel. Nem hisszük, hogy túléltek a kétfelé

szakadt emberiség politikai katasztrófáját. Amit tudhatunk, azt Geheimnis ura által meg is tudjuk, hiszen minden sejtje emlékezik.

– Úgy, – méltatlankodott Edmund Myr. – Emlékezik!

– Minden sejtje! – ismételte meg a Szabad Szellemek feje.

– Tehetünk fel ilyenirányú kérdéseket? – kérdezte Szulov.

– Nem! – zárkózott el az adeptus.

Ez dermesztően hatott. Paul Pittmann tenyere felé fordította gyűrűjét, és nem magyarázott meg semmit. Egyedül Arepo értette, Barát Ágnesnek köszönhetően. Az író apja hagyatékából a Doppler-effektus értelmezésével bajlódott. A késsel, mely közeledést, a vörössel, mely távolodást jelent a Kozmoszban. A két nagy ezoterikus társasággal, ahol a Titkos Társaságok színe a kék, a Szabad Szellemeké pedig a vörös. Mikor Arepo megkérdezte, miért foglalkoztatja ez a téma, az író azt válaszolta, hogy a Szaturnuszban megfordul minden. És a Szaturnusz felfalja gyermekeit. A Szaturnusz a Föld végzete, a Naprendszer végzete. A Nagy Kaszás.

– Mester, – mondta Arepo mély tisztelettel, – megtaláltam még egy aranygyermeket, egy magyar író apját. Halott, ahogy mondtad, aranyrózsája mitsem jelent a lányának, de annál többet a sárga rózsa, a lemuri... És emlékezik. Minden sejtje. Jobb kezén a Plejádok, bal karján a Göncöl, mellén a Hattyú. Látnod kellene. Annál inkább, mert neki meg nem tilthatod, hogy beszéljen!

– Ez az én meglepetésem, – nyerte vissza önmagát Rochlitz.

– S ezt csak így mondják? – kiáltotta a legfiatalabb törhetetlen energiáját szavaiba sűrítve Edmund Myr. – Követelem a részleteket! Ha szabadon asszociálhatok, akkor a Fekete Hattyú is leszármazott. Csak nem biztosak benne.

– Biztosak vagyunk benne, – helyesbített a Mester.

– Akkor mi itt a probléma? – érdeklődött Szulov.

– A negyedik út.

– Mi az, hogy negyedik út? – csapott le Arepo. – Hiszen a harmadikról sem tudok?!

– Cézár Kewin, a titok útja. Dóra Schwan, a kötelesség útja. Barát Ágnes, a művészet útja. Simber Oka, az anarchia útja.

A Rex-csoport magába hullt. Simber Oka neve úgy robbant az agyukban, mint a pokolgép. A fiatal népevezér Dél korlátlan urává nőtte ki magát. Arábiában Taraka, Egyiptomban Ottkari, Líbiában Ali Husszein, Marokkóban Umbra volt a jéghegy csúcsa, az ismert alvezérek. És az egész világot bejárta Simber Oka nyilatkozata:

– A harmadik világ nem saját hibájából ment tönkre. Hiába a megszépítő áthárítás a növekvő háttérsugárzásra, az Afrikán áthaladó mágnessugarakra, melyek növelik a sivatagot. Mindez mellébeszélés. Afrika éhezik. Afrika beteg! Miért beteg? Mert biofegyverrel pusztítják. Olyan embertelen módon akarják elpusztítani, mely meghaladja az auschwitzi gázkamrákat! Az elv persze ugyanaz, – rámutatni egy népcsoportra, mint felelősre. Rámutattak a harmadik világra, mint megengedhetetlen szaporulatot hordozóra. A harmadik világ hordozza a népesedési bombát. Az elnevezés von Erlichtől ered!! Az eljárás azonban nem európai, nem második világbeli, hanem Első Világunk, a *legfejlettebbek* terméke. Ha ezt jelenti fejlettnnek lenni, úgy nemcsak nem vagyunk azok, hanem nem is akarunk azok lenni. Meghirdetem a háborút. Meghirdetem a világ leglogikusabb háborúját: visszafordítom a biofegyvert azokra, akik készítették.

– Az itt a kérdés: létezik-e biofegyver? – töprengett Rattavong. – India fél. Kína pedig megháromszorozódott kultúrát visz. Egy nyíltat, egy titkosat, és egy kozmikus. Mintha nem látna más utat, mint az űrt.

– Nincs is más út! – fújtatott Edmund Myr. – Simber Okának igaza van! És mivel igaza van, számíthat az Igazak Szövetségére! Az emberiséget el fogják pusztítani. Ennyi a „negyedik út”!

– Felháborító! – morogta Szulov. – Követelem, hogy a negyedik utat töröljék. Követelem, hogy állítsák meg Simber Okát. Követelem az igazat, és csakis az igazat a biofegyver-ügyben!

– Szavazásra teszem föl a kérdést: likvidáljuk-e Simber Okát? – szólt, és elsőnek szavazott igennel Rochlitz.

A hét ember habozás nélkül követte.

– És most, – vonta össze szemöldökét a Rex-vezér, – meg kell állapítanunk, ki lehet méltó ellenfele.

Arepo elismerően nézett Rochlitz Robertre. Micsoda csapdát állított! A többiek majdnem ugyanolyan gyorsan kapcsolak, s várakozóan néztek Paul Pittmannre. Az adeptus korántsem volt bánatos, inkább diadalmas.

– Simber Oka egyetlen méltó ellenfele Dóra Schwan, – összegezte az adeptus. – Erre neveltük, nem díszkíséretre.

S a Rex-csoport egyöntetűen szavazott.

„Élet, nem vagy rá méltó, hogy megismerj!”

Minél többen kívánták elpusztítani, annál jobb kedve kerekedett. A Rex-csoport halálos ítélete hízelgett a hiúságának. Az okot nem tudta kitalálni. Versenyfutás folyik, de mi a tét? Simber Oka okosabb volt annál, hogy tetteit tekintse oknak. Hosszúszárú ópium-pipáját félretéve Tarakát hívatta. Az alvezér keresztbe fonva karjait, néma meghajlással üdvözölte.

– Hívattál.

– Elutazom. Neked kell átvenned a helyemet.

Az arab szeme kifejezéstelenül meredt rá. Simber Oka tudta, hogy Taraka az egyetlen, aki nem kívánczik a helyére. Ezért választotta pontosan őt. Tarakának nem kellett vezérré válnia parttalan cselekedeteihez. Eddig is azt tette, amit akart. Vezére választhatott – megtartja-e így, vagy megöleti. Elemezve Taraka döntéseit, el kellett ismernie azok helyességét. Ráadásul Taraka nemcsak helyesen, hanem villámgyorsan cselekedett.

– Meddig leszel távol, vezérem?

– Nem tudom. Két embert viszek magammal. Kiket javasolsz?

– Feladattól függ.

Simber Oka felugrott, és öles léptekkel vezette le indulatait. Sivatagi oroszlánhoz hasonlított, hatalmas izmos testének minden porcikája résen volt. Feladattól függ?! Taraka helyesen válaszolt. Vajon mit szól majd magához a feladathoz?!

– Indiában meg kell találnunk egy nőt.

Taraka szemében érdeklődésféle ébredezett. Emberrablás? Simber Oka indokai világraszólóak lehetnek.

– Abu Bekr és Mahmud Szádi a legjobbak, vezérem.

Simber Oka megtorpant a két név hallatán. Abu Bekr fogalomnak számított. Két külföldi diplomával rendelkezett, és több nyelven beszélt. Kijárta a japán nindzsa-iskolát, veszedelmes hadseregnek számít egymaga. Mahmud Szádi analfabéta és néma. De hozzá hasonló nyomolvasó nem létezik. Ha keresni kell valakit és Mahmud Szádi nem találja meg, akkor az már nem is létezik.

– Rendben. Értesítsd őket. Még ma indulunk.

– Nemzetközi járattal, vagy különgéppel?

– Ez ostoba kérdés volt, Taraka. Hogyan hozzak Indiából Szaúd-Arábiába valakit, akinek esze ágában sincs ide jönni?! Talán segítségemre siet valamennyi repülőtér? Hozzánk igazítják a menetrendet?

– Megtalálni és ide hozni, ez két dolog. Kit keresel?! Ismert vagy ismeretlen?

– Mit tudom én! Az Igazak Rendjének feje. Zaddik Zila.

Ahogy kimondta a nevet, Taraka visszahőkölt, kezeit könyörögve nyújtotta előre.

– Ne tedd! Ne tedd! Vezér, hallgass rám! Zaddik Zila nem nő!

– Nem nő? Hanem férfi?

– Nem férfi!

– Nem nő, és nem férfi? Nagy ravasz vagy, Taraka! Azt akarod mondani, hogy egyszerre mindkettő?!

– Azt akarom mondani, hogy nem ember. Lemur.

– Lemur? Az meg micsoda? Lemur! Nézd, Taraka, az idő véges, s az én elintézendő dolgaim száma szinte végtelen. Nekem ez a nő, illetve ez a *lemur* nem kell. A tudása kell. Mégpedig gyorsan. Felkeresem. Legalább találkozom egy lemurral, s megtudom, mi fán terem.

Taraka elcsüggedt, s nem válaszolt. Simber Oka a vállára tette a kezét, s erős szorítással kényszerítette, hogy a szemébe nézzon.

– Igaz barát vagy, Taraka. Küldd hozzám a kísérőimet, és ne félts semmitől. Én sem vagyok akárki, barátom! Valamiért fontos lett az eredet, amire szívem szerint fűtyülnék. De éjszakáim nyugtalanok. Míg anyám élt, minden álmomat megfejtette. Az álmaim tettek azzá, aki vagyok. És anyámmal együtt jelent meg álmomban ez az árnyék, akit követnem kell. Meg kell találnom őt, mivel további sorsunk összefügg.

– Hogyne függne össze, ha összekapcsolod! Közelébe se menj –

– Elég volt! Végeztem!

A vezér hangja nem tűrt több ellentmondást. Taraka távozott. Simber Oka különgépe akkor érkezett Calcuttába, amikor Dóra Schwan Rijadba, Arepo és Paul Pittmann pedig Budapestre. Az adeptus látni kívánta Barát Ágnest. Arepo egész úton a családról mesélt, nem titkolva aggodalmát, hogy az író nő beteg. Mesélt Gyöngyösi doktorról és unokahúgáról, és az adeptus néhány látszólag oda nem tartozó kérdést tett föl. Arepo már a repülőtérről telefonált, s nem lepődött meg Zita szavain, aki közölte, hogy édesanyja nagyon beteg. Ágnes kivette a kagylót lánya kezéből, s gyengécske hangján sürgette Arepot.

Paul Pittmann sosem járt Európának ebben a szegletében. Cuzco hatalmas hegyeihez szokott, térségekhez, melyeket napok választanak el egymástól. Ez a zsebkendőnyi terület elgondolkasztotta, s próbált nyomára bukkanni a rengeteg miértnek, mely hirtelen felmerült benne.

A Levél utcában nyomott volt a hangulat. Ágnes felkelt a vendég tiszteletére, és nyugágyban üldögélt kedvenc rózsái közt. Viktor beesett arccal, karikás szemekkel meredt a semmibe, annak az embernek az arcát viselte, aki tudja, hogy hamarosan élete értelmét fogja elveszíteni. Paul Pittmann megrázta a vállainál fogva, mintha örök időktől ismernék egymást.

– Bízson bennem, Viktor!

Az orvos szeme teleszaladt könnyel. Oly régen kellett viselnie a felelősséget, hogy már semmilyen segítségben nem reménykedett. Csak kezével jelezte az utat a teraszhoz, maga viszont behátrált szobájába. Paul Pittmann szemtől szemben állt azzal, akinek megismeréséért ide utazott.

Ágnes mohó szemekkel nézte a napot. Olyan ember tekintete volt ez, aki búcsúzik, s már nem érdeklik külsőségek. Az sem, hogy megértik, vagy nem értik. Az sem, hogy mit gondolnak róla, azaz egyáltalán gondolnak-e felőle bármit is. Arepo képtelen volt megszólalni, akkora leromlást látott Ágnes régi és új énje között.

Paul Pittmann hosszan nézte a sápadt, vékony arcot, kereste mögötte az apát, s igyekezett felmérni a lehetséges variációkat. Ágnes kívül maradt az adeptus hatáskörén.

– Asszonyom, – fogta meg csuklóját az adeptus, – bízson egy olyan emberben, aki korszakokat gyógyított meg, és része van abban, hogy az emberiség még mindig létezik!

Ágnes nem válaszolt. Zita kihozta az aranyvizet, s lágyan felemelve anyja fejét, megitta. A beteg könnyebben lélegzett.

– Arepo, – hívta szinte lehetetével a hindut, – miért vitte el a rózsámat? Látja nem bírom nélküle!

– Bocsásson meg, kérem. A családjától elkértem, s azt hittem, ez elég!

– Visszahozta?

– Természetesen!

Arepo a beteg tenyerébe tette a parányi aranyrózsát. Ágnes ujjai összezárultak körülötte, arcán halvány pír jelent meg. Mosolygott. Most egyenesen az adeptus szemébe nézett, és szívta magába az életerőt. Néhány perc telt el így, s az eredmény elképesztő volt. Az előbb még az élet határán támoľgó beteg felállt, lesodorta magáról a takarókat, s vacsorázni kívánt. A ház fölbolydult, mintha most hajnalodnék, holott a nap nyugodni készült. Az adeptus és Ágnes egymás mellett sétálva beszélgetett.

– Az tesz tönkre, – mondta ki Ágnes, amit eddig magába fojtott, – hogy nincsen többé reinkarnáció a Földön. Elmenekültek az istenek, a bolygón csak halandók élnek. Eddig élt a lélek, és testről testre vándorolt. Ez most már lehetetlen. A halhatatlannak mondott lélek meghal a testtel együtt. A Föld kihullott a kozmikus közösségből, s ez kapcsolatban van a lemuri lények megsemmisítésével.

– Nincs többé reinkarnáció, – ismételte meg az adeptus. – Kérem, Ágnes, ezt rajtam kívül ne mondja el senkinek.

Ágnes tűnődve fogadta a Nagy Beavatott szavait. Vajon miért kell hallgatnia az általa ismert igazságról? Amely ily módon nem teljes. Visszafogottan összegezte.

– A reinkarnáció halála az inkarnáció megszűnésének következménye. A Földön nincs megtestesülés.

– Nagyon fontos, amit mond. Próbálja megmagyarázni nekem. Tekintsen tanítványának. Vagy olvasójának, akinek összegzi regényvázlatát.

– Erről én már rég letettem. Túlságosan sok tudományos adatot kellene helyreigazítani. Kezdve a Naprendszer keletkezésének körülményeivel. Az Ősköd magja a Szaturnusz volt. Minden ősi anyagcentrum szaturnuszi összetételű. A csillagértelmek itt kezdenek polarizálódni. A Nap létrehozásával jönnek létre a sugárzók, érti, ugye? A naplények az Egységes Világsszellem részei. A Kozmikus Értelem hordozói. Ők a cél. Csakhogy nem hozhatók létre átmenetek nélkül. A Szaturnusz sötét és nehéz anyag, átalakítása Nappá, Holddá, bolygókká a thulerunék feladata.

– Thulerunék! – mormolta Paul Pittmann. – Kik ezek?

– A Kozmosz Urai. Az általunk keresett Szabad Szellemek. A Világegyetem Építőmesterei.

– Lemondok a nevemről, ha ez igaz. Mi egészen mást nevezünk Szabad Szellemnek!

– Gondolom, – mosolygott Ágnes. – Ki hiszi el azt, hogy a Nap mesterséges konstrukció? Ki hiszi el azt, hogy az ember átmeneti lélekhordozót jelent? Ki hiszi el, hogy mindössze azért jöttünk létre rövidebb kozmikus időszakra, mert a Naplények tempóját nem voltunk képesek tartani?!

A rózsalugashoz érve Ágnes és vendége leültek. Paul először életében olyan tudással találkozott, amelyet nem ismert, és sejtelve sem volt létezéséről. Ez a lény nem származhatott

a mallorcai kísérletből. Pontosabban nemcsak abból. Az anyai ág! A háttérben maradó ismeretlenek.

– Tehát, – puhatolózott az adeptus, – a thulerunék azok a kozmikus lények, akik egy-egy naprendszerben az átszellemítést végzik?

– Igen.

– És a mi naprendszerünkben meghaltak?

– Nem. Hisz éppen ez a veszély, amit senki sem ért! Ők 17 milliárd éve élnek a Szaturnuszon. Ők kísérletezték ki a biológiai Mőbius-tér különböző élőlényeit. Ők kapcsolták össze a Földet, a Hattyút és a Lemurt. Látták a nagy világkorszakok embereit, látták a zru, az usia, és az agapé pusztulását. A kettős Hold-katasztrófát, Atlantisz halálát. Ez a Földön már az ötödik kultúra volt. A thulerunék nem kockáztatták többé a kozmikus egyensúlyt. A Földet zárolták.

– Mit jelent ez? – kérdezte furcsa szorongással Paul Pittmann.

– Kitöröltek bennünket a JELÖLTEK sorából. Azaz: ide nem érkezhetsz többé Pneuma, a Világtörvényt ismerő lélek, mert sosem lesz belőle Pléróma, vagyis Teljesség.

Paul Pittmannt forróság öntötte el, egész testét kiverte a verejték. Kétség nem fér hozzá, Barát Ágnes szavai megélt tudásról tanúskodnak. 17 milliárd éves tudásról! És ez az asszony tudja, hogy a bolygó foglya mindörökre.

Mégis, Ágnes fegyelme több volt a beavatott fegyelménél! Több volt a kívülálló, más galaktika-beli leszármazott fegyelménél is. Paul Pittmann szerette volna kinyitni ezt a lelket, bár maga sem tudta, miért tekinti csukottnak. Ágnes mindenre válaszolt, amit kérdeztek tőle, mindenkivel szóba állt, s olyan kedvesen csevegett a befőzésről, mintha gyakorló háziasszony volna. Recepteket talált ki, és telefonon ujjongva diktálta barátnőinek. Képes volt nyakába venni a fél várost egy-egy mosóporért, melynek hatásosságáról meggyőzték. Egész napokat töltött virágültetéssel, s legújabb hobbyja a kutyamentés lett. Othello mellett vizslák és szetterek galoppoztak az udvaron, s Ágnes úgy beszélgetett velük, mintha emberekkel volna dolga. „Nem megmondtam neked?” – kérdezte Plútót, mikor az tövises lábát nyújtotta. Ágnes kiszedte a tüskét, s közben arról beszélt vendégével, hogy a rózsa jövevény a Földön.

– Szeretném tudni, mi foglalkoztatja a szívét! – szakította félbe az adeptus. – Ágnes, próbálja meg, és legyen olyan őszinte hozzám, mint önmagához!

– Én mindig őszinte vagyok, – tért ki a kérdezett.

– De csak abban, amit kimond! Most azt mondja ki, amit elhallgatott önmaga előtt is.

Az író nő hosszan hallgatott. Paul olvasott benne, mint nyitott könyvben, de a töredékeket nem tudta összeállítani.

– Szeretnék találkozni Maitreya-val. Az utolsóval.

– Értem, – sápadt el az adeptus, és valóban megértette, Maitreya az utolsó inkarnáció, a Világtörvény végrehajtója. Mindenki azt remélte, hogy még meg sem született, s van idő. De íme, Barát Ágnes nemcsak arról tud, hogy Maitreya él, hanem arról is, hogy hozzákezdett feladata teljesítéséhez. Szánalom fogta el, mert megértette, mi mindent kellett Ágnesnek végigszenvednie. Ugyan kivel beszélhetett volna a Föld utolsó generációjáról, akikben inkarnáció dolgozik? És ha ő nem ismeri Maitreyát, akkor senki sem.

– Hogyhogy nem ismeri?

Ágnes arca eltorzult a dühtől. Szelíd vonásai megfeszültek, kék szeme lilán villogott, s remegő ujjával hátracsapta hosszú haját. Megragadta az adeptus kezét, és homlokához

érintette. A kemény csonton két elkorcsosult zru vált tapinthatóvá, közöttük hártya takarta mélyedésben lapult az usia.

– Érzi a jeleket, adeptus? A sok néha kevésnek bizonyul. Túl sokat akartak létrehozni bennem, és így lettem korcs. Semmiből sem egész! Hiányok keveréke! Gyűlölöm azt az ostoba hitet, mellyel vallják, hogy az utódok létrehozására mindenkinek joga van. Nem, Paul Pittmann! Én vagyok rá az eleven bizonyíték, hogy élő az élővel nem kísérletezhet! Sosem fogja tudni a véleményemet álszent humanizmusukról!! Eleve embertelen a születési kényszer! Nem érti, hogy ezért menekülnek az „istenek”, ezért vagyunk kiátkozottak! Minden csillagértelem maga választ életet és bolygót! Fel képes fogni ezt?! Az igazi szabadságjog: az inkarnáció megválaszthatósága. És mi a Földön az egyetlen szabadságjog? A halál megválaszthatósága.

Paul Pittmann, aki maga is évezredek hordozott génjeiben, megrendült attól a szenvedélyes kintől, mely Ágnes erre a kitörésre kényszerítette. Az egytestbe gyúrt végtelenről hallott már, de nem hitte el. Ágnes hagyta, hogy haja újra a homlokába hulljon, s eltakarja azt. Jobb kezének ujjait balkarjának Göncöl-képére szorította, míg a balkéz ujjait a jobbkar Plejádjaira. Egész lényén látszott: erőt gyűjt valahonnan a végtelenből, ahová nem tudják követni. Pittmann a könnyű ruha alatt az Arepo által leirt Hattyú csillagkép után kutató szemével, s döbbenet láttá, hogy a balvállon vörös pontokkal izzik a bőrbe ágyazott ábra. Az Adeptus végre mindent megértett. Halálos biztonsággal tudta, gyűrűjének köve és az író Hattyú jelének vérvörös pontjai egy és ugyanazon anyagból állnak.

– Ágnes, – mondta a tőle telhető legpuhább hangon, – azért kellett elszenvednie az életkényszer, mert másképpen nem tudtak bizonyosságot adni a Vízöntő Korszak kezdetéről. Ha képes rá, bocsásson meg édesapjának, akinek nem kevesebbet köszönhetünk, mint további sorsunk irányíthatóságát. Nem kell tébolyognunk különböző dátumok között, amit különböző számítások alapján kalkuláltak ki. A korszak kezdete a Maitreya születésének dátuma. A Maitreya mindig az Arcanum ikertestvére. A mi esetünkben Ön az Arcanum, melynél erősebb bizonyíték nem létezik. Ön nem korcs, hanem összeg. Summázat. Ezért kellett megszületnie.

– Nincs ikertestvérem, – nézett rá kutató Ágnes. – Amit elmondott, nagyjából sejtettem, és nagyon sajnálom, hogy semmilyen testvérem sincs!

– Bízva rám, – biztatta a férfit, s megfordította gyűrűjét. Ágnes visszahőkölt. Pillanatok alatt felmérte a jel jelentőségét, amit akkor kapott, amikor már lemondott róla.

– Beszélni fog Maitreyával, Ágnes. Beszélnie kell vele addig, míg nem késő!

Ágnes vidáman bólintott. Egyik pillanatról a másikra átvette a kezdeményezést. Szobájába hívta Viktort, Gyöngyösi doktort, Konkordiát, Arepot és Paul Pittmant. Az idő éjfélhez közeledett. Senki sem mert ellentmondani a beteg asszonynak, aki évek óta először látszott egészségesnek. És először akart valamit.

Arepo segített az asztalt szabaddá tenni, igyekezett nem kárt tenni semmiben. Ágnes korántsem törekedett erre. Mozdulatai már nem földi türelmetlenségről tanúskodtak! Ennek az asszonynak semmi sem számított mindabból, ami a többieknek. Viktor halálos sápadtsággal várta: van-e felesége cselekedetének értelme? Gyöngyösi, aki Konkordia mellett viharos gyorsasággal szokott hozzá a rendkívülihez, bátorítóan nézett rá.

Az asztalon 17 x 10 cm-es malachit lemez feküdt. Arepo és Paul Pittmann azonnal felismerték Giambattista Vico által középpontba állított Új tudomány c. rézkarc ezoterikus eredetjét. A malachit lemez zöld sugárzása pulzálni látszott, fénye az egész szobára kiterjedt.

– A Thulerune Eszmét látjátok, – közölte az író, – amelyből néhány rézmetszet az esoterikusok birtokában van, de igazi jelentését nem ismerve, elferdítették. Lényege a kettős

sugár: nézzétek a Kozmoszból érkező fény a Föld glóbuszon álló női alak szívére irányul. A szív nem nyeli el, hanem új útra indítja a fényt a Föld mellett álló férfi bal vállához, mely elnyeli a fényt. Az átszellemítést mindössze három dimenzióval ábrázolni nem lehet. Ez a metszet 11 dimenziós. Ma életre keltjük. Amikor a Hold nulla órában átvilágít a satoron, az adeptus exemptus gyűrűjével irányítsa azt a bal vállam alatti Hattyú-kövekre.

Viktor két kezébe rejtette arcát, s válla rázkódni kezdett. Konkordia óvatosan a metszet fölé hajolt, mintha máris látni akarná a 11 dimenziót.

– A Földön nincs 11 dimenzió! – összegezte leghamarabb Arepo. – Az átszellemítést veszélyesnek tartom.

– Az is, – nevetett Ágnes, – de csak rám nézve. Nem tudom, a szervezetem miként bírja el az összesítést. Ti valamilyen formában mindannyian orvosok vagytok. Meg vagyok győződve arról, mindent megtesztek majd, ami emberileg lehetséges. Tovább várni nem lehet. Erőm fogytában van. Mellékes. Erre vártam, és egyedül így érzem magam teljesnek.

– Ha az Arcanum kijelöli az Időt, akkor be kell tartani. Ha az Arcanum kijelöli a Tettet, akkor azt végre kell hajtani. Ha az Arcanum ismeri a Jelet, akkor előtte meg kell hajolni. Ha az Arcanum felveszi a Kapcsolatot, akkor nem szabad azt megmagyaráztatni, mert az Arcanum csak Első Közvetítő, – idézte Paul Pittmann az Aranyrózsa Társaság legősibb parancsait. Elgondolkozva nézett a Holdra, mely olyan vakítóan világított a sűrű függönyön keresztül, mint az egyenlítői nap. Rengeteg kérdése lett volna még. Az Arcanum azonban kijelölte az Időt. Rengeteg pontosításra vágyott a jövő Tetteit illetően, de az Arcanum kijelölte a Tettet, s ha nem engedelmeskedik, ha nem segédkezik a Thulerune-eszmeiséget tartalmazó Szív létrehozásában, az Arcanum örökre elhallgat, vagy elpusztul. Az Arcanum ismeri a Jelet, s össze kívánja kapcsolni a Kozmosszal, mitsem törődve azzal, képes-e teljesíteni mint ember az Első Közvetítő gigászi terheit. A Nagy Beavatott meghajolt.

Arepo mintha csak erre várt volna, beburkolózott csuklyás köpenyébe, és a holdsugár útjába állt.

Az égitest színe haragos vörösre változott. Sugarai áttörtek a kámzsa csúcsán, és lassan pásztázták a szobát. Ágnes levetette ruháit, mitsem törődve a meztelenséggel. Megtört, beteges teste egyértelműen *feladatot* teljesített. Mozgása lassult, vállai előre görnyedtek valami roppant súly alatt. Konkordia szeme tele szaladt könnyel. Elsőnek sejtette meg a katasztrófát, ahogy feltárult előtte az elfáradt test esendősége.

Az Arcanum végigfeküdt a pamlagon, ahol pihenni szokott, de lábbal az ablak felé. Apró karóráját kezében tartva figyelte, s csakis ezen figyelte az időt. A többiek rájöttek, valahol *máshol* is figyelik az idő múlását, de ezzel nekik nincs kapcsolatuk. Az Arcanumnak azonban van. Konkordia óráján tíz perccel múlt éjfél, Viktorén negyed órával. Gyöngyösi csodálkozva látta, hogy az övének még nem jött el a várt időpont. Arepo pedig a jó ég tudja miért, megállította karóráját.

Az Adeptus lehúzta gyűrűjét, és összeszorította öklét. Kezét felemelve összezárt öklét beleigazította az egyetlen sugárba, mely Arepo csuklyája csúcsán áthatolt. Néhány másodpercig kellett így várniuk, de ezalatt mindannyian megértették, mit is jelent az, hogy az élet befér néhány pillanatba sokkal jobban, mint évtizedekbe.

Ágnes maga mellé engedte kezét. Mozdulatlanabban feküdt, mint a múmiák. Az Adeptus ekkor kinyitotta öklét, és gyűrűjét, mint a sugarak fókuszát az Arcanum bal válla körüli vörösén izzó jeleire irányította. A szoba zöld fénye kihunyott. Egyetlen lobbanással fölizzott valamennyi vörös szemcse a fehér testen, a *kövek élni kezdtek*.

Ágnes az Adeptus gyűrűjének bíborvörös fényében fürödve fejét a thulerunék malachit táblája felé fordította, melynek zöld fénye mintha utat keresne az égbolton ragyogó Holdhoz, de nem találja. A zöld fény párhuzamosan rohant a vörössel, s nem jutott ki a szobából. Ágnes minden erejét összeszedve a malachit táblát az adeptusi gyűrű és saját testének vörös sugarai közé emelte. A két szín, a zöld és vörös küzdelembe kezdett egymással. A szobát kozmikus villanások sora töltötte be. Az Adeptus szilárdan tartotta gyűrűjét, az Arcanum éppoly szilárdan a drágakő metszetet.

– Éltél 20 ezer napot? – kérdezte az Adeptus.

– 19 446 napot éltem, – válaszolta az Arcanum.

– Vállalsz 20 ezer napot?

– Vállalom.

Ekkor a zöld és vörös sugár egyesült. Sosem látott haragos-lila sugárzás töltötte be a szobát, s mint kilőtt nyíl röppent az ég felé. A szobában lévők kénytelenek voltak eltakarni szemüket. Csak Ágnes figyelte szelíd mosolyával a metamorphosist. Szívszorító látvány volt, az akarat diadala. Azé az akaraté, amivel egykor kozmikus táncát járta, amivel a tőle oly idegen kozmikus matematikát tanulta, amivel betegségeit legyőzte, amivel regényeit megírta, amivel várt arra, hogy megteremthesse a *kapcsolatot*. Egyszerre volt hatalmas és gyenge, valamennyien éjszakai árnyak árnyékai voltak hozzá képest. Amikor levették kezüket a szemükről, látták, hogy a bal váll gravitációja szinte a fekhelyéhez szögezi. Viktor, aki látta őt megkövült Karlovy-Vary-i rózsáját nézegetni, most értette meg, felesége tudta mi vár rá, ha megszólaltatja a Kozmosz Kristályait. Mégis fájt, mikor Ágnes letette a malachit táblát, és megszűnt a fény, úrrá lett az éjszaka.

Bejcsaszvili tábornok a pokolba kívánta Jereván kétes hírű mulatóját. Amúgy is túlvilági kaszinónak becézték. Ám a Fehér Rózsa fölött nagyobb erők örködték annál, semhogy egyszerűen bezárassa, és fehérhajú személyzetét elküldje a balfenéken. Csak fűjt és fűjt és fűjt.

Ecsmiadzin még jobban felbőszítette. Épp itt kell csodafegyver, ahol látni sem lehet a fegyverektől! Puritán szobájában, többéves gyomorfekélyét egyensúlyozandó, barnakenyér-csikokat szopogatott.

Csengetésére besietett személyi titkára, Jurij Szulov. A szálfatermetű fiatalember volt az egyetlen, akit fekélye aktív rohamainak idején is el tudott viselni. A fiú tejet tett elé, amit a tábornok mohón, mint egy malac habzsolt fel. Bejcsaszvili a háború idején rengeteget éhezett, utána rengeteget idegeskedett, s mindkettő a gasztronómiai élvezetek felé lökte. A fekély alattomosan támadta le. Sugárban vért hányt, s mire magához tért, már csak fél gyomra volt.

Az életerő és a gondos orvosi kezelés talpra állította, de ételek nélkül unatkozott. Az izgalom tényérokön jelent meg Bejcsaszvili tábornok álmaiban. Hamarosan hízni kezdett, és a felesége remekbe formált félméteres cipőhúzóval lepte meg, mivel lehajolni nem tudott. A tábornok nem akart visszavonulni. Igazi katona volt, nem engedte, hogy holmi fekélyek döntsék el a sorsát. Igazi örmény volt, és úgy érezte, cserben hagyná hazáját, ha éppen most vonulna nyugalomba. Szeretett volna igazi apa lenni, de a sors ettől megfosztotta. Így Jurij Szulovot tekintette fiának, a legendás Jurijt, akit akkor helyeztek Jerevánba, mikor a Fehér Rózsa kitárta kapuit.

Jura, ahogy mindenki szólította, egyik gyöngyszeme az emberi nemnek. Atléta volt anélkül, hogy atletizált volna, vidám volt anélkül, hogy a hahota túlzásaiba esett volna. Soha nem ivott semmilyen szeszt, de szívesen énekelt a már elázott kollégákkal. Ha bármilyen kéréssel

fordultak hozzá, teljesítette. Keblére ölelte a világot, szerette a nőket, s azok is körülöngták szüntelenül.

– Figyelj ide, barátom, – mondta a főparancsnok, aki személyesen hozta Jerevánba a fiút, s négy szemközt kívánt erről beszélni Bejcsaszvilivel. – Sok mindent fognak beszélni a srácról. Elmondják, hogy ő a világhírű világügynök, akiről több film és színdarab kóvályog mind Európában, mind Amerikában. Oda se figyelj. Elmondják, hogy öccse annak a Szergej Szulovnak, aki egyik döntő figurája a Titkos Társaságok még titkosabb belső vonulatának. Oda se figyelj. Mert valóban testvérek, csak hogy az öcs a fontosabb. Végig fogják játszani vele az összes lehetséges bekormolási módszert, de eléggé öreg róka vagy ahhoz, hogy megvédd a fiút. Értesz engem, Jozsif?

– Nem.

– Hajaj! Tehát *nagyon* is értesz, mi?!

– Mondjuk úgy, tetszik a kölyök. Nem ellenállhatatlan, keményebb ifjúságot képzelünk el annak idején.

– Na, azt te ne várd meg, amikor az ő keménységére sor kerül. Ifjuncunk homo novus. Új ember. És gyűlöli azokat, akik ebből a kifejezésből viccet csinálnak, vagy bármi módon lejáratják. Öt évet töltött Távol-Keleten, s mindenfajta szektát, misztikát, s egyéb képtelenséget tanulmányozott. A legnagyobbig is eljutott.

Bejcsaszvili tábornokot abszolút nem érdekelte Távol-Kelet. Épp elég baja volt Közel-Kelettel. De érdeklődést mutatott a régi barátság kedvéért.

– Aha. A legnagyobbig, azt mondd? És ki az?

– Tudod, barátocskám, itt áll meg a mi tudományunk, és itt kezdődik a bolygóközieteké. Jura az Igazak Rendje fejének helyettese. De ezt jobb, ha el sem képzeled. Mikor belekóstoltam, azt hittem, bolondok házába kerültem. Ebben a világban barátocskám, röhej tárgyát képezi a műhold, s a legkevesebb, amit mondanak erről, az, hogy *avult, archaikus*. Érted, Jozsif?

– Fitymálni mindenki tud. Majd ha az Igazak Izéjének lesz műholdja...

– Állj. *VAN MŰHOLDJUK*. Évek óta próbálták azonosítani az amerikaiak, azt hitték, a miénk. Mi meg azt, hogy az övék. Amióta egymás keblére borultunk, tudjuk, hogy egyikünké sem. Az *ÖVÉK*.

– Az „ÖVÉK”, – bólogatott a tábornok. – De ki az az „ÖVÉK”? Csak nem akarod bebeszélni, hogy az éhínséggel küzdő India műholdakat bocsát fel stikában? Vagy a dalai láma csak akkor térhet haza Kínából, ha kölcsönadja nekik az eddig tehetségesen titkolt kozmikus objektumát?! Mert VALAKIK megalkották, igaz? VALAKIK pályára tették, igaz? VALAMIT figyelnek onnan, igaz? S mint látom, meg sem tudjuk közelíteni, igaz?

A főparancsnok úgy vélte, a vén bajtárs bírja a többit is, ha már eddig bírta. Előre hajolt, és bizalmasan közölte.

– Az ismeretlen műhold a szaturnusziaké. Több mint félmillió éves!

– Ha-ha-ha-ha! – robbant ki a tábornokból. – Félmill... Hi-hi-hi-hi! Juj de jó vicc! Hu-hu-hu! Már majdnem bedőltem neked! He-he-he-he! És hogy beszéltek a szaturnusziakkal? Bruhaha! Gondolom, a mérnökeiket a Holdon képezik!

A főparancsnok lehunyta félszemét, a másikkal élénken kacsingatott. Ez annyira meglepte a tábornokot, hogy nevető kedve éppoly gyorsan elpárolgott, amint jött. Amikor felettese suttogni kezdett és maga köré nézegetett, Bejcsaszvili elkomorodott, s továbbá meg se mukkant.

– Egy! – emelte föl a mutatóujját a parancsnok. – Azt hallgatnak le, amit akarnak. Kettő! Jereván fontos nekik. Három! Jura csak nekem tartozik felelősséggel.

– Hogyne, hogyne, – vált készségessé a tábornok. – A fiú szabad, mint a madár. Garantálom.

És szavának állt. Mikor kiderült Ervunit-Tinuvre kettőssége, és a „tükörvárost”, mely a föld alatt oly kiépített volt, mind a föld felett, ellepték a kutatók, Bejcsaszvili nyaralni ment a Fekete-tengerhez, s a kolosszális felfedezés körüli nyüzsgést titkárára bízta.

– Mi újság, kölyök? – kérdezte hazatérve.

Ekkor már félszavakból ismerték egymást. Jura élvezetes beszámolót tartott egy szigetről, ahol 216 fehérhajú szuperzszenit neveltek föl a korántsem megoldott jövőt megoldani. A fehérhajúakból nekik is jutott, sőt, itt működtették az Intranszigencia Koordinátornak nevezett elektronikai gépcsodát, melynek működéséből egy szót sem értett. Nem is akarta érteni. A fehérhajúak pusztultak, és Bejcsaszvili rágesálya a barnakenyér-csíkókat. A világ még három évet adott neki.

Végignézte az előtte álló remek emberpéldányt, s azt mondta, kissé túljátszva szerepét.

– Azt hiszem, fiam, ideje újra kezeltetni a fekélyemet. Ne, ne szólj közbe, nem tarthat vissza se a konwalt, se a konta. A Szabadkőművesekről majd olvasgatok valamit a tengerparton. Ecsmiadzin úgy, ahogy van, a tiéd. Baleset remélem nem történt?

– Az nem történt. De megölték Tarotti márkit.

– Ugyan? Csakugyan ezt tették volna? Nem lehetséges, hogy a nevezett úr megunta az életét? Tudod, kölyök, vannak emberek, akik nem tudnak megöregedni. Minden mást tudnak, de ezt nem. Elkényeztetettek. Nagyon gyakori dolog, hogy végeznek magukkal, ha egy nő, akit szeretnének megkapni, mással megy föl a szobájába. És itt ez történt, igaz? Stefán Olawskit választották Tarotti márki helyett. Kész. Piff-puff. Vége.

A két ember egymás szemébe mélyedt. Bejcsaszvili lekoppintotta parancsnoka kacsintását, s Jura elnevette magát.

– Világos. Én is úgy gondolom, Della Rosa azért erősködik egy másik variáns mellett, hogy útját álljuk azoknak, akikre rámutat. Micsoda pimaszság! Lehet, hogy ő tette el láb alól a márkit, hogy legyen ürügye minket félrevezetni.

– Hallatlan! – méltatlankodott Bejcsaszvili. – De te, kölyök, megmutatod neki, hogy nem vezethet minket orrunknál fogva? Pont most, mikor a világ figyelmét ideirányítja ez a nemmindennapi lelet! Apropó, lelet. Be tudtátok azonosítani azt a beazonosíthatatlan műholdat?

– Különös, hogy ezt kérdezi. Azonosítás nincs. De felvették vele a kapcsolatot, ismeretlen energiával, Budapestről.

– Hihetetlen, mit tudnak a magyarok! – lelkesedett a tábornok.

Az Unter den Linden vonzása megérintette Ernát. Szótlanul bandukolt Ernst Steller oldalán hazafelé. Így hívták Berlinben Mordechajt, aki Gebhardt Gallenburg génkutatónál lakott, amikor itt tartózkodott. Gallenburg háza a Humboldt Egyetem tőszomszédságában tárt kapukkal várta a vendégeket éjjel is, nappal is. Felesége, Hildegard gyakorló pszichiáterként hihetetlenül sok segítséget nyújtott férjének az elméleti kutatásokhoz. A családot két nagyra nőtt kamasz tette teljessé, tele zűrzavarral, lelkesedéssel és kíváncsisággal. Az idősebb, Ludwig imádott énekelni, s mutálástól még nem érintett hangján naphosszat dúdolta, –

„Majd eljő a nap, mikor ránk is megvirrad,
Apáink egén feltűnik ősi fény”

Öccse, Heinrich labdát pattogatva rendszerint véget vetett a dalnak, s a két fiú olyan hevesen futballozott, hogy sebeik soha el nem múltak. Mikor meglátták az udvarra beforduló vendégeiket, „vacsoraaaa” üvöltéssel vágattak föl a lépcsőkön, s már asztalnál ültek, mikor Ernst és Erna megjött.

Gebhardt összehajtogatta az újságot, amiben elmerült, s nehézkes járásával igyekezett eléjük. Gallenburg jobb válla erősen megemelkedett, gerince S-alakú görbületén hegyes kitüremlés nyomta a lapockát. A tudós púpjához legenda tapadt. Kórházban volt, mikor Hitler kiadta rendeletét az elmebetegek és nyomorékok likvidálására. Gallenburgot elbűjtették barátai, de megtalálták, és végig kellett néznie a számára védelmet nyújtók kivégzését. A Gestapo sokáig vallatta őket, nemlétező szervezett ellenállás után kutatva. Egy percig sem hitték el, hogy ilyesmi nincsen.

Mikor Gallenburgra került sor, a kivégző osztagot hátra vezényelték, s a szerencsétlen embert egy fához kötözték, úgy, hogy karjával átölelje a törzset. Ekkor megjelent két pribék fűrésszel.

– Mindig idegesített, hogy nem állsz előttem egyenesen, – magyarázta az übermensch, miközben elegáns mozdulattal a jobbkez kesztyűjét az örökké kesztyűben pompázó balkézbe helyezte. – Kiegyenesítelek, ha addig élek is, te németek szégyene. Mit szólsz ehhez? Örülsz, hogy eltávolítjuk a púpodat? Beszélj!

Gallenburg nem félt, hanem undorodott. Bár semmi sem volt a gyomrában, de sugárban hányt. Váladéktól piszkosan kiáltva vágta oda.

– Egyéb érve nincs? Akkor ez az utolsó órája.

A tiszt értetlenül meredt rá. Arca lassan bíborszínt öltött, beszélni akart, de nem tudott. Holtan esett össze. Előlépett a helyettese, de mielőtt bármit tehetett volna, hatalmas mennydörgés keletkezett. Villámok cikáztak, és belevágtak a fűrészbe, a fegyverekbe, s azon keresztül a katonákba. Az udvaron nem maradt élő Gallenburgon kívül. A német misztikus nép, s a kozmikus hatalom az egyetlen hatalom, amellyel nem vitatkozik. Gallenburgot elengedték és kiutasították a Harmadik Birodalomból.

Ettől kezdve valóban létezett német ellenállás. Alig heverte ki a sokkot, Gebhardt Gallenburg visszatért hazájába, s megszervezte az Új Németország mozgalmat. Aki vele dolgozott, sosem bukott le. Ha veszélyhelyzetbe kerültek bajtársai, szinte mindig jött egy vihar, és vele a menekülés.

– Ha nem lennének fájók az emlékek, legszívesebben arra kérném, mesélje el elejétől végéig – puhatolózott Erna. – Ki hinné, hogy a nemzetiszocializmus idején történt meg a közvetlen kapcsolatfelvétel a kozmikus értelmekkel!

– Ernst Steller számomra Ernst Steller volt, semmi más, – szögezte le a tudós. – Fedőnevét Hildegard adta.

– Ernstnek páratlan humora van, – vette át a szót Hilda. – Emlékszem, úgy jelent meg mellettem, ahogy azt az okkult irodalom előírja, azaz előlépett a semmiből. Csak bámultam. Erre produkálni kezdte magát, csettintett a jobbkezeivel, erre dörgött és villámlott. Csettintett a balkezeivel, erre esni kezdett, s a szél tombolt, üvöltött. Hozzá a feje tetején a Zru! Azt hittem, hallucinálok.

– „És zászlónkat meglengeti a szél, a szél, a szél!

Nagy vihar által jó a győzelem!” – zúgták az ifjak, s lábukkal dobogva tökéletesen imitálták a harcba indulók menetelését.

– Mars a szobátokba! – pillantott rájuk az apa.

– Igenis! – vigyorogtak a fiúk, aztán átmenet nélkül Ernst nyakán csüngve követelték, hogy csináljon egy kis vihart.

– Na, srácok, előbb a napi találós kérdés! – hárította el az ölelő karokat Mordecháj. – „Miért vagyok én olyan okos?”

– Ez az Ecce homo! – töprengett Ludwig.

– Langyos, – hümmögött Gebhardt.

– Mert „a betegség térített észre” – vágta ki Heinrich. – „Bármivel hajlandó voltam egyenlővé tenni magam, lemondtam magamról és megfeledkeztem a távolságtartásról...”

– Jéghideg! – jelentette ki halálkomolyan Ernst.

– „Mert arra ítéltetem, hogy németek között éljek!” – kiáltotta Ludwig. – Ugye, ez az?

– Melegszik, melegszik a helyzet, de még nem forró.

A két fiú összedugta a fejét és hevesen suttogott. Arcukon látszott a feszült törekvés. Már nem játszottak. Meg akartak oldani egy feladatot.

– Van egy olyan rész, melyben azt írja Nietzsche: „Két évszázadra vagytok elmaradva a pszichológiai és művészi diszciplínákban, germán uraim!... És ez bizony behozhatatlan hátrány!” Tehát más azért okosabb, mert mi nem vagyunk *elég* okosak? Ez az? – tétovázott Ludwig.

– Marhaság! – tört ki Gebhardt. – Nincs behozhatatlan hátrány. Egyébként fogalmam sincs a válaszról, jobb lenne, ha megmondanád, Ernst. Hová teszi hazánk felsőbbrendű futóbolondja a hangsúlyt?

– A válaszra, Gebhardt, – kuncogott a felesége. – Nietzschénél csak az gondolkodik, aki képes válaszolni.

Míg a fiúk lógó orral távoztak, Hildegard csendes diadallal fordult Ernához.

– Ezt értem Ernst humorán. Hát nem csodálatosan húz csőbe mindenkit saját pszichéjével?

A vacsorázókat éles csengetés zavarta meg. Néhány perc múlva belépett Axel Terg, s minden átmenet nélkül így szólt: Kezdhetjük! Itt a kazetta.

Minden szem Mordechájra tapadt, alias Ernst Stellerre, a Föld és emberiség mellett kitartó egyetlen csillagértelemre, aki megígérte a csillagnyelv megfejtését.

– Barátaim, – suttogta Gebhardt, – barátaim. Nagy nap ez. Ebben a szobában jön létre egy találkozás, mely voltaképp mégsem történik meg. Csak a hangok találkoznak, és mégis... A bolygó története fordulópontjához érkezett.

– Meggondoltad ezt a közreműködést? – tette Ernst vállára a kezét Hildegard.

– Noná, hogy meggondolta! – rikoltotta Terg. – Sőt, ezer évek óta ezen gondolkozik!

Mordecháj Ernára nézett, aki szokatlanul csendes volt ezen az estén. Kerülte a férfi pillantását, mintha nem akarná befolyásolni. Mintha megbánta volna azt, hogy éppen ő mutatott rá arra: nem az itt-maradás a döntő, hanem a csillagnyelv.

– Előre bocsátom, a feladat sokkal nagyobb annál, semhogy első nekifutásra teljes lehetne. A csillagnyelv többszörösen kódolt kozmikus hangzat. Amit ti betűnek érzékeltek, az rezgés, amit szavaknak hisztek, az a gyorsulás és lassulás alkalmazása. A hiátusok zéró értékűek, a hangok 11 dimenziós számvariánsok, amit 11 galaktika dolgozott ki.

- Jó, jó, jó! – türelmetlenkedett Terg. – Ezzel majd elbíbelődnek a nyelvészek és matematikusok. A fordítást akarom, és ebből nem engedek. Megígérte. Bekapcsolom.
- OMNE VIVUM EX OVO – hallatszott csengő női hangon.
- NON DURABIT! – mormolták a 11-ek.
- Csak nem fognak latinul társalogni... – hallotta Erna saját hangját.
- Pergetem a kőjátékot! – morogta Axel. – Most!
- VARUNA!
- Zaddik, alfa, bit, nego, pdor, kitemm hala.
- Az igazság nem a kezdetben van, hanem a befejezésben. Köszöntelek mint a kozmikus törvény földi Őrét. Mielőtt távozunk, figyelmeztetünk. Megvizsgáltuk a hegyeket, és azok csúcsa 34 milliárd éves. A bolygón a csúcsok idősebbek a mélységnél, idősebbek *bármínél*, amit a kozmoszban valaha is találtunk, – fordította Mordecháj.
- Elképedve, mozdulatlanul ültek. „Ez aztán tömörség!” – gondolta magában Erna. „Baj van!” – gondolta Gebhardt.
- 34 milliárd év! – rikkantotta Terg. – Erre vártam!
- Lehetséges, hogy erre várt, – mondta szárazon Ernst, – de ilyen anyageltérés önmagában véve katasztrófa.
- Persze! Erősebb a kozmikus gravitációnk minden más gravitációnál! Tudtam! Alexander von Humboldt is tudta! Ezért írta meg a „Kozmoszt”, de a kutya sem figyelt föl rá! No, most tovább! – kapcsolt újra Terg.
- Tarem tenet kodf, hiwe alk porjaha? – kérdezett a Hang.
- Megállapítható-e az anyag eredete, jelenlétének következménye az emberiség fejlődésére, vagy az embernek mint biológiai terméknek a fejlődésére? – hangzott a fordítás.
- Bcom-ldan yig drug sgra chos.
- Az űr számunkra ismeretlen területéről érkezettek célját nem értjük. A VÁNDOR általunk sem ismert űrhajó. Könnyedén alakítják a mágneses teret, ezért megközelíthetetlenek. Kenoholdat állítottak pályára a Szaturnusz körül. A hidrogént nem ismerik el a Kozmosz közös nevezőjének.
- Hogy mit nem ismernek el? – hördült föl Gebhardt.
- Jól hallotta, – bólintott Erna, aki várt valami hasonlót. – Ezért nincs kapcsolat.
- Szent Isten! – kapcsolt Hildegard is. – Ha a hidrogén számukra nem közös nevező, akkor számukra ez az élet *NEM ÉLET!*
- Így igaz, – bólintott rá Mordecháj. – De nem ez a baj, hanem az, hogy nem tudjuk: számukra mit jelent a Kozmosz közös nevezője?
- JAMA!
- Zaddik, taw menw nisz um gerupa éa.
- Ha igaz vagy, úgy teremts igazságot, mind a bolygón, mind a Kozmoszban. Te vagy az utolsó inkarnáció. Lép ki a sötétségből a világosságba, mielőtt véget ér a végső kalpa.

Mordecháj szeme szikrát szórt, de fegyelmezte magát, és kezét ökölbe szorítva összeütögette. Terg kikapcsolta gépét, mitsem törődve azzal, hogy a fordítás még nem teljes. Hildegard erélyesen vetett véget a csüggedésnek.

– Tovább, uraim! Szeretném ismerni ezt a Hangot alaposabban!

– Igaza van. Bekapcsolom.

– Hic teram jogri jutto pa rotas? – kérdezett a Hang.

– És ha az élet nem méltó rá, hogy megismerjen? Mit tett a Föld azért, hogy a Kozmosz polgára legyen? Az ember gyilkos fajzat. Elég magára hagyni, s úgylis elpusztul. Nem engedhetünk magunk közé gyilkosokat, – hangzott a fordítás.

– Kristályhang, – összegezte Hilda keserűen. – Semmi érzés. Csodálatos, steril tisztaság.

– Várjunk csak! Ezeket a szavakat már elmondta Szókratész! Élet, nem vagy rá méltó, hogy megismerj! Inkább a bürokpohár! Igen, igen! – jött izgalomba Erna. – És Szókratész állította, míg a Hang csak kérdezi!

– Jama, akivel beszél, a kozmikus halál istene, – hívta föl a figyelmet Terg. – Íme, a válasza!

– Val rollu lopp ker! Béth, nego, pdor, kitten hala.

– Minden élet, melyről lemond a Kozmosz, végérvényesen az enyém. Meggyőződtem, nincsenek kétszer születettek, soha nem is lehetnek itt többé. Úrrá teszem a Semmit. Az már visszavonhatatlan. A soha többé. Ehhez ismernem kell téged, – fordította Mordecháj.

– Okos! – örvendezett a finalista. – A halál istene végül is az élet legfőbb védelmezője lett. Feladta a leckét: vagy-vagy! Namármost, a Zaddik részéről nincs válasz! Hallatlanná teszi, s tovább lép! Íme!

– VAJSRAVANA!

– Melg mat cenna olgé. Rurn ketta kald obe. Nego, nego. Mal terr! Nekro! Szidd-mé grmi as, brél rog gruda kdro.

– A hiba nemcsak az emberekben van, egyes nézetek szerint ők tehetnek legkevésbé természetükről. Mást akart teremteni a te fajtád! Ne tiltakozz! Mi mindent megpróbáltunk a kapcsolatért. Semmi, semmi évmilliókon át. De ez nem marad megtorlatlanul. Vigyázz! Van, aki belelát terveidbe és egyértelműen az emberek mellé állt. Aki követi nyomaidat, értékeli igaságaidat, és át fogja húzni terveidet.

– Vis-va?

– Meg mered nevezni itt és most?

– Mordecháj.

Kattant a kapcsológomb. A szobára némaság telepedett. Mordecháj rágyújtott, s mintha nem róla lenne szó, Ernához fordult.

– Elégedett?

Míg a két szempár igyekezett egymás mélyére látni, az Adeptus Universalis csendben kérődzött a hallottakon. Nem könnyebbült meg annak tudatától, hogy Mordecháj nemcsak keresi, hanem bizonyos értelemben kergeti a VÁNDOR utasait.

– Hülye csecsemőként halunk meg aggastyánkorban, ezt vágta a fejünkhöz a Tigris küldötte, – mondta ki azt, ami legjobban foglalkoztatta. – Van erre magyarázat?

Gebhardt felállt, és fiókjából előhúзва egy ábrát az emberi testről az asztalra rögzítette.

– Folytassuk!

Mordecháj az asztalhoz lépett, s finom, hosszú ujjait végigfuttatta a körvonalakon.

– Emlékeztek Dürer aszimmetrikus emberére? Akkor még csak a két oldal mássága volt közérthető. A XX. századra az emberi csontozat abnormális kettősséget produkált. A jobb oldal csontozata elvékonyodik, kisebbedik és zsugorodik. A bal oldal csontozata vastagodik, nagyobbodik és nő. Az aszimmetria egyensúlybomlássá fajult. A túlsúlyos bal rátelepszik a jobb egyre ritkább és könnyebb csontjaira. Ez a fejnél a legveszedelmesebb. A koponya úgy alakul, hogy a bal agyfélteke növekedhet, a jobb viszont mintha mesterséges zsugorításnak lenne kitéve –

– A koponya! – vágott közbe Erna. – Titkos Társaságok és kalózhajók szimbóluma. Lehetséges, hogy ezt a tudást kívánták vele ránk hagyni? És nem értettük, mert nem volt hozzá elég a látás, a szövegek pedig elvesztek!

– Mivel a rosszat nem tudtuk jóra fordítani, a jót fordítottuk rosszra, – töprengett Hildegard. – Koponyából *halálfej* lett, anélkül, hogy értettük volna: *miért?*!

A finalista ezúttal végképp elkeseredett. Ám, ahol a tudós megadta magát, ott az Adeptus még lázasan kutató összefüggések után.

– Tegyük fel, hogy ez a csontozat a keresett hatodik faj első ismérve. Tegyük fel, mert ezt fel kell tételeznünk az előfordulás mennyisége alapján. A minőséget vizsgálva viszont azt kell feltételeznünk, hogy a csontozat felemás viselkedése lerövidíti az életkort. Mennyire?

– Húszezer napra, – válaszolt Mordecháj annak az embernek a sietségével, aki ezt rég végiggondolta. – Fele aktív, fele –

– El tudjuk képzelni, – bólintott Gallenburg. – Megváltozik a csontvelő vérképzése, általánossá válik a leukémia. Ettől az életidő tovább osztódik, feltehetően ismét feleződik!

– Borzasztó!

– Az agy szorongatott helyzetében megbéníthatja a látás, hallás, mozgás idegpályáit és a beszédközpontot. Vak, süket, béna és néma testek szaporodnak.

– Ami már büntett. Íme, az eredendő bűn magyarázata. Így viszonyulhatott az előttünk lévő generációk sora is utódaihoz. Az első emberiség tudta, hogy a második emberiség őhöz képest katasztrofális, a második ugyanezt tudta a harmadikról, és így tovább.

Terg kérdően nézett Mordechájra, aki nem cáfolta meg. Erna és Hildegard rémülten néztek össze. Gyorsan kombináltak, és nem akarták elhinni a végeredményt. A hatodik faj ily módon egyben az utolsó is. Nem a Nagy Adeptus által remélt kozmikus csoda, hanem gyenge az életre, és a Kozmosz segítsége nélkül elpusztul. Most értették meg a távozó csillagértelmeket, akik ezen a bolygón tapasztalt önpusztításhoz hasonlóval nem találkoztak.

Gallenburg, az örök optimista, gépies gyorsasággal futott végig az érveken. Önmagát is meglepte azzal, mennyire az igazság/hazugság kérdéskörére összpontosított.

– Igen, itt föltárult egyfajta igazság, mely ránk zárul, mint egy kozmikus csapda. Mivel a hazugság vissza nem igazolt igazság, mivel a Föld mint bolygó az embert mint kozmikus létezőt nem igazolta vissza, a Kozmosz szempontjából az ember vagy hazudik, vagy maga az *élete* hazugság.

– Ezért keresi Mordecháj azokat, akik ebből bennünket ki akartak emelni! Olyan szépségbe, amit testből testbe vándorolva évmilliók óta nem tudott elfelejteni! – szólt Erna.

– Barátaim, – kezdte tőle szokatlanul halkan Terg, – ha elég bátrak vagyunk szembenézni az összegzéssel, akkor ki kell mondanunk: 1) csak az áll fölötte minden kozmikusnak, aki maga is kozmikus; 2) ha ez nem található sehol a Földön, sehol a Holdon, akkor csakis a Napban található!

– Hát persze! – örvendezett Erna megkönnyebbülve. – A Nap a Kozmoszban JEL! Akiket elpusztítottak, „jelöltek” voltak, azaz Napba készülő lények. Sugárzók! Ezért ismeretlenek annak a 11 galaktikának, amelyen a csillagértelem bolygólakókból áll!

– És most mitől könnyebbült meg? – kérdezte Mordecháj.

Sem Erna, sem a vendéglátó házaspár nem felelt. Ernst Steller, fedőnevén Mordecháj, az elkötelezett, zavartan nézett egyikről a másikra, de csak Terg nézett vissza rá.

– Jelenlegi tudásunkkal Kelet és Nyugat evolúciós harca eldőlt. Nem a durvából keletkezik a kifinomult, hanem a kifinomult durvul el, ahogy ezt Kelet mindig is állította. Meg kell találnunk azt a tudást, amit erről a Földre hoztak a VÁNDOR utasai.

X.

Kalkutta a Gangesz-delta legszebb ágán, a Huiglin épült. A roppant folyóág szigeteket emel ki magából, és szigeteket süllyeszt el kedve szerint. A lomha nagyváros mitsem törődik azzal, merre tart az ide érkező.

Simber Oka útjára küldte Mahmud Szadit és Abu Bekret, majd kíséretével felszállt Kuver hajójára, és délkeletnek tartott. Míg a Huigli eléri a tengert, valóságos szigetvilágot alkot. Ezekkel senki sem törődik. Ma még vannak, holnap már nincsenek, ahogy a Huigli akarja. Mégis élnek valamennyi szigeten. Apró vályogházak lapulnak a fák törzseihez, padlójuk kézzel egyengetett sár. Többet nem érdemes tenni a holnapért. A mangó és a banán ölbe pottyán. Ez tökéletesen megfelel azoknak, akik egyik napról a másikra élnek. A szigetek hamarosan a törvény elől menekülők menedéke lett. Vezetőjük Pa, az Egylábú az Amogkasszidin élt, amit feltöltöttek és megerősítettek.

Az arab egykedvűen próbált viselkedni, de a folyó semmihez sem fogható nagysága nem hagyta érintetlenül. Sivataghoz, kövekhez szokott bőrét harmat lepte el, lélegzetével tengeri szél járta át a tüdejét.

Amoghasszidihez közeledve nem látott mást csak dzsungelt. Kuver csillogó szemmel magyarázta, hogy ezek a gyűrűként helyezkedő kisebb szigetek voltaképpen előőrsei a vezérnek. Csak rajtuk átjutva lehet kikötni, ami nem könnyű művelet. Szavait fegyverropogás szakította félbe. Pa tudta: aki érkezik, azt illik úgy fogadni mint egykor a királyokat. Simber Oka partra szállt, elérhetetlenné válva azoknak, akik figyelemmel kísérték útját.

Kalkuttába érkezett Trullo de Cecini és lánya, Krysis. Ők északnyugatra tartottak, a Himalája Dhupa barlangtemplomhoz. Itt várt rájuk Szambhava Gurudév, az Isteni Mester, kinek ősei személyesen találkoztak a VÁNDOR utasaival, kiket azóta az Ég Vándorainak neveztek. A Szambhavákat eskü köti a hegyhez, soha el nem hagyják. S ha ők nem mennek másokhoz, ide kell jönni hozzájuk.

A vidék vadsága minden képzeletet felülmúlt. A Dhupa láttán felfoghatatlan, miért éppen ide jöttek az Ég Vándorai?! Krysis összeszorított foggal igyekezett úrrá lenni fáradtságán. A szőnyeg, amit idáig hozott magyarázatért, összetekerve himbálózott a nyeregben. Mukunda Nanda, aki tolmácsolta a guru üzenetét, aki vezetőjük és örök a hegyen, nem tartja szóra érdemesnek a terepet. Keskeny, sötét nyílást mutogat a csaknem 600 méterrel felettük futó sziklafalon. Négy óra, míg odáig felvergődnek.

A Dhupa több, mint barlangtemplom. Mélyen a hegy belsejében rejtőzik. Méreteiben játékként zsugorodna össze nem egy európai katedrális. Mukunda Nanda elmagyarázza a risik, guruk és avadhuták bonyolult rendszerét, amiből csak annyit értenek meg, hogy a Dhupa azoknak a gyűjtőhelye, akik úgy vélekednek: megtörtént a tizedik és egyben utolsó „avatára”, azaz isteni megtestesülés. Tudósok és szerzetesek egyszemélyben, akik a Szambhavák irányításával végzik munkájukat.

A hegy lakói szó nélkül suhannak el mellettük. Fáklyára nincs szükség, itt villannyal világítanak. Mukunda Nanda lótusz-formájú ajtóhoz vezeti a vendégeket, melyen ez áll: IDŐRŐL IDŐRE. Ide már egyedül kell belépniük.

Kalkutta óvárosába, annak is egyenesen a szívébe igyekezett Arepo és Paul Pittmann. Céljuk a Micui-ház, Takakage Micui rezidenciája. A japán üzletember új bányát kívánt nyitni Indiában. Lépései előtt rendszerint konzultált Arepoval. Így történt ez akkor is, mielőtt Arepo

útra kelt Európába, s meglepte, hogy Takakage szinte könyörgött a visszatérésért. Az okot nem volt hajlandó elmondani.

Arepo azért engedett a sürgős hívásnak, mert az Adeptust és veszélyes gyűrűjét mindenáron el akarta szakítani védencétől. Ha ez nem történik meg, az író nő nem éri meg a vállalt 20 ezer napot, talán a holnapot sem. Magával hívta Pittmannt a rendkívüli lelet ígéretével. A japán üzletember ugyan semmi ilyet nem mondott, de bányáiban nem egyszer talált kőbe vésett szanszkrit feliratot, s ezeket Areponak engedte át.

A Micuik tevékenysége egyre erősebben helyeződött át a kereskedelemről a bányászatra. Több száz éves feddhetetlen múltjuk olyan fedezetnek bizonyult, mely előtt minden állam meghajolt. Az indiai beruházásokat még Takakage nagyapja kezdte meg. Olyan térképet hagyott utódaira feltárandó bányákról, melyek egyetlen más térképen sem szerepeltek, mégis biztos sikert hoztak. A térképet igyekeztek mások is megszerezni. Takakage Micui nagy létszámú testőrséget tartott, házát magas téglafallal zárta el a külvilágtól. Emögött varázsos japánkert ölelte körül a vakítóan fehér épületeket. Fű és moha, kókuszpálma és tujacserje, gömbölyű kavicssal kirakott ösvények, virágokból álló napóra kápráztatták el a szemet. A mesterséges domb alján apró tavacska, s a kristálytiszt vízben parányi halak értették meg a látogatóval: Micui úr magával hozta hazájának egy darabját.

Arepo bemutatta egymásnak az urakat, s mint feltételezte, japán barátja azonnal meghívta házába Pittmannt is. Megfürödve, pihenten teáztak és útjukról beszélgettek egy ideig. Enélkül a lényeg szóba sem kerülhetett.

– Emlékeznek a lubaantuni kristálykoponyára? – tért rá váratlan gyorsasággal tettei szubsztanciájára Takakage. – Én egy teljes kristályembert találtam.

Az Adeptus fürkészve nézte Micuit, akinek szeme sem rebbent.

– Jöjjenek, megmutatom. Többet ér minden szónál.

Arepo átmenetileg elveszítette beszélőképességét. A kristálykoponyák a Kozmosz rejtélyeiből is a legnagyobb rejtélynek számítanak. Az eddig ismert három példány megmunkálásáról egyetlen szakértőnek sincs fogalma. A kvarckristály tárgyakat Mexikóban az „Istenek könnyének” nevezték, és azt állították, létezik olyan növény, melynek nedve által a kvarc megpuhul, és úgy formálható, miként az agyag. Ilyen növényi főzetet azonban mindmáig nem sikerült előállítani. A kristálykoponyák korát sem sikerült megállapítani. Vannak, akik időszámítás előtt kilencezerről, vannak, akik 12 ezerről beszélnek. És vannak, akik nem mernek időt mondani. Az utóbbiak szerint nem földi eredetű tárgyakról van szó. A koponyák leghasonlóbb tulajdonsága a szimmetria. A bal és jobb tükörszerű, az állkapcsok függőlegesek, a szemgödrök kerek. Gépi megmunkálásnak nyomát sem tudták kimutatni. Eddig fel sem tételezték, hogy koponyán kívül más is található ebből az anyagból. Micui kristályembere forradalmasítja a Kozmosz kutatást, efelől meg volt győződve látatlanban is.

Takakage leletét kisebbfajta hadsereg védte. Mikor végre felnyitották az utolsó ajtót, s szemtől szembe állhattak a kristályemberrel, beléjük rekedt a szó. A 190 cm magas szobor felülete tökéletesen sima, anyaga viszont örvénylett. Úgy keringett benne a fény, ahogy a vér a bio-lényekben.

Szó sem volt koponyáról, vagy halálfejről, vagy úrruhának vélhető maszkról. A lelet sosem látott szépségű humanoidot ábrázolt. Vagy – tette föl magában a kérdést az Adeptus – maga a drágakő-bábu élt? Az Adeptus megérintette a kristálylényt, de előbb lehúzta ujjáról gyűrűjét. Megérintette a szem végtelenül keskeny vonalát, a homlok és orr közötti egyenesen futó profilt, a kecsesen ívelő ajkak. Áttért a nyakról a vállakra, majd a mellkast vette szemügyre, s itt megállt. A mellkas nem árulta el, férfivel vagy nővel van dolguk. Szemük automatikusan

ugrott az altestre, ahol szintén nem volt semmi. Az Adeptus úgy érezte, a lelet hideget sugárzik. Fenyegetés áradt belőle, pedig szépsége felülmúlt mindent, amit szemlélői valaha láttak.

– Samatobrynnak neveztem el, – közölte Takakage.

– Nostradamus alapján? – fürkészte az Adeptus.

– Így is felfogható, – bólintott udvariasan a japán. – A teljes igazság azonban az, hogy családunk ősi térképpel bír, mint Nostradamus kora. Nem mernék *időt* mondani a keletkezéséről. Évszázadok óta haladunk egyre szűkülő körben a legkülönbözőbb tárnák feltárásával Samatobryn felé.

– Találtak utalást arra, hogy mit kell találniuk? – kérdezte Arepo.

– Ha volt is, elveszett, s már csak legendák szállnak nemzedékről nemzedékre, – tért ki óvatosan Micui.

– Nostradamus utalása olyan sokértelmű, hogy attól lehet Samatobryn egy ősi város is, talán a legősibb város a Földön, – mondta Pittmann. – Ez esetben akit kristályembernek nevez, – thulerune.

– Ó, köszönöm! – hajolt meg Micui. – Feltételeztük ezt is, de feltételezni nem elég. Hakító-Sztan is szaturnuszinak véli. Halott szaturnuszinak, akiből a hely sokat rejthet. Hakító-Sztan el sem mozdul onnan.

– Érthető, – lelkesült Arepo. – Az évszázad lelete.

Az Adeptus lassan körbejárta a kristályembert. Szeméhez emelte gyűrűjét, s annak szikrázó vörös fénnyén át figyelt.

– Lapis invisibilitatis, a csodálatos kő, amely élt, – foglalta össze Pittmann – nem legenda többé. Egyhuzamban azon töprengek, hogyan és főként *miért* került ennek bizonyítéka Magyarországra? Itt, a Himalája lábainál felcsillan az összekötő szál: Nostradamus. „Amikor élet és halál folytan Magyarországon az uralom megváltozik, a törvény durvasága túl fogja szárnyalni a kegyetlenséget, fővárosa jajgatástól és kiáltozástól lesz hangos, Castor és Pollux ellenségekként állnak egymással szemben a küzdelemben.” Az egyik legkülönösebb megvalósulás. A II/90-es mellé a X/86-ost is figyelembe kell venni, melyről azt gyanítják, a vörösök és fehérek csapatát vezető vadászkutya mindenképpen magyar lesz.

– Azt kell megértenünk, hogy Samatobryn egyfajta nyitánya egy új, és nagyon véres korszaknak? – kérdezte Micui.

– Ha ez így igaz, – válaszolt az Adeptus helyett Arepo, – akkor az idő végtelenül kevés. Nostradamus a II/41-ben két napkorongról, égő égitestekről beszél 1993 szeptemberére.

– Ugyanekkor telik le az Arcanum 20 ezer napja! – mondta kissé sápadtan Paul Pittmann. – Aki ismeri a thulerunékat! Az élőket. Értesíteni kellene Axel Terget, Micui úr. Meg kell mutatni neki a thulerunét! Ami következik, azért egyedül én nem viselhetem a felelősséget!

Takakage Micui néhány szót váltott testőreinek vezetőjével, aki néma meghajlással távozott. A házigazda gyümölcscsel kínálta vendégeit, de ehhez egyiknek sem volt kedve.

– Az idő! Kevés az idő. Nem értem az időt, – medítált Paul Pittmann. – Lehet, hogy ezt kellett volna tanulmányoznom egy életem át. Aki előre lát, annak a tenyerén fekszik az idő titka. Le kell győződnöm Axel Terg fenntartásait Nostradamus jóslataival szemben. Ugyanakkor szükségszerű alkalmaznunk a finalisták materialista szemléletét *együtt* a metafizikával!

A testőrparancsnok lépett be, és néhány mondat erejéig félbeszakította az eszmefuttatást. Micui nyájasan fordult vendégéhez.

– Épp most kaptam a hírt, hogy Axel Terg úr Berlinben van. Gebhairdt Gallenburg úr vendége. Ha kívánja, összekapcsoljuk Önöket. Ha akarja, bemutathatja neki a Samatobryn-leletet.

– Méghogy akarom-e? – örvendezett az idős ember gyermek módra. – Le a kalappal a japán technika előtt!

– Semmiség, – hárította el Micui, – mitsem tehetnénk, ha a németek nem tartanának ugyanitt! Fáradjanak a gépterembe!

Pittmannt alig lehetett utolérni, valósággal rohant. Axel Terg már a képernyőn volt.

A két Adeptus kis ideig némán szemlélte egymást. Axel Terg szólalt meg előbb.

– Hello, Pittmann! Mivel bírták rá erre a lépésre?

– Hello, Terg! Beadunk egy képet a samatobryni leletről.

A kristályember ráúszott a képernyőre. A két Adeptus némán szemlélte, nem így Mordecháj.

– A Szaturnusz küldöttei! Az atlantidák jelöltjei! Vagy lemurok! A második Hold lakói! Aranygyermekek! Végre!

Pittmann felemelte a kezét, és gyűrűjét fordította úgy, hogy az jól látható legyen. Terg csak néhány másodpercet habozott, majd Ő is ugyanígy cselekedett. Akik látták ezt Berlinben és Kalkuttában, összeszorult a szívük. Óriási esemény, ha az Adeptus Exemptus és az Adeptus Universalis leleplezi önmagát. Sőt, együttműködésre készülnek.

– Thulerunék, – intette le Mordechájt Pittmann.

– Más Naprendszer? – kérdezte gyorsan Terg.

– Ki tudja? Vagy nagyon is saját galaktikánk. Szaturnusziak. De csak addig, míg elvégzik az Átszellemítést.

– Ezt honnan veszi?

– Arcanun-kapcsolatból.

– Élő kapcsolat a Kozmosszal? Viccel velem?

– Miért tenném? Mikor ott van Ön mellett Mordecháj!

– Ő csillagértelem, és nem Arcanum! Éppen általa tudjuk, hogy a Sugárzók más Naprendszerből jöttek. Annyira másból, hogy 11 galaktika nem ismeri!

– A thulerunék nem Sugárzók.

– Ebben én nem vagyok ilyen biztos!

– Ismétlem: a thulerunékről már Giambattista Vico kora tudott. Saját szememmel láttam 11 dimenziós malachit-metszetben!

– Akkor nagy bajban vagyunk, barátom! Főleg, ha nem tudjuk a kapcsolatfelvétel módját a Sugárzókkal! Létkérdés, hogy előbb lépünk kapcsolatba velük, mint a szaturnusziak!

– Thulerunék! – helyesbített másodszor is Pittmann. – Döntő, hogy a Földön akartak valamit a Sugárzóktól! Itt léptek kapcsolatba egymással.

– Vagy maga a Föld volt a kapcsolat! Hol van Samatobryn?

- Egy olyan régi térképen, melyen nincsenek országok, – közölte udvariasan Micui Takakage.
 - Honnan van a térkép? – tudakolta a mohó finalista.
 - Japánból. Sintoista tekercsek között őrizték, – adta meg a felvilágosítást Micui. – Amateraszu, a Napistennő ajándékozta testvérének, az Éjszakának.
 - Samatobrynt? – avatkozott bele újra Mordecháj. – Ez a Föld képletes halálát jelenti, átalakítást Fekete Lyukká, Éjszakává!
 - Ha Samatobryn helység-, vagy bolygó-név *volt*, akkor így igaz, – válaszolta a japán. – A név megfejtése azonban bizonytalan. Csak a teljes feltárás adja meg a végső választ.
 - A teljes feltárás veszélybe sodorhatja a bolygót! – figyelmeztetett Mordecháj.
 - Az ecsmiadzini feltárást is katonák őrzik, ezt India is képes megtenni, – avatkozott bele újra Arepo.
 - Egyetérték! – vette vissza a szót Axel Terg. – Maradjunk a realitásoknál. Lehetséges-e, hogy a kristályember egykor bio-lény volt?
 - Ezt már föltették a kristálykoponyákkal kapcsolatban is, de senki sem tud biztosat, – válaszolta Pittmann. – Nem tudom, milyen realitásokra gondol! Ismeretlen talajon mozgunk. Egyetlen hibás lépésünk sem lehet! Még a „volt” használatát sem helyeslem, érti?
 - Micsoda?! – horkant föl Terg, és látszott, ahogy felugrik székéből, behajol a kamerába. – Csaknem arra utal, hogy a thulerune – ÉL?!
 - Mindenesetre rajta nyugodott a Föld legnagyobb hegyóriása, és nincs rajta egy karcolás sem! S ilyet nem tanácsolnék vizsgálat céljából sem. A gyűrűsugárra belső fényvibrációval reagál.
 - Reagál? – kérdezett vissza szinte az egész Gallenburg ház.
- Az Adeptus Exemptus nem válaszolt. Ez a csend India csendje volt, az önmagának elég világ csendje.
- Valami baj van, Pittmann?
 - Nem tudom. Valami rettenetes készül mind fönt, mind lent. Összefutnak a jelek. A Hermész-lánc lezárult. 333-an voltunk. Nincs tovább. Mi vagyunk a két utolsó láncszem, Terg.
 - Nem akarok utolsó láncszem lenni, – tiltakozott a finalista. – Azonnal mondja el az aggályait! Fél a lelettől?
 - Inkább az arab világ biofegyverétől, a tabuntól. És attól, hogy előállítottak egy idegmérget is, a nubatot. Mindkettővel korlátlanul rendelkezik egy Arcanum-utód, Simber Oka. Nem tudjuk megközelíteni, pedig legjobbak keresik. A tükörelnevezések az arab mágia aktivizációjára utalnak.
 - Értem! A többit szemtől szembe! Odautazom – közölte Terg.
 - Legyen a vendégem, – búcsúzott Takakage Micui.

Szambhava Gurudév szobája inkább a keleti kényelmet mintázta, mint a keleti aszkézist. A padlót bundavastag szőnyegek borították, parányi asztalok mellett bőrpuffok, és mindenütt párnák. A kandallóban árammal előállított tűz lángolt, de ebben a lángban a fahasábok sosem égnek el. A falak nem látszanak a könyvektől, de fegyverek, televízió, rádió, lemezjátszó sem hiányzik.

A Guru nem állt föl vendégei üdvözlésére. Ő itt uralkodó, fenség. Lótusz ülésben ült az egyik párnán, drága prémekbe burkoltan. Krysis, aki először találkozott guruval, megdöbbsent az átható, kemény tekinteten, mely korántsem nevezhető derűsnek. A lány abban a tudatban élt, hogy a keleti misztikusok állandó nirvánában lebegnek. Szambhavát pocakos, vidám Buddhának képzelte, akinek talán nincs is szeme, mert nem látható arcának örök mosolyától, s a kényelemtől kerek arc zsírpárnáitól. De élt benne kép a fakírokról is, akiket csaknem elfúj a szél, és a bőrük vastag az örökös önsanyargatástól, csaknem fekete a tűző Naptól. A guru egyik képnek sem felelt meg, Krysis tudta, kár keresgélne emlékeiben. Agyában földi dolgokat raktároz, a Gurudév viszont nem hasonlított semmihez, senkihez, ami földi. Tekintete jobban hasonlít egy röntgen-készülékhez, mint szemekhez. Sugarai át- meg átvárták a lányt, aki sosem érezte magát olyan meztelennek, mint ezelőtt a tekintet előtt. Mégis, a guru pillantása nélkülözött minden tolakodást. Krysis nem érezte úgy, mintha intim énjében kutakodnának, nem érezte úgy, mintha meggyaláznák legtitkosabb énjét. A guru megállt az *ego* belső határainál, tiszteletben tartotta a lány személyiségét és akaratát. Szavak nélkül is megértette, itt nem élnek vissza kiszolgáltatottságával.

Trullo de Cecini nem először járt Keleten, ismerte a Himalája sok rejtett zugát, de Dhupáig még nem jutott el. Nyugodtan átengedte magát a párnák kényelmének, megvárta, meddig akarja szemlélni őket az Isteni Mester. Krysis kitekerte a faliszőnyeget, illetve a sezlonterítőt, pontosabban azt a textiliát, melynek rendeltetéséről nem volt fogalma. Eddig még egyetlen szó sem hangzott el.

A guru tetszését megnyerte Krysis gesztusa. Elmosolyodott. Helyet mutatott maga mellett, ahová a lány inkább lerogyott, mintsem leült. A konvenciótól olyan messze került, mint még soha. Mióta felismerte a szőnyeg jelentőségét, egyre inkább távolodott eddig kialakított énjétől. Némi büntudattal gondolt Weydrungra, akinek rövid ideig felesége volt. Éppen csak addig, míg át tudta tekinteni a génkutatást. Gyöngyösi doktorra és Konkordiára, akik elvezették Barát Ágneshez. Krysis látta, hogy Konkordia elsiratta már, halottnak hiszi, de nem volt ideje helyesbíteni. Majd hazatér. És az ott van, ahol Konkordia. Trullo de Cecini lányaként olyan mélységekbe látott bele, amit kihagynia nem lehetett. És ez a kapcsolat bizonyos értelemben igaz volt. Vajon miért elemzi önmagát? Mikor eljutott eddig a kérdésig, a guru másodszor is elmosolyodott, s apró, átlátszó csészében teát nyújtott feléje.

– Feltételezésük igaz, a terítő a VÁNDOR katasztrófájának elbeszélője. Köszönöm, – hajtott fejet előttük.

– Mikor történt? – kérdezte a mallorcai.

– Az indulás, vagy az érkezés? Ugyanis mindkettő katasztrófa eredménye.

– Szeretnénk hallani mindkettőről!

– Megértem, – szögezte le álláspontját a guru, – de nem teljesíthetem minden kívánságukat.

– A mi kívánságaink nagyon egyszerűek, Gurudév! Csak az emberiség Ön által ismert eredetét akarjuk.

– Csak? A genezis? Nem mintha titok lenne, de különös ez a lekicsinylés. Ettől tart a Zaddik.

– A Zaddik! Tehát ismeri?

A guru harmadszor is elmosolyodott. Ebben benne volt az ellentmondások föl nem oldása fölötti elnézés. A mester nyilvánvalóan elhatározta, nem él vissza vendégei tájékozatlanságával.

– Önök az Ő kívánságára vannak itt. Még várunk másokat is. A Rex-csoportot. A Camel-csoportot. A Goloka-csoportot.

Cecini és Krysis most már nyugodtan evett-ivott. A guru észjárását követni nem lehet, ahogy sejteni sem a céljait.

– A Rex-csoportról hallottunk.

– A Camel-csoport az iszlámé. A Goloka-csoport a tamiloké. Az Igazak Rendje egységesítést határozott el.

– Ne mondja! – vált önkénytelenül gúnyossá a mallorcai. – Csak így elhatározta! Az európaiakat és az iszlámhitűeket egyesíteni. Ráadásul a tamilokkal! Mást már nem is akar?!

– Dehogynem! Csakhogy még nincs itt az ideje. Ez nálunk a lehető legfontosabb. Az időt mint 13. dimenziót használjuk. Időről időre lépünk.

– Nézze, ha nagyon megerőltetem magamat, akkor eljuthatok az einsteini tér-időig, mint negyedik dimenzióig, és ezzel az én dimenziótudásomnak vége! 13. dimenzióig még Ön sem képes elvezetni, Gurudév. A hiba bennem van. Hiába jó a mester, ha nem az a tanítvány, – villogott Cecini álszerényen.

– Bár tanítvány volna! – vágott vissza finoman a mester. – Nem beszélhetünk erről, ha most találkozunk először. Kíváncsisága lekötelező, érdeklődése azonban önző. Nem tudom vezetni.

Cecini nem szokott nyíltsághoz. Túl sokat élt olyan emberek között, akik tőle függtek, tehát úgy is viselkedtek. Túl sokat élt titkos páholyokban, melyek módszerét átvinni akarta Keletre is. A Szambhava egyetlen mondatával megállította. Innen vagy Krysis jut tovább, vagy senki.

– Én meg sem próbálkozom kérdésekkel, – mondta a lány hűvösen.

A Gurudév méltányolta ennek a fegyelmezett elmének visszavonulását. Ha egy európai megállja kérdések nélkül, az hazájában félbolond. Ám Keleten számos ranglétrát hagy maga mögött pusztá hallgatásával. Mert azt Kelet is elismeri, hogy hallgatni tudni kell.

– Mindennek rendelt ideje van. Ideje a születésnek és a meghalásnak, a megölésnek és a gyógyításnak, a sírásnak és a nevetésnek, a keresésnek és vesztésnek, a szeretésnek és gyűlölésnek, a hadakozásnak és békességnek, ideje a hallgatásnak és a szólásnak, – idézte szabadon a Bibliát. A Gurudév élvezte vendégei meghökkenését. – Van egy mélyértelmű mondás arról: ha Mohammed nem megy a hegyhez, úgy a hegy megy Mohammedhez. Mivel a Szambhavák nem hagyhatják el helyüket, amit őrhelynek is nevezhetnék, ide hívjuk mindazokat, akiktől tanulhatunk. Nyugat nagyot fejlődött elektronika, technika területén, de nincs lelke. Nekünk el kell indulnunk, miként a VÁNDOR tette, még akkor is, ha ismerjük sorsát. Mire odaért, ahol baj van, nem menteni, hanem menekülni kellett. A Solong katasztrófája 10^{25} -en erejű atomrobbanással ért fel.

Az ajtó felpattant. Elképedve nézték a fegyveres arabokat.

– Kifelé!

– Hová kifelé?

– Kifelé!

– Pofa be!

A Gurudév úgy indult el, mintha naponta részesülne terrortámadásban. Mindenhol arabok nyüzsögtek, maguk előtt terelve a lámákat, vendégeket, személyzetet, egyszóval mindenkit. A központi barlangtemplomot szemelték ki gyűjtőhelynek. Cecini elképedt magában azon az egykedvűségen, ahogy itt a támadást fogadták. Eljátszott a gondolattal, mit tenne, ha őt vagy Geheimnist érné ez a malőr. Arra összpontosított, lépjenek már közbe azok a keleti csodák, melyek létezésében éppúgy hitt, mint bárki más. A csoda ezúttal is elmaradt. A keletiek

némán, félelem nélküli mindegyben engedelmeskedtek. Nem nyílt meg egyetlen rejtett csapóajtó sem, nem indult semmilyen lavina, nyoma sem volt a legendás hipnózisnak. Krysis úgy látta, a lámák kíváncsiak a maguk szenvtelen módján. De lehet, hogy saját érzéseit vetítette rájuk. Ki és miért támad meg egy hindu kolostort? Bár a buddhisták és az iszlám örökös súrlódásban élt, de egymás szent helyeit békén hagyták. Már-már arra gondolt, az ok éppen az ő látogatásukkal függhet össze, de a barlangcsarnok tetején megjelenő férfi láttán menten kiverte a fejéből. Látta újságokban éppen eleget. Simber Oka lenézett a mélyen alatta állókra, majd meghallgatta alvezéreit. Arca egyre inkább elkomorult. Taglejtésükből érteni lehetett a sikertelenséget. Akárkit kerestek is, nem találták meg. Az arab Nagyvezír, ahogy világszerte emlegették, a foglyokhoz fordult.

– Semmi bajom veletek. De a harc az harc. Adjátok ki a Zaddikot, és semmi bántódásotok nem lesz. Tudjuk, hogy itt van. Ha valóban az, akinek hisszük, akkor nem veszi lelkére mások halálát. Márpedig kiválasztásokkal sem fogjuk gyötörni magunkat, minden ötpercen közéték lövünk. Kezdjük.

A terroristák vállukhoz emelték a gépfegyvereket. Senki sem mozdult. És mégis ott állt Simber Okával szemben, az űr másik oldalán az Igazak Rendjének feje. A csengő hang, amit világszerte ismertek, megkérdezte:

– Mit kívánsz tőlem?

Az arabok azonnal leengedték a fegyvert. Mindnyájan azt mérlegelték, az akció sikerült is és nem is. Akit kerestek, megjelent, mégpedig a szó konkrét értelmében. Ahol állt, oda nem vezetett út. Zsarolni persze lehetne, kérdés, szükség van-e rá. A Vezér szemügyre vette az asszonyt, akiről most fog elválni, miféle ember. Mahmud Szádi a maga néma-jelével magyarázott valamit, és Simber Oka bólintott. Krysis megértette, belemennek a párbeszédbe, hogy újra átkutassák az utakat. Szerette volna figyelmeztetni a Zaddikot, de az nem figyelt rájuk, nem tudta létrehozni a kapcsolatot. Olyan könnyedén lebegett a mélység egy kisebb peremén, hogy Krysis hologramot is feltételezett. De az egymásba kapcsolódó két szempár láttán erről a feltételezésről lemondott. Emlékezett Barát Ágnes szemére, melyeken csak kifelé lehetett látni, befelé nem. Eszébe jutottak a sötét szemüvegek, mellyel a fénytől óvta fájó szemeit. A fény fájt a Zaddiknak, látta a szeme körüli apró, ideges rángásokat, amit észre sem vett volna, ha nem tanulmányozta volna a hasonmásán. A Zaddik tehát kibújt rejtekéből, hús-vér emberként van itt.

Simber Oka nem volt felkészülve olyan jellegű beszélgetésre, mikor a *másik* nincs teljesen hatalmában. Amikor eltűnt mellőle Abu Bekr és néhány embere, a Zaddik szemébe nézve megértette, hogy az pontosan tudja a célt. Elképedt, ahogy a nagy mélység ellenére pontosan szemébe tűzött a pillantás. Miért, miért nem, úgy döntött: igazat mond az Igaznak.

– Anyám rendkívüli nő volt, és rendkívüli fiút hozott a világra. Amíg anyám élt, minden éjszaka álmodtam, és ő megfejtette álmaimat. Többet tudtam meg a világról, mint azt bárki feltételezni képes. A halála előtti napon azt álmodtam: 12 asszony száll le az égből hozzám. Gyönyörű, fiatal asszonyok voltak, mindegyik kezében valamilyen madár. Ezek a madarak beszéltek, az asszonyok hallgattak. Olyan düh fogott el, hogy felébredtem. Rohantam anyámhoz, aki halálos ágyán is figyelmesen hallgatott. Arca egyre derűsebb lett, megsimogatott, s azt mondta: „Ezt az álmot én már nem tudom megfejteni. Ha nem tudod, mit tegyél, akkor jusson eszedbe az álom 12 asszonya, és kérd meg a 13. asszonyt, fejtse meg neked!”

– Honnan veszed, hogy én vagyok a 13. asszony?

– Lebecsülöd az arab mágiát, ha ezt kérdezed! Mi tudjuk a 13. szám valamennyi titkát. Legerősebb a választóvíz-jelentés. Úgy választod el az igazat a hamistól, ahogy a királyvíz az

aranyat a nemtelen fémektől. Innen ered földi neved, az Igaz. Aki igaz, úgy választja el az embereket egymástól, hogy az *igazsághoz* való viszonyuk a mérce. Éppen ezért tudnod kell: Simber Oka nem fél tőled, mert nem fél az igazságtól sem.

– Az, hogy nem félsz az igazságtól, nem jelenti annak birtoklását. Semmi okát nem látom annak, hogy válaszoljak, miközben Abu Bekr és társai azt keresik, hogyan ejthettek csapdába. Nincs olyan igazság, melynek hamis eszközei lehetnének!

– Vigyázz, te asszonyi állat! Ne ingerelj föl, nem azért jöttem, hogy ellentmondj!

– Ne mondjak ellent a foglyul ejtett emberekre? Értsek egyet a gépfegyverekkel?

– Miért nem vagy megtalálható, mint bárki más?

– Miért nem kerestél fel barátként, mint bárki más?

Csakugyan, gondolta odalent mindenki, ez két egymásnak alaposan ellentmondó kérdés. Egy mukk sem hallatszott. Cecini erős késztetést érzett a megszólalásra, de nem kívánta kihívni a sorsot. Egyre több fegyveres tűnt el a közelükből. A foglyok őrzése tizedrangúvá süllyedt. Az utat keresték, s ezt már nem is titkolták. Simber Oka mintha megfélemedezett volna az emberéletet követelő zsarolásról. Le nem vette a szemét az asszonyról, vagy az nem engedte, hogy levegye róla. Ott álltak kőkeményen egymásnak feszülve, alattuk az emberekkel telt szakadék. Simber Oka óvatosan megfordította bal kezének kisujján fénylő gyűrűjét, amelynek sosem látott vakító sugarai ellenfele szemébe csapódtak. A Zaddik maga elé emelte két kezét, s valamennyien tanúi voltak a sugarak megtorpanásának. Az asszonyra mintha sötét árnyék ereszkedett volna, ahol állt, úrrá lett az Éj.

– Most elárultad igazi voltodat! Lemur vagy! Sötét, mint hazád, az Éjszaka! Nem látom be, mi keresnivalód a Földön, ha még az álmokat sem tudod megfejtetni!

– Ahhoz képest, amilyen sokra vitted, elég szerények a képességeid, Simber Oka! Nem a 12 asszony fontos álmodban, hanem madaraik! Nézd csak meg, ilyen volt az a madár?

A Zaddik keze lebbenésére sirályok repültek át a boltozaton. Hangos vijjogásuktól az arabok hátratántorodtak.

– Vagy ilyen volt?

Most darvak húztak át a kinyújtott kezek alatt, utánuk fecskék következtek vidám csiviteléssel. Tökéletes, gondolta magában Krysis. A Gurudév kissé felé fordulva mosolygott. Ebben benne volt az illúziókeltés tudása, az a tény, hogy ez nekik semmi. A Zaddik játszik. Ha már gyermekekkel kell magát megértetnie, akkor játszania kell. És most Krysis olyannak látta a harmadik világ gyermekeit, amilyeneknek talán senki más. Tele fiatal, teremteni kész erővel, de erre nem adnak számukra lehetőséget. Eszébe jutott a Brandt-jelentés Nyugat alkonyáról és végső bukásáról. Hirtelen mintha mikrofilmes képsor peregne láthatatlan, harmadik szeme előtt, egy villanással képes volt átfogni számtalan tanulmányt és figyelmeztetést az Éhség-övezetről, mely elnyeli a Föld nevű bolygót. Csak idő kérdése.

Arra riadt föl, hogy a Zaddik mögött megjelent Abu Bekr. Simber Oka felnevetett. Vidáman, kölkösen, elégedetten. Mahmud Szádi is kidugta a fejét egy szikla mögül, karnyújtásnyira az asszonytól.

– Milyen madár volt? – csúfolódott a Nagy Vezér. – Ezt mégis neked kell megfejtetni! Fogjátok el!

Abu Bekr rátette a kezét az előtte álló vállára, de csak a semmit markolta. Mahmud Szádi habozás nélkül kilötte fegyvere valamennyi lövedékét, de a Zaddik fejét sem fordította felé.

A katonák, akik megragadták a Lemurt, villámsújtottan estek össze. Simber Oka a csapdába esett vadállat riadt pillantásával nézett maga köré.

Krysis már-már megszánta. Szeme gyanúsan fénylett. A Gurudév bátorítóan megveregette kezét.

– Koncentráljon, – súgta kedvesen.

A Zaddik elfogási kísérlete legkevesbé őt magát érintette. Könnyű, gyors léptekkel suhant a Nagyvezér felé olyan úton, melyen minden anyaszülte lény lezuhant volna. Megállt Simber Oka előtt.

– Megelégszem annyival, hogy ide jöttél. Anyád a legtöbbet hozta ki belőled, amit lehetett. Álmod azt jelenti, eljött a végső kalpa. Az Utolsó Avatára. Gyűlölni fognak, mert kimondod. Ha rájössz, hogy a 12 madár a te 12 múltad

– 12 múlt! Nevezd meg! Azonnal –

– Még mindig nem tanultál eleget. 12 múltadból csak egy lényeges. Az az egy anyádon keresztül hozzám vezet.

– Hozzád!

Az arab a sziklához lapult. De már ébredezett benne a nagyszerű lehetőség, már kezdte felfogni, mit jelent az, ha anyai ágon – lemur!

– Megértettem, hogy kell a múlt. Engedelmeskedem.

A Lemur elindult előtte, és Simber Oka követte. Az asszony a lámákra mutatott, és az arab bocsánatot kért tőlük.

– Ilyen sem volt még, – mosolygott Gurudév.

9 rózsza, 9 fény, 9 kopogás

A testvérek szerették a sört. Szerették a csendet, de szerették, ha kizökkentik őket a csendből. Szergej kinyújtva hosszú lábait az alacsony dohányzó asztalkára támaszkodott. Jura ezt világ életében modortalanságnak tartotta. A láb a földön jár, vagyis legalulra tervezték. Logikátlan és ízléstelen mások orra alá dugni. A maga részéről inkább a finom angol úr modorában egymásra vetett lábakat szerette. Így ült bátyjával szemben, mindkettőjük kezében dobozos sör.

Szergej zenét akart hallgatni, Jurij viszont nem.

– Tesókám, te olyan ritkán látogatsz meg, hogy ezalatt nem fogunk édelegni. Szükségem van geológiai szakértelmedre. Mindenfajta szempontból vizsgálják az ecsmiadzini leletet, de a javát neked tartogatom!

– Ki vele, öcsém!

– Na ne csináld ezt velem. Ide sem figyelsz, én meg beszéljek!

– A vlagyimiri fekete madonnára esküszöm, – figyelek! És üres a dobozom!

Jura felállt, s öt teli dobozzal tért vissza.

– Mind a tiéd, tesó. Magadra vess, ha pocakot eresztesz.

– Az én szakmámban, öcsi?! Másztál már vulkáni kőzet után kráterbe? Kalapáltál végig hegyoldalakat egy szál kötélén lógva? Nem? Akkor leszállsz a pocakomról! Stimmt?

Jura kivárta, míg a bátyja végez két dobozzal. Azt persze tudta, hogy Szergej sosem fog elhízni. Mégis, a bátyja született álmodozó volt. Sosem lehetett tudni, hol kószál a lelke. Valami átvezetés kell, hogy leszálljon a földre álmaiból. Jura szerint Szergej kifejezetten bamba arcot ölt néha, s emögül védetten röhög az emberi gyarlóságokon. Ezt sem szerette. Jura nem szerette, ha hülyének nézik, sőt, az volt az egyetlen ambíciója, hogy ne nézzék hülyének.

– Időt nyersz, ha nem árulod el, mire vagy képes, – tanígtatta Szergej. – Csak akkor mutasd meg a képességeidet, ha ott vagy, ahol lenned kell. Akkor már minden rémült sikoly késő, bejutottál a világ legerősebb kasztjába, öcsém. Az idő megéri. Az idő a mi kis sárgolyónkon a legnagyobb érték. És hogy teremthetsz magadnak legtöbb időt? Ha hagyod, hogy ostobának tartsanak. Kényelmesen gondolkodsz, míg környezeted azt hiszi, ez neked nehezen megy. Itt – ott –

– ... tapadj a témához! – vette át a szót a nagyon is ismert befejezéssel Jurij. Azt megint tapintatosan elhallgatta, mennyire idegesíti néha bátyja „témához-tapadása”. Szergej kedvenc szava volt: „Tényleg?” Ezt órákig képes volt hajtogatni, különböző variánsokkal. „Tényleg ezt mondta?” „Csakugyan, vagy viccelsz?” „Tényleg meghalt?” „Tényleg elment?” „Tényleg szeret?” „Tényleg nem?” És így tovább. Amiben az volt a vicc, hogy partnerei sosem vették észre a rákérdezésben az ismételtetést. Kétszer-háromszor elmondták ugyanazt, lelkesen vagy szomorúan, témától függően. Nagyon szerette volna, ha legalább egyszer nem igazolódik a bátyja. Ilyen eset azonban nem volt.

A testvérek természetéből fakadóan Jurij mindent tudott a bátyjáról, csak azt nem, hogy Szergej mit tud róla. A Szulovok mégis rajongtak egymásért, – a maguk módján.

– Ma felkeres Della Rosa, – közölte Szergej a harmadik doboz mögül, igazolva azt, hogy most is tapad saját témájához, és öccsére bízta ennek fogadtatását.

Jurij nem reagált. Tudott a látogatásról annál az oknál fogva, hogy a nagymester minden lépését figyelték.

– Következik a harmadik felvonás, – fűzte tovább a geológus saját gondolatmenetétől hajszára sem távolodva.

– Tényleg? – vágott vissza kedvenc szavával az öccse. Idősebb Szulov vidáman kacsintott rá, vette az adást, és sikernek könyvelte el.

– Felnőttél, Jura. Már úgy értem, viszonylagosan

– Tényleg? – mondta faarccal Jura.

– Te tudod, hogy idejön Francesco. Szeretném, ha nem figyelnétek.

– Belekeveredett a Tarotti-ügybe.

– Egy frászt keveredett bele, – pattant föl Szergej Szulov valódi méreggel. – Legalább előttem ne vedd be a Bejcsaszvili-sztorit! De az is lehet, hogy te találtad ki. De ez a legnagyobb melléfogásod, öcsi! Kolosszális marhaság. Lelépni Francescoról, de azonnal. Ilyen baromságok miatt nem megyünk előre!

Jura ezúttal lopva gyönyörködött bátyjában; akinek szőke, hullámos haja szinte lobogott, ahogy indulatában ide-oda vetette. Macskásan sárgásbarna szeme villogott, hatalmas vállait begörbítette, mint egy ugrásra készülő ragadozó.

– Ennek az ügynek sokkal messzebbre nyúlnak a szálai, tesó. A nagymesteretekkel látták utoljára Beth professzort, Gohou-tat, Birinyit, Johann Jagert, és Peter Greent.

– Öcsém, lehet, hogy engem is vele látsz utoljára!

– Tényleg?

– Francesco elvisz a Vénekhez.

– Tényleg?

– Hagyd abba a gúnyolódást.

– Ha te ezt mondod, nagyon vének lehetnek a Vének. Ami mellesleg úgy hangzik, mint egy Grimm mese. Mi az, hogy Vén? Miért kell oda vinni? Ők nem tudnak járni, vagy te nem erőlteted magad?

Szergej megtorpant, s úgy nézett öccsére, mintha most látná először.

– Jó reggelt! – köszöntött rá Jura. – Hajlandó vagy végre eljönni velem Ecsmiadzinba? Hajlandó vagy megnézni miből készült a *lemuri rózsa*?

– Kilenc rózsa van, – válaszolta szórakozottan a geológus.

Jurij elraktározta az információt, és nem reagált, bár belülről csaknem szétrobbant. Nyilvánvaló, hogy Szergej kizökkenthetetlenül tapad saját témájához. Felemelte a telefonkagylót, és tárcsázott.

– Leállítom a nagymester megfigyelőit. De!

– Nincs de, öcsém. Szabad utat akarok.

– Rendben. Egy feltétellel. Most, itt azonnal elmagyarázod, kik azok a Vének!

– Ó, ez roppant könnyű és kellemes feladat, mert úgysem tudok másra gondolni. Ők az „archo” tudósok. Archo-asztronómusok, archo-geológusok, archo–

– Elég. Mindenből archo. Miért?

– Mert Vének, öcsi! Venebbek, mint a Föld, vagy anyag!

Csengettek. Az ajtóban Francesco Della Rosa állt.

– Kicsit előbb érkeztem. Zavarnak a zónaidő-eltérések. Képtelen vagyok teljes mértékben átállni.

– Gyere Francesco. Bemutatom az öcsémet, aki nagy érdeklődéssel várt.

– Csakugyan?

Az olasz kézfogása laza és puha volt. Kutatva fúrta tekintetét Jurijba, majd minden udvariasságot nélkülözve a falakon futtatta végig tekintetét, s szinte azonnal megtalálta, amit keresett. Egy nyolcvanszor harminc centis apró festményhez lépett. Téli tájat ábrázolt, igazi orosz hómezőt, néhány házból álló tanyával. Asszonyalak áll a kép közepén, vállán két vödröt egyensúlyoz. A festmény elején nyújtózó kútról viszi a vizet. Alakja apró és törődött. Ezt azonban elfelejteti a végtelen táj, a ráboruló végtelen ég, melyből reá, csakis ráhull minden sugár.

Della Rosa meghajolt a kép előtt, majd Jurij előtt.

– Uram, Önnek csakugyan páratlan embernek kell lennie, ahogy a bátyja állítja! Falán függ a „KÉK OROSZORSZÁG” egy darab rozsdás szögön, védelem nélkül. Minden múzeum külön őrseget rendelne mellé, s csak a biztosítás milliókba kerülne.

Jurijt váratlanul érték a nagymester szavai. Karba fonta kezeit, s nem szólt semmit. Annál nagyobb lázba jött a vendég.

– Gyűjtők hada keresi ezt a képet, Szulov úr! Egyszer meg fogják találni, s Önnek nem lesz sem éjjele, sem nappala! Adja el nekem. Némi jussom van rá, mivel ez Kesso! Nélkülem meg nem fejthető!

– Nem eladó, – közölte morcosan Jurij.

Nem tudta, mi a Kesso, de sejtette. Bátyjára emelte tekintetét, de Szergej nem nézett rá, sörével volt elfoglalva. Lába ismét az asztalon. Agya csak ő tudja hol.

– Hárommillió dollár, – mondta hirtelen az olasz.

Jurij Szulov ekkor határozta el, hogy a képhez csak halála árán juthatnak. De ehhez szüksége volt információkra, s ehhez legkevésbé Szergejre számíthatott. Úgy tett, mintha fontolóra venné az ajánlatot, de vigyázott, szavaiból bármikor legyen visszaút.

– És ha nekem hatmillióra lenne szükségem?

– Momentán nem rendelkezem ennyivel. Ez azonban nem baj. Megszerzem. Páholytágjaink természetesen ennek az összegnek is boldogan megadják a dupláját...

– Úgy értsem, 12 millió dollárt?

– Kérem, Szulov úr, értsük meg egymást egyszer s mindenkorra. A Kesso értéke lényegileg fel nem becsülhető. Ön annyit kér érte, amennyit nem szégyell. Megadjuk. De el is rejtheti. Megtaláljuk. És akkor...

– Ez a kép emlék. Az emlékek nem megfizethetők.

– Egyetértek. Csakhogy ez nemcsak Önnek emlék, Szulov úr! Mondhatnám úgy is, Ön csak átmenetileg birtokolhatja. Megfejteti nem tudja. Itt fog lógni pusztán azért, mert a nagyanyjára emlékezteti? Így hordta a vizet Kliment Zsuzsánna is, de így hordták azok is, akiket idecsapott egy végzetes katasztrófa a Kozmoszból.

Szergej felállt, megropogtatva csontjait nyújtózott.

– Miért nem adod oda, öcsi? Nem vagy te pénzéhes. Tudom. Mondd meg az árát, ne húzd az időt. Van épp elég dolgunk.

– Akkor menjetek a dolgokra.

– Értem, – nyújtotta puha mancsát a vendég, – gondolkozni akar. Időt akar. Logikus. Ha megengedi, visszafelé jövet újra megteszem az ajánlatot. Ön végtelenül okos fiatalember. Máris hatalmas összegek nyüzsgönek bennem. Az emlékek sokba kerülnek. Világos. El fogjuk viselni.

Jura zsebre dugta a kezét, s átnézett Della Rosa felé nyújtott végtagján. Szergej a fejét csóválta, s csak szeme előtt mozgatott tenyerével mutatta, mit gondol öccséről, de orra alatt mosolyogva igyekezett az ajtó felé terelni a nagymestert. Mikor becsukódott utánuk az ajtó, Jurij azonnal a telefonhoz sietett, és a Fehér Rózsát tárcsázta. Kursymurty figyelmesen hallgatta. A Kesso szó hallatán félbeszakította.

– Várjon, Jura. A Kesso nem telefontéma. Átküldöm Jadvigát. Ne menjen sehová, nagyon kérem! Megígéri?

– Ne bosszantson, Kursymurty! A tenyeremet nem ismerem úgy, mint Jerevánt!

– Kedves baráton, hallgasson rám. Néhány percet kibír, ha már eddig kibírta! Jadviga öt rövid csengetéssel jelez. Csak neki nyisson ajtót.

– És ő megvéd, mi?

– Ő elhozza Öntől a Kessot, ami mellett ezentúl percnyi nyugalma sem lenne. És amit mi is meg tudunk fejteni.

Miután helyére tette a kagylót hosszan nézte a képet. Mennyi csodája van a világnak, s mennyire nem ismerjük. 12 millió dollár a KÉK OROSZORSZÁGÉRT! Levette a festményt, s az engedelmesen feküdt a térdein. Ez a kis ház, ez a nagy ház, hallotta Zsuzsanna nagymamát. Ez a nyírfa, ez a rózsa... Hol bújik el a manócska? Az ám! A manócskát sosem tudta meglelni.

Miközben öccse várta a fehérhajú lányt, Szergej és Francesco autója a Szevan-tó felé száguldott. Az elegáns Mazda hangtalanul nyelte a kilométereket. Szergej rágyújtott. Szeme sarkából figyelte Francescot, aki mélyen elmerült gondolataiba. Nem zavarta. Elvei közé tartozott a magány csendjének tiszteletben tartása. Az autó ködben haladt, meglepő gyorsasággal. Szulov utálta a vakvezetést, féltette a sofőrt.

– Letérek a Malachit-ösvényre, – közölte a vezető.

– Az út szabad, – közölte a köd.

Szergej karöltve járt a rendkívülivel, most mégis meglepődött. Malachit-ösvény? A Szevannál? Érdeklődve nézett ki az ablakon, de semmit sem látott. Mintha sűrű tejfőiben haladtak volna, inkább úszva, mint kerekeken gurulva. Francesco abbahagyta a rágódást, biztatóan és bizalmasan megpaskolta útítársa izmos combját.

– A Kaukázus csodáiról nagyon keveset tud a művelt világ. Pedig a legendák felhívják a figyelmet Prometheusra, akit ide láncolt Zeus büntetésül az embereknek lopott tűzért. A Kaukázus látta a titánok és istenek harcát. Nagy korszak ez, itt dőlt el a sorsunk tízezer évre.

– A Vének ismerik ezt a küzdelmet?

– Ezt is, és a többi is. És ismerik a végcélt, amit még azok sem mertek megkérdezni tőlük, akik ismerték őket. Ez a feladat ránk vár, Szergej.

– Rátérek a Kristály-útra.

– Az út szabad.

Szergej el nem tudta képzelni, miként tájékozódik a sofőr. Mégkevésbé, hogy kivel beszélget. Az autó orra jóval lejjebb volt a szemhatárnál. Lejtőn rohantak iszonyú sebességgel.

– Rátérek a Sardonix-útra.

– Az út szabad.

A fehér köd mintha hullámmáni kezdett volna. Az autó megállt. Szulov látott, és azt látta, amit Szadko láthatott: víz alatt voltak. A Szeván hullámai körülfojták őket, de nem érintették sehol. Az autó ajtaja kinyílt, s a feléje csapó víz bizonyos távolságban megállt. Szergej és Della Rosa kilépett a vízbe, de nem érezték a vizet. A nagymester előre sietett a hatalmas bűvárharangba, és lámpáját ráirányította. A fény előtt feltárult az út. A két zárandok belépett oda, ahová vezette őket. A terem, ahová jutottak, mindennel felszerelt vízalatti kutatóbázisnak hatott. Négy karcsú lény fordult feléjük, nemek, korok nélkül. Szergej éppen nevetni készült a véneknek nem mondható „Véneken”, amikor belenézett a szemükbe. Nevető kedve nyomtalanul eltűnt. A Vének óriási szemében a Kozmosz kavargott. Ahogy belenéztek, mintha távcsövön szemlélnék a Mindenséget. Galaxisok robbantak, közeledtek, távolodtak, nőttek, zsugorodtak. Szulov első gondolata az a képtelenség volt, hogy a Vének szemében keresztül a Föld kaput nyithat az Űrbe, s oda megy, ahová akar. Aztán a Vének testének anyaga kötötte le. Kétséget kizáróan ásványi lények voltak. De geológus létére képtelen volt anyagukat megnevezni. A Földön ismeretlen, erre az életét tette volna rá. A Vének viszont itt voltak a Földön. Hatalmas koponyájukat szalagpánt fogta körül, és homlokuk közepén élő kígyófejben végződött. Ahogy újra megnézte bokájuk és csuklójuk díszpántjait, láthatóvá váltak az élénken figyelő kígyószemek. Szergejt névtelen borzongás kerítette hatalmába. A Vének idegenek voltak a Földön.

Francesco a kezében tartott fénypálcával koppantott. A négy kozmoszlény helyet mutatott.

– Kilenc!

– Kilenc.

Szergej csak bámult. A jelek és számok világába került, amire Francesco nem készítette fel. Most gyorsan, ismeretlen nyelven beszélt a Vénekhez, akik érdeklődve fordultak Szergej felé.

– Nekünk nincs nevünk, – közölte az egyik tagoltan, mintha gyermekhez beszélne. – Itt más az időegység, mint a tiétek. Kiegyenlíteni nem tudjuk. Fel kell függesztenünk, különben itt pusztultok. Kérdéseitek legyenek rövidek és pontosak. Kilenc.

Francesco bátorítóan nézett Szergejre. A geológus úgy látta, a rejtélyeken elég később töprengenie. Most kérdezni kell.

– Mennyi ideje vagytok a Földön?

– Öt napja. A Kozmosz öt napja a bolygón 5 milliárd év.

– Öt milliárd éve vagytok a Földön?

- Miért kérdezel vissza? Megmondtuk!
- Halhatatlanok vagytok?
- Örökkévalók.
- Tehát nem ismeritek a halált?
- Miért kérdezel vissza? Megmondtuk!

Valahonnan koppanás hallatszott. Francesco viszonzta, és sűrűn nézett Szergejre. Szulov lelke mélyén rémült volt. Nem tudta, miként kellene sietnie, de azt tudta, agya lassú, kicsi és védtelen. Megérezte, mind a szavak, mind a lények őket védik. Hány koppanás hangzott el? Három. S alig tudott meg valamit. Összeszedte minden lelki tartalékát.

- Miért hal meg az emberiség?
- Gén-csapdába kerültetek.
- Nektek nincsenek génjeitek?
- Nekünk plazmaszinopszisunk van. A gén: csapda. Halál. Amelyik élőnek génje van, annak halála van. Meleg a véretek. A Kozmosz vére hideg. Mint a Kígyóé. Mindenben kerestétek az okot, csak a hideg-meleg vérkeveredésben nem. Nem bír élni, ami harcol. A lény nem test. Sardonix!
- A kozmoszértelen sardonixban él?
- Miért kérdezel vissza? Megmondtuk.

Valahonnan kongott a föld. Francesco viszonzta. Öt! Szergej bedühödött. Azért is kiszedi belőlük, amit akar.

- Nem tudok 5 milliárd éves lényekkel beszélni úgy, hogy ne tévedjek. Vezessetek!
- Késő. A LÉLEKNEK NINCSEN NEME. Csak itt. Ebből nem kérünk. Megpróbáltuk a hármas-Möbius-variációt. Létrehoztuk az álteridák és albák körforgását a Föld-Hattyú-Lemur között. Megalkottuk a Szaturnusz-bázist, mert a hat megtisztítja a hármat. A gravitációkat megfordítottuk. Ami itt közeledik, náluk távolodik. Ami itt meleg, az náluk hideg. Ami itt gén, az ott pirop plazma. Készen állt a második Hold. Fölrobbantottátok. A thulerune nem semmisül meg. De elsüllyedtünk. Kilenc rózsá!
- Kilencen voltatok, és öt elsüllyedt?
- Miért kérdezel vissza? Megmondtuk!
- Nem! – kiáltotta olyan gyorsan, amennyivel elejét vehette a kopogásnak. – Csak azt mondjátok, ami átalakít! Visz előre! Ne félsetek a kozmikus gondolattól! Ha azt akarjátok, hogy itt is legyen gondolat, tegyetek érte! Annyit értek: a Föld és a Szaturnusz sorsa összefügg. Miért?
- Fordított Dopplerben nincs inkarnáció. Ez volt az utolsó lehetőség. De minden inkarnációt megöltetek. Gyilkos a Föld. Lélekgyilkos.

Szergej bénultan várta a jelet, de az elmaradt. Az ütest belülről érezte, s megnémította. Rettenetes az összképlet. Cáfolni nem tudja. Hányszor érezte már ugyanezt! Vajon miért vitatkozna? A XX. század azért öregedett el, mert egyre többen ismerik föl ezt az igazságot. És ha az emberiség a lényeket tekintve lélekgyilkos, vajon miért kellene fennmaradnia? Egyre több nyelven hangzik el fiataloktól: „Ezeknek nem szülök gyereket!” Vagy: „Ne élje át, amit nekem kellett!” ÉLETKÉNYSZER! Miközben az ember *emberalatti* lényévé változott! Azaz *önmagához* mérten is visszafejlődik, süllyed, gondolattalan. Tömeg, mely gyakorolja a

devolútiót, azaz az áthárítást. Majd a fiam, majd a lányom... És a fia, meg a lánya? Nem ér rá semmire. Fenn kell tartani az életet. Bizony. A Megváltókat megfeszítik, kiröhögik, mert feltámadás nincs. Csak devolútió van. Majd a fiam, majd a lányom... S lecsap a halál. Akinek génjei vannak, annak halála is van. Soha, senki nem kísérelte meg értelmezni. Csak a szaporodással, a mennyiséggel próbálták „legyőzni”. Az utódban marad valami az elődből... No persze. A gén. Halál. Bármilyen más marad, azt maga az élet öli ki. Agyán ezer évek száguldottak át. Láta a halál elleni küzdelmet tiltott mozgalommá válni, megértette az okát. Ha az élet hazugság, akkor nincs értelme.

– Mit határoztatok?

– Nem mi határozunk, hanem a Napok Atyja.

Valahonnan kongott a föld. Francesco vizsnoztta. Hét! Vajon mennyi idő telt el fönn? Mitől ilyen rettenetesen fáradt?! A sardonix-testű kozmoszlények mintha aggódtak volna. Szergejért soha senki sem aggódtott. Erős volt, tehát kihasználták.

Képtelen volt küzdeni a lelkét előntő gyöngeség ellen. A thulerunék kozmoszpillantásában az éjsötétet gyöngéd derengés váltotta fel. Ennek az embernek még volt lelke. Nem kozmoszlélek ugyan, messze áll a halhatatlanságtól, de átszellemíthető. Ha kívánja.

– Akarsz Sugárzó lenni?

Szergej nem értette a kérdést, de nem merte megmondani. Tartott a végső kopogástól. Az Átszellemítők olvastak benne, s magukban levonták a konzekvenciát, mely körülbelül úgy foglalható össze, ha szavakba foglalható egyáltalán: „ezt is elintézték!”

– Nézz a szemembe! Látod a közeledő fényt?

– Látom.

– Ide tart. A Napok Atyja. Olyan messziről jön, ahová innen gondolatban sem vagytok képesek eljutni. Ahol örök a fény. A fekete űr után a lara űr, a mélylila, melyhez fogható itt nincs. Az átszellemítés energiája. Hozza. És nem tudja, hogy nem tudtuk megoldani a gyilkos bolygó problémáját. Akarsz Sugárzó lenni?

– Azt kérde, akarok-e eléje menni?

– Akarsz?

– Megváltoztathatja a sorsunkat?

– Követ lehetsz. Samatobryn.

Tudta, hogy valami hasonlóban reménykedett. Mikor kimondta a maga csendes, észrevétlen igenjét, a föld megkondukt, és Francesco Della Rosa végsőt koppantott.

– Kilenc!

– Kilenc.

Az európai páholyok nagymestere elindult vissza az életbe. Két napig volt távol, de nem vette észre senki.

Jadviga nem egyedül érkezett, magával hozta Andrej Olawskit és Lengyel Rudolfot. Jurij ropogós tésztákat tett az asztalra, s felajánlotta, hogy igazi orosz káposztalevest főz. Vendégei megnyugtatták tréfáikkal, melynek lényege: nem a gyomruk, hanem a szellemük éhes.

– Velünk még komolyan is beszélhet komolytalannak tartott dolgokról. Kapcsolja ki realista énjét. Tudja, miként kell?

– Nem, de nem is akarom.

– Megértem. Sokat beszélnek a nagy orosz lélekről, s rég gyanítom, hogy ezt a gyémántkemény valóságszeretetük hozta létre. Az persze rejtély számomra, miként fér bele tényeikbe a rendkívüli.

– Ha arra gondol, miként állok a Kessohoz, be kell vallanom, csak kíváncsiságot érzek.

Rudolf és Andrej képtelenek voltak megállni nevetés nélkül. Jadviga viszont helyeselt.

– Igaza van, Jurij. Egy életen át együtt élt egy képpel, mely emléket jelentett, semmi mást. Ön lesz a legfontosabb mércénk az átalakításban, ha egyáltalán képesek vagyunk rá.

– Tehát nem biztosak a sikerben?

– Nem bizony, – sóhajtott Jadviga. – A Kesso kozmikus festmény, aminek megszólaltatásához kilenc fény szükséges.

– Valami újfajta színeképelemzésre gondol?

– Szó sincs róla. Kilenc drágakőre gondolok.

Andrej, aki eddig nem avatkozott a beszélgetésbe, tűzbe jött. Sápadt arca halvány rózsaszínt kapott belső izgalmától. Hangja rekedten mutált, mint a kamaszoké.

– Gondoljon a lemuri rózsára! Az ásványok, kristályok, fémek, ércék szerepe sokkal súlyosabb, mint gondoltuk.

Jurij álmodozva rágcsálta a ropit, hagyta, hogy vendégei egymás szájából vegyék át a szót. Rudolf, akinek szerepével eddig képtelen volt tisztába jönni, picurka dobozzal babrált, melyben drágakövek csillogtak.

– A lubaantuni kristálykoponya óta tudjuk a kövek hallatlan jelentőségét. Különös módon aktivizálta a hermetikuskokat, akik nevükhöz híven csak egymással érintkeztek, s rég nem érintkeztek a hétköznapi világgal. Ez a kapcsolathány nőttön nőtt. Mikor megjelent a szimmetrikus koponya, regények jelentek meg *a szimmetria ellen*.

– De miért?

– Jó kérdés, – bólintott Andrej. – Miért?

– Az ember nem szimmetrikus, és nem ásványi lény.

– Na és? Annál inkább érdekel, hogy ki a szimmetrikus és ásványi? Létezik-e? Hol? Hogy kerül a Földre?

– Tegyük fel, van aki tudja a választ.

– Ne tegyük fel, ha nem tudja, ki az, vagy kik azok.

– Tudom, hogy kik azok.

Erre az egyszerű kijelentésre három szempár fűródött Rudolf arcába. Jadviga aggódott. Jurijt feszítette a kíváncsiság. Andrej meglepődött. Látszott rajta, ez a kijelentés számára több, mint merész.

– Nem magyarázná meg közelebbről? Annyi összefoglaló mű került forgalomba, annyian sugallják, hogy hiába keresünk titkot, mert ilyen nincs, hogy sejtettem valami hátteret, de nem tudom utolérni!

– Úgy érti, az már önmagában véve elgondolkoztató, mekkora erők lépnek fel a hermeneutika ellen?

– És nem engedik a szálaikat összekapcsolódni!

Jadviga idegesen kotorászott válltáskájában. Cigaretta vett elő, és öngyújtót. Rudolf előre hajolt, s kivette a kezéből.

– Ne haragudjon, de ne tegye. A füst nagy ellenfél.

Bambán néztek rá. Hogy jön ide a füst? Rudolf megvárta, míg a meghökkent nő összehúzta a táska zippzárát, s akkor folytatta.

– Van egy elfelejtett magyar tudós, Hatvani professzor, akit korábban Faustnak nevezett. Hatvani a korabeli iratok szerint ismerte a levitációt, azaz akkor és oly mértékben semmisítette meg a gravitációt, ahogy neki tetszett. Tudott eltűnni nyomtalanul, tudott démonokkal társalogni, akik felett korlátlan hatalommal rendelkezett. Egyszóval épp elég olyan hír kószált róla, hogy a *mágusok* közé sorolják, és materialista világunkban végképp elfelejtsék.

– És elfelejtették?

– Nem. Halálának kétszáz éves évfordulóján tanulmányok sora jelent meg róla, főként a németek és magyarok tollából. Az egyikben egyszerű tömondatokban nem kevesebb szerepel annál, hogy a 333 beavatottból álló Hermész-lánc, azaz a világon addig élő adeptusok sora Hatvani professzorhoz vezet, és ott megáll. Hatvani előtt lehet találgatni, hogy Bacon volt-e Shakespeare, s Mozart a szabadkőművespáholyok titkaiból írta-e a Varázsfuvolát, meghalt-e Merlin, vagy éppen ő egy mástípusú eredetlegenda őrzője, és így tovább. Hatvani után ez a kapcsolatrendszer feltárás megszűnt, mert lehetetlenné vált.

– Mire következtet ebből?

– A németek szerint Hatvani birtokában volt a Poimander.

– A „Mindentudás Könyve”? De hisz az legenda!

– Legenda azoknak, akik sosem olvasták. De Fricker olvasta, és *lemásolta* attól való féltében, hogy a Poimandert megsemmisítik.

– Miért félt ettől a badarságtól?

– Ez nem badarság, Jurij. Az Ön hónapjában szerencsére ritka a könyvégetés, Európa viszont dúskál benne. Már az időszámítás előtti birodalmak azzal tűnnek ki, abban a pillanatban elégetik a *mástípusú* tudás könyvét, amikor azok ismerőit meghódítják.

– Lásd: a Szibilla-könyv.

– Bizony.

– Várjanak csak, olvastam egy könyvet, ami szerint azt a Szibilla-titkot megmentették, és mást égettek el helyette. De a regény címe nem jut eszembe.

– Nem is fontos. A Poimander a fontos, amiben kozmikus tudást gyűjtöttek össze, ezért nevezték „Mindentudás Könyvének”. Tehát, ha a magyar professzor ezt ismerte és alkalmazta, tekintve földi viszonyainkra, joggal tekintették „ördögösnek”. Annyit tudott, hogy az már ördögi.

– Valami kezd összeállni.

– Segítsen, Andrej. Én nem értem az összefüggést! – sóhajtotta Jadviga.

– Hatvani volt az *aritmetika* föltalálója, ha jól emlékszem.

– Jól emlékszik, – helyeselt Rudolf. – Mégpedig a kozmikus számmisztika teljes bekebelezésével és rendszerezésével. Ahogy Hatvani számolt, úgy *még ma sem számolnak a Földön*.

A parányi szobában röpke csönd állt be.

– Mmm, – hümmögött Jurij, – ma persze nem nevezhetünk démonnak egy matematikai zsenit.

– Látja, barátom, fején találta a szöveget. A magyar Faust mégsem vonult be páratlan módszerével a matematika birodalmába, mert nem engedték a nyilvánosság elé.

– Szent Isten! Én beleőrültem volna.

– Valószínűleg ő is, ha nincs egy másik, rejtett élete. De a kutatások azt bizonyítják, nemcsak volt ilyen, de megváltoztatta a Titkos Társaságok Történetét. Ugyanis Hatvani számára a szabadkőművesek új adeptusi és nagymesteri fokozatot hoztak létre, ő a TENET nagymestere, a harmadik legnagyobb, akinek mind az Adeptus Exemptus, mind az Adeptus Universalis engedelmeskedett!

– Nesze neked beavatás! Alig válik érthetővé két főrang, azonnal übereli egy harmadik, akiről senki sem tud semmit.

– Ez nem igaz. Ismétlem, a németek és magyarok nagyon is sokat tudnak róla. A kutatás olyan messze vezet –

– ... idáig! – vetette lábát elegánsan keresztbe Jurij. – Gondolom, ennek a professzornak a tudásával fejthető meg a Kesso. Ha megfejthető egyáltalán.

– Efelől ne legyen gondja. Az Adeptus Tenet arcanumlény.

– Ez nekem a világon semmit sem mond.

– Mai tudásunk szerint három genezis volt a Földön. De nem egymás után, hanem egymás mellett. Értik ennek a súlyát?

– De még mennyire! – biztosította Andrej. – Csakhogy ha az ecsmiadzini leletre gondolok, kénytelen vagyok arra gondolni: ezt még ők sem tudták!

– Már nem tudták.

Jadviga felállt, s leakasztva a Kessot rámeredt.

– Ez lenne tehát ősibb az ősinél? Lehet, hogy az Adeptus Tenet sosem látott Kessot, ezzel szemben ismerte alkotóját? Lehet ez, Rudolf?

– Kipróbáljuk.

– És élni fog a festmény?

– Meglátjuk!

– Egy iciripiciri titkokskát sem csinál, hanem számol?

– Sajnos, igen. Nem könnyű feladat. A betűszámok és fények kombinációja a teljes kozmikus matematikának csak egy része. A teljesen dekódolt TENET lenne az igazi.

– Most értettem meg, hogy az Adeptus Tenet miért nagyobb a többinél. Elfelejtette, barátom, hozzátenni, hogy ezzel teremteni lehet! Ez a *teremtés aritmetikája*!

– Hm. Hogyan halt meg Hatvani?

– Több variánsa van.

– Lefogadom, – kiáltotta Jadviga, – az egyik szerint eltűnt mint a kámfor.

– Úgy van. A másik szerint egy nap *bejelentette*, hogy másnap meghal, és számtalan előírást hagyott arról, hogyan temessék el, amit a gyászolók betartottak..

- És harmadnap feltámadt...
- Andrej, magától vártam legkevésbé komolytalanságot!
- Tagadja, hogy *látták* később Hatvanit?
- Ezt a területet nem kívánom érinteni. A reinkarnáció...
- Ugyan, ne nevetessen! Méghogy reinkarnáció! Arcanum, azaz irányított megvalósulás, és tudni akarom, ki képes erre? Könyörgök Önnek, ne játsszon az idegeinkkel! Ide a Kessoval! Tessék! Vegye át az irányítást. Mi a teendő?
- Látják, itt az „ördögi kérdés”! Mi a teendő? Számolunk. $6+2+5 = 13$.
- Mit jelent, amit művel?
- Összeadtam a hatodik hónap 25 napot, amivel megkaptam az uralkodó bolygó értékét.
- A 13-at?
- Melynek összege 4.
- Álljon meg a menet, nem bírom követni.
- Hiszen csak összeadtam...
- ... dátumokat adott össze, és bolygókat kapott!
- Világos. Most összeadom az Uránusz névértékét...
- Összead egy névértéket?
- Talán most hallja először, hogy különböző betűk különböző számértékkel bírnak? Mégpedig más-más nyelven ez duplán érvényes, ugyanis más a héber, más a görög betű értéke...
- A latinról már nem is beszélve!
- Dehogynem! A latin betűnél kezdődik a zónaérték. Ehhez kell a bolygó-együttállás. Adott esetben számunkra a Jupiter.
- Az Uránuszt mondta.
- Igen, de az 30, illetve 3, tehát társa a Jupiter.
- Segítség!
- De hiszen csak összeadtam!
- Az ám, összeadott egy nevet, és kapott egy *másikat*!
- Ami szerencsére kilenc.
- Hogy a fenébe...
- Névértékben.
- Reménytelen. Ehhez nyilván ismerni kell a latin betűérték összes zónaértékét. Az oda-vissza-sétát számok és betűk között.
- De hiszen erről számos könyvet írtak. Cheiro a legismertebb.
- Tehát most Cheiroval számol?
- Így is lehet mondani. De át kell térnem Nostradamusra.
- Miért, ő mit csinált?
- A mikrokozmosz számait áttette makrokozmoszba!

- Ilyen nincs. A makrokozmosz a mikrokozmoszokból áll.
 - Na és? Nostradamus „áttétele” pontosan azt jelenti, hogy itt átugorja a kozmikus periodicitásokat.
 - Mert ismeri! Én viszont nem ismerem.
 - Látja, Hatvani éppúgy ismerte, ahogy Nostradamus! Nem érdekes?
 - Túlságosan is. Megfekszi a gyomromat.
 - Pedig most térünk át az egyszerű lineáris matematikából a strukturálisra.
 - Ami pedig?
 - Zene.
 - Megörült? Hogy jön ide a zene?
 - Rezgésszámok. A hang, mint a szférák zenéje!
 - Ugrat?
 - Hát nagy ugrás így számolni, elismerem.
 - És így számolt egy csomó adeptus. Most már legalább azt is értem, miért nem tudták őket követni. Lássuk, mit csinál?!
- Rudolf elővette Barát Ágnes háromszor tekeredő kígyógyűrűjét. A fémbe karcolt ábrákra négy kíváncsi fej hajolt.
- Ez egy egyszerű adeptusi gyűrű. Nem kiváltságosé, nem főrangé. Ámde benne van a pythagoreusok számmágiája, benne van a rejtélyes kabala.
 - Tehát megint számolni fog, ezúttal gyűrűvel.
 - Pontosán. A keresett makrokozmosz szám ennek a gyűrűnek 5. és hatodik jele.
 - Mert a strukturális viszony 5. és 7. bolygó?
 - Nem. A 7 kabalaszám, azaz plusz-mínusz 1 a helyes értéke.
 - Tehát a hetes nem létezik?
 - Strukturálisan előfordulhat.
 - Így válik érthetővé az érthetetlen. Látja, azt végiggondoltam, miért a legerősebb szám az egy. Mégis kihagytam annak végiggondolását, mit is okozhat a plusz-mínusz egy!
 - Ne álljunk meg, – sürgette őket Jadviga.
 - Úgy van, – helyeselt Andrej. – Lássuk a gyűrűt.
 - Androdamas, azaz Haragkő.
 - Hogy érti ezt?
 - A gyűrű mikrokozmosz ötösállása. Ez makrokozmoszban az Androméda-köd.

A szobában beállt a csend. Jurij, aki idáig Andrejjel felváltva szorongatta Rudolfot, szemmel láthatóan elfáradt. Kecses, angolosan hűvös modorát nem adta föl, de mintha egy kártyaasztalnál ülve éppen „passzolt” volna, átengedte a terepet a többieknek. Andrej mohón kapott a gyűrű után, de hasztalan forgatta, számára nem mondott semmit. Láta az ábrák tömegét, s eszébe jutott, mire is oktatták iskolázás címén. Megállta, hogy nem nevetett. Puhán

tette vissza helyére a háromszor tekeredő kígyót, melynek jeleihez egész további élete kevés volna. Jadviga, éppúgy mint Ecsmiadzinban, nem engedte elkalandozni figyelmüket.

– Hogyan tovább? Van a drágakövei között Androdamas?

– Nézzék!

A Haragkő legjobban a füstkvarc és hematit keverékéhez hasonlított. Jadviga ajkai mosolyra húzódtak. A drágakőben örvénylő füstcsíkok láttán megértette, miért lehet megtévesztő a cigarettafüst. Lassan rácsúsztotta az ásványt a Kessora, s keresni kezdte az egyetlen pontot, ahol a festmény megelevenedik.

Rudolf elnéző mosollyal figyelte Jadviga próbálkozását. Nem várta meg, amíg kiábrándul, segítségére sietett.

– Kilenc fény kell, Jadviga. Kilenc olyan struktúráviszonyból eredő csillagfény, amely a mikrokozmoszban ásványi fénnel helyettesíthető.

– Rendelkezésére állnak ezek a kövek?

– Rendelkezésemre állnak azok a kövek, melyekkel az adeptusok dolgoztak. Csakhogy a Tenet, a teremtés matematikája nem állandó! Éppúgy megvannak a maga euklidesi, newtoni, stb. fordulatai, mint a mikrokozmosz matematikájában.

– Azt akarja mondani, nem elég a megfejtéshez, amit tudunk?

– Nem biztos, hogy elég.

– Tehát kiszámoljuk, átésszük, összegezzük, strukturáljuk, megtaláljuk a kilenc ásványi fényt, ráirányítjuk a Kesso-ra...

– És nem biztos, hogy megszólal!

– Mert?

– Mert Hatvani professzor óta létezik az Adeptus Tenet. Új és új törvényeket rögzít, új és új módokon. Matematikájának mindaz, amit elmondtam, nem más, mint az egyszerége. Ami még hasonlatnak is hibás, mert ennyiből is látható: nincs az a komputer, ami gyorsaságban versenyezhetne módszereikkel.

Jurij egyik kezéből másikba helyezte szögletes állát, de hallgatott. Andrejt valami végtelen szomorúság fogta el, aminek okát azonnal meg is értette.

– Meg kell keresnünk a XX. századi Tenet-Adeptust!

– Nélküle nem megy? – gurult méregbe Jadviga. – Legalább a kilenc fényig csináljuk meg! Azt mondta, ez lehetséges!

– Ez igen. De nehogy azt képzelje *akárhogyan* kezelhetjük a távolsági arányt!

Jura váratlanul megelevenedett. Visszagondolt Della Rosa szavaira, nyugodt biztonságára, mellyel időt és lehetőséget adott gondolkodásra. Annak a nyugalma áradt belőle, aki biztos a dolgában. Előre megmondta, hogy nélküle nem lehet megfejtetni, s lám, tessék, a Kessot csakugyan nem tudják nélküle megfejtetni.

A kérdés csak az, mire mennek vele együtt. A nagymesternek esze ágában sem volt együttműködést ajánlani, pénzt ajánlott! Korlátlan mennyiségben. Lelki szeme előtt felrémlt a nagymester rezzenetlen arca, mikor arról beszélt, „momentán” nincs kéznél hatmillió dollár, de erről egy pillanat alatt 12-re ugrott minden csodálkozás nélkül. Sőt, maga világosította föl a kép felbecsülhetetlen értékéről. Aztán nyugodtan távozott!

– Úgy gondolom, – kezdte óvatosan, – fölösleges bárkit megbántanom azzal, hogy fejére olvasom túlzott magabiztosságát. Kursymurty tévedett, csakúgy mint Ön, Lengyel úr! A pontos kifejezés az lett volna: „csaknem” képesek a Kesso megfejtésére. De ez a parányi hiány úgy néz ki, – végzetes. A kilenc fény titka a Tenet-Adeptusé, aki vagy Francesco Della Rosa maga, vagy tudja, hogy ki az. És én hagytam kísértalni ebből a szobából a bátyámmal! Magam állítottam le a megfigyelését. Hacsak –

– Hacsak? – kérdeztek vissza mindhárman egyszerre.

Jurij Szulov felemelte a telefont, s faarccal kérdezte: hol tart a Pythagoras-akció.

– Az autó eltűnt. Malachit, majd Kristály, végül Sardonix nevű utakra vezényelte bemérhetetlen földalatti automata. Ez már csak hallható volt, látható nem. Vége!

– A Pythagoras-akciót hadműveletté emelem. Előkeríteni Szergej Szulovot és Francesco Della Rosát. Élve vagy holtan.

– Értettem.

XII.

A Szita-palotára leszállt az indiai éjszaka. Az a végnélküli éj, amit Európa nem ismer. Simber Oka egyáltalán nem volt elragadtatva ettől az éjszakától, mely számára egyszerre volt száraz és nedves, forró és hideg, szeles és mozdulatlan. Egyedül sétált a hatalmas palotában, és vágyódott a sivatag után. Egyedül! Eddig sosem volt egyedül. De a Lemur, ahogy magában nevezte az Igazak Rendjének fejét, röviden és csattanósan megértette vele, fölötte nincs hatalma. Vagy elfogadja feltételeit, vagy hiába kereste meg.

A Lemur készsége és jóindulata felől nem lehetett kétség. Megmagyarázta, hogy nem hagyhatja el Indiát. Szüksége van a Himalája hallatlan tömegére. Az elő-indiai félsziget mélyén rejlő múltra. Elvezette a Szita-palota fenséges romjaihoz, és eltűnt. Majd jön, ha ráér. Simber Okának várni kellett éjjel és nappal. Csak a kövekkel beszélgethetett. Tudta ugyan, hogy a falakat benövő dzsungelen túl valahol őrzik az Eglyábú emberei, de ennek semmi jele.

Úgy emlékezett, itt rengeteg a majom. A madár. Kígyók. Fülelt, hátha hallja az állatok viháncolását, de a majmok némák maradtak. Madarak sem szálltak a Hold elé, mely tökéletes gömbölyűséggel függött az égen. Kedvetlenül vonult vissza tökéletes kényelmű szobájába.

A Lemur már várta. Simber Oka megörült. Itt van! Nem csapta be. Nincs kelepce, nincs elodázás, semmi időhúzás. Eljött. Egyedül hozzá.

Egycsapásra megnyugodott. Leült az asszonnyal szemközt, s volt esze meg nem szólalni.

A Lemur fölmerre és értékelte a bizalmat. Az arab úgy tekintett rá, mint a hadseregére. Megértette, hogy anyja és ez az asszony számára érthetetlen módon összetartoztak. Ennek köszönheti, hogy itt van a Szita-palotában, amit maga Rama építtetett asszonyának. Vajon élt-e akkor ez a lény itt vele szemben? Miért tér vissza ide? Csak nincs valami köze az isteni Szitához? Úgy nézte meg Zaddik Zilát, mint Rama asszonyát, de ez nem ment. A Lemurból hiányzott minden női csillogás, szeme csak egy kihívást ismert, a Kozmosztét. Azt pedig nem ismerte, s hirtelen rádöbbsent, hogy nem is akarja.

– Beszélj!

– Dehát miről? Rákényszerítettél önmagamra. Sosem voltam ilyen egyedül, és nem is leszek. Utálok a Kozmoszt, az űrt, a végtelent. Nem hiszem el, hogy az emberiség eredetének ismeretére van szükségem a terveimhez. Fegyverekre van szükségem!

– Miért?

– Miért, miért... Az emberek csak a fegyverektől félnek. Senki senkinek nem engedelmeskedik másképp. Ezzel a csordával azt sem lehet megértetni, ami az ő érdekükben történik!

– Háborúra készülsz?

– Úgyis tudod. Háborúra készülök, s ezt mindenki tudja. Dél Ura vagyok, eszközeimet nem értik. Röhejes végignézni a békét. Engem megvetésre ingerel. Micsoda hatalom volt a Kelet! És annyit sem tudott: csakis a háború tarthatja meg! Valld be, egyetértesz velem. Látnod kell, *béke nincs!* Amit annak neveznek, az csapda. Nyugat ezzel húzta csőbe a hatalmas ázsiai birodalmakat: a békés úttal. Nos, nekem a másik út kell!

– Nem vagy elég felkészült.

– Készíts fel, Zaddik. Elfogadtam a feltételeidet.

– Nem tudsz mozogni az időben. Nem tudod használni reinkarnált énedet. Megveted a Kozmoszt. Azt hiszed: a világ az emberrel kezdődik és végződik. Olyan vagy, mint azok a barbárok, akik Kopernikusz előtt a Földet geometriai középpontnak képelték, ma pedig *biológiai* középpontnak képzelik!

– Nem az?

– Ha győzni akarsz, tanulj meg kérdezni!

– Kérdezni?

– Nem visszakérdezni, hanem megszerezni azt, amire szükséged van. Nézz magadba, mire van szükséged?

– Fegyverre! Kozmikus erőre, olyanra, ami másnak nincs. Lemur-vértezetre, arra, ami sebezhetetlenné tesz téged.

– Állj. Lemurnak születni kell. De nem itt a Földön. Ostoba vagy, Simber. Gondolataid a fegyverek körül forognak, képtelen vagy emlékezni 12 madárra. Enélkül nem tudlak átalakítani. Torzzá válhatsz, szörnyeteggé. Mert az igaz, hogy a háború el nem kerülhető, de nem úgy, ahogy te gondolod! Háborúra készülsz, és nem ismered a történetüket! Tudod-e, hány atlantiszi háború volt? Tudod-e, miért semmisült meg Thule? Mi volt a samatobryni katasztrófa? Mivel harcoltak a thulerunék? Ez a te Földed előtörténete! A Kozmosz nem fog megállni olyan ostobaság miatt, hogy kormányaitok nem hajlandók felfedni a kapcsolatokat.

A Lemur homloka lüktetett. Simber Oka most fedezte fel a homlokszemét, amit vékony hártya takart. De perzselő forróság csapott ki belőle, s az arab önkéntelenül hátrált.

– Ne haragudj rám, kérlek! Nem tehetek róla, milyen vagyok. Azt sem tudom, milyennek látsz. Egy szót sem értek abból, amit követelsz. Nem adhatnál valamilyen segítséget?

A Zaddik hűvös tenyerébe fogta homlokát. Hogyan magyarázhatná meg az *IDŐ* egyetemes hatalmát? A Földön maga az ember az Idő. Ezért mitsem ért az örökkévalóság és öröklét kettősségéből. Ami a bolygóján kívül van, túlvilágnak nevezi és örökéletűnek képzei. Mivel Brahma 1 napja 60 millió 480 ezer földi esztendő, képtelen avatarákban és kalpákban számolni.

– Az emberek azért nem tudnak istenekké válni, mert nem tudnak számolni. A számok Istenhez vezetnek, mindenkit a maga istenéhez, amit oly sokféleképpen képzeltek. Ne tiltakozz, nincs időnk vallási vitákba bonyolódni, és eszem ágában sincs sérteni sem Allahot, sem Brahmat, sem az Atyaúristent! Nézd, itt van 22 kristálylap. Ez Hermész Triszmegisztosz könyve, nálatok Széth Smaragdtáblájának nevezik, a hermeneutika alaptanítása. Ebből lett később a tarot-kártya, és az alapot egyre-másra átalakították, különböző értelmezések szerint. Te most megismered az *eredet*it. Az első ásrana: O.

– Mi az ásrana?

– Életkor. Kozmikus életkor.

– S mitől zéró?

– Az indulástól. Minden indulás zéró.

– És ki az, aki indul? Ugyanis a tarotban a null-lap bolondot jelent!

– Aki indul, az a Lélek. A Lélek kozmikus vándor. Tőle függ az Élet. Jellemző a Földre, hogy itt a Lélekből bolond lett! De itt még látod a láthatatlant, a lélekdimenziókat. A null-lapon. A Léleknek 11 kiterjedése, azaz sugárzása van.

– Nem értem. Ne haragudj rám, Lemur. Nem értem!

– Képzeld el egy bolygót. Neve Goloka. Megvan?

– Igen.

– Különös. Hogy tudod elképzelni Nap nélkül? Milyennek látod a lakóit?

– A Napjuk a Szivárvány. Látom! Hatalmas fénygolyó a szivárvány minden színében, sőt, azon túl valami érdekes, sosem láttam ilyet, csak ott, valami megfoghatatlan szín, aminek nem tudok nevet adni, de ott úgy hívják mint téged. Zila!

– Kik hívják így?

– Akiket mutattál a Smaragdkönyvben. A lebbenők. A Goloka könnyűléptű istenei. A Goloka csupa hegy és folyó. Nincsenek városok, nincsenek falvak, egyenletesen épített egyedi lakások vannak. Mind más és más. Maga a csoda! A VÁNDOR viszont arról az oldalról indul, ahol nincs Nap. Goloka ugyanis nem forog sem önmaga körül, sem a Szivárvány körül.

– A nehezén túl vagyunk, Simber. Igen, ez mind benne van a null-lapban. Most már csak a *valódi* szó kellett. Kevés valódi szó van, mely maga is dimenzió. Ha nem ismertél volna rá Golokára, nem láttál volna többé. Most viszont pihenni hagylak. Barátkozz a Smaragdtáblával úgy, ahogy vezet a szátiagraha.

– Erre is rá kellene ismernem?

– Nehéz lenne. A szátiagraha az utolsó előtti dimenziót jelenti. Az igazság hatalmát, a magadban hordozott igazságot értjük ezen, mely nem destruálható. Nézz magadba, és keresd!

A Lemur eltűnt. Ha nem marad ott a 22 élő kristálylap, Simber Oka hajlandó lett volna ezt a jelenlétet álomnak minősíteni.

Végignézte a 21 lapot, de azok nem voltak beszámozva. Ösztönösen érezte az egymásutániség döntő voltát, tehát letette a többdimenziós eredetét, s emlékeire koncentrált. 1. MÁGUS 2. ANDROGÜN 3. KORONA 4. CSÁSZÁR 5. FŐPAP 6. ANGYAL 7. GYŐZTES 8. IGAZSÁG 9. LÁMPÁS 10. KERÉK 11. OROSZLÁN Eddig jutott, de érezte, hogy valami nincs rendben. Nem így nevezte a tarot lapjait, most mégsem tudta másként nevezni. Mintha kitörölték volna agyából eddigi tudását, halálos biztonsággal tudta, ezeket a jelentéseket tartalmazza agya a szátiagraha szerint.

Nem tudta magyarázatát adni, miért nem akar továbblépni. A 12. lap is, szám is ellenkezést váltott ki belőle. Felállt, szanaszét hagyta a Kozmosz legelső üzenetét a Föld számára. Levegőt akart. Ahogy kilépett a Szita-palotából azonnal meghallotta a majmok rikácsolását, mellyel a felkelő napnak örvendeztek. Mandrillok figyelték minden lépését. Ezen nevetni kellett. Simber Oka nevetett a majmokon, azok meg dobálni kezdték mindenfajta gyümölccsel. Nem törődött velük, rohant a patakhoz. De a tisztás szélén megtorpant. A forrásnál gyönyörű csandala lány merítette tele korsóját. Olyan volt, mint egy jelenés. Simber Oka arra gondolt, ez egy lemuri próba. Nem lány ez, hanem *vándor*. Lélek, akitől függ az Élet. Maga Szitá, vagy ki tudja hányadik megtestesülése. A Titok.

Papagáj szállt a lány vállára, és Simber Oka heuréka élményt élt át. „Megvan!” – kiáltotta magában, s visszafordult, hogy leírja az eszébe ötlő madarakat.

Dóra Schwan figyelte a távolodó férfi alakját. Rendkívülihez szokott szeme látta a Simber Oka számára láthatatlan Lemurt. „A Zaddik minden lépésére vigyáz! Próba előtt állok” – konstátálta magában. Lába elé helyezte a korsót, meg sem próbálta tovább utánózni a vízholdó lány szerepét. Jobb kezét bal vállára helyezve várta, míg az Igazak Feje könnyedén megérinti homlokát.

– Vakmerőséged nem ismer határt! Szavaidat csak akkor hallgatom meg, ha ismered a kilenc rózsza titkát. Vállalod?

Dóra bólintott. A Lemur fénykört vont köré, melyből a sugarak néha magasba szökkentek a kelő nap felé. A lány hozzálépett a fehér sugárhoz, s megérintette.

– Psziché! Te, a Lélek, ki megszeretted Ámort, a testet, bocsásd meg, hogy foglyává tett a Földön.

A fényből fehér rózsza nyílt, s illata felszállt a hajnal sápadt sugaraihoz. Dóra a sárga sugár felé nyúlt.

– Szibilla! Te, a Szó, kinek könyvét elégette a Király, bocsásd meg, hogy a hatalom foglyává tett a Földön.

A sárga rózsza vakítva lobbant, aransugarai mintha végképp legyőzték volna az Éjt. Dóra a vörös sugárhoz lépett.

– Gaia! Te, ki az Őskezdetből elhozott Őstudást őrzöd, bocsásd meg, hogy a vér A és B energiája AB ráccsá váltan pusztít. Megszabadítunk!

A vörös rózsza úgy nyílt ki, mint arcon a nevetés. Illata, melytől halálos betegek gyógyultak meg, oly mindent áthatóan vette birtokába Szitá kertjét, hogy Simber Oka elbódult, s az álmatlan, komor gondolatokkal küzdő férfi elszenderedett. Dóra ahhoz a haragoslila sugárhoz lépett, mely visszfényként lobogott a Lemur szemében.

– Zila! Te, aki láttad, miként adtak az embernek Kőszív helyett Hússzívet, bocsásd meg, hogy alkotásodba beleavatkoztunk. Átalakulunk!

A korallok színét indigókékkel árnyaló rózsza nemcsak illatot árasztott, hanem sosem hallott zene vette birtokába a felhőket. Dóra a kék sugárhoz lépett.

– Tenet! Te, az Echod drágaköveinek őrzője, bocsásd meg a helytelenül használt dimenziókat.

A kék rózsza, amit titkok rózsájának is neveznek, bimbót növesztett. Zárt kelyhével mintha várt volna még valamit, de ezt Dóra nem akarta észrevenni. A méregzöld sugár vonzotta, néhány pillanatig hallgatott, mielőtt megérintette.

– Androgün! Te, az Oldás és Kötés birtokosa, bocsásd meg a csillagábécé és csillagnyelv szétválasztását. Olyan elégtételt adunk, amivel helyreállítjuk az egyensúlyt.

A zöld rózsza kelyhe a közepén hamvas-ezüstösen fénylett, és szirma annál sötétebben csillogott, minél közelebb ért a széléhez. Gyökere, szára nem látszott, a semmiben lebegett. Dóra a fekete sugárhoz simult. Mielőtt hozzáért volna, fejet hajtott előtte.

– Szunrutasz! Te, a Heliaque-kő számunkra rendelt szelleme, bocsásd meg magma-fogságodat.

A fekete rózsza fekete könnyekkel telten nyitotta kelyhét. Remegett, mintha félne a hívástól. Mégis varázsosabb volt a többinél. Mellette a szivárvány minden színében szikrázó fénynyaláb szökkent magasba. Dóra nem érintette meg, hanem mindkét kezét fölé tartva, szemeit behunyva beszélt hozzá.

– Heliogabalus! Én császárom! Lásd meg bennem a Kő részét!

A szivárványrózsza kinyílt, s az ég hirtelen beborult.

Átmenet nélkül vált a hajnal újra éjszakává. A Szitá-kert fölött megdördült az ég, hidegkék villámok sújtottak a nyolc rózsából álló kör köré. A talaj meghasadt, fák dőltek ki,

megmutatva évszázados gyökereiket. Dóra mozdulatlanul állt, kezeit zárt ujjakkal, tenyérrel az ég egy pontja felé fordította.

– Te, kinek nevét kimondanom nem szabad, Kilencedik Rózsa, Fények Fénye, Éjek Éje, Magány Magánya! Nevemet rubinkörön át születéseim helyéről a Zodiákusra irányítottam. És egymás után tűntek el a csillagok, ahogy a porszemnyi ember képzelet, hogy húsvér teste több a Mindenségnél. És az onomantia segítségével áthatoltam 10 körön, 22 megtestesülésen. Tanított a 24 vén, de tudásomat meglesték, lelkemet kisajátították. Nem vagyok magamé. Tanított 7 bolygó, és végső feladatomnál tartok. Te, kinek nevét kimondanom nem szabad, te, 999 fény, tudod, hogy egyetlen betű maradt a nevemből, mely része a nevednek, és ezen az egyetlenen át megpillantottalak. Ismerem az igazságot, te tudod, mire használsz. Magamtól ezt soha fel nem tártam. Vagyok az Őrző és Közvetítő, Előkészítője és Operátora a Műnek. A Földön senki és semmi. A Földön senki és semmi. A Földön...

– Elég!

A Lemur halk szavára visszaállt a kozmikus egyensúly. Ismét hajnal volt a hajnal, s a vízhold lány könnyedén vállára vette korsóját, így lépdelt a Zaddik mellett, alig érintve apró lábával a talajt. Sri volt már, a hindu Aphrodité, és Laksmi volt, aki képes annyi alakot öltetni, ahányat isteni szerelmese kíván. Mégis, Dóra Schwan köntösét nem tudta levenni. Kedves, örökifjú lényén átütött a fenyegető harag.

– Laksmi, – szólította az idősebb nővér szeretetével, – rád bízom Simber Okát. Nagyon veszedelmes ember.

– Tudom.

– Te sem vagy veszélytelen.

– Igaz.

– El akarod pusztítani.

– Igen.

– Megsemmisítheted Simber Okát, az anarchia szellemi vezérét. Jól értsd meg, amit mondok: a függetlensége nem az igazi. Át kell alakítanod. Ne ismerjen magára. Tagadja meg eddigi énjét. Tanítsd. Felfogása nehéz. Céljai alantasak. Ezt az énjét le kell győzni. Ha legyőzni nem tudod, veszélybe kerülünk. Minden nap más-más végső következtetést von le. Korok hulladékával terhelt. A temporal lobe teljesen béna. Plexis solarisa nincs.

– Nincs energiaközpontja? Akkor minek –

– Miért vesződünk vele? Ugye, ezt akartad kérdezni?

– A bolygó tele idő és energia nélküli tömeggel! Ezzel a fáradtsággal bárki más kiemelhető! Alkalmasabb!

– Például Stefán Olawski?

Az ütés talált. Dóra nem talált szavakat, de mint mindig, ha megbántották, kitört féken nem tartható, agresszív énje.

– Igen, mint Stefán! Jegyezd meg, lehet, hogy több a hibám, mint kellene, de ezt sosem kívántam másokra erőltetni! Meglesni legbelsőbb éneket, ez a ti műfajotok, nem az enyém! Sosem, érted, Zaddik, sosem bocsátja meg nektek –

Dóra hirtelen elhallgatott. Gyors, kutató pillantást vetett a Zaddikra, aki nyíltan nézett vissza.

– Fejezd be a szavaidat.

– Múló harag. Felejtsd el! Nincs jelentősége!

Hogy hazudik! A Lemur nem vetette meg a védekezésnek ezt a formáját, és nem becsülte alá.

– Aki annyit élt, mint te az élet jelen hazug formájában, óhatatlanul megsebződik. Bocsáss meg, hogy sebedet érintenem kellett. Többé nem teszem. Most újra kérem, fejezd be szavaidat. Ki nem fog megbocsátani?

Dóra Schwan a kék rózsára gondolt, mely bimbóban maradt, mint egy figyelmeztető jel. Megértette, hogy a Zaddik tudja a választ a kérdésére, de tőle akarja hallani.

– Tenet.

– Így igaz, Laksmi. Tenet védelme alatt állsz. Mások csak kisajátították általa nyert énedet. Akiktől soha meg nem ismerted volna a Kilenc Rózsa feletti hatalmat. Tenet, a Számonkérő, aki Nyugatról hozza a Napot. Tenet, a Könyörtelen, aki lánggal égeti el a tengereket. Tenet, a Pszichomágia Ura, kinek pszichológiai fegyvere nélkül belesüllyedünk az örök Éjbe. Tenet, a Kilenc Lovag kiválasztója, az utólagos kultúrák megnevelője. Tenet játszva bűjt ki 11 dimenzióból, a Taro 22 útjáról, az igazság 77 ösvényéről. Az Echod 12 drágakövén átúto sugarakat a szemem láttára törte meg, s aminek nyitottnak kellett volna lennie, az zárt maradt. Nem tekinthetek embernek. Küldött vagy a 333 közül. Számodat nem ismerem. A feladatodat mindennek ismeretében fogalmaztam meg. Simber Oka lesz a kezében az a fegyver, aminek használatára lettél.

Laksmi szíve egyre könnyebbé vált, ahogy a Lemurt hallgatta. Gyűlölt feladata megszelídült. A mandrilok jókedve magával ragadta, a madarak röpte újra vonzotta tekintetét. Szerette volna tisztázni az Igazzal a Fundamentum kérdését, a döntő kérdést, amit hibásan ismernek a Földön. A Lemur azonban eltűnt. A lány ledobta száriját, meztelenül gázolt a patakba, itta, fröcskölte, harapta a vizet, mint egy undine.

A vízből tökéletesen átváltozott lény lépett ki. Napsütött barna bőre, halványkék haja, lila szeme, pihés, fehér szemöldöke és szempillája volt. Kevesen tudták a bolygón: ez a Kozmosz univerzális humanoid modellje. Aki le merte írni: belehalt. A híres „Demiurgosz-hadművelet” említőinek legalább annyi a halottja, mint a Kennedy-gyilkosság kutatóinak. Ha valaki nem akart szellemi halottá válni, – kerülnie kellett ezt a fogalmat. Az „Abrons-hadművelet” bevált. A Föld körül olyan áttörhetetlen dezinformációs műholdabroncs keringett, hogy álmában sem sejtette egyetlen technikai megszállott: az X-bolygón megtalálták a Földre-jutás lehetőségét.

Laksmi kék haját súlyos aranypánt szorította homlokához. Barna bőrét illatos olaj védte, melynek a lány kimondhatatlanul örült. Apró kezei közé fogta a környező növények leveleit, és élvezettel látta villámgyorsan rögzülő kéznyomatát. Ahol keze látszott – a levél függőlegesen az ég felé fordult, s a fa nőni kezdett. Megérintette a kavicsokat, s azok sziklakká váltak. Pillanatok alatt óriásivá növelte Szitá palotájának környékét.

Megérintette homlokpántját, s karcsú ujjait összezárva feje tetejére helyezte. A gyönyörű Vendég ily módon nem volt a Földön. Volt füle a hallásra és szeme a látásra, de mást hallott, mást látott, mint az emberek. Így pillantotta meg Simber Oka s kezéből kihullott álombeli madarainak rajza. Rálépett a Lemur adta malachit-smaragd táblák 12. lapjára az kettévált. Semmit sem észlelt ebből. Elfelejtette nemcsak a Lemurt, hanem Indiát is. Száguldott Laksmi felé, aki várta. S megelőzte kérdésével.

– Ki vagy te? Mit csinálsz a nyolcemeletes palotában, ahová férfinek belépni nem szabad?

– A Lemur hozott ide, – védekezett Simber Oka gyermekmódra – De most már nem bánom. Láttalak!

Laksmi nevetett magában. Micsoda együgyűség!; „Láttalak” – mondja, mint akinek ennyi elég. Egyre kevésbé értette, mit akarnak a Hármas Genezis Urai ettől a féleszűtől?! Bájos, hófehér pillái alól csábító-hívogató tengerzöld sugarakat bocsátott a férfi felé, amit az szédítőnek érzékelt, és mitsem sejtett abból, hogy felméri, kiforgatják legbelsejét.

És mikor szívéhez ért, rémülten hőkölt Laksmi tudata. Simber Oka szíve kőből volt, mely nyugodtan dobogott. Meg nem érinthette semmilyen érzés, de elemzés sem. Sosem látta ezt az anyagot, sem a Földön, sem a Kozmoszban.

– Én is látlak, – mosolygott minden kihívás nélkül. – Tudom a titkodat.

– Annál jobb – nevetett Simber Oka – Persze, nem sejthetem, melyikre gondolsz? Ha olyan lény vagy, akit nem az érdekel, amit lát, hanem az, amit elrejtettek előle, vezetni foglak. Megsúgom: sok-sok titkom van. Mikor meg fogok halni, az lesz az utolsó gondolatom, hogy még mindig sok-sok titkom van... Pedig egyet sem kívánok magammal vinni!

– Hol tettél szert rájuk?

– Hallottál az Arany Hajnal Rendről?

– Csak annyit, hogy a 666 jegyében léptek szövetségre.

– S ez riaszt téged?

– Nehéz szám. Nehéz nem megriadni.

– Látod, ez óriási tévedés. Az Arany Hajnal Rend száma az 5. Törvénye mindössze 5.

– Ismerhetem én is?

– Akarod?

– Sosem hagyom ki a ritka alkalmakat! De ne hidd, ha megismerem, akkor azonnal el is fogadom!

– Nem is asszonyoknak való! – hahotázott az arab. – Mindjárt megérted, ha meghallod. Első törvény: Az embernek joga van, hogy saját törvénye szerint éljen; kivéve az asszonyokat. Második törvény: Az embernek joga van, hogy azt tegyen, amit akar; kivéve az asszonyokat. Harmadik törvény: Az embernek joga van, hogy azt gondoljon, amit akar; kivéve az asszonyokat. Negyedik törvény: Az embernek joga van, hogy úgy szeressen, ahogy akar; kivéve az asszonyokat. Ötödik törvény: Az embernek joga van, hogy megölje azokat, akik erőszakot tesznek e jogain.

– Kivéve az asszonyokat? – csilingelt Laksmi kacagása, aki nagy kedvet érzett kioltani az arab rettenetes szívében dobogó rettenetes energiát.

– Nincs kivétel ebben!

– Tehát ez a legfőbb törvényetek?

– A szád nem arra a szóra termett, hogy „anarchia”, de a világ ezzel ostromoz bennünket. Anarchia lenne annak joga, hogy megsemmisítsük a jogainkat lábbal tiprókat?! A világ nem befejezett, hiányzik a *homo totus*?

Laksmi nem akart hinni a fülének. Villámgyorsan bontakozott ki előtte, hogy a szervezetlenség hitt mozgalom nemcsak szervezett, hanem vasfegyelmű. A Rex-csoport jól sejtette, hogy ismeretlen eredetű a genezisük. A Kozmosz már eddig is nyugtalan a Hármas Genezisért, mert a bolygón döntő kérdéssé vált az Ősök Ősének kiléte. Az utolsó három évben négyszer semmisítették meg emiatt a bolygó általános és egyetemes békéjét.

Az Arany Hajnal Rend tehát szükségszerűen ismeri azt a genezist, melyet a többiek hasztalan kutattak. Simber Oka szíve a feng-sui, amit legendának minősítettek alá. Soha senki az ezoterikusok közül nem felejtette el, de nem is jutott előbbre... Ernest J. Eitel 1873-ban Hongkongban megjelent könyve azt állítja, a feng-sui minden földi és földöntúli tudás összefüggését adja. Tévesen tekintették minden horoszkópok ősenek, a keleti Poimandernek. Tévedésük alapja az az európai tévhit, hogy a tudás a gondolati-láthatóba, térképbe, horoszkópba, könyvbe torkollik.

Laksmi kozmikus szeme ismét Simber Oka ismeretlen eredetű és összetételű szívére tapadt, de hallatlan erő állta útját. Ez megerősítette hitében. A feng-sui a Földön létező két különböző mágneses áramlatot, a pozitívát és negatívát mint férfi és női princípiumot kezeli. Fo-Hi, a keleti Pythagoras a természet matematikai arányait a mágneses áramlatok alapján teremtettem meg a „SO” nevezetű numerikus rendszerben. A „SO” alapján Kína élő ásványokat, beszélő növényeket állított elő, s olyan közvetlen kapcsolatot képes létesíteni a Kozmosszal, amelyről a technikától elhülyült Nyugat csak álmodozik. Fo-Hi tanítását mindmáig a „SO” követői rejtik. Neve mégis átment a köztudatba, mint felfoghatatlan és utolérhetetlen mágusé. Európa tett arról, hogy Fo-Hi XX. századi utódai mint maga a Gonosz jelenjenek meg. Már a nevében rejlő „HI” is lélegzetelállító, olyasmit jelent, mint a „szellemi élet aranyos láncolata, mely áthalad élön és holton”, s akkor, amikor a „HI” energia-princípiumot „LI”-nek, az univerzumot átható lélegzetnek ereje éri: létrejön a feng-sui.

Simber Oka szeme figyelő kobra-ként tapadt Laksmira. Egyetlen mozdulattal lerántotta a kék hajtömeget szorító aranypántot, s erős ujjain pörgetve hátrált vele.

– Az interstelláris kapcsolatot mellőzzük! Sosem fogsz a szívembe látni, semmilyen eszközzel. Te ráuntál a Kozmoszra, és idejöttél a társaidal istent játszani. Úgy is néz ki a Föld. Megalkotni 14 milliárd biológus annak legkisebb reménye nélkül, hogy atmonokká váljanak, ilyet csak őrült eszelhet ki. Felelj nekem, hányan készítték elő a nooszférák találkozását?

Ez már nem az a lenézhető, istenszemeknek kiszolgáltatott lény volt, aki megcsodálta őt. Laksmi megértette: a „Láttalak!” felkiáltás nem hódolat volt, hanem leleplezés. A feng-sui nagymesterei léprecsalták őt is, és a Lemurt is Simber Okával. Jó okuk lehet arra, hogy elrejtőzzenek. Évezredek keresztül keresték azt a rejtélyes társaságot, melyről csak annyit tudtak, beavatásuk ott kezdődik, ahol az európaiaké végződik, az Apokalipszis értelmezésénél. Új megvilágításban látta ezt is, és szíve, ez a szenvedésektől nem kímélt húsdarab, hevesebben vert. Hátha éppen az a feladata, hogy Simber Okán keresztül elérje az „Elrejtett”-et?!

– Túlértékelisz. A kozmoszból jött humanoid nem homo totus, legkevésbé a te fogalmaid szerint „teljes ember”.

– Ne akarj csapdába csalni!

– Nem akarlak. Egyébként gondolj az Arany Hajnal Rend alapszabályaira, mely a nőket nem veszi számításba. Téged sokan vezethetnek félre, kivéve az asszonyokat! Nincs hozzá elég eszünk, Simber Oka.

– Ne raveszkodj! Sosem fogsz a szívembe látni.

– Lehet. Ilyennek alkottak. De anyád, akit szerettél, sokat szenvedett ezért. Ugye, láttad szenvedni őt? Ugye, senki sem mondta meg neked: minden fájdalom elkerülhető lett volna? Mit tudsz anyádról, Simber?!

– Mesélt nekem.

– Aha. Mint Seherezádé. Alázatos anyaként Sahriárrá nevelendő fiának. Vajon volt-e 1001 meséje közül egy, amelyik az ő története volt?

– Anyám sosem tolta magát előtérbe. Ebben különbözött minden más asszonytól. Magáról semmit.

– És te nem voltál kíváncsi arra, miért különbözött minden más asszonytól?

– Sosem fogsz a szívembe látni!

– Amint látod, nem is akarok. Én beszélek. Én közlöm veled a tényeket. Amit elfelejtettek közölni veled mestereid. Anyád génkísérlet eredménye volt: *mesterségesen* hozták létre, ugyanúgy, ahogy az enyémet! Testvéreknek is mondhatnánk magunkat, ha az ilyen genezisben ez létező fogalom lehetne. Csakhogy az 1911-es dátumnak pontosan az a jelentősége, hogy újraértékeljenek mindent, amit a genezis eddig produkált. Hogyan becézett?

– Azt csak ő tudta és én.

– Nem, Simber, én is tudom. „AK”-nak szólított.

Simber Oka jobbszeme összeszűkül, a bal kitágult. Ajkát beszívta, s jobbkezevel lefogta remegő balkezét.

– Ho... honnan...

– Egyszerű. Engem is így szólítottak.

Simber Oka elgondolkozva nézte Laksmi. Eszébe jutott anyja egyik meséje a kíváncsi tükörről, mely önmagát akarta látni, s nem másoknak mutogatni a tükörképüket. A kíváncsi tükör vándorútra indult, de ennek az lett az eredménye, hogy kézről kézreadták, s még többen keresték benne saját tükörképüket. A kíváncsi tükör nem jutott tükörhöz, és elhatározta, hogy saját jobbfelével nézi meg a balfelét, de képtelen volt meghajolni, ezért összetörte. Most az a paradox érzése támadt, hogy a szembenálló lény meg ő valahogy ugyanezt játsszák, ha abba nem hagyják, hamarosan kereshetik a cserepeiket. Olyan halkán kérdezte, ahogy beszélni még nem hallották Dél urát.

– Mit jelent: „AK”?

– Átértékel, aki egyben Átértékelő.

– Milyen nyelven?

– Csillagnyelven.

Az arab szoborként állt. A Lemur mégis elvezette ehhez a lényhez, akit nem szabad elengednie maga mellől. Azt az utat, mely férfi és nő között a legrövidebb, eltorlaszolta. Nem könnyű ügy. Elbizonytalanodott azt illetően: ki az a 13. asszony, aki a jövő kapuját jelentő álmát meg fogja fejteni? A Zaddik feltételhez köti. Laksmi többet tudott múltjából, mint saját maga, de nem is titkolja, hogy céljai vannak vele. És neki is vele.

– Segítesz megfejteni Triszmegisztosz Smaragdtábláját? Cserébe elviszlek a feng-sui mesterekhez, ha akarod.

Laksmi leplezetlen örömmel ugrott a nyakába. Simber Oka pontosan azt ígérte, amit várt tőle. Nyomában van az Elrejtettnek.

Lemur rózsája hazatér

Ágnes megkapva hindu barátja üzenetét, átnézte jegyzeteit. Halvány nyomát sem találta benne Adeptus Tenetnek. Apám, gondolta, lehetett volna az. Elővette a Golden West noteszt, újra és újra átlapozta az elnyűtt lapokat. Fizika, kémia, csillagászat. Mit nem vettem észre?

Konkordia ugrott a nyakába, aki Arepo látogatása óta mindennapos a házban. A komoly, jóhumorú lány nem titkolja a hindu iránti érzelmeit. Ágnes szó nélkül átadja Arepo levelét. Konkordia falja a sorokat meg a gyümölcsöt, amit Viktor készített oda feleségének. Ágnes megfélelkezett róla.

– Nem egészen értem, miről van szó. Krysis Holló szobra is TENET, de soha nem említette, hogy köze lenne a Titkos Társaságokhoz. A TENET a fekete mágiáé. Arepo viszont valami nagy matematikust keres. Vagy csillagászt? A kettőt együtt? Kozmikus matematikust?

– Ezek nem mondanak ellent egymásnak.

– Hogyhogy nem mondanak ellent? Ha van valami, amit nem tudok elképzelni, akkor az egy gonosz matematikus!

– Mert abban a tévedésben vagy, hogy a fekete mágia gonosz mágiát jelent, boszorkánypöröket, démonokat meg inkvizíciót. Ehhez mesterien asszisztál a filmipar. Levágott állatok vére, ráolvasás, férgek, sátánok, és mit tudom én, mi még. Ez démonológia, és nem fekete mágia.

– Mi a különbség? Van egyáltalán?

– Hogyne. A fekete mágia éppúgy titkos tudomány, mint a fehér mágia. Nem hókuszpókusz, nem indulat, s főleg nem rosszindulat.

– Akkor miért fekete? Mert ugye, azt nem tagadod, hogy a köztudatba úgy ment át: a fehér a jó, a fekete a rossz?

– Lehet. Nem érdekel a köztudat. Gondolj a sakkra, a bábuk feketék és fehérek, de nincsenek érzéseik, igaz? Azért két alapszín, mert a fehér mindig először lép. Olyan sakkjátszma még nem volt, melyben fekete kezd. Ebből következik, hogy rendszerint a fehér támadójátékos, előnye van, aktív. Mindez a feketében védelmi játékost jelent, passzívat. A sakkmesterek pontosan azt a pontot keresik, ahol ez megfordítható.

– Nem tudok sakkozni.

– De gondolkodni tudsz.

– Ezt megérdemeltem. Egyébként imádom a fekete színt, slankít, és elegáns. Sosem a gyász jut eszembe róla, hanem hangverseny vagy opera. Zene, zene, zene!

– S láttál-e szebb lovat mint Bábolna híres tenyészállatát, Plutót? Van-e szebb macska a sárgaszemű feketénél? Európát Zeusz egyes variációk szerint mint aranyszőrű bika rabolta el, de más variáns szerint kölcsönkérte színeit az Éjtől. Hajlok rá, hogy az éjsötét bikára hamarabb ráül egy királylány. S ha már itt tartunk, a fekete színnek sokkal nagyobb az irodalmi és képzőművészeti értéke, mint a fehérnek. Mintha a művészek ráéreznének eredeti jelentésére.

– „Te éjsötét, te pokolfekete”, – erre gondolsz?

– Hagyd már békén a poklot, kedvesem!

– Sötét, mint a föld?

– Fekete, mint az Űr. Jól nézd meg egyszer, mennyi a fény az égen, és mennyi a fekete. Mennyi az Éj!

– Nem tudom, van-e emberfia rajtad kívül, aki nem a csillagokat nézi? Vagy a Holdat! De az Éjt?! Hogy lehet azt a tömény sötétséget bámulni? Hogyan lehet az Űrre figyelni? Ne haragudj, ehhez más lélek kell.

Fáradtan figyelte Konkordia méltatlankodását. A lány már körtét hámozott, de Ágnes fülében visszacsengett: „...ehhez más lélek kell” És rögtön utána: „Szilágyi Zoltán”. Ez az, ami mellett elment! Miért van felírva a Notes No. 528-ba apa pszichológus barátja? Miért nem figyelt föl erre eddig? Fellapozta az apró, tenyérynyi lapokat. A közepén a kék tintától eltérően mintha piros tollat próbáltak volna ki, csupa értelmetlen firkát. Csak Szilágyi Zoltán neve olvasható. Az írás nyugtalan, ötletszerű, a név mintha pusztán az írás és a toll kipróbálása végett került volna oda. Ezt hitte máig. Csakhogy apjának ezer és ezer olyan üzenete volt már, mely hosszú ideig marginálisan lapult agyában mint halott anyag. Aztán hirtelen más megvilágításba került, és döntővé vált, amit lényegtelennek vélt. Ilyenné vált a firkalap. Hátha nem véletlen, hátha nem is az, mint vélte? Ha nem a személy fontos, hanem a tudomány, amit képvisel? Akkor bővül a kör. Fizika, kémia, csillagászat és pszichológia. Vajon lehetnek-e az Adeptus Tenet paraméterei?

– Harmadszor szólítalak! Valami baj van?

– Ellenkezőleg. Ma kimozdulok a barlangomból, és eleget teszek a meghívásodnak. Megnézem a Hollót.

Konkordiának elakadt a lélegzete. Szűkebb környezetében nem volt titok Ágnes betegségének előretörése, számos apró trükköt vetettek be, hogy elcsalogassák egy-egy sétára, kiimádkozzák a sötétítő függönyök és súlyos mondandójú könyvek közül.

Hosszú, nyugodt léptekkel, szótlanul mentek egymás mellett. Az indián nyár búcsúzott. A levegő zseniliára emlékeztetően áttetsző és sűrű volt egyszerre. Ágnes pillantását azonnal megragadta Krysis kertje. Lába mintha gyökeret eresztett volna, csak nézett, nézett, s szeméből hullott a könny. Konkordia hagyta. Nagybátyja szavaira gondolt, aki makacsul ragaszkodott ahhoz, Ágnes nem beteg abban az értelemben, ahogy ezt a szakkönyvekben írják.

– Csak a teste kezelhető, a lelke fölött nincs hatalmam, – mormogta figyelmeztetően felemelve mutatóujját. – Aranyvízzel sem kezelheted a végtelenségig. Nem szereti a földi testet, világos? Vedd rá, hogy erről beszéljen!

Ágnes készséggel beszélt bármiről, ha Konkordia kérdezte. Legtöbbször a kortárs irodalom adott fogószót, az író nő csak nevetett rajta. Tőle szokatlan malíciával beszélt arról, hogy a XX. században a jellemzés kimerül abban az egészségügyi taglalásban, miszerint a negatív figura vakarózik, bélhangjai vannak s uram bocsá’, minden reggel kiüríti a kiürítendőket. Ezzel az író azt sugallja, hogy vele ez nem esik meg. Felsőbbrendűsége abban áll, hogy nincsenek kényszergerjesztusai, bélgáz helyett ibolyaillatot szellent, és sosem beszél az anyagcseréről, legfeljebb belepusztul annak mérgeibe. Undorító, nem? Rendszerint ezzel a kérdéssel zárt. Konkordia tudta, hogy Ágnes alig eszik, alig alszik, s mások jelenlétében szinte teljesen mozdulatlan. Mint az egér a kígyó pillantása előtt, mely felfalni készül őt. Ágnes megdermedt a minden mozdulatát elemző szemek előtt. Nem tudott eléggé visszavonulni ahhoz, hogy nyugta legyen, tehát elkezdte „nem szeretni a földi testet”, s ezzel felszámolni önmagát. Akiket szeretett, kétségbeejtette őszinteségével, mert arról beszélt, ami számukra nem létezett.

A világ, ahová hazakészült, felfoghatatlan volt. Ágnes egyre többet időzött ott, s ha feliasztották, durva lett és goromba. Vagy sírógörcsöt kapott, és azt zokogta, hogy mindent megtett, ami tőle telt, sőt többet is. Nem bírja a húszezer napot, nem, nem és nem! Elvágódásának mértéke meghaladt minden emberit. A nyugtatók akár a víz, az altatók mennyiségét és minőségét fokozni nem lehetett. És félszeg, kapkodó mondatokkal biztosított mindenkit arról, ó, tudja, hogy a másik nagyszerű, tökéletes, s olyan magasan lebeg felette, mint a nap az égen. Ő pedig por, szemét és hamu a talpa alatt. Csak azután lehetett vele szót érteni, ha ezt a rituálét a vendég kellő hozzáállással fogadta. Ágnes gondolatmenete azzal ért véget, hogy szívesen lenne a világ legutolsó embere, csak *lenne értelme*! Ezen azt értette: érne véget az az elviselhetetlen magatartás, hogy ha két ember összekerül, legfőbb gondja azt bizonygatni, mennyivel különb a másikonál.

– A világ gyilkosokból áll. Ezért fogja a Kozmosz elpusztítani.

Ágnes számára az evolúció nem egyéb, mint egyre finomodó gyilkolási módszer. Konkordiának egyszer összefoglalta műveinek fővonulatát. Az „ÉS MEGSZÜLETTEK”-ben megírta azt a emberfajt, akiké lesz a Föld. Az „AZÓTH”-ban rávilágított a tudomány rejtett vonulatára, melyhez képest a közismert eredmények sora pusztán fedőtevékenység. A „RAJNAI SZIBILLA” négyes geneziszről beszél: a H-genezis, O-genezis, N-genezis, C-genezis keresztútjaiból csak a keresztet jegyezték meg, anélkül, hogy felfigyeltek volna arra a hihetetlen mennyiségű hermetikus anyagra, amit az író a Szibillán keresztül közöl. A „NOUSZ” lett az, amibe belebetegedett.

A Teilhard de Chardin-nek tulajdonított „nooszféráról” bebizonyította, hogy az már Alexandriai Hypatia által ismert volt. Sőt! Ez Hypatia pusztulásának oka. Minél mélyebbre hatolt ezen az úton, annál betegébbé vált. „Többet nem tehetek”, vonta meg ilyenkor a vállát, s Konkordia helyeselt.

– Te nem tehetsz semmiről! – biztosította újra és újra.

S Ágnes mégsem nyugodott. Mikor már nem érdekelt senki, mikor kiábrándult mindenből, mikor túl beteg volt az élethez, egyre jobban érdekelt az apja. Erről nem beszélt, ez az ő legbensőbb magánügye volt. Évek óta járt apja nyomában, akinek lépten-nyomon áthúzta számításait. Rámutat Krysis kertjére.

– Ez Chitzen Itza. Itt ért földet a VÁNDOR.

Konkordia meg se mukkant. Ágnesből valaki más beszélt. A sírós, depressziós csuklásoknak és suttogásoknak nyoma sincs. A hang gépies, monoton, mély és kétségbevonhatatlan. Az író mozgása akár egy androidé. Derékszögben fordul, lába láthatóan méri a 90 fokot, csapott vállát hátrahúzza, egyenesebb már nem is lehetne. Maga elé néz a semmibe, átfúrja tekintetével a falakat, úgy halad a Holló felé, kissé maga elé tartott kézzel, mintha szívét védené. Amint meglátja, kezét kinyújtja mereven, vállból emelve a kart, s lágyan követi TENET vonalait. A szárny magasságában megáll, majd rákúszik a talpazatra, s szemét behunyva tapogatja a tollak mintázatát.

– Ötmillió negyvenegyezer hétszázharmincnyolc. Albák. Ötmillió negyvenkétezer kilencszázharminckilenc. Áteridák. Ötmillió ötvenötezer. Ismerik TENET titkát. Neutron bomba. Bioélet likvidált, beépített bolygó várja *tauteomét*.

Konkordia reszket a félelemtől. Ki ez az ember? Ki most, ebben a pillanatban? Ágnes leszegett fejjel áll a szobor előtt, s a körmét rágja. Alulról fölfelé néz Konkordiára, szeme fehérjéből több látszik, mint kellene. Homlokán finom permet, pedig a szobában hideg van. Jéghideg. Az író a lábhosszával méri le a szobor talpazatát, alkarjával a magasságot,

tenyerével a szárnyakat, s mindezt a világ legtermészetesebb mozdulataival. Vagy örült, vagy tudja, mit csinál.

– Aranyvizet! – mormogja idegen hangján.

Konkordia rég magánál hordja aranyvizes termosztát, mert Ágnes egyre hidegebben issza elixírjét. Hosszú, mohó kortyokban nyel, még és még.

– Chitzen Itza piaca. Az öregasszony vizet ad. Ilyen vizet ad! Ez az!

Ágnes szeme kitisztul, gyenge kis hangja reszket. Kezét összecsucskja, kinyitja.

– Ne félj, kedvesem. Semmi baj velem. Csak most jöttem rá, hogy idősebb vagyok mint... Hagyjuk ezt, mert bolondnak nézel, ha eddig meg nem tetted.

– Ötmillió számokat mondtál és a neutron bombát emlegetted!

– Csak elolvastam a Fekete Úr üzenetét. Amire az ember oly büszke a Földön, a civilizációja célját vésték ide. Felépíteni a tauteoméknak, az obszidián-szívűeknek, s megsemmisíteni az építőket. Mekkora tévedés volt kitépni az élő szíveket! Már akkor, amikor megittam a vizet, amit az öregasszony adott Chitzen Itza piacán, már akkor nem stimmelt valami! Mert az nem áldozat volt, Konkordia! Az obszidián-szívet *keresték*! Ötmillió ötvenötezer évet tévedtem.

A Micui-házban végre egymás mellett állt az öt thulerune. Paul Pittmann és Axel Terg elvégzett minden vizsgálatot, amit ismertek. Nem takargattak egymás előtt semmit. A japán és német technika korlátlanul állt rendelkezésükre. Mordecháj azonban nem vett részt a kutatómunkában. Figyelte Gallenburgékat, de legszívesebben Takakage Micuival teázott. Hívta Ernát is, aki feltűnően megsápadt és lefogyott. Mégsem ő esett ágynak először, hanem Gebhardt. A két Adeptus némán vizsgálta az aszott testet, melyből mintha kiszívták volna az energiát. A jobb oldal enyhén megfeketedett, olyanformán zsugorodott, mint a múmiák. Gallenburg jobb szemével nem látott, jobb fülével nem hallott, jobb keze és lába béna volt. Nyelve balra deviált, hebegve köpött ki néhány érthetetlen szótagot.

– Az aszimmetria-betegség, ahogy Mordecháj megjósolta – zokogott Hildegard. – De miért most? Miért?

Másnapra hirtelen mindenki lerobbant a Micui-házban. Energiáiktól függően vagy talpon maradtak, vagy ágynak estek. De jobb oldaluk elszíneződött, és minden kétséget kizárva kisebbedett a bal oldalhoz képest. Erna sugárban hányt, képtelen volt magához venni bármilyen élelmet.

A két Adeptust legjobban az lepte meg, hogy Mordecháj tünetei bal oldalon mutatkoztak. Egyensúlyvesztéstől bicegve végigjárták a Micui objektumot, hátha találnak bal oldali zsugorodást, de hasztalan. Takakage minden munkása enyhén feketedett jobboldallal járkált, mint a bibliai elátkozottak. Egyedül Ho úr, az öreg kertész maradt tünetmentes. Axel Terg addig hasonlított adatait, míg kiszűrte: Ho úr nem látta a thulerunékat.

Ekkor jutott eszükbe először Geiger-Müller számlálóval közeledni élő szobraikhoz. A műszerek már a tornácon felrobbantak.

– Tiszta sor! Erősebben sugárzunk, mint Csernobil.

– Jobb oldalon. A bal meg vicceket mesél, hogyan kell elhelyezkedni az ólomkoporsóban!

– Majd elmegy a kedve a viccektől mindenkinek, ha elindul ez az öt humanoidnak álcázott erőmű!

– Gondoskodnunk kell arról, hogy ez ne történjen meg!

– Úgy érti, miután kiástuk őket a Himalája alól, tegyük újra a fejükre a hegyet?

- Miért, talán állítsuk ki őket New Yorkban, mint bizonyítékait a kozmikus kultúráknak?
- Miért ne? Egész történelmünket tönkretettük a halhatatlanság utáni vágyakozással! Most aztán itt van! Tessék! Legyetek thulerunék, és ihaj-csuhaj sose halunk meg! Ők sem haltak meg mióta is?
- Ötmillió ötvenötezer éve.
- Bagatell! Kicsit átrendezzük a génjeinket –
- Nekik nincsenek génjeik!
- Nos, akkor a sejtjeinket –
- Nincsenek sejtjeik!
- Ne legyen ünnepontó, barátom. Elvégre mindannyian meghalunk egyszer. S ha már így alakult, szívesebben halok meg általuk, világos?
- Csakhogy ők nem a halált hordozzák! Nem is ismerik ezt a fogalmat. Ismétlem: örökkévalók!

Terg és Pittmann farkasszemet nézett, s általuk a finalizmus és universalizmus.

Mordecháj ezalatt Gallenburg ágyánál ült. Erős jobbát barátja sorvadtt kezére kulcsolta, s igyekezett annyi energiát átadni, amennyit a gyöngye test elbírt. Gebhardt okos szeme felnyílt, hosszan figyelt a kapott impulzusokra. Baljával jelezte, hogy írni akar.

– Papírt, tollat! – súgta Mordecháj Hildegardnak.

Az asszony azonnal adta, mintha előre elkészítette volna. Együttes erővel ülő helyzetbe támasztották a beteget. Gallenburg hatalmas, ormótlan betűket kerekített balkezeivel. Összevissza táncoltak a betűk, de az egyetlen szó tisztán állt:

– *RIJCKENBORGH* –

– Nem értem! – suttogta Hildegard. Gyönyörű szemére félig ráhullott a szemhéj. Arca puffadt volt a sírástól, de a bal arc kétszeresnek tűnt a jobbhoz képest. Szorosan férjéhez húzódott, annak az emberi állatnak az ösztönével, aki végső perceit meg akarja osztani a másikkal.

Mordecháj ismerte Rijckenborgh nevét. Egyike azoknak a Rózsakereszteseknek, akik megtagadták a titkos páholyokat, s tudásukkal a nyilvánosság elé léptek. Rijckenborgh „Az eljövendő új ember”-ről írt könyvével hatalmas vitát váltott ki. Állítása, miszerint a jobb szívpitvarban van elrejtve az a szellem-szikra-atom, melyet megérint a Kozmosz infravöröse, s ezáltal jön létre az Ember, – robbanó anyagnak bizonyult. A jobb szívpitvar, a szellem-szikra-atom rejteke, az infravörös hatása – kutatások tömegét indította el. Mit akar ezzel Gebhardt?

– Az aurikus lény fikció! Ugye, tudod?

Gallenburg feje remegni kezdett. Megragadta a tollat, de az kétszer is kiesett a kezéből.

– Ne kínozza! Ne kínozza! – sikoltotta Hildegard, és apró ökleivel Mordechájnak rontott.

– Nézze! – intette a Csillagértelem, szelíden lefogva az asszonyt.

Mindketten Gallenburggra meredtek, aki újra írt. Számokat.

– 1 9 5 1 6 1 5 – sorjázott tolla alól.

Diadalmasan nézett rájuk. Mintha erőre kapott volna, a szemében némi kajánság csillant, éppúgy, mint régen, amikor ráfordult barátaira: „Na, mi van? Meg mindig nem értitek?!”

Mordecháj eltűnődött. Rijckenborgh ezzel a titokzatos dátummal zárja sorait, mondván, hogy ők, az Arany Rózsa Lovagjai ekkor fejezték be a Nagy Művet. Ezzel a többezer éves mítosz végétért. Soha egyetlen titkos szövetség nem merte azt állítani, hogy elérte a kitűzött célt, mely egyébként is csak rész volt, a Nagy Mű parányi darabkája. Rijckenborgh félreérthetetlenül a világ tudtára adja, hogy a Nagy Művet fejezték be. A maga részéről ezért is dönt úgy, hogy a nyilvánosság elé lép. Előkészítőnek vallja magát. Az emberiséget elő kell készíteni arra, amit 1951. június 15-én a Rózsakeresztesek befejeztek...

Rijckenborgh dátuma több szempontból mellbevágta a világot. Kiszámolták Nostradamusnál, mint a harmadik Antikrisztus születését. Listák készültek az ezen a napon világra jött potenciálisan szóba jöhető fiúgyermekéről. Titkos kezek úgy intézték, hogy ezek száma egyre csökkent.

Ezen a napon jött létre az „M” csoport, mely alakulásával derűt csempészett az egyre komorabb világba. Mint alapítója, a magát C. R.-nek szignáló személy kijelenti: ez az „M” *mutációt* jelent, melynek szükségességéről a csoport meggyőződött, és eléje megy.

Az „M” csoportot azonban hasztalan kereste bárki. Eltűntek, ha voltak egyáltalán. C. R. azonban évről évre jelentkezett, és beszámolt az „új emberekről”. Nemcsak vegetáriusok voltak, hanem Bicsérdisták is, mivel nyersen fogyasztották a növényi táplálékot. Inni csakis fehérrózsavizet fogyasztottak. És Mordechájnak eszébe jutott Ho úr, a kertész, aki fehér rózsából készült itallal kínálta őket, de igen udvariasan elutasították.

– Ho úr? – nézett kérdően Gallenburgra.

– Igen! Igen! Igen! – üzent a beteg szeme.

Mordecháj átvette a Micui objektum vezetését. Ténykedését azzal kezdte, hogy száműzte az étlapról a húst, a halat, tojást. Főzni nem kellett semmit, csak megmosni a zöldséget. Ho úrnak keze alá adtak néhány segédet, és a fehérrózsavizet hatalmas mennyiségben állították elő.

Két hét alatt a sorvadás megállt. Az emberek, akik a halálraítéltek pillantásával néztek egymásra nemrég, most vicceket engedtek meg maguknak arról, hogy azt hitték, két hét elteltével a Micui-házban csak a samatobryn-szobrok élnek.

Gallenburg elhagyta az ágyat, s óriási energiával kereste a kapcsolatot az „M” csoporttal. De hiába. A Micui-ház azóta, amióta átesett az „aszimmetria-betegségen” erősen elszigetelődött. Lakosai, vendégei, munkásai erős személyiségváltozáson mentek keresztül. Közömbössé váltak a jelen iránt, s megnevezhetetlen várakozással fordultak a jövő felé. Minden nap felkeresték a thulerunékat, akár a hívők a templomot. Terg jóvoltából tudták, 1993 őszén következik be az a katasztrófa, mely szerint az égen két Nap ragyog: az igazi, s az a végzetes kísérlet, mely nagyobb hőt fejleszt mint maga a Nap, s akkor megmozdulnak s végső útjukra indulnak Samatobryn élő szobrai.

Stefán Olawski rávette bátyját és Rudolfot, hogy megnézzék a Fehér Rózsa lokál szerdai műsorát. Ha szerda, akkor fellép az Ismeretlen. Kursymurtyt gyakran zaklatták miatta, de a tulaj széttárta karjait, s felajánlotta, hogy többé nem engedi dobogóra számára is valóban ismeretlen vendégét. Mert az jön, fellép és távozik. Senki sem látja érkezését, senki sem a távozását.

– Nézzék, – magyarázta a kissé fafajú hatóságnak, – ez a szakmához tartozik. Egy édes kis rejtély! Az Ismeretlen nem kér fellépti díjat. Milyen páratlan! Majd bolond leszek megkeresni azért, hogy felajánljam legsikeresebb napom bevételét! Mert ő már nemcsak az Ismeretlen, hanem ő Szerda, a Siker! Rajta, uraim, zárják be a mulatót! És utána menjenek végig Jereván bármelyik sugárútján! Ha-ha!

Hát ez az. Ha bezárják a Fehér Rózsát, holtbiztosan lincselnek az örmények. Az Ismeretlen dédelgetett kedvencükké vált. Külön osztagok vigyáztak arra, hogy avatatlan ne zavarja érkezését vagy távozását.. Ezek spontán szerveződések voltak, rendszerint tintakéken tetovált vastag alkarokkal. Mikor eljött az éjszaka 11, a nézőtér felordított: „Szerda! Szerda!”

És az Ismeretlen megjelent. Nem lépett be sehonnan, nem érkezett, hanem megjelent, ez a helyes kifejezés. Kursymurty minden reflektort égve hagyott, s a szálfá-egyenes, karcsú férfi ott állt a fényben, testére feszülő hófehér szaténben, hófehér hajjal, amit tarkóján apró, lovagi tincs fogott össze. Mindössze 15 percig maradt a dobogón, 11 óra 15 perckor csak hült helye volt. Ezalatt viszont olyan harcművészetet mutatott be, amitől elállt a lélegzet. Volt gladiátor és szamuráj, praetoriánus és nindzsa. Ismerte a titkos harcművészet minden fogását, s finom mosollyal mutatta be.

Az utolsó percben mindig ugyanazt nyújtotta: azzal a fegyverrel, amit aznap használt, sima fehér papírból kivágott, kilőtt egy fehér rózsát. Ezt a közönség felé dobta, s míg azok igyekeztek megszerezni, az Ismeretlen eltűnt.

Stefán Olawski jóelőre megbeszélte a saját asztalt Kursymurtyval. Csak félórával az Ismeretlen előtt akartak lemenni, de Stefán idegessé vált, s már tízkor lecipelte Andrejt és Rudolfot. A két tudós úgy érezte magát, mint hal a szárazon. A mulatóban folyt az ital és a pénz. A pincérek megállás nélkül suhantak és dolgoztak a dugóhúzóval. A levegő egyre sűrűbbé vált, a székek szaporodtak, lassan annyi ember szorongott egymás mellett, hogy Rudolf kezdte magát rosszul érezni.

– Nincs az a kókler, ami ezt megéri, – méltatlankodott. – Hogy Ön mit vár, kedves Stefán, nyilván tisztázta magával. De én csak azért maradok, mert kijutni innen reménytelen.

– Valóban, – bólintott Andrej. – Soká nem tarthat, kibírjuk. 11 óra, és a színpad üres.

A színpad azonban nem volt üres. Ott állt az Ismeretlen, fehér ragyogásban, s a csaknem tisztán férfiakból álló közönségből kitört a tapsvihar. „Szerda! Szerda!” Nem kiáltás volt ez, hanem a hit mindent elsöprő orkánja. Ez az ember soha nem csapta be őket. Valamiféle keleti ötvözet volt a nyugati szupermeneknek, batmanoknak, western-hősöknek. Rendkívüli volt és könnyed, számára játék, ami közönségének csoda. Azzal, hogy elfogadta Jereván hódolatát, papír nélkül is megegyezést kötött ezekkel az emberekkel. Estéről estére tanította nézőit, s leleplezett, csak drága pénzért megtanulható fogásait most százak gyakorolták. Andrej Olawskit nem az Ismeretlen kötötte le, hanem a kardja. Ez a kard pontos mása volt a kontának, mely a konwalt szívében pihen.

– Ehhez partner kell, igaz?

Mindenki az öblös hang felé fordult. És hirtelen csend lett, amikor felismerték Bejcsaszvilit. A katonatiszt egykor olimpikon volt, páratlan vívó, és gátlástalanul kegyetlen. Saját örömére fogadott mestereket, tör, kard, spádé, jatagán egyrement Bejcsaszvilinek. Beosztása nem szerzett neki örömet, de ha karddal a kezében küzdhetett, az igen.

Az Ismeretlen balkezének udvarias gesztusával maga mellé intette. Bejcsaszvili még fel sem ért, mikor Szerda kezében megkettőződtek a kardok. „Ó!” – sóhajtotta a lokál. Az örmény Nagy Vezír habozás nélkül nyúlt a markolatért, ledobta mellényét és ingét. Hatalmas mellkasát sűrű fekete szőr borította, meztelen bőre alatt nyugtalanul ágáltak az izmok. Az egész imponáló meztelen felsőtest azt sugallta, hogy Bejcsaszvili legyőzhetetlen. És képtelen volt befogni a száját.

– Erkölcsömben van eleganciám, mondja Cyrano. Maradjunk ennyiben! Nekem nevem van, Jereván az otthonom, Örményország a hazám. Te Ismeretlen vagy itt. Nem tudom, mit akarsz. De saját eszközeiddel győzlek le. S ha legyőzlek: többé itt nem rontod a levegőt!

Az Ismeretlen tisztelgett kardjával. Andrej hol az egyik, hol a másik kardot nézte. A markolat T alakja sugárzott. Bejcsaszvili ingerülten nézett a reflektorokra, nyilván érezte a sugárzást, de ezt nem volt ideje tisztázni, mert a közönség felzúdult.

– Ő fog legyőzni téged! Öld meg, Szerda!

– Le a Nagy Vezírral! Öld meg, Szerda!

És az „Öld meg” skandalását nem lehetett megállítani.

Stefán felpattant, s túlharsogva a tömeget süvöltötte:

– Rajta, Bejcsaszvili! Neked szurkolok!

Az Ismeretlen ránézett. Andrej lerántotta maga mellé felizgult öccsét, s fojtottan érdeklődte, hogy megőrült-e? És Bejcsaszvili támadott. És szavalt közben, mint Rostand verhetetlen hőse.

– „Vígan kelt fel a napom / S úgy is száll le vígan, békén,
Mert előre mondhatom: / Megdöflek a versem végén!”

Emelt, ütött, szúrt. Szerda védett. Bejcsaszvili csúsztatott, s újra szúrt. Az Ismeretlen hárított és hátrált. Erre beállt a csend.

– „Kis pulykám, légy biztos ebben: / Felnyársal vasdarabom!
Nemsokára véred cseppen, / Készen áll már a csapom!
Melleden vagy hasadon / Fúrjalak ki? Nem tom’ még én,
Ámde szentül fogadom: / Megdöflek a versem végén!”

Bejcsaszvili egyik keleti mestere Ha Su-ta volt, akiről elnevezték a háríthatatlan négyes vágást, mely után megnyílik a hasfal, s a belek darabokban ömlenek a még fel sem ocsúdóra. Még látja beleit, de már halott. A Nagy Vezír ezt a négyes vágást alkalmazta, miközben Cyranot játszott. Az Ismeretlen mintha várta volna, kardját maga elé húzva mindössze egyetlen karéjjal hárított. Bravúros volt. A lokál újra felzúgott. Stefán ordított, s egyik öklével másik keze nyitott tenyerét ütögette.

– Ne hagyd magad! Bejcsaszvili!

– Öld meg, Szerda!

Az Ismeretlen újra feléjük nézett, ezúttal Andrejt és Rudolfot vette szemügyre. Kissé elsápadt, s örök derűt hordozó arca elkomorodott, Bejcsaszvili félreértette. Nevetett.

– „No ne félj! Nem harapom / Le az orrod aranyom,
Sem az arcod ékességén / Nem esik baj. Csak nagyon
Megdöflek a versem végén!”

Mivel támadásra készült, Bejcsaszvili a másodperc egy töredékéig nem védte magát. Ez elég volt ahhoz, hogy az Ismeretlen mindkét karját felhasítsa, majd ugyanazzal a lendülettel keresztvágást ejtsen a mellén. Az egész terem felfogta, hogy ehhez képest leszúrní a Nagy Vezírt gyerekjáték lett volna.

Az Ismeretlen nem akart ölni. Míg ellenfelét előntötte a vér, Szerda a levegőbe dobta az immár fölöslegessé vált kardot, és villámgyors mozdulatokkal rózsákká szabdalta. „Ó!” Sőhajtott és egymást taposva kapkodott a rózsák után mindenki. Csak Andrej és Rudolf látta eltűnni az Ismeretlent. 11 óra 15 perc volt. Éppúgy, mint minden szerdán. A tetováltak a dobogóra rohantak.

– Mocskos szemét!

– A kurva anyádat hívd ki legközelebb!

– Megdöflek a versed végén!

Ez megtetszett nekik, s egymás vállába markolva kört alakítottak, s körbetáncolták az eszméletlen embert. „Megdöfték a verse végén! Ha-ha! Megdöfték a... Megdöfték a... Ha-ha!”

Stefán Olawski olyan gyűlöletet érzett az Ismeretlen iránt, amit magának sem sikerült megmagyaráznia. Felrohant a dobogóra, vállára dobta Bejcsaszvilit, iszonyú ökölcsapásokkal szétverte a táncolókat. Maga vitte kórházba az eszméletlen embert, s ott maradt, míg el nem látták.

– Köszönöm, fiú, – mondta halkan, vontatottan párnái közül a tiszt. – Nem volt valami díszes szereplés, igaz?

– Uram, láttam, amit láttam.

– Na? Na? Mit láttál?

– Önt ember le nem győzte volna!

– Kivéve 11-től 11/15-ig. És én erre voltam kíváncsi. Nagyon kíváncsi... voltam.

Küzdvé az altató hatásával Bejcsaszvili arra kérte az olaszt, keresse meg Jurij Szulovot, s mondja meg... Hogy mit mondjon, horkolásba fűlt. Stefán Olawski úgy gondolta, éppen eleget tud mesélni anélkül is. Mérhetetlen indulat fűtötte, s magában megfogadta, a jövő szerda az Ismeretlen utolsó szerdája lesz. Számított némi ellenállásra, ehelyett azonnal Szulovhoz vezették. Ott pedig a teljesen kimerült Francesco Della Rosa társaságában találta a fiatal tisztet.

– Magát az olaszok jóistene küldte, Olawski – sóhajtott a nagymester.

– Nem boldogulnak a nyelvvel? – kérdezte Stefán, míg viszonzotta az orosz vasmarkának szorítását.

– Az biztos, hogy nem egy nyelven beszélünk, – somolygott Jurij, – csak éppen olyan rózsakeresztes tolmácsra van szükségünk, amilyen aligha létezik.

– Ember, hiszen Francesco az Európai Páholyok feje!

– Ez nem mentség arra, hogy eltüntette a bátyámat!

– Nem én! Szulov úr, hányszor mondjam még! Emlékezzék vissza, a bátyja azzal búcsúzott, hogy nem biztos a viszontlátás. Azonnal megértették egymást a Vénekkel.

– S ennek bizonyítékeként tüstént átalakították napsugárrá! Na. Értsük meg egymást, Mester. Láttam kísértalni önmagából Szambhava Gurudévet. Láttam előlépni a semmiből a Zaddikot, s láttam szétfoszlani a levegőben, mint mesében a palack szellemét. Hallottam az Arcanum-lényekről, bár eddig még nem volt hozzájuk szerencsém. Tudok arról, hogy már nem a Hármas, hanem a Négyes Genezist feltételezik. Szabad kezet adtam minden kutatónak olyan pusztító erő tanulmányozásához, mint a konwalt –

– Amit nagyon rosszul tett! – kiáltotta Olawski. – Van fogalma arról, milyen erők garázdálkodnak itt? Jereván ma a világ legellenőrizhetetlenebb elemeinek találkahelye! A Fehér Rózsában minden szerdán –

– Tudom. Tudom, hogy Kalkuttában lezárták a Micui-házat, s ott rekedt néhány olyan gondolkodó, mint Terg és Pittmann.

– Ezt eddig nem mondta! – élénkült fel Della Rosa. – Az Adeptus Exemptus és Adeptus Universalis! Szent Katalin! Ilyen nem volt, mióta léteznek adeptusok! Hiszen ez csapda!

– Betegség, Mester. Aszimetria-betegség. A samatobryni ásatások áldása. Hildegard Gallenburg pszichiáter szerint személyátalakítás. Na hiszen! De legalább senki sem tűnt el! Ott járnak félzsóderosan, s elmélkednek. Hanem a bátyám nincs! Mert Sugárzó! Mert éppen ráosztották azt a feladatot, hogy bevilágítsa a mérhetetlen sötétséget, mint napsugár... Hülyének néz, Mester?!

Stefán Olawskinak lelkiekben leesett az álla. Sok sötét ügyét ismerte a páholyoknak, de sokkal elmésebben háritották el a gyanút magukról, mint ezesetben. S ez arra készítette, hogy feltételezze a lehetetlent – hátha igaz? Marhaság, intette magát azonnal.

– Szergej! Nyikolaj! Alexej! – emelte meg a hangját Jurij. Három izompacsirta lépett be, kérdően nézve felettesükre.

– Kérem, ne! – csuklott el Della Rosa hangja. – A nemzetközi egyezmények –

– Tudom. Maga viszont kevésbé tudja azt, hogy munkatársaim olasz-szakértők. Világos?

– De ennek semmi köze Olaszországhoz! Esküszöm Szent Katalinra, kinek anyám már a méhében oltalmába ajánlott!

– Utoljára kérdezem! Hol a bátyám?

A szobában feszült csend keletkezett. Della Rosa segélykérően nézett Olawskira, de a lengyelnek semmi kedve sem volt a számára áttekinthetetlen ügybe bonyolódni. Annyit mégis megtett, hogy közölte a képtelenségek képtelenségét.

– Hátha igazat mond?

– Látja! – kapaszkodott szavaiba az olasz. – Hasztalan ismerem a Vénéket, tetteik fölött nincs hatalmam. Hogy hová tart az új Sugárzó, ezt egyetlen ember tudná megmondani.

– Haladunk, – vélte Jurij. – Ki vele, Mester! Ha tudjuk: kit keressünk, biztosítom, hogy meg is fogjuk találni.

– És az Ismeretlen? – avatkozott közbe Olawski.

– Nem keressük! – adta meg a választ egyike az ajtónállóknak.

Stefán újra megnézte őket, s az a gyanúja támadt, hogy az olasz-szakértőket látta már a Fehér Rózsában. A triász teljes közönnyel tűrte szemlélését. Értelmes, kifejező arcuk magára öltötte a mindenkori zsoldosok bárgyúságát. De Stefánt már nem tudták megtévesztetni, fölismerte a tréninget, melyen átment maga is. Nem bírta megállni, hogy szembe ne szálljon ezzel a magabiztos, mindent elsöprő fölénnyel s hirtelen ötletének engedve elfütyülte A mosoly országa egy sorát. Jurij és beosztottjai karba fonták kezüket. Szemükben feloldódott valami, amit legtalálóbban unalomnak lehetne nevezni. Mosoly lappangott a kicsit összeszűkült pillantásokban, mintha beléjük költözött volna „a mosoly országa”. Francesco Della Rosára néztek mind az öten, de azok pillantásával, akik tudják: mit *kell* hallaniuk.

– Szu Csong, a harmadik. Az Adeptus Tenet, – mondta halkan Della Rosa.

– Jól van, – dicsérte Jurij, akár cirkuszi lovat a produkció után. – Az Adeptus Tenetért tehát Kínába kell mennünk.

– Ezt én nem mondtam! – ugrott talpra az olasz. – Micsoda ökör voltam, hogy elhittem, megtalálnak bárkit! Bárkit – igen! De Szu Csongot nem! Lehet, hogy a yid-lusoknál tartózkodik, a Köztes Létben! Lehet, hogy a Fekete Úrnál a nikkell-magmában. Lehet, hogy a Fo-Hi iskola egyik nindzsája, és röhögve veri magukat péppé, ha csak közelednek is! Az Adeptus Tenet nem matematika professzor Oxfordban, és nem asztrológus Mexikóban! Ha emberére akart találni, Jurij Szulov, nos, Szu Csongban megtalálta! S mivel nem érdekli sem a

Kesso megfejtése, sem a konwalt, sem az Arcanum-kapcsolat által megjelölt közelgő dátum, segítségére lenni többé nem tudok! Keresse a bátyját, *aki* igenis Sugárzó! Most pedig szíves engedelmével elmegyek enni, mert én ember vagyok, és éhes, maga pedig elfelejtett megkínálni!

Francesco Della Rosa úgy vágta be maga mögött az ajtót, ahogy nem tartották megközelítőleg sem képesnek. Jurij Szulov megnyomott egy gombot, s a triászhoz még ketten csatlakoztak. Stefán kérdően nézett a fiatal tisztre, de az nem küldte, noha nem is marasztalta.

– Uraim, ma átveszi a Pythagorasz-hadművelet fölötti vezetést, továbbá a Transzhimalája-csoport fölötti irányítást, a Szu Csong-akcióért való felelősséget Tau Teo-Mé úr, akit aligha kell bemutatni.

Stefán bénultan nézte, amint Jurij Szulov mellett testet ölt a Fehér Rózsa-beli Ismeretlen, s hosszú, vékony kardjára támaszkodva komolyan függeszti rá tekintetét. Tau Teo-Mé-t bal vállukhoz emelt jobbkézzel üdvözölték mindannyian, aki addig várt, míg Stefán megértette őt, és vállához emelte jobbját.

Szilágyi doktor 1890-ben született. Hatalmas századának minden erejével igyekezett menteni a XX. századot, mely ment vakon végzete felé. A pszichiáter örültnek tartotta korát, s a második világháború után visszavonult. A magány volt az, ami megnyugtatta, ha kortársaitól elfáradt, de a magány volt az, ami kikészítette, ha sokáig nem látott embereket. Se velük, se nélkülük. Régi dilemma.

Tíz visszavonult év után újra praxizálni kezdett, s megdöbbenetette az emberek lelkiállapota. Mintha lebomlott volna a józan ész, uralkodó magatartássá vált az idiotizmus. Semmi ráció be nem tartatott, a valóság olyan sokismeretlenes egyenlethez kezdett hasonlítani, melynek végére anélkül írtak végeredményt, hogy a megfejtés menetét ismerték volna. Volt tehát az ismeretlen valóság és a hamis megoldás, amit generációk biggyesztettek újra és újra a determinánsok közé.

A pszichiáter ismét visszavonult. Abban a korban kezdett magánpraxist, amikor ez még luxusnak számított. Végére az is volt, hiszen hosszú sorok kígyóztak a pékek és mészárosok boltjai előtt. A betevő falat több volt mint drága. Felemésztette az emberek összes tartalékenergiáját. Az asszonyok hajnali háromkor kezdtek sorbaállni a húsért, s mindenki úgy érezte, sosem képes elsővé válni a lehúzott redőny közvetlen közelében. Annál inkább előfordult, mire sorra került volna, elfogyott a hús. A gyerekek ócskapiacra jártak tanítás előtt. Maguk készítette játékok, ügyesebbeknél festménymásolatok kerültek eladásra, olyan nevelésesen olcsón, hogy megvették. Az iskolába álmoságtól és éhségtől sovány, beesettségű tanulók érkeztek meg, s nem tanultak a világon semmit.

A pszichiátert érdekelték ezek az alvó lelkek, akiket magában a rémület gyermekeinek nevezett. Ennek a korosztálynak első élménye a háború volt, a bunker, a láncosbomba, a munkatáborokba hurcoltak, megaláztak ezrei. Kegyetlenség. A kegyetlenség mint meghatározója a lélek legfogékonyabb korszakának, a szeme láttára fejlesztette ki az agresszivitást a butákban, s a rettegést az intellektuális beállítottságban. Mi lesz belőletek, szerencsétlenek? A kérdés nem hagyta nyugodni. Rövid tanulmányt írt erről, s nem tudta, hogy lavinát indít el. Életbe lépett az állami mechanizmus, az a valami, amiről senki sem tudja, miből áll, mégis működik. Szilágyi doktor minden volt, csak orvosnak bizonyult alkalmatlannak. Megfosztották diplomájától, s ezzel csakhamar nem volt egyedül. Az értelem, az ész a század közepére gyanússá vált. Hogy miért? Csak. Akinek annyi esze van, hogy a lehető legjobb világ lehető legjobb rendszerében is képes hibát találni, csak menjen, s élvezze saját eszét máshol. Ott, ahol nincsenek hibák. Menjen! Mentek már mások is, aztán az

álomvilágot nem találva jöttek volna vissza. Hogyisne! Életünk irreverzibilis folyamat, és ebben nincs visszaút.

Szilágyi Zoltán távozott az országból, és sosem bánta meg. Stuttgartban várta Fricker professzor, Nyugat egyik legrejtélyesebb orvostudósa. Azt beszéltek róla, hogy korát meghatározni merő ábránd, a száz évek hozzá nem elegendők. Ez nyilván hatalmas tudásának szóló nagybetűs Irigység volt. Fricker egyidősnek látszott Szilágyival, aki azonnal szívébe zárta vendéglátóját. Fricker maga volt a bizonyítéka annak, hogy a tudás minden ellenkező híresztelés ellenére hatalom, sőt – Nagyhatalom. Szilágyit egy biedermeier szobában helyezte el, csupa intarziás, melegbarna bútor közé, melyek eleve úgy festettek, mintha hőt sugároznának. A díszhely a vitrin volt, melynek ajtaját egymásba fonódó virágok őrizték, s tetején zenélő óra állt.

A pszichiáter lelkében megszólalt kedvenc dala.

„Egy biedermeier kis szoba vitrinjén
Százéves zenélő óra áll.
Két szobor van két oldalán – fiú s lány,
S a fiú a lánynak kurizál...”

Észre sem vette, hogy dúdolja. Fricker mosolyogva csatlakozott öblös hangján.

„Éjfelet üt az óra és csodaképp
Táncra kelnek a porcelánbabák...”

– Még ez is megtörténhet, még ez is. Csak azt nem tudom, hogy most már mikor lesz éjféli?

– Hogyhogy?

– Önnek más éjfélideje van, mint nekem. Érti, ugye?

– Dehogy.

Fricker úgy mosolygott, mint egy jókedvű ördög. Kajánul és egyben szinte harapva a levegőt, habzsolva az életet, amiből nyilvánvalóan sosem volt számára elegendő.

– Nem tudja, mi az éjfélidő egyedisége? Fantasztikus! Irigylem, Szilágyi! Micsoda csodáknak néz elébe! Fantasztikus! Itt kezdjük tehát. Azonnal. Skálázzon!

Szilágyi skálázott. Majd végighallgatta Fricker magyarázatát a hang rezgése, a bolygók elhelyezkedése és az Óshang közötti összefüggésről. Aztán azonnal fellázadt.

– Ugye tudja, Herr Professzor, hogy sokan kívánják a német gondolkodásmód halálát pusztán az „ős” bevezetése miatt? Az angoloknak nincsen őse, az orosz vagy indiai...

– Képzelse: mindnek van őse! – vágott közbe Fricker, s megint igen jól szórakozott. – Van aki tagadja, van aki bevallja. És az itt a kérdés: ki miért tagadja? Nos?

– Az eugenetikai elméletek félrevitték...

– Talált. Mert ugye, annyit csak belát, hogy az apjának is volt apja, anyjának is volt anyja, azoknak is volt apja meg anyja, és azoknak is, és azoknak is, vissza az idők kezdetéig. Családfa, na az marhaság. De az őse, az fontos. Meg fogja érteni. Pihenjen. Éjszaka felviszem a szobámba. Ott lesz Viktor von Stoff, Eugen von Erlich, Cezar Kewin, Francesco Della Rosa és C. R.

– C. R.?

– Ja.

– De ki az a C. R.?

Fricker nevetése betöltötte a szobát, majd megkérte Szilágyit, hogy ezt a kérdést ne tegye föl soha, sehol, senkinek. És éjszaka megkezdődött a pszichiáter beavatása. Szilágyi éveket töltött Stuttgartban, s hatalmas küzdelmet folytatott annak bizonyíthatóságáért, hogy a testek a lélek tulajdonságai szerint alakultak. Stoff hihetetlen összegeket költött a kutatások finanszírozására, megszerezte Steiner hagyatékát az Őskezdetekről, melyről mindenki azt hitte: elveszett.

Egy napon C. R. megkérte, térjen vissza Budapestre. Gondos kezek készítették elő útját, hazatéréséből semmilyen problémája nem adódott. Ugyanolyan biedermeier szobában élt, mint stuttgarti napjaiban, s a 102 évesek bölcsességével várt.

Mikor Barát Ágnes megérkezett, Szilágyi doktor bevezette kedvenc szobájába. A melegbarna intarziás bútorok szinte duruzsoltak, a százéves zenélő óra éppen éjfelet mutatott, és táncra keltek a porcelánbabák...

„Pardon, madam’, hogy a szívem Önért dobog
Csak tikitak-tikitak...
Kár, hogy Önnél ez a szívszerelem
Csupa taktika, taktika csak...”

Az író nő feje finoman rezgett, látszott, hogy nem ura ennek a mozgásnak. Kedves, megnyerő vonásai megnyúltak, mögülük eltűnt a dinamizmus, az életkedv. Nézte az okos mechanizmust, az orvos pedig őt.

„Itt van az óra, hogy végre szeressen...”

– Állítsa le, kérem.

– Ahogy parancsolja.

– Hogy tűri ezt a giccset?

– Giccs a giccsben. Maga az élet vált giccsé. Erre emlékezni kell, mindaddig emlékezni kell, míg meg nem értjük.

– Ez az. Ezért jöttem.

– No látja. Itt van az óra.

– Nem tudom.

– Akkor miért jött volna? Egyszer mindennek teljesen világosan kell állnia Ön előtt.

– Ez a sátánpofa nem illik a biedermeierhez!

Ágnes egy jóképű szatírt ábrázoló hamutartót emelt föl. Csuklója megbillent a súlyától, pedig a dísz tárgy kicsi volt és kecses. Hosszú, hegyes fülei közt göndörödő haja közül kecskeszarvhoz hasonló pikáns V alakzat inkább vidám Pánhoz tette hasonlónvá. Szeme körül millió ránc, de ezek a ráncok nevettek. A szemöldök csaknem a szarvakig halad, a száj íve fölfelé kunkorodik, s tele van robbanó érzékiséggel. Az egész fej vonzó, s Ágnest vonzotta is. Lelkében megszólalt Debussy Egy faun délután-jának bacchanáliás akkordja.

– Tegye föl a lemezt.

Szilágyi bólintott lelkiekben, s feltette azt a lemezt, amit C. R. adott, amit hiába hallgatott meg akárhányszor, képtelen maradt mind élvezésére, mind befogadására.

A lemezen először sóhajok hallatszottak. Aztán zörejek következtek. Hangok, mintha valaki a rádió gombjait csavargatva tallózna az Úr frekvenciáin. Jelek. Jelek. De kinek? Miről? Miért? Zúgás, dübörgés. Fokozott dübörgés. Fokozhatatlan dübörgés, ami után csak robbanás

következhethetne, de hirtelen beáll a csönd. Hullámok. Hullámok. A víz bömbölése, zuhanása, moraja. Talán így zárul össze a Maelström. Sikolyok nélkül, mert nincs idő a sikolyra. Csattanás.

– Nem, a csattanás később következett, – mondja szelíden Ágnes. – A Nap-Orákulum után.

Az orvos hallgat. Kikapcsol. Vár. Ágnes is. Játszik a faunna. Papírt vesz elő, puhaceruzát, s rajzol. A grafit nyomán egy sokkal fiatalabb, szarvnélküli, de valóban sátánarc bontakozik ki. Mi teszi, hogy sátáni? A pszichiáter képtelen rájönni. Ágnes rajza korántsem művészi, de vonalvezetése biztos, – mintha átlátszó papíron dolgozna, s csak láthatóvá tenné a láthatatlant.

– Jól rajzol.

– Nem, nem. Csak meghúzom a kontúrokat.

Nincs tudatában annak, amit mondott, vagy nagyon is tudatában van? Meghúzza a kontúrokat. Pontosan az után a benne élő kép után, amit látott. A csattanás később következett be. Mihez képest, Ágnes? Szilágyi látja, hogy vendége tiszta verejték. Szeme a távolba tekint, de olyan távolba, melybe követni nem tudja. Indiai füstölőt gyújt meg, parányi rózsarudat, s a szobát betölti a virágillat.

– Pihenjen, kedvesem.

– Rózsa.

– Igen, rózsailat. Nézze a füstöt. Sokszor gyönyörködöm benne. Nem hat rá a gravitáció.

– De igen! Csak később.

– Ne törődjön vele. Maradjon az illatnál.

– Nincs illat.

– Hol?

– A Földön nincs illat.

Egyenesben vagyunk, bólint magában ismét az orvos. Hátradől és kényelmesen rágyújt. Cigarettafüstje keveredik a rózsailattal, a különböző halmazállapot szinte tapinthatóvá válik. És Ágnes meg is tapintja, finoman morzsolja ujjai között. Játszik a füsttel, szeme felcsillan, arca kitelik, megfiatalodik. Felkel, és hosszú léptekkel jár szőnyegtől szőnyegig, gondosan vigyázva arra, nehogy kopogjon a cipősarka. Lerúgja a fölöslegessé vált cipőt, beszívja a rózsailatot, és betűket rajzol a cigarettafüstbe.

Csengetnek. Szilágyi nem reagál, nem akar reagálni. Ágnes azonnal visszabújik lábbelijébe. Gondosan összetépi a rajzot, és meggyújtja a hamutartón. Úristen, sóhajt magában Szilágyi. Azt akarja, hogy semmi se maradjon belőle! A Semmi Útján jár. Évezredek beidegződése, az inkarnáció első parancsa: Tat Twami Asi – Te én vagy! A Te látható, az „én” soha. Mert én vagyok te, én ember vagyok mint te, olyan vagyok mint te. Nincs különbség köztünk. Egyenlők vagyunk. Egyenlő emberek vagyunk.

Házvezetőnője óvatosan kukkantott be, s átnyújtott egy névkártyát.

– Fricker! – csodálkozott hangosan.

A német tudós már bent is volt, otthon is volt azonnal. A világért sem vett tudomást Ágnesről, hiszen mindössze pontosan miatta volt itt. Átölelte Szilágyit, lapogatta, dögönyözte és harsogott.

– Te Skytianos-utód, aljas fráter és hálátlan kutya! Elfelejtetted a te Panditodat? Nem engedem elfelejtetni magam, főleg általad nem. Jól teszem? Egyáltalán: emlékszem mindenre. És te?

– Hadd mutassam be Barát Ágnest.

– Mintha már találkoztunk volna. Vagy az édesapjával? Nagyon hasonlít rá. Megígérte nekem, hogy elhozza hozzám.

– Nem tudom, – lehetséges. Igen.

– Tehát igen, nem, vagy csak lehetséges?

– Az írásaiban többször szerepel... Azt hiszem. Kérdezd meg Frickert. Ilyesmi. Mintha ismerném... Bonyolult.

– Mitől fél, az istenért? Tőlem? Menten elmegyek, csak mondja meg, és kész. Tudja, az életet félelem nélkül is le lehet élni! Csak egyszer fogalmazza meg rettegése okát, és ígérem Önnek, többé nem kell félnie. Nem lesz mitől. Tudja-e, édesapja mennyire szeretette Heltai Néma leventéjét? „Az élet szép, tenéked magyarázzam?!”

– Sosem hallottam tőle. Nem is illik hozzá. Nem hiszem.

– Mit?

– Nem hiszem, hogy Fricker... ugyanaz nem lehet.

– Ja, értem! Kétségbevonja az identitását. Ez a Fricker nem lehet az a Fricker, akihez édesapja utasította. Vajon miért nem? És ha én vonnám kétségbe Önt?

– Engem? – nézett rá rémülten az író. Szeme alatt karikák képződtek, szája kicserepesedett, gerince ívbe görbült.

– Most azt gondolja: próbáljam meg. Próbáljam meg, melyik énjét vagyok képes identifikálni. Mert egyre messzebb és messzebb kerül az időben. Túl van több milliárd éven. Túl van Atlantiszon. Megyünk vissza az időben. Két Holdat lát, és két Napot! Honnan látja? Föld még nincs. Egyetlen lomha, irdatlan anyagközponton él. A Szaturnuszon.

– Nem. – Nem ismerem a Szaturnuszt.

– Igaz. Nem ismeri, mert máshonnan jött. Egyenesen azzal a feladattal, hogy alkosson bolygórendszert. A Szaturnuszt fel kellett robbantani.

Ágnes megnyalta kiszáradt száját. Ujjait összeérintette, szemhéjait annyira leengedte, mintha aludna. Szíve egyenetlenül vert, rettenetes szorongás markolta meg, s agyában dölyfös hang parancsolta: Nem beszélsz! Mintha apja könyörgő hangját hallaná: Engedje el őt! Bocsáss meg, kislányom! Bocsáss meg... Tele szaladt a szeme könnyel, de arcán egyetlen izom sem mozdult. A két orvos összenézett. Szó sem lehetett szájalomról, az Arcanumnak meg kell szólalni, mielőtt eltelik a 20 ezer nap.

– Beszéljen, kérem.

– Nem beszélsz! – figyelmeztette valaki valahonnan. – Azt csinállok veled, amit akarok. Bolond leszel. Nem hisznek. Már most sem hisznek. Ki kíváncsi a frekvenciaeltolódásokra? Hogyan bizonyítod be?

– Vízet, – suttogta Ágnes, s úgy ivott, hogy fogai kocogtak a pohár szélén. – Én nem szeretek élni. Tudja, Fricker, az, amit itt életnek neveznek, az egy szálnalmas tévedés. Mégis. Ez végülis mindegy. A lényeg az, hogy az emberek szeretnek... hogyanis nevezzem? Szeretik a gécspadójukat. Nem tudják, hogy szétesik.

Ágnes szórakozottá vált, elhallgatott, s megindította a zenélő órát.

„... ne játsszon a tűzzel sokat,
mert ez a szív – „

Szilágyi kikapcsolta. Aranyvizet nyújtott az asszonynak, parányi boggyóval, mely porcukorban pihent.

– Igen, a szív. A kozmikus forradalom terméke. A Kozmosznak nincsen szíve. Legalábbis földi értelemben. Van a „HÍVÁS”. Van a Végtelen Vonzása, de ez nem a Sugárzók Infravöröse, hanem az Éj Súlya. A színek mérhetők, és az Éjsötét a legfontosabb. Átala van mindenből Kettő. Két Nap, két Hold, két Szaturnusz.

– Az infravörös és az ibolyántúli?

– Úgy van. A kettő együtt a szaturnusz-tudat.

– Ágnes, ez nagyon fontos. Olyan, mintha azt akarná mondani, hogy a világmindenség központja a Szaturnusz volt. Vagy az ma is.

– Pontosan ezt mondom.

– Gondolja meg, – kapacitálta Fricker szinte könyörögve.

– Csakugyan ilyen közel van hozzánk az Isten? – vidult fel Szilágyi. – Csakugyan igaz, hogy az istenek *előbb* emberek voltak?

– A Szaturnuszban minden megfordul, minden! Nemcsak a Doppler-effektus, nemcsak a közeledés-távolodás mivolta, hanem a létezés is. A Szaturnusz a Kozmosz Tükre.

– És ki tartja kezében ezt a Tükröt?

– Ki nézegeti magát benne?

– Ne tegyenek föl gyermeteg kérdéseket. Egyedül Atlantisznak sikerült kapcsolatba lépni velük. Akkor én –

– Már itt volt a Földön. Tudjuk.

– És jött a VÁNDOR.

– Istenem, istenem! – csuklott el Ágnes, aztán emberfölötti erővel könnyedén dúdolni kezdett, mutatván, milyen vidám is ő. „Aki tudja, meg ne mondja, merre van a VÁNDOR... merre van a gyűrű útja...” Gyűrű. A gyűrűben volt a zil, a konwalt elindítója. Atlantisz felgyűrődött, mint a macska háta. Az épületek, melyekhez hasonlót sosem láttam, melyeknek minden köve több tonna volt, szétrepültek, mint a gyermekláncfű pihéje. A partok már rég leszakadtak, emberek és állatok tetemét hordozta a tenger, én a tiseot csavargattam, segítséget akartam kérni, de nem jött be a frekvencia, iszonyú távolról hallottam a dübörgést, és jött a fehér juh, olyan volt, mint az Apokalipszis. Lezuhant az egyik Hold, s eltűnt Atlantisz gerince, a víz nőttön nőtt, hullámok, hullámok hátán. A távolban azonban még létezett a hét Orákulumból egy. A Napé. A Jelöltek elindultak a csúcs felé, s amint a kráter szélére értek, megfogták egymás kezét, úgy ugrottak egyszerre. Ekkor történt a csattanás. Olyan hő csapott fel, melynek szele befogta a Napot, s elnyelte. Aztán jött a csend.

– Egyszerre nyelt el a Föld egy Napot meg egy Holdat? Ágnes, – *honnan* nézte végig ezt a katasztrófát?

– Nem tudom.

– Most aztán hazudik.

– Nem tudom. Álmodom ezt. Újra és újra. Megöl. Látom a tengert, ahogy dagad. A Föld háromszorosára nőtt előző voltának. Túlélő nem maradt. A Napból lett a Központ. A Szunrutaszból pedig a szárazföldek. És megfordultunk, mint létezők, mivel mindenből csak egy maradt.

Fricker fürge esze felfogta, hogy Ágnes nem bír el többet. Altatót itatott vele, s mikor elaludt, felhívta C. R.-t.

– Nos? – kérdezte az Ágnes által ismert dölyfös hang

– Maradt egy tanú, – válaszolta Fricker.

XIV.

A Formentor-fokon tombolt a vihar. A hullámok döngették a sziklákat, s azok tompa, kongó hanggal feleltek. A villámok hideg, kékes fényben sújtottak a tengerre, mely megemelkedett, majd hirtelen homorúvá változott. Mintha ki akarna térni.

Henry Green lelke éppen olyan volt, mint a tengeré. Ki akart térni minden erő elől. Tapasztalatból tudta, az előbb-utóbb erőszakká változik. Háta mögött Geheimnis komor épületével még komorabbá váltak gondolatai. Vajon sikerül-e Cézár Kewin terve?! Katonai hatalomátvétel a Föld nevű bolygón. Szükségességéről meg volt győződve, anélkül nem lenne itt. De a módszerek! Azért vannak itt, hogy ezt megbeszéljék.

A villámok közvetlen közelben csaptak le, ezúttal a szárazföldre. Sziklák emelkedtek a levegőbe, a partszakasz mintha levált volna egy darabon. Iszonyú áradat vitte magával a hulladékot. Az eget betöltötte a mennydörgés. Valóban olyan, mintha az égiek kocsiversenyt rendeznének, győz – Heliogabalus.

– Hahó! Tudtam, hol keresselek!

– Max! Hogy az ördögbe kerülsz ide?

– Úgy mint te, pajtás. Meg a többiek. Hogy kimondhassuk: Ave Cézár! De nem ebben a fene viharban. Mit szólnál ahhoz a zseniális ötlethez, hogy menjünk be ebbe a lengyel sasfészekbe? Vagy tudsz jobbat?

– El sem tudom mondani, mennyire örülök neked! Már éppen azon voltam, hogy lelépek. Eszembe jutott Peter. És én –

– Méltatlannak érezted magadat.

– Úgy van.

– Mi katonák vagyunk, Henry. Semmire sem vagyunk méltatlanok. Velünk hozatják helyre azt a fene-nagy öntudatukat, mely egyébhez sem vezet, mint problémákhoz. Valahol olvastam, hogy a hadsereg az a megoldás, amely problémát keres. Kewin megkereste, úgy hogy nekünk nem kell.

– Elbizonytalanodtam.

– Jókor, mondhatom. Egyébként mi kong úgy, mintha az egész sziget hordókon úszkálna? Hallod?

– Persze. A bátyám azt mondta egyszer, ez a sziget nagyon régi, és helytelenül van elnevezve.

– Nem én neveztem el. A mindenit! Odanézz!

Az égieknek valami baja lehetett Mallorcával. Villám villámot érve valóságos istencsapása zúdult a szigetre. Max Holler döbbenten meredt arra a kiálló szirtre, mely lassan belecsúszott a tengerbe. A víz, mely egy órával ezelőtt még fél kilométerre volt a Szarmata-vártól, most közvetlenül előttük hullámozott.

– Érdekes, – vélekedett Henry Green.

– Te vagy érdekes, pajtás! – csapott a vállára Max. – Én viszont gyakorlatias leszek.

A pilóta elővette adóvevőjét, hívta a Salinas-bázist, majd a parmai repülőteret. Választ nem kapott.

– Itt valami oltári balhé lesz. Az én embereim mindig a helyükön vannak. Ha nem válaszolnak, az azt jelenti, hogy már nincs se reptér, se kikötő!

– Ne marhaskodj, Max. Jól tudod, Kewin eszközei korlátlanok.

– Eeegen. Ő csinálta a vihart. Ha-ha! Tökéletes. Nincs hajó, mely kiköthetne Mallorcán, nincs légijárat, mely megközelíthetne! Ez aztán Mester! Gyere, vagy ölben viszlek, te öszvér!

A villám bevilágította az égboltot, s Geheimnis egyik bástyájába csapott. Tisztán látszott Taraka hatalmas alakja, ahogy karbafont kezekkel gyönyörködik a kövek lángolásában. Burnuszát vadul harapta az orkán, de egyetlen mozdulatot sem tett a maga védelmében.

– Ez vagy örült, vagy nem fogja a tűz!

– Mondanak róla ilyesmit.

– Humorodnál vagy, Henry! Csakhogy ez nem az Ezeregyéjszaka!

– Nagy kár.

– Taraka *tudja*, hogy az eső lesz az erősebb! A víz!

– Igaza van. *Ezért* vagyunk itt!

A két férfi újra a bástyára nézett, de ott nem volt senki. A vihar egyik pillanatról a másikra abbamaradt. A felhők vadul rohantak kelet felé.

– Milyen gyönyörű. Most már csak a kürt hiányzik.

Csodálatos kürtszó hallatszott. Max ki tudja miért, komor lett, tartása megváltozott. Már nem volt sem barát, sem pajtás. Katona volt, aki engedelmeskedik. Elindult, s fűtyült arra, követik-e. Henry Green követte.

Geheimnis a lehető legbarátságosabb arcát mutatta a belépőknek. A falakat fenyőzöld bársony borította. Virágok mindenütt. Frakkos urak, bálruhás hölgyek. Svédasztalok. Zene és fény. Csevegés. Diszkrét mosolyok az érkezők felé, akik kissé bambán néztek körül.

– Na most lesz az a pillanat, mikor megkérdezem, milyen valcer mellett készül a világpuccs!

– robbant Max Holler.

– Ez jelmezbál, türelmetlenek számára.

– És a dekoltázsok mögött gladiátorok rejtőznek!

A női gladiátorok gondolatára kitört belőlük a nevetés.

Udvarias inas állt meg mellettük, kezén súlyos aranytálca. A kristálypoharakban vörös és narancssárga ital.

– Parancsolnak? – kérdezte a személyzet személytelen tagja, aki úgy hasonlított Rochlitzra, akár egyik tojás a másikra.

– Mi... Mi...

– Tessék?

– Robert!

– Igen? Vöröset vagy aszút?

– Mindegy.

– Ezt most kérdezi vagy állítja?

Volt valami a hangsúlyban, ami mindkettőjüket megfontolásra készítette. Újra szemügyre vették az aranytálcat, észrevették finom metszésű pajzsformáját, a keresztbefutó kardokat, s a rózsák keresztjét. A poharakon ugyanez homorú kristálmetszésben. Henry kinyúlt a vörös ital felé, de Max megállította a kezét, s mindkettőjüknek aszút választott.

– Egészségünkre! – emelte magasba a poharat, melyen a fény kiemelt két betűt is. C. R.

– Uraim! Önök Christian Rosenkreutz vendégei!

– Mi Cézár Kewinhez jöttünk.

– Mindannyian elindulunk valakihez, s eljutunk máshoz.

– Ragaszkodom Cézár Kewinhez!

– Jól teszi! – nevetett fel Rochlitz, s faképnél hagyta őket újabb érkezőkért.

A bejáratnál Thomas Hattaway tábornok állt. Nyilvánosan egy éve senki sem látta. Sajtókacsák keringtek arról, Hattaway csoportja új fegyverrel kísérletezik. Érthetetlen, hogy miért? Most itt állt szárnysegédjével, egyébként kíséret nélkül. Úgy nézett át a vendégeken, akár az ablaküvegen.

– Parancsolnak? – emelte eléjük tálcáját Rochlitz.

– A Fekete Asszonyhoz jöttünk.

Geheimnis fényes termeiben egy pillanatra megállt a bál. Csak egy pillanatra megszakadtak az áramkörök, mintha a fény bizonytalanná válna azt illetően, világítson-e tovább? Aztán a frakkok és slegek tovalibbentek, a zene vidámbbá vált, a poharak csilingelése nemtörődömséggé. Robert Rochlitz letette az aranytálcat, s elindult fölfelé egy alig észrevehető csigalépcsőn.

A lépcső csaknem végtelennek bizonyult. Hattaway szikár alakja könnyedén vette az emeleteket, sokkal könnyedebben, mint a nyomában lépkedő hármask.

– Ki az a Fekete –

– Hallgass.

– Valami jelszó?

– Hallgass!

– Te tudod, hová megyünk?

– Azt tudom, hogy a bátyám a Fekete Asszony Szigetének nevezte Mallorcát. Nekem ez elég.

– No hallod! Ha ez neked elég?

Maxnak nem volt ideje további méltatlankodásra. A lépcső véget ért, s beléptek a toronyszobába, ahol nem a kerekasztal körüli férfiak vonták magukra a szemet, hanem a falakat borító 11 asszony képmása. Képmása? Vajon nevezhető-e festménynek, filmnek, fényképnek az a végtelen dimenziójú sugárzás, mely az asszonyok alakjából áradt? Valamennyien testhez tapadó fekete ruhát viseltek, alakjuk teljesen egyforma volt. Fejük viszont túlszárnyalta a legvadabb fantáziát. Hajuk gyümölcsökből, drágakövekből, igazyöngyökből állt.

Fejükkel összenőve a kalapot egy-egy madár helyettesítette. A tollak puhán keverednek a hajtincsekkel, s a ragadozók csőre uralkodói díszként hajlik a homlokra. Az állatian ravasz szemek és a transzcendenst sugárzó asszonyszemek kontrasztja lenyűgöző. Középen a Hollót hordozó asszonyalak áll. Henry Green ismét a bátyjára gondolt, aki először mesélt neki az állatövről, s ebben a mesében még 13 csillagjegy volt. A Holló volt a 13.

– Sose felejtsd el, hogy Edgar Allan Poe eltűnt. Ő, aki megírta a Holló-t, nem búcsúzott el, tehát nem is halt meg. Eltűnt. Ezek a sorok, ahogy kezdődik a Holló, minden nyelvi jel dekódolására alkalmasak. Ezt mondd reggel, délben, este, hogy soha el ne felejtsd!

„Egyszer elmúlt régen éjfél, ültem álmos lámpafénynél
Régi, bűvös fóliánszon tétovázott a kezem,
S hogy nehéz fejem lehajtom, észrevétlen koppan ajtóm,
Roppan félve és sóhajtón, zaj motoz a reteszen;
„Éji vándor”, így susogtam, „az babrál a reteszen;
Az lehet, más senkisé.”

Henry nem tudta levenni a szemét a Holló Asszonyáról. Ez volna Lenóra, kinek elvesztésébe a költő sosem tudott belenyugodni? Más versek jutottak eszébe az Éj madaráról, szinte zeneként.

„Szíveden ott ül a Holló, a rettenetes sokkmadár-”

– Henry Green!

Nehezen ocsúdott neve hallatán. Mi is vészelt el egykor? Mi az, ami „soha már”? Vagy éppen most, ebben a pillanatban nyúl érte a bátyja figyelmeztetően? Mi nem lesz mától fogva soha már?

– Béke.

Az asszony mandulavágású szemei biztatóan néztek. Semmi sem az, ami tegnap volt, és holnap semmi sem lesz abból, ami ma még létezik.

– Még egyszer, s egyben utoljára így szólítom Önöket: Uraim! Ettől a pillanattól kezdve, noha csaknem valamennyien ismerjük egymást, szükségesnek tartom a Monte Cristo-effektus alkalmazását, aki abban az esetben, ha nem kívánta magát megnevezni, akkor az Ezeregyéjszakából választott magának nevet. Nekünk már nincs ezer éjszakánk, jó, ha a harmadával rendelkezünk. 1909 június 2-tól 12-ig Rudolf Steiner, akit az Új Idők Mesterének neveznek, megszegve szabályainkat, tíz nyilvános előadást tartott Budapesten a Rózsakeresztes Szellemtudományról. Ha ez nem történik meg, talán elkerülhetővé vált volna két világháború. A szellemtudomány brutális értelmezése brutális világhoz vezet. A „Magasabb Lények” fogalmát, a transzcendenst, legfőképpen az inkarnációt a tömegek nem értik. A Rózsakeresztes Titok azért titok, mert annak kell maradnia, ha egyáltalán akarunk még emberiségben gondolkodni.

– Én akarok! – jelentkezett azonnal Henry.

– Csatlakozom, – gyújtott rá Max Holler.

– Az a kérdés, milyen emberiségről van szó, – sziszegte maga elé Taraka.

– Várjunk csak! – emelte magasba mindkét kezét egy mulatságosan apró emberke. – Ha megfelelnek a Hauff mesék is, vegyék úgy, a Kis Mukk beszél. Ott voltam Steiner előadásain, és bizonyíthatom, a később megjelent kötetek félreérthetően adták elő szavait. Június 4-én az ásványi lélekről beszélt, szinte kézenfogva mindenkit vezetett az obszidián-szívűek értelmezhetőségéhez. Az értelmezés azonban arra redukálta ezt, hogy ami a szemnek ásvány, az voltaképpen a lélek *árnya*!

– Mondtam, hogy a titkok primitív értelmezése brutális. Mindmáig nem érti maga Steiner sem az obszidián-szívet!

– Remélem, nem kívánják, hogy az emberáldozatok korszakáról vitatkozzam, – avatkozott a vitába fellebbezhetetlenül egy burnuszába burkolt ismeretlen. – Nem érdekelnek az ásványok,

mégkevésbé az ásványi lények. Az emberek szívéből az a véleményem, hogy nem létezik. Ez a század megsemmisítette. Az agyukat pedig összezavarta. Mindenki Gólyakalifa.

– Ön is?

– Meg Ön is. Nappal nem tudja, mit cselekedett éjszaka. Egyik lény sem vállalja a másikért a felelősséget. A háború azért kell, mert nincs többé bűn nélküli állam. Ha pedig csak olyan állam létezik, mely meg nem jobbítható, akkor meg kell semmisíteni.

Egy röpké pillanatig senki sem szólt, nem is lélegzett. Henry Greent meglepte, hogy semmi kivétlenül nem talál a Gólyakalifa szavaiban. Úgy látszik, vannak szörnyű igazságok is, melyek gyorsabban hajtanak bennünket a végkifejlet felé, mint a humanista igazságok. Mintha gondolataiban olvasna, magas, hófehér hajú, jégkék szemű férfi mosolyodott el. Ez a mosoly, a fogak közt szűrt szavak nem törték meg a szinte maszkyszerűen mozdulatlan nordikus arcot.

– Engedelmelemmel, mint Münchhausen báró bátorkodom esedezni az eredeti szándékunk betartásáért. Katonai hatalomátvételtől volt szó, nem világháborútól. Tiltakozom az emberi nem állapotáról folytatott eszmecsere ellen. Szakmám a háború, és nem a lelkiismeret. Még ha volna itt pap, vagy pszichiáter, de hál'istennek, nincs. Úgy értesültem, előkészítőink között viszont bőven előfordultak, mindenfajta tudományos szakemberekkel együtt. Az ENSZ külön magánpalotát vásárolt azoknak az iratoknak a tárolására, mellyel felmérték az éhhalálra ítélt tömegét, az AIDS robbanásszerű terjedését, melynek eredményeképpen úgy tűnnék el nyomtalanul, mint egykor a dinoszauruszok. Kértem Önöket: mit tettek eddig az orvosok? Hogyan lehetséges, hogy a rák gyógyíthatatlan? Hogyan lehetséges, hogy a társadalomtudományok annyi törvényt sem tártak föl az állam természetéről, amennyivel a jövőt illetően legalább koncepciójuk volna?! Münchhausen úszva kihúzta magát a tengerből saját hajánál fogva. Uraim! Számunkra ez a haj, amibe bele lehet kapaszkodni: a háború! Belső, lassú lefolyású, általános katonai ellenőrzés melletti globális hatalmi koncentráció.

– Egyrészt igenli, másrészt elutasítja, – robbant Taraka. – Amit Északon kiagyalnak, az nem felel meg Délen. Jól jegyezzék meg: mi tudjuk, *biofegyverrel* akarnak kiirtani minden szegényt. Tudjuk, olyan találmányok állnak bevetésre készen, melyek a nyomortól legyengült szervezetet kivédhetetlenül likvidálják. És Dél kidolgozta az ellencsapást! Vagy azt képzelik, hogy azért, mert elszabadították az Apokalipszis két lovasát, az éhséget és a járványt, a Halál marad az, ami volt – ? Én vagyok a Harmadik Lovas, uraim. Olyan alakban, amelyet még sosem láttak.

– Ezt tekintjük fenyegetésnek, – kérdezte Rochlitz enyhe bosszúsággal, – vagy éppen lelket öntön magába?

– Én a Fekete Asszonyhoz jöttem, – emelte föl hangját Hattaway. – Annyit sem érdekel a marakodásuk, mint fajakutyába tévedt bolhacsípés.

A férfiak elnémultak. Cézár Kewinre néztek, de az semmi jelét sem adta, hogy megértette volna Hattawayt.

– Úgy érzem, elég szomorú szerepet játszunk itt, uraim. Mint a rendíthetetlen ólomkatona, állunk a vártán, míg itt a vég. Vajon hogyan lenne képes egy általános katonai uralom megmenteni a bolygót? Engem ez az egyetlen kérdés érdekel. Ugyanis a pusztító erők elszabadultak, mi legfeljebb asszisztálhatunk a végkifejlethez. Vagy még azt sem, csak örizzük a pompeji kaput, míg egyszer csak árnyékunk tanúsíthatja csupán hűségünket.

A beszélőt senki sem ismerte. Henrynek úgy tűnt, ezt a hangot nem először hallja. Agyában hirtelen felrémlett a tengerrel küzdő perzsa sereg, amint képtelenek átkelni a Hellespontoson. Xerxész a keleti királyok örült dühével mutat a háborgó vízre, s kiadja szállóigévé lett

parancsát: „Korbácsoljátok meg!” Igen, ez Xerxész. Marhaság, öregem. Ez a XX. század. Európa. Mallorca.

– Európé! Nézd! Az aranyszőrű Bika!

– Nem, ez nem állat.

– Ne félj, ne félj, nézz rám, nézz csak, Eu –

Megbolondultam? Henry a Fekete Asszonyt nézve *látja* Európa elrablását. Nonszensz. De mégsem! A Fekete Asszony kissé összecsapintja jobbszemét. Kacsint?! Nevet? Rajtunk? S milyen szép! Eu, kedves. Hol vagy te most?

– Valami történik az idővel, – súgja Max.. – Valami történik, Henry!

– Miért?

– Hol a flagellánsokat látom, hol Stuart Máriát! A feje...

– Még van feje?

– Épp ez az! A feje ezüst tálcán Salome kezében.

– Az Keresztelő Szent Jánosé.

– Ne nézz a Fekete Asszonyra.

– Elég baj, hogy ő néz engem!

– Légy férfi, Max!

– Kár volt mondanod. Egyéb sem vagyok, mint férfi.

– Bár én lennék a helyedben, – sóhajtotta Henry.

A 11 asszony figyelme azonnal feléje fordult. Cézár Kewin kezében lángot vetett a kehely. A tűz megjelenését érzékes követte, amely kozmikus hívását mindnyájan érezték. Hihetetlen jó illat áradt szét a toronyszobában. A poharakban égszínkéi ital kavargott. Bódultan nyúltak érte, és kiitták. Egyedül Henry előtt töltődött újra a kristály. Az ital a szivárvány minden színében ragyogott, de alján fekete ködként gomolygott valami, ami azonos volt az ismeretlenek világával. Rózsakereszt utasította vendégeit, vegyenek egyetlen cseppet a Kiválasztott poharából. Mikor ez megtörtént, Henry poharában maga az Éj kavargott. Néha tűzvörös vonalak cikáztak benne, a pohár széle fölött buborékok pattantak szét, mint egy hóforrásban.

– Ez a Vríl, – közölte tisztelettel Rózsakereszt. – Annak itala, aki leginkább visszakívánczik eredeti állapotába. Búcsúzzunk, Henry Green.

Henry végignézett rajtuk. Szeme előtt azonban apja kitaposott papucsja jelent meg, majd anyja kalapja. Peter könyvei. Mindenütt könyvek, és bátyja meggyőződése, itt valami nagy disznóság folyik. Édes Öcsém... Engem nem fognak elvezetni a tudástól! És hová vezette a teljes tudás keresése? Lehet, hogy épp most tetőzik? Lehet, hogy Peter szellemi bátorságához szükség van a fizikai készenlétre? Vajon bátyja vezette idáig anélkül, hogy erről tudomása lett volna? Ha ez igaz, akkor találkozni fognak.

– Búcsúzzunk, uraim. Mi történik, ha ezt itt megiszom?

Rózsakereszt tisztelettel nézett rá. Tartott attól, hogy Henry Green nem vállalja feladatát, még akkor sem, ha maga kívánta. De a fiatalember tökéletes nyugalommal forgatta ujjai közt a párolgó kelyhet, mintha pezsgőzni készülne. Rochlitz összefoglalta a lényegét.

– A szivárványcseppek segítségével rövid ideig hallani fogjuk a szavait. Nagyon rövid ideig. De ez lesz a kulcsunk a jövőhöz, amit kezében tart a Sötétség Miasszonya.

– Csodálatos, – sóhajtotta Henry, és élvezettel kiitta az ambróziát. Belebódult a kozmikusba, eltávolodott énjétől, majd visszatért, és ezalatt millió évek peregtek le szeme előtt.

Geheimnis körül kinyílt az ultraviola rózsa. A toronyszobában látták, ahogy Henry Greent várja a 11 asszony, látták, ahogy megtörténik a metamorphosis, s ott van még, de mégisincs, mert a tér új dimenzióiba érve a Kozmosz lelkével beszélget.

– A Fekete Nap közeledik, – tolmácsolta Henry, – ezek biztosítják a Kozmosz egyensúlyát. Olyanok, mint a nukleáris rakéták, de nem megsemmisítenek, hanem beolvasztanak. Óriásiak. A Napokkal együtt bekebelezik a bolygókat, ha azokon az élet nem örökkévaló. A mi Naprendszerünkben csak a Szaturnuszon van ilyen élet. Vagy-vagy.

– Green! Green! – szólongatta Kewin. – Hová tartanak?

– Elég volt, – csendült mélyen a Fekete Asszony hangja. – Nincs többé Henry Green. A Fekete Nap állampolgárai viszont eggyel többen vannak. Elmegyünk. A Földön Sójajok és Könnyek Asszonyai voltunk, rólunk nevezték el a Gondot, Bánatot, voltunk az Irgalom, Könyörület, Tisztaság és Szegénység, Fájdalom és Kín.

– Mindössze tudatlanok vagyunk, Sötétség Asszonya, – sóhajtotta Rózsakereszt.

– Úgy van.

A hűvös, távolságtartó jóváhagyásba mindenki beleborzongott. Áthatolhatatlan, kozmikus fényözön röpített fel Mallorcáról. Az úrjárművön nem volt semmilyen hiper-szuper szerkezet, egyfajta Idő távozott. A magát Kis Mukknak nevező vendég megszánta társait.

– Barátaim, a tudomány mai állása mellett, – ha egyáltalán lehet a Földön tudományról beszélni, – legkevesebbet a Fekete Napokról tudjuk. Döntő tehát, amit közölt velünk a néhai Henry Green: nemcsak léteznek, hanem a Kozmosz alapját képezik, és döntenek a Naprendszerek léte felől. Polgáraik sokáig kísérleteztek velünk, de ezeket a kísérleteket nem bírjuk el. Csupa negatívumot, vagy elérhetetlent láttunk bennük. A fenébe is! Azt, ahogy kiejtette: „A Földön a Sójajok és Könnyek Asszonyai voltunk...”, hát én ezt nem bírom elviselni! Halálom óráján is hallani fogom: „rólunk nevezték el a Gondot, Bánatot”. Azaz minden út, mellyel megpróbáltuk minket a transzcendens közösségbe vezetni: kudarcba fulladt. Végző fokozat tehát igaza van a finalistáknak. Ez már a vég. Minden elismerésem Axel Tergé!

– Nem, ez még nem a vég, csak a vég kezdete, – mondott ellent Rochlitz. – Henry Green utalt a Szaturnuszra. Ha jól értettem, ott található Naprendszerünk kozmikus elfogadott életfogalma. Csakhogy –

A torony vendégei egyetlen kérdőjellel változtak.

– A Szaturnusz a mi technikai civilizációnk egyetlen eszközével sem közelíthető meg. Az Adeptus Tenet hatalma kell.

– Ha-ha! – kacagott föl egy ébenfekete ismeretlen, akiről messziről megérzett a dzsungel legmélye. – Legyek egyszerre a hét törpe, vagy akár hatökör, ha a felét értem annak, amit itt összehordanak. Azért jöttünk, hogy a világi hatalomátvitel útján megmentjük az emberiséget öngyilkos életmódjától. S hová tartunk? Hogy az emberiséget semmi sem mentheti meg, legfeljebb a legsötétebb erők.

– Éppen ideje megérteni legalább nekünk, hogy a sötét az nem a rossz, ahogyan a fehér nem azonos a jóval! Morális fogalmak nincsenek a Kozmoszban.

– A Kozmosz immorális?

– A Kozmosz nem morális és nem immorális, mivel végtelen. Mikor fogjuk végre megérteni, hogy a kiindulópont: az Előbb és az Utóbb. Az Idő! Az Idő! És még egyszer az Idő!

Cézár Kewin úgy kijött a sodrából, hogy minden szavánál öklével csapott az asztalra.

– És előbb lőn a Sötétség! Előbb, előbb, értik? Nem. Hogy is érthetnék.

– Ami utóbb keletkezik, megsemmisítheti az előbb levőt, igaz? – érdeklődött faarccal Taraka.

– Soha! – kiáltotta Kewin.

– A Föld fiatalabb, mint a Szaturnusz. Erről van szó?

Rochlitz és Kewin összenézett. Hattaway nem várt tovább.

– Minden égitest fiatalabb a Szaturnusznál, – mondta csendesén. – Szu Csong, a Sötétség Adeptusa, a Fekete Napok ismerője –

– Nem érdekel! – ugrott fel Taraka, s vele minden arab. Velünk nem etetik meg a távol-keleti mindentudást!! Vegyék úgy, az Iszlám befejezte az együttműködést!

A Taraka-csoport távozását senki sem vette észre a bálozók közül. Geheimnisben tovább táncoltak, s keveset tudtak arról, mi folyik a toronyban. Max a katonáira gondolt, s eljátszott azzal a gondolattal, hogy megsemmisítteti az Iszlám vezéreit.

– Ne tegye, – intette Kewin, kinek az el nem hangzott szó sosem jelentett akadályt. – Az igazi vezér Simber Oka. És ő épp most találkozik Szu Csonggal.

– Nem lehetett volna megakadályozni?

– Hogy fújjon a szél, vagy essen az eső? Simber Oka obszidián szívű lény, barátaim. Ami azt jelenti: szaturnuszi. Kódolt személyiség. Csak az Adeptus Tenet oldhatja fel. Akkor válik megállíthatatlanná.

– Értem végre, – bölintott Max Holler. – Míg halála megkönnyebbülés lehetne egy-egy érdekcsoportnak, addig élete érdeke az egész emberiségnek. Nagy merészség volt mellé engedni Dóra Schwant! A negyedik út több mint bonyolulttá vált, egyenesen megkerülhetetlen, mióta Henry Green barátom a 11 dimenziós sötétség felé száguld. A „vagy-vagy” nyilván azt jelenti: vagy a Szaturnusz, vagy a Fekete Nap.

– A Genezis, – mormolta a Gólyakalifa. – Ki hitte volna, hogy egyszer versenyt futunk a múltért? Voltaképpen miért vagyunk erre rákényszerítve?

– Az „AK”-legenda miatt. A szellemi elsőszülött mítosza ez, a halhatatlanságé és feltámadásé. Tartalmazza azt, amit Nyugat és Kelet döntően másképp értelmez.

– Mert?

– Mert Keleten a szellemi inkarnáció mindennapos dolog. Világtörvény. Dharma, melytől sosem tértek el. Éppen ezért: Nyugat rózsakereszteseit e perctől feloszlatom.

Ha eltűnik az éjszaka

Frici nap mint nap későbbben érkezett haza. Nem az egyetem kötötte le, hanem Dina. Éjszakai sétáik egyre hosszabbak lettek, de ahogy tavaszodott, egyszerűen a kertből nézték csillagaikat. A lány azt állította, hogy az égbolt megváltozott. Kevesebb a csillag. Fekete pontokat mutatott, ahol gyermekkorában még csillagok ragyogtak. Most semmi. Illetve, – ott az igazi Éj. Frici ráhagyta, de ezt az igazi Éj kitételt végképp nem értette.

– Darling, az éjszaka az éjszaka és kész. Az éj mindenütt igazi. Énekeljük el, hahó, az éjszaka szép, az éjszaka jó...

Dinának nem volt énekelni való kedve. Megmakacsolta magát, összehúzódott, akár egy sündisznó. Hogy ennek hangsúlyt adjon, teleszórtta maga körül a lugast rózsákkal. A tövisek ellenségesen meredtek Fricire, s Dina hangja is szűrt, ahogy igazát bizonygatta.

– Gyerekkoromban az orromig sem láttam. Koromsötét volt. Az Éj és a csillagok közt nem volt átmenet. Mintha fekete posztóba fehér pöttyöket szőnél. Csodálatos volt. Megnyugodtam, ha az égre néztem. Alkonyatkor már a Holdra vágytam. Volt egy álmom a félholdról. Fenyveserdőben jártam, a nem találtam a kiutat. Nem is nagyon kerestem. Éreztem a fenyőillatot, olyan erősen, hogy elbódított.

– Szívem, az ablakod előtti fenyők...

– Nem, nem. Azoknak nincs illata. Az álomerdőben kábító volt, s nem is akartam felébredni. Érted, ugye? Vannak álmok, melyekből nem akar az ember felébredni.

– Tény, – hagyta rá a fiú lovagiasan.

– Tudtam, az erdő végtelen, mégis mentem valahová. A fenyőerdők sötétek. Olyanok, mint az éjszaka. És ez is jó volt. Megnyugtató. És egyszer csak elkezdett oszlani a sötétség. Valahonnan messziről átragyogott egy roppant fény. Amilyet eddig csak az égen láttam. És ahogy közeledtem, az erdő egyre világosabb lett, elveszítette az illatát, a fák színe is inkább ezüstös volt, mint zöld. Műerdőnek látszott már, ha hozzáértem egy ághoz, megcsendült.

– Mint a mesék ezüsterdői.

– Igen.

– Egy tisztáson pedig várt rád a Hold.

– Honnan tudod?

– Anyámnak is van valami hasonló álma. Úgy látszik, ti nők nem nyugosztok addig, míg valaki le nem hozza nektek a csillagokat, – pardon! – a Holdat az égről. Tiszta Freud. Az igazi vágy az, aminek tárgya az elérhetetlen.

– Frici, gondold meg.

– Mit, darling?

– Amit mondtál.

– Gondolkodom, gondolkodom, de hiába. Tehát, mi a bűnöm?

– A vágy tárgya. Ha tárggyá fokozod le a nőt, úgy jársz mint Casanova, akinek végül egy bábu is megfelelt!

– Helyesbíték. Az igazi vágy az, aminek célja a lehetetlen. Most jó?

Dina nem felelt. Ismét a végtelent fürkészte. Profiljának finom vonala fürdött a fényben, s Frici szerelmesen itta a látványt. Ugyanakkor bensejében rábólintott: csakugyan nincs sötét. Megpróbált a lány szemével nézni, s az égbolt az éj közepén olyannak tűnt, mintha azonnal itt lenne a hajnal.

Éppen beismerésre készült, mikor a kert közepén megjelent egy kínai. Rendkívül törekeny, apró emberke, gyér kecskeszakállát simogatva bólogatva lépdelt rózsától rózsáig. Frici hozzászokott a rendkívüli dolgokhoz, de ez a váratlan materializáció kiborította. Felpattant, de Dina megragadta és belécsimpaszkodva teljes súlyával visszatartotta. A légyott bújócskává változott. A földre térdeltek, csak szemmagasságot engedélyezve maguknak.

Az idegen mulatságos figurának bizonyult. Ismeretlen dallamot dúdolgatva úgy járt kelt a kertben, mintha táncolna. Közben számolt. Hét rózsabokor, jobbra fordulok, öt pálma, öt pálma, balra fordulok. Itt most semmi, kilenc semmi, egy, két, há, – hoppá! Hol a vizecske, hol a tüzezske, hol a manócska?

Míg mormolászott és dúdolgatott, nagyokat ugrott a levegőben. A fiatalok rájöttek, hogy ez nem valamiféle keleti tánc, hanem az ismeretlen gravitációjának mássága. Olyan könnyűnek bizonyult, akár a lepkék, s minden bizonnyal elszáll, ha akar. De nem akart. Gyönyörködve mérte föl a kertet, s egyre szűkebb köröket, cikkcakkokat írt le lépteivel. A kert közepén vénséges vén fa állt, Frici és Zita gyermekkori tanyája. Alakja hatalmas V-t formázott, mintha két törzs forrott volna össze, s ezt ágainál is megtartotta. Ágnes Végzetfának nevezte, s gyakran szerepeltette regényeiben. A kínai ide tartott, miközben folyton számolt és dalolt.

– Ha a fű nyolc, s a levél ötven, ötvenkettő maya század.... Nem hetven víz, mégsem, mégsem... Olték! Megvan. Derék, derék ez a szép fa. Végzet. Őrzött végzet!

Dina és Frici egymásba kapaszkodott. Pisszenni sem mertek. A kínai közel hajolt a törzshöz, megtapintotta, kezében rézfüstölő villant, s a semmivel össze nem téveszthető szantál-illat beburkolta az egész kertet. A füst sűrűsödni kezdett, imbolygott, olyan átlátszó óriássá vált, mint egy dzsin.

– Ginseng, három lótusz ura! Hol a párod? Manu.

És a dzsin suttogni kezdett „Ginseng, ginseng, manu, manu.” Vagy a lomb suttogott? Az éjszaka beszélt? Frici kedvenc meséjére gondolt, melyben egy nagyerejű manó beleszeret a világ legszebb, de nem éppen lucid elméjű királynéjába. Elhalmozza mindennel, de egy szép napon mikor szerelme tárgya éppen hinni kezd a hihetetlenben a manócska kijelenti, mindent visszavesz, ha az asszony nem találja ki egyetlen éjszaka a nevét. A királyné sok igazságot vág a fejéhez, többek között azt, hogy mindezt nem ő akarta, s a buták ravaszságával ráveszi jótevőjét: gyújtson olyan tüzet, amelyet nem bír átugrani. Ez az utolsó kívánsága. És lássunk csodát, a szerelmes szellem hatalmas tüzet gyújt, s át- meg átugrik a lángokon, egyre magasabbra csap a láng, egyre nagyobb az ugrás, és a véget nem érő bővülés tüzeiben maga árulja el saját nevét...

– Én vagyok ÉN! – mosolygott rá Ágnes.. – És itt a vége, fuss el véle. Alszik már a manócska, vele együtt Fricike.

Soha nem magyarázta meg, ez benne a szép. Ha érthetlent tapasztalt, mindig eszébe jutott a lángokon egyre magasabbra törő szellem, kiről a ravasz asszony egyet tudott biztosan: névtelen maradni nem akar.

A hall ajtaja kinyílt, s Viktor lépett a verandára. Szép, büszke tartásába mély lehangoltság keveredett, az egykori francia lovagokat jellemző fonott hajtincse most összefogatlanul, szabadon hullott vállára. Frici most látta meg, hogy apja erejét meghaladó terhet hordoz, s ez kikezdte egészségét. Arca meg-megvonaglott, szeméből pergett a könny. Nem sírt, csak

hullott a könnye. Ez a néma férfikin mélyen megdöbbsentette Fricit. Mióta eszébe jutott, nem emlékezett rá, hogy apját gyöngének látta volna.

Milyen egyértelműen támaszkodunk rá, holott ő még jobban segítségre szorulna! Frici feje lehorgadt. Nem akarta látni apját akkor, mikor ez lopásnak számít. Ezt az arcát Viktor nem neki szánta. Ez a belseje, ez az, ami csak az övé.

A kínai korántsem így gondolkozott. Határozott, bár kissé imbolygó lépteivel Viktorhoz sietett, s jobb kezével bal vállát érintve meghajolt előtte.

– Az éjszaka eltűnik, hatalmas szellem. A napok kialszanak, s az Ikek átveszik a hatalmat. Nem tudom a műre feltenni a koronát.

Viktor értetlenül nézett rá, s udvariasan viszonzta a meghajlást. Frici ezt a tulajdonságát szerette legjobban, ahogy azonnal reagál minden kezdeményezésre, akár érthető az számára, akár érthetetlen.

– Kihez van szerencsém? – kérdezte olyan mindennapian, mintha minden éjszaka rejtélyekben megnyilatkozó kínaiakkal társalogna.

– A nevem Szu Csong.

– Örvendek, Szu Csong úr. Jöjjön be, kérem.

A két fiatal döbbsenten nézte a hihetlent, a misztikus vendég engedett a felszólításnak. Szavak nélkül is értve egymást utánuk lopóztak. Szu Csong letelepedett a hallban, s fürkészve nézte a teát készítő Viktort.

– Mit mondott az éjszakáról?

– Egy semmiséget. Azt, hogy eltűnik. Ami abból ered, hogy megváltozott bolygónk helyzete. Közeledünk a centrumhoz. Ahol nincs éjszaka.

– Bevallom, Szu Csong úr, én megakadtam Pascalnál. Úgy tudom, a végtelen olyan gömb, melynek sehol sincs közepe, sem széle. Az is lehet, hogy még ezt sem értem teljesen. De nem érdekel. Annyi áldozatát láttam ennek a bolygónak, hogy teljesen érzéketlen vagyok pusztulásával szemben.

– Az Ön állásfoglalása fontos. Mondja el.

– Csakugyan érdekli, vagy a híres keleti udvariasság –

– Mondja el. Nem udvariasság. Humanizmus.

– Humanizmus, azt mondja, humanizmus! Van egy alapkönyv, a humanizmus kilenc értékéről. Nem jegyeztem meg az íróját, de az értékeket igen. Az első a természet. Tudja, szerettem sétálni valamikor, volt levegő, növény, patakok, állatok. Most elszorul a tüdőm a büztől, a növények elsorvadtak, a patakok kiszáradtak, az állatokkal tetemek formájában találkozom. A radioaktív hulladékot az emberiség nem képes tárolni, tengerbe szórja, és öngyilkosok lesznek a delfinek. A delfinek!

– Szereti az állatokat?

– És az embereket. Azért vagyok orvos. Csak hogy a környezetszennyezés önmagában is elpusztít minket, ha semmi mást nem találunk ki. Álszent módon kutatják a vékonyodó ózonpajzsot, miközben műholdra lövik a radioaktív hulladékot.

– Első zsákutca, mely egyben az utolsó is.

– Ahogy mondja. Mert nézze a második értéket, a családot. Évezredek folyamán az érzések helyett az érdek mozgatja. Már helyesebb volna klánoknak vagy trösztöknek nevezni, ami önmagában véve nem lenne baj.

– Hanem hol a baj?

– Nem tudom, mennyire foglalkozott az átörökléssel?

– Vegye úgy, hogy semmit.

– Nem tudom, ezesetben mennyire érthető, ha azt mondom: az emberi faj fejlődése érzelmeitől függ. A család a szerelem által létrejött utód felnevelésére kötött szövetség volt, s annak kellene lennie ma is. A pénzért, haszonért létrehozott szaporodási mechanizmus degenerálja az emberiséget.

– Mióta?

– Az ötödik faj már beteg volt.

– Ez ugye az olmékok előtti faj.

– Úgy van.

– S mi vagyunk a, nos, nem, ez nekem nem megy.

– Ha valamennyi mutációt figyelembe veszünk, akkor mi Atlantisz után 11. faj vagyunk. De azt is mondhatnám, mi vagyunk a második zsákutca. Ebből a fajtából, Szu Csong úr, nem telik ki semmi más, mint önmaga lerombolása.

– És a szerelem? Tagadja, hogy van ilyen érzés?

– Szerelem van, de boldogság nincs, uram. Éppen arról beszéltem, hogy a boldogtalanság is dimenzió, ahogy a bánat is, a reménytelenség, a betegség is az. Az emberiség átöröklése egyenes út a pokolba.

– Mégis, két gyermeke van.

– Nem én akartam.

Frici tudott erről. Ágnes akarata hívta életre, mégis Viktortól kapott szeretetet. Mintha apja kárpótolni szeretne volna azért, hogy megszületett.

Szu Csong mosolygott, mintha a legszebb társalgási témánál tartanának. Csak ujjai állásán változtatott néha. A keleti kéz varázsosán hatott Viktorra. Visszanyerte szálfá tartását és hangja csengését. A kínai hangja viszont egyformán puha és vékony maradt, akár a selyemfonál.

– A tudása tülemelheti Önt és családját –

– Ne folytassa. A tudás. Helyben vagyunk. A harmadik mézesmadzag. Mit nevez Ön tudásnak? A szakmát? A józan paraszti ésszt? A tudás által jutottunk oda, hogy semmit sem vagyunk képesek létrehozni. Láta a befejezetlen erőműveket, a leállított építkezéseket? Látott széthullani gyárat, látta eluralkodni azt a szemléletet, hogy a jelen létezőnél nem kell több? Láta kialakulni az új hatalmi tömböket, melyek az újrafelosztásra készülődnek? Tud adatokat arról, hány ember hal éhen évente! Éhenhal! A XX. század végén! Micsoda humanizmusról beszél Ön, szegény Szu Csong? Az űrben keringő kozmonautákat nem hozzák le, mert nincs rá pénz. Már csak a csontvázuk figyel a kozmoszt, s képzelheti, mit gondol erről a Szaturnusz!

– Miért épp a Szaturnusz?

– Kérdezze meg a feleségemtől. Arcanum. A Titkos Tudományok áldozata. De mit számít ez, mondjuk egy Rákostály áldozataihoz képest? Vagy mit mondjak arról a tudásról, mely mellett legyőzhetetlenek a gyulladások és fertőzések? Mit szól ahhoz, hogy mi, Atlantisz után a 11. faj 70 milliárdan pusztultunk el – értelmetlenül és céltalanul?!

– Köszönöm.

– Mit?

– Előre helyezte a tudást. Egyébként abban az alapkönyvben az utolsó. Arra következtek, nem véletlen. Elítélő véleménye ellenére mégis vár az emberi értelemről valamit. Lehet, hogy nem hiába. Ismeri az AK-legendát?

– Nem ismerem, és nem is akarom ismerni.

– Értem. Van valami kifogása a legendák ellen?

– Azt kérdezi, van-e kifogásom? Jöjjön, és nézze meg a feleségemet. Kivételes éjszakája van: alszik. De agya, melynek eredetéről Önnek sokkal több fogalma van, most sem nyugszik. Álmodik, és álmában is tovább szövi az Apokatasztázis Programot. Nem mond le a Földön kialakítható nooszféráról, és –

Szu Csong felállt, s jobbkezét bal vállához érintve meghajolt az ajtó felé, mely mögött az alvót sejtette.

– Köszönöm.

– Mit köszön már megint? Miért nem nézi meg? Miért nem akarja látni a roncsot, amivé változott?

– Más az álláspontom, dehát ez természetes. Tenet beavatottjaként veszek részt a nooszféra kialakításában. Kissé fiatalabb elmével, mint a Manu leszármazottak. Az Apokatasztázist mint egyetlen esélyt szemlélem. Egyszer már volt ilyen esélyünk, több viszont már nem lesz. Ez az Iker-törvény. Ugyanaz az esély csak kétszer lehetséges, mint önmaga pozitívumának negatívuma, vagy fordítva. Mi aláfutottunk a szaturnusziak fordított Doppler-elvének, ezért a pozitívumok és negatívumok, – hogy is mondjam – összekeveredtek. Ilyen körülmények között tönkremenni az utolsó lehetőségért: természetes.

Viktor közel állt a dührohamhoz. Okos fejét lehajtva lassan számolt magában tízig, s lehiggadt. Szu Csong nem látszott észrevenni a szavait követő hatást, valami keleti dallamot dúdolt. Feltehetően a zene volt a gyöngéje, szinte összenőtt vele. Az orvosnak hirtelen az jutott eszébe, vendégének ugyanazt jelenti a dallam, mint neki a számok kemény mechanikája, s ettől feloldódott.

– Ebben a házban adeptusok adják egymásnak a kilincset, természetes? Nem. Ágnes egyre rosszabb állapotba kerül. Természetes? Nem. Annyi megfejthetetlen halmozódik az asztalán, mely elég a következő három évszázadnak. Természetes? Nem! Ha még egyszer hallom ezt a szót, rám ne számítsen. De ha képes megmagyarázni, mi folyik itt -?

A kínai bólintott. Huncut mosoly játszott az arcán. Fiatal volt most, gyermek, bizakodó és megkönnyebbült. Apró kezét tenyérrel összeérintette, mintha tapsolna, majd bal ujjait hegyével összezárta. Olyan volt így, mint a zárt lótusz.

– Én vagyok az egyetlen adeptus, aki ismeri a kérdést. Egyetért, ha azt mondom, ha nincs kérdés, akkor nincs válasz sem. Hiába a felhalmozott tudás, ez mind-mind ránk vonatkozik, utódokra. A leírt tudás pedig visszaélésre használható. Ezért a döntő tudást sosem írták le.

– Ezért kellett a Titkos Társaságok?

– Bizony, bizony. Gondoljon a kabbalára, mely nem a leírt, hanem a *közvetlen* érintkezés során Mózesnek *mondott* tudás. Vajon miért nem írta le soha? Pedig tudnia kellett a kockázatról.

Dina csaknem Fricibe olvadt, úgy tapadt a fiúhoz.

– Melyik kockázatra gondol a sok közül?

– A héber nyelvben az alef, a mem és a tav együttese *igazságot* jelent. Ha nincs alef, akkor halált.

Szu Csong megállt, mint aki mindent megmondott. Valami megérintette Viktort.

– Ravenscroftnál olvastam... Igen, nála! Várjon csak. A Holocaust részletnél. Az elpusztítás módjánál ír a lemeztelenítés okaként arról, hogy kerestek valamilyen jelet. Dehát ez örület!

– Az.

– Az alefet keresték?

– Az alef-embert keresték. Keleten „AK”. Dehát Ön fütyül a legendákra.

– Nézze, én többet hallottam az omegáról, mint az alfáról. Állandóan az Omega-pont felé törő nooszférák vannak napirenden. Dátumok röpködnek az Apokalipsziszról. A kezdet mint valami versenyfutás szerepel.

– Ez jó! – kacagott Szu Csong. – A genezis, mint sport, sőt, lósport!

– Négyes fogat. Oxigén, nitrogén, hidrogén és szén.

– Nyugalom, doktor. Ne hergelje magát. Tudja, régen, mikor az istenek köztünk jártak, szívük táján rózsza nyílt. Gyönyörű, vörös rózsza, mely voltaképp a feng-sui, kozmosz-szív. A mindenség alapanyaga, mely összekapcsolja a bolygók bioenergiáit. Egy szép napon azonban ismeretlen úrjármű landolt nálunk. A Vándor. Fo-Hi, tudja a mi keleti Mózesünk lett a kapcsolat, ugyanis a Vándor utasai éppúgy szerettek láthatatlanok maradni, mint a csipkebokor istene. Fo-Hi ettől kezdve átértékelte a bolygó paradicsomi állapotát.

– Miért volt szükség erre az átértékelésre?

– Mert vannak a halálnál szörnyűbb dolgok, doktor. Az örület nemcsak elvesztett tudat, hanem az öntudat hiánya is. A Vándor utasai feltették a kérdést: „Kik vagytok?” És Fo-Hi azt mondta: „Emberek vagyunk.” Mit gondol, mi történt?

– Tovább kérdeztek. Valahogy így: „Mi az ember?”

– És FO-HI nem tudta megmondani.

– Senki sem tudja megmondani.

– Nos, ez baj. A Kozmoszt nem érdeklik a mi apró-cseprő gondolataink, melyek jönnek-mennek velünk együtt, öntudatunk érdekli. Mit vall magáról az ember? Hová tart? Mi a célja? Mi az élete értelme? Az örök kérdések nem maradhatnak örökké kérdések, doktor. Vagy ha azok maradnak, akkor nem tűnünk épeszű lényeknek.

– Ha jól értem, a Vándor utasainak kezében volt a döntés.

– Nagyrészüket orvos volt, mint Ön. Ismerték az időt és teremtményeit. A biológiai relativitást alkalmazták, megalkották a biológiai Möbius-teret a Föld, a Hattyú és a Lemur összekapcsolásával. Az emberiség szép lett és okos, a Kozmosz pedig büszke volt ránk.

– El sem tudom képzelni. Azok az emberek nem ezek az emberek voltak.

– Bravó, doktor! Rátapintott a lényegre. A Vándor különleges feladatára. A Kozmosz, mint tudja a Kettős Naprendszer elvére épül. A Sugárzó Nap és a Fekete Nap. A Fekete Nap eredete ismeretlen, mindig volt és mindig lesz. A Sugárzó Nap mesterséges konstrukció, melynek vissza kell térnie a Fekete Napba. A kozmikus humanoidok életét ez a ritmus szabályozza, ez az, ami a mi szavainkban „örök visszatérés”, vagy „örökkévalóság”.

– A Fekete Napok tehát a determinánsok. S mi még csak nem is tudunk róluk!

– Az olmékok előtti ötödik faj tudta és értette. Ez a korszak a Vándor feladatának ideje. A fordított Fekete Nap kísérlet. A kiszemelt Fekete Nap, melyet a Sugárzó Nap szolgálatába kívántak állítani, a Szaturnusz volt. A thulerunék megalkották a Szunrutaszt, a kísérlethez nélkülözhetetlen műholdat, s a Föld második Holdjává tették.

– Lenyűgöző.

– A Szunrutasz?

– Nem, hanem az, ahogy Ön ezeket a kérdéseket kezeli. Ne legyen ennyire Nagy Játékos, mert nem tudom követni. Az én verzióm kész így is, úgy is. Nem engedek belőle.

– Arra gondol, hogy mint Atlantisz után 11. faj többre vihettük volna? Ámde miért következett be az atlantiszi tragédia?

– Hová akar kilyukadni?

– Az olmékok szent számához.

– Nem ismerem.

– De még mennyire ismeri! Időszámítás előtt 5 041 738. Az emberáldozat első ismert dátumaként tartják számon. A szép és okos emberiségnek nyoma sincs többé. Obszidián kés az úr. Az olmék főpap magasra emeli, és sosem látott fény lobban a Földön. Lesújt, s a mellkasból kitepi a vergődő szívet. A Kozmosz pedig eltakarja az arcát, büszkeségét a kétségbeesés váltja föl.

– Mi történt közben?

– Megismétlődött, amit úgy foglalt össze, hogy ez az emberiség már nem az az emberiség.

Viktor mélyen magába merült, vendégét szinte elfelejtette. Ágnes műveire gondolt, de azokban Nyugat múltja nem szerepelt.

– Nemrég a felesége megnézte orvosának a kertjét. Figyeli, milyen apró dolgokon múlnak a nagyok? Ránézett a figyelemreméltó alakzatra, s azt mondta: „Ez Chitzen Itza. Itt ért földet a VÁNDOR.”

– A lámák azt állítják, hogy a Himalájában. Az arabok szerint pedig a Szaharában, mely épp a máig működő sugárzástól terméketlen.

– Ágnes megnézte a TENET-et, a fekete mágia Hollóját is, – folytatta Szu Csong úgy, mintha a közbevetést nem hallotta volna. – Tudja, milyen nehezen lehetett azt a szobrot idehozatni? Hány ember munkája fekszik benne?

– Megérhette, ha szóba hozta.

– Ó, az Idő kevés. Az Arcanum mégkevesebb. Pythagorikus szibilla, aki ha nem is tudja, de legalább képes tudni a teljes igazságot, nos, ez a mai korban veszedelmesnek számít.

– Tudtam, hogy el fogják pusztítani. Miért?

– Ágnes leolvasta a TENET által hordozott üzenetet, „ötmillió negyvenegyezer hétszázharmincnyolc. Albák. Ötmillió negyvenkétezer kilencszázharminckilenc. Álderidák.

Ötmillió ötvenötezer. Ismerik TENET titkát. Bioélet likvidált, beépített bolygó várja tauteomét.” Érti, doktor? Neutron bomba, időszerűség előtt ötmillió évvel! A feladat ugyanaz, ami ma is otthont talál beteg fejekben – „bioélet likvidált”. Azaz meghalt minden és mindenki. Megölték őket. És az oka? „Beépített bolygó várja tauteomét.” Azaz a kozmikus humanoidok azt a fajtáját, mely nem szennyezi be a kezét építéssel. Ehhez virágéletű fajokat hoznak létre, akiket aztán elsöpörnek, mint a szemetet.

– Közel járhat az igazsághoz. Mikor itt volt Pittmann, úgy láttam, megrémült.

– És Ágnes?

– Felkereste Szilágyi doktort, apja orvosát. Nem értem. A legjobb orvosokkal van körülvéve. Miért ez az érdeklődés a 102 éves pszichiáter iránt? Miközben itt tartózkodik Fricker, vagy a fia, vagy az unokája?

– Ismerem a Frickereket. A Grál Kör Ametiszt Szarvasai. Láta a felesége az Ametiszt Szarvast? Leolvasta, mint a Hollót?

– Fogalmam sincs. Ön miért nem tudja?

– Az ametiszt rettentő erejű ásvány. Ha fellapozza János Jelenései végét, ott a város, melynek „nincs szüksége sem napra, sem holdra” a következő drágakövekből áll: jáspis, zafir, kalcedon, smaragd, sardonix, sárdius, krizolit, berill, topáz, krisopráz, jáde és ametiszt. Ez a 12 ásvány a jövőnk kulcsa. Valamennyien alapanyagai egy-egy döntő genezislegendának, amelyeket egymás ellen ki lehet játszani. Különösen a sardonix! Ázsia kezében van. A smaragd a görögöké, gondoljon Hermész Triszmegisztosz Smaragdtáblájára! Ho mestereinké a jáde, Fo-Hi kígyógyűrűje topáz. Az ametiszt száma a 12, amint tudja, ez szent szám, kozmikus küszöb.

– És milyen kövekből áll a három fő-adeptus gyűrűje?

– A mi gyűrűink nem földi eredetűek. Emlékezzen arra az éjszakára, mikor az Adeptus Exemptus gyűrűjének, továbbá a Smaragdtáblának hatására a Hattyú-kövek nőni kezdtek Ágnes bal vállán, *sosemlátott* árnyalatot hozva létre. Azóta többé nem éj az éj. Az éjszaka lassan eltűnik, halvány, mint egy csúf esős alkonyat.

Dina és Frici ragyogva bólintott, fölemelt hüvelykujjakkal az ifjúság egyetértését tolmácsolták.

– Valami Jelet kerestek. De nem hiszem, hogy megtalálták.

– Vannak külső és belső jelek, doktor. Engedje meg, hogy a mások számára láthatatlanról én döntsék. A TENET-jelek nagyon sürgetőek. A „fekete kifehéül”, mint az írások jelzik, előbb szürke lesz, majd seszínű. Csak a kémikusok és fizikusok sejtik, hogy ez összefügg a molekulák érthetetlen széthullásával, ami előjátéka az atomok széthullásának.

– És mit mutatnak az ametiszt jelei?

– Miután az Arcanum kapcsolatba került az Ametiszt pszichiátereivel, újabb 11 csillagértelem távozott tőlünk. Az álteridákat követték az albák. A férfiakat az asszonyok. Ha klasszikus akarnék lenni, azt mondanám, nincs többé az Éjnek Királynője, s nincs a Sugárzó Fénynek Sarastrója... Bolygónkon megállt a divináció. Senki sem vállalja az életformánkat. A végzet betelt.

– S nem tudja „a Műre feltenni a Koronát”. Mit jelent ez voltaképpen szerény hétköznapiakra lefordítva?

– A Nagy Művet tévesen aranykészítésnek értelmezték, de a Nagy Mű nem az aranykészítés, hanem az emberteremtés. Az arany az Ember kódja, de a Mű nem sikerült, a Királyságra nem

tudjuk feltenni a Koronát, azaz – nem tudjuk bekapcsolni fajtánkat a kozmikus humanoidok láncolatába. A Szaturnusz ötmillió éve kérdezi tőlünk: „Kik vagytok?” És mi nem tudunk válaszolni, minden tudományunk az, hogy nem tudunk semmit.

– Tehát? Megismétlődik a tauteomé-szindróma? „Bioélet likvidálva”? *Biofegyverekkel?*

– Egy kérdést kellene megválaszolni, mindössze annyit: kik vagyunk. Ehhez nem a térbe lőtt diagrammok kellene, ehhez bolygóöntudat kellene. A faj életképességének bizonyítéka. Ezt számolta ki a Nagynak nevezett Nostradamus: 1999, és az ember nem tudja, ki ő. Tehát örült, és örülten cselekszik.

Ez volt az a pont, mikor Frici nem bírta tovább a néma szemlélődést, és belépett a beszélgetőkhöz. Dina követte. Szu Csong gavallérosan fogadta a közlést, hogy mindent hallottak.

– Anya fájára azt mondta: „örzött végzet”. Van ennek értelme?

– Ha úgy kérdezi, beleszólhat-e a jövőnkbe, akkor igen. Van egy maya töredék, melyben szerepel A FA. Sokan kerestük. A maya évszázad 52 esztendő, a kort eszerint határozza meg. És itt egyesül a Három Fény, a Belső Fény, az Átlátszó Fény és a Világos Fény. Tehát összeg, a 231 kapu egyike. De modul az Egyenes Fény és a Visszavert Fényhez is. Tehát Cserép.

A három európai sóhajtott. Cserép! Kapu! Fénytriád! Szu Csong udvariasan megkérdezte, értik-e?

– Ha van lehetőség arra, hogy egyszerűvé tegye az ezoterikus tudományokat, – kérte Frici.

– Emberivé! – tette hozzá Dina.

– Hol volt, hol nem volt, – kezdte pajkosan Szu Csong. – AK, az Ősöreg. Nagyon fázott szegény, teremtett tehát Fényt, hogy megmelegedhessen. Nagyon éhes volt, teremtett tehát fákat és gyümölcsöket, hogy jóllakjon. Nagyon magányos volt, teremtett tehát embereket, hogy beszélgethessen. Amit teremtett, nőttön nőtt, és annyi lett a Fény, meg a Teremtmény, hogy AK egyre összébb húzta magát. Ciumcum, mondogatta, ciumcum. És a teremtőerő VISSZAHÚZÓDOTT. összement. Centrummá zsugorodott. Burkot fejlesztett maga köré, és elaludt.

– Komolyan beszél? – méltatlankodott Dina.

– Ciumcum, ciumcum, – ízlelgette Frici. – Sosem hallottam.

A kínai hangtalanul nevetett. Viktor ismerte a szót Ágnes valamelyik írásából, akkor se értette, most se.

– Nosza, lett vircsaft a Kozmoszban – folytatta Szu Csong, – kevés lett az Erő. A Teremtmények mindent elkövettek, hogy hozzá jussanak. Hatalmas utakat tettek meg, hogy bolygóik hiányait pótolják. Látták egymás különbözőségét, és megpróbálták kialakítani a legszebb és legjobb kozmikus humanoid modellt. AK-ot is elérték járműveikkel, és felébresztették. Persze, nem tudták, mit cselekszenek. AK, a teremtőerő. EMANÁTOR. Hatalmas energiái SZÉTROBBANTOTTÁK a Kozmosz gyenge egyensúlyát. Egyes legendák ezt nevezik „az edény összetörésének”. Kiderült, az ANYAG GRAVITÁCIÓJA semmi. Nem képesek az általa összefércelt Naprendszerek sem kibírni, sem hasznosítani a teremtő ERŐT. Nem untatom Önöket?

– Az edény széttörése, az valami népszokás, – mondta Dina. – Azt hiszem, a néprajz elég sok ilyesmit tart számon. Örömnépe.

– A néprajzban lehet örömnépe, a valóságban katasztrófa volt. Napok és Holdak semmisültek meg, tűz- és vízőzön pusztított. A kozmonauták nem jutottak el oda, ahová

indultak. Periférikus, ezredrangú bolygókra vetődtek, és az életnek új formáit hozták létre. Kultúrák keletkeztek „az Isteni Fény befogadására”, mely a széttört világ restaurálását készítette elő. Mert – MINDEN ELMOZDULT A HELYÉRŐL. A Kozmosz „cserepekre hullt”. Ide is esett egy darab, oda is, és a nyomukban járó katasztrófák létrehozták az élet katasztrófikus szemléletét.

– Egyetértetek, – helyeselt Viktor. – Azt csakugyan létrehozta. Részemről nem kívánok találkozni az Emanátorral. Lehet, hogy Istennek óriási, de ha arra gondolok, hogy mit tett velünk, hát –

– Mivel nem voltunk képesek befogadni, olyan helyzetet teremtett, hogy *ne bírjuk el a hiányát*.

– Értem! – vélte Frici. – A Teremtés-mítosz nemcsak a legteljesebben konkrét, hanem *most is tart*.

– Úgy van, – komolyodott el Szu Csong. – Az ezotéria „tikkun”-nak nevezi, amit a „minőség visszaállítási folyamatának” lehet leginkább értelmezni. A világ UTOLSÓ fázisa. Aki megérti lényegét, s belép a Kozmosz Építői közé, megmarad. Aki nem érti meg, elpusztul. Ilyen egyszerű a túlragozott apokalipszis, ami szóeredetét tekintve is a megismeréssel kapcsolatos.

– Ez az AK-legenda vége?

– Ennek a legendának nincs vége. Ebben különbözik minden más legendától. Az AK lényegét ugyanis különbözőképpen értelmezték a különböző Naprendszerek, különösen a Fekete Napok és a Sugárzó Napok. És a mi érdekességünk abban áll, hogy mindkettőből jutott nekünk, nem is egy. A bolygónk pedig, mint mondtam, „cserépre” épül. A minőség darabjára. Amit hisznek Sziklának, amire Egyház épült, hisznek Kábának, a Kőnek, melynek megfejtése a Kozmosz megfejtése is, hisznek Konwaltnak, vagy Kontának, a világsemmisítő kozmikus fegyvernek, hisznek Echodnak, a 12 drágakő együttesének, melynek birtokosa élő ember, és NŐ.

– Nő? – kérdezték vissza egyszerre mindhárman.

– Sáron rózsája. A Rózsakeresztesek örök szimbóluma. És az Ön felesége, doktor, írt erről. Értelmezte a Csontváz és a Kékszárnyú Angyal küzdelmét, ami köznap nyelven a Halál és Halhatatlanság küzdelme. Ne felejtsek: AK végső soron test, s legközelebb az Énekek Éneke értelmezésével jutottunk hozzá. De hogy mi az AK-ember, ahhoz semmilyen értelmezéssel nem jutottunk el. Idáig. Arcanum kell, aki hallja az egységes világszellem hívását.

– Azazel! – hallatszott Ágnes hangja hívón.

Szu Csong egyetlen másodpercet sem várt. Ott termett Ágnes ágya mellett, mint dzsin a mesében.

– Itt az ideje, hogy szót emeljete az emberért. Akarom. Ti tettétek azzá, ami: AK-AS-HA! Háromlényegű. Vedd a nephilimet, tedd a szívemre.

A kínainak álcázott legősibb szellemek feje rózsának csiszolt éjfékete tektitet helyezett Ágnesre. A tektit, vagy más nevén moldavit a bolygó félelmei közé tartozik, mivel nem földi eredetű. A benne pulzáló nephilim sötét sugarakat bocsátott ki, s Viktor rémülten figyelte, hogy felesége testén elszórt vörös kövek megmozdulnak, majd kiszakadva a húsból hosszú csóvaként tapadnak a fekete kristályhoz. Baljós üstökösnek tűnt, ezt kicsisége csak fokozta, mivel állandó vibrálása azt az érzetet keltette, hogy bármely pillanatban akkorára nő, amilyenre akar.

Szu Csong kezében apró elefántcsonttégely tűnt fel, gyors mozdulatokkal megkent belőle minden sebet. Ágnes felszabadultan sóhajtott. A teste makulátlan volt, de szíve egyre hevesebben vert, a tekitit egyre súlyosabban nehezedett rá.

– Vegye már le azt a vacakot! – szűrte a foga közt Viktor.

– Csak az első fekete sugárra! – mondta nyájasan Szu Csong.

– Egy életen át szenvedett ezektől az állítólag Hattyú-csillagképből érkezett vörös kövektől. Erre jön maga, azt látom, végre vége, ám dehogy vége! A fekete kristálya menten átszűrja a szívét! Nos, ebből elég volt!

Viktor egy lépést tett, és kinyújtotta a kezét Ágnes felé. Olyan erő lökte vissza, hogy a falnak csapódott, s elvesztette az eszméletét. Frici és Dina felemelték, s félénken húzódtak egymáshoz. Szu Csong és Ágnes más világhoz tartozott.

– A nephilim él – suttogetta Ágnes.

– Tudom, – bólintott Szu Csong.

– A harmadik nem alapítói, – folytatta Ágnes.

Szu Csong homloka elborult.

Az éjszakai utolsó pillanata volt ez. A legmélyebb sötétség borult a házra, kertre, szobára. Legfőképpen az Ágnes szíven nyugvó kőre. A Hattyú-kövekkel egybeforrt tekitit hegyesvégű áldozati késsé alakult. Már obszidián volt, amit Tenet Adeptusa magasra emelt.

– Ne! – ordították hárman egyszerre.

Szu Csong leengedte a tört. Meghajolt.

– Felesége jobban van, Manu. Nézze, milyen nyugodtan alszik. A terhet, amit cipelt, átrakta az én vállaimra. Többé nem sétál kozmoszidőben, nem érdekli sem a kis Tau, sem a nagy.

– Meggyógyult? – fordította emberire Viktor.

– Igen, ami a Hattyú-köveket illeti.

– Nagyszerű.

– A tudata mélyéről azonban előkerült, amit a legmélyebben őrzött.

Ágnes takarón pihenő kezén megmozdult a kígyógyűrű. Viktor döbenten hátrált. A hideg szemek figyelték. A gyűrű élt, az apró kígyó összenőtt Ágnes ujjtővével.

– Valamikor ezzel is megküzd – mondta halkán Szu Csong. – Őszintén kívánom, hogy sikerüljön.

A kínai köddé vált.

Viktor őrizte felesége mélységesen mély álmát.

XVI.

Sok időbe telt, míg Szambhava Gurudév döntött. Egy nap, mikor Krysis már-már azt hitte, hogy a lámák foglya, megjelent szobájában a mester.

– Az események odakinn, nem vezetnek jóra, – közölte mély torokhangon. – Készüljön. Megmutatom Dhupa Szentélyét. Nagyon hideg van ott. Ezek a műanyag melegítők gyerekjátékok. Vegye föl, amit hoztam.

Szambhava barnásan-sárgásan villogó kezeslábast nyújtott át, amit Krysis kicsinek ítélt. Ellenkezni viszont nem akart. Ahogy megfogta az anyagot, megérezte parányi sörtéit, ami lenyírt állat bőrére emlékeztette. Csakhogy az öltözék foszforeszkált, mint a tigrisszem. Eszébe jutottak a krizopázok, és figyelmesen nézte az ismeretlen eljárással készített ruhát, mely pontosan addig nyúlt, ameddig kellett, s addig szűkült, míg légmentesen átfogta.

A Gurudév nem tartotta kötelességének, hogy megmagyarázza az elképesztő öltözéket. Hosszú sikátorokat megszégyenítő-keskenységű sziklaösvényen vezette előre, majd az ötfelé táruló útnál lámpájával megvilágította az útjelző drágaköveket. Krysis vagyionokat látott a Dhupa alatt. Ha tőle függ, a gyémánt nyomvonalán megy tovább. Esetleg a rubin vagy a zafír között tétovázik. Szambhava azonban az igazgyönggyökkel jelzett ösvényre fordult, s ezen haladtak újabb ötszörös elágazásig.

A jelek ásványokból fémekre váltottak, és virágokat formáztak. Krysis itt is tévedett, azt hitte, az aranyrózsán mennek tovább, de vörösvas lótuszok alatt vezetett útjuk.

Az ösvény erősen lejtett, s egy csiszolt falú kerek üreghez vezetett. Szambhava gyors egymásutánban jeleket sugárzott lámpájával, amire a fal egy része félrecsúszott, s átengedte őket egy hihetetlen technikájú lifthez. Nem ember alkotta, regisztrálta Krysis. Ahogyan a rajta lévő ruhát sem. Elkalandozott a múltba, és megpróbálta elképzelni, mit mutat a Gurudév abban a hihetetlen mélységben, ahová száguldottak.

A lift átlátszó, csiszolt kristályokból álló csőbe futott. A mester lámpája kilencszer szikrázott a szivárvány ismert, és a Földön ismeretlen színeiben, s a kristálylapok egyike eltűnt. Szambhava és Krysis belépett a Dhupa „Vándor-barlangjába”.

A hatalmas terem tökéletesen üres volt, de a rejtélyes világítótest megvilágította a falakat. Freskók futottak egymás mellett, pompás színekkel, hibátlanul. Ide nem szivárgott talajvíz, a képeket nem kezdte ki az idő.

– Itt kezdődik, – mutatott a guru egy óriási kagylóra. – Látszólag csak egy kagyló, de a nyitott résen át kitörő sugárzás nem az úrhajó meghibásodása, hanem maguk a sugárlények. Ha összeveti a sugarak végén látható parányi kezeket az egyiptomiak fáraóira vigyázó napsugarak áldó kezeivel, látható, mi maradt meg legtovább az emberi tudatban.

– Miért nem lépnek ki a bolygóra?

– Mindent látnak onnan is. Nézze a mellette lévő képet. Szárnyas oroszlán, emberarccal. Bikatestű emberfejű, majd bikafejű emberarcú lények. Ismerős, nemde? A sasemberek, kosemberek, egytől egyig *hibás* mutánsok. Meg kellett őket semmisíteni. A harmadik képen a vízözön. Az egyetlen *hiteles* ábrázolás, ahol nem emberek pusztulnak, hanem emberállatok, akiket soha sem lehetett volna kozmikus humanoiddá emelni.

– Sehol egy túlélő, – mormolta Krysis. – Az égbolt más. Nem tudok kiigazodni rajta. Mindenütt kettős sugárzás, fehér és sötét fény, s valahol mögöttük, – nem tudom megnevezni.

– Mert nincs rá szavunk. Tény, hogy itt még egy Kozmikus Erőcentrum közelében vagyunk. Illetve, volt az az anyag, amit AK-AS-HA-nak neveztek akkor, s magában foglalta egész naprendszerünket. A következő képen láthatja, hogyan működik ez az Őserő. Úgy robbannak szét a sötét és nehéz anyagok, mint a gyermekek szappanbuborékjai. Mit vesz észre az új állapoton?

– Kicsi embereket és nagyokat. Aránytalanság mindenütt. Ezek még mindig nem emberek, inkább törpék és óriások. Ostobák, kegyetlenek, lusták, lassúk. És – nehezek. Úgy látszik, ez fontos. Mennyi árnyalt mozgással, lábnyom mélységgel ábrázolják. Ez sem az a faj, melyet akarnak. Újabb robbanás! Új naprendszer, egy óriási gyűrűs bolygóval. A Szaturnusz! Gurudév, ez kolosszális! Kifejezhető egyáltalán, hány évvel ezelőtti ez az állapot?

– Mi hármezer milliárdra azonosítottuk.

– Úristen! Ennyi idő nincs is a világon.

– Nemcsak van ennyi idő, de a lényege az, hogy élőlények át is élnek. A Sugárzók örökkévalók. Újra és újra elpusztítják az életképteleneket. Csakhogy erre nem maradt lehetőségük. Új humanoidok jelentkeztek. Nézze, itt csak ő szerepel. Olyan, mint egy anatómia könyv ábrája. Emberformájú és vérrendszerű. Megjelenik egy új fajta, s ezt elválasztják a központi Őserőtől! Látja ezt a vérvörös kört? Írás belül aranysárgával, kívül vérvörössel. Megfejtetni nem tudtuk, de az értelme: VÉRVONAL. Akik ettől távol élnek, meghalnak. Minél távolabb élnek, annál hamarabb halnak meg. Mi nagyon messze vagyunk a vérvonaltól, de élnek tőlünk távolabb is. Valószínűleg tisztavirág-életűek, reggel születnek, és estére meghalnak.

– Ezt az erőkört nem a Sugárzók húzták meg, Gurudév! Ők belül vannak a körön, aztán sorra visszafordulnak! Kívül viszont hiába próbálják áttörni, visszahullanak. Elégnek. De ha egyikük sem ismeri lényegét: ki húzta meg ezt az erőövet?!

– Ideírták.

– És nem tudták megfejtetni?

– Senki.

– Biztos?

– Nem egészen. Mi csak azért az időért felelhetünk, amióta mi őrizzük Dhupát. És ez is tengernyi idő. Látja, itt, egyetlen egy Arany Kagyló áttöri a Vérvonalat. Ő a Vándor. És nézze, amit még ember nem látott, – alkotásuk, Első Atlantisz.

Krysis lélegzete elállt a gyönyörűségtől. Az atlantidák csodálatos szintézisét alkották a sugárzóknak és embereknek. Igen, dobogott a szíve, róluk valóban azt hitték, istenek. Kinek a műve az az özönvíz, mely ezeket a rendkívüli lényeket elpusztította?! Az égis tornyosuló rettenetes hullámok az Arany Kagylót is veszélyeztetik. A Sugárzók áldó keze visszahúzódik, az űrhajó bezárul és tovalebben. Ott állapodnak meg, ahol a Vérvonal kettészeli a Kozmoszt, ott, ahol a bio-Möbius tér harmadik pontját, Lemurt sejtik. Csakhogy a Föld körül két Hold kering, háromszemű, hosszúfülű emberek építik az áldozati oltárokat. Kik ezek? – kérdezi magában Krysis.

– Ugyanezt kérdezik a lemuriak, szaturnusziak, – mondja a gondolataiban olvasó guru. – Érti, kérem? *A láthatatlanul* kialakult vegyes genezis újabb útra készíti a Vándorokat. És ekkor *megtámadják* őket. Íme, az Ön szönyege – freskón. Második Atlantisz.

Ahová a láma mutat, csupán vörös és kék pontok gomolyognak. Krysis nézi közélről, nézi távolról, de csak a szeme fájdul bele. Mégis hatalmas a vonzás, és a lány enged neki. Kezével tapogatja a sziklafalat, s a két szín találkozásánál apró négyszöget érez. Ujjbegyével

leheletfinoman megnyomja, s háta mögött kinyílik a talaj. Mintha színpadi süllyesztőből érkezne szikrázó gyémántszek emelkedik fel. Szambhava most már segít, megérinti a másik szinte láthatatlan négyszöget, s a földből kipattan a gyémántjogar, amit a Haragvó Buddha ábrázolások tettek ismertté.

– Buddha nem a banán- meg fügefától világosodott meg, hanem a Vándorok által itthagyt tárgyak által. Mindössze tíz ilyet ismerünk, ebből mi őrzünk négyet. Ebből Ön előtt áll kettő. A gyémánttrón és a gyémántjogar. Csillagvonalak, csillagbetűk, csillagüzenetek olvashatóvá, érthetővé, nyilvánvalóvá válnak, ha képes megtartani agyi kontrollját, miközben beleül. Nem veszélytelen. Nagyon kell bízni magában. Ha nincs lerombolhatatlan belső Énje, meg se próbálja.

– Úgy érti, beleőrülök?

– Például. De lehet, hogy eltűnik, és én nem tudom hová. Valahol másutt, ahová elemeire bomolva kerül, nyilván átrendeződik. Vannak, akik ezért a lehetőségért odaadnák az életüket.

– Az nem én vagyok, guru. Garantáltan úgy kívánok felkelni a Megvilágosodás Trónjáról, ahogy odaültem.

– Csak saját maga garantálhat bármit is önmagának.

– Látni akarom Második Atlantiszt.

– Jó. A gyémántjogart használja úgy, mint mutatópálcát. Amire rámutat az időből, azt látni fogja. De figyelmeztetem: ha eközben egyetlen pillanatra elveszíti a gravitációs lét kontrollját, hát –

Krysis azzal a pillantással mérte végig Szambhavát, amitől Badr azonnal elveszítette a szívét. A láma messze állt az érzésektől, kifejezéstelen arca nem árult el semmit. Krysis koncentrált. Mint kontrollfejlesztő rég megfigyelte, hogy a cipők, papucsok, mindaz, amit lábunkon viselünk fájnak a legjobban. Egy elárvult cipő, félretaposott sarkával mindennél jobban képviseli kiszolgáltatottságunkat. A halottak cipőit el kell égetni, különben emléük nőttön nő. A Föld gravitációjával általa érintkezünk. Fontos kontrollpont. Krysis szürkebolyhos papucsára gondolt, lelke hazaröppent Konkordiához, s ekkor zárta lelkének visszatérhetőségét. Beleült a szikrázó székbe, jobbjaival megragadta a jogart, s a sziklafal vörös-kék spiráljaira irányította.

Úgy kezdett látni, ahogy az asztronauták. A kép feltehetően a Vándor belsejéből készült. Messziről, de látszik a Naprendszer. Vénusz nincs. A Föld körül két Hold. A Vándor a Szaturnusz felé veszi irányát. A hatalmas bolygógyűrűk között elveszítik az egyensúlyt. Az űrhajó sodródik, mint szélben a falevél. Minél közelebb kerülnek a Szaturnuszhoz, a fény annál inkább csökken. Túl a gyűrűkön ikozaédes felszín, melynek háromszögei örvénylenek, és nem kapcsolódnak stabilan egymáshoz. A Vándor visszanyeri irányíthatóságát, s pályára áll a bolygó és holdjai között. Krysis hallani akarja hangjukat, véleményüket. A jogart átteszi balkezébe. A Vándorok „lefedés”-ről beszélnek. A Szaturnusz Időbolygó. Az egyenlőszárú háromszögek mozgása a Kozmosz ritkasága, az Időtűkrök. A Vándorok nagyon régen keresik. Felkészülnek az Időburok áthatolására. Ekkor a Szaturnusz hatalmas lemezei megfordulnak tengelyükön, mintha kifordítottak volna egy kesztyűt. Színorgia. És zárás.

Az óriásbolygó időlemezei élükkel egymáshoz simulnak. Nincs erő, mely mögéjük hatolhatna. De egyetlen háromszögében visszaverődik a Föld. Hihetetlen! A Vándorokat lenyűgözi a sosemlátott jelenség. A Szaturnusz bemutatót tart számukra, vagy valami készül, amiről fogalmuk sincs.

Milyen gyönyörű a Föld, mennyire más, mint mostani koszos, beteg, szétment formájában! Krysis látja a fél bolygót beborító szigetet, melyen monumentális metropolisok sokszínű humanoidanyaga él. Az épületek monolitkövek szabad illesztéséből áll. A monumentális tömbök ásványok legnemesebbjeiből. Vörösrubinváros. Malachitváros. Sardonix-kikötő. Lapis lazuli központ. Borostyán települések. Samatobryn, az Achátmetropolis. Maga Atlantisz narancsszínű kalcedon és bíborkarneol keveréke. Utcáit topáz borítja. Piramisai égtájtól függően smaragd, jáde és zafir. A gyémánt és az arany a központi épületek anyaga. Fényükkel játszik a Szaturnusz Időtűkre. A növényzet üdesége Krysisnek eszébe juttatja a paradicsomi jelzőt. A humanoidok teste is aranyszínű, hajuk halványkéktől mély tintakékig változik. Fogaik gyöngy, nevetésük boldog és várakozó. Atlantisz főterén álló Ametiszt Kupola felé sietnek. A semmihez sem hasonlítható ciklámenszín sugárzás egyre mélyül. Kelettől Nyugatig sugarak lobbannak a szivárvány minden színében, s végpontjuk a Kupola, mely mohón elnyeli. Egyre jobban hasonlít egy bolygónyi örömnephez, az atlantiak ünnepéhez képest persze egy mai tűzijáték csak gyufaláng, még akkor is, ha napalmmal gyűjtják föl az őserdőt.

A Kupola tetején végigfutó aranykörben megjelenik 10 atlantida. Öt férfi és öt nő. A tömeggel ellentétben arcuk komoly. Homlokukon aranypánt. Csuklóikon és bokáikon gránátalmaszínű csengők, melyek hangjára a tömeg felujjong.

A Szaturnusz Időtűkre ráhull a Napra, és az elsötétül. A Föld drágakővárosai azonban teljes pompájukban ragyognak. Az atlantidák mély, torokhangú énekbe kezdenek, s a 10-ek között megjelenik a Főpap.

– Ti, kik előtt nem lesz többé rejtély, jelöllek benneteket. Olvasni fogtok a csillagokban, és írni fogtok a csillagoknak.

A tömeg mámorosan ismételte a Főpap szavait. Két karjukat az égre tárva szinte felemelik az Ametiszt Kupolát. Krysis hallja vagy hallani véli a Vándorok suttogását, szép fajta, de segítségre szorul. A Szaturnusz újabb Időtűkörrel takarja el Lunát, a kisebbik Holdat. A Főpap az égbolt egyetlen uralkodója felé emeli karjait.

– Szunrutasz! Mindnyájunk –

Ez Atlantisz utolsó szava. Szunrutaszt, a Nagy Holdat iszonyú erő veti szét, s az égről fekete, égett meteorokként zuhannak a Földre. Nem, ez nem egyszerű özvíz. A bolygónak az a része, ahol Atlantisz volt, leszakad, és pörögve hull új pályára. Krysis hallja a Vándorok méltatlankodását, s látja a drágakővárosok átalakulását új bolygóvá. Míg a Föld küzd a tengerárral, míg óriási energiák teszik semmivel egyenlővé a legszebb életet, addig ragyogva megjelenik Atlantisz darabjaiból születő Vénusz.

A Föld eddig állt, most lassan forogni kezd tengelye körül. A felszínét birtokába veszi az óceán. A Szaturnusz Időtűkrei újra megfordulnak tengelyük körül. A kettős forgás nyomán hegyek gyűrődnek magasba, s elnyelik az egyetlen drágakővárost, mely a bolygón maradt. A Vándorok döntenek.

Egyetlen kozmikus landolással befűrik magukat oda, ahol elnyelte a föld Samatobrynt.

– Látta Atlantisz pusztulását?

– Láttam.

Krysis föláll a gyémánttrónról, s elgondolkozva nézi a gyémántjogart.

– Gurudév, feltételezem, Önök előtt nem titok, hol a Vándor.

– Vannak 18 ezer éves irataink. A genetikai fejlődés számunkra érthetetlen és követhetetlen tudományáról. Vannak 10 ezer éves irataink egy földalatti Atlantiszról. Mesterséges Nap világítja be arany sugárútjait, mesterséges a növényzete és a levegője. Az Alexandriai

Könyvtárban őriztek egy írást arról, hogyan lehet megtalálni ezt a várost. Több mint 20 ezer éves civilizációról volt szó. Nagy Sándor, vagy másképp a Világhódító Alexander még olvasta, ennek nyomán indult Indiába.

– És az írás?

– Az Alexandriai Könyvtárat felgyújtották. A legenda szerint a lángokban megjelent egy hatalmas Fehér Kígyó és a legértékesebb írásokat lenyelve eltűnt.

– A hermeneutika vezérei is Fehér Kígyó Társaság.

– Való igaz. De valami oknál fogva nem hagyták el soha Alexandriát, és a könyvtárat másodszor is felgyújtották a sivatagi szerzetesrendek. Ez a pogány-keresztény hitviták idején történt, amikor Hypatiát meggyilkolták. Bizonyos iratokat azonban Keletre mentettek a tanítványai. Perzsiába. Van két épület ott, Naqs-e Rosztamban és Paszargadaiban, melyeknek senki sem képes megfejteti a rendeltetését. A 15 méter magas négyszögletű kockák ma szellőző nyílás nélküliek, de vakablakaik egykor működtek, belőlük a Corax csillagkép látható.

– Corax, a Holló. Jele a kettős csavarodású kígyósbót.

– Igen. A kígyó időjel. Van nyitott és zárt változata.

Krysis és Szambhava szeme találkozik. A lány esküdni merne rá, hogy a láma tud a Fekete Mágia Hollójáról, mely ott gubbaszt a szobájában, annak a papucsnak a társaságában, melynek emléke vezette gravitációs kontrollját. Ha találkozik a jel azzal a térrel, mely az ő kozmikus pontja, beszélni kezd. Elvinni a Hollót a „perzsa kockákhoz”, meggyújtani a tűzázdozatot, vajon ez a láma tanácsa? Megmutatott annyit Dhupából, amennyi kiegészítette és helyesbítette a szőnyegbe szövötteket.

De tíz olyan tárgyról beszélt, amit a Vándorok az emberiségre hagytak, hogy megérthessék eredetüket és jövőjüket. Viszont csak kettőt mutatott meg, és további kettőnél nincs több a birtokukban. Hol van hat még olyan döntő kozmikus eredetű tárgy, mint a gyémánttrón és gyémántjogar?

A guru közben elsüllyesztette az ereklyéket, s míg Krysis töprengett, már felfelé haladtak a lifttel. Kilépve a lámák mély meghajlással fogadták őket, s apró szantálfa-tányérkán parányi lila követ adtak át Krysisnek.

– Az Ametiszt Kupola darabja. Hordja mindig magával, főként ha visszatér Alexandriába.

– Elfáradtam, Gurudév. Hazautazom, és nem megyek sehová.

– Mondja most. De gondolja el, Ön nem kereste a Hollót, s mégis megtalálta. Nem kereste a szőnyeget, de az megkereste önt. Sosem hallott az Ametiszt Kupoláról, s most kezében tartja egy darabját. Amellett felismerte a Jelöltek egyikét, igaz?

Krysis hallgatott. A lámák várakozóan néztek rá, izgatottan susogtak. Mindenki más ontotta volna magából a kérdéseket, Krysis néma maradt. Kissé feszült hangulatban búcsúzott Dhupától, Cecininek mindössze annyit mondott, hogy ismeretei ahhoz a feladathoz, amit játéknak vélt: nem elegendőek. Repülővel tért haza, és belebújva szürke papucsába leült teázni Konkordiával.

Simber Oka magánrepülőgépe simán landolt a Turfan-medencében. Abu Bekr és Mahmud Szádi számára semmit sem jelentett a vad vidék, olyanabbhoz szoktak. Dóra viszont borzongott. Az Aydingkol-tó sötét és mozdulatlan tükre szorongással töltötte el. A Tianshan csúcaiban baljós csendet érzett, olyat, amelyet sem az Andok, sem a Kaukázus vagy Himalája nem ébresztett benne. Simber Oka kárörömmel figyelte a lányt. Amíg fél, elfelejti

megkérdezni, hogyan tovább. Kényes lett volna bevallania, hogy csak hallomásból ismeri Aydingkolt. A feng-sui mesterek mindig meghajlással mondták ki a nevét. A tó őrzi Őt, az Elrejtettet. Dóra azt akarta, kerüljék meg a mestereket. Ezt tették. Sőt. Megkerülték India és Kína hatóságait. Elképesztő magasságban repültek, s Dóra figyelmét nem kerülte el, mennyire nincs üzemanyagra szükségük.

A homokos part, ahová Abu Bekr a gépet letette tengerparthoz hasonlított. Az egyetlen landolási lehetőség volt, a tó többi oldalán a hegyek meredeken a víz alá futottak. Valamire emlékeztette a fantasztikus táj. Valahol eszébe vésett egy képet, mely pontosan olyan volt, mint Aydingkol. Dóra figyelmesen nézett a sötét víztükörré, melyben nem tükröződött semmi. Sem a Nap, sem a fénye, sem a hegyek, – érthetetlen. Ilyen nincs. Lefutott a vízhez, és fölé hajolt. Semmi. A tó számára nem létezett Dóra Schwan. És Laksmi?

Habozás nélkül ugrott a vízbe. Nem törődött ruháival, csak bőrével elemezte a vizet, saját súlyával a fajsúlyt, és energiáival a felszín alatti hullámokat.

Simber Oka legyintett, és parancsot adott az étkezésre. A három férfi mohón evett, miközben Laksmi egyre beljebb úszott.

– Bátor, – nyilatkozta szűkszavúan Abu Bekr.

– Az, – hagyta rá Simber. – Csak nem tudom, mi értelme. Majd hozhatjuk ki, mikor holtra fárad.

Dóra a hátára feküdt, s módszeresen vizsgálta szemével a sziklákat. Furcsa érzése támadt, ahogy érezte arcán, hasán, mellén a napsugarakat, míg háta jéghideggé vált, ledermedt, s a mély húzni kezdte lefelé. Ostobaságot csináltam, morogta magában, még ha lepel is ez az indiai ruha, le kellett volna vetni. Megpróbált kibújni a száriból, eközben hasrafordult, s nyitott szemmel nézett a mélybe. Négyyszögletű építményt látott, melyhez mind a négy oldalon lépcső vezetett. Tektit, regisztrálta, nem földi eredetű. Sugárzik! Fekete fényhullámai miatt nem tükröz a felszín. Nos, ha itt van az Elrejtett, akkor csakugyan jócskán elrejtették. Megközelíthetetlen. Búvárfelszerelésből is speciálisra lenne szükség a leszálláshoz. Rosszkedvűen indult a part felé.

Az arabok nem törődtek vele, az eget kémlelték. Dóra is meghallotta a közeledő repülőgépet. Hogy is gondolhattuk, csak úgy besétálunk Kína szívébe! Kihasználta a férfiak nemtörődomségét, gyorsan kifacsarta könnyű leplét, majd ismét magára tekerte. Elképedve állapította meg, hogy az anyag tintakék alapszínt kapott, mintha festékben fürdött volna. Neszesszeréhez futott, s bár látta az érkező repülő landolását, csak tükre érdekelte. Megnyugodva gyönyörködött önmagában.

Simber Oka és két társa fegyverekre támaszkodva várta, kik az érkezők. A gép Északról érkezett, szinte pandantjaként az ő déli irányuknak. Őt férfi lépett ki belőle, ezek közül Dóra négyet nem ismert. De aki utolsónak lépett a homokra, Stefán Olawski volt. Dóra szárnyakat kapva futott felé, halványkék hajával beborítva a férfi hatalmas mellkasát.

– Dóra, kicsi madár, hogy az ördögbe kerülsz ide? És ez a fantasztikus haj, nahát erről rádismerek! Befestetni azt a gyönyörű fekete koronát itt, Kínában! Örület. Tudod, ez most a franciáknál divat, – és Olawski szívből nevetett.

A férfi, akit Tau-Teo-Mé néven mutatott be, ősi jellel köszöntötte. Ezt a jelet csak Laksmi érthette, Dóra nem. Szergej, Nyikoláj, Alexej elfütyülték a „Vágyom egy nő után” taktusait, amire az arabok megnyugodva elrakták fegyvereiket. A kilenc ember egyetértésének jeleként együtt evett és ivott.

Simber Oka fantáziáját megfogta Tau-Teo-Mé impozáns alakja. Maga mellé ültette, saját maga szolgálta ki, csak vele beszélt, mégpedig őszintén.

– A mestereim szerint Aydingkol a Kozmosz Kapuja. Tudod, nehéz a feng-sui mesterekkel. Ha akarják, arra is megtanítanak, hogyan légy pók a falon. De ha nem akarnak valamit, az elveszett. És ezt a Kapu dolgot nagyon nem akarták.

– Megértem, – mondta Tau-Teo-Mé.

– Jobb lett volna, ha előbb hozzájuk megyünk. Attól tartok, van itt fülük és szemük. Vagy becsaptak, és nincs itt semmi.

– A tó közepén tektitkocka áll, – közölte Dóra. – Búváröltözék nélkül nem jutunk semmire.

– Száraz lábbal megyünk föl a lépcsőkön, – mondta komolyan Tau-Teo-Mé.

A kis csoport tűnődve nézett rá. Olawski rágyújtott, s a füst mögül gyönyörködött Dórában. Őszintén szólva füttyült a földönkívüliekre, de csupa olyan emberrel volt körülvéve, akik valamilyen formában kötődtek a kérdéshez. Lelke mélyén őrizte, hogy Tau-Teo-Mé-vel van némi elszámolni valója. Ez csak erősödött, ahogy figyelte Dórához való viszonyulását.

– Ha ez igaz, – vélekedett Simber, – mire várunk?

Tau-Teo-Mé felállt. Néhány lépésnyit távolodott tőlük, s kinyújtotta jobbkezét, melybe a semmiből a jólismert kard materializálódott. A tó felé indult, s megérintette a vizet, de az visszahúzódott a kard érintése elől. Tau-Teo-Mé lépett egyet, s a víz továbbra is kitért.

– Nem volt ott maga az egyiptomi Exodusnál? – érdeklődött Stefán. – Így képzelem a kettévált tengert.

– Az Aydingkol ugyanannak a tengernek a maradványa – közölte élénken Simber Oka. – Indulás.

– Laksmi haladjon mögöttem, Laksmi után ti, – nézett vissza Tau-Teo-Mé.

Mélyen bent járt a tófenéken, szavait mégis tisztán értették. Senki sem kérdezett semmit, előre engedték a lányt. Ahogy haladtak, mintha beburkolta volna őket egy lágy, könnyű anyag, s a víz összezárult. Nem látták a Napot, sem a hegyeket, de a víz mégsem érintette őket, s levegőjük bőven volt.

– Mi tartja vissza a vizet? – kérdezte Nyikolaj.

– A Szaisz-i Fátyol, – válaszolta Tau-Teo-Mé.

Laksmi szívdobogása felgyorsult. Agyán átsuhant egy kép, az a kép, amit keresett, azonosítani akart, de nem tudott. Most is eltűnt, hasztalan kereste újra és újra. Vissza akart nézni Stefánra, de Tau-Teo-Mé megelőzte gondolatát is.

– Ne nézzetek vissza, – parancsolta lágyan, mégis fellebbezhetetlenül. – A só vár. Ne érintsétek a sóbálványokat.

Ahogy a lépcsőket elérték csakugyan ott álltak a kitekert nyakú bálványok. Arcuk a hátukon volt, mint valami rémmesében. A csoport fegyelmezett maradt, valamennyien átlépték a kockába vezető küszöböt. Tau-Teo-Mé kardjára támaszkodva nézett körül.

Az egyetlen teremben nem volt víz. Fekete cseppkövekből álló oszlopkörben ült éjsötéten vibráló ébenfaszéken az Elrejtett.

– Kayesha, – mutatta be Tau-Teo-Mé. – Az Ős Ember.

– Barátom, ha ez az ősember, akkor én ősiszten vagyok, – vélte Olawski.

– Megkérdezzük, – válaszolta nyugodtan vezetőjük.

– Ne! – suttogta Simber Oka. És kimondta, amit nem hallott tőle senki. – Félek.

– Ugyan, – nevetett Alexej, – összetéveszted az érzéseidet. Valami mást akartál mondani.

– Nézzétek meg a falakat! – vágott vissza az arab. – Mind a négy falon 39 szám! Nézzétek!

A szemmagasságban írt számok így festettek: 111 000 000 9 000 000 000 55 000 00 000 55 000 000 00

– Úgy fest, akár egy számítógépprogram. Be fogjuk táplálni, – közölte hidegen Szergej. – Kayesha sem kell hozzá. Egyébként sem hiszem, hogy él.

– Él, de az Adeptus Tenet világában, – mondta Tau-Teo-Mé. – Csak ha van közöttünk, aki az Adeptus Tenet védelme alatt áll, csak ha van közöttünk, aki képes haladni IDŐRŐL IDŐRE, csak az keltheti életre a Sugárzót.

– Ne! – ellenkezett újra Simber Oka. – Ez a lény nem egyszerűen Sugárzó, hanem Fekete Sugárzó. Elpusztít. Van egy arab közmondás: „A vakmerőség nem bátorság.” A vakmerőség olyasmit jelent, mint vakon ugrani a szakadékba. A bátor előbb az eszét és szemét használja.

– Nálunk is vannak közmondások, – hümmögött Olawski, – de inkább a szívre vonatkoznak. „A bátornak nem remeg a szíve.” Hogy áll a szívével, Simber?

Az arab párducként suhant át fölöttük, s egyetlen lendülettel földre döntötte Stefánt. Ujjai acélkapocsként kulcsolódtak a nyakára.

– Te hülye! Idióta! – üvöltötte, miközben Abu Bekr és Mahmud Szádi minden erejüket megfeszítve megpróbálták megakadályozni, hogy vezérük végezzen az olasszal.

Laksmi megdöbbenett a közjáték. Személyisége mintha megszabadult volna valamitől, teljes egészében Simber Okának adott igazat. Ezt viszont magától nem várta volna. Miért érzi minden idegszálával azt, hogy veszély fenyegeti őket, mikor itt van Tau-Teo-Mé a maga rendkívüli eszközeivel?! Kayesha! Minden vallás legendás alakja, aki reinkarnációiban istenekként járt a Földön! Ő volt Visnu, és Siva, és Brahma, ő tanította Buddhát, és Rámát. Ő volt Jahve, a Csipkebokor Istene, ő tanította Mózeszt, és három évig Jézust is. De ő volt Ahura Mazda, a legendás Arimán, Zoroaszter, Odin és Wotan. Wotan! Ez az, ami nem jutott eszébe. Németországban látta a Zwingerben a Wotan Völgye c. képet. Akkor az az érzése támadt, hogy hiányzik a képről valami, s erről beszélt Frickernek, aki kérte, nézzék meg együtt. Másnap megnézték együtt, de csak annyit tudott kinyögni, biztosan emlékek gyötrik. Hiszen sohasem láthatta sem a képet, sem eredetijét. Fricker felfigyelt a szóra, s nevetve kijelentette, ilyen eredetit még nem hallott, mint Wotan Völgyének eredetije, ennek emlékére legeredetibbnek azt tartja, hogy megveszi a képet, kerül, amibe kerül. Sokba került. S íme, az Aydingkol – Wotan Völgye. Kínában. És Kayesha melyik isteni énjével kívánna azonosulni, ha kikerül Tenet gyűrűjéből? Eljött-e annak az ideje, hogy megmagyarázza fellépéseinek különböző formáját, ahogy haladt „időről időre”?!

Míg gondolatai kergették egymást, a két férfit szétválasztották. Simber sötét pillantásokat lövellt Abu Bekr és Mahmud Szádi kezei közül. Stefánt Szergej, Nyikoláj és Alexej tartotta lefogva. Olawski nehezen lélegzett, szája sarkán apró vérpatak szivárgott. Ködösen látott, szemében megpattanhatott valami.

Tau-Teo-Mé nem törődött velük, Laksmi figyelte, hozzá intézte a többiek számára érthetetlen szavait.

– Igen, Sri az övé volt. Mint Laksmi, a része volt. Ami fogva tartja, az fogva tartja Önt is. Ismerje föl, ha már elismerni nem bírja. Ismerje föl a Tenet-gyűrűt!

Laksmi elnézően mosolygott.

– A négy 39 jegyű szám Tenet-gyűrűje. Csak az Oldja, aki Köti, de nem oldhatom én, mert nem én kötöttem.

– Tenet Leánya, szólítsd Uradat!

Laksmi összevonta kardpenge szemöldökét.

– Elég lesz az Adeptusa.

Ahogy kimondta szavait, Kayesha eltűnt, helyette ott ült Szu Csong. A kínai láttára önkéntelenül hátráltak. Ősibbnek látszott Kayeshánál, ősibbnek mindennél, amit valaha láttak. Rosszallón nézett Tau-Teo-Mé-re, de egyben megértően.

– Nagy ok kellett ahhoz, hogy kardodra tűzd Izisz fátylát. Megakadtatok. Hallgatlak.

– Kozmosz Adeptusa, Számok Ura! Minden arra mutat, hogy a különböző kutatások elvezetnek az igazságtól, és nem hozzá vezetnek. Tárd fel előttünk az Idő egyetemes hatalmát.

Simber Oka, aki eddig figyelmesen nézte Szu Csongot, mondani akart valamit, de az Adeptus egy pillantással megállította.

– Kérdezz, Tau-Teo-Mé. Kérdezz, szaturnuszi!

Ahogy kimondta a „szaturnuszi” szót, Tau-Teo-Mé eltűnt. A többiek kábán álltak, legelőbb Simber Oka eszmélt.

– Na, te olasz! A híres vakmerőségeddel! Egy szaturnuszival a Thiensan közepén. Egy szót sem akarok tovább hallani. Én teszem fel a kérdéseket. És nem akarom titkolni, hogy feng-sui szívem van. Így állok a szívemmel. Megismertem az Idegen Erőt. Most is itt van, de az Adeptus erősebb. Kérdezlek ezért: hány fényévre van innen a VÁNDOR szülőbolygója, GOLOKA?

– Háromezer milliárd fényévre.

– Mikor érkeztek a Galaxisba?

– Harmincnégy milliárd éve.

– Milyen összetételű volt a Galaxis?

– Fekete-fehér összetételű. Mindennek két Napja, két Holdja volt, feketén és fehérén Sugárzó.

– Meddig állt fenn ez az állapot a mi rendszerünkben?

– 17 milliárd évvel ezelőttig.

– Mi történt 17 milliárd évvel ezelőtt?

– Lunáról megsemmisítették Szunrutaszt, a szaturnusziak Holdját. Elsüllyedt Első Atlantisz. A Szaturnusz lelökte a Fekete Napot, és uralkodóvá tette a Fehér Napot.

– Miért tette ezt?

– Így ő lett a Fekete Nap. A Föld óriásira nőtt, egészen a Szaturnuszig ért. Kialakult egy új típusú galaktika-lehetőség. A thulerunék Fekete Sugárzók. Ez volt az Első Csillagháború, beláthatatlan következményekkel.

– A két Hold még ötmilliárd évvel ezelőtt is létezett! Hogyan lehetséges ez?

– A Vándor kenoholdat állított a Szaturnuszra, amely új Szunrutaszt küldött Luna mellé. Ez már a kísérletükhöz tartozott.

– Mi történt ötmilliárd évvel ezelőtt?

– A Lunáról megsemmisítették a Szunrutaszt. Ekkor keletkezett a Föld mai formája. Tizedére zsugorodott saját tömegének, belőle keletkezett a Vénusz, Plútó és a Nemezis. A Nap mint fehér Sugárzó, egyeduralkodóvá vált. A Szaturnusz visszavonult az Időtűkrök mögé. A thulerunék átadták a hatalmat a tauteoméknak.

– Ez volt a második csillagháború?

– Nem, ez csak egy kozmikus kísérlet volt, ellentmondó irányzatokkal. Különben sem létezett még Új Atlantisz.

– Fontos ez?

– Döntően az. Atlantisz – Kozmikus Kikötő. Számon tartják a kozmikus humanoidok mindenhol. Amíg egy bolygónak nincs Atlantisza, addig nem tartozik semmilyen kozmikus rendszerbe.

Simber Oka idegesen rágt a ajkait, mint pányvára fogott versenyparipa. Érezte, hogy nem boldogul Szu Csonggal egyedül, de segítséget kérni nem akart. Ékesszólóan nézett Laksmira, aki átvette a kérdést, mint magától értődőt.

– Mindez a Föld történelmi ideje előtt volt?

– Ha az ember mai fogalma szerint értendő a történelmi idő, akkor természetesen azelőtt.

– Van a Földnek nem az emberek által számontartott történelmi ideje?

– Természetesen van, hiszen ötmilliárd éve vannak itt a thulerunék, lemurok, larák. Egyszóval: csillagértelmek.

– Miért vannak itt?

– Mert élő csak élőbből származhat.

Az Aydingkol mélyén beállt a csönd. Emésztették a hallottakat, s noha irányított inkarnációjú, obszidián szívű lények is voltak közöttük, elborzadtak az IDŐ végtelenségétől. Laksmi valósággal szégyenkezett, ha arra gondolt, milyen erőnek érezte 12 000 éves tudatát, milyen végtelennek azt a néhány kozmikus humanoidot, akiket ismert. Simber Oka a technikát mérlegelte, melyekkel a földi meg sem kísérelheti a versenyt. A fegyverek iránti vágya vezette rá a következő kérdésre.

– Mikor használtak a Földön először nukleáris fegyvert?

Szu Csong habozni látszott. Olawski és társai fürkészve figyelték, Stefán képtelen volt lenyelni akasztófahumorát.

– Nem hazudni, Szu Csong! Nekünk nem kell tudni, ott benn mi fáj! Maradjunk a matematikánál!

Az Adeptus szánakozva nézett rá. Ennek okát senki sem értette, noha tudták, hogy az éterolvasók nemcsak a múltat, hanem a jövőt is ismerik.

– Ez a kérdés nemrég tisztázódott. Ötmillió ötvenötezer éve használtak a Földön először nukleáris fegyvert.

– Kiknek a háborúja volt ez?

– Az álteridák és albák háborúja. Ma úgy mondanánk, hogy a férfiaké és nőké.

Laksmi nem bírta elfojtani ujjongását. Ezért álmodom háborúkkal!

– Kik győztek? – tudakolta mohón.

Az Adeptus kissé megcsóválta a fejét.

– A tauteomék, Laksmi. A tauteomék az abszolút nyertesek. És felépítették Második Atlantiszt, felvették a kozmikus kapcsolatokat, és megengedték a Teremtést.

– S ettől kezdve semmiben sem lehetünk biztosak, – foglalta össze váratlanul Alexej. – Kivéve Kayeshában. Az Ős Emberben.

Szu Csong leírhatatlan pillantást vetett rá. Hangja inkább volt levert, mint diadalmas.

– Igen, barátaim, Kayesha akkor tért vissza a 17 milliárd évvel azelőtti újáról. Elképedve és borzalommal látta, mivé lett az ember. Ahhoz képest Ő isten volt. De nem adta föl, hogy kozmikus humanoidot faragjon belőlünk. A VÁNDOROKHOZ FORDULT. A tauteomék viszont a thulerunékhoz. Második Atlantisz pusztulása már jólismert dátum: időszámítás előtt 9 548. Akkor a Föld törvényen kívül került. A 39 jegyű számon túl nem léphet még gondolataiban sem, mert semmi sem érvényes. Mindaddig míg vissza nem áll az egyensúly az EMANÁTOR jóvoltából. És most menjetek.

Szu Csong felszívódott, s a fekete cseppkövek között újra Kayesha álmodott. Simber Oka nézte, nézte, s magában esküdött. Stefán megpróbálta Dóra pillantását keresni, de a lány engedelmeskedett az Adeptusnak, s megindult visszafelé. Tudták a leckét: nyomába léptek és nem néztek vissza.

A két repülőgép olyan reálisnak tűnt az átéltekhez képest, hogy sírtak, nevettek örömeükben.

– Nem kérdeztük meg, hol van Szulov, mint Sugárzó, – töprengett Nyikoláj.

– Pontosan ott, ahol Kayesha lehetett 17 milliárd évvel ezelőtt, – válaszolt Alexej.

– S mikor újra ehhez a Galaxishoz érkezik, vagy két Nap és két Hold lesz felettünk, vagy semmit sem talál ott, ahonnan indult, – foglalta össze Stefán. Hosszan nézett az arabok gépe után, mellyel Laksmi anélkül távozott, hogy elkészönt volna.

Szakadék-nagyszálló

Andrej Olawski és Lengyel Rudolf megszerette Jerevánt. Mivel el nem hagyhatták, fölfedezni igyekeztek, amiben segítségükre volt a fehérhajúak nagyrésze, elsősorban Jadviga.

A lemuri rózsát nem tanulmányozhatták, mert mások tanulmányozták.. Kursymurty ugyan a segítségükre bocsátotta a Koordinátort, de nem sok hasznát vették. A szupergép megbetegedett, és nem hallott, nem beszélt. Csak kameráival kísért a konwalt körül működődet. Magas, karcsú, szőke hajú, kékszemű, fehérbőrű atléták, hófehér selyem egyenruhában. Bal oldalukon, a szív fölött a lemuri rózsza kicsinyített mása. Egymáshoz alig szóltak. Csendjükben volt valami aggasztó feszültség.

– Mondd, Kursymurty, kik ezek a válogatott legények?

– Kutatók.

– És hogy az ördögbe lehetnek ennyire hasonlók? Egy anya szülte ezeket, vagy mi? Még a magasságuk is azonos! Szőkék! Kékszeműek! Atléták!

– Álljon meg a menet! Pöcse van a menyasszonynak.

Rudolfból kitört a nevetés, ahogy Andrej hökkent arcát látta. Kursymurty viszont egyáltalán nem mosolygott. Volt benne valami abszolút gondterhelt. Rudolf olvasott gondolataiban, s ott a konwalt-kutatás úgy szerepelt, mint „Klónok”. Nem volt benne semmi előítélet, de ezen azért elrágódott. Vajon hány olyan kutatócsoport működik Keleten, akiket a DNS megkerülésével hoztak létre, klónozással, kódolt evolúciós feladattal?! Emberek ezek egyáltalán, a szó – úgy tűnik – néhai értelmében? Vagy éppen ők az emberek, s akkor mik vagyunk mi?

– Valami rosszat mondtam? – érdeklődött Andrej.

– Semmit. Eddig. De ne menjen bele a klánok külsejének elemzésébe. Messzire vezethet.

– Bár vezetne! – sóhajtott Andrej.

– Hányan vannak? – kérdezte Rudolf. – Ha nem titok.

Kursymurty összenézett Jadvigával, kissé összehúzták bal szemüket, s a szemlélőnek úgy tűnt, információk tömegét közvetítik jobb szemükkel. Rudolf dühbe gurult.

– Most mondom, amit még soha: elég volt. Vagy választ kapunk minden kérdésünkre, vagy lecövekelem magam Bejcsaszvili betegágyához, s ott dekkolok, míg meg nem kapjuk az elutazási engedélyt. Hisz közelébe sem mehetünk a konwaltnak!

– És mit kezdenétek a közelséggel? Egyikőtök sem szakember! Ami Ecsmiazdin alatt van, ahhoz a bolygón nincs szakember! Mindent láttok, igaz? A klónok nem beszédes lények. Egyébként negyvenen vannak.

Andrej felütötte a fejét. Negyvenen?! Hosszú léptekkel ügetett fel s alá. Negyvenen.

– Figyelj, Rudolf! Ismét egy bibliai szám. „Ha létezik köztetek negyven igaz, akkor megkegyelmezek-”

– Ennek semmi köze a Negyven Igazhoz!

– Vagy igen, vagy nem. Bizonyítékot!

– A bizonyíték valóban létező Negyven Igaz. Illetve már nincsenek meg mind. Pontosabban, a fele sincs meg. Tizen vannak a Negyvenek.

– Ember! S ezt csak most mondd?! Hol van az a Tíz, hol vannak, akik miatt még nem következett be az Utolsó Ítélet?! Tudtam, hogy Valaki visszatartja a Végzetet! Nem lehet akárki, nem lehetünk mi, a halálraítéltek. Evoé! Megszülettek!

– Megszülettek, – bólintott Rudolf, és Ágnes regényére gondolt. – Ha értesüléseim helyesek, akkor a Chiron 2060 műholdon fáradoznak azon, hogy áttörjék a Szaturnusz gyűrűjét.

– Ezek a tények csak 1977-től ismertek, s a csillagászok a legnagyobb titokként kezelik. Nem tudom, mi a forrásod, de jó. A Chiron 2060 rengeteg fejtörést okoz nekünk. Folyamatosan jelez a Földre, de nem tudjuk, kiknek. És nem tudjuk, mit miért közöl. Úgy ugrál az időben és eseményekben, jóslatokban, s a legmagasabb tudományos ismeretekben, hogy nem tudjuk értelmezni.

– Na látod, – kiáltotta Andrej, – ez az, amihez értünk! A Sors! Megint a Sors! Hát nem láttok tovább az orrotoknál?! A ti műholdatok oda küldi jelzéseit, ahol a konwalt és konta található. Mióta értitek, illetve értitek-e?

– Tökéletesen. Nincs kódolva, akárki megfejtetheti, aki érti a rádióhullámokat. Csak éppen –

– Nos?

– Hiába értjük meg. Ismereteink hiányosak az összképhez. Valaki persze érti. És kérdez, és választ kap.

– Ragyogó! Már maga a tudat is megnyugtató. Nemcsak akárkikből áll a világ, hanem valakikből is!

– Csillapodj, Andrej. Majd akkor örvendj, ha legalább töredékét megértjük az üzeneteknek. Most pedig munkára. Kezdjük szisztematikusan. Mi volt az első Chiron-üzenet?

Jadviga vékony szarvasbőr-ládikát vett elő. Kinyitotta, s benne elefántcsont-ládikát láttak, amihez Kursymurty adta a kulcsot. Ebben ébenfa-ládika pihent, amit ketten együtt nyitottak ki. Andrej füttyentett.

– Akár egy svájci bankfiók! Nem semmi!

– És most, ahogy nagyapám mondaná: lássuk a medvét!

– Az első üzenet 1979-ből, rajtunk kívül vette még Quito. „Harmincezer hidrogénbombával ér fel. Mu-szindróma. 341 generáció, 341 ezer genus. A Nap nyugaton kelt fel. A Föld állt.”

Andrej eufóriája nyomban lehűlt. Megértette Kursymurty szavait a hiányos ismeretekről. Találgatni persze lehetne. De egy ufo-műhold, melyet kozmikus humanoidok állítottak pályára a Szaturnusz körül, s egyszerre beszél a H-bombáról, meg Mu-kulturájáról, ami régebbi minden ismert, vagy akár misztikus földi kultúrájánál, hát ez belefojtja a szót minden magára adó intelligenciába. Rudolf mégis kérdezett.

– Mi az álláspont?

– Valamilyen energia valamilyen egysége harmincezer hidrogénbombával ér fel. Feltehetően ez okozta Mu pusztulását. Vonatkozhat az értelmezés Mu szigetére, mint a Csendes-óceánba süllyedt szárazföldre, ez esetben mint robbanóanyag hatást értelmezik a szindrómát. A feng-sui mesterek birtokában azonban van egy anyag a Manu Birodalomról, mely olyan csoda, amihez képest eltölpül mind az Első, mind a Második Atlantisz. Manu korszakában élőket dvikoháknak nevezték, csodálatosak! Az tény, hogy a távol-keletiek ősei a dvikohák voltak. A feng-sui papiruszokon lebegő, madárcsontú lények, akikre szinte nem hat a gravitáció.

Mogyoróbarna bőrűek, feketehajú, feketeszemű lények, és – kapaszkodjatok meg – fekete aurájuk van! 64 millióan voltak, mikor Mu elsüllyedt. Ez esetben a kérdéses energiaegység biolényekre vonatkoztatva jelentheti 64 millió ember halálát.

– Feltéve, ha a dvikohák emberek voltak. Nekem, így első hallásra jóval többnek tűnnek. Az aurájuk lehet „időfüggöny”, amit egyedül Saisban találtunk.

Rudolf a fejét csóválta, s hagyta a fehérehajúakat ábrándozni. Andrej és Jadviga hevesen összeesapott az időfüggöny kérdésben. A lány azt állította, létezik egy időtemplom, melynek falaira minden felkerül, ami létezik időben. Az írás magától íródik, s magától törlődik, s ez vég nélkül ismétlődik. Amikor megváltozott a Föld forgása, azaz mikor a Nap többé nem Nyugaton kelt fel, hanem Keleten, az Idő Temploma a legnagyobb mélységekbe zuhant, de munkáját folytatja. A falakon magától íródik az írás, és magától törlődik, s ez vég nélkül ismétlődik.

– Nem! Nem! És harmadszor is nem! – kiabálta Andrej. – A Manu Birodalomról egészen más kép él, nyoma sincs a dvikoháknak!

– És a 341 generációnak?

– Annak van, pont Saisban! Az egyiptomi papok 341 generációt tartanak nyilván visszafelé, az istenekig.

Andrej hirtelen elhallgatott, Jadviga somolygott, és beszédesen széttárta kezeit, mintha azt kérdezné, még most sem érted?

– Tovább, ha javasolhatnám. Mikor jött a második Chiron-üzenet? – kérdezte Rudolf praktikusán.

– Kilenc év múlva, 1988-ban. Ekkor már nagyon sokat tudtunk a kozmoszról, s szinte minden technetronikus államnak volt titkos asztrológiai kabinetje. Esküszöm nektek, ezekhez képest eltörpültek a hadititkok. Kormányok buktak bele, ha úgy akarta a Koordinátor.

– Koordinátor? Erre a gépre gondolsz?

– Nem, barátaim. A Chiron beszél hozzá, vagy vele. A második üzenetben. „Koordinátor, 1995. Fekete Nap pályán. Ki fejezi be?”

– Azonnal ernyőt kellett volna vonni a Föld köré!

– Értelek, Andrej, csak hogy ehhez olyan gyengék vagyunk, akár egy bestseller író a klasszikus nagyregényhez. Eszünkbe jutott az információs ernyő, de – ha emlékeztek rá – hirtelen villogó fénypontok jelentek meg az égen, melyeket senki semmivel azonosítani nem tudott. A hírközlés megbénult, két műhold kisodródott a kozmoszba, további három szétesett. Csőd. November elseje volt, számos kultúrában Halottak Napja. Emberek tömege látta a temetői gyertyák mellett állva a kozmikus vendégeket, de a kormányok többsége légi hadgyakorlatot jelentett, vagy valami hasonló kamu szöveget. Eközben a rendelkezésre álló technikák mindent elkövettek, hogy észleljenek valamiféle visszajelzést.

– Azaz: keresték a Koordinátort.

– Úgy van.

– Miért nem a Fekete Napot?

– Mert arról már volt némi sejtésünk. Follong írta meg, hogy a „Nemezis” nem csillag, nem üstökös, hanem Fekete Nap. Menesztették. Az „M” csoport érte nyúlt, s bár Follong eltűnt, mint a tengerbe dobott kő, de tanulmányai egymás után jelennek meg a „fekete lyukak” jellegéről, hatásáról a Fehér Napokra.

– Tehát 1988 is érthetetlen maradt. Van még üzenet?

– Egy évre rá, 1989 november. „Az Iker radioaktív.” Se több, se kevesebb. Ízekre szedtük az Iker-csillagképet, de semmi, semmi, semmi. Ekkor úgy értelmeztük, hogy valamilyen bio-ikerről van szó, s már-már elvesztünk volna, amikor ismét jelentkezett az „M” csoport azzal a fantasztikus elmélettel, hogy minden embernek van egy radioaktív-ikerpárja!

Andrej is, és Rudolf is hallott a Sugárzó-elméletről. Arról is, hogy az 1989-es év forradalmasította a kozmoszkutatást. Az emberek a továbbiakban fűtyültek az ilyen tárgyú hivatalos véleményekre. Sohasem látott méreteket öltött a sci-fik iránti érdeklődés. Milliomosokká váltak a jósok, sámánok, parapszichológiai képességekkel rendelkezők. Számos elmebetegnek nyilvánított kozmoszlátó konzíliumot követelt, amit legtöbb esetben meg is kapott, szabadonbocsátásával együtt. Más baja nem volt, csak mást is látott, mint az átlag. A mindig kéznél levő józanok ezúttal azzal álltak elő, hogy a radioaktív iker nem más, mint az „arkangyalok”, vagy Őrzők. A vallások mindig is számon tartották. De nem a keleti vallások, melyekben a személyiség száma hét: fizikai, asztrál, éther, mentál, kauzál, buddhi, atman. No, melyik az őrangyal – „iker”? A biológusok petícióba rögzítették, hogy engedély ide vagy oda, tovább kívánják folytatni betiltott kísérleteiket a bioenergiáról.

– Árnyék kúszott a bolygóra, – folytatta Kursymurty – 1989-ben láttuk a Likvidátorokat, láttuk BIS-t, a Fekete Úr kísérleti városát, ahol valóban léteznek radioaktív Sugárzók.

– Viccelsz? – gyanakodott Andrej. – Hol van BIS?

– Egyetlen bejáratát ismertük, az Andokban. Ólom- és higanyfolyók zuhatagain átkelve órákig repültek a földalatt. A Fekete Úr maga az Idő, vagy fogalmam sincs, mi az, ami végtelen. De nem ő a Koordinátor.

– Miért nem?

– Azért, barátom, mert ő maga mondta, hogy nem! Elviszlek a Solong kísérleti telepre, beszélhetsz azokkal, akik beszéltek vele, s azt állítják, BIS-ben készítik a „hatodik fajt”.

– Hol van a Solong?

– A Bermudák alatt.

– Úgy érted, a tengerfenéken?

– Nagyon jó hely az. Sokkal veszedelmesebb körülmények között dolgozunk a Mariana-árokban. A Mandulavirág 13 ezer méter mélyen ül.

– Ilyen mélység nincs a bolygón! Legfeljebb 11 ezer, de azt a nyomást földi készítmény nem bírja ki!

– És ki mondta, hogy földi készítmény? Már Fo-Hi ismerte. Ugyan mit is gondol Európa, honnan származik Kelet tudása?! A Mandulavirág a Mu ránkmaradt darabja. Maga Manu vizsgálta vele az óceán mélyét, nyilván tapasztaltak némi rendellenességet a katasztrófa előtt. Irataik, hajónaplóik ott állnak, csak meg kell fejteni.

– Aha! Meg kell fejteni!

– Sajnos, a Mariana-árok rohamosan tágul. A szakadék ma már eléri a 18 ezer métert. A bázis két szikla közt beékelve lebeg. Ezért úgy gondoljuk, ezzel kapcsolatos a Chiron utolsó üzenete, pontosabban eddig utolsó üzenete, ami így hangzik: „Szakadék Nagyszálló”.

– S mivel a bolygón a Mariana-árok a legnagyobb szakadék...

– Igen.

– S a Mandulavirág energiapotenciálja nagyobb...

– Igen. Nagyobb, mint 30 ezer hidrogénbombáé. De még nem tudjuk, hogy viszonyul a konwalthoz és kontához.

– És ha más Szakadék Nagyszálló is létezik?

– Természetesen létezik. Találtunk eddig 19-et. Kedves földi helyek, különösen a tiroliak, akik odajárnak jódlizni, azok kedvelik a szakadékokat. De olyat, ami kozmikus figyelmeztetés tárgya lenne, nincs több.

– Ez nem stimmel, – mondott ellent Rudolf – a hermetikus filozófia Időként értelmezi, és magát a XX. századot nevezi Szakadék Nagyszállónak. Értelmezése olyan mint a Tarot Tornyáé, a Szakadék Nagyszálló téves ismeretekből álló tévépítkezés. Aki képes idejében távozni, megmenekül. Aki nem, azt maga alá temeti az összeomló „Bábel Tornyá”.

– Távozni a jelenidőből, – morogta Andrej, – nonszensz. Bár, ha ismét a Bibliához fordulunk, vajon miért nyeli le János a mindentudás könyvét? Hisz mindent elmond az Apokalipszistről, kivéve az idejét. Meddig képes megőrizni a Grál az ichort, az istenek vérét, amit réges rég biológusok tömegének kellene elemeznie! Ha Longinus lándzsája kozmikus fegyver, akkor a Megfeszített vére az a kozmikus vér, melynek ismerete ellen századok harcoltak. Kell lennie Scaligeronál valamilyen utalásnak a Grálról, amit félreértelmeztünk. Ami által tévépítettünk!

– Úgy van, – állt föl tőle szokatlan lendülettel Rudolf. – Beszéltem erről Scaligeroval. Nem tudom, hogyan felejtettem el. Az Ametiszt Szarvast kereste, mint konkrét létezőt a nagy szimbólumok közül, egyben őrzőit, az azonos nevű rózsakereszteseket. Mondott valamit a megkövesedett rózsáról, aminek utána akart nézni, Karlovy Varyban.

– És utánanézett?

– Nem. Scaligero meghalt utolsó feladata előtt. De mi elmegyünk a Karlovy Vary és Marienske Lazai között álló Európa mértani közepét jelző obeliszkhez, amit Scaligero „kozmosz tartalmú”-nak nevezett. Ezen a vidéken fantasztikus kultusza van a szarvasoknak, s nem tartják véletlennek, hogy épp itt vetette magát a mélybe a Csodaszarvas. Nem biztos, hogy a vadász elől, hiszen földkörüli vágója közben játszva kerülte meg vadászait.

Heves ellenállásra számítottak, ehelyett Jurij Szulov mindenben a segítségükre volt. Andrej és Rudolf magángéppel érkezett a Tempe völgyébe, melynek meleg vize és gyógyforrásai mellé Nagyszállók sora épült. Szobájuk a Grand Hotel egykori királyi lakosztályának egyike, melyből a frissítő zuhany után azonnal sétálni indultak.

Rudolf a Richmond Szálló parkjába vezette barátját, az igazi szarvast akarta megmutatni, mely jócskán különbözött a kiugró sziklaszálon egyensúlyozó zergétől. A szoborpark, a lépten-nyomon előbukkanó hálatáblák, melyek felölelik az emberiség szinte teljes gondolkodástörténetét, a mély csend, melyben a titok ösztökéjével üzött lelkük megpihent, egyre lassította lépteiket. Szótlanul álltak meg Hermész szárnyas szobránál, melyeket az isten épp összezárt. Az olimposziak hírvivője megérkezett, s egész valója azt fejezte ki, tudatosan épp ide. A zöld bokrok körülötték kecses alakját, s Hermész Triszmegisztosz, a „háromszorosan nagy”: fogoly.

Kezében meglepve vettek észre egy sodort papiruszt. Andrej óvatosan kipiszkálta, s csalódottan nyújtotta át.

– Neked szól.

– Hogyhogy?

– Rajta van a neved. Én meg hieroglifákat vártam!

Rudolf óvatosan egyenesítette ki a törékeny jószágot. 12 madár neve volt rajta: holló, bagoly, sas, páva, szarka, veréb, darvak, sólyom, sirály, fecske, hattyú, galamb.

– Mit jelent ez? – érdeklődött Andrej.

– Azt még nem tudom. De ennek a szobornak a párját Varsóban láttam, Ohálá Káld kertjében. Logikus lenne, ha őt tekinteném üzenetküldőnek. Hermésztől Hermészig. A kör bezárult.

Nem messze attól az ódon háztól, ahol Arany János pihent évről évre kedves Karlsbadjában, Teplának nevezve Tempét, a gyógyító folyót, Szilágyi doktor nyitott ajtót kollégájának Gyöngyösi doktornak, unokahúgainak és Barát Ágnesnek. A pszichiáter kereste meg Gyöngyösit, s felajánlotta a kúrával egybekötött konzultáció lehetőségét. Krysis és Konkordia beszélték rá Ágnest, aki egy lépést sem akart tenni Viktor nélkül. Szilágyi azonnal meghívta a férjét, a gyerekeket, sőt Othellót is. A kertés, emeletes vén kúriában még így is maradt hely. A család négy nappal később jön, de jönnek.

A kis csapatot kimerítette az út, bár Krysis vezetett mindvégig. Jobbra-balra hulltak be az ajtókon fekhelyeikre, Ágnes azonnal elaludt.

Szilágyi csendesen pipázott, közben pasziánszozott. Szobájában igazi ritkaság állt, a kártyaszekrény. Az egész falat beborító apró fiókok mindegyike intarziás, csupa mitológiai történet pompázott rajtuk. Ebből is kiemelkedett Léda és a Hattyú szerelmi násza. A meztelen női test csupa csoda és csodálkozás. Bizony, bizony, ez nem Tündareiosz, nem a férfi-férji szerető, ez Zeusz, az istenkirály. A hófehér szárnyak eltakarják a birtoklás aktusát, de Léda szemében benne van minden. A pszichiáter szeme gyakran felkeresi ezt a tenyérnyi intarziát.

Telefoncsengő riasztja föl.

– Szilágyi.

– Holnap a Kolonnádoknál. Innen az útvonal ugyanaz. Fényképezzék, hogyan reagál a vízbedobott rózsza kövesedésére. Pontosan mérni az időt, meddig bírja. Hangfelvétel minden szaváról. Miután találkozott Crowley fiával, átveszem.

– Nagyon nagy lesz a megrázkódtatás.

– Ha valaha el tudjuk választani „Hórusz eonját” a „Vízöntő eonjátót”, akkor az odilikus fantomot szembesítenünk kell a Kryptomnesia hordozójával.

– Fehér Kígyó van a kezén.

– Azt a jószágos... Mindegy. Meg kell próbálni. Hogy az ördögbe került oda az a dög?

– Az Adeptus Tenet megalkotta a Hattyú-kövekből a Thelemai Tört. Állapota javult, de labilitása nőtt. A Kígyó őrzi az egyensúlyt. Szinte észrevehetetlen az ujján, olyan, mint egy ritka ékszer.

– Crowley talizmánt visel. Anyjától kapta, soha senki nem látta, de utalt rá, hogy sebezhetetlen. Most meglátjuk.

Fricker letette a kagylót, Szilágyi letette a kagylót. És Krysis egy másodperccel később szintén letette a kagylót, majd átment Ágneshez és fölébresztette.

– Ne ijedj meg, kisbogár. Túl mélyen aludtál, féltelek. Tegyük egy sétát kedvencedhez, Arany Jánoshoz. Jót tesz a friss levegő.

– Valóban élő álom volt.

– Nos, most megnézzük az élő életet. Gyere.

Krysis úgy vezette ki a házból Ágnes, hogy senki sem vette észre. Arany János után megnézték Goethe tábláját, aztán Schillerét, aztán Beethovenét. Egyre messzebb kerültek a háztól, Ágnes ostyát ropogtatott, gyógyvizet ivott. Megállt a Park-forrásnál, s elmesélte, hogy ugyanitt gyógyította magát kedvenc nagynénje, Helen néni. A rózsaparkról Johann bácsi jutott eszébe és a szalonnás tojásrántotta. Kipendült, jókedve támadt és Krysis kezéből elfogadta a csutorás poharú gyógyvizet. Mikor megitta, kezén megmerevedett a Fehér Kígyó, s ujját ezüstgyűrűként fogta át.

– Ágnes, – szólt szokatlan keménységgel Krysis, – kinek a jelmondata volt az Arany Hajnal Rendből a „Non omnis moriar”?

– Dr. W. W. Westcotté. Adeptus Exemptus fokozat.

– Kié volt a „Mindvégig kitartok” jelmondat?

– Aleister Crowleyé. Adeptus Tenet fokozat.

– Kié a „Vestigia Nulla Retrorsum” jelmondat?

– Mina Bergsoné. Nincsenek nyomok mögötte értelemben használta. Sybilla fokozat.

Krysis felkiáltott meglepetésében. Ágnes fagylaltot nyalogatott, s olyan közömbös volt a rózsakeresztes fokozatok iránt, amilyen közönyt környezetében soha fel sem tételeztek. Zöld bűdösbogár szállt ragyogó fehér blúzára, azt figyelte. A bogár megérezte a rokonszenvet, s vállán át a nyaka felé tartott, de onnan Krysis lefricskázta. Újra kérdezett.

– Ki alapította a Sybilla fokozatot?

– Én, – mondta nyugodtan Ágnes. – Ötmillió ötvenötezer évvel ezelőtt. Nincsenek nyomok mögöttem.

Meghiszem azt, sóhajtott magában Krysis. Fogalma sincs miért, a Fehér Mágushoz fohászkodott. Ágnes keskeny oldalpillantást vetett rá, s tovább nyalogatta fagylaltját.

– Aleister Crowley 666-nak nevezte magát. Az Apokalipszis lovagjának. Hogyan képzelte a „Mindvégig kitartok” ígét?

– Ugyanúgy, mint én. A reinkarnációt te is ismered. Az inkarnáció picivel több év visszafelé. De ki lehet tartani addig, amíg szükséges. Csak a végén már nagyon elfárad a test.

– Azt hiszem, tudnod kell: találkozni fogsz Crowley-vel. Vagy a fiával. Vagy valamilyen reinkarnációjukkal. A 666-tal! Ne nyalogasd azt a vacak jeget! Csapdában vagy.

– „Ember, mulandó, koldus vagy király,

Emeld föl, és hordd magasan fejed!

Hős vagy, fenséges, mind ki a *halál*

Gondolatát agyadban viseled” – mormolta Ágnes.

XVIII.

A Micui-házban lassan haladt a gyógyulás. Igaz, az is csodaszámba ment, hogy egyáltalán élnek. A „Calcuttai Colonia” léte beszivárgott a világ köztudatába. Sokan keresték fel őket kezükben adományokkal, s szívükben gazdagabban távoztak.

Terg és Pittmann vitái kezdtek olyan méreteket ölteni, mint Naphta és Settembrini szópárbaja a Varázshegyben. Középpontjában a csillagértelmek és a csillagnyelv állt. Szerették volna azonosítani a hangokat és jelentésüket, százszor összevetették Mordecháj fordításával, de nem mentek semmire.

Egy nap délutánján a japán kertben materializálódott mellettük Szu Csong, s némán várta, hogy felismerjék. A két Adeptus észlelte gyűrűjét, mérlegelte az övön függő Akarat-Tört, s rögtön a tárgyra tértek.

– Jókor érkezett, kedves Szu Csong. Nem boldogulunk a csillagnyelvvvel, pedig van egy fordításunk, – közölte Terg.

– A kozmosz többértelműen beszél, – válaszolta a kínai.

– Megtenné, hogy értelmezi az anyagot anélkül, hogy eddigi fordítását ismerné? – tudakolta Pittmann.

– Természetesen. Gondolom, épp az a céljuk, hogy Önök vessék össze a fordításokat, s a különbséget használják rávezetőnek.

– Honnan tudja máris, hogy két különböző anyag kerül a kezünkbe?

– Aki fordította, az eszével gondolkodott. Egyedül én felelek meg a kozmikus beavatásnak: „szívével gondolkozik, eszével érez”. Ilyen különbségből nem születhet azonosság.

A két Adeptus nem habozott. Terg elindította a felvételt.

– VARUNA!

– Zaddik, alfa, bit, nego, pdor, kitemm hala.

– Azt az alapvető igazságot sem tisztázták, hány kezdet van. A Föld céljával nincsenek tisztában, idejét nem tudják.

Szu Csong elhallgatott. Terg és Pittmann döbbsen nézett össze. A szalag tovább forgott.

– Tarem tenet kodf, hiwe alk porjaha?

– Ismerik-e a tenet-kombinációkat, képesek-e a gemátria alapján kiemelkedni az anyag vonzásából, olyanok-e, amilyenek az embert akartuk?

– Boom-ldan yig drug sgra chos.

– Szilícium és fluor determinánsok, megközelíthetetlenek. A hidrogén-szén-oxigén kötésű embert tanulmányozni nem tudják, veszedelmes az itt-létük.

– JAMA!

– Zaddik, taw mene nisz um gerupa éa.

– Az Igazak Rendje lépjen az Ezüst Kígyó útjára. Ha ez nem történik meg, úrrá lesz az aranyfény, s eltűnik az éjszaka. Meg kell válaszolni a thulerunék kérdését, – kik vagytok?! A szaturnuszi megérkezett. Ha ő rájön az ember természetére, – úgy értem – végső kalpájában kialakult gyilkos természetére, akkor a Titán elindul.

Terg megtörölte gyöngyöző homlokát, Pittmann is izzadt, de nem a melegtől. A gemátria, a kozmikus betű- és számkombináció szubsztanciáját most fogta föl maradéktalanul. És előtte állt annak Adeptusa. Megértette miért nevezik az Időtemplomot Tenetnek. Csak az Adeptus Tenet tudja elolvasni. A Thelemai Tör megalkotása közeli beavatkozásról beszél. A Titán, a Szaturnusz sokat vitatott mesterséges bolygója pedig pont az alexandriai hermetikus kongresszus napján új pályára lépett.

A dinamikus természetű Terg mindezt korántsem magában emésztette, hanem kirobbant.

– Ilyen „különbség” nincs a csillagnyelv fordításában! Ez, amigó, olyan, mintha a spanyolt kecsuába tennék, azt meg finnugorba, aztán átszámolnák a 22 szirmú rózsával, de még helyet adnak a trigonometriának is latin-görög tengellyel, hozzá indiai zene tenné a szférák zenéjévé, s ezt obszidián sugáron át árnyjátékként adják elő.

A kínainak szeme sem rebbent, sőt, – bólintott.

– Peking egyik végétől a másikig átsétálhatok saját lábamon. De megtehetem, hogy közben repülőgépre szállok, elmegyek egy kis földkörüli útra, melynek végén visszatérve Pekingbe, annak az indulásommal ellentétes oldalán lyukadok ki. Az eredmény ugyanaz. Az ÚT különbözik.

Terg lenyelte a frappáns kínai kuant, újra indított.

– Hic teram jogri jutto pa rotas?

– Gyilkosokból sosem lesz Kozmosz-polgár. Az 1968-as neutronbombát, amit a Hold sötét oldalán lévő bázisainkra dobtak, nem lehet sem elfelejteni, sem megbocsátani. Nem engedhetünk magunk közé gyilkosokat. Vagy változott Tenet?

Pittmann remegni kezdett, s a kánikula ellenére fájni. Mégis megtették tehát, noha minden páholy tiltakozott. Sőt, 1969-ben megismételték, s a Holdon radioaktív láncreakció lépett fel. Ezt Rochlitztól tudta, de mindmáig nem hitte el.

A szalag tovább forgott, akár a Párkák orsója.

– Val rollu lopp ker! Béth, nego, pdor, kittem hala.

– Utolsó üzenetünk- „VÁNDOR ÁLLJ MEG”. Úrrá tettük a Semmit. A fordított-Doppler zsákutca. Töröltünk minden memóriabankot, megsemmisítettük a csillagtérképeket, lámpákat.

– Lámpákat? – horkantotta Terg. – Miféle lámpákat? Csillagtérképeket? De hiszen ez örület! Ilyen nem volt, mert ha lett volna, akkor én tudtam volna róla! Töredékek, feltételezések persze adódtak, főként a VÁNDOR útjával kapcsolatban. De hogy csillagtérkép, koordinátákkal, kozmikus egységek feltüntetésével! Szu Csong, maga bolond!

Az Adeptus Tenet elnézően mosolygott. Nem nézett Tergre, udvariasan maga elé figyelt, s két kezét keresztbe beledugta sárkánymintás köntöse ujjába. Egész valója sugallta, hogy nem akar konfliktust. Magas fejhangja is oldódott, olyan szelíd volt, mint a tavaszi szellő. Ezen a fuvolahangon azonban könyörtelen dolgokat mondott.

– Teljesen érthető, hogy nem ismerik a kozmikus matematika lényegét. Nem az önök „asztala”, hanem az enyém. Az Adeptus Tenet feltárt számítási módszerét nevezik lámpásoknak, mert olyasmit világít meg, ami az egész kozmoszt beragyogja. Ennek lényege a változás. Mivel a Kozmoszban nem érvényesek a földi matematikai konstrukciók, a tenet szabályait általuk megmagyarázni nem lehet. Innen a csillagértelmek megtisztelő elnevezése: lámpás.

– Azt akarja mondani, hogy a kozmikus matematika megtöri Hermész Triszmegisztosz alaptételét, miszerint ami fent van, az van lent is?

– Ó, a „háromszor nagy” sosem törődött eléggé a vonzatokkal. Úgy értem, ma azt mondanák, slendrián volt a kinyilatkoztatásokban. Például 4. pontként azt mondja: „Apja a Nap, anyja a Hold, Szél hordozta méhében, dajkája a Föld.” Kukucs, kukucs: miről van szó? Magyarázat egy szó se. De 5. pontként rátesz egy lapáttal: „Ez a világ első anyagának forrása.” Nos, – mi a világ első anyaga?!

Pittmann azt észlelte, jobboldalába visszatért az élet a Szu Csonggal folytatott eszmecsere alatt. Minden zsugorodása és sorvadása eltűnt, éppígy Tergen is. Terg szenzibilis lénye észre sem vette ajándékként kapott gyógyulását, kézzel lábbal gesztikulált és tiltakozott.

– Maga... maga... olyasmit bolygat, amit nem tudhat. Az anyag; a világ első anyagának helye ismeretlen. Csak annyit tudunk, hogy azonos a Beavatás Hegyével. Ne bosszantson, Tenet. Folytassa és végre fejezze be a fordítást.

Terg elindította masináját.

– VAJSRAVANA!

– Melg mat cenna olgé. Rurn ketta kald obe. Nego, nego. Mal terr! Nekro! Szidd-mé grmi as, brél rog gruda kdoro.

– Távozásunkkal új időszámítás kezdődik, a hét zodiákusból az utolsó. Ebben a fázisban meg kell történni az átváltozásnak, s a Jelölteknek átlépni az Ajtón. Különben végük. Az ember előtt becsuktuk az Ajtót. Egyetlen lény nyithatja ki, s kért is rá időt.

– Vis-va?

– Megnevezheted?

– Mordecháj.

Terg és Pittmann lehajtotta a fejét. Szu Csong végső szavai arra is rávilágítottak, amit eddig csak sejtettek: Mordecháj egyedül van. Magánya leírhatatlan és végiggondolhatatlan. Megtalálni és aktivizálni a Beavatás Hegyét, ugyan már! Hitték a Himalájának, Andoknak, Kaukázusnak, Golgotának. Buddha, Tlaloc, Prometheus, Jézus nyomán a négy főelem megszemélyesített mítoszának, de ez csak metszéspontokhoz vezetett, járható úthoz nem.

Terg hormonjai szinte megőrültek az izgalomtól. Összeállt benne a két fordításból egy harmadik, a gemátria szintjén. Mennyire félreértelmezték saját szimbólumukat, az öt G-t! A gemátria, a csillagnyelv, mely egyszerre írás-olvasás és matematika. Gyerekcipőkben jár. Vajon helyes-e a kabbala megfejtése, ha egyáltalán lehet megfejtésről beszélni? Itt áll az Adeptus Tenet, a kozmikus matematika beavatottja, és könnyedén élővé teszi az ősiségében időtlen nyelvet. Tud a Hold-bombáról, de tud a VÁNDOR hollétéről... Ezen az úton kell elindulni vele.

Micui közeledett, sajátkezűleg hozta a fehérrozsa-italt. Mély derékhajlással köszöntötte vendégeit, külön a fogalmasincs-hogy-került-ide idegent.

– Uraim, szobraimra fény hull. Fogalmam sincs, hogy lehet ez, hiszen mindenfelől zárt térben vannak. Megnézik?

A három beavatott pillanatok alatt ott állt a thulerunék előtt. Szó sem volt rájuk hulló sugárzásról, maguk a kristálytestek sugároztak. Hol áttetsző, súlytalan fénylényekként lebegtek, hol ásványi valójukkal tömör-fekete fénynyalábokat vontak maguk köré.

– Szergej Szulov vagyok, – sustorgott a levegő, – elértem és elhagytam Golokát. Nyitom a téridőt. Negatív sűrűségben haladok tovább az EMANÁTOR felé.

Ahogy a hang elnémult, megszűnt a sugárzás is. A thulerunék farkasszemet néztek az Adeptusokkal. Mozdulatlan testük ismét a tökéletes szobor képzetét keltette.

– Hol van Goloka? – érdeklődött Pittmann.

– Túl mindenem, amit a fölénk boruló égből ismerünk, – válaszolta Terg. – Ez bizony nagy kihívás. Amellett nem követhető.

– Nem biztos, hogy nem követhető, – vetette ellen Szu Csong. – A legújabb időfizika végre közelít a kozmosz tényleges felépítéséhez. A zodiákus 12 ábrája után a második kör 12 madár, a harmadik kör 12 ásvány. A negyedik kör 10 tárgy, az ötödik kör 9 fény, a hatodik kör 8 hang, a hetedik kör 7 szín. Amint érezhető már megnevezésük által, a körök egyre szűkülnek, s távoli csúcsuk a kozmikus ajtó: GOLOKA. Szergej Szulov szavai a negatív téridőbe való átlépésről azt jelenti, hogy ott a fekete a fehér, a súlyos a könnyű, a fény természete átalakul, és így tovább.

– Hát persze! – kiáltott fel Pittmann. – Megértettem a lényegét, az Időt. Ha az Idők Ura itt van, itt van a Halál is! Milyen egyszerű, és milyen tragikus! A materiális börtön, melybe az Időt helyezték: ez a Föld. Nekünk nem szabad felfogni a Kozmosz lényegét, mert fellázadhatnánk a ránk mért feladat ellen, kilöhetjük az Időt a Rendbe...

– És megmérgezünk az „ikertestvérével”, a Halállal mindent a Kozmoszban, – szögezte le Terg. – Hát ez csúnya munka volt. A vádló és egyben a vádlott egyszerre vagyunk. Magához az Időhöz kell fellebbezni.

– Mahakalá, a Fekete Úr, birodalmában hajlandó fogadni bennünket. Régi, elveszettnek hitt barátokat fognak találni Új Atlantiszban, akiket látszólag elnyelt a föld, kráterbe zuhantak. Készítik elő a kozmikus mutációt, a hatodik fajt. Órákig repülünk a Föld alatt, melyet Mahakalá mesterséges napja ragyog be, s ha meglátják BIS-t, utána semmi szépséget nem találnak a felszínen.

Micui közölte, repülője rendelkezésükre áll, és az Andokig elegendő üzemanyaggal bír. Senki sem figyelte meg, hogy Micui úr ismeri Mahakalá birodalmának kapuját.

Ecuadorban izzott a levegő. A japán gép akadálytalanul és észrevétlenül landolt. Szu Csong könnyű léptekkel vezette társait, s a Cimborazo hamarosan elnyelte őket. A Sinistrum folyó után találkoztak a kutatóbázissal, s Konrad Schlange, a fehérhajúak 77-es stratégiája büszkén mutatta be a Szolong-Zeppelint, amivel alászállnak a poklokra.

– Az 1989-es turistautunk kész katasztrófa volt, – mesélte szőke haját simogatva a német. – Mahakalá ott tartotta Morellát és Martin O’Harát, csak így engedett bennünket vissza.

– Mesebeszéd, – dünnyögte Terg.

– Jól van, nem adok Önöknek pihenőt. Indulunk. Elvégre nem az én két szép szememért vannak itt.

A transzmutáns elhelyezte az Adeptusokat a Szolongban, és indított. A Fekete Hold ösvény, amin egyre beljebb hatoltak két oldalról higany és ólom folyókkal szegélyezett. Hihetetlenül szabályos sziklafalnak sem alját, sem tetejét nem látták. Az Adeptus Tenet agya elraktározta a 90 fokos esést. Amíg a 90 fok 90 fok, addig a Földön vagyunk.

Terg és Pittmann némán szemlélte az ösvény hirtelen végét, s az irdatlan szakadékot, melynek lángjai számukra ismeretlen fényt produkáltak. Az alászállás a szó konkrét értelmében kezdődött meg. Konrad Schlange belefúrta magát a hatalmas szakadék légterébe, mintha kifutópályára állna. Tükörsima meredek fölött szálltak el, míg feltűnt a földalatti ország. Nincs jobb szó arra, amit láttak. Fekete Nap világított pulzálva, mintha szív dobogna. A titáni hegycsúcsokból vörös és zöld folyók törtek előre, sárga és kék gázörvények süvöltöttek,

surranva kúszott a higany és ólomfolyó, mind egy gigászi laboratóriumba torkollva. A Szolong órákat repült fölötte.

A hő iszonyú erejét a reverzibilisen egyenlítő potenciométer is alig tudta visszatartani. Az objektum területén legkülönbözőbb humanoidok végezték munkájukat, a nobéliumból és plutóniumból szintetizált zamjakok, a Föld irigyelt biorobotjai. A mangánfényű nuklidok, a zseniális mgonok mellett megpillantották Birinyit, Johann Jagert, Gohou-tat, Beth doktort és Peter Greent. A Muhi pusztán velük együtt elsüllyedt gép, a „KÉZ” kapcsolatteremtését készítették elő Morella irányításával. Az atomfizikus 1989-ben tűnt el, s Konrad Schlange nem fedte föl, hogy Martin O’Hara újságíróval együtt maguk választották a Fekete Úr vendégszeretét.

A laboratóriumokon túl felderengett BIS, Új Atlantisz fővárosa. Az urán és radon alapanyagú épületek közepén plutóniumvár tört magasba. Gögös tornya, gótíves ablakai prométium izotóp felhőkbe burkolóztak.

A három Adeptus sokmindent megértett. BIS levegője maga volt a rég keresett „noosz”, tiszta DNS-koncentrátum. Tudásuk elég volt ahhoz, hogy sejtsek; ez legkevesebb ötmilliárd éves bolygóközi kapcsolatra utal. Mordechájék érkezésének ideje, második Atlantisz elsüllyedésének ideje, Szunrutasz felrobbantásának ideje, amit azonnal beépítettek a földalatti Új Atlantiszba.

Konrad Schlange kinyitotta a gömbkabint, kisegítette a látogatókat. Érezte, hogy még ezeknek a ritka koponyáknak is szüksége van biztatásra, s megnyugtatta őket, ha a Fekete Úr nem akarja a hozzá indulót, az nem jut el ideig.

– Önöket várja. Sok szerencsét!

A pilóta beszállt és indított. A Solong-Zeppelin hamarosan eltűnt szemük elől. Elindultak a Plutóniumvárba.

Az ÚT spirálisan kanyargott, befelé és felfelé vezetve, pompás termeken át. Néhányról felismerték Geheimnis, Dhupa vagy Delphi archetípusát, pazar drágakövek villogtak falborításként, melyekben írások tömege nyomódott s tűnt tova. Pittmann, aki legtöbbet tudta az Időről, hirtelen pánikkal megállt.

– Az Időtemplom. Sosem hittem, hogy valóság. S ha ez az Idő Temploma, akkor vendéglátónk maga az IDŐ.

– Persze, innen könnyű a kapcsolatteremtés, – méltatlankodott Terg. – A Fekete Nap közvetlen kapcsolatba léphet a Szaturnusz Időtükreivel. A Szaturnusz pedig az egész Kozmoszal! Örület! Bizonyos értelemben igenis igaz, hogy a Föld a Kozmosz központja.

– Rochlitz felkereste a Vatikánt, s felajánlotta a Rex-csoport együttműködését, – tűnődött Pittmann.

– S a pápa megáldotta, – somolygott Szu Csong. – És megnyerő modorban nemet mondott.

– Holott csak a Serleg van a kezükben, – vélte Terg.

– Még az sem, – ellenkezett Pittmann. – Ez a lényeg. Mindennek a matematikája van a kezükben. Igaz, Adeptus Tenet?

– Valószínű. De a kozmikus matematika az Idő matematikája. Változik. Itt változik. Nézzék az Ametiszt Kupolát.

A három Adeptus lélegzetvisszafojtva figyelte az előttük szikrázó építmény tetejét, melyre a Plutóniumvár nyitott teraszáról láttak rá. Az Ametiszt Kupolában ott rohant, vágatott a világmindenség. Szemük láttára változott Adam Kadmon csillagteste, mintha állandóan

munkált volna valaki a Csillagember tökéletességén. Napok robbantak, galaxisok tűntek el. Szédülten fordították el tekintetüket.

A Fekete Úr toronyszobája változatlan volt, s azonnal négy-öt rózsakeresztes festő jutott eszükbe róla. Szögmérő, vonalzó, világító kristálygömb, térképek, tervek heverték szerteszét, lombikok fortyogtak, de mindezzel maga a tér dolgozott. A toronyszoba lakója kandallója előtt ült, és hosszú, hegyes kardját a föld felé fordította hegyével lefelé. Szemügyre vette a belépőket, gyűrűik láttán elmosolyodott, ahogy apa néz gyermekei kedvenc játékára.

– Más-más éjfélidejű lények, kik között tauteomék élnek, s azt sem tudjátok, miért pusztultok, mit akartok tőlem?

– Nem tudjuk eldönteni a malachit, a zefír vagy a smaragd könyve ment meg bennünket a pusztulástól? – kérdezte gyorsan Pittmann.

– Ha az Egy – tíz, földön állsz. Ha a Kettő – kilenc, akkor vízben. Ha a három nyolc, nap süt rád. Ha a négy hét, akkor van lelked. Ötről hatra dupla W, és lesz belőle hatról öt M. Ettől kezdve a hét az négy. A nyolc csak három, s a kilenc az kettő. Így lesz az Ipsissimus, a leglétezőbb Tízből – egy.

Az Adeptusok dermedten álltak a Metatron matematikája előtt. A fordulópont – „ötről hatra W” majd „hatról ötre M” egyenes utalás volt az ÚT önmagába hajlásába, és Szu Csong inkább intuícióval, mintsem logikával megértett valamit.

– Az EMANÁTOR elindult hozzánk – mondta csendesen.

– Sosem ér ide, – szögezte le a Metatron.

– Te húztad meg a VÉRVONALAT, – olvasta rá Szu Csong.

– Talán nem elég számotokra egy olyan világ, melyben kozmikus humanoidok legszebbjei élnek? – kérdezte a Metatron.

– A VÉRVONAL a „Szakadék Nagyszálló”, az átmeneti kozmikus lények csapdája. S van határa: 4 600 milliárd fényév!

A Fekete Úr fürkészve nézte a Tenet Adeptusát. Kardján megállás nélkül folyt, hullámozott az „istenek vére”, az ichor. Csodásabbnál csodásabb világokat épített vele, de ezeknek a humanoidoknak pont az kell, ami a többieket nem érdekli: a Sugárzók.

– Csillagértelmek éltek nálatok, de ti nem váltatok rokonaikká. Megalakították a bio-Möbius teret, de ti megszakítottátok a kapcsolatot. Azt sem tudjátok, hol van Lemur, pedig körömon belül egy pici ugrás. Nem tudjátok elhagyni a Földet, pedig megváltoztattam gravitációját a kedvetekért. Azt sem tudjátok, hogy egy G van, se több, se kevesebb, s ez még véletlenül sem egyezik az össze-vissza titkolt és magyarázott 5 G-vel, amit gyűrűiteken jelöltök. A GEMÁTRIA, a csillagbetűk kozmikus értéke számotokra a Vérvonal, mely kinyílik, ha majd tudtok írni, olvasni, számolni, megfelelő fokon. Jelenleg kozmikus analfabéták vagytok mindenestől.

– Legyen! – kiáltotta szenvedélyesen Terg. – Mégis áthatoltunk Golokán! Mégis áthatoltunk hét köztes léten! Mégis értjük, ami történik velünk.

– Nem, erről szó sincs. Csak segítenek nektek a thulerunék. Persze, nem önzetlenül. Ha most nem kerestetek volna meg, felnyitották volna a Szaturnusz kozmikus Időtűkreit. Túl sok tauteomé él köztetek, akik akkor is megállítják az EMANÁTOR-t, ha a Vérvonalon belüli minden civilizáció ellenkezőjét akarná. Ne higgyétek, hogy lehettek Sugárzók. Mindez próba volt, mire használható az ember, egyáltalán használható-e bármire is?!

A három Adeptust egyszerre öntötte el a szégyen. Ámde minek vagy kinek a nevében utasíthatták volna vissza az IDŐ ítéletét? Amellett tudták, hogy igazat mond, azt az IGAZSÁG-ot mondja, melynek megismerésére úgy kellett esküdniük: „teljes szíveddel, teljes lelkeddel, teljes elméddel”. Tergnek a szíve háborgott, Pittmann-nak lelke sírt, Szu Csong viszont megértett valamit teljes elméjével.

– A Szakadék Nagyszálló-birodalomban a Fehér Napok tehát mesterséges konstrukciók, s a Fekete Napok a Kozmosz örökkévalói. Ha jól értettem szavaidat, az ember viszont Sugárzó volt, s éppen azért pusztulunk, mert ez a világ nem a mi világunk, – mondta halkán, nyugodtan Szu Csong. Erre bizonyítékunk Kayesha.

– És a VÁNDOR utasai! – kapott a szón Terg, visszaemlékezve Mordecháj szavaira. – A VÁNDOR csillagértelmek számára is ismeretlen. A Szaturnusz Időtükrei elől pedig ide menekült! Nemcsak szaturnusziak élnek köztünk, hanem *vándorok* is, és azok leszármazottai.

– Élő csak élőből, ember csak emberből származhat – gondolkozott hangosan Pittmann, – ezért kérdezi tehát a Szaturnusz, – „kik vagytok”?! A VÉRVONAL-on túlról származunk. Vajon visszaengedsz-e ezzel a tudással minket?!

– A Kozmosz lényege, hogy IDŐ-ről IDŐ-re lép. Nem én vagyok az egyetlen, egyetemes IDŐ. De talán egyetlen segítők. Menjetek ahová akartok. És ne feledjétek tanulmányozni a gemátriát. Isten majmai!

A Metatron intésére a Plutóniumvár elé szállt egy zamjak-gép, mely elvitte őket a Szolong-bázisig.

– Most lettünk felnőttek, – foglalta össze a finalista.

A kozmikus vér

Dóra érdekelte az arabokat. Először azért, mert imádta a lovat. Az arabok számára a ló többet jelent, mint másoknak. Nem imádják ugyan, miként a hinduk a szent teheneket, de érzelmi kötődésük óriási. Mikor megérkezett Simberrel, s meglátta a ménest, csaknem elveszítette kontrollját. Nevetve rohant a lovak felé, sikított és kitérte karjait. A lovak érdeklődve nézték. Az arabok szintén.

A lány fel-felpattant egy-egy állatra, csak úgy nyereg nélkül. Megveregette nyakukat, lecsúszott róluk, s rohant tovább. A fehér kanca, akit Simber Oka Viharnak becézett, meglepődött a hallatlan merészségen, mellyel Dóra a hátára pattant. Bemutatta összes trükkjét, de hasztalan: a lány a hátán maradt.

– A tied, – mondta nagylelkűen Simber. – Csak vigyázz vele. Még nem fogadott el, s ki tudja, elfogad-e valaha.

Magasszárú csizmájában, lovaglónadrágban, siltes sapkájában Dóra minden hajnalban kilovagolt. Vihar szélvészkként száguldott vele, s a lány nem irányította. A ló egyre hosszabb és veszélyesebb útra vitte. Taraka szeme parázslott, ha rájuk nézett. Piros ajka rángott, s gyönyörű versenylován megpróbálta követni őket. Szezám valóban olyan volt, mintha az Ezeregyéjszakából lépett volna elő. Karcsú, kecses csontozata mintha nem ismerné a gravitációt, sörénye úszott a levegőben, farka, mely a földet söpörte, vágta közben úgy úszott utána, akár üstökös után lángcsóvája. Mégis, Szezám nem tudta utolérni a fehér kancát. Vihar játszott vele, s Tarakának úgy tetszett, ló és lovasa egy ponton egyszerűen eltűnnek, akár a hallucináció.

Simber Oka féhéren villogó fogsorral fogadta alvezérét. Jó kedvre derítette a hajsza.

– Nyugalom, barátom. A lány utolérhetetlen.

– Én viszont feltartóztathatatlan vagyok.

– Ne keveredj jóvátehetetlen dologba. Nem vagytok azonos fajsúlyban.

– Bízzál meg azzal, ami a közelében tart.

– Kifogástalan kérés, – vigyorgott Simber Oka, – már éppen javasolni akartam magam is. Dóra reinkarnált ősökkel bíbelődik. Segíts neki, és ő hálás lesz neked.

– És te?

– Én is hálás leszek, barátom.

Tarakának nem tetszett a hangsúly. Sebbel-lobbal elköszönt, s mint mondotta, előbb befejezi csapatai szervezését. Távozása nagy megkönnyebbülés volt Simber Oka kényelmes és intellektuális környezetének. Eredendően az alvezér rovására írták Simber katonai terveit. Dóra jelenléte ezt feloldani látszott. A lány hatására a Vezér tudósokkal és költőkkel töltötte napjait. Ez volt a második oka annak, hogy megszerették. Felrázta valamennyiüket a tunyaságból, nevetségessé tette előítéleteiket, kifogyhatatlan ötletekkel tette szellemüket fáradhatatlanná.

Dóra és Simber tudták csak áttekinteni: mit keresnek. Este ópiumpipát hoztak, de valami ismeretlen anyagot élveztek rajta keresztül, amit a lány „OPS ITALÁ”-nak nevezett. A fekete kocsonyához hasonló anyag éjkék füstben oldódott fel, s ragyogóvá tette sivatagi naptól tompult agyukat.

- Eredmény?
 - Semmi.
 - Közeledik a húszezer nap.
 - Nem felejtettem el.
 - Mi történik, ha addig nem találjuk meg a Serleget?
 - Nem sok variáció lehetséges. De most ne erre gondolj.
 - Boldogan gondolnék az ellenkezőjére. Boldogan!
 - Nézd, az eddigiekben sem állunk olyan rosszul. Végül is láttuk Kayeshát, ismerjük a 39 számot, amivel őrzik.
 - És ezzel kész.. Honnan vetted, hogy az arab mitológia visz tovább? Ha így volna, anyám tudta volna!
 - Ne kezd előről, Simber! Anyád hozzám utasított. Ha ketten együtt nem megyünk semmire, akkor –
 - Nos, mi lesz akkor?
 - Helyrehozhatatlanul kisiklik az Idő.
 - Hát... ne légy feledékeny, KA.
- Laksmi fölkapta a fejét, s kutatva nézte Simbert.
- Miért fordítottad meg a nevemet?
 - Mert dagad a Hold. Anyám AK-nak nevezett, kivéve azt az időt, mikor a Holdból egyetlen vékony árnyék hiányzik ahhoz, hogy telihold legyen.
 - Tehát a telihold előtti éjszakán megfordította nevedet? Ez fontos. Gondolkozz, mit tett még ilyenkor, ami más, mint addig?
 - Anyám ilyenkor bolondosan vidám volt. Hozott valami agyagot, s hosszú füleket ragasztott nekem. Hosszú orrot magának, s mindkettőnk koponyáját csúcsosra formálta. Olyanok voltunk, akár a húsvét-szigeti szobrok, s táncoltunk a Holdnak valami dalra, aminek az volt a lényege, hogy ne tévesszen meg a Hold.
 - Emlékszel még arra a dalra?
 - Nem, mert nagyon taszított.
 - Ezt meg hogy értsem?
 - Az agyag nehéz volt, – motyogta Simber, – nagyon nehéz. És a Hold fekete lett, anyám éjsötét.
 - Simber, – kiáltotta Dóra, – te láttad a Hold sötét felét!
 - Kétlem, Laksmi. Ha én láttam volna valamit, akkor emlékeznék rá. De nem láttam semmit, még saját anyámat sem.
 - De hiszen ezt láttad, hogy nem láttad!

Simber Oka merőn nézte vendégét. Szemei alá sötét karikák gyűrődtek, s máskor hideg szemeiben szánszalomraméltó esetlenség lappangott. Ó, hogy ismerte Dóra az ilyen védtelen pillantásokat! Ne bánts! Ments meg! Félek! Valami rossz történik! Nem értem, nem értem, nem értem... Miért kell átélnem ezt? Miért olyan bonyolult, miért olyan engesztelhetetlen

minden? Miért vagyok egyedül? Miért nem tudom, mit kell tennem? Miért jut eszembe a vér, amelyik elhullik? Elmegy, elmegyek, elmegyünk...

– Láttad a halhatatlanságot, Simber.

– Tudod, nem szeretem, ha lebecsülsz.

– Hol van az az agyag?

– Miféle agyag?

– Amivel táncoltatok. Abból meg tudjuk állapítani, melyik téridőben térne vissza Kayesha. Érted, Simber? Az Ősanyag, amiből áll a Kozmosz, – AK – AS – HA. Most elemezd Kayesha nevét: ha megfordítod az első szótagot, a „KA”-t, akkor megvan az első Kozmikus szótagunk, az „AK”. Anyád is *megfordította* a nevedet, hogy ezt soha el ne felejthesd. Fejdre tette az agyagot, és táncoltatok a telihold előtti éjszakán. Az időegységnek ez a szakasza fog minket elvezetni az „AS”-hoz. Feltéve, ha rekonstruálni tudjuk a táncot.

– Sem agyag, sem tánc. Üres vagyok, Dóra. De annyit mondok, nélkülem meg nem mozdul az Aydingkol. Nélkülem nem eszmél föl Kayesha. Nélkülem nem lesz Harmadik Atlantisz. Nyugodt vagyok.

– Én viszont fenntartom a jogomat a nyugtalanságra. Mert a Kayesha utolsó szótagja is egyezik az Ősanyag utolsó tagjával.

– No és?

– Koncentrálj a középső szótagra: „YES”.

– Nem koncentrálok. Nekem ez nem mond semmit.

– Jó, ne koncentrálj, ha nem akarsz. De a megfejtés elől nem menekülsz. Az S, barátom, kozmikus matematikában a Végtelen fele. Az Y pedig a Küldökhöz vezető koordináta fele. Ami azt jelenti: Kína szívéből, az Aydingkoton át jutunk a mi őseink galaxisához.

Simber Oka ismét védtelen tekintetével nézte a lányt. Mit akar ez a nyughatatlan féltestvér? Honnan tudja azt, amit a feng-sui Nagymesterei is mindössze egyszer mondtak el neki?!

– Egy csepp vérre van szükségünk Kayeshától.

– Miért gondolod, hogy van vére?

– Ember. Olyan ember, aki milliárd éveket töltött a Kozmoszban, és visszatért. És itt istenek életét élte, hogy beavathasson minket a halhatatlanság titkaiba. Vére kozmikus vér, érted végre? Nem holmi A, B, AB meg Zéró!

– Várj csak.

– Mondd ki!

– Abban a 39-es kombinációban épp elégszer szerepel a Zéró. S arra gondoltam, mi más lehetne Tenet gyűrűje, ha nem a Kozmikus Vér képlete valamilyen számunkra ismeretlen formában? És te azt mondtad, csak az oldhatja föl, aki kötötte. És nem szólítottad Tenetet, csak Szu Csongot, az adeptusát! Miért nem hívtad Tenetet?

Dóra növekvő belső rémülettel figyelte Simber Oka átalakulását. Ezúttal nyoma sem volt semmiféle védtelenségnek, csalóka kiszolgáltatottságnak. Az arab szeme hideg volt, s amit takart, azt nem lehetett másnak nevezni, mint gyűlöletnek. Méghogy kímélni kell! A Zaddik nyilván átmenetileg megőrült, mikor erre kérte. Nem, nem. Simber Okából nem lehet barátot faragni.

– Figyelj rám még egyszer, s egyben utoljára. Kétféle kozmikus eredettel rendelkezünk. Te obszidián szívű lény vagy, szaturnuszi. Úr a VÉRVONALON belül. Azonnal fajtádra ismertél Tau-Teo-Mé-ben, csak néztem, hogy vonzzátok egymást Aydingkolban. De nem tudod azt, hogy Tenetet szolgáltad. Te is, Tau-Teo-Mé is arra a röpke időre kellett, míg Szu Csong megszerzi szívetekből, a feng-sui centrumból az X-et.

Simber Oka felhorkant. Kissé előre dőlt, támadásra induló tigris volt, de Dóra gúnyosan mosolygott rajta.

– Késő bánat. A koordináta kész. Tudjuk miként kell kitörnünk a VÉRVONAL galaxisaiból. Utolsó pillanat volt. Szu Csong nélkül már átvettétek volna a hatalmat. De a végzet feltartóztatható.

Az arab tetőtől talpig remegett dühében. Ő aztán tudta, hogy a lány igazat mond: valaki belenyúlt a sorsba. Azt, hogy ez rajta keresztül történt, nem is álmodta.

– Megöllek, – sziszegte Dórának. – Én vagyok a halálad. Többé nem vándorolsz sehová. Vándorok, lelkek, Golokáról, – elég volt. Itt a határotok.

A lány érdeklődve figyelte. Felmutatott a Holdra, s az égitest hiányzó karéja zölden lüktetett.

Simber Oka szeme elé kapta a kezét, elengedve a tört, amit szorongatott.

– Nem! Nem igaz!

– Emlékszel-e már a dalra, mama kedvence? Emlékszel-e a táncra, hová vezetett? „Ha a smaragd Holdat ér, a hatalmad véget ér!” A Föld túlélte 1993 őszét, s most már van esélye az utolsó 7 évben kozmikus történelmet alkotni.

Simber Oka felemelte a kezét az égre. Így állt nyitott ujjával, amit hirtelen ökölbe zárt. Izmos teste átalakult, aranyos derengésű élő szoborrá változott. Dóra érdeklődve figyelte, és gyönyörűnek találta. Amíg látta. Mert aki nemrég a Harmadik Világ nagyhatalmú Vezére volt, hasonlóan a Tau-Teo-Mé-hez, – eltűnt.

Laksmi bólintott.

– Eddig megvolnánk. Magányok Magánya, Éjek Éje, Kilencedik Rózsa, te, aki Nyugatról hozod a Napot, és megállítod az égen, ha ez szükséges, kísérd figyelemmel, akit én már nem láthatok. Tettem parányi tett, mégis megváltoztatja a jövőt, hiszen az történt, amit te akartál, s nem az, amit ők akartak. Tudom, Új Atlantisz készen áll. Az Idő Urának méltányolnia kell, hogy bár – saját szavaival élve – túl sok tauteomé él közöttünk, mégis kitörtünk a Szakadék Nagyszállóból. Vándor, ne állj meg! Vándor, ne felelj a Szaturnusz Tükreinek! Távozásotok az egyetlen reményünk.

A lány szemeiben könnyek csillogtak. A Vándorok elmentek, s Dóra Schwan végtelenül egyedül érezte magát. De fel is szabadult furcsa módon, kópés lett, kihívó és nőies. Jött Taraka, kereste a Vezért, s a lány a férfi vérpiros ajkára hajolt.

– Te vagy a Vezér, Taraka, – súgta.

Ennél többre nem volt szükség. Az arab pehelyként kapta ölbe, s éjszakájuk nyomtalanul elfújta Stefán emlékét. Mahakalá, a Fekete Úr meghallgatta Simber Okát. Az Idő Templomán megmutatta, hol tart a Vándor, s BIS nyugodtan aludni tért. Csak a Fekete Úr figyelte Laksmi és Taraka éjszakáját, s mélyen elgondolkozott.

Ágnes mulattatta is, bántotta is, hogy találkoznia kell Crowley-vel. A 666 misztériuma mindig érdekelte, kutatásában messzire jutott ugyan, de nem eléggé ahhoz, hogy megbirkózzon az értelmezhetőséggel.

Krysis-szel tett sétája találkozással zárult, belebotlottak Andrejbe és Rudolfba.

– Ágacska, – szorongatta a nyirkos kis praclit Rudolf, – nagyon örülök és mégsem örülök, hogy itt vagy.

Ágnes bólogatott, akár szélben a szomorúfűz.

– Az már csak úgy van, barátom, ha mi ketten találkozunk, mindig történik valami. De kitérni nem tudtam, s nem is akartam. Karlovy Vary végtelenül kedves számomra, és Fricker doktor, meg Szilágyi doktor meghívták az egész családot. Képzeld, még Othellot is! Kuttyástól haladunk át „djing-djingen”!

Andrej szeme tágra nyílt a távol-keleti fogalom hallatára.

– Bocsánat, de ezt nem értem. Tanulmányoztam a kínai nyelvet, de ez a kifejezés –

– A legszebb a világon, – nyugtatta meg Ágnes. – Tao kuan, azaz példázat a Dharmából, a Világtörvényből az Útról. Olyasmit jelent, hogy „kivirágzott a halott fa, s fordulj be a legszebb virágos ágnál”. Tudja, mi azt mondanánk, metszésponthoz jutottál, lépd át, most már szabad.

– Tehát ez egy virágnyelven elbeszélt időpont?

– Valami olyasmi. Pontosán holnap tudom értelmezni.

– Ezt nem értem. Holnap nem olyan nap van, mint ma?

– Ismeri azt a magyar népmesét, melyben az ördög annak fejében teljesíti a furfangos delikvens három kívánságát: cserében elviheti a pokolba – „holnap”.

– Igen, ismerem! S az ördög bármikor érkezett, elutasították, mert a ma az nem „holnap”.

Mind a négyen szívből nevettek. Lengyel Rudolf tudta, Ágnes most éppen azt játssza, hogy nincs semmi baj, pedig alighanem nagyon nagy baj van.

– Andrej a barátom, – tisztázta, mintha ez eddig nem lett volna nyilvánvaló. – Mi lesz holnap, Ágacska?

A kérdezett nem felelt. Krysis döntött helyette.

– Véletlenül megtudtam, holnap találkozni fog Crowley-vel. Épp erről beszélgettünk.

A két férfi döbbenetében megállt, s csaknem gyökeret eresztett. Crowley! Aki nyíltan hirdeti többezer éves reinkarnációit! Aki semmibe veszi az Adeptusokat, mert Ő a 666! Aki úgy halad a Grál Serlege nyomában, ahogy mások az aranyat keresik. Akiről senki sem tudja, hány éves, és mennyi lesz még.

– Ez az Ametiszt Szarvasok akciója, – szögezte le Rudolf. – Nem szabad belemenni.

– Véletlennek álcázott véletlen lesz, – mondta Krysis.

– Elejét kell venni. Áginak nem szabad kilépnie a szobájából. Elég beteg hozzá.

– Tökéletesen jól vagyok, – mosolygott Ágnes. – Amellett érdekel Crowley. Apám szerette a fekete mágiát, s a felfogásában a fehér mágia nem az ellenpólusa, hanem a meghaladása. Nem érhetjük el a Fehér Fényt Fekete Sugár nélkül. Ez volt a jelszava. Egész életemben végigkísért ez a hermetikus párhuzam. Épp elég bajom volt vele. És nem értettem a miértjét. Nos, azt hiszem ez a „miért” a holnapi találkozásban van elrejtve.

– Úgy érti, önöknek találkozniuk kell?

– Pontosán.

Másnap reggel nyüzsgött a Kolonnád. Először Andrej és Rudolf érkezett, s nyugtalanul néztek szét. Nem láttak ismerőst. Aztán Krysis jött Konkordiával. Nyúlánk alakjuk kimagaslott a sétálók közül. Ágnes Szilágyival és Viktorral érkezett. Pórázon vezette Othellót, és minden forrásnál megállt. Ingyenc módjára kóstolta a gyógyvizet, feszelen és gondtalan volt. Nem nézett senkire, inkább álmodozott kísérői között.

Crowley és Fricker együtt lépett az oszlopsorba. Crowley arca ijesztően aszimmetrikus volt, valószínűleg több agyvérzésen eshetett át. Bal arcfele mozgékony, büszke és gunyoros volt, szeme szikrázott az értelemről. A jobb arc mozdulatlan és reménytelen benyomást keltett. A szem keskeny, szinte résnyi, a jobb szájszeglet lefelé hajlik, mint egy keserű bohócmaszkon. Jobb lába kicsit rövidebb lévén a balnál, járása imbolygott, akár egy kissé beszívott matrózé. Testes, hízásra hajlamos alkata jókedvet imitált, de kopasz feje meghazudtolta éberségével.

Othello közönyösen lépegetett Ágnes mellett, de csak addig, míg szimata befogta az új párost. A kutya szőre hirtelen égnek állt, inyéről visszahúzta a fogait takaró bőrt, s egyetlen ugrással kitepte a pórázt Ágnes kezéből. Ugyanezzel a lendülettel Crowley-re ugrott, aki elesett. A kutya morgott és harapott, pofája habzott, s hamarosan véres lett.

– Szedje már le rólam ezt a veszett dögöt! – ordított Frickerre Crowley. Jobbját a kutya szájába ékelte, majd lábával akkorát rúgott rajta, hogy az állat messze repült.

Ágnes és Viktor hamarosan ott állt a sebesült fölött, s az orvos villámgyors segélyben részesítette a póruljártat.

Krysis és Konkordia igyekeztek eltűnni a kutyával, míg Andrej és Rudolf – mintha csak rend kedvéért tennék – felszedték a Viktor által bőven eldobált véres papírzsebkendőket.

Crowley azonnal lecsillapodott, mikor Ágnes bemutatkozott és kutyája tetteért a sértett bocsánataért esedezett. Viktor refrénként hajtogatta, hogy a kutya nem veszett, be van oltva, s teljesen véletlenül itt az oltási igazolványa is, mivel kutyával anélkül nem utazhatnak.

Eltelt negyedóra, és Crowley nem jutott szóhoz. Szilágyi és Fricker figyelt, de Ágnes nem tűrt ellentmondást, meghívta és magával is vitte házukba az élő legendát.

Ott a férj eltűnt, noná, hogy el. Rohant elemezni azt az erősen kékes árnyalatú vért, amit Othello lecsapolt a vendégből.

Andrej és Rudolf izgatottan fogadták.

– Nézze, kérem, – hebegte Andrej az izgalomtól magas fejhangon, – mire ideértünk minden vér eltűnt a zsebkendőkről. Ugye, elhiszi?

Viktor nem tagadta, hogy másnak nem hinné el. Rohant vissza, s ezúttal tálcán felhalmozott kötszerekkel és gyógyszerekkel kívánta felülvizsgálni Crowley sebeit.

A 666 kinyújtotta karjait, melyeken nem voltak sebek, mutatta arcát, nyakát, s a bőr mindenütt ép volt.

– És most, miután meggyőződtek róla, – mert ugye meggyőződtek, – hogy semmi bajom sincs, vajon meggyőződhetek-e én ugyanerről?

Egyetlen intésére Ágnes karján megjelentek azok a sebek, melyeket Othello Crowley-n ejtett.

A csendet halk sziszegés törte meg. Ágnes ezüst gyűrűje apró fehér kígyóként gyógyírt fűjt a tépett húsról, s a sebeknek nyoma sem maradt.

Crowley felugrott, s iszonyodva hátrált.

– A Fehér Kígyó! – kiáltotta rekedten.

– Crowley, – sóhajtott a szoba láthatatlanja, – ezt nem bocsájtom meg neked.

– Asszonyom, – hadarta a férfi, – győzött. Legyen irgalmas, védjen meg, és minden hatalmammal rendelkezésére állok. Nem tudtam, hogy közülünk való. Esküszöm!

Ágnes megfogta az apró állatot, s ujjára tekerte. Ismét ezüstgyűrű fogta át karcsú gyűrűsujját, de a szem tagadhatatlanul élt, s fenyegetően meredt Crowley-re.

– Szaván fogom, Mester. Szükségem van egy csepp kozmikus vérre. Nem a mi esendő vérünkre. Messzebből kell, mint az alba-álterida korszak. Messzebből, mint a Szunrutasz korszak. Messzebből, mint a tau-teo-mé korszak. Nekem már nagyon fárasztó az Idő.

– Vért akar a VÉRVONAL előtti időkből?

– Nem nagy ügy, ugye? Azt mondta: minden hatalmával rendelkezésemre áll. Nos, az ön korlátlan idejű reinkarnációja közismert. Kérhetnék sok mást, nem kell magyaráznom...

– Értem.

– Tehát elhozza?

– El.

– Mikor?

– Holnap.

Crowley hátrálva és mélyen meghajolva ment ki a szobából. Még akkor is remegett, mikor messze járt.

Henry Green jól érezte magát a Sybillák között. Manto, a Fekete Asszony hasznos tudással látta el, noha ebbe mindig vegyült valami „földi” keserűség.

– Nincs sárga rózsád, – sajnálkozott Henry.

– Hogy jutott eszedbe éppen ez? – nézett rá Manto.

– A beavatottak nektek tulajdonítják.

– A beavatottak semmit sem tudnak már. Szétszórták tudásukat, szervezeteikbe olyan elemek furakodtak, akik miatt fel kellett oszlatni a titkos páholyokat.

– Lehet. Nem értek a titkokhoz. De a bátyám, Peter Green beavatott volt. Ott volt a Nagy Z felnyitásán, s eltűnt.

– Minek bolygatott olyasmit, amihez nem ért? Hogy lehetett beavatott, amikor nem ismerte a metszéspontok törvényét? Nagy Z! Ilyesmi több, mint gyerekes. Kétszer Z, vagy Z-metszés, az már valami. Ámbár őrzi bátyám, a Fekete Úr.

Henryt elővette megsejtése.

– Lehet, hogy az én bátyám a te bátyádnál van?

A Sybilla bólintott.

– Ne tulajdoníts ennek jelentőséget. Távolodunk tőlük. Hamarosan hazaérünk.

– Haza?

– Nézz ki. Mit látsz?

– Eltűntek a galaxisok. Nincsenek napok. Nincs semmi?

– Dehogynincs. Csak eltakarja a TELCHIN.

Henrynek valahonnan ismerősnek tetszett a név. Nem gondolt utána, inkább korholta magát. Honnan lehetne leghalványabb sejtelve a Fekete Napok uráról, amit a Földön, nemcsak tagadnak, hanem kétségbe is vonnak? Figyelte a megérkezést.

A Sybillák egyenesen álltak, s nem készültek leszálláshoz. A TELCHIN úrkikötője zökkenés nélkül fogadta magába az érkezőket. Henry Green előbb azt hitte, nem lát semmit, de csakhamar rájött, olyan, mintha az örök alkonyba érkeztek volna.

Az úrkikötő személyzete egytől egyig nő volt. Szébbnél szebb élőlények, növények és ásványok díszítették büszke tartású fejüket, Úgy üdvözölték az érkezőket, mintha azok a pokolból szabadultak volna. A Sybillák szeme bepárasodott, de nem sírtak. Ugyan! Mindössze néhány tízezer évet voltak távol.

A Telchin-építkezés főközpontok nélkül, egyenletesen borította be a felszínt. A hőség meghaladta Henry tűrőképességét, noha olyan kezeslábast viselt, amit nagyon jól ismernek Indiában, a Dhupa lámái. Manto észrevette lassulását, s szinte az egekbe nyúló siklópályához vezette.

Vég nélküli utazás kezdődött fölfelé. Csak Erythreia tartott velük, kinek homlokán karbunkulus világított. Henry kezdte érteni a fantasztikus fejborítókat, amelyek a közvetlen környezetet ragyogták be. Erythreia homlokkövéből hajszálvékony vörös vonalak ágaskodtak fölfelé, rezegtek és hullámoztak, akár a szélfújta hajkorona.

Manto fején a Holló szemei ragyogtak sötét fénnel. Akik szembe suhantak velük a lefelé vezető pályákon, mind üdvözölték a Sybillát jobb vállukhoz emelt balkezüddel. A hihetetlen magasságból visszanézve pompás látványt jelentett a siklók kivilágított hálózata. A TELCHIN kezdett láthatóvá válni Henry Green számára. Látta a tudatos intelligencia pompáját, és látta a természet érintetlenségét.

A roppant égítest roppant mélységeket és magasságokat mutatott a szemlélőnek. A sziklacsúcs, melyhez közeledtek, hirtelen egy szakadék túlsó oldalára került. A sikló alatt nehézsodrású fémfolyó világított. Henry Green nem akart hinni a szemének. Henry Green nem tudott hinni a szemének. De magába fojtani nem bírta, ki kellett mondania.

– Aranyfolyó!

A két Sybilla mosolygott, s nem szólt. Henry Green pedig tovább ámult, és látta, a szikla csúcsának két oldalán kétféle aranyzuhatag hullik alá. Az egyik zöldes, a másik borvörös. Számolni kezdett magában, aztán szégyenkezve abbahagyta. Ami aranymennyeség itt egy perc alatt aláhullt, annyi nincs a Föld összes feltárt, s már azt is tudják, – feltáratlan aranymezőiben.

Hogyan képzelhette a TELCHIN lakóiról a koldusszegény Föld, hogy gyarmatosítani akarják? Miért nem bízott küldötteiben, miért kellett tudásukat rejtélyes, „szibillai” tudássá bűjtatni?! Ránézett Mantóra, aki a szemére vetette a Rózsakereszteseknek, hogy éppen őket nevezték Gondnak, Bánatnak, Könnynek. Őket, akik meg akarták szabadítani az embereket a Gondtól, Bánattól, Könnytől. A Fekete Napok Ura lényegét tekintve színarany égítest. Mintha kinyílt volna a szeme, Henry felismerte a folyékony arany után a szilárdat is, a feketén sugárzó sziklákat. Ismét számolni kezdett, ezúttal a fajsúlyra lett volna kíváncsi, de feladta. Annyit számok nélkül is tud, hogy a Techlin tömegvonzása meghalad minden emberileg elképzelhetőt.

Erythreia és Manto hagyták elkalandozni gondolatait, s nem szóltak hozzá, míg a sikló meg nem állt.

Az aranyvulkán tetején az aranyfolyó ezer apró ágra szakadt. Ezek mellé fürdőket építettek, de ezek elhagyatottan álltak, sötéten és rejtélyesen ragyogva, mint a Nazca fennsík.

Henryt mindig vonzották a sosem látott dolgok, mindennél többre tartotta azt, amit ő talált, vagy értett meg először. Rájött, hogy mindennek látásában nem első. Eszébe jutott: Goethe írt a TELCHIN-ről! Igaz, a Föld mélyére helyezte, ahol sem az ég, sem az óceán istenei nem képesek elérni de a Faust utolsó soraival elárulja az *igazságot*.

„Mit le nem írhaték, / itt téve vagyok;
Az örök-nőiség / *Magasbavon!*”

Az örök nőiség, a múlhatatlan ideál jelen volt a Földön, de már Goethe tudta, hogy lényegét nem engedik megvalósulni. Henry Green, a katona már azt is hozzátehetné, minden megvalósult államiség férfiépítmény, mely összeomlik, ha nem falaznak belé anyákat, asszonyokat, lányokat. Az örök nőit nem engedik történelmi erővé válni. Az emberiségnek nincs szüksége arra, hogy magasba vonják.

– Ne gyötörd magad, – szólt lágyan Manto. – Nézz, és láss!

– Egyszerre! – kiáltotta szilajon Erythreia, és mindketten apró vágást ejtettek vénájukon.

Henry már-már elszörnyedt, amikor megértette: a szibillák ereiből fekete sugárzású aranyvér csorgott. Nem volt tehát semmi átvitt vagy szimbolikus az alkimisták örökifjúnak megtartó alkimiai aranyában. A kozmikus vért keresték, amit keveseknek megadtak a szibillák. Így került vízbe, gyógyszernek, de ahhoz túl későn, hogy az embereket megmenthesse.

A szibillák belemártották sebesült karjukat egy aranycsermelybe, s a vérzés megszűnt. Ledobták úrruhájukat, s megfürödtek tetőtől talpig. Szébbek lettek, mintsem leírható. Henrynek a hattyúruhás tündérlányok elrabolt tollai jutottak eszébe, és sokmindent megértett.

– Gyere, – hívta a Holló Asszonya, – szükséged van a metamorphozisra.

Henry a fejét rázta, s nem mozdult. Szívét összeszorította a bánat, s ez a bánat megnevezhetetlenül különbözött mindentől, amit valaha érzett. Szeretett volna barna földet látni, melyben zöld levelekkel sárga rózsák nyílnak. Vagy hóvirág, meg pipacs. Ütött-kopott házakat látni, romokat, ahol baglyok ütnek tanyát. Egyszerre érezni kezdte az óceánok hívását, izmaiban érezte a hatalmas hullámok erejét, melyek leverik a lábáról, s kicsapják a homokra. A Nap, a drága szép kozmikus Jel, minden hátsó gondolat nélkül süti, melengeti a hátát. Hosszúcombú asszonyok labdázni a gyerekekkel, aztán összeütik a broccoli salátát, s limonádét isznak hozzá. Ellenállhatatlan vágy fogta el a limonádé után.

Hosszú utazásuk óta tudta, hogy a szibillák energiát fogyasztanak, limonádéről szó sem lehet. Megértette azokat, akik a Fehér Napok bolygóin tiszavirágéletű életet élnek, de azt is megértette, hogy ez a Fekete Napok gyermekeinek szégyen és megaláztatás. S mivel lényegük női princípium, igazán csak a nők érthetik meg őket.

– Férfi maradok? – kérdezte Henry Green.

– Próbáld ki! – kacagott Manto.

Henry Green újra megrázta fejét, s nem mozdult. Most már tudta, hogy a Földön vannak kozmikus vérűek. Mind nők.

XX.

Kayesha rendkívüli benyomást tett Szulovékra. A repülön, a „Szevan” nevet viselő speciális feladatokra készített gépen tökéletes csend uralkodott. Átrepülve a Thien-Sant Nyikolaj megkönnyebbülve üdvözölte magában a Balchast. A tó vidámnak tűnt, akár egy spicces kacsintás. A pilóta összecsíppentette szeme sarkát viszonzásul.

– Öregem, köhög a géped! – kiáltotta a fülébe Alexej.

Nyikolaj nem hallotta, vagy úgy tett, mintha nem hallaná. Ha valami aggodalomra lesz ok, majd ő szól, s nem neki szólnak. Alattuk megjelent a Kizil Kum. A sivatag mintha közeledne a géphez. Nyikolaj ellenőrizte a műszereket, de semmi rendellenest nem tapasztalt. A homok festői csíkjai mégis egyre nagyobbakká váltak.

– Mondd, te nem látod, hogy zuhanunk? – ordította Jurij.

– A műszerek szerint –

– Tojok a műszerekre! Próbáld meg robbanás nélkül!

– Jézusom, mit csináltok? – sóhajtott Stefán Olawski. Hisz itt a föld, nem látjátok?!

Nyikolaj látta is, meg nem is. A sivatag délibábnak tűnt, a homok hallucinációnak. Műszerei szerint a Szevan 14 000 méteres magasságban van. De tudata szerint mégsem. Intett Szergejnek, s ellenőrzést kért.

– A műszerek nem működnek, – közölte Szergej kurtán.

Az öt férfi elnémult. A Szevan szintén. Mintha légüres térben lebegnének némán és érthetetlenül. Rég le kellett volna zuhanniuk, de a gép érthetetlen attrakciója folytán lágyan suhantak alá, mint a könnyű vitorlázók. Puhán értek talajt, mintha valaki letette volna őket, szép óvatosan.

Az öt férfi kikászálódott, s azonnal bokáig süllyedtek a homokba. Ameddig szem ellát, izzó talaj, izzó napfény.

– Hol vagyunk? – nyögte Stefán. – Ez már a pokol, vagy csak a tornáca?

– Ez a Kizil Kum, – közölte felhős homlokkal Jurij. – Nem olyan nagy, mint a Szahara, vagy az Ausztrál Nagysivatag, de jóval több áldozatot szed.

– Milyen megnyugtató, – dűnnyögte az olasz, s a gépszárny árnyékába húzódott. – Nem így képzeltem a haláloamat. És meddig tart ki a víz, meg az élelmiszer?

Senki sem válaszolt. Stefán az örület dühével ugrott Szulovra, s rázta, mint kutya a rongyot.

– Kérdeztem valamit, öcsi! Hol van a zsenitek, mi? Hol van a legyőzhetetlen Szerda, akinek nyomán ide jutottunk? Ki ellenőrizte le a kóklert, aki állítólag szaturnuszi? Hol a legközelebbi víz, he? Hol a víz? Hol a víz? Hol a víz?!

– Nyugalom, – söpörte le válláról Jurij. – Meg kell keresnünk a motorhibát.

– És ha meglesz, akkor a gép nekiindul a gondtalan, kemény kifutópályának, mi?

– A Szevan képes helikopteres felszállásra is, – húzta el a száját Nyikolaj, s Szergejjel együtt visszamászott a gépbe.

Alexej volt az egyetlen, aki megértette Stefán félelmét. A Kizil Kum így hat mindenkire. Van benne valami fenyegető. Ezzel szemben nincs egy szál oázisa, sem sivatagi kútja. Messze

Keleten folyik a Szír-Darja, s messze Nyugaton az Amu-Darja, Északon az Aral-tenger. Ebben a hozzáférhetetlen térségben csak homok van és sivatagi kő.

Jurij nyugtalanul figyelte a reménytelen embert. Stefán tökéletes apátiába süllyedt, eszébe sem jutott, hogy megnézzék a Szevánt, és segítsen Nyikolájéknak. A szárny árnyékában ülve Stefán a homokot pergette ujjai között. Gyorsan alkonyodott. Az izzó levegő először kellemesen hűs lett, majd átmenet nélkül rájuk tört a hideg.

A férfiak visszamásztak a gépbe, a pilóták abbahagyták reménytelen keresésüket. Pokrócokba burkolva felnyitottak egy-egy konzervet, s hidegen ették, noha megmelegíthették volna.

– Nos? – kérdezte kurtán Szulov.

A pilóták fejüket rázták, s nyílt szemükben inkább értetlenség ült, mint félelem.

– Minden műszer jó! – mondta halkan Nyikoláj. – De semmi nem működik.

– Ha nem működik, akkor nem jó! Nem jó! – süvöltötte Stefán. – Vagy van alattunk valami, ami –

Jurij felderült. Hát ez az. A Kizil Kum legendája!

– Kifelé! – ordította, s elsőként rázta le magáról a takarót. Az ajtó nehezen engedett. Homok hullámozott be rajta. Elképedve nézték a tengerként hullámzó talajt. A repülőgép úgy viselkedett, mint az orrával süllyedő hajó. Ha nem akartak elmerülni a futókomokban, csak a farok felé kúszva menekülhettek. Ott szilárdan állt az a szikla, mely eddig is fenntartotta őket.

Stefán nem hitt a szemének. A Kizil Kum hatalmasakat mordult, és a homok örvénylett, akár a Maelström. A talaj megnyílt, repedt, rengett. Szakadékok támadtak és tűntek el. Egy-egy ilyen repedésbe mintha óriási kéz gyúrta volna alá a felszínt. A Szeván gerince eltört, s a gép eltűnt a homoktengerben.

– Nyikoláj! Szergej! – kiáltotta Alexej.

Hallgatóztak, de a csend ismét átvette az uralmat. Semmi válasz. Tudták, hogy a pilóták nem hagyták el a repülőt. Vele együtt süllyedtek a homokba. Stefán reszketett. Apró dobszót hallott, már éppen mondani akarta, amikor rájött, hogy a foga kocog. Megmarkolta állkapcsát, de a remegés tovább tartott.

– Mi... mi.. lesz most?

– Visszamegyünk.

– Ho... hogyan?

– Gyalog. Étlen, szomjan. De a hátunk mögött a Pamír nyúlványai vannak, s szilárd a talaj.

– A... z... i... s... siv–

– Igen. De kősvatag.

Mindhárman tudták, hogy reménytelen, de egyikük sem adta fel a reményt. A Nap váratlan gyorsasággal bukkant elő. A fény és a meleg kérlelhetetlen jele volt annak, hogy el kell indulniuk. Jurij elindult, Stefán és Alexej követte. Szulov tapasztalt terepjáróként mérsékelten haladt. Minden lépését megfontolta. Társai a nyomába léptek. Volt, amikor közvetlenül mellettük homokgejzir tört fel, egyetlen lépésnyire jártak a haláltól.

A Nap merőlegesen állt fejük fölött. A hőség lucokban fűrésztötte a vándorlókat. Nem beszéltek. Konokul haladtak előre. A távolban várta őket valaki. Először piciny pont volt, aztán növekedett. Ember! Hosszú, bokáig érő köntöst viselt, csak ennyi látszott még belőle.

Ahogy közeledtek hozzá, Stefán meglátta az első bogáncsot ezen a kietlen tájon. Nagyobb kő árnyékában nőtt, és mindhárman megnézték, mint valami ritka kincset.

Száz méter után világos volt, hogy nem élőlény várakozik rájuk, hanem kőszoborral találkoztak. Jurij megállt, hagyta, hogy Stefán álmélkodjon. Teljesen érthetetlen volt a magányos műemlék a teljesen lakatlan tájon. Anyaga bazalt volt, de itt-ott aranyszemcsék csillogtak benne. A láb a földbe süllyedt, a fej azonban tisztán megtartotta ősi formáját. Szögletes homlok, szögletes hátsó koponya. A koponyatető lapos, de a szobrász sűrű fürtöket formált rá. A szem kissé elkeskenyedik, de másként, mint a távol-keleti népeknél. És a szemgolyó zöld drágakőből áll, teljesen hihetetlen, hogy ez az érték, melyen talán városokat lehetne venni ma is, itt áll a Kizil Kum és a Hindukus határán.

– Ki ez? – kérdezte rekedten Stefán.

– Gyerünk, – legyintett Jurij.

– Több mint negyven fok, nem állhatunk meg, – magyarázta Alexej.

– A szeme – kezdte Stefán, de társai nem törődtek vele, s tovább indultak.

Menni kellett, és Stefán ment, bár forrt benne a düh. Az orruk előtt a páratlan régészeti lelet, s meg sem állnak. Botorkálva haladt, feje előre bukott, a Nap a tarkójára tűzött. Semmivel sem védekezhetett. Küzdött a hőséggel, s mikor azt látta, újabb kőszobor várja őket, nem akarta elhinni. Jurij bevárta őket. Csak annyira méltatta a szobrot, hogy árnyékába állt. Stefán feje kitisztult a döbbenettől. Itt is zöld drágakő nézett vele farkasszemet, ugyanolyan földigérő köntöst viselő idegen szemeként.

– Hányan vannak?

– Negyvenen, – válaszolt Jurij.

– Hová vezetnek?

– Sehová. Ahogy itt állnak a semmiből a semmibe vezetve, mégis nagyon fontosak. Ha útjukat meghosszabbítjuk, előttük a lágy és gazdag Turáni Medence, mögöttük a drágakövekben hallatlanul bőséges Hindukus. De ők a kőszivatagban állnak, nem tudjuk, kik állították őket ide. Régészeink szerint atlantiszi faj, a turániak.

– Itt? Ugyan!

– Tovább! – parancsolta Jurij olyan hangon, mint aki megbánta, hogy ennyit is mondott.

Alkonyodott, mire elérték a harmadikat. A szobor feje a jobbkezben helyezkedett el. Nem véletlenül került oda, hanem oda faragták. Stefán lerogyott a lábához, innen nézett a kifürkészhetetlen szemekbe.

– Tegyük fel, hogy a Negyvenek éppúgy kozmikus jelentésűek, mint a Nazca fennsík állatrajzai.

– Azt sem fejtették meg.

– Ezek viszont Emberek. Negyven jelentéssel. Lehetnek egy döntő út. Lehetnek valamennyien Galaxisok. Akkor a harmadikról azt jelzik, hogy nincsen feje.

– Van feje, csak nincs a helyén.

– Tehát bolond.

– Tovább!

Alexej úgy érezte, a tüdeje tele van kristályporral, s minden lélegzetvétel élesen karcos kint jelent. Stefán szája körül fehér lepedékként telepedett meg a verejték sója. Szeme kattogott a

szárazságtól, mikor megpróbálta lehunyni a szemhéját. Jurij még mindig bírta erővel, hogy önmaga maradjon. A Negyediknél álltak, mikor lebukott a Nap.

Jurij a szoborhoz támasztotta hátát, testére homokot kapart és köveket rakott. Társai ugyanezt tették, de a hideg dermesztő volt. Stefán biztosra vette, hogy reggelre megfagynak. Épp ezirányban akarta még egyszer, utoljára kifejezni cinizmusát, mikor Jurij csendre intette. Előre mutatott, ahol fehér sivatagi kobra emelkedett föl, rájuk emelve ragyogó, mozdulatlan hullópillantását.

A kígyó, ez a váratlan élőlény rejteket jelenthetett. Le nem vették róla a szemüket. A kobra villás nyelvével gúnyosan sziszegett, mintha beszélne. Aztán leengedte fejét, s villámgyorsan eltűnt egy távolabbi kő alatt.

Jurij és Alexej egyszerre ért oda, Stefán érdeklődve figyelte, ahogy kaparják a homokot a kő körül. Munkájuk eredményeként előtűnt egy kőlap sarka. Tévedés kizárva. Most már hárman dolgoztak, akár a sivatagi sakál. A kőlap megtisztított felülete nőtt, majd hirtelen egyik oldalán beszakadt.

Komorán meredtek a mélyen tátongó lyukra. Köveket dobáltak bele, de nem hallották leesésének hangját. Ezúttal Stefán nem volt hajlandó feladni, s továbbhaladt a kőlap ép oldalán. Alig tett néhány mozdulatot, a kőlap ezen az oldalon is véget ért.

– Próbáljuk eltisztítani a földet alóla – tanácsolta Stefán. – Vagy falat kell találnunk, vagy lépcsőt.

Lépcsőt találtak. Meredeken vezetett az üregbe, melybe besütött a Hold.

– Az életet jelentené egy öngyújtó, – morogta az olasz elkeseredetten.

– Az agyadban gyújts világosságot, – válaszolta Jurij, s elsőként indult meg a lépcsőn.

Tíz lépcső után talajt ért a lába, puha, meleg talajt, mintha szőnyegen járna. A levegő tiszta volt, kellemes, de meghatározhatatlan illatú. Kockáztatva, hogy nyakát szegi, megpróbálta fölmérni az üreget. Tízszor tíz lépést tett minden irányba, s ezzel a felfedezés véget ért.

– Gyertek le. Tíz lépcső, biztos talaj.

Nem kellett kétszer mondania. Társai csakhamar lent voltak, s a kellemes melegben semmifajta kíváncsiság nem volt képes úrrá lenni fáradtságukon. Elaludtak, s éjszakájuk kellemes volt. Arra ébredtek, hogy a Nap szemükbe süt.

Alkalmi hálólhelyük ébredéskor Ezeregyéjszakának bizonyult. Mind a falak, mind a padló ismeretlen eredetű vérvörös kőből állt. Sugárzása enyhén melegített, s a talajon nyolcszögletű mandalát raktak a közepére azokból a zöld kövekből, melyekkel a bazaltszobrok az időtlen időkre néztek.

A falakon nemcsak zöld, hanem sárga, kék, lila színű drágakövekkel formált szabályos, ámde ismeretlen béták sora. Egy latinbetűs szó azonban kiemelkedett többször: POIMANDRÉS.

– Lehet, hogy megtaláltuk a Mindentudás Könyvét? – mormolta Jurij. – Elérhetetlennek és képtelennek tűnt évszázadokon át.

– Ember, mire vársz? – kiáltotta Stefán. – Láttam, hogy elhoztad a Kesso-t! Láttam a keretéből kiemelt, testedre tekert képet! Most itt van az idő, megvan a hely!

Izgatottsága átragadt a többiekre. Jurij kigombolta magasnyakú kozákingét, s letekerte mellkasáról a vásznat. A mandala közepére fektette, ahová egyformán értek el a falak drágakősugarai. És hirtelen a kép élni kezdett. A közepén ballagó vízhold asszony megfordult, s oly szépséges nő nézett rájuk, amelyet sosem láttak.

A három férfi visszafojtotta lélegzetét. Az életre kelt nő szája nem mozdult, mégis egyszerre hallották hangját, ahogy tolmácsolja a drágakő-írást.

„Én, a Turán Ura tudatom veletek, hogy pályára állítottam az új bolygót. Poimandrész megharagudott rám ezért, és visszalökött a Földre, ahol nincs arany élethez elég.”

– Ki az a Poimandrész? – tudakolta Jurij. – Hallod, Rézhegyek. Királynője, vagy: aki vagy aki vagy?!

„Poimandrész a RUAH TÉR Legnagyobbja. Elválasztotta a Kozmosz Köztes Létét az Alsó és Felső Léttől. Ő az Erő, az Út és az Igazság. Ő fordít vissza a Határtól.”

– Átjutott-e valaha Sugárzó a Határon? – tudakolta Jurij, aki itt és most értette meg bátyja tettét.

A Kesso szelleme szomorúan nézett rá, s nem válaszolt. Rámutatott a középső falra, s azt tolmácsolta.

„Én, a Turán Ura tudatom veletek, hogy megkezdtem az új bolygó visszahozását. Poimandrész megharagudott rám ezért, és elsüllyesztette a Kozmikus Kikötőt. Én is elsüllyesztettem az élet aranyát, és minden turánt.”

– Minden turánt? – horkant föl Stefán. – Hogy kell ezt érteni?

– Ez alighanem MU pusztulása. Kevesebbet tudunk róla, mint Atlantiszról, de amióta tudunk, azóta sejtjük, hogy sokkal lényegesebb nála. MU éppolyan Kozmikus Kikötő volt a Csendes óceánban, mint Atlantisz az Atlanti óceánban. Miután az egyik kiszakadt a Földből új bolygónak, –

– Vajon melyiknek? – töprengett Alexej. – Döntő lehet!

– Nem tudom. Épp elég az nekünk, hogy a másik lépés függőben maradt, s az egyik pólusa nyilvánvalóan a jereváni konwalt.

– Ne játsszuk el utolsó lehetőségünket, – mondta váratlan komolysággal Stefán. – Következtetéseket levonhatunk később. Hallgassuk tovább a Kesso Szellemét.

S az, mintha hallotta volna őket, tovább olvasta a falat.

„Én, Turán Ura elmentem a szarvas kilencedik ágához, és elhoztam a kozmikus vér egy cseppjét, melynek titkát vörös kövembe zártam. Megharagudott ezért Poimandrész, és elvette tőlem őt. És kettészakított, és négyfelé vágott, adott belőlem a viharoknak és mennydörgésnek, de villámaim ledöntötték a tornyot, mely a halált hordozta. Én vagyok az élet, nem ő.”

A Kesso megmerevedett, dimeziói eltűntek. A szemlélők, akik egyébként is megdöbbentek a megfeszíthetetlen közléstől, képtelenek voltak megérteni a Napot eltakaró árnyékot.

– Zivatar készül, – összegezte Jurij. – El kell hagynunk az üreget, és meg kell próbálnunk befedni, különben elönti a víz.

– Miután több tízezer évig nem öntötte el, – ironizált Stefán, de azért igyekezett Szulov nyomában maradni.

Alexej nem bírta rászánni magát a távozásra. Olyan biztonságban érezte magát a Kizil Kum peremén, mint soha. sehol.

– Kifelé! – üvöltött rá fentről a felettese. – Mi ütött beléd?! Itt akarsz megdöglenni?

– Itt! Itt fogok élni, – dünnyögte Alexej. – Hát nem érted, hogy benne vagyok a kozmikusban?

– Ez megőrült, – bosszankodott Jurij. – Mit tegyünk?

– Befednünk nem szabad. Elindulunk, s majd csatlakozik, ha akar. Szép kis Pythagorasz-hadművelet ez, barátocskám. Már csak az ördög hiányzik belőle, de nem kell azt a falra festeni, köztudomásúan ott van magától. Ecce!

Stefán rámutatott Tau-Teo-Mé semmiből materializálódott alakjára. Jurij arcán öröm suhant keresztül. A szaturnuszi komoly, rezzenéstelen tekintetével nézett rájuk, mintha csak tegnap váltak volna el egy exkluzív partin. Nem látszott észrevenni szomjúságukat, hosszú kardjával, melyről immár jól tudták, hogy kardnál sokkal több, az égre mutatott.

Jurij és Stefán követte szemével. Az égbolt elsötétedett. Nemcsak fölöttük, hanem körülöttük is sötét lett. A Nap helyén valami idomtalan éjfélete gomolyog vonaglott.

– És a Nap elfeketedvén olyan lett, mint a szörzsák...

– Henoch, – morogta Jurij. – Bibliai idők. De elég volt. Amitől én libabőrös vagyok, az már nem tréfa. Tau-Teo-Mé, térjünk vissza a valósághoz. Most nappal van, tehát legyen az.

A szaturnuszi halkán, nyugodtan felelt.

– Jön Crowley. És védi az apja. És apjával van az ő apja, akit szintén apja kísér. És azzal pedig –

– Azzal pedig az atyáúristen maga – méltatlankodott Stefán. – Mondja, mi az, amitől beijedt? Hiszen úgy mászkál itt a semmi és valami között, ahogy akar. És most felszólítom, hogy menjen a pokolba.

Tau-Teo-Mé nem sértődött meg, talán nem is hallotta a szavakat. Az eget kémlelte, s hosszú kardját most a földre irányítva kört vont a negyedik szobor, a Poimandrész-mélyedés köré, melyből végre előkászálódott Alexej. A kard nyomán tűz lobbant, nem egyszerű, barátságos földi lángok, hanem hidegkék, kegyetlen energiacsapda, mely úgy látszott: égiszt ért. A feketeség megtelt étellel. Villámok csaptak ki az apokaliptikus szörzsákból, horogként magukhoz kapcsolták a tűzfalat. Rengett minden.

– Mindennek rendelt ideje van, – mormolta Stefán.

– Példabeszédek? Vagy Prédikátorok? – érdeklődött Jurij. – Van valahol valami benne a vérről, valami nagyon fontos, amely elkerülte az emberiség figyelmét.

– Én megelégednék jelen pillanatban a Lévitáknak szóló tanácsokkal, – vélekedett Alexej. – Ki tudhatta, hogy a Biblia nemcsak a Könyvek Könyve, hanem a Kozmosz Forgalékönyve?! A Léviták legalább tudták az érintkezés szabályait. Maga a Kozmosz közölte velük.

– Ami azt illeti, ez itt van olyan érthetetlen, mint az égő csipkebokor. El is égünk ezúttal, – vélte Stefán.

A szaturnuszi a vállára tette a kezét. Tau-Teo-Mé annál jobban kedvelte Stefánt, minél többet froclizta az. Halk, nyugodt hangon tanította.

– A Föld különböző kozmikus eredetek eredménye. A korszakokat millió évek választják el. De Kayesha fenntartotta a kapcsolatot. Kayesha kozmoszpolgár. Láttá Golokát, ismeri a szivárványvért.

– Szűzanyám, adj türelmet, – morgott Stefán. – Most meg szivárványvér.

– Jön Crowley, s mit gondol, miért?

– Nézze, maguk röpködnek, eltűnnek és megjelennek, – sóhajtott Stefán, – a Földön már csak az a szokás, hogy jövünk-megyünk.

– Egy csepp vizet nem kaphatnánk? – kérdezte nehezen forgó nyelvvel Alexej.

A sötétségbe fehér nyíl fúrta bele magát, mintha repülőgép húzná maga után a kondenzcsíkot. Könnyedén szelte át az energiahorgokat, s kecses ívvel landolt egy utasszállító rakéta a Kizil Kum rengő talaján.

A szaturnuszi mintha elsápadt volna. Jurij lelkiekben olyan csüggedt volt, hogy jobbnak látta hallgatni. Alexejt a szomjúság szinte kómába döntötte, alig látott s hallott. Stefán nem volt keményebb náluk, csak kíváncsibb. Kitől tart Tau-Teo-Mé, ez a megalény? És mi köze Kayesha szivárványvérének, melyet valahol az Aydingkol mélye és számkódja őriz Turán Urának lüktető drágakő vééréhez?

A rakéta ajtaja felnyílt, s Crowley kilépett. Amint meglátta Tau-Teo-Mét, elhúzta ferde száját.

– Apám, – suttogetta. – Segíts!

A Föld felmordult. A talaj rengése rángatózássá vált, mintha a legendák leláncolt titánjai ráznák láncukat. A Kizil Kum kövei egekig ugráltak, s a Pamír felől sziklafolyó csúszott feléjük iszonyú gyorsasággal, mint lávafolyó. Ha nincs Tau-Teo-Mé energiaköre, már nem élnének, de még így sem fűztek sok reményt a kimenetelt illetően.

A szaturnuszi aggódva figyelte a Poimandrész-mélyedést. A vörös kő felszínre dobódott, s a kék lángoktól egyre lágyult. Még nem vált folyékonnyá, s Tau-Teo-Mé kardja mély szakadékot húzott köré.

– Apám, – mutatott a lüktető köre Crowley – adj egy cseppet a kozmikus vérből!

– Szaturnusz! – süvöltötte Tau-Teo-Mé. – Ne engedd ki körödből, ami többé nem lesz a tiéd!

– Úgy van, – dünnyögte Stefán. – Megértettem. Lebontható múlt, mint Apokalipszis. Eljutni addig a cseppig, amit megsemmisítve nem lesz jövő. Szétesünk, – nem leszünk, mert nincs Ős!

A sötétből vakító fény tört át, mintha transzcendentális kéz markolta volna meg a vörös anyagot: visszahúzódott vele a kozmoszba.

Mialatt a Kizil Kum nem mindennapi történései lejátszódtak, a bolygó valamennyi tengerpartja megváltozott. Az Atlanti-óceán európai partvonala csaknem félmétert süllyedt, míg az amerikai ugyanennyit emelkedett. A Csendes-óceán amerikai partvidéke viszont süllyedt, s az ázsiai emelkedett. Az Indiai-óceánban előbukkant két óriás-sziget, mint kiderült a későbbiekben, csodálatos tisztaságú hegyikristályból, s szikrázott, mint a mesék üveghegye. Itt-ott zöldesbarna jáde villogott benne, amit a geológusok „tigrisszemnek” is becéznek.

Érthetetlen módon megsérült a pápa, s kórházba kellett szállítani. A Vatikán pincéjét hajszáltrepedések kezdték ki, s az egykori ókeresztény katakombák egy része felismerhetetlen masszává gyúródott ismeretlen erő hatására.

Mintha pontos ismeretekkel rendelkezett volna a pusztító erő, ijesztő tünetek jelentkeztek a biológiai kísérleti intézetekben, ahol a kísérleti állatok megdöglöttek. Eltűntek olyan szérumok, melyeket erősebben őriztek, mint a svájci bankokat, s ez teljesen érthetetlen volt az emberi agy földhözragadt józanságához mérten. A trezorokat ugyanis nem nyitotta ki senki, minden zár érintetlen maradt. Titkosügynökök sora egyik pillanatról a másikra a semmit őrizte, csak még nem értesült róla.

Az általában elkülönített kormánypaloták iratanyaga mozogni, majd égni kezdett. De nem volt semmilyen tűzvész, és a kormányórség nem merte megfogalmazni, hogy láthatatlan kéz válogatott az anyagban, mert attól tartottak, beszámíthatatlannak nyilvánítják őket. Arra nem tudtak magyarázatot adni, miért a műholdakra, rakétákra vonatkozó anyag égett el.

A sivatagokban források fakadtak, s gejzírként szöktek magasba. Az ausztrál farmerek észlelték elsőnek, s azonnal köszönő táviratot küldtek Sydneybe, amit a világon senki sem értett meg. Az afrikaiak viszont bölcs nemtörődomséggel vették tudomásul a Szahara öntözését.

Ázsiában azt hitték a váratlan vizek láttán, hogy mégis visszafordították a szibériai folyók folyását, noha az Ob, Jenyiszej, Irtis, Angara és a többiek örült vágtaival rohantak továbbra is a Jeges-tengerbe.

Az Északi Sarkon a kutatócsoportok olyan olvadást észleltek, hogy azonnali elszállításukat kellett megszervezni. Néhány lelkes belga azonban kijelentette, hogy méréseik szerint az északi mágneses pólus elmozdult, s minden tilalom ellenére elindultak állításukat bizonyítani. Az expedícióval megszűnt a kommunikáció.

A Déli Sark kutatóbázisai vulkánok kitöréséről adtak hírt, de ezt már senki sem vette komolyan. A vulkanológiában élenjáró japánok közelítették meg legjobban az új kitöréseket, s elképedve szemlélték a kilenc halványan ibolyaszínű krátert. Ametisztvulkánokról még nem hallottak, de amit láttak, az annak bizonyult.

A fővárosokban sűrűn szennyezett levegő telepedett a házakra, s a fulladásos halálok száma meghaladt minden eddigi mértéket. A mexikóiak szerint megmozdult a Citlaltepelt, és valóban, a tűzhányó ingani kezdett. Ilyet ember nem látott. A hegy, az állandóság jelképe, megmászása diadal, az ember, a mozgó, nyughatatlan mulandóság diadala a természet változatlansága fölött. Rövid időn belül kiderült, hogy Mexikó nincs egyedül mozgó hegyeivel.

A lassú korrózió által rongált nemzetközi vezetékek hirtelen több helyen törtek el. El kellett zárni az olajcsapokat, megállítani a nyílt pályán a vonatokat. A Transszibériai Expressz gyakorlatilag lebénult.

A párizsi metró, nemcsak a franciák, hanem egész Európa büszkesége veszélybe került. Százerek rekedtek meg egy-egy érthetetlen okokból áramtalanodó szakaszon, mozgás se ki, se be. A polgármesternek meg kellett szerveznie a mentést, de a hozzátartozóikért aggódók szabályszerűen megszállták a polgármesteri rezidenciát. Párizs ostromlott várossá vált, noha senki sem készült bevenni sem Bastille-t, sem Versailles-t.

A Föld legnagyobb csillagvizsgálója, a kaukázusi állomás rohamos gyorsasággal közeledő fénypontot észlelt. Benjamin Fludd, a misztikus és okkult erők nagy ismerőjének leszármazottja, világhírű csillagász és született optimista ezúttal elborzadt. Az azonosíthatatlan mozgó fénypontot kénytelen volt összevetni ősei irataiból ismert Végzetcsillaggal, a Nemezissel. Kollégái mézersugárzást jeleztek a Szaturnuszról. Fludd lebonyolított néhány telefont, mely egytől egyig azzal végződött: „Stet!”, ami a latin „Maradjon!” megfelelője. Egyszerre lépett fel a nyilvánosság előtt titkolt Hold-szanálási program lehetetlensége. Fludd villámgyors esze, Flammarion-forrásanyagának ismerete segítségével tisztán látta, a Hold döntő stratégiai tényezővé lépett elő. A Nemezis, ha tényleg az, aminek sejtik, új kozmikus történelmi korszakot jelent.

A felgyorsult események megakadályozták az embereket abban, hogy tükörbe nézzenek, pedig nem ártott volna. Egymást persze látták, s agyukon átsuhant, szentistenhogynévezki, de azt nem tudták, hogy a másik róla ugyanezt gondolja.

A büszke emberi nem, mely Bábelével egykor az egeket ostromolta, mely azt hitte, hogy játszva elhagyja a Földet, és könnyedén gyűri le a gravitációt, mely kozmikus gyarmatokról írt fércregényeket, mely képzeletben úrharcosokkal, birodalmakkal népesítette be a Kozmoszt, és még csak nem is sejtette, hogy saját butaságának tanúságtevője, mely hol azt hitte, hogy

mindenki arra vár, hogy épp ezt a bolygót gyarmatosítsa, mely pöffeszkedően sejtbiológiájával kimérák új tömegét hozta létre, nem okulva abból, hogy ezt és ÉPPEN EZT már megsemmisítette két vízözön, mely arra hivatkozott, hogy számol, és matematikájával hamis arányokat hozott létre, ez az emberi nem hirtelen megöregedett és megbetegedett.

A hajak kihulltak, a szemek beestek, a has felpuffedt, a belek rohadtak, a vesék nem működtek, az agy hájban és vízben fuldokolt, sejtek burjánzottak, és a vér felhígult, valósággal önmaga összetételének tízszeres, majd ismét ennek a tízszeres, aztán ismét ennek a tízszeres hígításává változott. Nemcsak a Nap lett rövid időre „Szörzsák”, hanem az ember is „Börzsák” némi lábónjáró tengeri sósvízzel.

Senki sem merte bevallani, hogy ezek a hajdanvolt lények meghaladják számukban a 12 milliárdot, s nincs az az épeszű matematikus, aki ezeknek élelmiszert, lakást, megélhetést vagy életteret merne kiszámolni. A fogalmak elveszítették eredeti tartalmukat, napozni annyit jelentett, hogy bőrrákot beszerezni, lélegezni szinonimája a fuldokolni, enni annyit jelent mint mérget bevenni, hiszen radioaktivitást sugároztak az állati hullák, Geiger-Müller számlálók buzgón ketyegtek a temetőknél.

Rochlitz asztalán megszólalt a Rex-csoport vészcsengője. Összesen tízen voltak a világon, akik a kódot ismerték. Nem vette észre, hogy csontbőrre soványodott keze reszket, amint vételre kapcsol.

– Rex 13.

– Pittmann. Barátom, azonnal hívja föl Frickert. Ez az örült rászabadította a világra Crowleyt, érti mit jelent ez? Tudott erről? Azt kérdeztem: *tudott erről?*

– Nem.

– Mertem remélni.

– Fricker ismeretlen helyen tartózkodik. Nyomára jutott a Grálnak, és utoljára a Vatikán Pincéiben látták, de mint tudja, ott valami katasztrófa történt.

– Amennyi katasztrófa történt az utolsó 24 órában, ahhoz képest ez semmi. Figyelj, fiam. Nyomatékosan figyelmeztetlek: kerestess Frickert. Ne törődj semmi mással. Végeztem.

Rochlitz nem ért rá fölállni, a vészcsengő újra szólt.

– Rex 13.

– Terg. Tudott róla, hogy eltűntek a samatobryni szobrok? Azt kérdeztem: *tudott róla?*

Rochlitz visszafojtotta a lélegzetét. Ismerte az Adeptusok stílusát, de sosem bírta megszokni. Durvák, lényegretörőek, számonkérőek, s néha összetévesztik a lábtörlőjükkel. De el kell ismernie, először használják a vészcsengőt, s amiért teszik, az nem semmi.

– Ember, hall engem? Elindult öt sardonix-lény sétálni, sétálni, de nem tudja senki, hogy hová. Biztosabban ülhetnének a bolygó teljes atomarzenálja fölötti mesebeli házikóban. Riassza a Camel-csoportot, egyedül nem boldogulnak! Végeztem.

Rochlitz szerette a tükröket, s mindenütt, ahol előfordult, tükrök vették körül. Tevékenysége közben gyors, pihentető pillantásokat vetett tükreibe. Gyönyörködött dús, hullámos hajában, gyönyörködött hosszú szempilláiban, mellyel mindig jókor rejtette el kemény pillantását. Makulátlan bőre, karcsú nyaka, mely az idők folyamán sem vastagodott meg, mosolyra készítették gondoktól összeszorított ajkait. Narcisztikusan szerette önmagát, s mikor most a tükörből egy megőszült, csapzott, nyúzottan verejtékes arc nézett vissza rá, hirtelen megkövült. Mit érdekli őt a világ baja? Itt a magáé, itt a homo esztétikus eltűnése, itt valaki más ül!

A Rex nem volt többé király. Görcsösen kapaszkodott az asztallapba, hétköznapien kijött a sodrából, s teljes erejével a tükörbe vágta kétszínű tollát. A csörömpölés magához térítette. Meghallotta a vészcsengőt.

– Rex 13.

– Kewin. Nem Cézár Kewin, hanem Aphrodite Kewin.

– Nem értem. Cézár Kewin feleségével beszélek?!

– Rochlitz, emlékszik arra, hogy Pittmann nem engedte felfedni Cézár Kewin titkát?

– Azt, hogy Ön C. R.?

– Ez már nem titok. De az, hogy én egyszemélyben vagyok a saját feleségem, hogy én vagyok Cézár Kewin és Aphrodite Kewin–

– Nem mondja komolyan. Eszénél van egyáltalán? Miért hívott a vészköddal?

– Mert nem tudok átváltozni! Eddig akkor voltam Cézár, amikor akartam, s akkor Aphrodite, amikor tetszik. Kereszt és rózsá. De most! Nincs visszaút. Nő vagyok.

– Gratulálok. És most félre a beteges rögeszméivel. Vé–

– Várjon. Ha átváltozik Rózsakereszt Rózsává, eljönnek érte.

A Rex csoport nagyhatalmú ura nem tudta, sírjon vagy nevéssen. Csakhogy Cézár Kewin születésének körülményei, ahogy őrzik a páholyok minden lépését, óvatosságra intette. Mivel jól ismerte Cézárt is és Aphroditét is, rájött, hogy nem azt közölték vele, hogy a Rózsakeresztesek Nagymestere transzvesztita, hanem azt, hogy különböző testekbe képes belesétálni, illetve azokat egyesíteni. Csakhogy, mikor Aphrodite szült, ki a fene ivott áldomást a bábura? És mikor Cézár mint Nagymester működött, ugyan ki az ördög tangózott Aphrodite testében? Akárhonnan nézte, többete támadt mind testből, mind lélekből. És rájött, hogy nagyot tévedett, mikor azt képzelte, hogy ismeri Kewint. Nem ismeri ezt a lényt, ezt a nőt, ezt a férfit, egyáltalán érvényes-e a szó, hogy ember, erre az emberre? Nyilván nem. Az utalás arra, hogy „ha Rózsává lesz Rózsakereszt, eljönnek érte” túlmegy a Titkos Páholyok tudásán.

Eszébe villant Lengyel Rudolf barátnője, az az író, akivel képtelen tisztába jönni, az írta a művet, ahol szó van ilyen lényekről, de Atlantisban. És ebben a műben úgy szerepel a Hörbiger-elmélet, mint galaxisformáló erő. Mikor lezuhan a Második Hold, a Földből kiszakad Atlantis, s vele együtt minden, ami arany. Pályára áll a Vénusz. Az Esthajnalcsillag. Megszülettek, – ez a címe, de kész rejtély, kik születtek meg. Ez a nő sosem fejez be semmit, amit ír. Lehet, hogy ez másoknak tetszik, lehet, hogy gonosz tudatosság rejlik benne: az elhallgatásé. Bár, Tarottit, aki túl közelről ismerte Aphroditét, elhallgattatták. Rochlitz tisztán emlékezett rá, hogy a képtelen regény egy bibliai idézetet biggyeszt a végére. „És láttaték nagy jel az égből, egy asszony, aki a Napba vala felöltözve, és lábai alatt vala a Hold, és az ő fejében tizenkét csillagból korona.” Hogy lehet egy művet így befejezni. De lám, lehet.

Nem lehet. Nincs tisztázva a hatodik emberfaj kérdése.

– Önt mesterségesen hozták létre. Mint férfit, vagy nőt?

– Ugyanaz pozitívban és negatívban. De az, hogy Aphrodite maradtam mindörökké, azt jelenti, hogy valahol közbeavatkoztak a Lemurok. Érti?

Rochlitz nem értette, de nem tolazkodott. Kimerítette ez a beszélgetés. Örült a csendnek, sejtette, nem lesz hosszú. Így történt.

Arepo jelentkezett.

– Emlékszik a Szu Csong levélre, melyben Kína hivatalos helyreigazítását kéri az égtájak színeinek? Dél: kék helyett vörös. Nyugat: vörös helyett fehér. Észak: sárga helyett fekete. Kelet: fehér helyett kék.

– Emlékszem. Ellenőriztük, de nem érthető.

– Eddig nem. De most, mikor tudjuk, hogy a kozmoszpolgár vére és bolygója kozmikus arany, most értjük! Időszámítás előtt 9 548-tól nincs kozmikus sárga színünk! Nem a változásokban áll a lényeg, hanem a feltűnő hiányban!

– Nem értem.

– Mit nem ért? Nem az elsüllyedt Atlantiszt állt aranyból, hanem a kiszakadt Atlantiszt! Végeztem.

Rochlitz nem szerette, ha mások szakítják meg a telefonvonalat, de most nem bánta.

Hogy van ez? Kína azért kutatta a köztes létet, azért tanulmányozza a bardót, mert tudatában volt a sárga szín kozmikus jelentőségének. A „sárga veszedelem” nem földi és nem is ázsiai! Kozmikus.

Ötödikként Cecini riasztotta. Közölte, hogy Zaddik Zila pártfogoltja, a füle hallatára „Utolsó Avatarának”, azaz inkarnációnak – amolyan majdnem-istennek – nevezett Simber Oka BIS-be ment, s elfogadta az Új Atlantiszt Fekete Nappal.

Rochlitz tudta, hogy ezt a Fekete Hattyúnak köszönheti. Most aztán szembenézhet Tarakával, Otkarival és Umbrával, a háromszor tekeredő kígyó élő valóságával. Arról nem beszélve, hogy mekkora veszélyt jelent Simber Oka BIS-ben. Ez már csapás volt a javából. BIS, DHUPA, SZEVAN, AYDINGKOL – csupa olyan hely, ahol a jövőt illetően döntő dolgok játszódnak le, mégsem képes kezében tartani. Vészcsengő.

– Rex 13.

– Szervusz, Robert. Itt Lengyel Rudolf beszél.

– Tudom. Meg fogsz lepődni, de te vagy az egyetlen, aki köszön, mielőtt belekezd mondókájába. Hozzám szólsz, és nekem.

– Kerestük a 12 madarat. Megvan. Kerestük a 10 tárgyat.

– És megvan?

– Figyelj! Dhupában: gyémánttrón, gyémántjogar, a VÁNDOR katasztrófájának szőnyege, és az Emberáldozatok Asztala. Jerevánban a Konta-Lándzsa, Jeruzsálemben a Menóra, s a Vatikánban – legalábbis azt hisszük, hogy a Vatikánban – a Grál-serleg, Torinóban a Lepel. S most figyelj: a Tenet Adeptus oldalán megjelent az Obszidián Tör! Aydingkolban pedig a Tektit Vár.

– Biztos vagy benne, hogy éppen ez az a Tíz?

– Végeztem.

Rudolf nem búcsúzott el. Megsértődött?! Vagy bizonytalan? Mért lenne bizonytalan, mikor a képlet összeállt? Nem véletlen az egymást kiegészítő-erősítő történések rohamos gyorsasága. Rochlitz várakozva nézett a vészcsengőre. Nem sokáig.

Hetediknek Della Rosa jelentkezett, s igen nagy önuralommal, de feszült fejhangan számolt be a Vénekkal történt találkozásiról, Szergej Szulov Sugárzóként megtett útjáról, sőt –

jelentkezéséről a samatobryni szaturnusziaknál, akik ötmillió ötvenötezer évig szenvedtek a Himalája fogságában.

– A thulerunék Fekete Sugárzók, Rochlitz! És a simán Sugárzóvá alakított Szulov: Fehér Sugárzó. Mivel jelentkezése pillanatában már áttörte a Vérvonalat, túl volt Golokán, ez azt jelenti, túl volt mindazon, amit emberi agyunkkal még felfoghatunk. Több mint 2400 trillió kilométerről, 240 millió fényév távolságból megindította a sardonix-lényeket! Tud követni?

– Magát igen, a Sugárzót aligha. De nem értem, miért adtak ekkora erőt a kezünkbe a thulerunék? Hiszen megszűnt a hiány, a biológiai-Möbius tér újra ép, s az ember lehet AK-AS-HA!

– Lassan a sugárzással, Királyom! Majd ha eléri Lemurt. Majd ha egyesül vérünkben a jobbról balra tartó vörösarany és balról jobbra tartó zöldarany! Majd ha megtudjuk, ki háritotta el fejünk felől a végzetet, ki volt képes kommunikációra a Fekete Napokkal. Mert nem a Vének.

– Akkor a Vándorok.

– A Vándorok elmentek. Az általuk mutatott úton halad Szulov TELJES TUDATTAL! Intellektuális energiánk van! Vége.

Megtudni, ki háritotta el a végzetet? Vajon csakugyan elhárult a katasztrófa, csupán azért, mert nem jelent meg az égen 1993 szeptemberében a 2 Nap és 2 Hold?! Való igaz, aki képes a kozmikus matematikára, a menóra-kommunikációra, talán. A 7 sík: fizikai, szellemi, éter, asztrál, kauzál, buddhi, atman kik számára áttekinthető?

Rochlitz kihasználta pillanatnyi lélegzetvételét, hívta a Közvetítőit, s kiadta utasításait a Goloka-csoportnak. Ez a tamil tudósokból álló részleg ismerte a világ legrégebbi összeköttetéseit. Amit az IDŐ tudatosan vagy tudatlanul kitörölt a biológiai-Möbius-tér összefüggéseiből, a Goloka-csoport megpróbálja restaurálni. A Rex 13-at bosszantotta, hogy egy szál nem sok, annyit sem ismert közülük. A keletiek alapvető szokása szerint szellemi munkájukhoz abszolút ismeretlenséget követeltek, igaz, – ezen kívül nem kértek semmit. Alig fejezte be utasításait, mikor Rachel Söderalm jelentkezett.

– Azt tanácsolom, azonnal hívja Benjamin Fludd-ot. Valami alapvető dráma készül, Nostradamus 1999 alapján. Ami teljesen kihozta a sodrából Benjaming: a VÁNDOR és a NEMEZIS találkozása. Ez több elméletet halomra dönt. Elsőnek azt a magabiztosnak látszó hármas osztódást, hogy a második Hold lezuhanása irányított robbantás volt, melyből lett az arany Vénusz, az ezüst Plútó, és a plutónium Nemesis, amit itt állítottak pályára. És ki tudja, hová tart. Nos, akárhová tartott, most idejön. Fludd leállította a NASA/92/RP-6 programot, szinte az utolsó másodpercben. A Hold marad. De a helyzet vészesen ismerős: a Hold az utolsó védőpajzsunk a Nemesis ellen, ha addig nem képesek másra. Végeztem.

A magányos ember egyelőre képtelen volt hívni bárkit is. Nézte a telefont, s tudta, hogy többé nem szólal meg. A kilencedik, aki számkódját ismerte, Szergej Szulov volt, aki a Lemur felé tart, immár az EMANÁTOR felségterületén lévő lara-űrben.

A Tizediket nem ismerte. Fogalma sem volt róla, ki hívhatja még, csak azt tudta, Pittmann „Alef Embernek” nevezte.

Rochlitz nem tudta, hogy Turán Ura „pályára állított új bolygót” az Idők mélyén, s nem hívta föl Fludd Benjamingt.

Mialatt Terg és Pittmann riasztotta a Rexet, s mint hitték, általa minden olyan erőt, melytől a bolygó léte függ, az Adeptus Tenet Dhupába ment. Szambhava Gurudév és a Lemur már várták. Lótuszülésben, Kelet felé tekintve, tenyerüket a térdeken nyugtatva pihentek. Egyetlen

szó sem esett köztük, míg meg nem jelent Szu Csong, aki azonnal átvette a pihenésnek és eszmecserének számára is legkellemesebb formáját.

– Örömmel és boldogsággal tölt el látogatásod, – szólt nyájasan a láma. – Megtetted végre az utat az IDŐK URÁHOZ. És most már tudod, miként jutunk Időről Időre.

– A Fekete Úr szavaitól csak okosabb lettem, de nem bölcsebb, – viszonzta a nyíltságot célratöréssel Szu Csong. – A Zodiákus 12, a madarak 12, majd ásványok 12, tárgyak 10, fények 9, hangok 8, színek 7 számköréről beszélt, mint Golokához vezető Útról. Utánaszámoltam.

– Ó, ez nagyszerű, – duruzsolta a láma. – Kitűnő, igazán elismerésre méltó teljesítmény. Sosem lennék rá képes.

– Szambhava Gurudév, melletted a Lemur ül, aki Golokán túlról érkezett! Tőle kérdezem, helyesen számoltam-e, amikor azt mondom, hazája, Lemur 4 600 milliárd fényév a Napunktól?!

– Helyesen számoltál. Ez a kis Tau pálya. Választóvonala az Ismeretlennek. Fehérnek és Feketének fordulata.

– Értem. Ahogy a Hét Ég a Szivárványnaphoz vezet, mely körül kering Goloka, úgy a Lemur fölé is Hét Ég borul, egyre távolabb vezetve.

– S mégis egybezár. Képzeld magad elé egy homokórát. A vékony lyuk, melyen átpereg a homok, felőlünk nézve Goloka, de másik oldalán már Lemur. Más tér, más idő. Új TÉRIDŐ.

Szu Csong bólintott. Eddig megvolnánk. De most jó a nagyja.

– Zárd aurádat, szólítsd legrégibb Énedet, – biztatta a Gurudév. – Brahma 1 napja 64 millió 420 ezer földi év. Látott alászállni, mint Azazelt.

– Brahma is Golokán innen való, – sóhajtotta Szu Csong.

– Ismered a Zodiákus Csillagértelmeit, a Madárkörből érkező Sybillákat, az Ásványkörből a Véneknek becézett Thulerunékat, a Tárgykör Buddháit, a Fénykör Kerubjait, Szeráfjait, a Hangkör Trónjait és Nephilimjeit, a Színkör Atmanjait – foglalta össze a Zaddik. – Őrzöd a Golokáig eljutottat, aki elhozta az embereknek az örökkévalóságot. Nagy hatalmad az Idők során még nagyobb lett.

– Lényegtelen. A korszak megváltozott. A Vízöntő idején megindul a „tikkun”, és nem tudható – hol áll meg az Emanátor.

Szambhava felemelte nyitott kezeit, s keresztbe nyúlva megérintette jobbjaival a bal, s baljaival a jobb vállát. Nem szólt. A Lemur is összezárta nyitott tenyerét, öt ujjával zárt lótuszt formázott. Nem beszélt. Várakozott.

– A Földet elhagyták a Csillagértelmek és a Sybillák. A thulerunék elvégezték az utolsó átszellemítést, s a Föld újra rendelkezik intellektuális energiával. Csakhogy a Sugárzó elhagyta Golokát, s a Lemur felé tart. Tudnom kell: mit talál ott? Hogy néz ki, ha a hasonlatnál maradunk, a homokóra másik oldala? – kérdezte Szu Csong.

A Lemur még nem szánta rá magát a válaszra. Ismerte a Kayeshát őrző négyszer 39-es számkódot, s annak összefüggését a 200 milliós szorzattal.

– A Lemur napja a Telchin, a Fekete Napok Ura. Utána következik Madbara, Dvikoha, Mu. és Turán. Végül Mudra, Phoba.

– Értem. Phoba, azaz Átváltás a Halál helyett. Ez a Nagy Tau.

– Így is nevezik, de a Nagy Tau szellemi ura Poimandrész. Legtöbb kozmoszértelem sardonixban él, s a kozmoszvér hideg.

– Hideg, mint az arany.

– Hideg, mint a kígyó. Nézz szembe a tényekkel: Kayesha Fekete Sugárzó, s mégis fel kell ébreszteni. A Föld törvényen kívül helyezése csak általa szüntethető meg, benne egyesül a Fehér Napok és Fekete Napok minden humanoid-fajtája.

Az Adeptus Tenet végre mindent megértett. A Föld van kiszemelve tehát a nagy kísérletre, a két nooszféra találkozására. Az Emanátor lépésről lépésre halad az űr felszámolásában. Olyan energiateremtő galaxisokra van szüksége, melyek anyagot teremtenek, akár hang, akár fény, szín, vagy ásvány formájában. A végtelen teremtés végterméke a bio-lény, átmeneti formája az Intellektuális Energiának. Ahol nincs Interactio, nincs Együttműködés, ott megáll az inkarnáció. A Lélek, a kozmikus Vándor meghal a testtel együtt.

Azazel és társai nem tudták, hogy olyan bolygón küzdenek az inkarnációért, mely megtagadta az Interactiót. Lázadó angyaloknak tűntek, holott csak áldozatai lettek az Időnek. A Fekete Úr teljes joggal nevezte mindnyájukat Isten majmainak. Fenntartották a reinkarnációt a kozmikus inkarnáció nélkül, ez az a tett, amit csak egyszer lehet elkövetni. Az emberi agy egyre többre emlékszik őseinek hitt, valójában önmagát ismétlő életéből. Semmi másra. És soha el nem hagyhatja a Földet. Inkarnációs energiája nincs. Egy Hold-bázis létrehozásához sincsenek meg az eszközei.

És az Emanátor elhatározza: esélyt ad a kompenzációra. A Vándor feladata megtalálni és felrobbantani az Időbolygót.

Szu Csong tudta, a Nemezis nem a Föld felé tart, hanem a Szaturnusz felé, mely várja őt.

A thulerune eszme

Micui úr háza kiürült. A thulerunék eltűnése után elsőként Gallenburgék tértek haza Berlinbe. Ezután Pittmann és Terg utaztak, majd Arepo köszönte meg az elegáns japán vendéglátást.

Mordecháj és Erna maradt legtovább. A Héja valószínűtlenül szelíddé változott. Szerette volna, ha Buddha XX. századi reinkarnációja helyett végérvényesen Ernst Stellerrel lenne dolga. De Mordecháj nem kívánt visszatérni Európába. Igaz, nem kívánt tovább maradni Indiában sem, noha Micui Takakage egyszerűen neki ajándékozta a kalkuttai rezidenciát, miután visszatért szeretett Nipponjába.

Erna általában a kerti függőágyban tartózkodott, onnan figyelte Mordecháj átváltozását, mely külső és belső volt egyszerre. Szemei keskennyé szűkültek, akár az ecsettel festett kékszilva. Szögletes álla eltűnt, helyette ajkai alatt kicsúcsosodott, s ezen helyre kis kínai szakáll lengedezett. Hogy csinálta, hogy nem, de csontozata összement, csaknem félfejjel lett alacsonyabb egykori önmagánál. Ho úrral kínai ruhát hozatott, sőt fapapucsot és legyezőt. Mikor így jelent meg Erna előtt: a lány rémületet érzett. Életében sosem kavarta föl így semmi. A kedves, barátságos szellemiségnek nyoma sem maradt. Valahonnan az Idők mélyéről, a Li mesterek kifürkészhetetlen tekintete nézett rá.

– Megjijedt, Erna?

– Úgy néz ki, mint Fu Man-chu. Rémes. Kegyetlen nézése van, tudja? Mit akar ezzel az idétlen maszkkal? Csak nem készül Kínába?

– Nos, nincs még egy olyan nép, melynek megnyeréséért hasonulni kellene hozzá. Van egy barátom Hofejben, Nan-csüan. Világhírű csillagász, s elsőosztályú régész. Meghívott, és én elfogadtam a meghívását.

– Ez eddig rendben van, de kicsoda most Ön valójában? Ez a mandarin-copf, a vörös köntös, a beavatottak öve. És a legyező!

– Mi van a legyezőmmel? Nem jól tartom?

– Szenzációsan! Hisz éppen ez az! Így csak született kínai hordja ezt a kelléket!

– S miért ne lehetnék született kínai? Van egy nagyon régi kínai dal... Ha ezt hallom, eszembe jut a múlt.

– Szeretném hallani.

Ez a nő volt, s a férfi megértette. Elmosolyodott, s mély, puha hangján elénekelt a dalt.

„Ott, ahol a Sárga Folyó hömpölygőn Zöld Partot ér,
Icipici házban, rózsás kertben csöpp lányka él.
Szerette őt valaki, de mily furcsa, – nem látta még!
Hajnalonként hallhatta csak lágy énekét...
Gyere, Kicsi Kincsem, úgy sincsen hű párom még,
Ó, ó, ó, ó, ó! Jázminvirág! Légy az enyém!
Csak a csókod lesném, száz estén, jöjj hát felém!
Ó, ó, ó, ó, ó! Jázminvirág! Szívem tiéd!”

– Gyönyörű, – sóhajtott Erna. – És Jázminvirág létezik. Vár valahol a rózsás kertben. S ő is földigérő vörös selyemköntöst visel. És az öve, – ez itt a kérdés! Beavatott-e Jázminvirág?

– Ne feledje, én Nan-csüan barátomhoz megyek. Nem ismerek semmiféle Jázminvirágot. De vihetek vendéget. Jöjjön velem.

Erna elábrándozott. Csak a csókod lesném, száz estén... Eközben az újdonsült Fu Man-chu és barátja, Nan-csüan a megfelelő időpontra várnak. Mikor a sardonix-testű thulerunék elmentek, egyedül Mordecháj őrizte meg a nyugalmát.

– A Thulerune Eszme a legerősebben időhöz kötött eszmeiség. Mondhatnánk úgy is, mivel az IDŐBOLYGÓ eszméje, félelemre nincs ok.

– A rendelt időre gondol?

– Igen. Ha összekeverjük az Idő síkjait, ha nem tiszteljük az okokat és következményeket, ha az unidirekcionális eseményekben nem vagyunk képesek felismerni az „Üzenetet”: elvesztünk.

– A Ji Csing. Mindig és mindenütt a 3 500 éves kínai jóskönyv!

– Nézze, kedvesem, nem kell velem jönnie, ha nem akar. De ne keressen kifogásokat. Vagy ne a Változás Könyvét tegye meg indokai okának. Mondja azt, hogy utálja a fecskefészek fogásokat, a száznapos tojásokat, a szárított tücsköt, stb. A Ji Csing sokkal nagyobb hatással lesz az emberiség történetére annál, hogy viccelődjünk vele.

– Azt hittem, sosem veszíti el a humorát.

– Azt nem. De a türelmem véges.

– Mi van a Ji Csingben, ami nem volt benne a Sybillák híres Mindentudás Könyvében, a Poimandrészban?!

– Nem ismeri egyiket sem, Erna.

– Hisz éppen azért! Ismerem viszont a legendát. A Sybilla előbb 12 kötetet ajánlott fel az uralkodónak, de nem kapta meg, amit kért. Sorra tűzbe vetette a köteteket, s egyetlen egyért, az utolsóért, ugyanannyit kért, mint kezdetben a 12 kötetért!

– A Sybillák bölcsék voltak, kedvesem.

– Ezzel még nem hallottam nőt megtisztelni. Mordecháj, mit ér az ember, ha nő?!

– Szerintem ugyanannyit, mint a férfi. Ne lihegje túl, ezt a jelenlegi helyzetet. Jöjjön Kínába.

– Nem. Jobban érdekel Görögország. Látja, rávezetett, mit kell tennem. Semmit sem értek a Távol-Keletből. Semmit sem a Ji Csingből! Csak menjen Nan-Csüanhoz, akivel minden bizonnyal megfejtik a „kínai malomköveknek” becézett korongokat. Én viszont a Pythagoreusok nyomába eredek. Aki minden tudását a Sybilláktól kapta.

– Persze, fogalma sincs, mire vállalkozik. A Poimandrész hatos számrendszerű. A Ji Csing a kettes számrendszer nyolcas számrendszerű interpretációja. Elhiszem, hogy Önök, akiket arra neveltek, hogy valamennyi földi nyelvet értsenek, sokat tehetnek az összehasonlító szövegrendszerek területén. De ne akarja elhitetni velem, hogy a Fehérhajúak képesek a különböző számrendszerek dekódolására!

Erna elégedetten sommázta, elérte, amit akart. Mordecháj nem akar elszakadni tőle. A gondolata is idegesíti, hogy csodálójá, a világszerte ismert „repülő riporter”, becenevén Héja, Európát választja.

Még egy ideig elvitatkoztak arról, melyik legenda vezet el az IDŐ szerkezetének megértéséhez, de útjuk kettéágazott. Szakszavakkal vitáztak a „Jelenidőpontról”,

„Múltsféráról” továbbá „Sajátidőről” és „Sajátidőtérrel”, s Erna megragadt annál a ténynél, hogy a „tachiont” befogó téridőt először a görögök ábrázolták Uroborosz Kígyóként.

Lelkesen felolvasott örökké magával cipelt jegyzetéből.

„Herakleitosz úgy magyarázta hajdan, hogy az uroborosz formai megjelenésében egy kör területén egybeesik a kiindulási és a végpont (egy körbe száguldó tachion?); kígyó, amelyik a farka felé halad. Nevének jelentése: farkfaló kígyó. Máshol azt olvashatjuk ugyanerről, hogy olyan folyó, amelyik a forrása felé folyik (vagyis visszafelé)...

Az Iliász XIV. énekében viszont ez az uroborosz az „első nemző” megtisztelő jelzővel dicsekedhet!”

– Gondolja meg, Fu Man-chu! A Kígyó – IDŐJEL! A hármas tekeredésű, kétfejű adeptusi kígyógyűrűk csak Európában találhatók!

– Ne bosszantson, Erna! Egész Távol-Kelet legnagyobb csillagjegye a Sárkány-Kígyó!

– Jó. És ennek nyilvánvaló szakértője Nan-Csüan barátja. Ámde, mielőtt végleg átengedném neki, még egyre felhívom a figyelmét. Hamburgi barátaim közé tartozik Viktor von Stoff, aki nyomában van a gravitációs-hologramnak. Akinek körében olyan matematikusok és fizikusok gyűltek össze, akik szerint a Grál nem kehely, nem kozmikus vér és egyéb misztikum, hanem a G-HOLOGRAM!

A szilvavágású szemek még keskenyebbre szűkültek. Erna elvette a legyezőt, s az arca elé emelte. Ennek védelmében a veszedelmes erejű pillantástól, suttogetta.

– *Előbb* Görögország, *előbb* Hamburg! Kína várhat. Kína vár több mint 18 ezer éve! S ha eljön Stoffhoz velem, ígérem, hogy elmegyek Önnel Nan-Csüanhoz!

Mordecháj elgondolkozott. Az időfizikusok vonzása erős volt, de az idő sürgetőbb, mint Ernának feltárhatta volna. Ugyanakkor mégis Heidegger tette föl helyesen a kérdést: „KI AZ IDŐ?”.

Elszánta magát az őszinteségre. Ernának meg kell tudnia, milyen döntő szerepet játszik Távol-Kelet a Föld jövőjében.

– Valamit elhallgattam, kedvesem.

– Jellemző. Kiteszem a lelkem, pont a lábai elé. Sétálhat rajta kedvére, s észre sem veszi, hogy a szívemen lépked. Tudja, a mi kis gravitációs lényünk tele van kisebbségi érzéssel, s a zru-értelemmel bírók ezt nyugodtan kihasználják. Ennek elemzése iszonyú messzire vezetne. Nem én fogom elvégezni, csak elmondtam, mert el kellett mondanom, hogy megkönnyebbüljek.

– Látja, ez szép volt. Köszönöm. De ennek a másik oldala sem kevésbé véres. Most magyarázta el, milyen nehéz szeretni engem, holott egyébre sem vágyom, mint az ellenkezőjére. Úgy szerettem, hogy ez legyen könnyű Önnek! Szép vagy boldog lehet ezer nehézség közepette is, de a könnyedség az a varázs, amire azt hiszem meg kell tanítanom.

– Elmegy Nan-Csüanhoz?

– Persze. Épp azt akarom elmondani, miért.

– Nem érdekel.

– Ez méltatlan Önhöz. Arról nem is beszélve, hogy nem igaz! Majd meghal a kíváncsiságtól, de nem engedi, hogy nekem legyen igazam.

– Ugyan, ugyan. Hiszen nem lenne világ a világ, ha nem Önnek lenne igaza! Egyáltalán volt erre példa?

Erna átnyújtotta az elorzott legyezőt, s elegánsan kilépett a függőágyból. Vérig volt sértve. Eszébe jutott a Fehérhajúak szigete, a boldogság könnyű szárnya Delano mellett. Nem kellett magyarázkodnia soha senkinek. Nem rontották el az eseményeket félreértések. Igenis, nehéz a halhatatlanokkal. Még az sem elég nekik, hogy halhatatlanok.

Mordecháj könnyedén olvasott Erna gondolataiban, és felujjongott, mikor a lányt elfogta a Delano-nosztalgia.

Megfogta mindkét vállát, ezzel megállította. De a lány nem nézett rá, hanem valahová messze, s a szeme könnyben úszott. Ereje végéhez érkezett.

– Figyelj, – váltott tegezésre a férfi. – Mestered nem halott. Delano a bolygó Koordinátora. Harca a Fekete Úrral végső szakaszához érkezett. Azok, akik ezt előre látták, azt tanácsolták: olymódon rejtőzzön, hogy mi, akik képesek vagyunk elolvasni a gondolatokat, főleg mi ne tudjunk a hollétéről. A nyitott agy letapogatásával sokan visszaélnék. Nemcsak én vagyok képes mások agyába látni, hanem mások is az enyémbé. Végiggondoltad egyszer is azt a bonyolult magatartást, amit ez eredményez?!

Erna szeme pillanatok alatt felszáradt. Mohón nyelte a szavakat. Delano a Koordinátor! Aki szeme láttára sülyedt el azzal a szigettel egyetemben, ahol felnevelte, kiképezte őket! Ahol alig volt nevük, csak számuk, így nevelte őket katonai eszközökkel mesterstratégának. Egy pillanat alatt megértette, ahányan még élnek a 216-ból, azokról Delano tud mindent. S éppúgy nem veszi fel velük a kapcsolatot, ahogy nem veszi fel a még a Földön tartózkodó reinkarnációkkal.

– Az Időtűkrök miatt? – kérdezte kissé rejtélyesen.

A férfi bólintott. Végigmutatott önmagán, főleg a zrut takaró mandarin-süvegen. Szája gúnyosan lebiggyedt, amire Erna kacagni kezdett, és csak nevetett, s nem tudta abbahagyni. Mordecháj előbb csak fogát villantotta ki, hűvös, északi stílusa azonban feloldódott a lány jókedve láttán, és most már vele jön, egészen biztosan.

Dina és Frici kiwit evett. A két fiatal gondterheltnak látszott. Dina otthona mindig varázslatosan hatott Fricire. Minden óriási volt, hatalmas szekrények, intarziás komódok, mély, süppedő plüssfotelek, melyek egyikének mélyén biztosan ott olvasott vagy szunyókált Dina apja. Az öregúr ellenállhatatlan ember volt, aki ismerte, az meg is szerette azonnal. Hosszú, fehér szakáll, még tömöttebb fürtösen ezüstös haja, vékony, karcsú ujjakkal rendelkező erősfogású keze, mely soha nem remegett vagy izzadt, elárulta az erős egyéniségű egészséges embert. Szeme körül sugaras ráncok húzódtak, homloka viszont sima volt és magas. Frici legjobban azt szerette, ha Webber olvasott, s ezt a súlyos, óriási homlokot a lapok fölé hajolva látta. Misztérium volt, amilyen gyorsan lapozott, és ahogy növekedtek asztalán a könyvek. Ha megkérdezte felőlük, az öregúr legyintett.

– Az emberi tudás ijesztően elévült, – dörmögte mély basszusán. – Manapság száz könyvet kell elolvasni ahhoz, hogy az ember egy gondolatot találjon. A gondolatot úgy értem, ahogy Einstein, aki azt mondta, hogy életében egy, azaz egyetlen egy gondolata volt: a relativitás. Nem gondolat az a sok szavakba foglalt indulat, mely a történelmet nem viszi előre. A relativitás, az igen. Az volt századunkban az utolsó gondolat.

Szigorú bíró volt, a fiatalok mégis rajongva szerették. Dina szemében apja felért az istenekkel, sőt, el is hagyta azokat, mert vállalta az emberi sorsot. Sosem panaszkodott, a betegségeit érdeklődéssel győzte le. Orvosai szerint a bajok rémülten futottak meg ekkora figyelemösszpontosítás láttán. Így maradt Axel Webber töretlen és makkegészséges.

– Halló, ifjúság! – mordult rájuk barátságosan. – Mi van, mi van, mitől merengtek mint a donna barna balkonon? Csak nem a bíbor alkonyon? Szép is az, de nem ilyen fancsali kép kell hozzá. Nevessetek! Legyetek szabadok!

Az öregúr jelmondszerűen használta a „Legyetek szabadok” kitételt. Sokszor elmerengett ifjúkorán, mely tele volt szépségekkel, és szép színésznőkkel. Dina anyja „Szép Heléna” volt, illetve az a színésznő, aki játszott egykor. Axel Webber tökéletesen egyetértett Paris ítéletével, s az azt kiváltó okkal. Semmi sem ér annyit, mint a Legszebb szerelme, igen, ahhoz mérten semmi Athéna bölcsessége és Héra hatalma. Szép Heléna azóta otthagyta Dinát is, Axelt is egy új Parisért, de az öregúr nem vette zokon. Színésznő. Amíg tartott a szerelem, szép volt. Kész. Nem kívánhatja, hogy Szép Heléna eltemetkezzen plüssfotelei polgári világába. Titkon remélte, hogy lánya anyjára üt. De Dina komoly lány lett. Túlkomoly. Olyan kérdésekkel vágta fejbe tudós apját, aminek taglalása kapcsán éjjeleket beszélgettek át. Meg volt győződve, ez a lány nem fog férjhez menni.

De jött Frici, és győzött. Axel kezdettől a fiúnak szurkolt. Sápadtak, vértelennek, sótlannak találta, de látta, mindez a beteg anya súlya. Mikor közelebből megismerte a családot, mély részvét ébredt benne. Micsoda földöntúli társaság! A szabadságot, a legnagyobb értéket hírből sem ismerik. Szegények. Itt minden determinált. Mikor aztán meghallotta, hogy az egész család csendes frászban van valami húszezer naptól, ami a fáma, a sors, a végzet alászállása vagy talán maga az Apokalipszis, egyszerűen kivonta Fricit a családi forgalomból. Amellett pontosan tudta, hogy a két „gyerek” most is ezen őrlődik.

– Gyerekeim, mondtam valamit!

– Hallottuk, Kópé.

Dina nevezte el apját Kópénak, még egészen kicsi korában. Honnan vette, nem követhető. Bár a régen látott barát, William Lux, aki Dina kiskorában, mindennapos volt a háznál, még a kamaszidők mélyéből hozta Axelnek ezt a becenevét. William Csibész volt Axelnek, s Axel Kópé volt Williamnek. A két férfi nemcsak barát volt, hanem elvbarát is. Egyformán szemlélték az életet, és jóban voltak vele. Csibész Helénával távozott a házból, Kópé meg nevetőgörcsben fetrengett az előrelátott fordulattól.

– Én is ezt tettem volna az ő helyében, – ringatta térdén Dinát.

– Kópé, – mondta a csöppség.

Apja összevissza csókolta érte. Szűrös szakállá közül a mély basszus megjósolta, hogy Heléna Csibészt is ott fogja hagyni, ami be is következett. A két férfi barátsága ott folytatódott, ahol Heléna előtti korszakukban abbamaradt. Csibész saját lányának tekintette Dinát, Kópé pedig megjegyezte, hogy ezen nem fognak összeveszni, s a körülményeket latolgatva beleegyeznek... Így Dinának két apja volt, egyik nagyobb vagány a másiknál. Dina idejének egy részét Görögországban töltötte Csibésznél, aki épp annyira volt görög, amennyire apja magyar. A lány megpróbálta kibogozni bonyolult családfájuk mozgását, de a két lóköttő elkezdett számárságokat mondani, amit persze lányuk idővel leleplezett. Erre bevallották, hogy sosem törődtek őseikkel, nyilván mindenkit szült és nemzett valaki, de ez az ő dolguk volt. Ugyan, miért kellene felvésni az ősök nászéjszakájának dátumát? Abszurdum. És tovább járták a maguk léha, könnyelmű, de fölöttébb megnyerő útját, mint „nőfalók”.

– Szóval, nem iszunk valamit? Brandy? Vodka? Campari?

– Kópé, hallottál a thulerunéről?

– Mi a márkája?

– Nem italról van szó, ezt te is tudod.

– Bár arról volna, – sóhajtott Webber. – Hát már sosem jön meg az eszetek? Thulerunék! Marhaság! Van Thule, az stimmel. Van olyan is, hogy raune, meg alraune. Az alraunék a lehető legizgalmasabb nők valamennyi nő között. A legendák szerint nem húsból van a húsuk és vérük nem földi eredetű. Gyönyörű, halvány, valószínűtlen lények. Az irodalomban sokat lehet olvasni róluk.

– Te mit olvastál róluk?

– Elképesztő dolgokat. Az alraunék rendkívül különösen viselkednek két színre, a zöldre meg a vörösre. Az egyikkel meg lehet fogni Őket, s akkor csak a másikkal lehet azt feloldani. Az egyik regényben például a férfi, aki halálosan szeret egy alraunét, úgy teszi magáévá, hogy egy vörös kövekkel körülvett kunyhóba csalja. Óriási, micsoda szerelmi jelenet van ott leírva. A fő–

– Ezt most mellőzzük, Kópé, – vágta el Dina.

– Zöld és vörös! – Frici homloka finoman verejtékezni kezdett, pedig a szobában nem volt meleg. – Különös.

– Kértek egy kis kakaót? Az köztudottan barna, – mulatott rajtuk a szálfatermetű férfi. – És finom. Én készítek magamnak.

– Várj egy kicsit. Mondj még valamit az alraunékról. Azt mondtad, hogy elképesztő dolgokat olvastál róluk, de csak két színhez való viszonyukat érintetted. Ezt sem teljesen. Hogyan oldja a zöld a vöröset?

– Valami fa kell hozzá. Az ördög tudja.

– Fa?

– Azt mondd: fa?

Dina és Frici összenézett, s egymás szeméből ugyanazt olvasták ki: ahogy Szu Csong úszik a levegőben, számol, számol, s a Végzetfához érkezik. „Örzött végzet”, ezt mondta.

– Azt mondtam, azt mondtam, – mulatott Kópé – most már mindent kétszer mondjak, kétszer mondjak? Az alraune valamilyen ősi nyelven „növénylényt” jelent, de meg ne kérdezzétek, hol található, mert nem tudom. Ezek a lények cédrusfából lettek kifaragva. Ismeritek a Gólem-sztorit. Nos, az első alraune a Földön állítólag Pandora volt, akit Zeus sajátkezűleg faragott ellenállhatatlanná, saját leheletével keltette életre, és adott neki egy rejtélyes dobozt, amiben gond és bánat található, mind benne volt. Az a Kópé ám igazán, Zeus, a nagy Kópé! Prométheuszt akarta megbüntetni az embereknek lopott tűzért, s az embereket azért, mert az istenek ellenében egy Titán által mutatott úton indultak el. S milyen az ember, csemetém? Kinyitották Pandora szelencéjét, de ki ám! Hiába mondta a bájos nő: ne tegyétek!

– Nem Pandora nyitotta ki azt a szelencét?

– Van ilyen változat is, de szerintem ez csak rosszindulatú variáns. Bizonyíték a Pandora Páholy, melyre a középkorban bukkantak rá. Az alraunék alakították Pandora dobozának őrzésére. Ugyanis a ládikó fantasztikus kincset rejt, – magát a Reményt! Hát nem gyönyörű? Mármint mese. De a nő is. A ládikó fedelén áll, mint Kékszárnyú Angyal. Minden hermeneutikai forrásban ő az, aki a Halál, a Végzet, meg egyéb katasztrófák ellenfele.

– Tehát jelentésváltozáson ment át a Pandora-szimbólum? A Végzethozóból a Reményörző?

– Miért ne? Az alraunék páholyfokozata igen magas: ők az Őrzők. Egy másik könyv szerint belőlük váltak ki a Szirének, akiknek csodálatos hangjuk van. Ha énekelnek, a hajósok nem látják meg a szirteket, nem látják a veszélyt. Világos, hogy ezért nem a szirén csábos hangja a

felelős, mégis ma már azt nevezik „szirénnek”, aki eltérít az úttól. Néha azt hiszem, a történelmet azok írták, akiknek nem volt vér a pucájában.

– Most hogy jön ez ide? Nem tudnál egyszer az életben sex nélkül gondolkodni?

– Sex nélkül? Majd ha nyolcvan éves leszek. Illetve, visszavonom. Nem tudok sex nélkül gondolkodni. Nem is akarok. Elégedett vagy?

Frici zavartan köszörülte a torkát. Náluk ez a hang ismeretlen volt. Valami megfoghatatlan csend övezte a témát. Igyekezett visszatéríteni leendő apósát a kezdetekhez.

– Lehet köze mindehhez a cédrustiszteletnek? A Csontváry képekre gondolok, a libanoni cédrusok szentként való tiszteletére, a cédrustáncra, melynek dallamát csak avatott zenészek ismerik?

– Minden lehetséges, fiam. De ehhez más mentort kell keresnetek. Én csak azt mondhatom erről, ami olvasói portyáimon akadt a kezembe. Soha nem foglalkoztam ezzel a hogyismondják, ejnye-bejnye, izé, megvan: „adeptusi” dolgokkal.

– Kópé, – csóválta a fejét Dina, – már bohóc is vagy? Ha létezik még a században polihisztor, akkor az te vagy. És most ki vele, mit tudsz Thuléről?

– Thuléről, mint legendáról, vagy Thuléről, mint hiányzó bolygóról?

Dina és Frici ismét egymásba kapaszkodott tekintetével. Egyikről sem tudtak semmit. Kópé megkönyörült rajtuk.

– Mi van, bikficek? Kimerültek az elemek? Úgy kell nektek, ahelyett, hogy mennétek levegőzni, sétálni, csókolózni. Na! Thulét elintézzük néhány szóval, mivel a két Thule összefügg. A legendabéli Thule Atlantis vetélytársa volt, Mu fővárosa, a legnagyobb metropolis, mely valaha létezett a bolygónkon. A csendes-óceáni kontinens Otto Muck elmélete szerint csak i. e. 8498-ban pusztult el, atlantiszi idő szerint június 5-én este nyolckor. Ezt onnan tudták megállapítani, mert ugyanekkor pusztult el Atlantisz is, csak hogy róla meg belőle maradt valami. Muck rekonstrukciója szerint a Föld ekkor egy fekete lyukkal ütközött össze, mely Atlantisznál csapódott be, majd átfúrva az Óceánt és kergét a Csendes-óceánból kiragadva Mu-t, távozott. Így pusztult el Thule, mint legenda. A dolog pikantériája, hogy az atlantiszi csillagászok nemcsak a tényt rögzítették, hanem ettől kezdve várják a Thule-bolygó megjelenését. Olyan az egész, mintha mindenről előre tudtak volna, és beleegyeztek saját kontinensük árán is. Csakhogy a Thule-bolygó nem jelent meg.

– Komolyan beszélsz, vagy –

– Nem kópézok, ez komoly. Ha érdekel benneteket, megadom a forrást. Johann Bode, több mint 200 évvel ezelőtt felállított egy matematikai elméletet olyan számsort hozva létre, mellyel kiszámítható, hol vannak a galaxisokban a Napok, bolygók, csillagok. Többszörösen igazolták. A Bode-elmélet alapján előre meghatározható: hol kell lennie égitestnek.

– Lehetett a számítás hibás is.

– Csak nem az atlantisziak esetében, akik a Föld legjobbjai voltak ezen a téren. Mindent tőlük tanultunk amit a KHAOSZMOSZ-ról tudunk. Fele káosz, fele kozmosz. Örök változásban élünk, és ha beleburkolózunk a „nemtudásba”, meg a „nemtudomásulvételbe”, csak magunkat okolhatjuk a következményekért.

– Tehát Thulének lennie kell, és mégisincs?

– Így is megfogalmazható.

– Hogy mondanád te?

- Én, jányom, úgy mondanám, hogy Thule van, de hiányzik.
- Azaz nincs ott, ahol kiszámolták.
- Nem, nem. Ott van, ahol kiszámolták, de nem úgy, ahogy feltételezzük!
- Vagyis nem Nap, nem Hold, nem Bolygó. Akkor mi?
- Fekete lyuk.
- Biztos?

– A fekete lyukak észlelése gyermekcipőkben jár. Nagyon bonyolultan viselkedő galaxis-formációk. Úgy viselkednek, mint irányított objektumok. Ennyit már nem vagyunk képesek befogadni tudomány szinten. Regényeket persze mesélhetek, főleg sci-fit, meg világvég-irodalmat. Van, aki már egybeköti Nostradamus jóslataival.

Dina türelmetlenné vált. Kópénak most már csak össze kellene kapcsolnia mindazt, amit elmondott, azzal, amit nem mondott el. De ezt nem fogja megtenni. Ha azt mondta, hogy sosem hallott a thulerunékról, akkor emellett halálra kitart. Felállt, és csókot lehelve apja felé, magával húzta Fricit.

- Na végre, – vigyorgott Kópé. – Mégis az én lányom.

Kópé meglepődött volna, ha tudja, hogy Dina és Frici útja egyenesen Gyöngyösi doktorhoz vezet. A doktor szendergett. Mostanában gyakran tett így. Súlyosan nehezedett rá előrehaladott kora, de az ikrek megmagyarázták, ennél fontosabb dolgok is vannak a világon, s alig hagyták pihenni. Csak az alvást és az álmodást tartották tiszteletben, az orvos tehát aludt és álmodott. A látogatókat Krysis vezette be. Megérintette karcsú ujjával az alvó homlokát, s a kicsi, köpcös emberke rugóként pattant fel.

- Ki az? Ja, te vagy, húgom. Hányszor kértelek: hagyj aludni! Krysis, hagyj aludni!

A panaszos hang lepergett a lányról. Kissé lebiggyesztette gyönyörű ajkát, aztán féloldalra húzta, ami a legnagyobb ingerültséget jelentette nála. Nehezen jött ki a sodrából – régen. De Gyöngyösi túltett harminc ebadta kölykőn, nem és nem akarta azt, amit a húgai akartak. Mégis, tőle telhetően engedelmeskedett. Vaksin körülnézett, s fűgén az ifjak felé tárta karját.

- Valami baj van, Fricikém? A mama? Menjek át? Krysis, készítsd el az aranyvizet!

Frici és Dina habozott. Voltaképpen készületlenül érte őket Kópé tájékoztatása. Nem tudták, mindez az orvosra tartozik-e, de sejtették, hogy az ikrekre mindenképpen. S Krysis valóban segítségükre sietett.

- Aludj, ha akarsz. Azt azonban kijelentem, én átmegyek az injekcióval és az elixírral.

– Az elixírral. Persze, persze. Mindig elfelejtem a kedves anyuka, ö, ö, eszméit. Megyek már, bár végülis minek? A kutya-fáját! Hányadika van? És hány óra?

- Nem mindegy? – kérdezte félénken Dina.

– Nem, nem, – élénkült fel a csipetnyi emberke, miközben a bundájába bújt. – Anyukájuk esetében óriási szerepet játszik az idő. Mióta ismerem, egyhuzamban vár valakit.

– Igen, – értett egyet Frici, – csak hogy senki sem tudja, hogy kit. Apa minden vendég érkezésénél megkérdezi, hátha ez az.

- És? – élénkült fel a doktor.

– Anya mindig azt mondja, hogy igen!

– Fantasztikus! Ezt nem tudtam. Ha minden esetben igent mond, akkor az az ő fogalmai szerint úgy is van. Valamit nem vettünk észre.

– Indulhatunk? – türelmetlenkedett Krysis. – Ne locsogjatok, ha egy ember bajban van. Segítsetek!

– Te voltaképpen kegyetlen vagy, húgom, – szögezte le a doktor. – Én folyton azon töröm a fejemet: nem létezik *véletlenül* ilyen eset! Egy okos fej elkezd várakozni. Csendben, senkit sem zavarva. Nem is tudjuk, mióta. De előbb utóbb észreveszi mindenki. Mert akármi történik, olyan egyszerűen veszi tudomásul, mint aki tudja. És ettől kezdve azt vesszük észre: *tudta*. De hát akkor mi az, amit NEM tud? Ez az igazi kérdés. Gyerekekhez a kérdés! Heuréka! Megtaláltam! Meg – ta – lál – tam!

A doktor amúgy bundásan táncra perdült, és vígan bokázott. A három fiatal csak nézte, s meg se mukkant. Az előbb még álmokóros, öregségre és körülményekre panaszkodó Gyöngyösi nem volt sehol. Erre szokták mondani – „tíz évet fiatalodott”. A doktor húszat, vagy harmincat. Átváltozott.

– És honnan fogjuk tudni azt, amit ő sem tud? – kérdezte praktikusan Dina.

– Megkérdezzük! – kiáltotta a megijodott. – Megkérdezzük!

– Arra gondolsz, rosszul tettük fel a kérdéseket? – firtatta Krysis. – Adeptusok, csillagértelmek, emberek? Dehát ez dajkamese! Csak nem azt akarod mondani, hogy ez a szerencsétlen asszony egy helyesen föltett kérdésre vár?

– Fogadjunk! – kurjantotta a doktor. – Hosszú életem alatt sokmindent láttam, amit ti nem. Ez a csúc! És én, Gyöngyösi doktor a Lidérc utcából, meg fogom gyógyítani!

A kis csapat hamar odaért a Levél utcai házhoz. Ágnes az ablaknál ült, s a messzeséget kémlelte. Bár nappal volt, íróasztalán gyertyák sora égett. Egyetlen vérvörös, a többi fehér. A fehér gyertyák közrefogták az egyetlen színt. Ágnes vendégei láttán végighúzta kezét a lángok fölött, s azok kialudtak.

– Anya, – mondta Frici olyan gyengéden, ahogy csak tőle telt, – kire vársz?

– Rátok, – mosolygott Ágnes, – s örülök, hogy megjöttetek.

– Mióta megjöttünk Karlovy Vary-ból, sokkal jobban van, – fejtette ki magát a bundából Gyöngyösi. – Őrzi még a megkövesedett rózsát, ugye? Megmutatná nekem, azt a gyönyörű, páratlan virágot, melynek megkövesedését végignézte?

Ágnes merőn nézett Gyöngyösire. Nem mozdult, nem felelt. Hallgatásában volt valami fenyegető. De az orvos nem állt meg. Hátradőlt székében, apró sündisznó szemeivel megnyerően pásztázta betege sápadt, feszült arcát.

– Nagyon örültem, hogy rácáfolt Crowley-re, – dörzsölte össze párnás mancsait Gyöngyösi. Ágnes szeme néhány pillanatra a kezekre tévedt, majd visszapattant az arcra.

De bal kezével fölemelte a gyertyák közül hármastekeredésű kígyógyűrűjét, mellyel mostanában sokat foglalkozott. Frici azokra az érthetetlen és követhetetlen számításokra gondolt, melyet anyja papírt papírra halmozva rótt, hogy végül bosszúsan elégesse. Eközben százszor és százszor megforgatta a gyűrűt, s a belevéssett ábrák fényesése volt a kiindulópontja. Krysis mohón követte Ágnes mozdulatát, egész teste megfeszült a kíváncsiságtól. Gyöngyösi gondtalanul csevegve folytatta.

– Nem a gyűrűt kértem, hanem a rózsát! A megkövesedett rózsáját szeretném látni! Tudja, én is szeretem ezt a virágot. Egyesek szerint banális, meg giccses, és nem adják lejjebb az

orchideánál. Vagy lóbusznál. De ugye, látta unokahúgom kertjét? Emlékszik arra a szép kis indián-dombra, melyre azt mondta: „Ez Chitzen Itza. Itt ért földet a Vándor.” Emlékszik?

Krysis összereszt, s arca sötét lett, mint maga az Éj. Villámok cikáztak a szemében, s kissé az ajtó felé húzódott. Gyöngyösi kedvesen mosolygott betegére, másra nem figyelt.

– Magát, kedves, átlagon felül foglalkoztatja a kezdet és a vég. De a rózsákból letépett egyet, ahogy Konkordia elmesélte. És megismerte, hogy azt a rózsát kövesítette meg. Négy hónappal előbb felkészült arra, amire akkor még senki sem gondolt, mégis pontosan bekövetkezett! És sok-sok más példát hozhatnék föl. Mi már szinte hozzászoktunk. Még én is. Pedig az unokahúgaim elképesztő dolgokkal traktálnak. Ismeri a kylkhort? Az élő festményt, mely idődimenziókat tárol, és át lehet lépni egyik idősíkból a másikba? Képzeld: engem átvittek egy tengerpartra, ahol olyan rózsza illatozott, amelyet sohasem szagoltam. És azóta fáj a lelkem, Ágnes. Keresem a hiányt.

– Hiába, – mondta Ágnes tompán.

Dina és Frici úgy érezte magát ettől az egyetlen szótól, mint akit kupánvágtak. Súlyos volt és föllegebezhetetlen. Egy alvadt vérrög volt, egy beteg lélek első megkönnyebbedése, de már későn. A kis doktor egészen másképp gondolkozott. Valami tigrisszerű költözött belé, tele volt lendülettel, egyszersmind olyan óvatossággal, ami csak a nagyragadozókat jellemzi. Inkább vadászott, mint figyelt. Ez abszolút újdonságnak hatott. Ez egyszer mindenkit meglepett. Még alig csukta be a száját betegre, lecsapott.

– Hiába? Ezt mondta volna Ön? Éppen Ön, aki nevének tudja nevezni a reinkarnáltakat? Nevezze meg Krysis! Rajta! Ki ő, aki keveri az elixíreket? Aki hetedhét határból ide költözött, hogy megkeresse az Elveszettet?

Ágnes és Krysis szeme összerobbent. Csak szemükkel beszéltek.

– Pandora, – mosolyodott el Ágnes, – az Őrzők Őrzője.

Gyöngyösi örvendezve dörzsölgette össze puha ujjbegyeit. Egész lényé sugárzott a jólvégzett munka örömétől. Egy pillanatra sem rendült meg, nem így Dina meg Frici, akik Kópé szavai után naivul azt hitték, hogy Ágnes a thulei alraunék feje. Most hőkkenen meredtek Krysisre, illetve Pandorára, aki nyugodt méltósággal állt.

– Tehát az Őrzők Őrzője, – nyugtázta az orvos. – Nagyszerű! Most már csak azt kell tudnunk, itt mit őriz, kit őriz ő? Nem segítene ezt is megfejteni?

– Hagyd őt, – szólt közbe Krysis. – Mára elég volt.

– Dehogy elég, – replikázott Gyöngyösi, – hiszen az idő nagyon rövid! Igazam van, Ágnes?

Fricit hirtelen elfogta a pánik. Összekulcsolta a kezét lelkiekben, s fohászkodni kezdett minden istenhez, aki hallja. Miért nem akarta hallani anyja válaszát? Miért nem akarta látni a könnyecseppeket, melyek zuhatagként ömlöttek? Miért tudta, hogy Gyöngyösi fel fogja szólítani Ágnest arra, hogy nevezze meg saját reinkarnációját, és anyja válaszolni fog?! Annyit régen tudott mind a könyveiből, mind Szu Csong ittlétéből, hogy amit hallani fog, az ősi az ősinél, hiszen itt már a Sybillák kora is masszív földi realitás!

Dina azonban váratlanul közbeavatkozott. Közvetlenül megkérdezte, mintha teafajtról csevegne.

– Itt az idő! Erről van szó? Ha itt az idő, akkor régen be kellett volna teljesednie a thulerunék eszmeiségének!

Krysis bólintott egyetértése jeléül. Gyöngyösi nem haragudott meg, röptében kapta el a gondolatot, mint a teniszlabdát.

– Az alapgondolatokat mindig össze lehet foglalni egy mondatban! Hogy szól ez a mondat?

Ágnes feje hirtelen iszonyatosan megfájdult. Érezte az idegen erőt, mely olykor pusztítja, a fejtető izzott, szeméből felszáradt a könny, teste ilyenkor szétrobbantja a hőmérőt, oldalazva járt, mint a csapásoktól testileg-lelkileg megtörtek. Ó, ez a megviselt tántorgás! Frici szíve összeszorult. Ellenszenvvel tekintett a mit sem sejtő Dinára, anyjához sietett, s a mindig jelenlévő tál vízből borogatást tett a fejére. Krysis megitta az aranyvízzel, s beadta az injekciót.

– Teremts beavatottakat, – suttogta Ágnes. – Teremts beavatottakat. Teremts beavatottakat.

Cserepes szája kissé nyitva maradt, feje félrebillent.

– Meghalt! – kiáltotta Frici.

– Marhaság! – dörrent rá szokatlan eréllyel Gyöngyösi. – Anyja annyi halált *átélt*, hogy neki még ez sem úgy megy, ahogy mi azt elképzeljük!

– A thulerune eszmét mondja, – szögezte le sziklaszilárdan Dina. – TEREMTS BEAVATOTTAKAT!

– Hermész lánc, a misztikus 333 beavatott, de hisz ez az Idők Kútja! – suttogta Krysis. – Ismerem őket.

– Messzebb, – suttogta Ágnes, – 144 000.

– Na végre! – sóhajtott a parányi orvos. – Nézzünk szembe a Jelenések Könyvével. „És énekelnek vala mintegy új éneket a királyi szék előtt, és a négy lelkes állat előtt, és a vének előtt, és senki meg nem tanulhatja vala azt az éneket, CSAK A SZÁZNEGYVENNÉGYEZER, AKIK ÁRON VÉTETTEK MEG A FÖLDRŐL.”

– Más a hangsúly, – suttogta rekedten Ágnes.

A négy ember négyféleképpen hökkent meg. Más a hangsúly? Hiszen ő maga mondta a 144 000-t kiemelten!

– A vének előtt, – folytatta a beteg, – ez a fontos.

– Ó, én meg elküldtem neked a négy lelkes állatot! – mosolyodott el Krysis.

Mindnyájan ismerték Ágnes vándorló háttéranyagának történetét. Miután megértetnék lényegét, nagyon egyszerű volt.

– Tovább! – unszolta az orvos.

– Vidám aratás és rettenetes ősz: az utolsó két csapás. Mert az üvegtenger megvalósult, – napenergia a Földön, – tudunk készíteni obszidiánt, és kész a hét arany pohár Isten haragjával, – suttogta Ágnes hunyt szemmel.

Frici kiáltani készült, de Gyöngyösi egyetlen pillantásával belefojtotta.

– Ágnes, mit tartalmaz a hét kehely Isten haragjával?

Gyöngyösi szelíd kérdésében mindnyájan ráismertek a kérdések kérdésére. Ágnes arca kisimult, egyensúlyvesztése megszűnt, halálos állapotának nyoma sem maradt. Merev szemébe élet költözött, talpraugrott, s meggyújtotta a piros gyertyát, amiről átvitte a lángot a többire. A gyertyák hihetetlenül hosszú lánggal égtek, s füstjük egybefolyt.

Ágnes két kezébe fogta a doktor balját, hálásan, puhán.

– Nézd meg a jövőt, Delano! Ezek a gyertyák egyformák voltak, egyenlő ideig égtek, mégis különbözik mindegyik mindegyiktől. Szemed láttára teremtetünk 333-szor 144 000-t! Kevés

volt! Te is megalkottad a 216-ot! S már teremtésük pillanatában a mesterstratégák közé furakodtak a likvidátorok! Már annyi stratégád sincs, ahány ujjad! Most Jánost kérdezed, holnap Henochot, holnapután Krisnát, s így haladsz vissza a 8 milliárd 600 millió évig Brahmaloakáig.

Szent ég, sóhajtotta Frici, csak nem? Miért is ne? Miért ne lehetne a reinkarnációs forgatagban Azok megtestesülése, akiknek kinyilatkoztatták az apokalipszist? Abban a pillanatban vissza is borzadt, s mélyen magába temette a gondolatot. Megérezte, hogy anyja nem helyeselné. Intuíciók árasztották el, rájött, hogy Delano lélekoperációt hajtott végre, megnyitotta a burkát az apokalipszis végzetét őrző léleknek. Vajon helyesen cselekedett-e?! Ágnes meg akarja állítani az Apokalipszist, tehát titkát nem fedheti föl, mert nem lehet biztos abban, hogy nem használják-e a megfejtést helytelenül, vagy éppen fordítottjára?

Krysisre nézett. Érezte, hogy leolvasta gondolatait. Ujját ajkára tette, mint a hallgatás pecsétjét. S belépett Crowley.

A gyertyák elaludtak, s a szobán úrrá lett a sötétség. Hihetetlen gyorsan szállt le az éjszaka, pedig kint vakító fehérén hullt a hó. Crowley-t láthatóan súlyos gondok nyomasztották. Kezében aranytálcan hét aranykelyhet hozott. Egyik gyönyörűbb a másikonál. Még meg se szólalt, de Frici megsejtette kinek a reinkarnációja.

– Ma van az a holnap, amitől tegnap annyira féltél – mondta mély tisztelettel. – Íme: a végzet kelyhei.

– Már vártuk, – mondta Krysis, s kinyújtotta kezét a kelyhekért.

– Sajnálom, – hátrált Crowley, – csak annak adhatom át, aki továbbfonta a 333-at 666-tá!

Krysis kezében apró szelence tűnt fel, az a bizonyos, melyben a Reményt őrizte. A varázsos kék fény bevilágította a szobát, elvakította a jelenlévőket. Tisztán látszott azonban, hogy a szelence hallatlan erővel ragadja magához a kelyheket, s Krysis/Pandora rájuk csapta csak általa nyitható fedelét. Crowley felemás szeme örült fényben úszott. Felismerte a Kozmosz-reinkarnációkat.

– Úgy! Jelen van a hódítók közül az Idő, vadállatok közt az Oroszlán, madarak közül Garuda! Bolond Koordinátor! Egyszersmindenkorra elveszítetted a titok megfejthetőségét! Sosem kerülnek elő a kelyhek Pandora szelencéjéből!

– Én ismerem a befejezést. Ennyi elég, – mondta Ágnes nyomatékka. – Neked nem hiszek, Crowley. Elhoztad a kelyheket, de nem hoztad el a kozmikus vért! Nem teljesítetted a feladatodat! Te azért vagy, hogy megküzdj Tau-Teo-Mé-vel. Az első összecsapásban alulmaradtál. Menj! Megadom az *utolsó* lehetőséget számodra!

XXII.

Rachel Söderalm meglátogatta nővérét, Rebeccát. Ketten voltak egymásnak egész családja. Rachel belevetette magát az élet minden elképzelhető gondjába-bajába. Becky ezzel szemben visszavonult egy járhatatlan, sőt megközelíthetetlen hegycsúcsra, a Morrobára. Fekete fenyők hajladoztak, amíg a szem ellát. Az orom körül folydogált a Hakkizár, vad, hegyi folyó, rengeteg vízeséssel. Ha megáradt, Rebecca nyugodtan azt érezhette, hogy egyetlen ember a bolygón. A Hakkizár tengert varázsolt köré, s a ház körüli parkban békésen élt egymás mellett őz, szarvas és barna medve. A házban nem volt villany, ugyan honnan lett volna, mikor a legközelebbi lakott terület többszáz kilométer. Becky tudott gyertyát készíteni, tehát még azért sem ment Hemiladtba. Nem írt, s nem olvasott, de Rachel sosem volt képes olyasmit mondani neki, amire nővére kapásból ne adott volna egy kiadós cáfolatot.

Míg Becky állatbőrből saját maga által varrt ruhákban élt, addig Rachel élt-halt a divatért, pezsgős vacsorákért, vérfagyasztó krimikért, szentimentális musicélékért. Becky szinte vadon élt, Rachel imádta a kultúrát, tudományt, annak mind a nyílt, mind a titkos formájában. Általában helikopterrel ment Morrobára, ahol némán csüngtek egymás nyakán. Ők nem sírtak, de a pilóta szeme általában bepárasodott.

– Helló! Egy hét múlva jövök magáért! – kiáltotta vissza, de Rachel már sajtárból itta a tejet, s az vékonyan csorgott gögös szájszélein.

– Lassabban, – intette Becky. – Van elég.

– Csodálatos vagy! Itt minden csodálatos! Becky, Becky! Csakhogy itt vagyok!

– Ez tőled függ, Rachel.

– Legalább a villanyt vezetnéd be! Itt nem lehet olvasni. Illetve csak nappal lehet olvasni, de én akkor írni szoktam.

Rebecca hasábokat vett kézbe, s mindentudóan bólogatott. Háromszor fordult, miközben Rachel egy darab fával járt-kelt a nyomában, s még azt az egyet is gondosan visszahelyezte a kinti halomra. Nővére elkészítette a legfrissebb túrót, omlettet sajttal, élénkvörös almákat és diót mézzel. A tej még langyos volt, ahogy az asztalra került. Becky kezét mosott, s rendíthetetlen nyugalommal enni kezdett, miközben húga fel és alá szaladgált az emeleti lépcsőn, megérdeklődni, hogy megfelelő-e a toalettje.

A hecc kedvéért nővére kedves ibolyakék estélyijére kijelentette, hogy lompos, majd szűk térdenfelüli bőrszerelésére azt, hogy tinédzsereknek való. Egy harminc éves térd a legszebb díván is harminc éves térd marad, punctum.

Végül belebújt a szabadidőruhájába, mely mintájában Harlekint mutatott, s farkasként esett az asztal kincseinek.

A gyertyafény karikásnak mutatta Rebecca szemeit. A kedves, szeretetteljes szem tompán fénylett, csillogása megkopott. Rachelbe villámcsapásként hasított, hogy nővérét soha nem hallotta panaszkodni. Aztán rögtön az jutott eszébe, remélhetőleg itt biztonságban van. És megnézte az ajtózárat, ellenőrizte az ablakzsalusukat.

– Mi a baj, húgám?

– Van fegyvered, Becky?

A hegyek amazonja szóltanul mutatott a kandalló feletti fegyverekre.

Rachel olyan vastagon kente kenyerére a kecsketúrót, ahogy bírta. Esze nyilvánvalóan máshol járt.

– Három napja egy esernyővel megkarcolták Axel Terget. Semmi jelentőséget sem tulajdonított volna neki, de az Őrzők rögtön bedobták egy autóba, s kórházba vitték. Alig tudták megmenteni.

– Kígyóméreg?

– Az. Ugyanezen a napon Paul Pittmann nyugodtan ment a járdán, amire hirtelen felkanyarodott egy kamion. De az Őrzők belökték egy kapualjba, neki semmi baja, de hárman meghaltak. Három szerencsétlen, aki csak ment hazafelé az úton.

– És ki az a Paul Pittmann?

– Várj. Sydneyben azonnal szükség lett volna Rochlitzra. Különgépet küldtek érte, mely a visszaúton felrobbant.

– Sose ütem és sosem ülnék különgépre.

– Rochlitz ugyanígy gondolkodott. Ezt tehát megúsza, de ki tudja, hogy ki a fene kezdte ezt a szafarit. Ne felejtsd, a húgod ugyan sosem vadászott, de rám ettől még vadászhatnak.

– Hát, ami azt illeti, szívesen mondanám, hogy mindig volt egy kis üldözési mániád. A világ azonban olyan, hogy ez nem mond semmit. Lehet, hogy én sosem tudtam volna elkerülni a járdán vágózó kamionokat, meg esernyős gyilkosokat. Ezért jöttem Morrobára. S mivel te az ellenkezője mellett döntöttél, nem ártana elgondolkoznod, mi az ördög aktivizálta ellenségeiteket?

– Szeretett nővérem! Milyen ellenségről beszélsz te?! Ha nekünk halvány fogalmunk volna, honnan a támadás, akkor én most nem falnám itt a kecsketúrót!

Rebecca két hasábot dobott a tűzre, s leheveredett a kandalló előtti medvebőrre. A lángok táncoltak barnára cserzett bőrén, úgy tűnt, nem Becky szereti a tüzet, hanem az őt. Kint nagy pelyhekben esni kezdett a hó. Rachel lelke igazi téli lélek volt, csak a jég, a mindent betakaró hó, a vakító befagyott víztükrök tudták igazán lázbahozni. Most is az ablakhoz rohant, szomjasan itta a látványt, ahogy a hosszú tűlevelek eltűnnek a ráhulló hó alatt.

A Hakkizár sűrűsége többszörösére nőtt. Vad rohanása lassú hömpölygéssé vált, s Rachel hallani vélte a hamarosan megjelenő jégtáblák koccanását, majd bömbölő torlódását.

– Nem fogjuk tudni kinyitni az ajtót.

– Maradj már nyugton, testvér.

– Dehát itt nincs senki, aki segítene!

– Valami olyasmibe kezdél bele, amiből az derül ki, hogy ott, ahol van aki segítene, helyette támadnak. Döntsd el, mitől akarsz félni, stimmel?

Rachelben felszabadult a görcs. Végignézett Harlekin-ruháján, s végre elnevette magát, nem kongó ürességgel, hanem régi-régi tartalommal.

– Igazad van, Becky. Még bohócnak is rossz vagyok. Még azt sem érdeklődtem meg, hol kell föllépnem, ehelyett leléptem. Érted te azt, amikor a tehénbögést oroszlánordításnak hallod?! Vagy amikor aranyos kis rókákat bengáli tigrisnek látsz? Még sosem hitted azt egy bagoly váratlan neszeitől, hogy az vérmedve? Igen vagy nem?

– Nem. Közhelyeket szeretek, mert azok nagyban ismertek. Például azt, hogy kutyából nem lesz szalonna. Miért lenne tehénből tigris?!

Rachel odakucorodott a tűz elé. A lángok pokolian hevítették, a hó már nem egyszerűen hullt, hanem szakadt. Gyertyájuk hol óriásira ugrott, hol kidobva magából az elégett kanócot, tövig zsugorodott. Rebecca aludni, vagy legalábbis szundikálni látszott, mindenesetre nem lakója, hanem része volt a háznak.

Söderalm, a tudós, olyasmiken gondolkozott, hogy mi lesz, ha elfogy az élelem? Meddig bírják éhen a juhok, tehenek, kecskék és malacok? Miért nincs Beckynek lova, legalább egy kutyája, aki jelez? Mi lesz, ha csont-bőr maradványaikra soha senki rá nem talál? Vagy megőrül a Hakkizár, nemcsak körülzárja, hanem elpusztítja Morrobát?

Rachel, a kiismerhetetlen Rebecca testvére azonban nem gondolkozott semmiről. Tudta, hogy itt otthon van. Egyszer – egyetlen egyszer! – beszéltek erről. Mélyponton volt, mint oly sokszor, és kijelentette, hogy nem megy többé vissza az emberek közé. Becky este bevitte apjuk szobájába, kezébe vett egy hosszú, egyenes pengéjű tört, s azt mondta.

– Amikor Buddha meglátta a szegénységet, betegséget és a halált, ebből a három tényből mindent megértett. Így lett belőle vallásalapító. Tedd el ezt a tört, és tudd meg: az Övé.

– Ez apánké. Remélem, nem gondolod, hogy Buddháé?!

– Nem érted, úgy látom. Kezdjük előről. Buddha mindent megkapott, hatalmas volt, gazdag, egészséges, szép és jószágos. Így akarták az istenek. Ámde, jön a közhely. Akit az istenek szeretnek, azt el akarják veszejteni. Ha másként nem, akkor hazugsággal az életről. Erre jött rá a Beavatott, akit távol tartottak az élet igazi arcától. Buddha nem tudta, hogy mi a szegénység, a betegség és a halál. Be kellett avatni.

Rachel kezébe vette a tört, s hegyes végével kecses ujjain próbálgatta. Jobb kezének mutató ujjából kicseppent egy vércsepp. Még le sem törölhette, a bíbor cseppecske eltűnt. Nem tulajdonított ennek jelentőséget. Becky lesütötte csillagszemeit, s tovább beszélt.

– Felejtsd el mindazt, amit akarsz, de ne felejtsd el, ami erre a törtre van írva.

– Mi van ráírva? Kérlek, Becky!

– Buddha üzenete.

– Kérlek, Becky!

– Szeretném, ha járnád a magad útját, Rachel. Alapíts családot, legyenek gyerekeid, akik öreg korodra kezedbe adják a gyógyszereidet, akiknek nevetése őszinte, és áttör a legnagyobb szegénységen.

– És a halál?

– A halálos ágyadnál pedig ott lesznek melletted. Látni fogod a könnyeiket, hallani a hívásukat, hogy gyere vissza, fogadkozásait, hogy szeretnek és szeretni fognak. Mi kell még, Rachel?

– Buddha üzenete. Mert ki ne mondd, hogy megáldotta a nyomort, tapsolt a lepra láttán, és egész életén át csak a halált várta!

– Én egy tudatlan lény vagyok, testvér. Az is akarok maradni. Ha másként akarsz fogalmazni, akkor fogd fel úgy: én úgy fejtetem meg Buddha tanítását, hogy nincs jogom másokat kitenni az életnek. Tudod, ez nyilván egy szentségtörő megfejtés, de nekem megfelel. Benne van minden.

– Becky, honnan van ez a tört?

– Tanulj. És fejtsd meg. Ez a te feladatod.

És Rachel tanult. Útja messze vezette, de mindig visszatért. Beszélgetéseik a múlt felidézését jelentették.

– Nagymama júliusban halt meg. A virágok sem tudták elnyomni a hullaszagot.

– Nagyapa akkor már 85 éves volt. Hajadonfőtt kísérte. Nem sírt, nem zokogott, nem tudom a helyes kifejezést. Egész úton folyt a szeméből a könny...

„És a királyfi találkozott egy halottas menettel. És megtudta, hogy ő is meg fog halni.”

– És nagyapának elveszett a karikagyűrűje. Csodálatos vörösarany. És nagymama azt mondta halála előtt: ne sírj, eljövök érted. El is jött.

– Mikor nagyapa meghalt a két karikagyűrű ott volt a tükör előtt. Szépen egymás mellett! Amit eltemettek, s ami elveszett! Mintha vissza akarták volna adni abba a létbe, ahol ennek jelentősége van.

„Továbbmenve a királyfi találkozott egy koldussal, aki a banánfa árnyékában kéregetett. S azt mondta neki: neked adom a királyságomat, ha nekem adod ezt a banánfát, mely alatt láttam a szegénységet. És többé nem mozdult a fa alól.”

– Rebecca, a legvitatottabb Buddha utolsó szava.

– Mindig az a legvitatottabb, hűgám.

– Nem a haláltól és nem a szegénységtől, hanem a betegségtől fordult meg benne minden. Amit nem mondott ki addig, azt látva a gyógyíthatatlanokat, kimondta: A FÖLDET ITT KELL HAGYNI! Becky, – én már tudom, hogy ennek *konkrét* értelme van. Nem szimbólum, nem utalás a reinkarnációra, hanem sokkal több mindennél.

És Rebecca nem mondott ellent.

Rachel elmondta nővérének a Nemezis közeledését. Becky álmosan bólogatott, s a lángokat figyelte. Mikor húga azt ecsetelte, hogy szerinte az adeptusokat ért támadások összefüggnek a kozmikus eseményekkel, Rebecca teljesen éber lett.

– Testvér, de hiszen ez természetes! Figyeltem, hol tartasz, mennyire jutottál közelebb az Igazak Rendjéhez. Köszönöm, hogy nem vártam hiába. Az IDŐRŐL IDŐRE Buddha törén egy kódot jelöl, az értelmes lények, a kozmikus humanoidok hierarchiáját. Ha tudod, mely IDŐBEN születél, akkor tudod, kik vannak előtted és kik vannak mögötted.

– Azt akarod mondani, hogy a Buddha-tör megfejtése megadja számunkra a kulcsszámot, hová tartozunk?

– Ez az Aydinghol-kód. Ott alszik Kayesha, aki találkozott a kozmoszemberekkel. 39 számjegy áll Buddha törén, ahogy 39 számjegyet véstek a Tektit Vár falára. Húgom, húgom, mit csináltok ti kozmoszkutatás címen, ha máig sem jutottatok túl az alapokon?

Rachel szeme örömtől és haragtól ragyogott egyszerre.

– Ekkora hierarchia! – morogta. – Szédületes.

– Mégis, mit gondoltál, hogy elég a világmindenséghez a tíz ujjad?

– Rebecca, mondd, és ők mind jók?

– Nem fogom a JÓSÁG-ot definiálni, Rachel.

– Dehát miért nem?

– Majd egyszer megérted. Rég el kellett volna tűnődnöd azon, miért nem juttok közelebb az Igazak Rendjéhez. Megtudni azt, miért tartózkodnak itt a Vándorok leszármazottai. A Vándor

találkozott a Nemezissel. A Nemezis pedig felénk tart. De nem a Föld felé, Rachel, hanem a thulerunék otthona felé. A cél: a Szaturnusz.

– A Szaturnusz a mi bolygónk. Dieter B. Herrmann a zsidók bolygójának nevezi, s egyenesen azt állítja, hogy a Betlehemi Csillag a Szaturnusz és Jupiter egy közös akciójának látványa volt. Ha ez igaz, akkor fel kell fedned magad, Rebecca.

– Hogy érted ezt, testvér?

– Rég tudom, hogy te vagy Alef. Olyan határhoz értünk, hogy ez tovább nem titkolható. Te tudod az IDŐBOLYGÓ titkot. Te ismered azt a jóságos hierarchiát, amit az elsőszülött szellemiség alakít ki a kozmoszban. Rebecca, mindent meg kell értenünk, mielőtt a Nemezis elérné a Szaturnuszt!

Becky merőn nézte Rachelt. Szerette ezt az okos, fáradhatatlan teremtest, aki pusztán azért, mert MÁSODIKNAK született, nem kapta készen génjeiben mindazt, amire őt őseinek élete megtanította elsőszülöttsége által. A thulerune eszme, a kozmosz alaptörvénye, hogy „Teremts beavatottakat!” nem működik jóságosan. Lehet, hogy igazsága és igazságossága kétségbe nem vonható, de jósága nincs. Agyában képek villantak fel a történelem gyermekvérfürdőiről, a primitíven keresett Örökösökről. A kandalló feletti fegyvereket nézte, de Cranach „Betlehemi gyermekgyilkosságát” látta, előtérben a páncélossal, ki a parancsot túlteljesítve anyja méhében tapossa agyon a Megfogantat. Visszahúzódott hűgától, valósággal megnémult.

– Fludd az egész Naprendszert félti. Hallgass rám, Becky. Ha nem akarsz érintkezni a nagyképűnek tartott tudománnyal, ha úgy érzed, a titkos páholyokból hiányzik a jóság, a művészetekből a szépség, akkor talán a vallásokon keresztül –

– Csináld. Csináljátok. Engem hagyjatok ki. Nem vagyok a te keresett Alefed. Nem vagyok vallástörténész. Keresd a Koordinátort. Jól vigyázz: az Alef közvetlen közelében van!

Rachel elcsüggedt. Legszebb álma vált füstté egy perc alatt. Ez adott számára erőt az élethez, ez ösztökélte kutatásaiban. Látta Becky képességeit, s azt hitte, egy nap mindössze annyit kell mondania: „Légy, aki vagy!”

Rebecca ezalatt elővett egy bőrtarisznyát, melyben egymás hegyén hátán tartott mindenféle kacatot. Fényképeket markolt föl, sorra visszadobálta őket, míg kezében egyetlen egy kép maradt.

– Ezt nézd meg, – tolta húga orra alá.

Valamilyen sportruhás férfiklubot ábrázolt a fotó. Testhez simuló zöld dresszben állnak egymás mellett. Sem a kezükben, sem a háttérben semmi, ami kiindulópont lehetne. És mégis. Rachel fejét tette volna rá: látta már ezeket a férfiakat. Csakhogy akkor malomkőgallért viseltek, és középkori fegyvereket. Középen Uther Pendragon, mellette fia, a későbbi legendás Arthus, igen, ez az, a Kerekasztal lovagjai. Sportdresszben? Na igen, ez így marhaság. Mégis. Lancelot, a Tó Lovagja. Illetve Lengyel Rudolf, Rochlitz jobbkeze. Pardon. Ez a lehetetlen. Mégis. Gawain, illetve Simber Oka. Uwain, az a líbiai államfő.

– Szent Isten! – mormolta Rachel. – Kik ezek, Becky?

– Semmiség, – nevetett Rebecca, – csak megmutattam, mielőtt tűzrevetem.

Szavait tett követte, a kép a kandallóba röpült. Rachel szinte röpült utána, képes lett volna tűzbe ugrani a képért, de nővére visszarántotta. A kép nem égett el. A lángok vígan lobogtak körülötte, a fotónak semmi baja sem esett. Becky kihálászta, aztán vízbe tette, leöntötte némi savval, neki esett ollóval, késsel, próbálta szétépíteni, repeszteni, megtaposni. Meddő erőlködés volt. A kép sértetlen maradt.

Rachel most már tudta, hogy ennek a képnek semmi sem árthat a – Földön.

Papírt vett maga elé, s gyorsan lejegyezte a legendák jól ismert alakjait: Kay, Bedivere, Mordred, Galahad, Tristan. Gawain, Uwain, Agrawain, Sagramor le Desirons.

– Észrevetted valaha, hogy dédapánk mennyire hasonlít Sagramorra? – ábrándozott Rebecca.
– Jól nézd meg Sir Gareth alakját, s tedd mellé az amerikai külügyminiszter képét. De az sem semmi, hogy Lord Lionnel, –

– Bolondot csinálsz belőlem, igen? Sir meg Lord? Ezek?! Egy semmi módon meg nem semmisíthető fotón?! Űrflotta, Becky, most az egyszer mondd el összefüggően, amit tudsz. Főként azt, miért csak most látom én ezt a képet?

– Egyszerű, húgom. Most már kezükben a hatalom. Nem kell tovább rejtőzködniük. Beavatottjaik a megfelelő helyen vannak, s minden bizonnyal hamarosan megszületik döntésük.

Rachelben egy világ omlott össze. Villámgyorsan felfogta, milyen többszörösen rejtett játékot játszottak, – kik is? Újra megnézte a képet. Már nem írt semmit. A Bhagavad Gitára gondolt, melynek elején a „tanítványi lánc” Krisnától Bhaktivedanta Swami Pradkupadaig mindössze 32 nevet tartalmaz. Több mint nyolcezer évre! És ezt senki sem értette meg! Rachel látta a Goswamit. A fotón Arthur mellett áll, mint Merlin. Ragyogó, mindenséget átfogó tekintetét nem lehet mással összekeverni. Ki hallgatott oda Bhaktivedanta Swamira? És hol van most, kinek a testét öltötte magára?

Goloka űrflottája rettenetes fegyvereket hozott. Krisna háborúba vezette Arjunát, Krisna a „legbizalmasabb tudást” a háború győztesének nyilatkoztatja ki.

A nővérek újra a régi, gyermekkori szeretettel nézték egymást. Ez nem hőfokkülönbséget jelentett, hanem tartalmi különbséget. Rachel tudta, hogy csak kérdeznie kell, s Becky válaszol. Becky tudta, hogy Rachelt vezetnie kell, de sosem akarata ellenére. Megvárni a kérdést, ez Rebecca jelmondata volt, titkos vezérsillaga, a Morgenstern.

Hallgattak. Sokminden kimondására egyáltalán nem volt szükség. A fordulópont teljesen nyilvánvaló. Dehát akkor mi volt a döntő mozgatóerő, milyen titok mozgatta a titkokat?

Rachel fűtyült az átöröklésre, s nem sokkolták az ezoterikus törvények. A misztikusok felosztását a különböző ún. „marsi” meg „szaturnuszi” embertípusokról filléres regények új témafeltedezésének tartotta, noha el-el-szórakozott az utcán azzal, aki olyan dühöden lökdösődve-rángatózva jön szemközt, az mennyiben lehet „vénuzi”?! Mindez horizontálisan mozgott, a metszéspontokból mindig a vízszintesek adták a felismerhetőséget és realitást. A függőleges, ami felfelé és lefelé vezet, a függőlegesnek nincsen arca. Aztán egyszer csak jön egy nem evilági fotó, mely nagyonis evilági fotóvá válik. Ez viszont hermeneutika. Lehet, hogy a kozmikus tudományok *valamennyien* áltudományok, kivéve a hermeneutikát?! A mindig is tudott elrejtettet. Amit pecsétek őriznek. Érdeklődése is így kezdődött. Nővére gyakran játszott vele memória-játékokat. Egyik ezek közül a kedves, számára örömet és nyugalmat jelentő kifejezések nevesítése volt. Egy téli napon, mely nagyon hasonlított a maihoz, Rachel azt mondta, kedves számára Salamon pecsétje, és akkor Becky felkiáltott meglepetésében. Odavitt eléje egy Gyökérembert, és megkérdezte, mi tetszik rajta legjobban?

A ginseng-troglodyta kezéből lábából virágok nőttek, és befonták alakját. Olyan volt, mint egy élő erdő. Rachel a szív helyén pihenő lótuuszra mutatott, s Becky szomorúan bólintott.

Eltelt egy élet, s az emlék máig pihent. Szaktekintély lett, de soha fel nem tette a kérdést, mitől szomorodott el nővére *akkor*.

– Hol van a Gyökérember?

– Feltettem a szekrény tetejére.

– Levehetem?

– Miért ne? Gondoltam, hogy keresni fogod. A jobb sarokra tettem.

Rachel odament a szekrény jobb sarkához, s felágaskodott. Nem talált semmit. Már éppen morogni akart, mikor Becky nevető arca eszébe juttatta, a régi trükk! A tüköreffektus. Ha szembe állunk valamivel, akkor annak jobbsarka az én balkezemre esik. És fordítva. Átcammogott a szekrény szerény véleménye szerinti bal sarkához, s leemelte a Gyökérembert. Furcsa, hogy ehhez a tükörijátékhoz Becky mennyire ragaszkodott. Rachel ebből eredően sosem tudta, hogy az újságokban látott fotókon hogyan kell érteni az olyan kitétel, hogy a „kormányfőtől jobbra v. balra”. Pláne azt, hogy az „első sorban balról a harmadik”. Nővére rászoktatta a „tükörérzésre”. És most ez is bekattant. A Gyökérember rejtőzködő belseje immár elveszítette jelentőségét. Meglátta az arcát, illetve az Arcot. A lényeket.

Tudta, hogy Becky úgy született, mint aki őriz egy arcot. S ha igaza van, akkor minden elsőszülött rendelkezik ezzel a képességgel, ami miatt egy fokkal ragyogóbb körülötte a világ, egy fokkal zengőbbek a dallamok, egy fokkal illatosabbak a rózsák, és így tovább, és így tovább.

S mit élt át ezzel szemben ő? Mikor egy-egy hozzátartozója meghalt, egy fokkal szürkébb lett minden, egy fokkal kevésbé fontosak a dallamok, az ízek elveszítették jelentőségüket, nem evett, hanem megfontoltan táplálkozott, nem rohant többé a virágok közé, hanem levágta és vázába tette őket, noha tudta jól, hogy ez a halálukat jelenti. Így működik a földi szeretet, csupa veszteség és hitetlenség, inkább megerősítése a magánynak mint megszüntetése, a lélek – *VÉRLELEK* itt, most és mindörökké.

– Rachel! Nagyon sápadt lettél.

– Tudom, Becky. De mit mondhatnék azon kívül, hogy akarom a „tükörérzékedet”! Azt akarom, és semmi mást. Becky, ez rémes, ez borzasztó, és nem tudok védekezni ellene! Hiszen azt sem tudom, hogy mit akarok, de azt akarom, hogy lássam a... az...

– Az arcot. Csakhogy te most is bohócruhában ülsz, és a maszk ott van az arcodon. Amit te keresel, azt is én őrzöm, saját magadat, az „ID”-et, aki önmagával azonos – mindenütt a kozmoszban. És nem kell félned, ha megérted, hogy az elsők a másodikokért, harmadikokért vannak. Ha most őszinte vagy magadhoz, akkor rá fogsz jönni, mekkora mérhetetlenül nagyot fejlődöttél. Miközben én megálltam, mert ez volt a feladatom, te tudod a választ arra az egy kérdésre, mely eldönti az összes többit. És Rachel kimondta, amit nővére sosem hallott tőle.

– Félek, Becky.

– Mindenki fél. Pont attól, amit most kérdezek. Tudod-e, honnan tudja az, aki meghal, hogy most elmegy?

– Most már tudom. Meglátja a vérlélek és tükörlélek különbségét. Meglátja azt az önmagát, amilyennek lennie kellett volna. Megmozdul benne a kozmikus tükör, s találkozik – szeretném, ha te mondanád meg, kivel találkozik?

Rebecca szívből nevetett. Határozott léptekkel kiment a konyhába, s egy demizson borral tért vissza. Megtöltött két utolsó divat szerinti karcsú üvegpooharat, s az egyiket átadta Rachelnek.

– Emlékszel a versikére? Hogy kerül a légy a tejcsikébe? A tej miért van a sajtárban? A sajtár miért van a konyhában? S a konyha csak a ház egy része, hegyszirten áll az egésze. És a hegyszirt hol áll, hol áll? És így tovább, és így tovább. Azt hiszem, kimondtad, húgám. Szürke mágiád véget ért.

Rachel úgy vágta kandallóba poharát, hogy szilánkja sem maradt.

– És most mit ér, hogy tudom? Mit ér, ha nincs meg hozzá a megfelelő érzékszervem? Azzal a tudattal élni, hogy halálom óráján kézenfog saját kozmikus énen, aki halhatatlan! S elvezet önmagamhoz! Nevetséges! És csakis akkor van értelme, ahogy ti kaptátok örökök: kezdettől ismerve, ráismerve, megismerve. Képes vagy „tükrözést” teremteni, nővérem? Képes vagy átalakítani a DNS-t? Tudod, hogy mi történt, mikor hozzányúltunk? Hol van most ez az eléghetetlen csapat a maga kozmikus vérével? Hol van a szeplőtelen Parsifal, illetve minek hívják itt? Hallod? Az arcuknak örök érvénye van, igen. De melyik időben vannak itt? Te, lehet, hogy kiülsz a Manók sziklájára, és éterolvasó szemekkel simán leolvasod a Kozmosz Tükrét. Elcsevegsz ezekkel az istenverte kóbor lelkekkel, akik most nagyonis valóságosak, s megkérdésünk nélkül döntöttek sorsunkról. Hogy merésztétek? És ha nem kell? Megértettél, Becky?

Rebecca most éppoly szomorúan nézett, mint mikor Rachel nem talált rá a Gyökérember arcára. Magához szorította a bábut, s egyetlen szót sem válaszolt.

Jereván Fehér Rózsája kezdett hanyatlani az Ismeretlen fellépte nélkül. Tau-Teo-Mé és Jurij Szulov úgy tűnt el, mint tengerbe dobott kő. Bejcsaszvili kezébe vette az ügyet.

Jurij helyére kinevezte Ivan Pavlovics Ljukint, egy minden hájjal megkent fiatal rókát. Ljukintól annyira féltek, hogy senki sem merte kritizálni Bejcsaszvili eljárását. Jurij leírattatott. Nem így az Ismeretlen. Ez a rendkívüli jelenség, akinek vágásait eltörölhetetlenül viselte a Főnök hatalmas felsőteste, magának Bejcsaszvilinek hiányzott legjobban.

El-eljárt a Fehér Rózsába, ahol megszámlálhatatlanul fogyasztotta a „Cserkeszbúbánat”-nak keresztelt koktélt. Ez az ital vodkából, vörös borból, fenyőpálinkából állt, s úgy vágta földhöz a legnagyobb ivókat, hogy azok valóban bánatba estek, mivel aznap többet nem voltak képesek inni. Nem így Bejcsaszvili. A hatodik pohár után kirúgta maga alól a széket, átölelt néhány mindig jelenlévő krími matrózt, s egymás vállába fogózva úgy járták az „Ararát” nevű körtáncot, mintha nem létezne számukra a gravitáció.

Aztán Bejcsaszvili amerikai módra körmen gyújtotta a gyufát, s ráharapott pipája szájára. Intett a zenekarnak, és azok menten áttértek az arab zenére. A kígyómozgású hastáncosnők, a fátýoltánc azonban hasztalan volt a Fehér Rózsa erőssége, az Ismeretlent nem volt képes helyettesíteni.

– Édes fiam, Ivan, – fordult egy reggel Ljukinhoz, – ez így nem mehet tovább. Az a tudós bagázs a földalatt idevonzott minden valamirevaló titkos páholyt. A „Lemuri Rózsa” szakosztály azonban nehezen halad előre, különösen Jurij és, izé, szóval nélkül, szóval nehéz ügy.

– Korántsem, – vélte Ljukin szárazon.

– Nono, – szörcsögte Bejcsaszvili a pipája mögül, – nono.

– Átnéztem Szulov könyvtárát.

– Aha.

– Voltak olvasott és olvasatlan könyvei. Az utóbbiakban még a lapok sem voltak fölívva.

– Hallatlan, – vélte a pipa, – a lapok sem voltak fölívva, holott nyilvánvalóan föl kell vágni őket.

– De én nem vágtam föl. Elvégre gyanús lehetne, hogy a föl nem vágott lapok azután legyenek fölívva, miután Szulov

– Egyetérték, fiam. Tehát olvastad az olvasott könyveket. S volt eredménye?

- Mindenütt bekarikázta a 17. és 60. oldalt, ami nem vall valami bölcs eljárásra.
 - Úgy érted, korántsem titkolózott, hanem egyenesen felhívta a figyelmet ezekre az oldalakra. Mintha adott volna eltűnése esetére egy stafétabotot számunkra?
 - Ami mások számára is kiindulópont lehet.
 - Fiam, ez a staféta rizikója.
 - Összevettem a nevezett oldalak szövegét.
 - Tiszteletreméltó teljesítmény. Az.
 - Eredménye viszont kétes, értelmezhetősége szinte a lehetetlennel egyenlő.
 - De te értelmezted mégis.
 - Csak próbáltam. Meglepő volt ugyanis, hogy ezeken az oldalakon mindenütt szerepelt Madagaszkár, továbbá időpontként az egy óra.
 - Madagaszkár, egy óra.
 - Természetesen azonnal felvettem a kapcsolatot Madagaszkárral, s oda utazott –
 - Ó, ez nekem nem téma, – dörögte Bejcsaszvili két füstfelhő között. – Azt hiszem, fiam, ez rajtad kívül senkinek sem téma, tehát tartsd meg magadnak.
 - Logikus. Köszönöm. Csakhogy kételyeim támadtak többrendbelien.
 - Micsoda szó. Többrendbeli kétely. Faust doktornak mindössze egy kételye volt, s hajszalóján elkárhozott. Milyen szép idők voltak, Ivanuska! Maga a sátán vezette a doktort.
 - Hát éppen ez az. Már akartam jelenteni.
 - A sátánt? – örvendezett Bejcsaszvili. – Hol van? Bulgakov szerint mióta elhagyta Moszkvát, semmit sem tudni róla. Lehet, hogy Jerevánt célozta meg?
 - Meglep a nagyvonalúsága e kérdést illetően. Humora igazán megnyugtató, csakhogy a Madagaszkár nemcsak sziget, hanem egy rakás titkos hadművelet fedőneve is.
 - Mit nem hallok? Mindenáron fel akarsz világosítani? Arról, ami titkos? No, nem. Maradok a buta Bejcsaszvili. A titkok nem érdekelnek. Más jelentenivaló?
 - A kocsma.
 - Tessék. A kocsma, többrendbeli kétellyel.
 - Igen. A Madagaszkár. Második helyre szorult a Fehér Rózsa miatt, de most újra előre tört. Először is ötszöröse emelte az árait, ezzel eleve megszabta, kik látogathatják. Átépítették pincétől padlásig, s nyitottak néhány zártkörű klubot. Ezeknek fenntartott szobája van, illetve szobáik vannak. Holott egyetlen órára veszik igénybe: egytől kettőig.
 - Mióta akadály Ivan Pavlovics Ljukinnak néhány zárt szoba? Nem szeretek csalódni, Ivanuska. Látod, hogy kíváncsi nem vagyok, de ugye, az tagadhatatlan, hogy Jerevánban rendkívüli dolgok történnek az utóbbi időben, – töprengett hangosan Bejcsaszvili. A pipafüst kékes fénybe burkolta, de ezen is átsütött keskenyre zárt szemének huncut sugárzása.
- Ljukin agyán átvillant a gondolat, hogy megöli. Ez az ember már a fél világból bohócot csinált, miközben ellenfelei rendületlenül hittek, hogy csak bohóckodik. Az ébredés mindig Bejcsaszvilinek kedvezett. S az egészben az a félelmetes, hogy ez az ember csakugyan nem csinált titkot semmiből, csakugyan messze került a titkos páholyokat és szervezeteket, csakugyan lépten-nyomon kiváltott mindenből egy-egy szánakozó mosolyt. Aztán jött az igazi Bejcsaszvili.

Volt ereje hallgatni. Főnöke csengetett. Az ajtón apró, ferdevállú emberke lépett be, akinek gerincgörbülete kimerítette a púp fogalmát. Mélyenülő szemeiben szarkazmus és álmodozás keveredett hideg számítással. Ruhája tömören szólva vagyont ért, nem beszélve a csuklóján és nyakkendőjén viselt gyémántokról. Megfoghatatlan, hogy jutott Bejcsaszvili szobájáig Ljukin tudta nélkül. Főnöke rugóként pattant föl és sietett üdvözölni a csipetnyi emberkét. Hatalmas termete hegyként magasodott vendége fölé, de modorával virágot hintett lábai elé.

– Végre, hogy megérkezett Herr Stoff, igazán, de igazán nagyon-nagyon vártuk. Egészen mostanáig Önről beszélgettünk kiváló fiammal. Tudja, mi nagy családként élünk, majd megismer bennünket, de azért hadd mutassam be Önt az én Ivanuskámnak. Viktor von Stoff úr Hamburgból. Az izotóptemetők Cézárja.

A német keze forró és erős volt, akár satunak beillő szorítással. Ljukin meglepve nézte meg újra, s agyában hirtelen felmerült Torquemada arca. A Nagy Inkvizitor nézett ilyen nyájasan és ártatlanul a világra, hiszen csak küldött volt, s mindössze küldetést hajtott végre. Jurij Szulov asztalán ott volt Andzrejewski És sötétség borítja a földet c. műve Torquemadáról, felvágatlanul. Bánta, akár a kutya, hogy nem vágta föl a könyv lapjait.

– Jól utazott? – kérdezte udvariasan.

– Én mindig jól utazom, – felelte Stoff, – különösen, mióta nyitott lett csaknem minden légifolyosó gépeimnek. Az Egyesült Nemzetek fontosnak tartja a Madagaszkár-akciót, s részben nekik köszönhetem, hogy minden repülőtér fogad.

– Nagyon helyes, – pöfékelt Bejcsaszvili vállonveregetve az Egyesült Nemzeteket, mintha az csak erre várna, – bár én nem értek egyet a radioaktív hulladékok ürbe távolításával. Ez viszont későbbi téma. Szakértői stábjának megnyitjuk kétségkívül nem evilágból való leletünket. Kétlem, hogy mint „ürbe továbbítandót” minősíthetnék. Stoff, Önnek odalent meg fog állni az esze, és újraértékeli a teremtést.

– Hol fog lakni? – igyekezett Ljukin utolérni az eseményeket.

– Megvettem e célra a Madagaszkárt, – mosolygott a vendég. – Természetesen csak néhány szobájára van szükségem, egyébként üzemelhet ugyanúgy, mint eddig. Ha jól tudom, ugyanezt a gyakorlatot követi a Fehér Rózsa, mely csak felül lokál, ám alatta valóságos földalatti város található, ahol a legendás fehérhajú mesterstratégák dolgoznak.

– Ó! Honnan tudja ezt?

– A feleségemtől, aki közülük való.

– Ó! – pattintott végig a körmén egy gyufát Bejcsaszvili, miközben Ljukin azon mérgelődött, honnan a fenéből szedi ezeket a jelentőségteljes ó-betűket, – úgy tudom, Ingeborg von Weizsäcker halott. Javítson ki, kérem, ha tévedek. Jeruzsálemben történt egy összecsapás alkalmával valami Raguel és Betelgauze nevű szervezet között.

Viktor von Stoff figyelmeztetően emelte föl mutatóujját.

– Nem halt meg, csak eltűnt.

A szobában megjelent valami, és csöndesen rátelepedett a házigazdák szívére. Ljukin kiváló memóriája azt diktálta, hogy Jurij Szulov asztalán ott látta Carl Friedrich von Weizsäcker A német titanizmus c. könyvét, természetesen a felvágatlanok között. Ádáz gyűlölettel kezdte gyűlölni Jurij Szulovot. Ez a fajta érzés arra ösztökélte, hogy elhagyja a valóság talaját, s úgy tegyen, mintha mindazt tudná, amit nem tudott. Hogy folytatná Jurij ezt a témát?

– Örülök, hogy azóta megkerült.

Stoff meglepetten nézett rá. Meg sem kellett szólalnia, s Ljugin tudta, hogy bakot lőtt, Ingeborg von Weizsäcker bármi más lehet, csak hamburgi háziasszony nem, aki az ő kis Győzőjének figyelemreméltó tanácsokat ad. Aggódva nézett Bejcsaszvilire, aki nem látszott haragudni, sőt, mintha kacsintott volna pipája mögül. Elképedve vette tudomásul, hogy a Főnök védelmébe, már-már pártfogásába veszi.

– Bocsásson meg az én galambomnak, Herr Stoff. Igazi békegalamb, tudja, egyenesen Picasso rajzolta. Békére jár az esze. Olyasféle átképzésre jár, melyen azon az elkövetkező 200 éven rágódnak, ami kellene a nukleáris leszereléshez.

– A világ helyzetének nemismerése semmi alól sem adhat felmentést, – mondta Stoff elgondolkozva. – Kérem, azt sem tudják, a nemzetiszocializmus órája miért lett 60 perccel előbbre állítva. Hitler megalomániájának tekintik.

– És nem az? – érdeklődött Ljugin.

– A 60 perc csak a mi gravitációnkban egy óra – nézett rá meglepetten Stoff. – De hiszen a negatív és pozitív gravitáció kozmikus másságáról épp az Önök Popovicsa adta azt a megdöbbentő új képletsorozatot, amin a világ valamennyi fizikusa rágódik.

Ivan Pavlovics végképp elcsüggedt. Marina Popovics Tanú az úrből c. könyve is ott volt a felvágatlanok között. De ha Jurij Szulov nem olvasta pont ezeket a könyveket, akkor hogyan, miből és mifelé tájékozódott? A kérdés olyannyira kiült az arcára, hogy Bejcsaszvili világosan leolvasta. Vaskos mutatóujját óvatosan a szájára illesztette, ami látszhatott a pipával való vesződségnek is. Mindamellet meglepő őszinteséggel fordult vendégéhez.

– Tudja, Herr Stoff, Jereván úgy került ebbe az egész új tudományba, amit hermeneutikának neveznek, ahogy Pilátus a Crédóba, – azaz véletlenül. Ha akkor más helytartó van Judeában, akkor Pilátusról ma azt sem tudnák, hogy létezett. Nos, Jereván az Ararát őrzője, a Prometheus-tűz őrzője, s mint legújabbán kiderült, kozmikus üzenetek őrzője.

– Ami lehet kozmikus fegyver is.

– No látja, ezt a Credót nem mi írtuk, és szakértőnk, Jurij Szulov, pontosan úgy járt, mint az Ön kedves neje: nyomtalanul eltűnt.

Stoff szelíden nézett rájuk, előre hátra billegtetve fejét, mintha bólogatna.

– Ha megengedik, résztveszünk a keresésében. Eszközeink szinte korlátlanok, bár ennek ellentmond, hogy Ingeborgot sem találtuk meg. Könnyen lehetséges viszont, hogy ők már megtalálták egymást.

– Viccel? – horkantotta Bejcsaszvili.

Stoff ajkain átfutott az a lenéző kis mosoly, ami Torquemada arcán megörökítettett. Ljugin azon vette észre magát, hogy közönségesen így fogalmaz magában – „ez aztán tudja, mitől döglök a légy”, majd rögtön utána homályos okokból azt határozta el, hogy egy szál könyv nem sok, annyit sem fog elolvasni. Amit eddig olvasott, azok elfelé vezették annak tudásától, ami minden kétséget kizáróan napirenden van. Árnyékává válik Stoffnak, ez többet mond, mint a londoni vagy kalkuttai könyvtár.

– Kérdezzen, – vágott elé Főnökének. – Mi érdekli?

– A Kaukázus és az Iszlám viszonya, – válaszolta habozás nélkül Stoff. – Tudnunk kell, hogy állnak az Emanátor-tudattal, és hogy állnak az Entrópia-tudattal. Lassan haladunk a feltérképezésével, és tibeti barátaim szerint elkészhetünk. Ugyanis mindkettő magát tartja *szellemi elsőszülöttnek*, és ez végzetes. Sőt, ez a vég.

– Nos, Hitler csaknem kiirtott egy népet, mert abban sejtette az emberi kultúra elsősülött voltát, – morogta Bejcsaszvili. – Herr Stoff, minden segítséget megadunk, de ne feledje, nem fordulhat elő az arabokkal ugyanaz, mint a második világháború zsidó-holocaustja.

– Egyelőre végeztünk, – állt fel Stoff, mintha ő lenne otthon. És Ljugin azt gondolta magában, hogy ez az ember mindenütt otthon van.

– Csak egy pillanatra, ha megengedi, – állt föl Bejcsaszvili, s homlokát dörzsölgette hatalmas kezével. „Micsoda pojáca” méltatlankodott magában Ljugin, most meg Columbót domborít. Nem volt elég Maigret pipája, Kojak gyufagyújtása? Úgyis szűk neki a szerep, valamennyi szerep. Most, ahogy hullámos haja lágyan előre esett, kisportolt katonavállai fölérük emelkedetten takarták még a napfényt is. Bejcsaszvili titán volt, istenek ellenfele.

– Parancsoljon, – hajolt meg Stoff.

– Úgy tudom, a Madagaszkár-akció nem egydimenziós. 22 variánsa van. Ebből 21 érthető, bár *nélkülünk* keresztül nem vihető.

– Kiknek a nevében beszél? – érdeklődött Stoff.

– Kérem, kérem. Ne játssza túl a szerepét. Egy kis gerincgörbület nem jelenti feltétlenül az elkötelezettséget a III. Richárd-i gazemberség mellett. Igaz, testvér? Nem vagy te lóköző. Tudod, miről beszélek. Csak meglepődtem.

Viktor von Stoff egyre érdeklődőbbé vált. Felmérte a titánt, s mivel üzletemberi sikereinek zömét gyors döntéseinek köszönhetette, villámgyorsan újraértékelte Bejcsaszvilit.

– Meglepődtem, de nem nagyon. Mi érdekli konkrétan?

– Nézze, ahány atomreaktor épül, annál jobban húzik a Szaturnusz. A thulei múlt kezd visszaállni. A 21 variáns versenyében úgy néz ki, mintha vezetne a Walhalla. Csak a tűz istennője, csak Freya nem hallgat szavukra. Másfelé figyel. Érdekli, amit mondom?

– Persze, – hagyta rá Stoff. – Némileg szokatlan ugyan a mitológiai szaknyelv, de azt hiszem, így is értem Önt.

– Akkor gyorsan célhoz érünk. A Madagaszkár-akció variánsai közül a 22. a bibi.

– A bibi? – csodálkozott a vendég. – Hiszi, nem hiszi, de csakugyan nem értem.

– Az istenfáját! – csapott az asztalra a házigazda. – Önöknek tervük van arra, hogy megváltoztatják a tengerek és szárazföldek arányát. Sőt! Megkezdtek az ilyen irányú robbantásokat. Máris más a Föld térképe, csak nem hozzák nyilvánosságra. Mi sem. Az eurázsiai táblának olyan mérhetetlen kincsei vannak, amire még a *thulerunéknak* is szüksége van. Önök kapcsolatban vannak a Fekete Úrnak nevezett világsszellemmel, aki a magma és a földfelszín közötti bolygóteret uralja, s ott hozták létre a XXI. század új embereit, kiépítve az új Atlantisz Birodalmat, s fővárosát: BIS-t. Ha nem sikerül megállítani őt, rövid időn belül leválasztja feje fölül a szilárd kérget, ilyen egyszerűen likvidálva a beteg és jövőjét áttekinteni képtelen emberiséget. Önök kapcsolatban állnak a Sírúsz által irányított azonosíthatatlan objektummal, a Nemezissel. Ezzel kapcsolatos a 22-es. Az istenfáját! De ezt aztán nem engedjük!

– Kikről beszél? – csapott le a német.

Ljugin szeretett volna máshol lenni. Nagyon. Olyan érzése volt, mint egy menekülés végén, mikor végre biztonságban érzi magát, s amikor megfordul – Szent Isten! Hosszú, vékony gyertyát gyújt a Fekete Madonnának, ha innen kiszabadul. Egyébként is rémisztő álmok gyötörték, mióta Jurij Szulov helyét elfoglalta. Az egyik különösen szörnyű volt, pedig csak abból állt, hogy rengett a föld, aztán élni kezdett, mozogni, összehúzódott majd szétrepedt, s

akkor vértenger tört elő a mélyből, aztán véreső esett az égből, ő pedig kiabálta: Madbara! Madbara! Saját hangjára ébredt, merő lucsokban, mint aki ősi hullókkal küzdött.

Bejcsaszvili néhány gombot megnyomott asztalán, amitől lezuhantak az ablakredőnyök, az egyik fal eltűnt, helyette óriási szelelte látszott a Kozmosznak. Ljukint úgy fejbeágta a váratlan csoda, mintha mostanáig egyhuzamban pezsgőzött volna. Viktor von Stoff meglepetésében leült, de a szemét le nem vette a látványról.

A képen, amit Bejcsaszvili felvillantott, a Szaturnusz látszott. Méltóságos gyűrűivel egészen közel jött, úgy, hogy látszott Afrika. Hogy micsoda?

– Mit lát, Herr Stoff?

Semmi válasz.

– Ez a CH/SR/-17-es felvétele a Földről. Így néz ki a bolygónk a műholdaktól, mesterséges állomásoktól, radioaktív hulladékot tartalmazó konténerektől. Menthetetlen. Már most. Ezért Önök kidolgozták az Exodust. A kiválasztottak elhagyják a Földet. Kettéosztották az emberiséget, kik mennek, kik maradnak. Kik hordoznak kozmikus vért, kik nem. Minden, minden, ami eddig történt, előjáték volt, nyitány.

– Szeretném megmagyarázni.

– Ön nekem semmit sem tud megmagyarázni. Töröljék a Madagaszkár-akció Omega-variánsát. Nem fogjuk engedni, hogy bárkit evakuáljanak a Földről, míg meg nem oldották itt és most az élet lehetőségét.

– Kik nem fogják engedni? – kérdezett rá immár harmadszor Stoff, azzal sem törődve, hogy kérdésével elismeri azt, amit Bejcsaszvili a fejére olvasott.

A titán néhány gombnyomással helyreállította szobája eredeti állapotát. Hullámos, ősz sörényét hátrasöpörte, udvariasan bocsánatot kért, ha netán itt-ott sértő lett volna, és elkísértette vendégét a Madagaszkár Mulatóba.

Exodus

Ernst és Erna kitűnően érezték magukat Hofejben. Nan-csüant ugyan még nem sikerült látniuk, de kínai házigazdájuk ellenállhatatlan udvariassággal megüzente, hogy nem hagyhatja el az obszervatóriumot.

– Rossz jel, – mondta Erna.

Nyúlánk, karcsú lány sietett eléjük, kékesfekete haját Cleopatra-módon egyenesre vágatta homlokán és vállmagasságban. Mandulavágású szeméből varázs áradt, apró ajkai akárha édesen duzzogtak volna, füle kagylósima és fogai igazgyöngyök. Csak a hangja volt érdes, de enélkül tökéletes lett volna.

– A nevem Oz.

– Nagyszerű, – nevetett Erna. – Attól tartottam, hogy netán Jázminvirág.

Ernst a fejét csóválta, de hagyta Ernát szórakozni. Ha nem tudja kiélni a benne feszülő indulatokat, igazán elviselhetetlen. Ha elejthet egy-két célzást, egyenesbe jön a lelkivilága. Oz tapsolt. Egy tucat férfi és nő sietett be.

– A személyzetük, – mondta érdesen és gépiesen. – Ha bármivel nincsenek megelégedve, forduljanak hozzám.

És már ott sem volt.

– Nem ismerem, – ráncolta össze homlokát a férfi.

– Hál’istennek! – sóhajtott Erna. – Vagyunk pár millióan ismeretlenek.

– Nem úgy értem, – igazította ki Ernst. – Nem ismerem azt a szubsztanciát, amit képvisel. Ismeretlen.

Erna most értette meg, s érdeklődése feléledt.

– És a személyzet is milyen érdekes! Az ember azt hinné, hogy a „második kínai fal” meghirdetése óta, mikor alkotmányalap lett a Kína a kínaiaké, itt csak kínaiak élnek. Nan-csüan barátja ebben szemmel láthatóan nem osztozik. Nos, jöjjön ide, fekete barátom.

– Csak angolt beszéli – mutatott magára egy kövér, barátságos néger. Ernát Paul Robsonra emlékeztette, és feléledt benne a remény, hogy éppen Kínában fog hallani rekedten-andalító blues-okat, songokat és spirituálékat.

– Én viszont minden nyelven beszélek, – nevetett Erna, – s a barátom szintén. Senki se fárassza magát azzal, hogy kerékbe tör valamilyen számára ismeretlen nyelvet. Ezután nézzük meg, van-e Hofejben Harlem?

– Inkább a Moulin Rouge-t tanácsolom, – tört előre egy merész francia. Ernát elbűvölte annak látványa, hogy egész alkata akár a versenyparipáé, célratörő és versenyszellemű. Megjegyezni! – adta ki a parancsot tudatalattijának. Egyes népekben nemcsak jelen van, hanem kifejlesztetten van jelen a versenyszellem. Különösen a nők felé. A franciák szeretik a nőket, és tudják, hogy a jövőben más lesz a szerepük.

Ernst apró cetlit tartott eléje, melyre egyetlen tanácsot sűritett: „Vigyázzon!” Aztán elköszönt.

– Részemről fürdő és alvás. Viszontlátásra, Erna.

Hárman rögtön leváltak a csapatból, hogy rendelkezésére álljanak, és Mordecháj velük tartott. Ernának menten elment a kedve Harlemtől is, Hofejtől is, s mindazoktól, akik parancsára vártak. Ernstet akarta. Míg ezen dühöngött, Oz elküldte a személyzetet, s mindentudó mosollyal nézte néhány pillanatig. Aztán eltüntette arcáról a mosolyt.

– Bocsásson meg, kérem, hogy nem találtam ki a gondolatát, – mondta Oz gépiesen. – Azt tanácsolom, látogassa meg a város büszkeségét, a Keleti Szél exclusív vendéglőt.

Erna figyelmesen hallgatta és nézte. Oz gyönyörű példánya volt az emberi nemnek, és Ernának végtelenül kifinomult érzéke volt a szép iránt. Pusztán azért, mert Oz ajánlotta, máris érdekelt a Keleti Szél exclusív vendéglő, noha minden bizonnyal eltéved majd az édes-csípős, savanyú-csípős, édessavanyú és egyéb összetételű ételek között.

– Nem kell félnie, tintahal, angolna vagy kígyó csak rendelésre kerülhet az asztalára, – folytatta Oz, és Erna Coppéliára gondolt. Szorongó érzés támadt benne, attól tartott, hogy ebben a páratlan teremtszenben valami menten leáll, megszakad az emberi kontaktus, és nincs itt egy Coppélius, aki újra indíthatná mechanizmusát.

– Közel jár az igazsághoz, ha Kínában a kínaiak útján indul el, – hulltak elé a szavak a vörös kis szájából. – A mi utunk messzire vezet. Lao-ce – hallgassa csak – így szólt:

„Az ÚT, mely szóba fogható, / nem az öröktől, való
a szó, mely rája mondható, / nem az örök SZÓ.
Ha neve nincs: ég s föld alapja / ha neve van – MINDEN DOLGOK ANYJA.
Ezért: aki vágytalan a nagy titkot megfejtethi;
de ha vágya van, csak a dolgokat szemlélheti.”

Oz monoton hangja semmilyen érzelmet sem fejezett ki, Erna mégis gúnyt érzett belőle. Egyenes célzást a vágyaira, melynek köszönhetően egy tapodtat sem jut előre a titkok megfejtésében.

– Tehát Szu Csong abban a pillanatban elveszítette a csatát, mikor vágyott egy nő után? – csattant föl Erna. – Azonnal válaszoljon, mit mond erre Lao-ce?

– A csodálatos asszony kapuja / ég s föld gyökere.

Ekkor Nan-csüan rezidenciáját hihetetlen hangerővel megtöltötte Szu Csong halhatatlan vallomása. Ernst echte kínaiként lépdelt lefelé a lépcsőn, még a legyezőt sem felejtette el. Látszott rajta, hogy nem vesztegette az idejét, kipihent a fürdőtől, s nyilván most tér nyugovóra.

– Te drága bolond, – nevetett magában Erna, – megint okvetlenül meg kell mentened.

Oz felemelte virágszirom kacsóját, s a zene elhallgatott.

– Ez a dal itt tilos. Ez az egyetlen, ami itt tilos.

– Érdektelen, – legyintett nagyvonalúan Mordecháj. – És hogy áll Lao-ce 39. erkölcsi tanácsával?

„A néptömeg a nagyok alapja, / az alacsony a magas alapja.
Ezért: az önjelölt vezérek és királyok helyükön nem szilárdak.
Nem nézik, hogy a sokaság a nagyok alapja, vesztüket okozza.
HA SZÉTSZEDIK A FÉNYES FOGATOT: BELŐLE SEMMI SINCS;
Ne légy értékes, mint a jade-kincs,
légy egyszerű, mint a KAVICS.”

Oz szemöldöke egyetlen egyenes vonallá egyesült, s ezt a csodát felhúzta márványsima, boltozatos homlokára.

– Értem. Aki a jade-kincstől a kavicshoz apellál, annak inkább a Vigyorgó Sárkányt javasolom a Keleti Szél helyett. Érezzék jói magukat.

Oz kísérőket rendelt melléjük, akik nem titkoltan testőreiknek is számítottak. Li és Lu láttán Ernst ismét morgott valamit az ismeretlenről, de Erna letorkolta.

– Ad egy: nem én akartam Hofejbe jönni. Ad kettő: ha már egyszer itt vagyunk, akkor használjuk ki. Ad három: lehet, hogy Oz ismeretlen szubsztancia, de ettől még nem történt meg semmi földönkívüli invázió. Ad –

– Várjon, kedves. Pihenjünk egy kicsit. Aztán nyakunkba vesszük a várost, és be kell jutnunk az obszervatóriumba.

Sem aznap, sem másnap nem jutottak el as ősi csillagvizsgálóhoz. Nan-csüan minden nap üdvözlét küldte, de vendégei távollétében. Oz gondoskodott arról, hogy a csillagász üzenete eljusson a címzettekhez. Egyébként nem is látták.

Hofej ezer és ezer látnivalót kínált. Erna és Ernst bambuszkosár piacra járt, megbámulták a kobaltfestésű kínai porcelánok ritkaságait. Láttak dob-táncot és páva-táncot, ipari és mezőgazdasági kiállítást. Csak újságot nem láttak sehol.

Negyednap a TV bemondta, hogy tévedésként bírálják el az európai és amerikai adók híradását arról az egyetlen kínai űrrakétáról, mely gyémántokkal megrakodva lett felbocsátva. Kínának 25 űrrakétája, 40 műholdja, és 17 űrrepülője kering jelenleg a Föld körül.

Alig vette át a híradást Nyugat, Észak és Dél, Kína megcáfolta önmagát, és most azt közölték, hogy rakétaik és repülőgépeik ismeretlen okokból eltűntek, műholdjaikkal pedig megszakadt a kapcsolat.

– Izgalmas, – vélte Erna. – Most aztán nagyon szeretném látni, mi folyik itt?

– Exodus, – válaszolta csendesen Mordecháj.

– Ez az! – örvendezett a pontos fogalmazásnak Erna. – Most már csak azt kell tudnunk: kik, mikor, hogyan, hányan, hová?

– Nem, nem. Azt kell tudnunk: miért?

Erna esze fáradtan megállt. Még össze-összeállt a sejtés, hogy ez nem az első kivonulás az űrbe. Még felvillantak azoknak a csillagászoknak a nevei, akik 1984 óta, vagy annál is régebben hirdetik, hogy az emberiség jövője az űrtelepülés.

Még úgy érezte, talán nem is igaz, amit hallott, de szeméből kibuggyant a könny. Mérhetetlen szomorúság szorította össze a szívét, amely túllépett minden elviselhető. Ez maga a kilátástalanság volt, az elviselhetetlen.

– Ne sírj, – mondta lágyan Ernst. – Hiszen ez győzelem. Megoldás. Lehetőség. Kapcsolat.

– Bukás! – csuklotta Erna. – Nem akartam megérni ezt a napot. Delano azt ígérte, nem lesz rá szükség. A Földnek visszaadjuk régi arcát, olyan lesz, mint a Paradicsom. Ernst, én olyan képekben gondolkodtam, amilyet Jehova Tanúi nyomnak az emberek kezébe az egész világon. Hittem az Emberben. Én, a Héja, akinek állítólag nincs is szíve, csak aneurysma cordisa, a figyelő pók-kór, az érzelmi bénulás, mind-mind egy álmoképt!

– Tudom, – vigasztalta a férfi. – Nem vagy egyedül.

– Rohadjon meg Nan-csüan, tudod! Gyűlölöm, tudod! Nincs az a keleti titok, mellyel ezt el lehet érni! Ez a Coppélius-fajta trükkje. Igen, igen. Oz, a csodák csodája. Ez nem ember. Ezek nem emberek. És Nan-csüan tudta. A fenébe is, noná, hogy tudta. Nem, ezt nem élem túl. Meghaltam. Kész. Vége. Befejeztem.

– Coppélius-fajta, – mormolta Mordecháj. – Idegenek. Ne sírj, ne sírj, Erna. Lehet, hogy rátaláltál. Csakis egyetlen lényért jöhettek, Kayesháért. De Nan-csüan egy szóval sem említette.

– Hogy lehet ilyen vakon hinni, Ernst?! Becsapott.

– Vagy becsapták őt is. Az is lehet, hogy fogoly.

– Nem bírom, – zokogta Erna, s arcán elindultak a megváltó könnyek. – Kayesha a miénk. Ősisten. Istenember. Emberisten. Kozmikus kapcsolat. Akik elvitték: a Föld gyilkosai.

Mordecháj nem válaszolt. Megpróbált olvasni az éterben, s döbbenet tapasztalta, hogy iszonyú erő löki vissza. Feje megfájdult, erősen lüktető tarkója hányingerbe ment át.

– Agyárnyék, – suttozta.

– Mit csinálsz, – csattant föl Erna. – Dülöngélsz, akár egy részeg!

– Vigyázzon, – suttozta Ernst. – Bekövetkezett., amiről beszéltem. Takarják a Zru-t.

– Miután nem is használtad, – méltatlankodott a lány. – Mondd meg, mit csináljak, hogy segítsék?

– Ködöt, – morogta a férfi, – csinálj...

S elájult. Erna nem esett pánikba. Kendőjét Mordecháj feje alá gyűrte, megtapintotta az ütőerét, s Nan-csüan könyveiből apró piramist rakott a feje köré. A lélegzés egyenletes lett, de az öntudat nem tért vissza.

Erna agyimpulzusai keresve siklottak a théta síkra. A fehérhajúak ezen keresztül érintkeztek legtöbbször. Azt remélte, valaki föltétlenül tartózkodik ott, hiszen a stratégiák legfontosabb stratégiai lépései közé tartozott az azonnal megteremthető kapcsolat érdekében tartott ügyeletlánc. A théta sík hallgatott. Illetve gonosz kis kacajok népesítették be, mintha kárörvendeznének erőlködésén.

Oz! Erna megnézte az ajtót, ami eddig nem jutott eszébe, most nagyon is zárat keresett, de nem talált. Az ablakra egyre sötétebb árnyék vetődött. A stratégia agya lázasan dolgozott, arca megpuffadt az erőlködéstől, szemeiben erek dagadtak és szakadtak, de megtalálta a határt. Visszalépett delta síkra, s impulzusaival könyörgött. „Segítség! Segítség! Aki hallja, deltán vagyok! Segítség!”

– Nyugalom, – jött egy határozott, tisztavonalú válasz – ne magyarázzon, mindent tudok. Crowley – vetületben vannak.

Ne ingereljék. Ne lépjenek túl a deltát! Idáig nem ereszkedik le.

– Köd kell! Zru-védelem kell.

– Meglesz. Nyugalom. Vegye le Nan-csüan füstölőjét, gyújtsa meg a rózsa-illatot. Nagyon vigyázzon: csak rózsát!

Erna átkozta magát, hogy ez nem jutott az eszébe. Gyors mozdulatokkal kapkodott az illatszeres dobozokban, míg megtalálta, amit keresett. A szobát kékes füst, kellemes illat töltötte be. Az illat változott. Oly bódító illatorkán kavargott, amelyet Erna csak a Szigeten tapasztalt. Elandalodott, megfogta Mordecháj kezét, s újra megindultak a könnyei. A fenébe is. Nem erre készítették elő.

– Segítség, – suttozta, – nem tért magához.

– Ezzel ne törődjön most. Védi a piramis. Óvatosan menjen a kékből sárgába. Ezalatt meg kell érkeznie a védelemnek.

Erna nagyon szeretne volna tudni, ki ez az ismeretlen, aki egyszerre tartja távol Crowleyt, védi Mordecháj, kommunikál vele és azt sejtette, hogy társaival is. Valószínűleg az előállt helyzet egyedüli áttekintője. Merengeni nem volt ideje, mert a kék ichorból átjutni a Sybillák sárga tájfunjába minden energiáját igénybevette.

– Itt Kursymurty. Erna, Vhatek Sybilla-sárgát küldött számotokra. Hallasz? Látsz? Itt Kursymurty.

Erna látta a megváltó ködöt. Tombolva és kíméletlenül érkezett, de Mordecháj szeme kinyílt, hatalmasat sóhajtott, mélyeket lélegzett, szinte felitta az aranyfényű anyagot. Felült, kibújva a könyvpiramisból, először is letörölte Erna könnyeit, majd a feje alatt lévő sálat homlokára tekerte.

– Üdvözlöm a delta síkon. Ön mögött agyárnyék. Csak a legszükségesebbet kérdezze.

Mordecháj feje majd szétpattant. Erna látta arcán a kint, szeretne volna elütni egy viccel, hogy most megtanulja, mi a gravitációs tudat, de ennél jobban szeretne. Azonkívül látta, hogy minden erejére szüksége van. A Sybilla-köd halványult, átlátszóvá szelídült. Tudták, hogy hamarosan el fog tűnni.

– Kik vitték el Kayeshát? – kérdezte Mordecháj.

– Eumélosz, Amhérész, Euaimon, Mnészusz, Autokhton, Elasziposz, Mésztor, Azaész, Diaprepész – jött a pontos válasz.

– Atlantisz első kilenc királya – thulerunék?

– Ötmilliárd évet adtak nekünk. Hiába.

– Kayesha végső kozmikus lényege tehát sardonix?

– Amikor Ön ide érkezett társaival, Kayesha Poseidon volt. Akik most hazaviszik, azok a fiai. A thulerunék átszellemítők és beavatók. Kleitón keresztül cselekedtek. Emlékezzen! „Ötször szült Kleitó a tenger istenének, öt pár ikerfiút. Nevet is adott mindegyiküknek, a legidősebbnek, akiről a sziget és a tenger elneveztetett, – tudniillik az Atlanti-tenger – mert Atlasz volt az első király neve.”

– Platón Kritiásza, – lehelte Erna.

Mordecháj fejében erősödött a fájdalom. Szaggatása kibírhatatlanná vált, lélegzete újra akadozott.

– Ismeri az Exodus résztvevőit és céljukat?

– Vezérhajó: „KLEITÓ”. 10 fő: 9 thulerune és Kayesha. Irány: TELCHIN.

– A Fekete Napok ura. Poimandréz felségterülete. Ezért vagyunk Crowley-vetületben. A cél: Entrópia az Emanátor ellenében.

– Itt Vathek. A delta veszélyben. Az aranyzóna szűkül. Aydingkolnál földrengés.

Mordecháj és Erna keze összefonódott. Fuldokoltak. Szemük zavarossá vált, s egy szót sem bírtak kinyögni.

– Nyugalom. Beküldöm Ozt. Ne féljenek tőle. Ő egy nuklid, a Fekete Úr teremtménye.

Alig hallatszottak el a szavak, Oz belépett. Nyomában a személyzet, kristálytálcákon kristálygyertyákkal, melyhez hasonlót sosem láttak. Maga az ásvány világított, de benne mégis lángok lobogtak.

– A prometheusz-tűz, – közölte gépies hangján Oz. S mint aki mindent megmondott, kísérőivel együtt távozott.

A kristálygyertyák szemük láttára kezdtek nőni. Fényük összeért, kört és kupolát alkotott felettük. Tűzkörben ültek, ahol újra levegőhöz jutottak. Erna ellenállhatatlan vágyat érzett megérinteni a világító csodákat, de a hang leintette.

– Határtűzben vannak, nincs kapuja. Crowley áttörheti. Siessenek kérdéseikkel. Egységen belül megindul az általános entrópia.

Kukkot sem értettek belőle. Mordecháj változatlanul az Exodus foglalkoztatta, megkérdezte további paramétereit.

– A Kleitót 24 űrrakéta követi. Valamennyiben 10 fő. Sosem jártak túl ADAM KADMON határán. Egy éve Manto, a Fekete Asszony, a Fekete Úr nővére társaival elhagyta Gaiat. Ez volt az Entrópia nyitánya. Poimandrész felingerelte az Emanátor közeledése. Kitágította a nagy Taut. Összekapcsolódott Crowley-vel. Az Exodus résztvevői csakis Telchin felségterületére érkehetnek. Szóródásuk: Madbara, Dvikoha, Mu, Turán. Ha a terv lehetséges tovább is, akkor Mudra és Phoba.

– Itt Kursymurty. Mindent hallunk a deltán. Ez a Demiurgosz-hadművelet. 1989-től próbáltunk nyomára bukkanni, de minden szálát elvágta. Miért?

– Mert az Igazak Szövetsége így döntött.

– Létezik ez a szövetség egyáltalán? – kérdezte Erna.

– Nagyon hamar megismeri őket az egész világ. Ők a zil birtokosai, a konwalt elindításának őrzői. Pihenjenek. Ki kell lépni a deltából.

– Várjon! – kérte Mordecháj. – A tauteomék miért nem akadályozták meg az Exodus?

– A tauteomék? – kérdezte vissza a Hang halkan. – Nem tudom.

– Itt Vathek. A kapcsolattartó kilépett. Az aranyzóna tovább szűkül. Hívjátok a nuklidot.

Mordecháj és Erna kísértetiesen sápadtnak tűnt a prometheusz-tűzben. Hívják a nuklidot? Könnyű ezt mondani. Vajon reagál-e a hívó szóra? Mint minden földi lény, – a nevére?!

– Oz! – kiáltotta Erna.

– Igen? – bukkant föl a lány gyönyörű, értelmes arca.

– Megszüntethető a kristálygyűrű?

– Bármikor. De még nem tanácsolom. Poimandrész óriási bioenergiát kapcsolt le. Megsérülhetnek. Már nem tart soká.

– NON DURABIT, – morogta Mordecháj. – Önöknek. S ettől kezdve Gaia haldokolni kezd.

– Depressziós gondolat, – vélte Oz.

– Nos, akkor tájékoztasson: kiből áll az űrkonvoj? Nemde nuklidok, mgonok, zamjakok, a Fekete Úr teremtményei?

– Csak négy rakéta a miénk. Elenyészően kevés ahhoz képest, hogy az emberek új típusának húsz űrhajót adtak.

– Itt Vathek. Az aranyzóna eltűnt. Kilé –

A stratégia-kapcsolat megszakadt. Mordecháj és Erna tudta, hogy ki vannak szolgáltatva Oznak. A lány mozdulatlanul meredt a semmibe. Mellette először egy mosoly jelent meg, majd egy szilvaalakú szempár, aztán maga Nan-csüan. Mordecháj soha így embernek nem örült. Felkapta a könnyütestű kínait, s a levegőbe dobálta.

– Elég, igen tisztelt barátom, elég!

– Nan-csüan! Kijátszottátok az egész emberiséget! Mi ez az ürbe-vonulás? Csak azt ne mondd, hogy a következő ötéves terv!

– A húsz hajón belül csak öt a miénk. Ezen utaznak a feng-sui mesterei, a So, Hi, Li tudósai és a keleti rózsakeresztesek. További öt az iszlámé, Simber Oka vezetésével. Crowley és az Arany Hajnal rend régi szövetségesei.

– Nyitom a tűzgyűrűt, – közölte Oz.

A prometheusz-tűz visszahúzódott a kristálygyertyákba. Mordecháj halványnak és bánatosnak találta a napfényt. Szegény Fehér Sugárzó, napjaid meg vannak számlálva. A Fekete Napok ura véghezvitte akaratát. Már nem érdekelte az Exodus. Nem érdekelte az Igazak Szövetsége sem, akiknek nyomában lohol több teremtes óta. Miközben Oz és társai óvatosan eltávolították a kristálygyertyákat, Mordecháj megpróbálta újra a théta síkot. Semmi ellenállásba nem ütközött. Omegára tért. Sehol semmi. Mordecháj megpróbálta áttekinteni a Föld által áttekinthető kozmoszt, az ADAM KADMON-t. Az űrrakétáknak semmi nyoma. Most megpróbálta azt, ami csak neki sikerülhetett: a VÉRVONAL-ra koncentrált.

– Az Exodus sikerült, – mormolta. – Hihetetlen.

– Akié a vér, azé az élet. Mivel a kozmikus vér ismeretét nem tudtuk elérni, bekövetkezett az „Idők Végezte”. Nemcsak az „aion”, az életerő szállt el, hanem maga az élet kezdte meg lebontását. Meg kellett fordítanunk a dolgokat. A tettek irányát. Ha hozni nem lehet, akkor vinni kell vérünkből oda, ahol még lehetséges a segítség.

Nan-csüan szavai végképp felborították Mordecháj ingatag lelki egyensúlyát.

– Poimandrész leszármazottai a bolondját járatják veletek. Hallottál a Fehérló-mondáról, igen? Fejedelmi paripa egy marék földért, kulacsnyi vízéért. És a lóért megvásárolják a földet, ahol államot alapíthatnak. Nan-csüan, ti éppen most adtátok el a bolygót. Hogy kinek, még nem tudható. Minden tervbe csúszhat hiba, lehetnek ki nem számítható véletlenek.

– Az Idők Végezetén? – mosolygott Nan-csüan. – Ezzel a Kozmoszban senki nem él vissza. Átalakulunk. Kayesha újra visszatér. Istennel, halhatatlan kozmikus humanoidokkal. Addig itt lezárul az apokalipszis. Nézd, a Nap 24 óra leforgása alatt többet öregedett, mint az elmúlt 17 milliárd évben. Az Entrópia nem játék.

– És odaadják a Napot, csak úgy koncul, TAMASZ-nak, – világosodott meg Erna. – Gratulálok a barátjához, Ernst. Most aztán tudja a célt: az örök sötétség. Részemről hadat üzenek, és csatlakozom Ereskigalhoz.

– Ki ő jelenleg, azon kívül, hogy a Holtak Országának legősibb istennője volt? – csúfolódott Oz.

– Ereskigal az Ereskigal ma is, – foglalta össze tömören Erna. – Nemcsak Volt, hanem Van és Lesz.

Nan-csüan végigsimított gondokkal felhőzött homlokán. Mordecháj le nem vette szemét a szürkülő égről. Ez a Nap már nem volt sugárzó. Tompasága nőtön nőtt. Mellette Luna, a Hold, a Holtak Országá. Legősibb neve Ereskigal. Csakhogy Mordecháj sosem találkozott Ereskigallal. Mire megérkeztek, a Holtak Országá a Jupiterre távozott. Ereskigal megindokolta.

– EGYIK LÉNYNEK SEM LEHET HATALMA A MÁSIKON; A HALSZÖG URALKODIK MÍG AKAROM – ezt véste a Hold-sziklák falába.

A csillagértelmek sokáig keresték a „Halszöget”. Mikor rájöttek, hogy a Vénuszról nézve a Halak csillagkép olyan meredek szöveget zár be, melynek hegyében a Jupiter trónol,

megértették, hogy Ereskigal bolygóéletben gondolkodik. Tagadja azt, ami a Földön kialakult. Más világ. Lehet, hogy másvilág. Mikor a tauteomék megjelentek a Kozmoszban, váratlanul, észrevehetetlenül, hódítóan és ellenállhatatlanul, elmélet született arról, hogy a tauteomék a „Halszög” furcsa mozgásának köszönhetően Jupiter-takarásban érkezhettek. De ekkor már késő volt. A tauteomék inváziója leírhatatlan gyorsasággal ment végbe, és megszakította a bio-Möbius teret. A Vénusz volt az első, mely ölükbe hullt. A kecses androgünök még csak ellent sem álltak, a tauteomék elsöpörték őket, mint a szemetet. Az iridiumvárosok fölött sárgaarany-köd suhant, s a tauteomék beszívták illatát. Akkor is volt Exodus: az androgünök a Merkúrra menekültek. A tauteomék követték őket, – ez az. Mordecháj rémülten nézett Ernára, Nan-csüanra, Ozra.

– A tauteomék követik az Exodust! Millió éveken át fejlesztették ki a taktikájukat, itt volt az orrunk előtt, mégsem láttunk át rajta. Exodus-kényszert hoznak létre, s nyomába erednek. Ereskigalt keresi, Erna? Nan-csüan, sorold föl azt a tíz úrhajót, melynek összeállításába nem volt beleszólásokat.

– Psziche, Sybilla, Gaia, Zila, Tenet, Androgün, Szunrutasz, Heliogabalus, Ereskigal.

– Lehetetlen.

– Ellenkezőleg: csakis így lehetséges. És ki sem kell mondanod, Nan-csüan, a tizedik név logikusan következik ezekből.

– Már akinek, – méltatlankodott Erna.

– TAUTEOMÉ. TAU-TEO-MÉ. Csillagnyelven: „az egész jele.”

Nan-csüan feje jobbra-balra billegett, mintha pusztító ütest kapott volna. Oz gyönyörű arca viszont mosolygott, mintha örülne, hogy végre működni látta a megoldás intelligenciáját. Erna nem volt képes felfogni, mit hallott. Nem volt fogalma a kozmikus EGÉSZ-ről. Mordecháj mellett már harmadszor roppant össze és született újjá. Annyit még megsejtett, hogy a Kozmosz építése bonyolultabb, kegyetlenebb, mint emberi agy valaha is gondolta volna. Háttha az ember az a legnagyobbszívű humanoid, aki ezt nem bírva elviselni *feltalálta* magának a halált?

– Akkor pedig, – mormolta maga elé, – a Magány Magánya, Éjek Éje, aki Nyugatról hozta a Napot, aki vissza akarja állítani a... a...

– Bátran, stratég, – hallatszott Delano senkiével össze nem téveszthető hangja. – Vissza akarja állítani a Halottak uralmát, akkor azok uralmáról van szó, akik *képesek* meghalni.

– Delano! – kiáltotta Erna. – Hol vagy?

– A Beavatás Hegyén. Ide várok mindenkit, aki megértette az Apokasztázis Programot. Szabad Szellemek! Világegyetem Építőmesterei! Várok!

Viktor von Stoff a Madagaszkár mulató egyik udvarra nyíló szobáját foglalta el. Észrevétlenül érkezett, s füttyölt kísérein. Miután megfürdött, kissé ledőlt. A ventilátor zümmögése álomba ringatta. Húsosajkú, keményizmú férfiak vették körül. Hajuk lófarokban csüngött borotvált fejükről. Imponáló felsőtestük teljesen meztelen volt. Derekukat széles kardöv fogta át. Kardjuk hajlott és széles pengéje tok nélkül villogott. Sebesen beszéltek, ittak és írtak valamit, amin jobbra-balra dőlve hahotáztak. Ez a hahota nem egyszerű nevetés volt, nem csak bor által fokozott jókedv, hanem megsemmisítő gúny. Az álom természete szerint minden néma volt. Ez a természetellenes némaság felébresztette. A légkondicionált szoba ellenére verejtékben fürdött.

Egyedül volt. Mosolygott magán. Álma leginkább a Zaporozsjei kozákok levelet írnak a tatár kánnak c. festmény átérezése volt. Bejcsaszvili titáni termete, fenyegető udvariassága, cáfolhatatlan tudása válthatta ki. Csengetett.

Titkára, Frieder Blaschta doktor azonnal belépett, mintha csak az ajtó előtt várakozott volna. Frieder igazi német volt, halványarcú, aranyhajú, magas, sportos, s kék szemeire sem akadt más jelző, mint az, hogy németké. Ha jókedve volt, ezek a szemek kigyúltak és ellenállhatatlanul sugároztak. Ha vonzáskörébe került partnere, vége volt menten. Ezek a szemek elfelejtették a valóságot, kék lobbanásokat robbantottak a védtelen női szívben. S Frieder sosem talált semmilyen ellenállásra. Szemei előre lebontották. Ha megsértették, Frieder szeme hideg lett és kemény. Óriási távolságot jelentett ez a tekintet, letörölte az apró próbálkozásokat, hogy a hibát jóvátehesse bárki is. Jégkorszakot épített maga köré, s ebbe belefagytak a gyanútlanok.

Stoff számára Blaschta doktor nem szép ember volt, ezt észre sem vette. Az észére volt szüksége. Atomfizikus és időfizikus volt, hallatlan kutatási eredményekkel. Kisajátítása vagyonba került, más soha meg nem engedhette volna magának. A két ember között tökéletes egyetértés uralkodott. Frieder Blaschtának nem volt ára, senki ki nem sajátíthatta volna, ha nem akarja. De aki képes volt megnyerni akaratát, az többé nem veszítette el.

– Jól aludt, uram?

– Ahogy vesszük. Kozákokkal álmodtam.

Frieder felnevetett.

– Nem csodálom. Nagyon érdekes a kaukázusi emberanyag.

Mindenki más, akinek füle van a hallásra, felfigyel az emberanyag szóra. Stoff mindössze bólintott.

– Bejcsaszvili barátunk azt követeli, hogy állítsuk le a Madagaszkár-akció 22. variánsát. Hát kérem, én megmondtam, hogy erről nem tudhat senki. Megmagyarázná, doktor, honnan az ördögből tud ez az örmény bivaly olyasmit, amire én tökéletes hírzárlatot rendeltem el?

– Nem tudom megmagyarázni.

– Ez mit jelent, kérem? Nem állt elég pénz rendelkezésére? Megállt az esze? Elfogta a romantika? Szerelmes? Mindenki ezen csúszik el. Eh!

– Szó sincs róla. Valahol, az omega-zónában magában van a hiba.

– Hogy mi?

Stoff olyan elképedten nézett, akár a holló, mely épp most ejtette ki szájából a sajtot. Blaschta lenyelte mosolyát, s magyarázni kezdett.

– Felejtse el mindazt, amit tud, vagy tudni vél a kozmoszról. Maradjunk annál, hogy a különböző időutak száma meghaladja a huszonkettőt. Mikor ezt bebizonyítottuk, váratlan akadály jelentkezett: az időmutáció.

Stoff szemöldöke élénken mozgott, de nem állapodott meg. Kezébe vette kedvenc tollát, melynek végén Freya, a tűz istennőjének parányi, de művészi vésete látható. Ha önmagába vetett bizalma megrendülni készült, hosszan szemlélte a Walhalla csodálatos tagját, s egyben ellenfelét. Időmutáció. Gőze sincs, mi az. Freya, Freya, mikor érek el hozzád?

– Folytassa. De ne felejtse el, hogy az ember végső fokon csak azt érti meg, ami átélhető.

– Fordítva, uram. Csak azt éljük át, ami megérthető. Korai még tagadni a tudomány hatalmát és vezető szerepét. Nyomában vagyunk az abszolút hatalomnak.

- Ezt most hallom először.
 - Pedig milyen régen szeretne volna hallani, uram!
 - Persze. De folyton csak kiábrándított. Azt mondta, ilyen már nincs. Túl sok a versenyző. Túl sok az ember.
 - Ezt is felejtse el. Az Exodus sikerült. De ez már nekünk kevés.
- Stoff koromfekete tekintetét belefúrta a doktor kék szemébe. Jobb szeretne volna, ha ez az ember kissé kezelhetőbb. Néha szeretne volna megkérdezni, nem szeretne-e letelepedni valahol, virágokat nevelni, megnősülni, meg hasonlót. Ilyenkor eszébe jutott Ingeborg, akivel együtt szeretett volna megöregedni. Tudta magáról, hogy őt keresi és az ő útján jár. „Lent már nem az van, ami fent”, mondta Inge, mielőtt elindult az útra, melyből nem volt visszatérés.
- Foglalja össze a lényeget, doktor. Annyit mondjon, ami nem fáraszt.
 - Nem fogom fárasztani. Emlékszik, akkor határoztuk el ezt az utazást, mikor értesültünk a három mester-adeptus és a Fekete Úr találkozásáról.
 - A Fekete Úr, – mordult föl Stoff – elvitte Ingét.
 - Szó sincs róla. Biztosíthatom, ismerjük BIS-t. Konrad Schlange útján kívül még két bejáratát ismerjük, Dhupát és Aydingkolt. Kapcsolatunk szinte közvetlen, s ezt a Fekete Úr is tudja. „Nem én vagyok az egyetlen Idő. De az egyetlen segítők” – mondta az adeptusoknak, akik számonkérték az általa teremtett Vervonalat.
 - Igazuk van.
 - Nincs igazuk. Abból indulnak ki, hogy az ember Sugárzó volt, a Vervonalon túlról származik. De mi már nem.
 - Maga is kezdi? Ki az a „mi”?
 - A tauteomék leszármazottai. Nekünk nincs szükségünk vegyes genezisre az élethez. Nincs szükségünk a bio-Möbius-tér körforgására. Nincs szükségünk sem az időtérre, sem a téridőre.
 - Honnan szedi ezt a badarságot? Én türelmes vagyok, nagyon türelmes. De még nem láttam, hm, földi humanoidot időn kívül. Épp ezért jöttünk ide, hogy lássunk. Bejcsaszvili Úr engedelmével. Ezt értük el, röhej, mindjárt leborulok. Hányszor mondtam, hogy irány a Kaukázus! A legnagyobb Entrópia-centrum!
 - Most ne gyötrődjön ezen, uram. Bocsásson meg magának is, nekünk is. Úgyszólván kiszámíthatatlan volt Szergej Szulov intellektuális energiává emelése, de a haszna egyetemes, mivel áttörte a téridőt. Az Uroborosz-kígyó már nem harap saját farkába, megtörtént a Z-metszés.
 - Hallgatom, doktor.
 - Fricker rátalált egy arcánura, aki kettős eredetű Időlény. A Grál-csoport letapogatta második Atlantiszt, első Atlantiszt idejéből, majd vissza a Mu birodalomig, aztán a thulei katasztrófaig. Egyre messzebbre vezette őket, jött a Szaturnusz-Föld-Hold egytömbűség korszak, majd a Fehér Nap teremtése, aztán a Fekete Nap teremtése, egészen az Omega minőségig.
 - Hihetetlen. Nem is hiszem el.
 - Megértem, – nevetett fel a doktor részvétellel. – Az Omega-minőségnél a Grál-csoport kénytelen volt megállni, mert az omega-sík lehetetlenné tette az arcanum követését.
 - A fenéket omega-sík, hanem Herr Bejcsaszvili.

- Jó, nagyon jó! – törölgette könnyeit Blaschta. – Uram, ha az omega-síkot elérhetné bárki emberfia, fölöslegese lennének az adeptusok, a titkos társaságok meg a temetők. Ezen a síkon át lehet rendezni a szerves orgánusokat. Utoljára a Hermész-lánchoz tartozók voltak képesek erre, de ez a lánc megszakadt 1736-ban Hatvani professzornál. Ő volt az utolsó, aki képes volt vendégeit önmagával együtt átvinni egy pazar vacsorára Konstantinápolyba meg vissza. A teleportáció az omega-sík kapuja. Hatvani vagy lezárta, vagy rajta keresztül maga Omega zárta le.
- Így tehát a Z-metszés...
- ... mindössze az Idő egyetlen fajtáját törte át.
- Mert Poimandrész....
- ... csupán a nagy Tau Őrzője.
- És az Exodus...
- ... a Telchinen kötött ki, Poimandrész tenyerén.
- S hol van ehhez képest Omega?
- Das ist die Frage!
- De biztos, hogy nem Bejcsaszvili?
- Van humora, uram. Bejcsaszvili... ha-ha-ha... kihívta párbajra Tau-Teo-Mét. Jurij Szulov kénytelen volt egy kínai expedícióba menteni szaturnuszi barátunkat. Megmozdult az Aydingkol, és a Tektit Vár aktivizálódott. Kína kénytelen volt a tervezettnél előbb indítani az Exodust. Ezért nem tudtuk alkalmazni a dupla-Z metszést.
- Ami elvezetett volna...
- ... elvezethetett volna!
- Omegához.
- Legalábbis a közelébe.
- Dehát ez tragédia!
- Nem egészen.
- Poimandrész megsemmisíti az Exodust.
- A Fekete Úrnak köszönhetően nuklidok, mgonok, zamjakok mentek velük, továbbá thulerunék és tauteomék. Poimandrész nem emel kezét a Fekete Úr teremtményeire.
- Akkor megindíthatjuk mégis...
- ... a Madagaszkár-akció 22. variánsát.
- Dupla Z-metszéssel...
- ... Crowley-árnyékban.
- Ahová a Grál-csoport sem képes védelmet nyújtani.
- Egyetlen titkos társaság feladata és jogköre ez, Herr Stoff.
- Ez pedig...
- ... a Fehér Kígyó.
- Akikkel nincs kapcsolatunk.

- Csak rajtunk áll, hogy legyen.
- Igaz is. Ezért utaztunk Ecsmiadzin közelébe. Az Ametiszt Szarvasokhoz. Tehát az ajtó előtt itt vár...
- ... Mihail atya.
- Ne várákoztassuk, doktor. Ha nincs több mondanivalója mielőtt bevezetné...
- Apróság. Ismernie kell, akivel kapcsolatba lép.
- Rengeteg olyan emberrel van kapcsolatomban, akit nem ismerek.
- Ez kivétel, uram. Az Ametiszt Szarvasokkal a továbbiakban együtt kell dolgoznunk.
- Tehát a kapcsolatot...
- ... nekünk kell megteremteni.
- Természetesen mindig kifejezem a hálámat. Olyan formában, ahogy kéri.

Frieder Blaschta mély lélegzetet vett. Hogyan értesse meg a pénz korlátlan urával hatalmának végét? A világiárával a letelepedést?

- Talán nem véletlenül álmodott kozákokkal. Amit az Ametiszt Szarvasok kívánnak, elég fura. Szinte ultimátum.
- Bökje ki.
- Ön a tét. Azt kívánják, maradjon itt. Örökre.

Viktor von Stoff kíváncsian méregette titkárát. Nem úgy nézett ki, mint aki viccel.

- És maga, barátom, szabad mint a madár.
- Elküldhetem Mihailt.
- Ugyan. Az időutazás sokkal jobban érdekelt, mint a Föld. És alkudni mindig lehet. Amellett minden jel ide mutat. Küldje be Mihail atyát.

Blaschta doktor nem tartozott az időhúzó közé. Kinyitotta az ajtót, s betessékelte Mihail atyát. Ecsmiadzin küldötte világi ruhát viselt, de léptei méltóságosak voltak, tekintete szilárd, mint a kezdetről és végről sokat tudó edzett-szívűeké.

Stoff önkénytelenül Verdi Don Carlosára gondolt. Így lépett Fülöp elé a Nagy Inkvizítor, így hömpölyögték körül a zene mindent kifejezni tudó hangjai, melynek szárnyán inkább belebegett a nem evilágot képviselő király az evilágot képviselőhöz. Mihail osont és surrant, semmi zajt nem ütött. Szemei inkább hunytnak tűntek, keskeny résen át szemlélte Viktort, aki a tőle legbarátságosabbnak tartott mosollyal fogadta.

- Üdvözlöm, Mihail. Beszéli a nyelvünket?
- Ne aggódjon, kérem. Jereván világváros és poliglott.
- Igaza van, ezt az eddigiekben is tapasztaltam. Foglaljon helyet, és magyarázza el, amit titkárom anyanyelvemen közölt, mégis szerencsém érteni.
- Gondolom arról van szó, hogy szeretnénk, ha ittmaradna.
- Nos, Ön aztán nem kerülgeti a lényegét. Erről van szó. Csakhogy nem értem. Az én személyem olyan érdektelen, atyám. Ki vagyok én? Egy ember, akinek ősei jóvoltából rengeteg pénze van, ezért nagyjából azt csinál, amit akar. Egyéb érdemet nem tudok felmutatni. Azt viszont kétlem, hogy millióimra lenne szükségük.

- Akkor adományért fordult volna Önhöz kolostorunk.
- Én is így gondoltam.
- Ha megengedik, én távozom, – szólt közbe Frieder. – Ha ketten maradnak, azonnal szót fognak érteni.
- Várjon, kérem. Hová siet? Lehet, hogy utasításokkal kell ellátnom. Végső akaratommal.
- Igen, ez előfordulhat, – bólintott Mihail.

Kíváncsian méregették egymást. Blaschta az ablakhoz húzta székét, s tüntetően bámulta az udvaron csobogó szökőkutat. Magatartása azt fejezte ki, hogy csak vár, azt is parancsra. Szőke fűrtjeit vörhenyessé festette a város fölött vörösén izzó nap. Viktor tudta, hogy ez a fej az övé, tudta, hogy tudós kollégái „Aranyfej”-nek becézik a doktort. Mihail még többet tudott a fiatalemberről. Tudta, hogy Albertus Magnus arany gyermekei közül való, „Pythagoreusz-faj”. Csak háromféle létező valós, az isten, az ember és a Pythagoreusz-fajta, akik közvetítenek. Magában áldotta a sorsot, hogy Közvetítőt vezetett hozzá. Súlyos szemhéját fölemelve nyíltan, barátságosan fordult Stoffhoz.

– Örülteknek tekinthetne minket, ha nem tudná, hogy az Ametiszt Szarvasokkal van dolga. Mi, a Grál kutatói többszáz éve megkülönböztetett figyelemmel őrizzük a Kaukázus és az Ararát közötti területet. Az Ararát a bűnbeesés hegye, itt szállt alá kétszáz angyal, hogy utódokat nemzzen a földi asszonyokkal. És az Ararát a megbocsátás hegye is, itt ért földet Noé bárkája a mindent elsöprő büntetés, a vízözön után. A Kaukázus szikláihoz láncolta Zeusz a Nagy Titánt, aki a nyomorult és semmi eséllyel nem rendelkező emberiségnek átadta az istenek tüzeit. A Prométheusz-láng azonban kicsi lett kezünkben. Olyan kicsi, amilyen parányiak mi magunk vagyunk az istenekhez képest.

Viktor von Stoff figyelmesen hallgatta a fejtegetést, melyhez nem kívánta hozzáfűzni saját véleményét. Rögtön azzal kellett volna kezdenie, hogy nem ért egyet. Ő aztán tudja, mivé alakult a félistenek tüze. Nem véletlenül nevezik az izotóptemetők királyának.

– A konwalt új fejezetet nyitott az emberiség történetében, – vetette közbe Blaschta, aki ismerte a „lemuri rózsa” feltárási folyamatát. – Itt van a középpont.

– Csak a hozzávezető út kezdete van itt.

Viktor nem avatkozott közbe, mivel azzal kellett volna kezdenie, hogy a Fekete Úr leszármazottja. Családja tehát többet tud a középpontnak nevezett bolygócentrumról, mint bárki más. Meglepetésére Mihail pontosan így folytatta.

– Sokáig nem tudtuk, hogy Ön a Fekete Úr leszármazottja. 1989-ben azonban házasságot kötött Ingeborg von Weizsäcker-rel, s általa szoros kapcsolatba került a fehérhajúakkal, a Kozmikus Koordinátor mesterstratégáival. Ez az év a Kígyó Éve volt, rendkívüli jelenségekkel terhes év.

– Tudom. De Ingének ehhez semmi köze. Eltűnt.

– Csodálkozom, hogy ily kevésbé ismeri, azt, akit szeret. Mikor Delano szigetét elnyelte az Óceán, Ingeborg kapcsolatba lépett az Igazak Szövetségével. Miután elnyelte a föld, megjelent a felszínen a Kozmikus Koordinátor, akit kézzel kézre adtak az asszonyok. Delano öt éve él köztünk, de sosem lépett ki abból a körből, amit az Igazak Szövetségének asszonyai vontak köréje.

– Megértem, – sóhajtott Viktor von Stoff. Szénfekete szeme bepárasodott. – Csak a nők képesek titkot tartani. Mi, férfiak arra használjuk, hogy érdekesek legyünk. Ők arra, hogy ne legyenek azok.

Mihail és Frieder arca egymás felé rándult, mintha a másiktól remélnék a továbblépést. A doktor fogta székét, és hozzájuk telepedett.

– Delano a Sínai Hegyen van, – mondta nyomatékkal.

– A Sínai Hegy a Beavatás Hegye – tette hozzá Mihail.

– Korábban fedte föl magát, mint szabad lett volna – sietett a magyarázattal Frieder. – Időmutációba került, ami azt jelenti, hogy teljesen védtelen, s még csak nem is sejtí.

– És az Igazak Szövetsége?

– Más idősíkban vannak.

– Mi minden lehetséges, – töprengett Stoff. – Még most sem értem, hogy jövök ebbe a transzcendentális képletbe?

– Legyen Orfeusz, – kérte Mihail egyszerűen. – Le kell szállnia a korántsem képletes alvilágba, el kell mennie Ingeborghoz, s felhoznia őt. Ha képes rá. Ha egyedül jön vissza, úgy jár, mint Orfeusz, – széttépik a csalódott asszonyok. Elszabadul a pokol.

– Hol van most Inge?

– Hát ez az, – hajtotta le fejét Mihail. – A felesége túsza a Fekete Úr kezében. Túl 10 EON egységen, három AION-tengeren. A Plutóniumvárbán.

A milliomos elábrándozott. Mint a mese, gondolta. Három nap az ezer esztendő. Hogy tíz eon hány esztendő, meg sem kérdezte. A Plutóniumvár mindent megmagyarázott. Ingeborg radioaktív lény lett, él és nem él, árnyék és valóság. További létezéséhez olyan erők kellenek, mint a konwalt, ezért fogalmaztak úgy a Grál-papok, hogy maradjon itt. Inge nem mehet máshová, mint ahol lemur rózsája van, hiszen lemur lett.

– Három asszonyt keresünk időtlen idők óta – mondta Mihail. – Az első tudja, mi a hydatósis, azaz vízhalál ideje és következménye. A másik tudja, mi az ekpyrósis, azaz tűzhalál ideje és következménye. A harmadik tudja, mi az apokalipszis, azaz a természetfeletti erők ítélete.

Stoff tovább ábrándozott. Nemcsak Azazel, Turiel, Sataniel asszonyai léteznek, hanem Mihael, Rafael és Gabriel asszonyai is. Más-más titkokat súgtak nekik, így lettek természetük szerint Nemesis, Leviathán, Lilith vagy Niké, Justizia, Szophia. Vajon sikerül-e az Ametiszt Szarvasoknak a szétváltság?! Mihail nyilván nem a Végzetet, Bűnt, Sexet keresi, hanem a Győzelmet, Igazságot, Bölcsességet. De ahogy itt ül Michael inkarnációja, úgy nyilván itt van valahol Azazel is...

– És megtalálták őket? – kérdezte még mindig tűnődve. – Hiszen Önök látták az ellenállhatatlanokat, nemde?!

– Hála Jacob van Almaengiennek, Bosch tanácsadójának – vágott vissza Mihail.

A kör bezárult. Erre a szóra várt, – *BOSCH* –, az ő festményein van utoljára együtt minden, amin valaha átment és át fog menni a Föld.

Viktor von Stoff, az egykori Jacob van Almaengien új izgalmat érzett, a találkozás izgalmát. Felhossa Inge Justiziát, nem is lehet másképp. Aki dudás akar lenni, pokolra kell annak menni. Egyszerre elfelejtett mindent. Néhány sorban felhatalmazta titkárát vagyonának és ügyeinek kezelésére. Az Aranyfej kezét szorította vele, s hangja kicsit remegett.

– Térjen vissza, uram...

– Nyugodt lehet, visszatérek. De az időmutációjáról megvan a véleményem. Figyelmeztesse a barátait: ez az utolsó eset, hogy beleavatkozom az apokalipszisbe.

És Viktor von Stoff eltávozott Ecsmiadzin adeptusával. Vidám volt, akár egy kamasz, és disznó rigmusokat skandált, hogy kísérőjét megbotránkoztassa. Mihail nyugodtan lépkedett oldalán. Elégedett volt az eredménnyel.

XXIV.

Nan-csüan nem kért elnézést semmiért. Ellenállhatatlan sárga mosolya lefegyverezte Ernát és Ernstet. Őz és társai változatlanul tejbe-vajba fürösztötték a vendégeket. Ernst sokat aludt, hogy erejét visszanyerje.

Ilyenkor Nan-csüan és Erna a barátságos kertben üldögélt, és barátságosan hallgatott. Órákig nézték a csillagokat. Néha úgy tűnt, mozgásuk felgyorsul, a Föld mellett süvítve húznak el napok és galaktikák. Erna egy ilyen alkalommal úgy elszédült, hogy leesett székéről. Őz szakét itatott vele, vagy valamit, ami annak tűnt. Nehezen tápázkodott föl. Arca sápadt maradt, mint a papír. Gyomra kavargott, hányingerét nem tudta visszafojtani. Összeesett.

Amikor magához tért, ágya mellett három kínait látott. Nehezen ismerte föl házigazdáját, s még nehezebben Mordecháj. A harmadikat csakugyan nem ismerte. Azt az első pillanatban látta, hogy barátai tartanak az idegentől. Mikor szemük találkozott, a keleti varázs megtette a magáét. Erna nyakig húzta takaróját, s felkérte az urakat, hogy távozzanak, mert fel akar kelni.

– Pompás, – örvendezett Nan-csüan, – tehát semmi komoly. Szu Csong barátom megjelenésére sokféle reakciót láttam, de az Öné páratlan. Elveszítette az eszméletét.

– Visszatért az étvágyammal együtt, – közölte Erna. – Éhes vagyok.

Szu Csong kinyújtotta a kezét, s azon ott feküdt egy szép, érett alma. Gyönyörű alma volt, s Erna érte nyúlt.

Mordecháj megelőzte, elkapta a gyümölcsöt, s menten felfalta. Ez olyan váratlan volt, hogy valamennyien felnevettek.

– Előítéleteim vannak az almával kapcsolatban, – mondta Szu Csongnak. – Mikor Ön még Azazel volt, igen kétes értékű módon használta ezt a gyümölcsöt.

Erna szeme kitágult, valósággal felitta az ősi transzcendens alakját. Szu Csong szája mellett két kemény vonal tette az arcot bánatosná. Nem válaszolt. Őz valósággal mesebeli terülasztalkámhoz invitálta őket. Erna egyszerűen maga köré tekert egy szikrázóan zöld selyemdarabot, ahogy Őz látta. Fedetlen válla, karcsú kezei, vállát verdeső hófehér haja megtette a magáét, a három férfi hosszan szemlélte.

– Forró szakét kérek, – mondta Erna.

Őz parányi csészét és hozzávaló szűknyakú kancsót tett elé. Erna gyors egymásutánban négyszer töltött magának.

– Hallják, nem egy szórakoztató társaság vagyunk. Valami készül. Ha én ájulok, és meg sem kottyán az alkohol, az biztos jele a rendkívülinek. S ha Ön Azazel -?

– Igen?

– Másik oldalamon Mordecháj?

– Akkor sokat kell tudniuk a bűnös asszonyokról, akik elcsábították az ég angyalait.

Mordecháj jócskán megkívánta a hideg gyömbért. Fel nem emelte volna pillantását, csak oldalvást szemlélte Szu Csongot. Tenet adeptusa állta Erna pillantását, így mondta.

– Fordítva történt. Mi csábítottunk, nem az asszonyok.

Mordecháj kirobbant.

– Elég a szépítgetésből. Erőszak történt. Nephilimekre volt szükség, s teherbe ejtették azokat, akiket nem erre alkottak.

Erna újabb szakét ivott, s némi mogyorót rágcsált utána. Valami kattant benne, valami, amit mindig sejtett, alakot öltött.

– Hoppá! – dúdolta. – Ezt még nem mondta nekem senki. Ez valami új. A kígyó, meg az alma, meg a sátán – lomtárba. A nő, mint a férfi oldalbordája – lomtárba. Nem a nő az oka annak, ami ezen a szerencsétlen bolygón kialakult! Van egy új fogalmam: angyali erőszak. Hogy tetszik?

– Nem egészen pontos, – vélte Nan-csüan. – Vegye figyelembe, hogy elájult, mikor még nem is látta Szu Csongot. Érezte a hatását, de nem tudta, mit érez.

– Szegény őseim, – hajtott fel egy újabb szakét Erna.

– Ne igyál, – húzta el a kancsót Mordecháj.

– Én nem vagyok Buddha-inkarnáció, – csattant föl a lány. – Kérek egy almát, Azazel.

Szu Csong arcán mosoly suhant át, s új almát nyújtott a lány felé. Mordecháj ezt is elfogta, s pillanatok alatt eltűntette. Nan-csüan egyikről a másikra nézett, egyre komorabbá vált. Odahívta Ozt, és utasította, hogy zárja körülöttük a Prometheusz-tűzet. Néhány pillanat múlva körbefogták őket a kristálygyertyák, s egymáson kívül nem láttak semmit.

Nan-csüan a gyümölcsöstál melletti karcsú korsóért nyúlt.

– Azt hiszem, egyikünknek sem árt inni néhány csepp Szezám koktélt. Hatszázötvenhat fűből készült, s megnyitja azokat az agysejteket is, melyek hétköznapi körülmények közt pihenni szoktak.

– Sem koktéllal, sem anélkül nem hiszek többé senkinek semmit – háborgott Ernában a stratéga.

– Ezt később döntse el, – tanácsolta Azazel.

Volt benne valami baljós fenyegetés. Ellentmondásnemtűrő.

– Nem vagyok kísérleti nyúl, – csattant föl Erna. Nem élek évezredek óta, s nem tudok eltűnni meg átváltozni. De azt látom, hogy a helyzet mitsem változott a bibliai idők óta. Végig kell hallgatnom, amiről elhatároztatok, hogy végig kell hallgatnom.

– Így van, – vetette oda kurtán Szu Csong. – Nem tehetünk másképp. Elég baj, miután egy életen át fűtült arra, hogy nő, most hirtelen lépten-nyomon felfedezi magában. Képmutató, álszent, koravén magatartás.

– Nem erről volt szó, – állította meg Ernst.

– Csak hadd mutassa ki a foga fehérét, – kiáltotta Erna. – Csak hadd mutassa! Férfi!

– Nő! – mondta megvetéssel Szu Csong. – Nőstény.

Nan-csüan és Mordecháj most már végképp nem szólt. Erna vállán elcsúszott a könnyű lepel, látszott dühtől hullámzó gyönyörű melle. A szeme szikrázott, ahogy soha, nem látott nem hallott maga körül semmit, kivéve Azazelt. Az összellelem sem volt kevésbé nyugodt. Gyakran kapott az oldalán függő törhöz, s úgy zárta rajta öklét, hogy beleféhéredett.

– Megnyugtatta, ha kijelentem, hogy Ön alba leszármazott? – sziszegte Szu Csong. – Nem földi eredetű nő, hanem kozmikus eredetű, akivel soha nem volt dolgunk...

– Igenis, megnyugtatta, – válaszolta Erna. – Már meg is nyugodtam. Egyébként tudtam, csak az Ön szájából akartam hallani. Nem véletlenül törölték ebben a házban a Szu Csong áriát. Az a

nő, ugye, Szu Csong, elérhetetlen. Semmibe veszi ezt a nyomorult földi párzást. Kezében tartja az Igazakat. Akiket kerestek mindhárman.

– Több milliárd éve nem lehet megközelíteni őket, – töprengett Mordecháj

– Az Igazak Szövetsége vezetője és Vízöntők feje egyaránt a Lemur. Ha ő elhatározta, hogy megvalósítja a szellemi hierarchiát a Földön, akkor ez befejezett tény. Eddig nem keresztelte a Fekete Úr terveit. De ha a VÁNDOR röptetésében benne van a keze, akkor első ízben csapott össze a két nooszféra, – foglalta össze gondterhelten Szu Csong.

– Nem tudják utolérni? – érdeklődött Erna.

– Semmi módon, – közölte Nan-csüan.

– Jaj, de boldog vagyok! – kiáltotta Erna. – Menjetek bátor asszonyai az úrnak. Soha ne térjete vissza erre az átkozott hímolygóra!

– Erna, kedves, – intette Mordecháj. – Nincs 24 órája, hogy teljesen kiborított a kozmikus exodus. Elátkoztad azokat, akik elvitték Kayeshát. A Föld gyilkosainak nevezted őket.

– Nem is vonom vissza – mondta hevesen Erna. – A VÁNDOR más, nincs benne az exodusban. Nem érted? Ők az elsőszülött szellemiség alkotói. Minden reményünk, hogy ők is visszatérnek oda, ahol leszármazottaik bajba kerülnek.

– De valaki éppúgy ismeri az exodus úrhajóseit, mint a VÁNDOR kozmikus humanoidjait! – szögezte le Szu Csong.

Ernát a Szezám messzire vezette, de ezt nem árulta el.

– Nem tudok kitörni a Prometheus-körből. Képtelen vagyok túllépni a thetán. Pontosítsák, mit akarnak tőlem?

– Vedd föl a kapcsolatot azzal, aki ismeri az Exodus úrhajóit. Aki megmentett. Aki távol tartotta Crowley-t.

– Lehetetlen.

– Ugyan miért?

– Mert ő vette föl a kapcsolatot velem, s én nem tudom, hol keressem.

– Ettől tartottam, – állt föl Szu Csong. – Léteznek tehát olyan kódolt elmék, melyet még mi sem tudunk megközelíteni.

– De van egy konstans ismertetőjük, – vélte Mordecháj. – A szánalom. A végső megoldásokra van, vagy vannak, predesztinálva. Ha Erna közölné, hogy ilyesmire van szükségünk...

– ... akkor pontosan tudná, hogy nincs semmi baj, – vágott vissza az adeptus.

– Egyetértek, – bólintott Nan-csüan. – Csakhogy valóban baj van, barátaim. Nemcsak a 24 úrhajó tartozott az Exodusba. Ugyanakkor negyven műhold és tizenhét ürrepülő indult a Szaturnuszhoz. Abban a bizonyos „halszögben”, amit Ereskigál megjelölt, – eltűntek.

Hogy Oz és társai hogy kerültek a tűzkörbe, egyikük sem lett volna képes megmondani. Ott álltak a hátuk mögött, és Oz gépiesen közölte.

– Elviszem a Prométheusz-gyertyákat. Kristályveszély. Szüntessék be a megbeszélésüket.

A nuklidok szétbontották a tűzkört. Erna döbbenten észlelte, hogy hegyes, lila jégeső zúdul rájuk. A talaj olyan lett, mintha fagyott tengeren állnának. Az ég nem látszott. Iszonyú villámok közeledtek hangtalanul.

– Pontosán erre van szükségünk, – mondta Szu Csong. – Menjen deltába, s hívja!

– Tiszta vér vagyok a karcolásoktól, – sírt fel Erna.

– Annál jobb.

– Ernst, kérlek! Hogy megváltoztál! Micsoda részvétlen és embertelen lények vagytok. Nem segítetek. Nem én!

Mordecháj ölbe kapta a lányt, s ringatta, csitította. Az ametiszt eső letépje róluk a ruhát, lecsapott az első villám. Ahol álltak, ott valószínűleg nem maradt volna semmi sem. De csengőn megszólalt a Hang.

– Itt vagyok, deltában. Ne kockáztassanak. Ez már nem Crowley, hanem Poimandrész. A mindentudó.

– Nincs deltában! Nincs! – kiáltotta az adeptus. – Nem találom. Hazudik!

– Változtatnom kell. Alfában vagyok. Ne keressen, mert mire ideér, továbbmegyek. Ismétlem. Az Emanáció elérte a Föld-zónát. Poimandrész irányítja a Nemezist. Szaturnusz-végcel. Veszélyben az Időbolygó.

Lecsapott a második villám. Hofej fele lángbáborult. Az ametiszt kristályok izzani kezdtek, s a föld kínjában összezsugorodott. A csillagász kertje kiszáradt, a talaj rengeni kezdett. Nan-csüan kiáltott valamit, de nem hallották. Szu Csong hol látszott, hol nem. Elszántan kereste a Hangot, mely többé nem törődött vele. Ernához és Ernsthez beszélt, de csak a férfi hallotta. A fehérhajú lány sokkot kapott a villámoktól. Üres szemmel nézett a kataklizmába.

– Kövessék a nuklidokat. Menjenek Új Atlantiszba.

Mordecháj erejét megfeszítve kereste Ozt és társait. Ekkor meghasadt a föld alatta.

Szu Csong az utolsó pillanatban mentette meg társait. Felhagyott az utolérhetetlen kifürkészésével, s a nuklidok segítségével összegyűjtötte a ház lakóit. Ernst és Erna szinte néma volt. Nan-csüan megpróbálta elemezni a rájuk törő energiahullámokat, de eszközei szétrobbantak. Oz egy karcsú úrrakétához vezette őket. Erna esküdni mert volna, hogy öt évvel ezelőtt ugyanilyen magánrakétával hagyták el örökre hullámsírba merülő szülőföldjüket. Útjuk néhány percig tartott mindössze, s a Himalája keskeny platóján ért véget.

– Nyoma sincs a nukleáris viharoknak, – mondta a maga kedves gépiességével Oz. – Alattunk a Dhupa lámakolostor. Várják önöket. Nekünk tovább kell mennünk. De az Adeptus bármikor segítségükre siet, ha kívánják.

Szu Csong nem erősítette meg a nuklid szavait. Erna még mindig kábultan fordult el, s szánszalmasan botorkálva indult Dhupa felé. Mordecháj követte. Nan-csüan tisztán emlékezett arra, hogy úticéljuknak Új Atlantiszt tanácsolták, de azt is tudta, ha Szu Csong nem viszi magával őket, akkor ezt megmásítani nem lehet.

A gép felszállt anélkül, hogy Tenet Adeptusa egy jó szót szólt volna. Erna kivételével valamennyien tudták az okát. Szu Csong entrópiát szegezett szembe az emanációval. Hallatlan hatalma pillanatok alatt nyilvánvaló lett. Röptében állította meg a zuhanást, bioáramköreivel egyszerre volt jelen több síkon. Dacolt a tűzzel, s reverzibilisen restaurációs tevékenységét az újra viruló kert bizonyította. Azt viszont nem bocsátotta meg, hogy ezzel kellett foglalkoznia, és Erna nem segítette a Hang lokalizálásában.

Dhupa kapujában a Lemur várta őket. Jóságos mosolya szíven ütötte a stratégiát, legszívesebben sírt volna egy sort valami megnevezhetetlen bánattól. Az Igazak Szövetségének feje Mordechájra is mély benyomást gyakorolt. Összekapcsolt szemük arról az

inkarnációs csodáról beszélt, amit legősibb lelkük Golokán ismert meg. Tudták, hogy erőik erősítik egymást.

– Nincs sok időnk, – mondta Zila. – Szambhava Gurudév két nap múlva leszáll Önökkel.

Erna fásultan ballagott szobájába. Úgy érezte, valami megsérült benne, és most széthullóban van. Mintha új egyéniséget kapna, mely ellen hasztalan hadakozik. Jadvigával sokat derültek azon az esztétikai állításon, hogy a megalkotott személyiségek bizonyos ponton túl maguk írják történetüket, s az író kénytelen alkalmazkodni és követni őket.

Az erős koncentrációra Jadviga megjelent a delta síkon.

– Ne félj, stratégá, nem méltó hozzád, – intette az árnyék.

– Nem félek, – vetette föl okos kobraféjét Erna. – Húsz napos ciklusba kerültem. Kettő, húsz, huszonkettő, –

– Igen?

– Kénytelen vagyok engedelmesskedni a metafizikai kapunak. Dhupa a legerősebb, Jadviga. El kell engednem a kezeteiket 20 napra.

– Ezt azért nem engedem. Emlékezz Kirkére! Emlékezz, milyen fontosnak tartotta Delano, hogy ő az egyik reinkarnációs ősd! Tedd félre Nauszikát, Antigonét, Penelopét! Felejtsd el a benned lakozó Hypatiát, Jeanne d' Arcot! Kirké vagy!

Erna lehunyta a szemét, kinyújtózott, s nyugodtan elaludt. Álmában vihar készült. Sötét felhő közelgett, de emberarca volt, és a stratégá disznóvá varázsolta. Kirké vagyok, Kirké vagyok, ujjongott, s örült, hogy húsz napig az is marad.

A Szabad Szellemek Ura érezte a Himalája roppant tömegének hatását. Mintha hazaérkezett volna. Itt érintette a Földet legelőször, itt tanította harcolni és győzni Arjunát. Képlékeny teste újra átalakulóban volt, felére vékonyodott, izmai eltűntek, kávészínű bőre mintha egyenesen a csontvázra tapadt volna. Arca évtizedeket fiatalodott, kortalanul nézett a világra. A Zru kecsesen nyújtózott a fejtetőn, hosszú haja fonatokban hullt a vállára.

Nan-csüan lépett be, meghajolt és mosolygott. Fűrge szeme elismeréssel nyugtázta a látványt.

– Most hogyan szólítsalak, igen tisztelt barátom?

– Advayának. A szemlélő és szemlélt egyesült.

– Ez azt jelenti, hogy elhatároztad a valóság helyreállítását?

– Ha csupán rajtam múlna, azonnal megtenném.

– A Lemur fel fogja fedni előtted a tíz Igazat.

– Nem biztos. Az ő helyében én sem tenném. Emlékezz Szu Csongra. Mindenről megfélelkezve eredt megmentőnk nyomába. Ha nincs a Hang, a kozmikus emanáció mindnyájunkat elsöpört volna. Ez Azazelt nem érdekelte. Ha belegondolsz, kézenfekvő, hogy leírták az emberek számukra érdektelen részét. Li-Gaia inkarnáció szólt hozzánk, érted, mit jelent ez, barátom?

– Mu és Atlantisz előtti szubsztancia.

– Bizony. Amikor a Földet AK, az Emanátor a Sugárzóknak adta. A női princípiumnak. A KHAOZMOSZ-t mi teremtettük, barátom. A kozmikus női legyőzésével. Ezért menekül előlünk az Igazak Rendje több milliárd év óta.

– A vízöntő Korszak meggyógyítja az emberiséget. Ezt a Mu Birodalom is megkísérelte már, de összeütközésünk a Fekete Lyukkal többezer évvel hátravetett bennünket.

– Nagyon sok dolog aggaszt. Az emanáció helyként játszhat az exodus vikingjeivel. Visszafújhatja őket a galaxisba, és elpusztulnak a halszögben. Ennek elejét kellene venni. Csakhogy azt kell mondanom, Szu Csongnak igaza van, amikor tart valamitől. Az Igazak Szövetségének és a Fehér Kígyónak rég egyesülnie kellett volna. Nem tették. Kétféle noosz összekapcsolhatatlanságáról vall ez a tény.

– Tehát megismétlődik az ősi csapda. Háború lesz.

– És nem akármilyen.

– A Vízöntő-trendben ez is benne van.

– De nincs benne a végeredmény.

– Van még egy lehetőség, ugye? De te nem mondod ki, ahogy nem mondta ki Szu Csong sem. Lehetséges, hogy az Igazak és a Kígyók szövetsége igenis létrejött, mégpedig úgy, hogy ők egy és ugyanazon testnek kettős szellemei. Ha továbbmegyek, akkor azt is lehetségesnek tartom, hogy lelkük az utolsó isteni inkarnáció, tehát ez már harmadik szubsztancia. S ha netán sikerült a további négy lényeket is ugyanazon testbe zárni, akkor kész az új ember. Az Atman.

– Akik ezúttal nők.

– És azt parancsolja a csillagos ég felettünk, és az erkölcsi törvény bennünk, hogy fel kell fedni a kezdetet, ha nem akarunk Armageddont.

A két férfi lőtüszülésében udvariasan meghajolt egymás felé, majd nyitott tenyerüket térdükre helyezve magukba merültek.

Az esküvőt követő ebéddel egybekötött ünnepséget teljes egészében a két apa rendezte. Viktor és Axel tobzódott az ötletekben. Miután kiderült, hogy a szoros kapcsolatok száma is meghaladja a száz főt, elhatározták a kerti mulatságot.

– Elképesztő a mai ifjúság csoportszellemé – villogott Webber. – Az én időmben az embernek egy barátja volt, és kész. Dina zárkózott lény, néha már aggódtam emiatt. De amikor ideadta a meghívandók listáját, hát elképedtem.

– A szavak és a mögöttük rejlő fogalom átértékelődött, – vélte Viktor. – Nehogy azt hidd, hogy a barátaiknak nevezettek csakugyan a barátaik. Zita azt mondta öccsének, reméli, „dögös” esküvő lesz.

A két férfi nevetése alig volt megfékezhető. Saját esküvőjükre gondoltak, a szerény kis családi körre, ahol az elköltött főfogás a rántott csirke volt. Szerettek volna-e éljenző tömeget, kibérelt úri kaszinót, ma már nem idézhető föl. Viktor hetvenöt pengőre nősült, Axel hatvanra. Talán ennek köszönhető, hogy most állták a sarat, s kerül, amibe kerül alapon szórták a pénzt.

A Levél utcai ház hatalmas kertje tele lett székekkel, fotelekkel, padokkal. Asztalt nem állítottak föl külön, csak arra a tizenegy svédasztalra szorítkoztak, melyről táplálkozhat ki-ki ízlése szerint. Az idősebb korosztálynak viszont a verandán és a házban készítettek fehér asztalt. Ezeken hagyományos terítés volt, pohár, tányér, kés és villa, urambocsá’ szalvéta is.

Dina és Frici legfőképpen a leves ellen tiltakoztak. Ez nem lakodalom, hangoztatták sértődékenyen, ez esküvő. Ki érti, hogy függ ez össze bennük a levessel?

A két apa elképedése tovább nőtt, amikor Zita is adott egy listát meghívandókról, s ezen olyan címek szerepeltek, mint Párizs, New York, Berlin, Sri Lanka meg Kalkutta.

– Tudod, azt még megértem, hogy Zita kapcsolata nemzetközi, de azt már nem, hogy pont az öccse esküvőjén kíván lelki életet élni velük, – szögezte le Viktor. – A lányom valóban túlzásba visz mindent.

– Csak várd ki, mire őrá is sor kerül, – fékezte Axel. – Ahogy elnézem, az az esküvő a Föld túlsó oldalán lesz, s majd járhatunk az utazást megelőzendő védőoltásra.

Ágnes meg-megnézte a kert átalakítását. Nem ellenzett semmit, csak sokáig állt a Végzetfánál, s nézte feldíszített ágait. Mivel az ünnepség négykor kezdődött, az apák feltételezték, hogy tovább fog tartani, mint a nappal. Színes villanykörtéket szereltek valamennyi fára, s Axel ötlete volt, hogy csakis zöld legyen.

– Mit szólna ehhez, nászasszony? – érdeklődött Axel.

– Csodálatos lenne, ha a fény kristályokon tűzne át.

– Kristályokon?

– Kvarcokon elsősorban. De a smaragd, zafír, sardonix, opál még gyönyörűbb lenne.

– Abszurdum. Honnan vegyük?

– Az én ásványgyűjteményemből.

Ágnes viszonya köveihez nélkülözött minden ésszerűséget. Hol telerakta velük a szobáját, s akkor a szekrény tetejétől a könyvespolcig mindenütt fogták a port. Egy napig sem voltak azonos helyen, rakosgatta és átvilágította őket, lerajzolta a helyüket. Ez az állapot addig tartott, míg valamelyik kristály kettéhasadt. Ekkor az egész elcsomagolta és elzárta.

A kövek jelenleg is a pincében pihentek. Axel kapva kapott az ajánlaton, együtt ballagott Ágnessel, aki gondosan kiválogatta, mit szán a fákra.

– Csodálatos darabok, – lelkesedett Kópé. – Szerintem elájulnak a műholdakon, mert azt hiszik majd, a kertetekbe szállt le a Smaragdbolygók Küldöttsége.

– Ne számárkodj.

– El tudod képzelni, mekkorára nő a fény a kristályaiddal?

– Nem.

– No, jó. Ha nem, hát nem. De hadd találjam ki a ruhád színét. Vörös lesz, tagvörös, igaz?

– Még véletlenül sem.

– Csalódtam. De köszönet a kristályokért.

Dina és Frici délután háromkor mondta ki a boldogító igent az első kerületi házasságkötő teremben. Akkora tömeg volt, hogy az utcán is álltak, főleg az idősebb korosztály, mert a fiatalok gátlástalanul előre furakodtak. Nevettek a kattogó fényképezőgépeken, nevettek a belső tévén, melyen visszapergették az eseményt. A férj-feleség könnyedén fogadta a gratulációkat. Dina fehér kosztümöt viselt, kezében mindössze egy szál fehér rózsa jelentette a menyasszonyi csokrot. Frici fekete öltönye erre az alkalomra készült a Rákóczi úti úri szabónál. Tetszett magának, s manikűrözött kezét zsebrevágva a sarkán hintázott.

– Úgy látom, gyerekeinknek mindez kiváló móka, – vigyorgott Kópé. – Bravó, kölykök. Ma sem nehezebb, mint az én időmben. Éljen az ifjú pár!

A közönség felkapta a szavakat, s harsányan éljeneztek. Dina halvány arca egészen fehér lett, Frici viszont kipirult, s mindenkit meghívott „egy kis bulira”.

A farmeres fiatalok félóra leforgása alatt birtokukba vették a kertet. A verandán Webber számára ismeretlen emberek ülték körül az asztalt. Hindukat, arabokat, indiánokat és kínaiakat látott, de már tudott annyit a családról, hogy még csak nem is csodálkozott.

Ami ennél jóval inkább érdekelt, az Ágnes magatartása volt. Az asszony fehér ingblúzt viselt fekete szoknyanadrággal. Táskája apróláncú színezüstből készült, ha nem kétszáz éves, akkor egy sem. Alig értek haza, azonnal átöltözött. Sötétkék kínai selyemruhát vett föl, melynek alig volt felsőrésze. A földet söprő alsórész elől és hátul két-két helyen térdig fölnyílt, mikor viselője lépett. A rakott belső égszínké volt ezeken a helyeken. Látszott a karcsú bokákon a finom ezüstitlanc, fülében akár a könnyecseppek egy-egy ezüst fülbevaló. Ujjain háromtekeredésű kígyógyűrűk, mondani sem kell, hogy ezüstből.

Kópé majd elnyelte a szemével, s arra gondolt, ha ez a nő elmúlt ötvenöt, akkor nem reménytelen saját kora sem.

– A hangsúlyozott fekete-fehér a szertartáson, – hallotta maga mellett az Arepo doktorként bemutatott hindut, aki Zitával beszélgetett, – édesanyja nyugtalanságát mutatja. Tart valamitől, s el akarja hárítani.

Zita az aszpikos előételeknél tartott. Nem értett egyet a doktorral, s felhívta a figyelmét, hogy az öltözés, átöltözés Ágnesnek végképp nem sajátja. Az, hogy most ezt teszi, éppen úgy jókedvére utal. Elárulta, hogy villanygyújtás után Ágnes még egyszer átöltözik.

– Mibe? – kérdezte egyszerre Arepo, Konkordia és Kópé.

– Ezüstbe, – válaszolta Zita.

Ágnesen nem látszott, hogy ruhacserére készülne. A testére simuló kék selyemben a kertben bolyongott, a fiatalok közt. Hol itt, hol ott bukkant föl alakja, oldalán egy magas, göndörszakállas alakkal, akit nem ismert senki. A férfi imponálóan emelkedett ki a vékonydongájú farmeresek tömegéből. Feje görög szobrokéhoz hasonlított, még abban is, hogy szinte nem volt szeme. Mintha jártában aludna.

Kópé fogta magát, s átült Viktorhoz, aki Krysissel éppen Ágnes egészségi állapotát taglalta.

– Mondd, téged csakugyan nem érdekel, ki fogja megszöktetni a feleségedet? – támadt kapásból.

Krysis a heringsaláta fölé hajolt, hogy elrejtse nevetését. Kópé féltékenynek látszott, ami ugyancsak furcsa volt, mivel eddig azt a véleményét hangoztatta, hogy Ágnesnek nincs is nemi vonzata, se nem férfi, se nem nő, nahát! Az író nő nem sértődött meg, hanem néhány szakmai tanulmányra hívta föl új rokona figyelmét, melyekben az öregség által elveszített nemiség a téma. Bizonyos koron túl megjelenik a „harmadik nem”, a sexnélküli eunuch. Kópé tiltakozott, segítségül hívta még a Bibliát is a nyolcszázévesek nemzőképességéről. Ágnes egyetlen legyintéssel intézte el a matuzsálemi sexet, még arra sem vett fáradságot, hogy ellenérzését érvekké támassza alá.

Viktor lenézett a kertbe, ahol Ágnes és partnere leült a Végzetfa alatti székekbe.

– Nem ismerem a fickót, – mondta Kópénak, – de mégis ismerős. Szimpatikus, és hálás vagyok neki, hogy kimozdította Ágnest, legalább a kertbe.

– Az a „fickó” – közölte Krysis – a legnagyobb magyar asztrológus, Pán Albert.

– Hallatlan! – csattant föl Webber. – Mit keres ez itt? Ki hívta meg?

– Ágnes hívta meg, – világosította föl Krysis. – Vele beszélt meg az esküvő időpontját is.

Kópé lehervadt. Odasétált az italokhoz, whiskyt töltött magának, s elszánta magát a becsípésre. Szemét viszont a csillagászon legeltette. Minél többet ivott, annál ártalmatlanabbnak találta. Annak tudata, hogy saját fia esküvőjén Ágnes valamiféle szakmai megbeszélést folytat, feldühítette. Addig hergelte magát, míg lement a kertbe, s hatalmas kerülővel Ágnesék mögé telepedett. Pán Albert kiegyensúlyozott, mély hangja olyan szavakat rakott egymás mellé, melyek azonnal felkeltették a figyelmét.

– Ezek a fiatalok lelkükben gyerekek még, fogalmuk sincs arról, hogyan kellene felnőniük. Sosem lesz belőlük új ember. És ha nem lesz, akkor ez a kultúra is pusztulásra van ítélve. Mindig akkor sülyyed el egy Atlantisz, amikor képtelen a megújulásra. Nem véletlen, hogy a művészetekben tobzódik a homo novus kérdése. A művészet érzi a tragédiát, és sejti az okát.

– Én már nem tudom alaposabban megvilágítani, hogy minden rejtély azért rejtély, mert nincs az emberöltők között összekötő kapocs. Senki sem érti, senki!

– Nem biztos. Most óriási a korszakváltás, és minden ország a maga eszközeivel keresi a garanciákat. És minden író. Reng a Föld. Az emberiség csupa sirám, hogy nincs lelkiismeret, nincs csoda, nincs megoldás, nincs megváltás, nincs példamutatás, nincs küldetés, nincs kiút, nincs felelősség, nincs cél, nincs eszköz, nincs út.

– Ha örült a bolygó, és túl nagy a szenvedés,
Egy kapunyitásra megérett az egész,
Tárujj Armageddon!

– Maga, Ágnes, korán született. Az az emberiség, melyet keres, melyhez minden szava szól, – nincs sehol. Még nincs. De talán lehet. Már az is eredmény, hogy katasztrófa nélkül léptük át az utolsó hetest. Én tudom, kiknek köszönhető. Tudom mit jelent megtölteni a kiüresedett lelkeket. Atlantiszban mégse reménykedjen. Ezt már feladta mindenki.

– Marhaság! – robbant közjük Kópé. – He higgy neki, Ágnes! Pontosan az a baj, hogy mindenki, beleértve Pán urat is, csak a tagadásra készült föl. A nem, meg a nincs! A semmi, a senki, a soha! A negentropizmus, mint történelem! Az öncélú „én jobban tudom”, meg a „csak én tudom”, a másik figyelembe nem vétele! És a másik rendszerint – nő! – A nő az, akit szellemi törpeségre kárhoztatnak. Vedd észre, amit tudsz. Nem elég a múltba menekülni, mert ott a nemek egyensúlya csillog. Akár száz évvel előbbre vagy korodnál, akár ezer évet késel, a lényeg az, hogy nem vagy a helyeden. És ez nem a te hibád. Erre nem vesztegetek egy percet sem.

– És miért nem? – kapta foga közé a pipáját Pán.

– Mert a genetikakutatás bebizonyította, hogy a rosszabb körülmények között élőkől gyengébb egyedek lesznek. Minden szárazföldi nép hátránnyal indul a tengerrel vagy óceánnal rendelkezőkkel szemben, s minden nő a férfival szemben.

A vitatkozók észre sem vették, hogy a fiatalok abbahagyták az evést meg a táncot, s érdeklődve szoronganak körülöttük.

Ágnes viszont nem bővölték meg a szavak.

– A század legnagyobb hatású gondolata Lagerlöf Selma agyában fogant. Az Antikrisztus csodái elnyerte az irodalmi Nobel-díjat, ami a regény olvasata után szinte érthetetlen. Egy kultikus szoborcsera a sztori, az egyik Megváltó koronáján az áll: „Az én világom nem evilágból való”, míg a másikén hiányzik a tagadás, s azt hirdeti: „Az én világon evilágból való”. Mi sem természetesebb: az utóbbi az Antikrisztus. Az Igen-vállalás – az Antikrisztus. Az evilági énközpontúság – az Antikrisztus. A konkrétum – az Antikrisztus. Amíg az emberiség általánosan szegény, és nem egy-egy konkrét ember betevő falatjáról van szó – az a

teológia. De ha konkrétan van szó azokról az államformákról, melyek konkrét földrajzi terület konkrét korban élő embereit kívánják felemelni a nyomorból, ez már filozófia. Nem túlvilági, hanem evilági bölcsesség. Láttá valaha valaki megköszönni az evilági boldogulási kísérleteket? Én ugyanis nem tudok róla.

A fiatalok leültek a fűre, gyümölcsöt majszoltak, és hegyezték füleiket. A Nap vérvörösen vonult lenyugodni, mintha pukkadozna a visszafojtott méregtől.

– Ha az emberiség nem képes megköszönni semmit, akkor nem is létezik, – összegezte az asztrológus.

– Nana! – kurjantotta Kópé. – Századunkra már Nietzsche előre vetítette, hogy ez a bálványok alkonya. A teljes átértékelést viszont meg kell előznie az analógiás etapnak. Van mindenből egy kis „új”. Új Atlantisz, új ember. Új Babilon, meg új Bábel. Összeomló új birodalmak, meg kiüresedett új birodalmak. Új igazságok, meg új gazságok. Új jellemek, és új jellemtelenek.

– S minek mindenből az új? – érdeklődött egy vöröshajú, nyurga lány.

– Hogy összevethessük a régivel, – válaszolta egy szöszi.

– De hiszen semmi sem változott, mióta világ a világ, – csodálkozott a fiú, aki átölelte.

– Akarod mondani, mióta az államot föltaláltuk.

– Az állam csak képviselő, Gyurikán.

– Igen? Akkor hogyan változik? Mert azt nem tagadod, hogy a társadalom változik, igaz?

– Egészen addig, míg meg nem jelenik az „idegen”.

– Mit nevezel te idegennek?

– Az új barbárt!

Ki tudja miért, kitört a hahota. Az új barbár az ifjúság nyelvén nyilván annyira konkrét volt, annyira megtestesített szimbólum, hogy egyetértésük a felnőttek számára áttörhetetlen volt, veszedelmesen új.

Kópé kacsintott feléjük, egyben hessegetett.

– Hess, hess! Ez itt, gyermekeim, egy esküvő, nem vitakör. Hagyjátok meg nekünk a szavakat, ti térjete át a tettekre.

Némi morgás után az ifjak távoztak. Pán Albert egykedvűen pipázott, Ágnes pedig néhány szót mormolva az átöltözésről, távozott. Kópé figyelte a lehulló alkonyt, tudta, hogy hamarosan felgyulladnak a kerti lámpák és reflektorok.

– Megmondaná, mire készül Ágnes? – faggatta Pánt.

Az meglepetten nézett rá, s nem válaszolt.

– Van ebben a házban valami „neo-mítosz” – panaszkodott Kópé, – örülök, hogy a fiatalok hozzám jönnek lakni. Itt mindennek ideje van, s egy minutával sem lehet előbb megtudni bármit is, mint a kijelölt időpontban.

Pán Albert elnézően pöfékelt, de nem kívánt eszmecserét. A kaput figyelte, felállt és a fatörzsköz támaszkodott. Kópé az őszinték jellemzően nyitott készségével utánozta. Egyszerre látták meg az Idegent. Héjaorra és Ércszakállá volt, arca barna és mozdulatlan, akár egy vasálarc. Haja göndör és rövid, a görög szobrok mintája szerint. Ruhája is tunika, semmi több. Férfi létére gyönyörű lábai valósággal vonzották a szemet. Negyven évesnek látszott, ha

egyáltalán volt kora. Egyáltalán nem sietett. Szoborként állt a kapuban, és az égboltot kémlelte, mely végképp besötétedett.

– És eljön Ő. Héjaorra és Ércszakála van. Vele érkezik a bosszú angyala. Többé nem lesz semmi olyan, mint volt. Megnyitja az első poharat, és lőn véreső.

– Mit memorizál, maga csillagjós?

– A Legnagyobbat.

– Aki megjósolta, hogy ma este, a lányom esküvőjén egy sosemlátott fazon lép be a kapun?

– Be kell lépnie, ha itt várják. Bocsásson meg, nekem is mennem kell.

Kópé elkapta a csillagász karját, s visszanyomta a székbe. Aztán egyszerűen eléállt.

– Egy lépést se. A lányom drágább nekem annál, hogy csak úgy kitörjön élete legszebb napján az apokalipszis.

– Ugyan, kérem!

– Ne flegmatizáljon, hanem feleljen. Ki ez a pasas?

– Pasas! Méghogy pasas!

Pán Albertből kitört a nevetés. Rázta egész masszív valóját, s képtelen volt legyűrni. Közben a különböző zenéket egységes ezoterikus zene váltotta föl.

Előbb az erdő zúgott, és csivített a madárkórus. Ez a madárraj boldog volt, kimondhatatlanul boldog. Vadkacsák, baglyok, pulykák, fecskék, pacsirták, éjszakai és nappali, sziklán vagy dzsungelben élők egyszerre és együtt énekeltek, akár az Ősparadicsomban. A vendégek szava elállt, lenyűgözve maradtak úgy, ahogy utolérte őket a misztérium. Most egyenletes bűgös következett, kozmikus és varázslatos. Mindenki fölfelé nézett, annyira egyértelműen mindenkinek az érkezést jelentette a hang.

Ekkor kigyúltak a smaragdba, malachitba, zefírbe burkolt fények. Az ifjúság sikított és tapsolt, majd fordítva, tapsolt és sikított.

– Hol van anyám, – bukkant föl mellettük az ifjú férj.

– Átöltözik. Emiatt ne aggódj. Hanem az a vendég...

Kópé meg akarta mutatni az Idegent, de a kapunál nem állt senki.

– Malőr, – mulatott Pán Albert. – A „pasas” eltűnt. És még valaki a házból.

Kópé futott – volna. A vendégek lépten-nyomon akadályozták, Frici ráakaszkodott, s követelte, azonnal mondja meg, miről van szó.

– Fiam. Légy erős. Tudod, anyád, tulajdonképpen... ő, ő.. Illetve, én vagyok a bűnös. A szarvasmarha. A hatökör.

Dina lebbent közékük. A fiatalasszony olyan szép volt, hogy mindkettőjüket elhallgattatta. Kezében repülőjegyeket tartott.

– Édesanyád meglepetése. Kicsit furcsa az egész. Azt mondta, ne szóljak senkinek, csak ülünk föl a gépre, s találkozunk Jeruzsálemben. Szerintetek helyes ez, hogy most itthagyjuk a vendégeket?

– A vendégeknek általában teljesen természetes, ha eltűnnek az ifjú házaspár, – vélte pipája mögül a csillagász. – Ne habozzanak, az alkalom nem jön vissza még egyszer. Irány Izrael.

Kópé agya lázasan tombolt. A Legnagyobb. Az Ércszakáll. Amikor zöld a Hold. És a féltékeny fém, az ezüst, erősebb a Napnál. Belenézett a csillagász jókedvű szemeibe, minek örül ez, mikor semmi sincs rendben? A zene egyetlen bűgösbe egyesült. Ebbe másik keveredett, közeledett, távolodott, hatalmas detonáció. Csend. Csend. Ijesztő csend. A fiatalok püssenni sem mernek.

Kialszanak a fények. Az éjszaka átveszi az uralmat. A házból gyertyákat hoznak, s az eddig szerephez nem jutott zenészek talpalávalót húznak.

A verandán megjelenik az Idegen, a jobbán Ágnes, balján Viktor. Látszik, hogy bemutatása történik, de hozzájuk semmi nem hallatszik. Dina csilingelő hangján méltatlankodik.

– Elöttem hagyta el a házat ez az ember és a mamád. Nem értem, miért jöttek vissza, és ha visszajöttek, kivel találkozunk mi Jeruzsálemben?

– Olyan, mintha kettő lenne belőlük.

– Mintha. Gyerekeim, most gyorsan elhagyjuk ezt a házat. Veletek megyek.

Pán megvetően horkantott, újra a fatörzshöz dőlt, s le nem vette szemét az Idegenről.

Kópé lélekben ifjan lépett be azon a kapun, amin aggastyánként lépett ki. Magához ölelte lányát, s immár fiát is, és azon tűnődött, miként mondja meg, ki lépett be a történelembe jólrendezett és időzített esküvőjükön. Három évetek van, ezt azért mégsem lehet a szemükbe mondani. Talán még megváltoztatható... Talán. Ha legyőzhető az Exterminátor.

A repülőgépen homárkocktált ettek, illetve csak piszkálták. Dina sosem látta apját ilyen gondterheltnak. Frici sem érezte, hogy boldog ifjú férj, Ágnes képe lebegett szeme előtt, meg az Idegené. Hogy nézték egymást! Ifjú bohóságában nem látta meg ebben a pillantásban egymás erejének megmérettetését.

– Kópé, te már tudod, ki az az ember. Ne tagadd!

– Fiam, ez nem ilyen egyszerű. Még az sem biztos, hogy ember.

– Nem ember? Akkor micsoda?

– Jó kérdés. Valószínűleg kozmonauta.

– Egy E. T.? A mi esküvőnkön? Kolosszális!

– Az. Persze, nem az esküvőre jött. Feltehetően Exodus-csere zajlott le. Innen is távoztak, amit csak úgy tehettek, ha segítséget kaptak más galaxisból. S azért cserébe ide érkezhettek.

– Dehát ki dönti el ezt? – háborodott fel Frici.

– És mi lesz, ha nem tetszik neki az emberiség? – kérdezte szelíden Dina.

– Kiszámíthatatlan.

– És anya vendégül látja ŐT!

– Egyelőre nem lehetne mást tenni. Hirtelenében nem tudnék jobb megoldást. Anyád ismeri a kozmoszt. Ismeri, mondom, ami teljesen mást jelent, mint elismerni.

A fiatalok megfogták egymás kezét. Kópé látta, s arra gondolt, hogy kevés olyan tiszta ember lehet a földön, mint ők. Erről eszébe jutott a felesége, a barátja, akikről persze ugyanez nem volt elmondható. Úgy tett, mintha aludna, de magában keserűen vitázott a sorssal. Igen, mi nem vagyunk tökéletesek. De emberek maradtunk. Kinek van joga beleavatkozni abba, miként értelmezzük ezt?!

Az atomromboló és a kígyó

New York még nem tudta, hogy a nyugati féltekén hamarosan lépni kell. Élte lusta és biztonságos életét. New York szívesen hangoztatta, hogy Amerika az amerikaiaké, de ennél több paradoxont egyelőre nem alkotott. Így kérdés maradt, hogy kié Dalmácia, meg hol az a Szerbia, ami a szerbeké. Kik harcolnak kik ellen Ruandában meg Jemenben? Miért hordanak hullákat a folyók Afrikában? A szikh szélsőségeseknek mi a terve a hindu vezetéssel? És mire kötelez a történelmi határ elve?

A világ nem vált sem okossá, sem békéssé, mégkevésbé jóvá. Itt van, ugye, Japán. A japán kihívás. Hattaway tábornok beszélni akart erről a Bermuda-stábbal, de azt a választ kapta, hogy Japán a japánoké. Amerika számára nincs semmiféle kihívás.

– Úgy? – szikrázott a tábornok. – Ezt már ismerem. A keletiek negyven évig ismételték, hogy hozzájuk nem gyűrűzik be semmiféle válság. Végül egyebük sem maradt, mint a válság. Szóval Amerika számára nincs kihívás? Majd én kihívom. Majd ha megtudják, mi történt a Boszorkánnyal!

Az angolok szerették mesefigurákról elnevezni fegyvereiket. Ebben tökéletesen hasonlítottak az amerikaiakra, akik az első atombombát lebébizték, atomrombolóik mikiegerék és törpék voltak, mármint névben. Úgy látszik, ez valami angolszász blázírság, vagy bizarr sugallata annak, hogy a háború is játék. A Boszorkány atommeghajtású torpedónaszád volt, édes testvére az amerikai Nautilusnak.

Cristopher Han, a tábornok jobbkeze az éjszaka közepén azzal állított be, hogy a Boszorkány elindult.

Hattaway azért választotta Hant, mert föltétlenül megbízhatott benne. Gyakorlatias ember volt, tudta, hogy a bizalom teremti a legtöbb időt. Sosem kellett ellenőriznie a fiatal tiszt jelentését, s ezzel sokszor nyert csatát. Most sem kérdezte, hogy az ördögbe indult el parancsa nélkül a tengeralattjárók díszjele. Magára rántotta egyenruháját, s indult a bázisra.

A kamera-teremben mindenki talpon volt. Az A/F/95-ös a Boszorkány belsejét mutatta, ahol a teljes legénység furcsa álomba mélyedt. Úgy maradtak, ahogy utolérte őket az ismeretlen beavatkozás. Ki állva, ki ülve, ki mozdulat közben. Rajtuk kívül senki sem tartózkodott a hajón.

– Kódot! – parancsolta a tábornok.

– Kódot! – recsegte a Boszorkány.

– Koordinátákat! – követelte a tábornok.

– Koordinátákat/koordinátákat, – így a Boszorkány.

– Tábornok úrnak jelentem, ezt csinálja minden vonalon. Ismétel, mint egy papagáj.

A tábornok megtörölte a homlokát, s barátjához, King doktorhoz fordult.

– Feltehető, hogy élnek még?

– Na, az maga volna a csoda.

– De feltehető?

– Elvileg, végülis, noha...

– Noha?

– Lehetetlen.

Hattaway azonban nem adta föl. Üzembe léptette a Sétálót. Szakmai nevén RP/NASA/-§§-66 végigvezette szemüket minden zugon. Sehol semmi. A Boszorkány de facto tiszta volt.

Ekkor valami láthatatlan oknál fogva a naszád süllyedni kezdett. Körülötte mintha forrt volna a víz, a halakról leégett a hús. Az emberek döbbenetén figyelték a látványt. Az atomromboló személyzete kezdett pörkölődni, mint malac a nyárson. Közben zsugorodtak is, feketedtek, mint a múmiák, majd egyszercsak nyomuk sem maradt. A fantom-hajó pedig tovább merült.

– Hol vannak most?

– A pokolban, tábornok. Rég szét kellett volna esniük. Szét is esett. De korántsem maradt meg roncsnak. Megjelent egy villámgyors fehér fénynyaláb, és felfalta.

Hattaway megdörzsölte a szemét, s nem tudta eldönteni, a többiek is azt látták-e, amit ő látott. De az itt-ott suttogók nem hagytak felőle kétséget.

– Láttad a fényt?

– Persze. Olyan volt, akár egy kígyó.

– Ismerős ez nekem, csak nem tudom honnan.

– A rémálmaidból.

– Az amerikai filmekben...

A tábornok nem várta meg, míg munkatársai kielemezik a filmipar kolosszális sikereit, a csillagháborúkat. Távozott Hannal.

Cristopher norvég szülőktől származott. Olyan fehérszőke volt, hogy albinónak is beillett volna. Fehér szemöldöke, s szempillái alól ráadásul kissé vöröszöld pillantás ragyogott elő. Teste macskásan ruganyos, és szívósságához nem férhet kétség, egyedül került ki élve a Maelströmből.

– Megmagyarázná, Christopher, mi volt ez?

– Egy ismeretlen fegyver, uram.

– Oroszok?

– Elképzelhető. Mindenesetre beszéltek valami hasonlóról.

– És ha amerikaiak?

– Az is elképzelhető. Elég erősek sugártechnikában.

– De mondhatom azt is, hogy japánok, és nem fog cáfolni. Elképzelhető, hogy németek. Elképzelhető, igaz?

– Uram, oly sokan készülnek a békére, hogy teljesen készen áll világunk a háborúra.

– S ezt csak így? Tudja meg, ez a fegyver überelhetetlen. Végiggondolta, ki beszélgetett velem? Honnan irányították a Boszorkányt? Mi ez a láthatatlanság? Ez a tengervíz ellenében kifejtett iszonyú hő? A pedánsan tiszta pusztítás, ahogy előbb megbűvöli, igen, igen, megbűvöli áldozatait, elaltatja, és megeszi! Megeszi! Látta, nem?

– Láttam.

– És most mi lesz? Hogy értesen meg egy csomó fafejjel, hogy jött egy kígyó, és atommeghajtású rombolót vacsorázott?!

– Talán meg kellene keresnünk az ellenfelet.

– Úgy érti, tegyük tűvé az Atlanti-óceánt egy kígyóért?

– A fészkéért, uram.

Kopogás nélkül berobbant az egyik technikus, s hadarta.

– Tornádó lett belőle... Jön! Jöjjön, tábornok úr! Gyorsan.

S ezzel elrohant. Hattaway elhatározta, hogy ezt még számonkéri, de nem most. Gondosan becsukta az ajtót, és ismét felment a megfigyelőkhöz. Nem mindennapi látvány fogadta. Az égen és az óceánon iszonyú tornádó táncolt. De csak látszólag volt természeti jelenség, időnként átváltozott fénynyalábbá, s játszott a szivárvány összes színében. A sugarak mintha meg akarnák korbácsolni a hullámokat, hatalmas erővel vágódtak a vízbe. A víz forni kezdett, felszíne homorú lett a hirtelen párolgástól, mintha óriáskígyó harapta volna ki a maga falatját.

A fénynyaláb ekkor összekunkorodott és saját farkába harapva sebesen pörögni kezdett. Csodálatos szivárvány-gömböt hozott létre így, valósággal vakított, akár egy idegen Nap.

Agrawaine Villiers, akinek ősei a Kerekasztaltól származnak, jelenleg a Fényvizsgáló Csoport vezetője izgatottan közölte.

– Goloka! A Szivárvány nap! Ezt akarja tudomásunkra hozni. Ilyen sebességgel nem mozog semmi a Földön, de a Naprendszerben sem. Kb. óránkénti 17 ezer kilométer!

Ebben a pillanatban a látomás szétvált színekre, piros, sárga, zöld és lila gömbök alakultak ki, s fekete vonalak kötötték össze. A négy egyforma nagyságú gömb hullámozó körtáncot lejtett.

– És ez? – kérdezte meggyőződés nélkül a tábornok. – Talán a négy bolygója?

– Nem tudom. Valószínűbb, hogy az összetételük. És ez tragédia.

– Miért?

– Mert véletlenül sem hidrogén.

– Értem, – vált izgatottá Han. – Akkor csak két azonos színű gömb kapcsolódhatna össze, ahogy jeleztük az űrszondán!

– Így van.

A fénykígyó kioltotta fényeit, visszaállt eredeti fehérsége. Ráfeküdt a vízre, s csendesen ringatózott. Egyre nagyobbra és nagyobbra nyúlt, végigkígyózott a Csatornán. Pontosan az Alagút fölött összekötötte a brit szigetet Franciaországgal.

– Ha most lecsap – mondta tompán a tábornok, – végünk.

– Nem valószínű, hogy ez a szándéka, – biztatta Villiers. – Azt közli, hogy látja a mélyt, s a benne történeteket.

Mielőtt feltevéseiket alátámaszthatták volna, a jelenség eltűnt.

Hattaway maga után intette Villierst, és távozott a bázisról. A két fiatalember gondolataiba merülve süppedt a tábornok foteljeibe.

A tábornok könyveket szedett le polcáról, s az orruk elé tartotta. Csupa féllegális, bizalmasan kezelt mű. Az amerikai kihívás. A japán kihívás. A német csoda. Az orosz figyelmeztetés. A francia jelenség.

– Nézzék és válaszoljanak nekem arra a kérdésre, miért nincs közöttük „brit kihívás” meg „angol csoda”.

– Uram, – nyelt nagyot Cristopher – azért, mert nincs, nem biztos, hogy meg kell teremteni.

– Villiers?

– Én sem értek egyet Önnel, tábornok. A britek ereje nem fegyvereikben rejlik. Amellett biztosíthatom, hogy a Kígyó – egyelőre nevezzük így – nem földi eredetű.

– Ezek szerint nem japán csodafegyver, nem amerikai kísérlet, nem orosz fenyegetés?

– Még ha az lenne is, – kezdte szerencsétlenül választva szavait Han, mert a tábornok azonnal lecsapott.

– Ha? Azt mondja: ha? Tehát korántsem biztos? Villiers?

– Hadd nyugtassam meg, uram, a Fényvizsgáló Csoportok közül a miénk a legerősebb. Ennek én vagyok a vezetője, s ha azt mondom, – márpedig azt mondom, – hogy a Kígyót semmilyen általunk ismert földi hatalom nem képes előállítani, akkor ez így is van.

– Mit fed az a kifejezése, hogy „általunk ismert földi hatalom”? Van általunk nem ismert földi hatalom?

A két fiatalember egymás szeméből merített ösztönzést.

Thomas Hattaway nem nézett rájuk, tüntetően szemlélte bal kezén a körmöket. Mint egy ártatlan félkegyelmű. Villiers barátjára és kollégájára Aron Pellimorra gondolt, aki a tábornokkal vívott szópárbaja után így foglalta össze véleményét: „Vigyázz, ha Thomas Hattaway a körmét nézegeti!”

Cristopher tudta, hogy felettesében az elutasítás miatti düh tombol. Ha engedték volna konzultálni a Bermuda-stábbal, most semmi baja nem volna. Mert tudja a választ arra, amit kérdezett. Ezért vett részt a mallorcai szeánszon.

– Emlékezzen Geheimnisre, – ébresztgette főnökét az indulat vörös kódéből. – Jól tudja, hogy vannak nem ismert földi hatalmak. Láttá működni a Grált és a Vrilt.

– Villiers?

– Ez a Solong-kutatók asztala. Azt tanácsolom, ne a Bermuda-stábbal konzultáljon, hanem velük. A Solong nemzetközi, s többezer méter mélységben a tengerszint alatt kutatja a régi kultúrákat. Igen, vannak általunk nem ismert földi hatalmak, mint a Hawaii melletti elsüllyedt Híva, a Húsvét-szigetek melletti Mu, s a több helyen feltételezett Atlantisz. Ezek a holt birodalmak eddig úgy szerepeltek, mint a múltunk. Mindössze tíz éve sejtjük, hogy a jelenünk, sőt jövőnk is lehet. Ott, ahol elsüllyedtek, kozmikus jelzések csapódnak be.

– És megfelfejthetetlen jelzések indulnak ki, – csattant föl a tábornok.

– Igen, de most már mi is beletartozunk ebbe a körbe, – biztatta Villiers. – Tőlünk is félnek, nekem elhiheti. Nincs az a józan amerikai, aki nem a mi számlánkra írja a Kígyót.

– Azt mondja? – húzta ki magát Hattaway, mintha hájjal kenetnének.

– Ez persze csak addig állhat fenn, míg a Boszorkány pusztulása titok marad, – vélte Christopher.

– Valóban így van. Én semmi szín alatt nem lépnék most. Amit láttunk, briliáns technika. Bemutatta nekünk. Valahol természetesen lemérik, hogyan reagálunk.

– Villiers! Azt akarja mondani, hogy létezik kozmikus kannibalizmus? Arra akar rávenni, hogy erről hallgassak?

– Tény, hogy a látvány megdöbbentő volt, de félreérthetetlen. A világ hadvezetése nem hisz Nostradamusnak. Meggondolandó, hogy ezt is tudják rólunk. Ezért így adták tudtunkra, aki megérkezett, az a pusztító. Az Exterminátor.

Hattaway szeme kidülledt, feje rákvörössé vált, néhány pillanatig közelről fenyegette a gutaütés. Aztán intézkedett. A Boszorkány felkerült az „eltűntek” közé. Most jelentkezett Amerika, Japán, Franciaország, mindenki, akivel a tábornok oly hevesen beszélni akart. Ezúttal Anglia zárkózott el minden felvilágosítás elől. Hattaway személyiségcserén ment keresztül: nem érdekelte többé a Föld, sem hatalmai. Napokig bújta azokat a papírokat, amit Cristopher és Agrawaine bocsátott a rendelkezésére.

Az események után egy héttel Thomas Hattaway tábornok nyugállományba vonult. Helyét Tuldwal Bedivere foglalta el. Az új tábornokkal bevonult a brit hadtörténetbe Treverzent Tort, Egglame Cavados, Mordred Lucan, Cyon Tintagel, Blaes Kay.

A beiktatási ünnepség után Treverzent Tort ősi kastélyában gyűltek össze szűk baráti körben. A világ minden tájáról érkezettek éppen huszonnégyen voltak, és azt a Kerekasztalt ülték körül, amit Uther Pendragon fia, a legendás Arthus készíttetett.

Laksmi egyik napról a másikra kiábrándult Tarakából. A férfi nem vette észre, mert a lány sexuálisan játékos maradt. Ösztönei különben is arra voltak idomítva, hogy a nő ugyan elsőosztályú tulajdon, de mindenképpen alsóbbrendű ember.

A Fekete Úrnak úgy tetszett, hogy rajtuk keresztül avatkozzon a jövőbe. A szolgák átalakultak. Külső formájukat megtartva nuklidokkal vette körül Laksmi. A lány lovaglásai egyre féktelenebbek lettek. Az arabok nem maradtak le mögötte, hadsereggé váltak. A lovak teherbírásának csakhamar nem volt határa. Egy parányit sem lihegtek, szőrük szárazon csillogott. És a szolgák, mint megannyi bronzszobor állták körül.

– Hé, ha, hé!

– Igen?

– Hol vagyunk?

– Az Aranyhegyen, úrnőm.

Laksmi szétnézett, de nem látott hegyet. Barátságos oázis fogta körül, mely hirtelen bukkant elő a sivatagból. Kellemesen zúgott a patak, mely a homokból tört elő, s oda is tért vissza. Útját datolyapálmák szegélyezték, s a parton pelikánok kacagtak. Valami kegyetlenül elfojthatatlan vágy ébredt benne ezután a víz után. Lényének legősbibb magját érintette ez a csobogás. Leugrott a lóról, röptében dobálta le csizmáit, szoros lovaglónadrágját, feszes blúzáit. Rohant a hullámok felé, s azok eléje siettek, közrefogták, dajkálták, ringatták. A folyó nőttön nőtt. A lovak és a szolgák messzire kerültek. Laksmi gyönyörű kék haja mintha megfestette volna a folyót, szemének aranyos csillogása visszfényre talált a folyómederben. Alábukott egy kavicsért, és színaranyat emelt föl.

A folyópart mellett apró kunyhót látott, színaranyból. Feketére cserzett halász üldögélt a parton, hosszúszerű ópiumpipáját szopogatva. Homlokát aranypánt fogta körül.

Laksmi saját homlokához kapott. Igen, azt is a kozmikus humanoidok aranypántja fogta körül. Ám hiába aktivizálta energiáit, az ismeretlen halász ismeretlen maradt. Ám hiába akart visszafordulni, a hullámok nem engedték. Csodálatos illatot érzett, s a víz nem volt víz többé, bár fogalma sem támadt arról, mi az a varázslatosan sűrű nedű, amit immár féktelenül szív magába.

S mintha ópiumot szippantott volna, minden lenge és könnyed volt körülötte. Egy csepp sem csodálkozott, hogy a vén halász hirtelen Stefán Olawski alakját öltötte magára, no persze, belémlát, s ezt az arcot találta ott. Hatalmas erő. A folyó pedig az ő vére, az ichor.

– Vedd fel igazi alakodat, – mormolta, – ismerd meg őseim pentakulumát! Tudd meg, hogy méltó vagyok.

Laksmi jele azonban nem jelent meg. Igaz, Stefán Olawski sem volt többé. Kortalan és felismerhetetlen személy segítette partra. Egyetlen intésére undinék szolgálták ki a lányt, és Laksmi megértette, vendéglátója így adja tudtára, hogy ismeri teljes geneziséjét.

Mielőtt megadta volna az abszolút hatalom felismerésének jelét, szemügyre vette mégegyszer. Legszembeötlőbb tulajdonsága az önmagával való tökéletes identitása volt. Laksmi sokat szenvedett az emberek hazug arcaitól, melyekkel testük és lelkük örökös küzdelmét leplezték. Akár a test volt a lélek ura, akár a lélek tartotta igában a testet, egységük nincs sehol.

Az előtte álló azonban elmondhatta magáról: „Az vagyok, aki vagyok”. Nyugalma magával ragadta Laksmi, annál inkább, mert megértette, hogy útja nem véletlenek sorozata. Az ismeretlen találkozni akart vele, s kellemes utat biztosított hozzá. Aranyat rakott lábai elé, ambróziával fürdette és itatta. Vad öröm fogta el, megérezte a rá váró feladat izgalmát, mely túlnő az emberiség által elismert értékeken.

Már-már felemelte kezét, de mégsem tette meg. Azértse. Lelke mélyén nem tudta megbocsátani, hogy olyan bolygón kellett szolgálnia, melyet még mindig nem voltak képesek bekapcsolni a kozmikus humanoidok közé. Úgy érezte, mérhetetlenül kevés segítséget kap. Ez a bolygó mindössze két szövetséget ismer, az Ó- meg az Újszövetséget, s ezekből képtelen tovább haladni. Miért?

– Választásom helyes volt, – szólalt meg az isteni vendéglátó. – Foglalkoztatja a divinációs szövetségkötés.

– Mindennél jobban! – kiáltotta Laksmi.

Fogalma sem volt róla, ezzel a féktelen őszinteséggel mennyi mindent elárul magáról. Lángoló szubsztanciája várta a kozmikus üzenetet. Soha, egyetlen pillanatra sem kételkedett abban, hogy megérkezett a szövetségkötésre jogosult, de azt hitte, nem ő a kiválasztott közvetítő. Fájt. Nagyon fájt. S most itt az élő cáfolat. Itt van az, aki helyrehozza, amit az emberi butaság sikeresen elrontott. Itt van, aki általa fogja megkötni a VÉGSŐ SZÖVETSÉGET!

Most összetette két tenyerét, s az imát formázó kezeket feje tetejére helyezte. A mozdulat folytatásaként leemelte köralakú fejpántját a fejéről, s két-két ujjával négyszögge formálta.

Az ismeretlen szelíden megállította a lány kezét.

– Nincs szükségem arra, hogy identitását igazolja.

– Nekem akkor is meg kell tennem.

– Felmentem alóla. Ismerem Önt.

– Megtisztelő. Oly keveset tettem én.

– Amit tehetett, azt megtette. Ez a bolygó határeset. A szavai alapján fogom eldönteni, mit terjesztek a NIX-ek elé.

– Ez nagyon nagy felelősség, de vállalom.

– Helyes. Nem is vártam más választ. Nos, nézzük a tényeket. A Föld a Brist-Y2 testvére. Erről mindmáig nincs tudomásuk, noha a forrásokat megadtuk.

– A források a Ruah-tér matematikája alapján készültek.

– Ahová másfél millió év alatt nem jutottak el. Tulajdonképpen ennyi elég erről a kérdésről.

– Elismerem, ez elégtelen alap a Kozmikus Kombinatív Koherencia számításaihoz. De –

– Nincs de. Térjünk át a második kérdésre. Közeledik a Nemezis. Hiába. Az emberiség nem ismeri a kozmikus csillagászatot. Nem érti a színegyensúly jelentőségét. Nem érti a Szaturnusz egyetlen üzenetét sem. Meg akarják semmisíteni a legnagyobb fontosságú objektumot, amit ebbe a galaxisba irányítottunk.

– Igaz. A helyzet azonban valamivel jobb a semminél. Benjamin Fludd tudja, bár föl nem foghatom honnan, hogy a Nemezis nem a Föld ellen, hanem a Szaturnuszhoz készül.

– Egy.

– Tessék?

– Mondom: egy ember, aki ember.

Laksmi lelkesen bólintott. Kék fürtjeit leszorította az aranypánttal, s lótuszba tekeredett. Szüksége volt a legteljesebb koncentrációra.

– Higgye el, az ember fejlődési íve amellet szól, hogy megkössük a szövetséget.

Az ismeretlen mosolygott. Nem lehetett tudni, elutasítóan, vagy egyetértően.

– Az ember gyógyíthatatlan betegségekkel pusztítja magát. Szeretném, ha kifejtené, mit neveznek itt biológiának. Csak nem a halálhoz vezető utat?

– Fel kell hívnom a figyelmét arra, hogy az emberek nem tehetnek a halál ellen semmit, amíg nem ismerik meg a kozmoszt. Nem tudják, hogy mi az öröklét. A legtovább annak megértésében jutottak, hogy az inkarnáció és a reinkarnáció alapján gyakorlatilag halhatatlanul vándorló lélekre tehetnek szert.

– Érdekes.

– Mire gondol?

– Minek a halhatatlan lélek ebbe a betegséggel, szegénységgel, szenvedéssel és küzdéssel teli világba? Hiszen a szó kozmikus értelmében ennek az akaratnak nincs is alapja.

– Ettől félttem, hogy ezt fogja mondani.

– Nézze. Emlékezzen a koordinátorokra. Nincs olyan érv, mellyel előttük ez a bolygó védhető. Túl sok a szenvedés, és az önzés. Soha sehol nem láttam olyasmit, hogy saját érdekeiért másnak az életét feláldozzák. Ezek komoly dolgok, Laksmi. Az ember a kozmosz szemszögéből nézve kannibál. Nincs érv, mellyel ez menthető. Hacsak nem tud ilyet Ön.

– Azt hiszem, van egy ilyen gondolkodó, aki a finalizmussal foglalkozik. Az új emberfajjal. Axel Terg.

– Kettő.

A lány fürkészve nézett vendéglátójára. Kettő! Milyen gyenge eredmény. Az ismeretlen előzőeken sietett.

– Az értelmesebbek tudják, hogy a megváltás elmarad. „Az emberiség félelmében a szaporodás válaszával akarja túloldítani a technikai veszélyt... ezért szaporodik, mint mindig a természetben a fajták, amelyek *veszélyzónába* kerülnek. De négy milliárd ember között... – melyről tudjuk, hogy mára hét milliárdnál is több! – ... lehetetlen lesz egyénnek maradni, mert ebben a tömegben feloldódik az egyéni akarat... 70 kiló hámsejt, amely része egy közösségnek, 70 billió kilogramm hámsejtnak... NEM TUDJA MEGVÁLTANI A VILÁGOT... A hámsejtek nem is akarják megváltani egymást. Csak az egyes ember, az egyéniség tudja megváltani az embereket. És egyéniség, aki hajlandó vállalni az önfeláldozást, már nem lesz sokáig a földön.”

- Terg nemcsak egyéniség, hanem a végső tudás összefoglalója is. Még két ilyen cripto-hatalmas van, Paul Pittmann és Szu Csong. Látták Mahakalát, az Időt, és városát, BIS-t.
- Bátor tett. Az Időlények hatalma korlátlan. A Kozmosz keveset tart számon. Ön ismeri BIS-t?
- Nem ismerem.
- Ez több mint hiba. Ez jóvátehetetlen.
- Amennyire jóvátehetetlen, hogy Mahakala nőgyűlölő! BIS-t *likvidátorok* védik tőlünk, és Tergék beszámolója szerint Mahakala halhatatlan teremtményeinek nincs neme.
- Tehát semmilyen neme sincs, nemcsak nőneme. Ez kicsit más, mint a nőgyűlölet. Találkozott BIS-lakókkal?
- Azt hiszi, tudom én azt? Érthetetlen okokból Mahakala fenntartja az emberi formát. Teremtményei észrevétlenül szivárognak az emberek közé. Nuklidok, szkülák, mgonok, szibillák és társaik csak abban különböznek az embertől, hogy radioaktívak.
- Ez már valami. Vannak radioaktív galaxisok.
- És ott *mindenki* Sugárzó.
- Na és? Elég messzire jutottak itt az atomfizikában. Bár a Kozmosz tudja, hogy az atomfizika annyi mint zsákutca, de metafizikai kapunak megfelel.
- Mahakala nem akar semmiféle kaput. Metafizikait legkevésbé. BIS fölött mesterséges Nap ragyog, tengere phlogiston, levegője DNS-koncentrátum. Az egész birodalom plutónium központú, érti már?
- Van értelmezésem erről, de szeretném, ha Ön is értelmezné. Úgy látom, ugyanabból a tényből különböző következményre jutunk.
- Ha a bolygón olyan hatalom van, *akinek* kezében van a Vervonal titka, és tagadja, hogy az ember *SUGÁRZÓ* volt, akkor ez a hatalom ezt az emberiséget el fogja pusztítani.
- Érdekes. Ezért segített a VÁNDOROK-nak. Úgy is mondhatnám, az Asszonyoknak.
- Igen. Örülök, hogy végre beszélhetek! Végre! Tudja, mit tettek ezen a bolygón? Élőlényt előállítani Asszonyok nélkül! Nélkülünk! Férfiszűznmzés.
- Ilyen is volt már. Ön a Hermész lánc Tenet szakaszához tartozik. Pillanatok törtésze alatt galaxisok sorát lenne képes felsorolni, mint férfiszűznmzöt.
- És nincs halál, ha hasonló a hasonlónak örül.
- Persze. De mindez kozmikus törvény. Akkor is érvényesül, ha évmillióig ellene dolgoznak. A kérdés az: miért dolgoznak ellene?
- Hiányzik a genezistudatuk. Helyette kering egy modern mítosz a biológiai-Möbius-térről. Ebben a Vándor a Lélek. Az űr egyik bolygójától a másikig álderida/férfi, a másiktól a harmadikig alba/nő. Majd egyesülnek, de nem képesek létrehozni az androgünt, hanem újra vagy férfiak vagy nők. A csillagértelmek elhagyták a Földet, a divináció megszűnt. Nincs aki elvégezhetné az átszellemítést. A lélek a Földön meghal.
- Nos, az elmondottak alapján inkább meggyilkolják. Elképesztő tudatlanság. Modern mítosz? Inkább egy bűn halhatatlanná emelése. Ez az embernek nevezett lény azt sem tudja, hogy a halálos bűn maga a halál. Természetesen a Kozmoszba nem engedhetők, szövetségre alkalmatlanok. Érthető, hogy elküldték az Exterminátort. Kér egy kis ópiumot, Laksmi?

A lányt megbénította a hír, melyről nem tudott. Rettegés fogta el, fogai összekoccantak, bőre verejtékes lett, teste lehűlt, vérkeringése megállt. Segélykérően nézett maga köré, s bár pillantása magáért beszélt, az ismeretlen nem látszott észrevenni.

– Mit érdemel az a bolygó, mely hasztalan kapott 34 milliárd évet? Ugyan, kérem! A Poimandrész-kör bezárult. A Vervonal titka titok marad. Értjük egymást, Laksmi? Crowley számára szabad utat kell engedni. Crowley Poimandrész származék. Egyetlen, aki képes felvenni a küzdelmet a Pusztítóval. Ha akarja. Ha megkéri rá valaki. Ha egyáltalán létezik előítélet nélküli ember.

– Kapcsolat kell tehát Crowley köreivel, – összegezte Laksmi. – Pont az a szükséges, amit nem értettem.

– Mit nem értett?

– Létezik egy tudat, melynek jelenlétével egyszerre találkoztam a Fekete és Fehér szinten. Mindig Fehér a stratégiai célja, de ehhez a Feketét használja erősebben. Kapcsolatban áll Poimandrészszel, de nem áll a hatása alatt. Könnyedén lép át tudatsíkokat, olyan könnyedén, hogy Tenet Adeptusa mint Azazel sem képes utolérni.

– Érdekes. Kettős eredetű időlény. Magnetikus elnyelő és sugárzó egyszemélyben. Azonosította?

– Először azt hittem, hogy igen. A Huszonnégyek egyike agyának leolvasásakor véletlenül találtam meg. De amikor tudatosan kerestem, sosem lépett velem kapcsolatba.

– Logikus. A Huszonnégyek védelme alatt áll. Meg akkor is, ha nem tud róla. Végtelen időmutációra képes, s ezekkel szabadon mozoghat, ott van, ahol nem észlelik, de nem biztos, hogyha észlelik, akkor valóban jelen is van. Azt hittem, a Földön nincsenek ilyen lények. Tudtommal távoztak.

– Kikről beszél?

– A Sybillákról. Nemrég hagyták el a bolygót.

– Tehát ők is. Miért?

– Az emberiség háromezer éve kísérletezik a Mesterséges Ember létrehozásával, a legkülönbözőbb mesterekkel. Gondoljon Albertus Magnus aranygyermekeire. Löw rabbi Gólemjére. Gondoljon a teutonokra. Megannyi Kő!

– Kő?

– Fundamentum. Ez a kísérletsorozat vegyi eszközökkel akar biológiai eredményt elérni.

Az ismeretlen olyan lekicsinylő ingerültséggel beszélt a kérdésről, hogy Laksmi úgy érezte, szerencsés, mert keveset tud róla. Azt tudta, a bolygó hamarosan lángokban áll majd, a tisztítótüzből. Elég egy szikra, és lángalobban a Föld.

– Akar ez a szikra lenni? – érdeklődött az ismeretlen.

– Igen! – vágta rá habozás nélkül Laksmi. – Ha segít.

– Helyes. Bemutatom a segítőtársait.

A kis oázison megjelent hét Génusz. Átlátszóak, akár az üveg. Kezükben hét kulcs.

– A kulcskérdések urai, az Univerzumból. Maga a Kozmosz fordult hozzánk segítségért, de nem hittük, míg Öntől nem hallottuk. Hatszáz milliárd évenként egyszer ha előfordul, hogy a Világegyetem Építőmesterei igénylik az Univerzum tapasztalatait. A Lénynek, akit nem tud azonosítani, tudása van erről.

– Hatszáz milliárd éves tudás?! – kiáltotta Laksmi szilaján. – És mit akarhatott önöktől?! Biztos volt a hívása?

– Tökéletesen. Malachitból és Hattyú-vörösből állította elő az Univerzum színét, a mélylilát. Üzenetét a Holdházak ezüstjével olyan pontosan írta az éterbe, mintha tüvel karcolta volna viaszba. Kiszámolta, mikor van az Univerzum metafizikai kapuja és a Kozmosz metafizikai kapuja összhangban. Mindezt a Föld csillagórájában közvetítette.

– S mi volt az üzenetének lényege?

– Az, hogy Kozmosz helyett Khaozmosz alakult ki, aminek következtében az ADAM KADMON területén élő lények megszűntek az Egységes Világszellem részei lenni. A Földön különösen borzalmas eszközökkel, fekete mágiával próbálkoztak, hogy létrehozzák a visszatérést. Helyreállítás kell, emendáció. És mi itt vagyunk az Emendátort segíteni az Exterminátor ellenében.

Laksmi szaporán szedte a levegőt, szeme ragyogott. Most kezdte érteni, hogy kozmikus humanoid létére miért nem ismeri sem vendéglátóját, sem az érkezteteket. Igen, a Föld problémája túlnőtt a Kozmosz problémáján, s azok csillagértelmei sorra elhagyták. Igen, a Föld exodusa további kérdőjeleket jelentett, nem véletlen a Pusztító megérkezése. Igen, a VÁNDOR távozása Vérvonalon túlra mozgatta meg a kozmikus határokat. S most előtte állnak a Határtalanok.

– HAVEN, a méltóság gényusza. Rendelkezésére áll mint az Apokalipszis első órájának orvosa és bírója. A TARO Bolondja, mivel a méltóságból a Földön bolondot csinálnak. Az Egyből kettőt meg hármat, az amulettből bizsut, a hóból piszkot.

– Ave, – lehelte Laksmi.

– Vale, – fogadta el a hódolatot Haven.

– BAGLIS, a mérték és egyensúly gényusza. Rendelkezésére áll mint bálványromboló és fogolyszabadító. A TARO Igazsága, Orifiel, Anael, Raphael, Gabriel és Michael ura. Egyensúlyba hozza mindazt, amit ezzel az öt égitesttel – Szaturnusz, Vénusz, Merkúr, Hold és Nap – kapcsolatban mind az égen, mind a földön elrontottak.

– Ave, – mondta Laksmi bizakodva.

– Vale, – intett a fejével Baglis, elfogadva a belé helyezett bizalmat.

– SABRU, a támogatás gényusza. Rendelkezésére áll mint a gyengédség és szeretet misztériumainak vegyész. A TARO Androgünje, s még véletlenül sem hermafroditája, amivé a Földön tiporták. A madarak búvölője, szellemek idézője és különbözőségük támogatója.

– Ave, – hódolt a lány.

– Laksmi, – szólította kedvesen Sabru. – Mától túllépsz az Őrzők Rendjén, a Közvetítők Rendjén, Tenet Rendjén. Helyrehozó vagy. Emendátor.

Laksmi felsóhajtott. Sikerült volna? Lehetséges, hogy eljön a Föld számára a megmentés ideje?

Vendéglátója a negyedik gényuszra mutatott.

– ZAGEN, a bosszú gényusza. A zsarnokok igájának felismerője, a félelem hordájának karakterológusa. A TARO Szerencsekereke, Szfinx és Excalibur, rejtély és küzdelem örök harcának eldöntője. Kain születésétől Jesu születéséig a Kígyó útjának kijelölője.

– És most? – kérdezte izgatottan Laksmi, megfedkezve a szertartásos köszönetéről.

– Most a Halak perifériájából a Vízöntő belsejébe, – adta meg a felvilágosítást Zagen.

Ez ám a válasz!

Zagen csillagértelmek segítségével uralni képes a földi negatívumokat és pozitívumokat. Jót és Rosszat.

Dideregve merült föl előtte a Jegyzőkönyv.

Agarttha és Schamballach.

Út a démoni hatalomhoz.

Trevor Ravenscroft – A Végzet Lándzsája.

Hitler birtokba veszi Longinus Lándzsáját.

„... a jelenetet, amelyben a német Führer ott állt az ősi fegyver előtt, a huszadik század legkritikusabb pillanatának kell tekintenünk...”

– „Egészen addig, amíg az amerikaiak 1945-ben Nürnbergben meg nem szerezték a Lándzsát, és Hirosimával és Nagaszakival el nem indították az atomkorszakot” – folytatta Laksmi gondolatát hangosan Zagen. – A Kígyó hatalmasabb, – tette hozzá megnyugtatóan, – és nem bosszúálló.

Mintha féltene a lányt, Zagen barátok arcát idézte föl benne. Nevetés csendült, s az oázist ezoterikus zene tette kellemessé. Az ichorból fölmerült az Aranyhegy csúcsa, melynek egyik oldalát Jó, másik oldalát Rossz szellemek vigyázzák.

– TABRIS, a szabad akarat gényusa. Rejtett kincsek és szent edények terapeutája. Rendelkezésére áll, mint a megszabadított és felszabadított akarat irányítója. Ő a Ji Csing Utasa, az Út ismerője, aki azért kérdez, mert válaszolni akar. Egyszerre tanácsadó és tanácskérő.

– Mintha ismernélek! – tért el Laksmi másodszor az üdvözlési formulától.

Tabris szimpátiával nézte, de nem válaszolt. Az ismeretlen viszont rendreutasította az univerzum jövő adeptsát.

– Jól nézne ki, ha éppen Ön nem ismerné a szabad akarat kozmikus vetületét. Emlékszik Lao-ce szavaira a közelítésről?

„... a bölcs hátrahúzódik, ezért halad,
nem őrzi magát, ezért megmarad,
Így van: saját érdeke nem űzi sose,
Ezért teljesül saját érdeke.”

– „És a döntésed bármi is legyen,
Hegyen kötsz ki majd, az Aranyhegyen...” – folytatta Laksmi, s nagyot kiáltva ismerte fel a Konkrétumot. – Itt vagyok az Aranyhegyen!

A gényusok harmonikus erőáramokkal segítették a lányt. Máris rendelkezésére álltak, hiszen Laksmi lényege megnyerő volt, könnyű volt magnetizálni, bekapcsolni az Univerzum határtalan energiaáramlataiba.

– MASTHO, a hamis jelenség felismerésének gényusa. Rendelkezésére áll a nagyság felismerésében, a chamir használatában, a visszavonhatatlan építésben, mint duális-dyarchiának megkülönböztetésében. Mastho ténykedése összeférhetetlen a butasággal és irigységgel, ezért együttműködik hetedik gényusunkkal.

– ACLAHAYER, a játék géniusza. Rendelkezésére áll annak helyrehozhatóságában, – ha ez egyáltalán helyrehozható, – hogy a játék nem időtöltés, a misztérium nem szórakoztatóipar. Aclahayer örömmel jött, mivel oly primitívséget sehol sem tapasztalt, hogy egy kétezer éves kultúra mindössze 46 alaphelyzetet ismer föl és ír meg agyonvariálva. Mene tekel, jaj, mene, tekel! A Nagy Mágia a Szómágia. Aclahayer és Mastho világvége-játékra tanítanak, megkülönböztetésre az apokalipszis-blöff és apokalipszis-licit között.

Laksmi óvatosan hátrább húzódott a két utolsó géniusztól. Apokalipszis, mint Játék? Hogyan függhet össze a Visszavonhatatlan Építéssel? Egyáltalán, miért nőtt össze Mastho és Aclahayer, mint Castor és Pollux? Az ismeretlen véget vetett a töprengésnek. Intésére a Géniuszok hét különböző korú, kinézetű férfivá alakultak, közrefogták Laksmi.

– Menj, – mondta az ismeretlen, – keresd a vizet, melyben Pilátus mosta kezeit. Keresd a tálat, keresd a kendőt, mert egy tál mosdóvízben benne van Atlantisz, benne van Thule. Ahogy keresték eddig a vért meg a lándzsát, úgy keresik most a tálat és a vizet. Megadom a jogot, az eszközt és a géniuszokat, hogy ahogy egykor átváltozott a jó rosszá, úgy változzon vissza a rossz jóvá.

XXVI.

Viktor ismét túl volt a teán, és ismét megfőzte a kávé mindkettőjük számára. Othello elégedetten elnyúlt az illatra, tudta, hogy percek kérdése, s megjön Ágnes.

– Azt mondtam, menj ki a kertbe! – beszélt Viktor a kutyaához. – Indulás.

Othello rosszállón mordult, s heves farkcsóválással próbálta lekenyerezni. Szemében azonban heves indulatok kergették egymást, végülis semmi kifogása nem volt a kert ellen, inkább az időpont nem tetszett.

– Most még, Othello, – olvasta a fejére a gazdi.

A végrehajtást már nem ellenőrizte, mert egy levéllel a kezében megjelent Ágnes.

– Neked jött, San Franciscóból.

– Szívem, engem a kutya sem ismer ott.

– Gondolod te.

Ágnes utánozhatatlan mozdulattal nyúlt kávéjáért. Szelesen, akár egy gyerek, aki kedvenc játékát ragadja meg. Mélyet kortyolt, s azonnal megnyugodott. Vakargatni kezdte a kutya fültövét, s Othello elégedetten morgott.

– Ezt hallgasd meg, – lobogtatta a levelet Viktor.

„Kedves barátom,
a Berkeley Egyetem előadássorozatot indít a finalizmus résztudományaiból 1994 júliustól decemberig. Ezalatt kozmikus jelenségek bekövetkezését föltételezzük, a meghívás tehát célirányosan össze kívánja gyűjteni a kiváló szakembereket. Mint az iker-kutatások tudtommal legjobbjára orvosok számára tart majd előadást. Szabadságolását elintéztam, költségeit a Rex-csoport fedezi, Pittmann”

Az orvos úgy nézett a feleségére, mintha most hallotta volna az idény legjobb viccét. Ágnes szeme viszont felragyogott, nyúzott kis arca eltűnt, s egy kis boldogságnak adott helyet.

– Nagyszerű, drágám. Gratulálok.

– Mihez, könyörgöm? Hisz azt sem tudom, ki az a Pittmann! Mi az a finalizmus! És mióta vagyok én „résztudomány”?! Azt mondja, elintézte a szabadságolásomat. Nagyon jó, különösen ahhoz képest, hogy a kávé után azonnal indulok a kórházamba, ahol ma három súlyos műtét várható.

– Nos, én a helyedben előbb megkérdezném telefonon. Tudod, Pittmann nemzetközi tekintély. Az a nagyon-nagyon öreg férfi az, aki Arepóval volt a vendégünk két évvel ezelőtt.

– Rémlik valami, de egyáltalán nem kellemes pofa.

Ágnes felnevetett, hangosan, csengőn, ahogy rég hallotta.

– Viktor, aki olyan tehetséges, mint te, ne legyen szerény. A Berkeley világhírű. Amerika gazdag. Nem árt, ha látod, miért képes összegyűjteni a világ valamennyi nációjának értelmiségi elitjét.

– Én európeér vagyok, s az is maradok.

– Tudom, drágám. De minden európeérnek legalább egyszer el kellene mennie Amerikába. Jövőnkre döntő hatással lesz a nyugati félteke.

– Ne bosszants, Ágnes. Úgy dicséred, mintha éveket töltöttél volna ott.

Ágnes félrenyelte az utolsó kortyot. Ezzel volt elfoglalva, mikor csörgött a telefon. Viktor belehallózott, aztán csak állt, és hallgatta. Majd letette, és csak állt.

– Ki volt az?

– Az igazgatóm. Biztosította a szabadságomat. Itt is folyósítani fogják a fizetésemet.

– Na látod.

Viktor nagy léptekkel keringett az asztal körül, Othello hűségesen kutyaolt a nyomában. Bele-belekapott a gazdi sarkába, de az észre sem vette.

– Félév nélküled... De miért nélküled? Tényleg! Miért mennék nélküled, mikor ráadásul „ kozmikus jelenségek ” várhatók! Nem lenne egy perc nyugtom. Ez a Pittmann érti, miként idegesítse az embert. De kifogunk rajta, szívem. Velem jössz, és nagyokat fogunk utazni. Először megnézzük a Mississippit. Állítólag van nosztalgia gőzhajó Tom Sawyer nyomában. Aztán megnézzük Chitzen Itzát, ahol először áldoztak emberszívet az isteneknek. És elmegyünk Mexikóvárosba, a Föld legnagyobb metropolisába, megfejteti, hogyan volt képes egy évtized alatt lekörözni New Yorkot, Tokiót, Sanghajt?

– Elfelejtetted, hogy Jeruzsálembe készülök.

– De minek, mikor apósunk, a Nagy Kópé elvitte Friciéket onnan?! Amiben talán igaza is van. Görögország mégiscsak a hellénizmus bölcsője, s ezzel az európai kultúra bölcsője is. Phaedrák, Médeák, Zorbák nyomában csak le kellett kottázni Kazantzakisznak Atlantisz táncát. A kölykök, pardon, az ifjú házások tengeri halat esznek a „ szerelmes almával ”, közönséges nevén paradicsommal. És kirándulnak Krétára labirintusnézőbe, Thérára vulkán-nézőbe, Rhodoszra a Kolosszus nyomában.

– Hellénrajongó!

– Tudod mit? Menjünk utánuk.

Viktor nem tréfált. Irigyelte a görögöket, s minden odautazót.

Zita táncolt közékük egy levéllel, amit apja kezébe nyomott.

– Ősöm, fogalmam sem volt róla, hogy Tokióval eszmecserepsz. Olvasd föl azt a levelet.

– Éppen azt akartam. FigyeljeteK.

„Kedves barátom,

a Micui Alapítvány nevében felkérem, hogy 1994 júliustól decemberig terjedő félévben ismertesse Tokióban ikerkutatasi eredményeit.

A Micui Alapítvány fedezi költségét és hivatalosan elintézi részvételi idejének szabaddá tételét.

Mivel én is ott leszek a jelzett időpontban, a viszontlátásig üdvözli

Arepo”

– Apa, ez kolosszális. Természetesen veled megyek. Álmom Tokió és Arepo. Most mindkettő teljesül.

– Bajosan, édes lányom, bajosan. Ugyanis –

Szavaiba belecsörgött a telefon. Felvette, és csak hallgatta. Ágnes és Zita vidáman egymásra kacsintottak.

– Ki volt az?

– Ismét az igazgatóm. Közölte, hogy kétszer ugyanabban az időpontban nem tud elengedni, tehát enyém a döntés. San Francisco vagy Tokió.

– És? Hogy döntesz?

– Nem stimmel valami.

– Szerintem ha ennél jobban stimmelne bármi is, az már meghaladja a valóságot, apa. Nem tudtam, hogy Frisco is felkért. Egyike leszel az utazó nagyköveteknek. Felezzük az időt, természetesen. Megírod a Berkeleynek, hogy ráérsz júliustól szeptemberig, Micuinak pedig októbertől decemberig. Egy szót sem szólhatnak, becsületesen osztod magad.

Csengettek. Viktor felütötte a fejét, s nem mozdult. De nem mozdult Ágnes és Zita sem. Ismét csengettek, Viktor megmagyarázhatatlan belső zavarral nyitott ajtót, s vette át a levelet. Elolvasta, s értetlenül nézett maga elé.

– Mi van, apa? Azt ne mondd, hogy újabb meghívást kaptál! Mert sikítok!

– Sikíts, Zita.

– Nem igaz.

– De.

– Add ide!

Zita kitépte a levelet a kezéből, s egyre hangosabban olvasta.

„Barátom,
igen érdekes egyben váratlan eredményekre bukkant Gebhardt Gallenburg, a Humboldt Egyetemen, melyeket féléves szimpózium keretében kívánunk összevetni az eddigi eredményekkel.
Meghívjuk 1994 júliusától decemberéig terjedő időszak tudományos előadássorozatára Iker és Kozmosz címen.
Mivel a náci kutatások ebben az irányban egyszer már vérbe és lángba borították a világot, szeretnénk újabb eredményeinkkel a sebeket begyógyítani. Megjelenése ezért elengedhetetlen, az egész emberiség jövője függhet tőle.
Személyes ügyeit és költségeit rendezzük.
Axel Terg”

– Nagyszerű, – mosolyodott el Ágnes, – és szép.

– Szívhez szóló! Nem érzed, apa? Örölsz egyáltalán?

– Azzal nincs baj. De változatlanul nem értem, hogy mind makacsul a fejébe vette folyóév második felét. Nem feltűnő nektek, hogy két dolog azonos mindhárom levélben: az ikerkutatás, meg az időpont.

– Nézd, Berlinbe mégy nyáron, Friscoba ősszel, és Tokióba télen. Ez mindenütt két hónap. El fogják fogadni.

Viktor tűnődve nézegette a leveleket. Hol az egyiket vette a kezébe, hol a másikat. Zita zajosan fölháborodott.

– Követelem, hogy azonnal dönts! Micsoda dolog ez, hogy csak ülsz és merengsz, ahelyett, hogy pattognál csomagolni! Intézkedni a repülőjegyekről! És főként vigyorogni az örömtől! Mondd, apa, – örölsz?

– Nem tudom.

– Nem tudod? Hát ki tudja, ha te nem? Most mi bajod van?

– Nem tudom.

– Szóval nem tudod, örülsz-e, nem tudod, mi bajod. Anya, légy szíves megszólalni.

– Ez apád dolga, Zita.

– Úgy érzem magam, mintha ismeretlen célú játékot játszana velem a nemzetközi Trilaterális Bizottság. Egy életem át semmi, aztán hirtelen egyszerre együtt jelentkezik az Egyesült Államok, Nyugat-Európa és Japán. És egyáltalán nem vagyok meggyőződve arról, hogy elfogadják a kéthónapos harmadolást. Ellenkezőleg, az azonos időintervallum egybeesése szándékos.

– Na és, ha döntened kell, mi van? Talán ez az első döntés életedben?

Othello csaholni kezdett. Gyönyörű hangja volt, mélyen zengett elő hatalmas mellkasából. Mellette élénkelt, – ezt a kifejezést Kópé vezette be a kutya kötelességtudására, amikor szerinte csak azért ugat, mert ezt várják tőle, egyébként eszébe sincs. Konkordia lépett be a kertkapun.

A családi kupaktanács felfüggesztődött. A lány olyan gondterhelt volt, és szomorú, hogy elesett állapota kihatott rájuk anélkül, hogy az okot ismerték volna. Már messziről nyomasztott, s ahogy közeledett, ez nőtön nőtt.

Zita lelkes fiatalsága nem bírta ki tétlenül. Eléje futott és átkarolta. Bár azt sem tudta, miről van szó, vigasztalta.

– Ne légy ilyen szomorú, Konkordia. Meglátod, minden jóra fordul. Megint Krysis? Lefogadom, hogy Krysis. Csak ő tud ennyire magad alá juttatni. Mit csinált? Gyere, idd meg ezt a kávé előbb.

Konkordia engedelmesen kortyolta a kávé. A csésze pereme fölött azonban Ágnesre függesztette a szemét. Bal kezében két papírt szorongatott, gyűrögette őket. Szemmel láthatóan nem tudta eldönteni, mit tegyen. Zita diadalmasan kipiszkálta a megviselt papírokat, és skrupulusok nélkül nekiesett olvasni.

– Úgy látszik, ez a levelek napja. A nemakármilyen leveleké. Ide figyuszoljatok.

„ – vagy a tengerbe. Most jött el az idő a bizonyítására. Először is el kell ismerni a több mint 200 milliárd lakott bolygót és nyilvánosságra hozni azokat az adatokat, melyek erről a birtokunkban vannak. Másodszor, az ENSZ-nek napirendre kell tűzni a „Lakott Égitestek” programot, amit tudtommal tizenkétszer vettek le a napirendről. Harmadszor, – a metakommunikáció minden eszközével megértetni, hogy a földiek mindaddig nem léteznek hivatalosan az Univerzum számára, míg nem kezdeményezik a kapcsolatfelvételt.

Az előző civilizációk mind megsemmisültek. A Föld maga idézi elő a sorozatos katasztrófákat. Mikor a bázisok vagy űrrakéták, égitestek vagy naphajók közelednek, ismeretlen erő sokszorosára növeli a Föld gravitációját, s a becsapódás elkerülhetetlen. Ezen a csapdán kevesen jutottak át. Rólunk nevezték el a Kozmoszban, a változtatható gravitáció: FÖLDCSAPDA. A Sinai annak a semlegesített csatornának a vége, ahová baj nélkül megérkezhetnek az űrből, s meg is érkeztek. Itt vár, Demiurgosz”

– Hol az eleje? – érdeklődött Viktor. – A kitől kinek?

– Apa, bizony Isten megbolondulok tőled! Mit neked Földcsapda, fő a tökéletesen hamis jelenségek fenntartása! Megszólítás! Esetleg vízjegyes levélpapír, boríték, bélyeg, bélyegző.

Lehet leírni a maszatjukat, órákat beszélni Konkordia könnyeiről, ahogy az illatos papír fölé zokogja, stb.

– Te ma kihúzod nálam a lutrit, – mérgelődött Viktor. – Othello, fogd meg! Gyerünk!

A kutya vidám ugatással ugrott a lányra. Tudom, hogy játék, bömbölte, tudom bizony. De a parancs, az parancs. A hatalmas kutya beleugrott Zita ölébe, így tette szeretetből átmenetileg mozgásképtelenné. Olyan megnyerően szemtelen volt, hogy nem lehetett nem nevetni. Még Konkordia bánata is elröppent. Kivette Zita kezéből a másik papírt, s átnyújtotta Ágnesnek.

– Nekem szól, – lepődött meg az író, s nem nézett a jókora lapra, melynek közepén mindössze néhány sor látszott.

– Nekem van címezve, de neked szól.

Ágnes belemélyedt a sorokba. Ezalatt egyik pillanatról a másikra beborult és lehült. A Nap úgy tűnt el, mintha rendkívüli napfogyatkozás állt volna be. Viktor és a lányok megborzongtak a hidegtől. Az orvos elővette felesége kedvenc indián kendőjét, s a vállára terítette.

– Különös, – emelte föl a fejét, – hányadika van ma?

– Tizenegyedik. Miért?

– Hallgass ide.

„Tesókám,
add át a mellékelt lapot Ágnesnek, s mondd meg neki, azonnal számolja ki RUAH-TÉRBEN, – 1999 hetedik havában leszál az Égből a Rettegés fejedelme -
nekem most el kell mennem Delanohoz, és időben kell érkezmem, ne haragudj, hogy
ismét nem búcsúztam,
szeretettel,
Krysis – mint Pandora”

– Nem olyan vészes ez, Konkordia, – kiáltotta Zita Othello mögül. – Világos, hogy utána ment nagybátyátnak.

– Engem mindig egyedül hagynak, – panaszkolt Konkordia.

– Majd eljön a Te idő, – vigasztalta Zita, – meglátod.

A homály egyre sűrűsödött, valami nappali éjszaka állt be. Ágnes fürkészve nézte a Napot, mely előtt sötét felhők gyülekeztek. Hangtalan fekete villámok cikáztak, s olyan csönd lett, mintha a mindenségből eltűnt volna a hang.

– Azt tanácsolom, költözz hozzánk, – fordult Ágnes Konkordiához, s Viktor is, Ágnes bosszús lánya is azon csodálkozott, hallatszik a hang. Vattával volt kibéelve a levegő. A madarak nehezen emelték szárnyaikat, riadtan rikoltáltak.

Othello hirtelen leugrott Zita öléből, két hátsó lábára ült, és szívtépően vonított.

– Mi a fene történik itt? – jött ki a sodrából Viktor.

– Hu-hu-hu – huhogott Zita, s játékosan begörbítette kezén az ujjakat – jön a Végítélet Napja! Reszketek agyalágyult földlakók, jön a Rettegés fejedelme, alighanem RUAH-térben. Ő tudja, mi az, én nem tudom, mi az, de majd a mamám megmondja, mert ő olyan, hogy megmondja. Igazam van?

– Majom, – nevetett Ágnes harag nélkül. – Vidd vendégünket Frici szobájába.

– Köszönöm, – állt fel Konkordia minden tartás nélkül. – Tudom, hogy nem kellene a terhetekre lennem, de félek egyedül. Nem tudom, miért, de félek.

– Gyere, félőlény, – karolta át Zita, miközben megfogta a kutya nyakörvét is, és talpra ráncigálta. – Velünk jön kutyuci is vigyázni.

A két lány és a kutya után még nagyobb csönd maradt. A homályban pattogtak a bútorok, kinyíltak az ablakok, ajtók.

– Ítéletidő, – mondta Viktor. – Gyerekkoromban az ágyba bújtam ilyenkor, ruhástól a paplan alá, ne lássak, ne halljak. Öt percen belül megnyugodtam mindig.

– Igen, öt perc elég.

– Te is féltél?

– Hogy én? Persze.

– És mit csináltál?

– Az ablakhoz mentem, és megnéztem, mitől félek.

– Elhiszem. Most is ezt teszed, holott egyáltalán nem meggyőzőek a fekete villámok. Minden a visszájára fordul. Egy kollégám azt állítja, hogy a halottak újra élnek, és visszajárnak. Az utcán csak az egykori hozzátartozókat látni, de visszatért Hannibál, Scipió, Vespásiánus, Titus, Néró, Torquemada, Napóleon, Hitler.

Ágnes nevetett. Szívből. Gyöngyfogait szinte sosem engedte látni csukott szája, mely mosolyra is zártan húzódott.

– Sikerült, Viktor. Úgy megnevettettél, ahogy régen, régen.

– Csak arról a számításról akartam elterelni figyelmedet.

– Az az érdekes, tudod, hogy Zita eltalálta. A RUAH az űr katasztrófa-síkja, tiseo nélkül nem érinthető.

– Drágám, megint egy új szó. Tiseo. Tudod, mára elég a meglepetésekből. Elég abból, hogy megismerkedtem a fekete fénnel, a tudomásomra hozott 200 milliárd lakott bolygóval, s legfőképpen azzal, ahogy ezt a kérdést kezelik. Mit szólnál hozzá, ha felhívnám Stanton Friedmant, akit épp elégszer lebarmoltak annak hirdetéséért, hogy technikai zsákutcánk az űrben maga a katasztrófa?

– Aki szerint a Holdon „Ummiták” élnek, s előkészítik Henoch visszatérését... Emlékszem rá. Megfigyelte a meleglevegő-szökőárt, a mágneses űrörvényt, a földtengely megingását 80-ban. Előre jelzett minden katasztrófát az utolsó tíz évben... Különös. Hogy jutott eszedbe?

Viktor nem tartotta szerencsésnek, ha az apák lelepleződnek, s nem mondta meg, hogy Friedmanra apósa hívta föl figyelmét.

Ágnes figyelmét lekötötte a kisütő nap. Egyik legvonzóbb tulajdonsága volt a Nap-koncentráció. Mivel igazi szerelme az éjszaka volt, érzelmekkel nem kötődött a fényhez. Messze állt a napimádóktól, de időnként figyelmesen koncentrált az égitestre. Mikor kisütött a nap, elfordult tőle és dolga után látott.

Viktor megállította az írógéphez félúton.

– Várj egy kicsit. Hol van Nagá Tron, aki olyan magától értetődően besétált az esküvőre? Lenyűgöző ajándéka ugyanis zavar. Megvizsgáltattam, utólagos engedelmeddel. Ez a tál nem földi eredetű, noha egykori legendák szerint a lázadó angyalok ilyen követ viseltek

homlokukon, mikor a Földre érkeztek. És barátod, Szu Csong, alias Azazel ilyen anyagú tört visel. Brrr! Sose lássam többé.

– Azazelt?

– Nos, ő sem hiányzik, de én a törére gondoltam.

– Badarság, – legyintett Ágnes. – A tál, a tör: moldavit. Igaz, hogy nem földi, de tudjuk, hogy az Orion csillaghalmazból érkezett, valószínűleg egy meteorrajjal. Nagá Tron rejtélye sem rejtély, időfizikus Amerikából, akinek bőven állnak rendelkezésére holdkövek, napkövek, Orion-kövek. Most Kisfaludy Györgynél van, akit Nyugaton a „magyar Einsteinként” emlegetnek. Kisfaludy is időfizikus, és a „Teremtés üzenete” című könyve alapjaiban rengette meg a világot. Nagá elviszi New Yorkba.

Az orvos csak ámult. Ágnes megváltozott. A folyamat az esküvővel kezdődött. Egyik pillanatról a másikra egyszerűen beszél, tömondatokat mond, s nincs egy-egy szavának tizenöt értelme. Nem hivatkozik sem Atlantiszra, sem Thuléra, Goloka és Telchin mintha nem is létezne, nem rándul ki sem Tauba, sem Thétába, sőt, vonakodik a Ruah-tértől.

– Be kell vallanom, nem értelek.

– Akkor ez komoly.

Ágnes visszaült székébe, s újabb kávé t öntött magának. Belső jókedvével alig bír t, rásütötte férjére átható szemeit, aztán ismét eltakarta leeresztett szemhéjaival. Viktor több mint öt perce kavargatta azt a kávé t, amit nem is kellett megkavarni. Mi történt? Milyen fordulat állt be, amely Ágnest aktivizálta? Kicsoda Nagá Tron?

– Mit értesz azon, hogy Kisfaludy György magyar Einstein? Miért változtatott meg az időfizika megjelenése? Eddig is evolúció-ellenes voltál, eddig is tudtad, hogy „élő csak élöböl keletkezhet”, s ha össze lehetne foglalni kutatási területedet, akkor éppen az, hogy milyen kozmikus beavatkozással, milyen szelekcióval és mutációval jött létre az ember. Teremtéspárti voltál, igaz, hogy nemcsak a Biblia alapján, hanem valamennyi ősmítosz alapján, beleértve az ismeretleneket is. És itt van a kérdés: hogyan oldod fel a gén ötvenmillió örökítő kódját? Mert feloldod, ez nyilvánvaló.

– Ha nyilvánvaló, akkor nyilván vannak ötleteid róla.

– Amióta részt veszek a humanoid-boncolásokban. Nem 46 kromoszómájuk van, és nem 48, hanem 60. Hatvan. Az Univerzum kulcsszáma. A gén-csapda a 46 kromoszómával kezdődik... Ne haragudj, hogy ezzel untatlak. De nem megy ki a fejemből, miért nem tárják föl a teljes igazságot a földönkívüliekről. Felháborít, hogy a legjobb esetben is, mint *mesterséges lényeket*, olyan robotokat, androidokat emlegetnek, akiket a Kozmosz humanoidjai maguk helyett küldenek, mivel ők sem képesek elhagyni bolygóikat. Ez egyszerűen nem igaz. Nemcsak a mesterséges ember örökéletű.

– Veszélyes vizeken jársz. Mióta gondolod, hogy hozzá tudnék szólni alapvető biológiai kérdésekhez?

– De hiszen te... – szaladt ki Viktor száján, aztán meggondolta magát. – A te vendéged, Nagá Tron úr azzal szórakoztatta hallgatóságát, hogy az idődilatació, azaz a sebesség által létrejött időeltolódás megváltoztatja az intelligenciát. Ő ugyan egyhuzamban az időről beszélt, de azt az intelligenciára kellett lefordítani. Megmondanád kertelés nélkül, hogy ki ez az ember?

– De hiszen mondtam már. Időfizikus. Amerikai. Elötte asztrofizikus volt. Partnerre van szüksége.

– Itt? Pontosan itt?

– Nem az a lényeg, hol, hanem az, hogy ki. Kisfaludy György abból indult ki, amiből mindenki kiindulhatott volna. A tények ott voltak az orrunk előtt. Nevezetesen a hat napról van szó, ami lehet, hogy másutt hatvan vagy hatszáz. A Bibliában hat nap a teremtés *ideje*. Az istenek pedig nulla idő alatt is előállíthatják, amit akarnak. De ebben a Galaxisban olyan transzcendens erő működött, aminek igenis *időre* volt szüksége, mégha az hat nap csupán. Nagá ismeri azt a Kozmoszt, amelyet Kisfaludy bemutat.

– És nincs tőle elragadtatva.

– Hát, istenem. Ki az, aki el van ragadtatva attól, amit a Föld produkált? Fizikánk a csőd fizikája, melyből az időfizika jelenti az egyetlen kivezető utat.

– Ágnes. Ebből harc lesz. Az atomfizikusok soha – érted ezt a szót? – soha, de soha nem engedik ki kezükből a hatalmat. Hivatkozni fognak az egyensúlyra, amit nekik kell biztosítani.

– Az időfizika viszont képes bebizonyítani, hogy senki és semmi sem azonos csupán önmagával. Más: lehet. Visszatérhetünk az Univerzum mindentudásához.

Viktornak elállt a lélegzete. Visszatérhetünk? Ki meri ezt vállalni? Hermész Triszmegisztoszt épp Ágnes cáfolta meg, és az emberek tudják, hogy „lent” már semmi sincs úgy, mint „fent”.

– Szívem! Ez a csendes mondat maga lehet Armageddon. Mi már nem térhetünk vissza az Univerzum mindentudásához. Az ember nem azért szakadt le, hogy visszatérjen. Már nem vagyunk kozmoszpolgárok.

– De lehetnénk, – makacsolta meg magát Ágnes. – Hamvas Béla a Titkos Jegyzőkönyv néhány sora által lett világhírű. „Ami a Vízöntőbe való átlépéskor, főként pedig a stelliumban fenyeget, az... valami... MUTÁCIÓ, vagy katasztrófa... amivel a CIVILIZÁCIÓ nem kalkulált, és ezért most egész létében fenyegeti.” Mi jobb, Viktor, egy kozmikus mutáns, vagy az apokalipszis?!

– 1999, Nostradamus. Erre utal Krysis, mikor a Ruah-ellenőrzést kéri. S te minden bizonnyal meg tudod tenni ezt mindenfajta szerkentyű nélkül. Tiseo nélkül. Máskor te keresed az alkalmat, most meg itt az alkalom, s nem élsz vele.

– Van elektron, pozitron, neutron, s van netatron, nagátron. A nagátron az éter információs rendszerének alapegysége. Szélkígyó, aki a VILÁGIDŐ felé megnyitja az utat.

– De ne nyisson meg semmifajta utat, míg nem ismerjük a rajta mendegelőket! – lépett be Lengyel Rudolf, nyomában Andrejjel. – Elnézést a spontán belépőért, de Zita azt mondta, direkt jót fog tenni mindkettőtöknek egy kis kikapcsolódás.

A házaspár néhány pillanatig azt sem tudta, hol van. Aztán kezet nyújtottak, s még mindig nem szóltak semmit. Nem azért, mintha nem örültek volna, de olyan messze voltak témában, hogy nem tudtak kellő gyorsasággal váltani.

Zita és Konkordia vette át az uralmat. Konkordia úgy látszik elfelejtett félni, s pillantása gyakran siklott Andrej karcsú alakjára. A férfi éppoly sűrűn nézte őt. Ez a néma hódolat Karlovy Vary-ban keletkezett, s környezetük ugyancsak némán szurkolt nekik.

– Villásreggelit kaptok, és egész hétköznapien enni fogtok, – kajánkodott Zita.

– Csirkefalatok földimogyorós mártással, – tette hozzá Konkordia. – Ki kér spárgát, és ki bambuszrügyet? Vagy rebarbarát?

A rebarbara egyhangú győzelme után a két lány kiment. Viktor kávé töltött, s a vendégek láthatóan felfrissültek a forró italtól.

– Gyorsan véget ért angliai utatok, – töprengett Ági. – Vagy nincs már Camelot a büszke Albionban, ahol születésénél fogva Önözik az embert, tisztelve benne a kozmoszpolgárt?

– Treverzent vendégei voltunk, – hagyta jóvá Rudolf. – De két dolog miatt valóban gyorsabban zártunk. Tudod, Ágacska, Monfort, azaz Jurij Szulov megtalálta Turán Urának üzenetét.

– Ez csakugyan esemény, – bólintott Ágnes. – Halljuk.

Rudolfot úgy meglepte ez a nemtörődöm hozzáállás, hogy átmenetileg megnémult. Andrejre nézett, aki lakonikusan közölte a többmilliárd éves üzenetet.

– Új bolygót állított pályára, ezért Poimandrész, a Ruah-teret alsó, felső és középső szakaszokra bontotta.

Viktor meg se mukkant. Sőt! Hallgatott. Ő aztán nem ismer semmiféle Ruah-teret. Pláne három formában. Meglepetésére, felesége sem reagált. Majdnem ásítást nyomott el. Unatkozott.

– És mi a másik dolog? – kérdezte hangsúlyozott udvariassággal, mintha merőben vendégei kedvéért ejtene szavakat.

Rudolf újságot húzott elő a zsebéből. Átlapozta a politikai híreket, s megállt a negyedik oldalnál. Felmutatta az óriásbetűkkel írt címet: „A FÖLD NINCS VESZÉLYBEN”.

– Július 16 és 22 között katasztrófa a Jupiteren. Az 1992 júliusában gravitációval hárított Shoemaker-Levy 9 visszatért, és ismét megtámadja a Jupitert. 21 becsapódás biztos, több száz méteres bolygótöredékekkel, sebességük hatvan kilométer másodpercenként... Most idézek. „A robbanások energiája feltehetően meghaladja a Földön lévő összes nukleáris fegyver együttes robbanóerejét.”

Ágnes átvette az újságot, és átfutotta a hírt.

– Két év alatt visszatért, – mormogta. – Hihetetlen. Mit mond Benjámín?

– Fludd szerint ez kozmikus előjáték. 1994 igazi eseménye a Nemezis érkezése.

– S miből áll az „előjáték”?

– Kozmikus porból. A 40 kilométeres magasságban levő tropopauza fölött lebegő por sötétbe burkolja bolygónkat. Eső nem eshet, a légkör öntisztítása megszűnik, s besurran a nukleáris tél. Öt tudós, Richard Turco, O. Brian Toon, Thomas Ackerman, James Pollack és Carl Sagan több variációját is kiszámították a nukleáris télnek. Shoemaker és Levy mindig is tagadták, hogy az általuk és róluk elnevezett üstökös kiválthatja. Tudnunk kellene, meddig terjed a Ruah-tér?!

Viktor azonnal tudta, hogy Ágnes nem fogja megmondani. Ha Krysis sem tudta rábírni, Rudolf mégkevésbé.

A kérdés a levegőben lebegett megválaszolatlanul. Szerencsére a két lány terítővel és rohammal bevette az asztalt. Az evés elterelte a figyelmet.

– Hamarosan akkora csend lesz a házban, amilyen soha sem volt még, – közölte Zita. – Őseim elutaznak. Nem lesz se vita, se regényírás, se –

– Regényírás eddig se volt, – vágott közbe Ágnes. – Nevetséges lenne, ha összetévesztenél azzal a sok könyvpariban dolgozó kommerszionális balfácánnal, akiknek nincs műve, de van igazolványa arról, hogy író. Legalább egyszer az életben mindenkinek el kellene olvasnia Bulgakov idevágó sorait!

Ágnes felugrott, s kezébe kaparintotta a Mester és Margaritát. A könyv engedelmesen nyílt ki ott, ahol nyilván a legtöbbet forgatták. Ágnes nemcsak olvasta a sorokat, hanem valósággal eljátszotta.

– „Nini, hiszen ez az írók háza! Tudod, Behemót, nagyon sok szépet és jót hallottam erről a házról. Nézd meg jól, drága barátom! Jóleső gondolat, hogy e föld alatt garmadával tenyészik a tehetség.... Édes borzongás fogja el a lelkem, ha arra gondolok, hogy ebben a házban most talán éppen egy eljövendő Don Quijote, Faust, vagy éppen Holt lelkek szerzője érlelődik.... e szent föld alatt néhány száz remete lakik, akik eltökélték, hogy életüket Melpomené, Polüümnia, Thália szolgálatának áldozzák. Képzeld el, mekkora port ver fel, ha közülük valaki a Revizort viszi az olvasóközönség elé, vagy legrosszabb esetben az Anyegint!”

Ágnes végignézett barátain, akik megosztották figyelmüket a szecsuanai falatok meg Bulgakov között. Jól ismerték Ágnes axiómáját, hogy Bulgakov a XX. század legnagyobb írója, előkészítője a VILÁGIDŐ önmagába visszahajló spiráljának.

– „Tehát, ha meg akarunk győződni arról, hogy Dosztojevszkij író, vajon az igazolványát kell-e kérnünk? Nem, vegyük elő bármelyik regényének bármelyik lapját, és igazolvány nélkül is azonnal meglátjuk, hogy íróval van dolgunk... Elvégre nem az igazolvány teszi az író, hanem az, amit ír.”

Ágnes becsapta és lecsapta a könyvet, majd hosszú ujját figyelmeztetően felemelte.

– Volnál kedves egy, csak egyetlen egy Művet mondani, melyet nem időtöltésből olvastál, melyben a lapokról a lábadig csorog a vér, vagy az élet legszebb intimitása, a sex kényszerre, erőszakká, banalitássá és közhellyé változva a KULTÚRA nevet igényli? Szaporodnak a bértollnokok, van már hit-irodalom, bugyi-irodalom, meg egyszerűen van a borzalom. Ha jót akarsz, nem mondd ki a regény szót, mert regény nem létezik. Dráma pedig csak komédia! Csak komédia!

Zita álmélkodva tette le evőeszközeit. Anyja kirohanása a kultúra szennyirodalommá válásáról, belső zaklatottsága, mellyel egymásba fűzte a legképtelenebb mellékmondatokat márcsak azért is meglepte, mert igényes olvasó volt. Nagyon kevés szépirodalmat vett a kezébe, szakirodalmon nőtt föl, a lexikonokat, szótárakat valósággal babusgatta, és nem fájt a feje attól, hogy hová süllyedt mindaz, amit kultúrának neveznek.

– Nos, nekem intézkednem kell, – állt föl Viktor. – Folytassátok az eszmecserét, bár semmi értelme.

– Várj, Apu, tudod, hogy veled megyek, – ugrott föl Zita.

Apa és lánya után Andrej is felállt, s halk, nyugodt szavakkal sétálni hívta Konkordiát. A két nyúlánk, csendes ember nagy űrt hagyott maga után. Rudolf utánuk nézett, Ágnes nem. Othello nyakát masszírozta, s talán észre sem vette a beállt csendet. Lelkében háború dúlt, iszonyatos erejű, jól elhelyezett bombák robbantak.

– Az emberiség 72%-a nem tud írni és olvasni. Miközben a korszaknak van pofája atom- vagy nukleáris korszakként definiálni önmagát. Itt rejlik a legnagyobb átverés, barátom. A technikai civilizáció kenterbe verte a kultúrát, és az lesüllyedését nem bírta felemelkedéssé változtatni. Lezüllött.

– Nem kellene személyes ügyednek tekintened.

– Tudod, kétszáz évvel ezelőtt sem a francia, sem az amerikai forradalom nem győzött volna, ha a társadalom nem írástudó. Kiraktak egy kiáltványt, és elolvasták. Megértették. Körbeállták, és vitatkoztak felőle. Kiraktak egy felszólítást népgyűlésre. Elolvasták, és oda

mentek, ahová kellett. Összevetették eddigi vitáikat a nyilvánosság igazával. És olvasták Rousseau-t, Voltaire-t, és vitatkoztak a gondolataikkal. Ez a korszak megszűnt. Félhülye vizualitás csöpögteti az agyakba, hogy milyen samponnal moss hajad, pucolj szőnyegpadlót. Ha nem tartasz tempót a kávéreklámmal, margarinreklámmal, talán nem is vagy ember. Ha nincs pénzed, a te hibád. Egyenesen a szemébe kerülsz. Mert ezt csináltak a Földből: szemétdombot. Az agyak nivójára jellemző, föl sem fogják a szemét törvényét, minél többet termelsz belőle, annál biztosabb, hogy elnyel. És most megmondom, hol a Ruah-tér: minden galaxis első három bolygóján. És a kultúra alányalt, lefeküdt neki. Az ám!

– Bocsáss meg, Ágacska, ennyi nem elég. Tudnunk kell, mit jelent Poimandrész tette.

– Hagyj már békén, hát nem érted? A Nap után csak három bolygó állt minden galaxisban. A Poimandrész-tett ennek megháromszorozása. Most azonban érkezett a kilencbolygós galaxisok végórája. Mindenütt nyakig ér a kozmosz, a nukleáris szemét, az embergyalázás. Nem csináltatok ti sem semmit. Mikor jöttetek a Földre, Huszonnégyek?! És hová juttattátok? Azt kérdeztem: hova sorolod most az emberiséget?

Rudolf hallgatott. Ez a vég. Elhatározott. Pont akkor, amikor minden a kezükben van.

– Mi az a minden, te szerencsétlen, – olvasott benne szánakozva Ágnes. – Majd megtudod, ha nem velem állsz szemközt, ahogy esküszöm az Univerzumra, most már nem velem állsz szemközt. Végre. Mert kezetekbe adtam minden törvényt, minden időpontot. Megtettem az utolsót, amit még megtehettem, túlléptem saját hatáskörömet, megnyitottam az omegát, és tudattam az Univerzummal az Exterminátor megérkezését. Kész. Keresd meg a génuszokat, amíg nem késő, és cselekedjetek.

– Ki bántott meg ennyire, Ágacska?

– Miért most teszed föl ezt a kérdést? Annyi sokkal alkalmasabb időpont lett volna. Ki törődött velem valaha? Most se törődj hát, menj vissza Ecsmiadzinba a lemuri rózsához. Onnan három lépés BIS városa. Ezt a három lépést meg kell tenni, és nem összevissza ugrálni föl és alá. Figyelj. Vergilius vezette Dantét, Dante elvezethet téged, mert ő irodalom még, találkozott a szerkezettel. Lépj be azon a kapun, mely azt mondja, – „hagyj fel minden reménnyel”.

Ágnes ujján felsziszegett a Kígyó. Aztán csönd lett.

A világ aranyos szeglete

Nagá Tron megérkezése rövid ideig maradt észrevétlen. Rochlitz kezében hamarosan összefutottak a szálak. A Rex csoport előtt tisztán állt, hogy egymás után tűnnek el a Föld mágneses áramkörei.

Rochlitz törzshelyükre hívta az agytrösztöket, s azok minden mást félretéve siettek a Brüsszel melletti Gersou kastélyba. Pittmann és Terg érkezett elsőnek. A felgyülemlett adattömegből a ley-vonalokról szólókat kezdték kiválogatni.

– Eljutottunk a határvonalhoz, – mondta Terg. – A hermeneutika minden értelmezését lebontottuk. A rejtett tudás nem rejtett többé, s visszautal a titkos tudáshoz, az ezotériához. A feng-sui visszavágott. Kelet mindig is azt kutatta, mi a titok, és nem azt, hogy van elrejtve.

Az Adeptust megviselte az utolsó három hónap. A Földön hóhullám pusztított. Európában napi ötszáz ember hullt el a melegtől, Amerikában csak négyszázötven, Ázsiában viszont ezren felül. Afrikában az elhalálozási arányszám meghaladta a napi négyezer főt.

Axel nem bírta a hőséget. Vére a szó szoros értelmében felforrt, s az egyébként is indulatos embert elviselhetetlenné tette. Szögletes homlokára örökké csapzottan hullott ősz haja. A kalkuttai aszimmetria-kór töpörödötté tette jobb oldalát, mintha sorvadtna. Bal oldala viszont ödémától deformálódott, izületei elmozdultak, járása nehezzé és nehézkesé vált.

A tudós dühödten küzdött. Egész életében erre a harcra készült, s elhatározta, hogy végigcsinálja.

Pittmann sem járt jobban lassan szövetségesévé érett barátjánál. Hangszálai teljesen felmondták a szolgálatot. Ha megpróbált hangot adni, artikulátlan vonítás hagyta el a torkát. Kutyák ugatnak így, ha halott van a háznál. Az Időember úgy beszélt, mintha állandóan zokogna, ezért inkább írással érintkezett környezetével.

Rachel és Rebecca Söderalm érkezett utánuk. Rachel addig nyúzta nővérét, míg Rebecca megígérte, hogy megkeresi a feng-sui mestereket, s főleg Szu Csongot. Rebecca érdeklődve nézte az adeptusokat, s nagyon szánalomra méltónak találta őket.

– Figyelj Rachel! A Föld nagy bajban van, de ti nagyobb bajban vagytok. Ez a betegség lényegében ezotrikus. Ley-elszívás. Ti épp azért lettetek azok, akik vagytok, mert az oregon-energia rendelkezésekre állt. Ez most elszívárog, és ti nem tudtok feltöltődni az éterből.

Húga elkínzottan nézett rá. Hetek óta fájt a veséje, étvágytalan volt, s anyagcseréje ijesztően akadozott. Tudta, hogy Becky igazat mond. Az agy tevékenysége döntő kapcsolatban van a mágneses erővel.

– Nem csodálkoznék, ha a Rex-csoport valamennyi tagja dögrováson volna, – dünnyögte az orra alatt.

– A feng-sui visszavág – morogta Terg.

– Kínában ugyanilyen hőség van, – csillapította Becky. – Nem kellett volna korlátlanul felhasználnotok a bioáramokat. Nem ismeritek a helyes arányt.

– Ne prédikáljon nekem, – hördült a goromba tudós. – Vagy hatodik emberfaj, vagy vége a komédiának. Ez a fajta nem mondhatja: „engem még elbír!” Hát nem bírja el, de nem ám!

Rebecca rövid farmerben, fehér selyemingben hallgatta. Barna lábszárain egy csöpp verejték sem volt, dús szőghaját is nyugodtan vállig engedte. Sem a hőség nem gyötörte, sem a

küldetéstudat. Magával hozta Észak hideg levegőjét, meg egy adag csípős életszemléletet. Rachel türelmetlenül sürgette indulását.

– Megyek, Rachel, – mondta halkan. – De az Isten szerelmére, szívjakok párás levegőt, ne menjetek tűző napra, és sétáljatok, legalább öt percet naponta. A feng-sui mesterek nemcsak tudósok, hanem katonák és gladiátorok, szerzetesek és nincstelenek. Úgy tartják karban magukat, ahogy ti soha. Hányszor kértelek, legalább jógázz egy kicsit! Nem lehet az agyátokat a test rovására kizsákmányolni. Ez Nyugat bukása.

És felszállt a repülőre, akár a hippik, egy szatyorral. A Rex körül kissé hűvösebb lett a levegő, mintha Rebecca távozása után is védte volna őket.

Rochlitz magával hozta Brüsszelbe Benjamin Fluddot. A csillagász nem volt kommunikatív természet. Bezárkózott a Gersou palota legszebb szárnyába, s nekilátott az anyagok tanulmányozásának. Szinte sosem látták, de hallották füttyülni meglepetésében.

„Kérdezzétek meg, míg el nem megy!” – írta Pittmann.

Fludd valóban kirentott. Kezében diadalmasan lobogtatott egy pergamen tekercset.

– A Corax-üzenet! Nem lehet igaz! Tízezer éve keresem. Ezt hallgassátok! „Agatharchidész pályára állította a Szunrutaszt. Agatharchmenész magnetizálta Terrát. Minden egyenes út Atlantiszba vezet.” Megvan! Heuréka! Megtaláltam!

Terg, aki épp elégszer bányászott a többszörösen megszűrt anyagban, ismerte a Corax-üzenetet. Nagyon jól tudta, hogy senki sem volt képes elolvasni. A Corax-üzenet voltaképpen halmazat. El lehet olvasni, amit róla írtak, s különböző korok csatolt dokumentjeiként valóságos kódexet tesznek ki. De magát a Üzenetet, ez még nem sikerült.

Fludd pedig csakis azt az egy tekercset lobogtatja. Három mondat, de mindent megmagyaráz.

Rachel meg sem próbálta elkérni, csak a hadonászó tudós vállán át nézett a Coraxra, de azon ismeretlen elrendezésű pontokat, vonalakat, köröket, háromszögeket látott. Ezután Fluddot vette szemügyre, de a csillagász úgy nézett ki, mint bármely hétköznapi ember, aki hirtelen élmény hatására megbolondul.

– Mit jelent ez Ön szerint? – kérdezte gyakorlatiasan és szkeptikusan Rochlitz.

– Majd én megmondom, – koncentrált Terg. – Először is azt jelenti, hogy a bolygók élőlények. Az örökkévalóság az élő bolygón élő monások szimbiózisa. Csak élő bolygón van intellektus. A halott bolygón élő biolény meghal. A Kozmosz védi a bolygókat, s ha *meggyilkolják*, akkor újraéleszti, galvanizálja, mágnesezi, amíg megéri.

– Vészlósló, – mormogta Rachel.

– Az. De! A Föld valamiért megéri, vagy legalábbis megérte. Többször, többféle kultúra mentett meg minket. Sokféleképpen. A Corax pedig figyelte. A Holló. A Sohasem és Sohamár.

– Úgy van, – helyeselt a csillagász. – A Corax az Ítéletvégrehajtó.

– És az ítéletet végre is hajtják, – szögezte le Terg.

– Úgy kell nekünk, – keseredett neki Rachel. – Olyanok lettünk, mint a halott koporsóján rágó férgek. Hiszen már most nyilvánvaló, hogy a minden energiát felzabáló civilizáció a legnagyobb zsákutca. Míg egyik oldalon autók, bárók, hűtőgépek, mosógépek, centrifugák, rakéták, műholdak, atomreaktorok, addig a másik oldalon éhhalál, hőhalál, járvány, és – SUGÁRHALÁL! Mi jöhet még? Mit tud kitalálni a Kozmosz?

– A Kozmosz rég nem törődik velünk, – foglalta össze Rochlitz. – Gondolom, pont Atlantisz elsüllyesztése óta. Ha minden egyenes út oda vezetett, akkor Atlantisz és Magnesia egy és ugyanaz.

– Mi az az egyenes út? – érdeklődött az eddig csendben figyelő házigaista.

– A bolygó felszínén láthatóvá tett feng-sui, – foglalta össze sóhajtva Fludd.

– A feng-sui visszavág, – mordult Terg, ki tudja hányadszor a nap folyamán. – Most elküldték a Szelektort. Itt van. Kezében az ismeretlen energia, mellyel beomlasztják a mágneses áramlások földalatti útjait. Összeolvasztja az érceket, és lőn fémfolyó. És megolvasztja a kristályokat, s a Föld olyan lesz, akár az üvegtenger. Felfornak és elpárolognak tavak és folyók. Bármerre vezet az egyenes vonal, arra jár Nagá Tron is.

A Brüsszel melletti magánpalotában beállt a csönd. A Rex vereséget szenvedett. Rochlitz le merte volna fogadni, hogy a Tenet Adeptusa éppúgy nem jön el, ahogy Fo-Hi tanítványai sem. Rebecca Söderalm pedig sosem fog visszatérni, se velük, se nélkülük. Kelet tudja, mi a nagá, Nyugatnak dunsztja sincs. Talán ezt értették azon, van a világnak egy arany szeglete, ahol meg lehet fordítani a megfordíthatatlant. De hol van ez a szeglet?

Fludd, aki nem tartozott szorosan a csoporthoz, és csak Rochlitz kérésére volt hajlandó idejönni, nem volt képes eltérni a Corax-üzenettől.

– Bár az elsődleges értelmezés kétségkívül a ley-vonalakra tereli a figyelmet, nekem a másodlagos fontosabb. A görög nevek. Ez nagyjából eldönti a vitélkedést, hol volt Atlantisz. Nem az Atlanti-óceánban, hanem a Földközi-tengerben. A Théra-hipotézis nem hipotézis többé. Persze, figyelembe kell venni, mekkora föld volt a görögöké, és felmérhetetlen jelentőségű lenne annak bizonyíthatósága, hogy az egykori szárazföld összefüggött, s ennek földrajzi közepe Rhodosz volt.

Rochlitz figyelmesen követte a fejtegetést, s úgy találta, Fludd pontosan azt keresi, amin ő is gondolkodik. Amit a világ arany szegletének neveznek, az nem aranyból való földet jelent, hanem azt a szilárd pontot, – középpontot –, amely az esélyeket adja.

Pittmann eközben agyában összetolta a keleti és nyugati félteke szárazföldjeit, kiegészítette a feltételezett területekkel, s gyors vonítással közölte.

– Thelema! Nem Rhodosz, hanem Thelema!

Rachelt is izgalom fogta el. Thelema? Egyenlő: THULE! Ami szintén elpusztult. De legendája, hogy maga Szaturnusz alapította ötmilliárd évvel ezelőtt, máig él. Rachel imádta a Thule témakört. Valahogy fontosabbnak tartotta Atlantisznál. Szaturnusz már több, mint transzcendens. Több mint Kozmosz. Mint Időbolygó, „aki” rendelkezik az idő tükreivel, az egyetlen lehetséges kapu az Univerzumra. Mióta világ a világ, mítosz és tudomány a Szaturnusszal jelölte az Univerzumot.

Benjamin Fludd nem jött zavarba a helyreigazítástól. Engedékenyen ráhagyta az Adeptusra Thelemát.

– Nem is az a lényeg, hogy Rhodosz vagy Thelema, hanem az, hogy a keresett központ európai. Ha az egyenes vonalak hajdani központja, az a bizonyos „Atlantisz” kultúráját tekintve görög, akkor versenyfutásunkat a Szelektorial a görög gondolat megértésével kell kezdeni.

– Ilyen nincs, barátom, – vélte Axel. – Akkor lehetne angol gondolat, meg amerikai gondolat, meg bantu, meg osztrák. Abszurdum. Gondol itt annyi hőbörgő olyanokat, hogyha beveti ezt a nemzeti gondolat ügyet, nemhogy nyernénk, hanem éppen veszítünk.

Rachel azonban tudta, hogy Fludd a gondolat alatt rendező-elvet ért, mely a XX. századra kiveszett a világból. Elgurult az origó, tehát felállíthatatlan a koordináta.

– Terg, nem akarom bosszantani, de Benjaminsnak igaza van. Nem érti, hogy a Szelektor mindaddig előnyben van, amíg rá nem jövünk arra, mi volt Földünk kozmikus rendezőelve?

– Nincs ilyen! – kurjantotta a makacs tudós. – Bár volna! És a középpontot sem vagyunk képesek rekonstruálni tízezer évek óta! Lehet, hogy a piramisok! Lehet a Jeruzsálemi Templom. Lehet az Aydingkol! Lehet a Kaukázus! Tenocitlan! Stonehenge! Talán viccből került a titkos tudományok közé a geometria?! De nem ám! Éppen azért, mert nem ismerjük a középpontot! Átok ül ezen a vállalkozáson, csak tudnám, kinek az átka?

– Láttad a thulerunékat Samatobrynben, – visította Pittmann. – Az egyetlen igazán Idegenek.

– Azt nem – avatkozott bele határozottan Rochlitz.

– Miért nem? – csapott le Rachel várakozóan.

A férfi megérezte ezt a várakozást mindannyiukban. Lassan mozgott emlékei között, a kombináció sosem volt erős oldala. A tényeket, csakis a tényeket. Pittmann tudta mi következik.

– Mikor a Sybillák távoztak, azt mondták, Aradiára bíznak minket. A Kozmosz női princípiumára. A Sybillák is idegenek voltak a Földön, de még mennyire azok. El kell mondanom, hogy Cézár Kewin nincs többé. Csak Aphrodité Kewin van. A kettő egy és ugyanaz volt. De mindig csak az egyik élt, a másikat addig rákapcsolta a feng-suira. Teljes biztonsággal alkalmazták annak az elvét, hogy ami jelen van, az nem jön létre. Ez az Aradia gondolat. Ezért nem voltak megtalálhatók soha az Igazak. Mindig két testük volt, egy bio és egy feng-sui.

– De hiszen ez kolosszális, – szólalt meg hosszú idő után először Gersou. Rögtön látta, hogy a többiek korántsem így gondolják, s csüggedten hozzátette, – pardon.

– Ezért került előtérbe az iker-kutatás, – folytatta Rochlitz. – Csakhogy az Univerzum dyas, triász-lényeiből egyedül Aradia van megnevezve.

Rachel megérezte, hogy hatalmas felfedezés előtt állnak. Jobb veséjébe mintha kést szúrtak volna, de oda se. Beszélt.

– Aradia Szaturnusz szerelme volt. Keveset foglalkoztunk az ami fent az van lent megfordításával. Ami lent, az fent. Ha ezt feltételezzük, legalábbis érthető, miért fontos a Föld. Ha az volt az elképzelés, hogy a bolygónk legyen a MINTA! Szaturnusz quadrat lény, négylényegű. Mint minden az Univerzumban. Meglátja Lunát, Dianát és Aradiát, azaz a Hold háromarcú istennőjét, a triász lényt.

– És? És? – sürgették a többiek türelmetlenül.

– Nem tudom tovább, – vallotta be Rachel. – Eddig tart a Holdasszony Könyve. Egyike a kulcsmitoszoknak. De ha összekapcsoljuk a keresett földrajzi középponttal, akkor figyelembe kell venni, hogy az eredeti nevek bizonyos idő után eltorzulnak. Ha a Holdasszony Könyvét összevetjük a Hörbiger elmélettel, mely szerint Atlantiszt a Földbe zuhanó második Hold pusztította el, akkor megvan az időpont Aradia érkezéséről.

– Értem, – csillogott melegen Fludd szeme. – Atlantisz elpusztult, de megszületett Arkadia.

– Persze! – csapott a homlokára Terg. – Nem tudtam hová tenni, hogy a Stymphalosztó szigetén kékhajú papnők éltek. És a Lykurgoszi alkotmány egyedülállósága! Arkádiában megalkották az első alkotmányt, s az alkotó Lykurgosz, kiről több legenda kering, mint itt összefoglalható, megesketi az arkádiaiakat, hogy megtartják az alkotmányban foglaltakat

mindaddig, míg vissza nem tér. Aztán elmegy a Stymphalosz-tóhoz, – pont oda! – és öngyilkos lesz. Ekkor süllyed el a papnők szigete, s vele együtt Lykurgosz mindörökre. De azóta is visszavárják. Nos, ha ez nem görög gondolat, hát én –

– A világ aranyos szeglete, közepe, az egykori földrajzi középpont tehát Arkadia, – foglalta össze Rochlitz.

Vitájuk közben nem vették észre Lengyel Rudolf érkezését. Töprengve állt a háttérben, s arra gondolt, hogy a magyar eredetmonda is pont így kezdődik. „Elindultak, hogy megkeressék a világ aranyos szegletét.” Budapest? Ahol Ágnes elkeseredetten küzd a Káossal, s az Univerzumhoz fordult. „Megnyitottam az Univerzum-kaput, többé nem velem állsz szemközt...” Én bolond, szidta magát Rudolf, s nem kérdeztem meg, ugyan ki győzheti le a Szelektort?!

– Á! Rudolf! – vette észre elsőnek a szemfüles finalista. – Mi a véleménye a mi reménytelenül összekeveredett helyeinkről? Mert van véleménye, ugye?

– Azt hiszem, érdemes lenne összevetni a csillagképeket a megfeythetetlennek vélt szabadkőműves és rózsakeresztes jelekkel. Új gemátriát kapnánk, talán a mai égboltnak megfelelőt. Ha kezünkben van az igazi betű-szám, kezünkben van az éter. Ha kezünkben van az éter, megismerjük információs alapegységét, a Szelektor Számát, Nagá Tron erejének lényegét és küldetését.

– Úgy gondolja, lehetséges ez? – jött izgalomba Fludd.

– Nem lehetséges! – süvöltötte-sziszegte Pittmann.

– De még mennyire, hogy lehetséges, ha lenne hozzá kiindulópont, – vetette ellen Terg. – Csakhogy ennek olyan őseink kell lenni, mint a legősibb kultúrának, ami a Földre érkezett.

– Mint tudják, magyar vagyok. A mi eredetmondáink közül sok a komoly és sok a komolytalan. De valamennyi utal az égi eredetre. A mi legendáinkban a holtak beavatkoznak a döntő küzdelembe, s a győzelem után lovaikkal a Tejúton vágtnak el. A lovak patkója szikrát hány, s ezekből új csillagok születnek, melyek ottmaradnak az égbolton. Ázsiai voltunknál a gének sokkal messzebbre mutatnak, egyes kutatóink szerint a Mu Birodalomig. Ősapánk Turán Ura, ami az ezoteriában Mu negyedik nemzedékének felel meg. Turán Urának éppúgy volt lélekvezetője, mint az egyiptomiaknak Toth, hébereknek Hénokh, görögöknek Hermész. A Turán Ura lélekvezetője Poimandrész volt, aki saját nevére nevezett Mindentudás Könyvét adott őseinknek. De a tanítvány túl akart tenni mesterén. Mu negyedik dinasztíája „eljutott a csillagokhoz”, bolygókat állított égi pályára, ezért Poimandrész elpusztította a Mu Birodalmat.

– Csillagászatilag helytálló, – sietett Rudolf segítségére Fludd. – Az az óriásbolygó, amit pályára állított Turán Ura, most tart hazafelé. S nem a mi kis feltérképezett Kozmoszunkból, hanem az Univerzumból. S még egy érdekesség: végcélja a Szaturnusz.

– Hoppá! – motyogta Terg. – Új helyzet.

– Tud erről a Szelektor? – tudakolta Rachel. – Óriási a különbség aközött, hogy ismeri vagy nem ismeri a Nemezist.

– Nézze, Rachel, kit érdekel az, hogy miért pusztul el? Magát a pusztítást kell megakadályozni. S ha lefordítjuk a mítoszt kozmosztörténetre, akkor a Nemezissel épp most tart hazafelé egy mesterséges égitest! Mindent megtudhatunk tőle és általa! Mindent!

– De ha a Szaturnusz felé tart?

– És ha a Szelektor már előbb átalakul Pusztítóvá?

– Kényes egyensúly. De mindenáron fenn kell tartani.

– Fenntartani? Hagyni a Föld mágneses halálát? Ugyan mi az ördögöt mentünk meg általa?

A Gersou kastély parkjába a két hatalmas kelyhet hordozó kapuoszlop között befordult egy elegáns Audi. Két férfi szállt ki belőle, akikben Rudolf felismerte Jurij Szulovot és Stefán Olawskit.

Az orosz szálfá termete civil öltözetében is elárulta a katonát. Mézszőke haja sűrűn hátrafésülve hangsúlyozta a mérlegelő, komoly szemeket, s a belsőt, mely megalkudni nem fog. Olawski görögformájú feje, diogenészi mosolya is megtette a hatását. A két férfi kimérten közeledett, egyenként mérve fel a Rex-csoport tagjait.

Rudolf mutatta be egymásnak az érkezőket és ittlevőket. A kis társaság az első találkozás feszességével érintkezett, minden percben várható volt, hogy egyedeire hullik szét.

De Jurij nem mondta, kihez érkezett. Kellemes társalgó volt, amiben Stefán még rajta is túltett. Sztori szinten beszéltek el újtukat az Aydingkolnál, a turáni futóhomokba veszett repülőgépet, a Kesso segítségével tolmácsolt Turán Urának üzenetét. Mikor a pályára állított bolygóhoz értek, mindenki megértette, hogy ilyen véletlen nincs.

– Nem tehetek róla, de olyan érzésem van, mintha valaki megérkezett volna. Valaki, aki által az események menete megváltozik, és jóra fordul. Érzem a jót, – szögezte le Fludd.

– Lehet, hogy igaza van, – mondta Jurij elkomolyodva, – de ez lassan fog menni. El kell mondanom, Bejcsaszvili meghalt. Rendkívüli körülmények között ölték meg, melyekre nem térek ki, mivel nem Önökre tartozik. De a különös eseményekbe beletartozik, hogy bár csaknem féleve nem tudott rólam, levelet írt nekem, s megadta ezt a címet. Az Önökét, akiket fel kell keresnem.

– Ez igazán különös! – kapta föl a fejét Rochlitz. – Többször meghívtam őt a Rex-csoporthoz, de mindig visszautasította. Szabad lélek volt, s meg fogom bosszulni.

– Nyugalom, nyugalom, – tárta ki kezeit Stefán. – Az Öreg közkedvelt figura lehetett, mert nagyon sokan fenik fogukat gyilkosaira. Érdekes, hogy életében inkább nem kedvelték. Most meg mintha mindenki saját nagypapáját vesztette volna el.

– Megbízta Önt valamivel? – tért a tárgyra Rachel.

Valamennyi fej figyelmesen fordult Jurij felé. A fiatalember levelet vett elő, vagy azt is mondhatni, paksamétát, mely szinte túlbugyogott a borítékon. Lengyel Rudolfnak adta át.

Rudolf döbbenten meredt a borítékra. Küldőjét egyszer látta az életben. Mit akar tőle a nyughatatlan halott? Felrémlt előtte a Jereván Fehér Rózsája mulató, ahol Bejcsaszvili felejthetetlen párbajra hívta ki „Szerdát”, a kozmoszlényt. A dühödt tömeg összetaposta volna, ha Stefán nem menti meg. Stefánra nézett, de a fiú épp rágyújtott. Rudolf felnyitotta a borítékot, melyből egy levél, s egy újabb boríték hullott ki.

Jurij bólintott.

– Pontosan így volt nálam is. A levél nekem szólt, a borítékot el kellett hoznom Önnek.

– Most kinek van címezve a boríték? – csapott le Terg.

– Előbb a levelet, – mutálta, Pittmann. – A szisztémát be kell tartani.

Rudolf szétnyitotta a levelet, s döbbenten meredt a magyarul írt sorokra.

– Kérem, olvassa már, vagy valami közös nőügyük volt? – csipkelődött Rachel. – Elmenjünk, vagy elvonul Ön?

Rudolf válasz helyett felolvasta Bejcsaszvili sorait.

„Utólagos engedelmével kedves Barátom,
figyelmeztetnem kell, hogy a Tíz Tárgy korántsem az, mint megállapította.
Félrevezették. Keresse a Búbánat Kelyhét. Hatvan kiló ezüsből készítették, nem a
Földön. A talpán négy holdsarló van, kettő a szarvaival fölfelé, kettő szarvaival lefelé.
A száron kettős kígyó tekeredik, s fejüket a kehely peremével párhuzamosan nyújtják a
tálba. Adja át a Vatikánnak, s megkapja azokat a dokumentumokat, melyek a Kehelyre
vonatkoznak, s bármit, amit kér.
Mivel ennek a levélnek az olvasásakor nem élek, a mellékelt borítékot juttassa el a
címezetthez.”

A társaság némán emésztette a hallottakat, aztán egyszerre kezdett beszélni mindenki.

– Mi az a Búbánat Kelyhe?

– Ki hallott róla?

– Adja át a Vatikánnak! A Vatikánnak!

– Honnan tud a Tíz Tárgyról?!

– Nos, én kész vagyok mára. Slussz.

– Nem a Földön készítették, azt mondja, nem a Földön.

– Hatvan. Már megint ez a szám.

– Várjunk csak. A legfontosabb a félrevezetés. Kivel dolgoztál ezen az ügyön, Rudolf?

– Bejcsaszvili felfedezett egy kiszáradt folyómedret a Kaukázusban. Védetté nyilvánította, s a
Búbánat Völgyének nevezte el. A folyó valaha egy tóba ömlött, ez zárja a kanyont. Gólem-tó,
egyelőre mélysége megállapíthatatlan.

– Akkor alulról táplálkozik! Okos fickó, hogy lezáratta. Ezekre a helyekre lesz szükségünk a
közeljövőben.

– Uraim, drága Hölgyem! Nyugalom! Nyugalom!

– Ne mélázzon, Rudolf. Adja át a levelet a címezettnek, aztán annyit hallgat, amennyit akar!

Rudolf csakugyan kifordult önmagából. A levél gerjesztett lelkiállapotba hozta. Súlyos
felhőket látott alászállni, bömbölő vízáradatot, mely elnyeléssel fenyegetett egy várost. Őt
fekete ló rohant az áradat elől, mögöttük szénásszekér. Még elérik őt, még látja, hogy a
szénában ott fekszik a Kehely. A négy holdsarló világít, s a kígyók nézik őt, nézik és nézik.
Rudolf átveszi a kocsis helyét, s a lovak közé csap. Mögötte dübörögnek a hullámok.
Negyven-ötven méteres szökőárral a nyomában száguldva menti a kelyhet.

– Bocsánat, valami déja vu... Tessék, a levél.

Pittmann különös mosollyal nyúlt a levél után. Szelíden, rejtélyesen, alázatosan. Úgy tartotta
a kezében, mint kincsek kincsét, mint anya a gyermekét, vagy katona a fegyverét. Kétség sem
maradhatott felőle, jól ismeri küldőjét. Felnyitotta a borítékot, melyből a levél mellett további
boríték hullott ki.

– Hallatlan, – nevetett föl Stefán. – Az Öreg eljátssza a kukla-babát. Baba babában, boríték
borítékban. Hány baba a kukla-baba? Hány a boríték, a boríték!

Az Időember átfutotta a levelet, s újra összehajtotta. Rochlitznak ez sehogy sem volt ínyére, s
a többiek is fészkelődtek.

- Ön hivatkozott a szisztémára, – olvasta rá Rachel. – A szisztéma mutatja, nem véletlen, hogy mind együtt vagyunk, és egymásnak kell átnyújtanunk az üzeneteket. Valószínűleg segít a mozaikok összerakásában, még akkor is, ha a levél magánjellegű. Kérem, olvassa fel.
- Előre kell bocsátanom, hogy Bejcsaszvili nem az volt, akinek látszott.
- Ezt már eddig is sejtettük.
- Mély ellenszenv él benne a németek iránt.
- Csak élt, ugye, ezt akarta mondani.
- S ha németet mondok, az nem tévedés. Nem nácit akartam mondani, vagy fasisztát. Ezoterikusan gyűlölte a németeket, azt állítva, hogy a háború után csak fizikai, kémiai, matematikai ismereteiket adták át, de megtartották a biológiáit, asztrológiáit, s főként az államtudományit. Szerinte a háború tovább tart az utóbbi három síkon. Mindezt az érthetőség kedvéért előre kellett bocsátanom.
- Rendben, de mást már ne bocsásson előre.

Pittmann alázatosan titkos belső mosollyal nézett Olawskira, s a levél kinyitása nélkül fejből felmondta azt.

„Adeptusom,
a fekete madonna bocsássa meg Önnek, amibe belekevert. De semmit se bánok, s most a Brist-Y2-be visznek. Számérték 449, betűérték a négyszerese. Kromoszóma 60. Vérékép a germán runaírásokon, 17 eset. Csak egy nincs a birtokukban. Valódi nevük Teutron, a Tau-Teo-Me kozmikus kódjuk. Kijutottak a galaxisból. Az Univerzum legfiatalabb intelligenciája. Az Akasha nevű világéter pszichoszklérózisa ellensúlyozására létesítették. Ma már ellenőrizhetetlenek, és a 25. dimenzió bevezetésével a Kozmosz urai.
U.i. – sokba kerül Önnek, hogy nem hitt nekem.”

A társaság nem jutott szóhoz. Ugyan mit kérdezhetett volna azon kívül, hogy miről is van szó? Hatalmas koncepció, mely a germán runaírásokhoz vezet. Akarták, vagy nem, az járt a fejükben – „vérekép a germán runaírásokon”.

- Várjunk csak, – motyogta Terg. – A rúnák egy részét csakugyan vérrel írták. Vizsgálta valaha valaki a véreképet?
- Mielőtt eszünkbe juthatott volna, a német állam az egészet fölvásárolta. Aachenben őrzik, de senki hozzá nem férhet, – adta meg a felvilágosítást Rochlitz.
- Mi sem? – méltatlankodott Rachel.
- Mi sem, – zárta le keményen Rochlitz.
- Teutron, – eresztette ki a füstöt tüdejéből Stefán.
- Teuton, – vélte Rudolf. – Barátunk tévedett.
- Szó sincs róla, – védte a halottat Pittmann.
- Teutron, – mondta újra Stefán. – Nem tudom, ki hogy van vele, de már maga a szó is korlátlan erő sugall. Ismerek egy Tau-Teo-Mé -t, nos, az a fickó is ezt váltotta ki belőlem, a fölénye iránti ellenszenvet.
- Tehát itt vannak a Földön, – foglalta össze Rachel.
- Noná, hogy itt vannak, – merült emlékeibe Stefán. – Nem rossz gyerekek, csak elviselhetetlenek.

A társaság felvidult. Olawski üdítően hatott velős ítéleteivel, az ezotéria teljes mellőzésével.

– Elviselhetetlenek. Nagyon jó. Mondjon még valamit róluk.

– A vér, hát az a rögeszméjük. Ha látták volna, mit művelt Teutron barátunk egy csepp véréért Turánban! Szerintem rajtunk röhögött az egész galaxis.

– S kitől származott a vér?

– Ha jól értettem a különböző tolmácsoló tündéreket, akkor Turán Urától. A Teutron magát Szaturnuszt mozgósította, nehogy elvigye Crowley. Kész cirkusz volt, mert mi vízért könyörögtünk, azt persze nem fakasztott a pokolfajzat.

– „Csak egy nincs a birtokukban” – dünnyögte Terg. – Ha jól értem, most már ennek az egynek is vége.

– Tiszta haszon, higgyen nekem, – vigasztalta Olawski.

– A Brist-Y2 úgy hangzik, mintha önök egy félbehagyott beszélgetést folytatnának, – fordult Jurij Pittmannhoz.

– Pontosan így van. Az Ön főnöke rábukkant a Poimandrészra. Minden eredményét ennek alapján érte el.

Jurij nem tudta leplezni izgalmát. Ez a fegyelmezett ember majd szétrobbant a feszültségtől.

– Ezt keresték a gyilkosai. Hol van most ez a könyv?

– Reméltem, hogy éppen Ön fogja megmondani nekünk.

– Várjunk csak, – jött izgalomba Terg. – Megtanult magyarul. Mutassa azt a levelet, Rudolf! Tessék! Hibátlan! Ha pedig barátunk mindenben a Poimandrészből indult ki, akkor annak nyelve – magyar. Felfogták ennek jelentőségét?!

Felfogták. Fludd talán még előbb a többieknél, most csak rábólintott. Rudolf esze rég a kétszáz év előtti eseményeknél járt, Hatvani professzornál, akinél utoljára látták a Mindentudás Könyvét. „Hatvaninak saját feljegyzései szerint megmutatták az elektricitást...” – idézte föl Ágnes tanulmányát. Ágnes megkülönböztetett figyelemmel fordult a Mágus felé, és mindent megtett, hogy felhívja rá a figyelmet. Sikertelenül.

A csendben Pittmann átnyújtotta a borítékot Rochlitznak. Gyorsan bontotta fel, és újabb boríték nem akadt. A levél hosszú volt, két sűrűn teleírt oldal, és esze ágában sem volt semmit eltitkolni belőle. Egyenletes gépiességgel olvasta fel.

„Mielőtt meglepődne sírontúli üzenetemen, közlöm, hogy én voltam Alef, akinek hívását nem egyszer várta kritikus helyzetben, de nem jelentkeztem sosem. Csak egy kritikus helyzetet ismerek, a Földanyácskáét, s megpróbáltam visszahozni a sírból is. Be kellett látnom, hogy nincs visszatérés. Bolygónk végérvényesen halott, s az a megtiszteltetés ért, hogy az Apokalipszis Negyedik Lovasa engem küld először utána.

Mindez a RÁ és a MU Birodalmak harcának következménye. Néhány adat már megjelent róluk, de ez csak arra jó, hogy felingerelje őket. Kétféle értelem ez, akiknek összecsapására a Föld volt kiszemelve. Egyikük evolúció eredménye, másikuk a bolygóról bolygóra haladó kozmikus teremtménye. Ez a régi kérdés tehát nem vagy-vagy, hanem is-is. A Földön mindkét intelligencia jelen van. Már ez önmagában véve is elég félelmetes, de tudomásom szerint harcukat mindenütt megvívták, s ahol az egyik fél győztes maradt, a másik eltakarodott. Gyökeresen különböznek egymástól, tehát összeférhetetlenek. Rajtunk kívül nincs vegyes intelligenciájú bolygó, ez ellene mond a Kozmosz törvényeinek. A bolygók élnek, s másképpen él vele együtt, aki porból lesz, s másképpen az, aki mágneses éterből. Mégis,

Földanyácskánk mindkettőjüket keblére ölelte, az összeférhetetlenek egyikének sem akarózott elmenni, nem azért, mintha most összefértek volna, de nagy volt a vonzás.

A vonzás ezesetben nem költői, hanem konkrét. Ismert minden galaxis első három bolygóján. Ezek megértésére a kozmosz más matematikát vezetett be (RUAH), megkülönböztetésül a többitől (GADET). A földi gravitáció azonban mindkettőnek fittyet hányt. Ezt az egyszerű tényt nem tudom ki ismerte föl, noha ez volt feladatom lényege, hogy felismerjem. Jobb híján Harmadik Erőnek nevezem.

Harmadik, mert nem tartozik sem a RÁ sem a MU lényeihez. Nem az evolúció terméke, nem a teremtetésé, noha mindkettő egyben, és elhatározta, hogy a Föld összeférhetetlenjeit egyetlen izgalmas értelemmé gyúrja össze. Rettenetes bűn volt ez a halhatatlanok felé, mivel az evolúció végterméke a halál, és ezt vitték tovább a génjeikben. A halhatatlanok halandók lettek, ekkor derült ki a Kozmosz számára a halál ereje. Megszületett az alaptörvény: evolúciós biológiai termék nem közelíthet és nem keveredheti halhatatlanokkal. Majd megszületett a második törvény: a Földet kiközösíteni, kozmikus karanténba tenni. Lélek innen, se be, se ki. Így rekedt itt a Teutron Intelligencia. Idők folyamán ez lett a Harmadik neve, de rögtön hozzáteszem, hogy ez minden alapot nélkülöz. A zavart az okozza, hogy egybeesett a Teutronok érkezése és a Föld kiközösítése. Az előtte lezajló tragédiához nincs közük.

A Harmadik Erő szimbóluma a Kettős Kígyó Kelyhe. A szívhang hullámai az egyik Kígyó, az agy elektromos hullámai a másik. Mindkettő meghal, tehát mindkettő méregként ömlik a Halhatatlanság Kelyhébe. Négy Hold segítségével próbálták a nemkívánatos lényeket megsemmisíteni. A négy Hold négy özönvíz: Mu, Thule, Híva és Atlantisz. Csodálatos lényeket pusztítottak el, valóban istenembereket, mert megalázónak tartották, hogy az evolúció létrehozott valamit, ami erősebb a halhatatlanságnál. Az utolsó özönvíz utáni lény az Ember.

Földanyácskánk, szegény nem tudta, kiket hordoz a hátán. Mindent megadott nekünk, és mi mindent elvettünk tőle, és lehetetlenné tettük, hogy lélegezzon, kibányásztuk aranyhálózatát, leállítottuk anyagcseréjét, nukleáris robbantásokkal tettük tönkre. 1945 augusztus 6-a volt az utolsó sóhaja. Húsz nap alatt meghalt a felső és köztes léte. Legbelsejét, – a szívét gépileg/technikailag tartotta fenn a Harmadik Erő.

Transzcendens történelmünkhöz tartozik, hogy BIS ura megalkotta az Ezüst Rózsát, más nevén Holdasszonyt. Érte kapta meg a Földet, tehát véren vette meg, ami elidegeníthetetlen jogalap. Mikor Poimandrész meglátta a teremtményt, – magának akarta. Így kerültünk bele a nagy küzdelembe, kié lesz a Rózsa, ki lesz a Rózsa párja? A különböző Rózsa-társaságok különböző transzcendensekhez tartoznak. Szerintem számunkra fontosabb a földalatti mint a földfeletti transzcendens. Amíg nem értünk szót BIS urával, addig nem jutunk a csillagokhoz.

Barátaim, ez nem mese, még ha meseként is mondtam el. Ajánlom figyelmetekbe a Holdat, – Lunát-Dianát-Aradiát! Vigyázzatok minden égitesttel, mely csak egyik arcát mutatja felétek, a másikat soha!”

A Rex csoport elábrándozott.

Csak Pittmann ismerte személyesen Alefet, de még ő sem tudta, mekkora területet fogott át kutatásaival.

Jurij búcsúzni kezdett, s természetesen Stefán is.

Rochlitz szavukat követelte.

– Együttműködnek a Rex-csoporttal?

– Ígérem, – mondta őszintén Jurij.

– A Rexnek kellene együttműködni velünk – burkolta tréfába véleményét Stefán.

– Az is meglesz, – ígérte Rochlitz.

Mikor a kis Audi távozott, Fludd megjegyezte.

– Az orosz oroszlán mindent megtudott, amit akart. De azt, hogy neki mit írt Alef barátunk, elfelejtette megmondani.

– Mi meg elfelejtettük megkérdezni, – tette hozzá Rachel. – És ez a nagyobb baj.

XXVIII.

William Lux, a Csibész, Thesszalonikit kedvelte legjobban. Háza a tengerparton feküdt, s vendégeit számos görög szolgálta. Mikor Kópé megérkezett lányával és vejével, Csibésznek leesett az álla. Maga is ott volt az esküvőn, s kis híján Stockholmban kötött ki, ahová Edmund Myr hívta sürgősen. Véletlen, hogy inkább ő hívta meg Edmundot, véletlen, hogy Észak helyett Délre tartott.

– Neked aztán vannak ötleteid, – szidta Kópét. – Nem gondolod, hogy Dina és Frici egyedül kívánnak maradni? Most itt lesz a nyakukon három öreg faszi, a nemjóját! Ez lesz a nászútjuk? Magamnak sem kívánom, öregem!

– Nem érdekel, mit kívánsz magadnak, s mit nem. A kölykök veszélyben vannak. Legalábbis azt hiszem.

– Veszélyben?

– Igen. Pont ilyen áttekinthető, egyben pompás helyre van szükségük. Mindig utáltam a szfinxeket, de most imádom. Érted ezt? Beleszerettem az egész kócerájba, úgy, ahogy van.

A Lux-házat három oldalról magas kökerítés fogta át, a negyedik maga volt az Égei-tenger. Csibész nőimádata jeléül a kerítés oszlopaira női szfinxeket tettetett, a thébai eredetinek stilizált változatát. Valóban olyanok voltak, mint az őrzők. Kifelé tekintettek, messze néztek, figyeltek. Pompás oroszlántestük hátsó feléről Kópé és Csibész számtalan viccet gyártott, ha Dina nem hallotta.

Dina saját szobájába vitte Fricit, ahol egyik ottlététől a másikig soha semmi nem változott. Pillanatok alatt ledobálták az útiruhát, s meztelenül rohantak a tengerbe.

– Kezdetnek nem rossz, – vélte az apa. – Tartottam tőle, hogy fürdőruhát húznak, meg minden. Két hét múlva majd kilépnek a kertből, Dina megmutatja az Olympost, ahol többé nincsenek istenek. Elmennek Delphoiba, Eleusisba, Ithakára, de Görögország hallgatni fog, sehol egy nimfa, sehol egy faun.

– Harmadik héten felfedezik egymást, s nem lesz szükségük a múltra.

Vangi, a kövér házvezetőnő megérdeklődte, hány személyre számítsen. Inkább a jó konyha jutott róla az ember eszébe, mint az, hogy jó nő, Kópé mégis rászózott elefánt-fenekére. Az asszony nem vette zokon, de pergő nyelvvvel tájékoztatta.

– Az úr kedves, mint tavaly, de én nem azzal élek, akivel tavaly. Az én szívem most egy matróz, aki vad és féltékeny Vangira.

– Értem, – nevetett Kópé. – Bocsánatot kérek.

– Egyelőre hat vendégre számíts, – zárta le a hármast Csibész. – Hozasd rendbe az emeleti szobákat is. Küldd ide Dóroszt.

– Máris, uram, – távozott Vangi.

A barátok a díszkút peremére ültek. Tetején egy najád éppen forrássá változik. Minden porcikáján zuhog a víz. A mestermunkát Helénáról mintázták, abban a rövid időszakban, amíg itt tartózkodott. A két férfi minden alkalommal mondott két mondatot.

– Micsoda nő, – ismerte el ki tudja hányadszor Kópé.

– Gyönyörű, – hagyta rá Csibész.

– Hívatott, uram, – állt meg előttük egy hatalmas, csupa izom fickó. Szeme fürgén járt egyikükről másikukra, arca akár a rókáé.

– Néhány barátot várok, Dórosz, s ez le fog foglalni engem. Nem lesz időm Dina asszonyra és férjére, akik látni akarják egész Görögországot. Az ő kíséretük lesz a te feladatod. Válassz ki két embert, akik segítenek neked.

– Nem kell segítség, uram.

– Takarodj, Dórosz. Más kapja a feladatot.

A görög meghökkent, s fajtája ravaszságával meghátrált.

– Csak azt akartam mondani, erős vagyok. Kiválasztom a két fiút, uram. Pólosz és Pulosz, az ikrek.

Csibész mérlegelte a dolgot, s úgy találta, Dórosz a választással helyrehozta, amit ellentmondásával vétett. A két fiú a tengerről érkezett, s azt állították, a delfinek segítségével élték túl a hajótörést. Jóformán a Lux-házban éltek, ha nem kellett, nem mentek sehová. Mivel a hatóságok sem tudtak velük mit kezdeni, hallgatólagosan William Luxé maradtak. Szőke, világosbőrű, karcsú és kíváncsi lényük mindenkit magával ragadt. Mivel Kópé még nem látta őket, utasította Dóroszt, hogy küldje hozzájuk az ikreket.

– Jól nézd meg őket, öregem. Aztán a duma.

Az ikrek nem lehettek túl a tinédzser koron, alig 15-16 évet számlálhattak, de éveik számát elfelejtették. Hosszúkás koponyájuk boltozata az egyiptomiakat juttatta az ember eszébe, de a fiúk siketek maradtak mindenre, ami egyiptomi. És tény, hogy arabok nem lehettek, bőrük fehérebb a svédeknél, s puhán lengedező aranyhajuk az izlandiakat juttatta előnyhöz, csakhogy a fiúk sosem jártak Északon. Füleik a koponyához lapultak, hegyes-csúcsosan, mint a húsvét-szigeti Hosszúfülűeké. Kezükön-lábukon az ujjak közt csaknem kétszer akkora a bőr, úszóhártyának is beillenék.

Az ikrek tiszteletteljesen köszöntek, s udvariasan hallgatták Lux parancsait. Arcukon elégedett, mondhatni önelégült mosoly vibrált, bárgyúnak is nevezhető. Távoztak anélkül, hogy megszólaltak volna.

– Nos? – támadt barátjára Csibész. – Szerinted kik ezek?

– Küldd el őket valamelyik iker-kongresszusra.

– Nem lehet véletlen, mi?

– Ne kezd te is.

– Jó, jó. De ha ezeket látnád állatokkal játszani. Cápákkal. Oda viszi őket a ragadozó, ahová akarják.

– Vagyont érnek. Léptesd föl őket cirkuszban, s te leszel a második Onasszis.

– Gondoltam rá.

– S miért mondtál le róla?

– Nem tudom. Azt hiszem, látták a gondolataimat, és megsértődtek. Lebeszéltek.

– Konkrétan?

– Konkrétan a szájukat sem nyitották ki. Mégis valami olyat közöltek, hogy olyan hülyék lesznek, amilyet csak akarok, de hagyjuk a cirkuszt.

– Te tényleg megbuggyantál.

– Velem így nem fogsz beszélni, világos?

Kópé elhűlve nézett barátjára. Azt hitte, ismeri. Csibész azonban vérzett belül, magányos és sértődött volt. Sebzett. A tengert nézte, a tengerért választotta hazájának Görögországot. Mert a görög nem egyszerűen egy a tengeri népek közül, hanem az a nép, mely harcolt az istenekkel, és el is űzte őket. Görögnek lenni annyi, mint istentudat nélküli embernek lenni.

Kereste a szavakat, amivel kibékíthetné barátját, Csibész azonban hamarabb nyerte vissza önmagát.

– Felejtsd el. Amióta itt vannak a Dioszkyroszok, állandóan történik valami. Először is minden nap álmodom. Folytatólagosan. Az Olympos nem Olympos, hanem Walhalla. A Múzsák nem múzsák, hanem valkűrök, sőt val-kirik, halálra kijelölők. Szarvasokon lovagolnak, de hogy, te jó ég! Úsznak a levegőben. És egyszer csak velük szemben a szkíthák. Unikornisokon. Sőt, harci unikornisokon. Be vannak tanítva az ölésre. Az egyetlen szarv, mint a dárda mered előre. Íjak feszülnek itt és ott. A levegőbe emelkednek itt és ott. Kilövik a nyilakat itt és ott. Az íjak újra feszülnek, s most valami ismeretlen fegyvert lőnek fel. Robbanások. Húscsapatok hullnak a földre. Borzalmas. Úgy ébredek, mintha másik bolygóra kerültem volna.

– Mondd tovább.

– Sosem látott repülőgépek. Olyan lények vezetik, mint Pólosz és Pulosz. És alattuk Atlantisz. A gépeken dvikohák ülnek. Arról beszélnek, Atlantiszon gyűjtötték össze az Embereket. Atlantiszon nincsenek istenek. Ember pedig nem kell. És látom az atombombát, a gombafelhőt. Látom elsüllyedni a Szfinxet, a piramisokat, az Embernek emelt templomot. Azzal ébredek, hogy ordítom: „A dvikohák voltak!” S mintha ott lenne Pólosz és Pulosz, de természetesen csak vízió.

– „Atlantiszon gyűjtötték össze az Embereket.” Nem is olyan lehetetlen. De milyen embereket, ez itt a kérdés! Mert a dvikohák is emberek voltak, a Mu Birodalom emberei. Valamelyik sejted emlékezik, hogy úgy néztek ki, mint Pólosz és Pulosz. De ők nem olyanok, mint mi vagyunk. Mások. Tudnunk kellene, mennyiben mások, és számít-e ez a jövőnkre nézve?

Míg Kópé és Csibész új irány felé tapogatózott az ember történelmében, Dina és Frici messze elhagyta a partot. Még nem fáradtak el, noha messze jártak. Mind a kettő meg akarta mutatni legelőnyösebb oldalát. Egymás mellett úsztak, időnként összeérintették ujjukat.

– Nem látom a partot! – kiabálta Frici.

– Mert a vízben vagy, – válaszolta Dina.

– Hány méter itt a tengerfenék?

– Négyszáz körül.

– Sokkal többnek érzem. Húz le valami.

– Tarts ki.

– Jó, de meddig?

– Emeld ki a fejedet, s meglátod a Boszorkány-sziklát.

– Az a fekete pont? Ha nincs húsz kilométer, akkor semmi!

– Odamegyünk.

– Szívem, én nem vagyok úszóbajnok. Szárazföldi manushoz mentél feleségül, fölfogtad?

- Visszafordulhatsz.
- És te?
- Odamegyek.
- Meg fogunk fulladni.

Frici csakugyan kapkodta a levegőt, s jócskán ivott a tengervízből. Úgy érezte, a hasát halak cirógatják, s ettől elfogta a pánik.

- Dina! Dina!
- Itt vagyok.
- Forduljunk vissza.
- A part messzebb van, mint a szikla.
- Ez aztán a nászút.
- Sokszor kiúsztam oda egyedül is. Nincs messze.
- Neked nincs. Nekem nagyonis.
- Megéri. Azért nevezik Boszorkány-sziklának, mert beszél.
- Még ez is!
- Mit mondtál?
- Hogy halfarka van, meg fészülködik.

Dina csengőn nevetett. Frici arra gondolt, felesége nincs is a vízben, valahogy átölelte, ringatta ez a nevetés. Rákapcsolt, és a szikla egyre közelebb jött. A tüdejük zihált, s elnyúltak a parton.

- Na látod, hogy nem húsz kilométer.
- De nem is beszél!
- Hallgasd csak. Azt mondja: most vagytok a legboldogabbak. Ne cseréljétek el ezt az érzést. A jövő csak álom. A jövő rövid és borzalmas. Fogjátok meg egymás kezét, s merüljétek alá, mint a gyöngyhalászok. Szép halál. Akarod?

Frici tréfára vette a dolgot. Kijelentette, hogy egészen mást akar, s megcsókolta a lány ágaskodó mellét. Egy darabig egészen mással voltak elfoglalva, mint a halállal. Szerelmüket élénk figyelemmel kísérték a sirályok. A tenger, a madarak, a láthatatlan part, a szerelem utáni fáradtság megtette a magáét, s elaludtak egymás karjaiban.

Pólosz és Pulosz ébresztgetésére riadtak föl. Az ikrek a vízre mutattak, ahol delfinek fickándoztak.

- Poseidon ménese. Messze megyünk velük.

Dina a boldogság sikkantásaival vetette magát közéjük, úgy válogatott az okos állatok között, mintha lovagolni készülne. Pár perc múlva négy delfin-lovas tartott a nyílt tengernek, maga mögött hagyva a Thesszaloniki-öblöt.

Az éjszakával együtt Edmund Myr is megérkezett. Vékonydongájú, semmi kis emberke volt, de a haja és szakállja akár az őserdő. Állandóan simogatta, kapargatta, s észre sem vette az illem felrúgását. Münchhausen módjára saját hajába kapaszkodott, reflexmozdulataival elárulva, hogy önmagán kívül nem bízik senkiben.

Ruhástól aludt, s már kora reggel leült Vangi dús asztalához. Olajbogyót rágsált, semmi mást. Csibész meg Kópé annál kiadósabban evett. Egyiküket sem viselte meg, hogy a fiatalok még nem tértek vissza. Azért fiatalok.

Aggasztóbb Myr ittléte és hallgatása. A géntudós különös kísérleteket végzett. Azt akarta bebizonyítani, nincs evolúció, Darwin tévedett. Egyetlen faj sem képes átalakulni másikká. A mammutból sosem lesz elefánt, a csiga sosem fog fára mászni, mint egy majom. Nemcsak az embert teremtették, hanem valamennyi lényt. Hogy egyikből másikká alakuljon bármely faj, ahhoz kevés a Föld geológiai története, biológiai történetéről nem is beszélve.

Myr új és új keverékfajokat hozott létre. A világ kacagott, mikor megjelent a nyucska, a nyúl és macska keresztezéséből, a krokang, krokodil és angolna keveredéséből, a csúcs azonban a tigrőz volt, tigris és őz keveredéséből. A tudós teremtményei azonban képtelenek voltak a szaporodásra. Egyszeri példányok maradtak, s ha valaki nyuszkát akart enni, a megsütendő pecsenyét a teremtésnél kellett kezdeni.

Edmund fordított a dolgon, s elkezdte szétszedni az evolúció állítólagos végeredményét. A múmiák tanulmányozása alapján írta le először: visszafejlődünk.

Tudományosnak szánta művét, de fantasztikum lett belőle. Az emberek pillanatok alatt felfogták, hogy Edmund Myr nem kisebb ellenféllel harcol, mint a halállal. Mikor rávilágít arra, hogy vannak örökéletű egysejtűek, ezt a részt külön is megjelentették. A sajtó ontotta a hangzatos kérdéseket és megállapításokat. „Nem mindig voltunk halandók.” „Mi az igazság a Teremtésről?” „Darwin tévedett.” „Istenek utódai vagyunk.” „Így jutunk a csillagokhoz” – hirdették a címek.

Különösen az utóbbi viselte meg a tudóst. A tanulmányt az M-csoport jelentette meg. Négyféle genezisről beszél, s azt állítja, Myr kapcsolatban van a földönkívüliekkel. Segítségükkel fel fogja tární, honnan jött az emberiség, be fogja bizonyítani, hogy mindmáig kísérlet tárgyai vagyunk.

Myr begurult, s gúnyos kiáltványt tett közé „ELŐDÖK NÉLKÜL” címen. Tisztázta, hogy nemcsak az evolúció képtelenség, hanem a teremtés-mítosz is. Ismer csillagértelmeket, de azok nagyonis megkülönböztethetőek az emberi értelemről. Ismer ufonautákat, de azok menekülnek a Földről. Megijesztette őket az a gyilkos fajzat, amit embernek neveznek.

„Nincsenek elődeink a Kozmoszban. Minden élőlény védi világát. Az ember pusztítja. Nem véletlen a Sátán-mítosz. Amit az emberiség önpusztításban produkál, annak valóban csak az az egy magyarázata van, hogy a Gonosz tanyát vert közöttünk.”

A Rex-csoport nem volt képes feldolgozni az „ELŐDÖK NÉLKÜL” állításait. Nem zárták ki Myrt, de nem is hallgattak rá, aminek súlyosabb következménye lett, mint valaha gondolták volna. Myr tovább folytatta kutatásait, ezúttal istenkáromló irányban: állatokat operált emberré.

Most itt ült, régi barátja asztalánál, s olajbogyót rágott. Úgy hatott Kópé és Csibész remekbeszabott férfiassága mellett, akár a mesebeli gnóm.

– Kipihented magad, Edmund?

– Valamennyire. Nem tudom, miért nem a szokott szobámat adtad. Ebben csak sezlón van, annak is rossz a rugója.

– Még ma kapsz egy új heverőt.

– Eh! A ti görög heverőitek!

– Miattunk van az egész, – avatkozott bele Kópé. – Férjhez ment a lányom, s itt töltünk egy kis időt. William olyan számára, mint a második apa.

– Hallottam róla, – enyhült meg Myr. – Gratulálok. Szervusz.

Kópé büszkén fogadta a különös ember kitüntető tegezését. Myr magányos farkas volt, nehezen barátkozó és szeszélyes. A nászút híre felderítette. Az olajbogyóról áttért a sült halra, s átmenet nélkül jövetelének okára is.

– Háború lesz. Ha belegondolok a Földön mindig is háború volt. Háborúra vezette Krisna Arjunát, Athéne a görögöket. Ki érti, miért áll egyik isten itt, a másik meg ott? A Homérosz eposzok egésze annak indoklásából áll, kit miért melyik isten segít, s melyik támad. Sokkal előbb fel kellett volna figyelni arra a tényre, hogy az istenek háborút akarnak.

– Tehát nem valamiféle gonosz, hanem maguk az istenek?

– Ki mondta, hogy az istenek jók? Épp azt magyarázom, a jóság-mese nem egyéb gigantikus csalásnál. Én sebészkéssel létre tudom hozni mind a jót, mind a rosszat. Génkérdés. Kiben mennyi a muton és rekon arány, a cisztronon-optimon egyensúly. Be tudom bizonyítani, hogy génszelekcionistaik dolgoznak az emberiség arculatán, és helytelen hierarchia felé vezetnek.

– Kezdem érteni, mi bajuk van veled.

– Én viszont nem értem. Teljesen nyilvánvaló, hogy a génszelekció az a folyamat, melynek során bizonyos replikátorok más replikátorok rovására fennmaradnak. Szó sincs békés fejlődésről, ez háború. Tagadása a hülyeséggel egyenlő.

– Tehát utódról utódra haladva a másolat nem tökéletes. Ezt eddig is sejtettük, de a mutáció egyben tökéletesedésnek hatott.

– A mutáció egyben adaptáció is. És tudod mi felé törekszik? A hatalom felé.

Kópé és Csibész összenézett. Myr olyan feltételezésre jutott, mely nem az emberi faj érdekeit szolgálja. A tudós jó étvággyal ette a halat, s tovább beszélt.

– Sokáig töprengtem a gén-magatartás és isten-magatartás hasonlóságán. Így jutottam el a fajszelekcióhoz.

– Úgy érted, ha az istenek elhatározzák Trója vesztét, akkor Trójának el kell pusztulnia?

– Nem ez történt?

– S úgy gondolod, a végzet bele van táplálva génjeinkbe?

– Nem mindenkiébe. Ha a stratégia egységes lenne, akkor én most nem lennék itt. Kitűnő hal.

Myr újabb halat vett tányérjára, s ananászkarikára fektetve kebelezte be. Hová tette a szálkát, rejtély. Kópé hasztalan küzdött az analógia ellen, hogy így falta föl a zseni Klima a macskájától elvett egeret. Magában halk fohászt küldött a mindenhatóhoz, mentse meg a tudásnak attól a fokától, melytől az élet elveszíti a realitását.

– A gólemek meg az agyagkatonák – mondta Myr tele szájjal. – Nem fordítottunk rájuk elég figyelmet.

Kópé agya villámgyorsan vágtatott. Macedón Alexander megkérdezte a thesszáliai boszorkányt, mielőtt a perzsák ellen indult. A jóslatot az utókor számára is megörökítette.

„Birodalmad fennmarad mindaddig, míg eljön az, aki lelket ad az agyagkatonáknak. Addig légy görög, azontúl úgysem lehetsz az.”

Mint minden jóslat, ez is többértelmű volt. Idővel elfeledték, kivéve Edmund Myrt.

– Azt akarod mondani, vegyük komolyan a sárból gyúrt embert?

– Miért lennének alábbvalók a többinél?

– Nem erről van szó. Maga a létezésük kérdés.

– Másnak lehet kérdés, nekem nem. Hozzá kell tennem: nem minden agyag jó hozzá. De a Föld valamikor élt. Felszíne egyben a bőre volt, s abból éppúgy alkothatók élőlények, ahogy most mi vagyunk egy rakás sejttenyészet a Kozmosznak. Ebből az egykori élőföldből némi mennyiséget máig őriznek. Létkérdés megtalálni azt.

– Jámbor óhaj. Edmund, azóta évmilliók teltek el.

– Eltűnt a görög birodalom. És akárhol ásnak ki agyagkatonákat, az csak holt anyag. Lásd Kína!

– Egész Európa máig a görög szellemiség birodalma. Ha azt akarod mondani, – filozófia, – görögöket kell érteni. A föld, melyből ember alkotható, létezik. Csakhogy –

A tenger felől delfin-csapat száguldott. A sekély előtt megtorpantak, hagyták lecsúszni hátukról Dinát, Fricit és az ikreket. Ahogy a négy ember partot ért, a delfinek magas hangon füttyülve távoztak, föl-fölugorva a hullámokból.

A látóhatár peremén vakító fehér villanás lobbant. Olyan volt, mintha óriási tükörről verődne vissza a nap. A tenger hullámai elcsitultak. A víz kiegyenesedett, ijesztően mozdulatlaná vált. Aztán remegni kezdett. Egyszerre mozgott az egész, s baljóslatú moraj támadt.

A delfinek visszafordultak. Ami elől menekültek, fény volt, óriáskígyóként csapdosta a vizet, s a tenger forni kezdett. A morajba bugyborékolás vegyült. Az öböl gejzírekkel lett tele, úgy tűnt, a felhőkig csap. A fehér víz utolérte a delfincsapatot, s az állatok kínlódva sikoltottak.

Dina szíve összeszorult. Nemrég a hátukon lovagoltak, s élete legszebb perceit adták ajándékba az okos állatok. Úgy érezte, azzal, hogy feléjük menekülnek, tőlük várnak segítséget. Az első sor már elérte a partot, s gőzölgő testtel dobta magát a sziklákra.

– Istenem, – rohant hozzájuk Dina. – Szegény, szegény delfinek. Leforrázták őket.

A lány kétségbeesve mutatta Fricinek a sebeket. A fiú megpróbálta elrángítani a látványtól. Karját felesége derekára fonva, kezükkel szemüket ernyőzve fordultak a tenger felé. Így érte őket az ismeretlen csapás. A két test megmerevedett és kővé vált. Velük együtt az ikrek, Pólosz féltérden, az egyik delfin fölé hajolva, Pulosz erőlködve, ahogy két karjával átöleli az egyik sziklát. S kővé váltak a delfinek, akik közrefogták a négy embert, mindez a teraszon ülők láttára.

Kópé rohant elsőnek hozzájuk, meg akarta érinteni őket, de Csibész visszarántotta.

– Ne érintsd őket, hallod? Úgysem segítesz rajtuk.

– Kislányom, – zokogta Kópé, aki talán életében nem sírt. – Miért éppen őket? Olyan tiszta volt, ez a fiú is, nem voltak e világra valók. Kővé változtatni! Nézd meg, akár az élet egy nukleáris csapás után. Az ikrek! Kövek, kövek és kövek. A delfinek! Sosem ártottak senkinek. És a tenger. Ez már nem a tenger. Forr és bugyog.

Edmund Myr is leballagott hozzájuk. Nézte az ismeretlen erő által kialakított lenyűgöző szobrokat, s lázba jött.

– Erről beszéltem. Minden bizonytalansággal ilyen lehetett az ősalapítvány. Ők látnak, hallanak, éreznek. Az anyag, amelyből állnak, obszidián. Védelmül kapták.

Kópé begurult, s ordítani kezdett.

– Mars ki, hülye tudós! Védelem? Miféle védelem? Hogy számoljak el Fricivel az anyjának? S miféle magyarázat van arra, hogy bennünket nem ért utol a metamorphozis?

A tenger újra rengeni kezdett. Akár pohár víz reszkető kézben. Az ijesztően tükörsima felszínen óriáskígyóként táncolt a vakító fényoszlop. Hol a magasba nyúlt, hol a mélybe bukott, mintha a Párkák öltögetnének, varrogatnának.

– Tengerrengés, – mormolta Csibész.

– Futás innen, – parancsolta Myr.

– Nem megyek, – makacsolta meg magát Kópé. – Esküszöm az élő Istenre, hogy akárki okozta a lányom halálát, megbosszulom. Esküszöm a földre, ahonnan őseim eredtek, nem lesz sem éjjelem, sem nappalom –

– Ha így folytatja, belőlünk is lesz egy köcsoport. Akár rögtön galériát is nyithatnánk, – javasolta Myr.

A tenger felbődült, s visszanyerte hullámait. Szökőár csapott a partra, tövestől tépve ki a fákat, rommá döntve a házat és a kerítést. A hang, ami kísérte, hasonlított az érett görögdinnye repedéséhez, mely előtte jár a késnek.

A part levált, s belehullt a tengerbe. Kópé senkit sem látott. Eltűntek kővé vált kedvesei, eltűnt a barátja, eltűnt a tudós, aki az ember ásványi eredetét fölfedezte. Amerre szem ellátott, víz és víz. Megpróbált derékig kiemelkedni, de így sem tudott meg többet. Vörös hullámok fogták körül, ez már téboly, nyugtázta magában, megőrültem a félelemtől, a lányom vérét látom mindenben. Szegénykéim, ha Jeruzsálemben maradunk, ez nem következik be. Én vagyok a vétkes, én akartam Görögországot.

Hátára feküdt, s elengedte magát. Csendesen ringott a vízen, agyában lázas képek kergették egymást. Dina és Frici egymást átölelve süllyednek, lebegnek, körülöttük Pólosz és Pulosz a delfínekkel. Mind-mind merülnek, és ennek nincs vége, sellők jönnek, tengeri csikók keverednek közéjük. Halak kószolgatják őket, de a kő ellenáll. Sziklafalak, akár a szakadékok királya lehetne, Dina és Frici tovább bukfencezik, hol talpukkal, hol fejükkel lefelé haladnak a szakadéokban. Lázias vagyok, dünnyögte Kópé. Nem tudom merre van a part, ha van még part egyáltalán.

Úszni kezdett. Még tudok úszni, helyes, addig kell úsznom, amíg nem találkozom valakivel. Hajó, csónak, vagy egy szál fa, amit kicsavart az orkán. Nevetséges az ember. Még hogy szabad akarát! Szabad akaratomból ott helyben meg kellett volna fojtanom Nagá Tront, Dina esküvőjén. Az útirány megváltoztatása pedig leleplezte számára, hogy felismertem. És ölt.

A nap lassan, vonakodva készült eltűnni. Kópé úgy érezte, ha leszáll az éjszaka, vége. Az éjszakát nem tudja elviselni. Nem akarom, morogta, nem akarom a sötétséget. A Hold gonosz és nőknek való. Az andalgás a csillagok alatt a leghatásosabb férfi kelléktár. A nők nem tudnak ellenállni az éjszakának. Kimondják előttük, hogy éjfél, és elolvadnak a gyönyörűségtől. Hangosan nevetett, jókedve támadt. Ismét úszott egy sort. Mire a hátára feküdt, sötétség vette körül.

A Hold. Úgy érezte, az égitest pillantása neki szól. Megpróbált a csillagokra koncentrálni, kereste a Cassiopeiát, de nem találta. Kereste a Göncölt, a Fiastyúkot, Nagy-Medvét, Kis-Medvét, hasztalan. Vagy túl zaklatott vagyok, vagy megváltozott az ég. Ebbe nem mászol bele, Öregem, ha jól akarsz.

Ismét eszébe jutott a szabad akarát. Kitartóan üldözte a gondolat, hogy megoldás van, most is van, csak meg kell találni. Becsavarodtál, szidta magát. Itt vagy a tenger közepén egy szál

fürdőgyátában. Csoda, hogy élsz. Csakugyan. Hogy lehetséges ez? Marha, másra nem tudsz gondolni? Vidám, életszerű sztorik kellenek.

Előásott a gondolataiból egy regényt, melynek címét sem tudta, elejét és végét sem, de a közepének nagyrésze egy kisfiú és egy néger hajószakács meneküléséről szól hajótörés után. Tutajt csinálnak maguknak, hónapokig ezen hányódnak a tengeren. A szakácsot Hólabdának hívták, s Hólabda a vízbe esik, pillanatok alatt messzire sodorja őket egymástól a hullámverés. De egyikük sem adja föl. A fiú megpróbálja egyhelyben tartani a tutajt, tartja akkor is, amikor nem látja barátját. Hólabda pedig úszik, és úszik. Teljes képtelenség, de a találkozás sikerül.

Kópé vigyorgott, s teljesen belemerült ifjúsága nagy regényeibe. Végiggondolta a Grant kapitányt, Némó kapitányt, élénken hiányolta a váratlanul felbukkanó hajókat és lakatlan szigeteket. Megállapította, hogy Dumas-nak verhetetlen a fantáziája, ha fantáziának nevezhető, hogy Dantes éjt és napot tölt a tengerben, s ráadásul megmenekül.

Kiemelkedett újra a vízből, de nem látott semerre. Megérezte, hogy teste elfáradt. Sajnálattal gondolta végig a halált. Ő is elmerül, talán éppen abba a szakadékba, melybe szerettei.

– Csak röhögj, – mondta a Holdnak. – Ronda vagy, és az is maradsz.

Eszébe jutott az esküvő, akkor is így figyelt a Hold. Ágnes bement a szobájába, hogy ezüstbe öltözzön, s ő az ablakhoz lopózott meglesni. Mert miért is öltöznék át az asszonyok egy nap háromszor, ha nem azért, hogy meglessék őket? Ágnes ledobálta a ruháit, elővett egy ládikát. Kinyitotta azzal a kulccsal, amit folyton a nyakában viselt, s különös formája miatt azt lehetett hinni, egzotikus dísz. A ládácskában agyag volt, s Ágnes leheletfinoman bekente vele combjait, hasát, melleit, két fültövét, s legvégén a homlokát két szemöldöke között. Közben egy parányi darab a földre esett. De Ágnes sietett, kapkodva rángatta magára a ruhát, rohant vendégéhez. Kópé pedig nem szégyellte megkeresni a leesett parányi darabot, Analizáltatni akarta, magánál hordta mindig, egyik ruhazsebből a másikba tette. Aztán fürdőruhája zsebébe tette. Most is nála van.

Kópé tudta, ennek a masszának köszönheti, hogy még él. De a Holdat nem akarta látni, s lehunyta szemeit.

Amikor újra kisütött a nap, Kópé úgy számolta, több mint 72 órája tartózkodik a tengerben. Nyelve a szájpadrólához tapadt, szája körül kikristályosodott a só. Hosszúlábú madár szállt a hasára, s amíg pihent, Kópé hálát adott a sorsnak, hogy rövid időre nem volt egyedül.

A madár felfedezte, hogy élőlényre ült. Egyenesen a szemébe nézett, Kópé már-már azt hitte, ki fogja vájni, s felkészült a legrosszabbra. De vendége meggondolta magát, s elszállt.

– Istenem, minden vacak könyvben jön egy hajó. Akármekkora volt a szökőár, itt kell lennem valahol az Égei-tengerben. Maximum a Földközi-tengerben. Ha útnak engedtem volna egy parafadugót, már ott lenne Port Saidban. Hogy lehet az, még nem talált rám senki?

Kópé puszta kézzel szét tudott volna szedni egy életmentő csónakot. Dühöngésétől megszeppenve átmenet nélkül féltetni kezdte ép elméjét.

– Mágus, aki a földhöz tartozol, segíts. Légy fehér, légy fekete, mindegy. Tudom, hogy létezel, mert én sem léteznék nélküled, senki sem fogható hatalmadhoz. Víz... vizet...

Így hangzott Kópé utolsó értelmes gondolata, aztán elveszítette az eszméletét.

Puha ágyban ébredt, két elegáns arab férfi hajolt fölé. Hasonlítottak egymáshoz, s a különbséget tekintve apa és fia lehettek. Kópé megörült az értelmes gondolatnak.

– Nem örültem meg, – suttozta rekedten.

– Ami kész csoda, – mondta az idősebb férfi barátságosan. – Egy karcolás sincs a testén. Két napja csak alszik és vizet iszik. Öregségemre a sors megajándékozott egy rendkívüli emberrel való találkozással.

– Hol vagytok?

– A THOT egyiptomi magánhajón. A jacht családunk büszkesége. Európába tartottunk fiammal, de ezt a tengerrengés lehetetlenné tette. Sok hajó odaveszett. Miután megtaláltuk Önt, visszafordultunk.

– Mekkora a katasztrófa?

– A hírek alapján felmérhetetlen. Partszakaszok süllyedtek el, emberek ezrei nyomtalanul eltűntek. És nemcsak Görögországban. Ugyanígy támadt a tenger Távol-Keleten. Indiában valóságos népvándorlás indult a hegyek felé. Kínában eltűntek a dzsunkalakók, s az emberek egyre beljebb nyomulnak a szárazföld belseje felé.

Kópé lehunyta a szemét. Feneketlen mélységbe hulló szobrokat látott, erre riadtan felült.

– Dina!

– Nyugalom, barátom. Elveszítette a hozzátartozóit?

– Mindenkit.

– De Ön él, – avatkozott bele a fiatalabb férfi. – Nálunk szeretni fogja az életet. Badr el Din Oweis vagytok, ő az apám, Fullah. Az Oweisek nagyon gazdagok, s igyekszünk megadni Önnek mindent, amit kíván.

– Válasszon új nevet, – tanácsolta Fullah. – Nekünk se mondja meg, ki volt valaha. Mi, arabok, úgy tartjuk, a sorsot követni kell.

– Hová megyünk?

– Alexandriába, – válaszolta Badr. – De ha nem tetszik, nem kell ott élnie. Akarja inkább Thébát, vagy Asszuánt?

Kópé elaludt. Mire a kikötőbe értek, nemcsak lábraállt, hanem összebarátkozott megmentőivel.

Az Erim nevet választotta magának. Néhány hétig azt az anyagot tanulmányozta, amely óvatosan a világ új arculatáról írt. Itt is, ott is fölmerült Nostradamus neve, s vele együtt érdekes módon Magyarországé. A sorok között olvasó pontosan értette, amíg nem lép föl a nagy magyar vadászkutya, addig a világ reménykedik, akármilyen katasztrófa zúdul rá.

Erim a világért sem árulta volna el származását. Arabként élt arabok között. A földet, melyet megmentőjének tartott, folyton magánál tartotta, dédelgette, mintha hozzátartozója volna.

Hite, hogy ez az anyag létezik valahol, hogy szorosan összefügg a bolygó jövőjével, sziklaszilárdá vált.

Egy nap elhatározta, hogy visszatér Magyarországra.

ELSŐ KÖTET VÉGE